

Đing
Đông
Nhật

Sủng Phi Đường

Editor : Ngân Nhi

Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng

Mục lục

[Chương 1: Mới Gặp](#)

[Chương 2: Hầu Hạ](#)

[Chương 3: Tiếp Xúc](#)

[Chương 4: Ở Chung](#)

[Chương 5: Gặp Mưa](#)

[Chương 6: Nhu Tình](#)

[Chương 7: Hằng Ngày](#)

[Chương 8: Bất Cá](#)

[Chương 9: Lo Lắng](#)

[Chương 10: Khoảng Cách](#)

[Chương 11: Tức Giận](#)

[Chương 12: Tâm Tình](#)

[Chương 13: Ghen](#)

[Chương 14: Phiền Muộn](#)

[Chương 15: Y Phục Mới](#)

[Chương 16: Dịu Dàng](#)

[Chương 17: Tình Thân](#)

[Chương 18: Tư Tình](#)

[Chương 19: Thâm Tình](#)

[Chương 20: Có Thai](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mới Gặp

Nam Dạ quốc, tiết trời vào mùa hạ oi bức. Tại phòng y phục của Ninh Vương phủ.

“Đại nương, người nói xem Tam Tư bị làm sao vậy? Từ sáng đến giờ không thấy nói một câu nào.”

Tô Ngân Tú bê một chậu quần áo vào phòng, thấy Lâm Tam Tư vẫn nằm ở trên giường thì không khỏi cau mày, ở phòng y phục có hai mươi mấy người, nàng chơi thân nhất với Lâm Tam Tư, cho nên nàng thật sự cảm thấy rất khó hiểu với sự khác thường này của Lâm Tam Tư.

Người được gọi đại nương chính là Tào nương làm việc trong Ninh Vương phủ, phụ trách trông nom phòng y phục. Nói là trông nom, nhưng thực chất là giám sát. Các cô nương trong phòng này, có một nửa là được mua về với giá rẻ, còn lại là những nữ quyến của tội thần, vì phải chịu tội chung với người nhà nên mới phải đến đây, vì đề phòng các nàng trốn thoát, nên phủ đã cố ý phân công Tào nương tới giám sát.

Tào nương đưa mắt nhìn Lâm Tam Tư đang nằm ngay đơ trên giường, nói: “Sáng sớm Lưu công công không phải đã nói là muốn tuyển chọn một vài người trong các người để tới phía đông làm việc à? Chắc Tam Tư đang suy nghĩ đến chuyện này.”

“Phía đông?”

Tô Ngân Tú đặt cái chậu xuống đất, xoa tay chặc lưỡi nói: “Chuyện đó có gì mà cần suy nghĩ chứ! Cái vị sống ở phía đông kia cũng đã bị nhốt hai năm rồi, không biết là có bị ngốc hay không, lúc này nghe nói còn bị bệnh,

ngay cả nhũ nương của hắn cũng không chăm sóc được, ai mà tình nguyện đi đến đó chứ? Với lại người kia có tiếng là lãnh khốc, giết người không chớp mắt, nếu đi thì có khác nào chịu chết đâu!”

“Ai mà không nghĩ như thế chứ!” Tào nương theo thói quen cầm chiếc khăn màu xám nhẹ nhàng phủ phủ ống tay áo, bộ quần áo màu tím than mặc nhiều năm sớm đã mất đi sự đẹp đẽ như ban đầu!

Quản lý phòng y phục vốn không giàu có, mà cũng không có lí do để kiếm bạc, các cô nương đi vào đây, một là nhà nghèo quá phải bán mình, hai là người nhà của tội thân, tiền của đều bị đoạt hết, vậy thì làm gì có gì để cho bà kiếm đây?

Nhưng không ngờ Lâm Tam Tư và Tô Ngân Tú lại có chút bạc nhét vào trong túi của bà, nên đương nhiên bà đối xử với hai nàng khác hẳn những người khác.

Lâm Tam Tư nằm trên giường hơn nửa ngày mà bà cũng không chỉ trích lấy một câu!

Tào nương cất khăn tay đi, mắt khẽ liếc nhìn Lâm Tam Tư. Bà biết Tam Tư đang tính toán cái gì, nhưng thực lòng bà không muốn Tam Tư đi, bởi vì nếu thế thì bà sẽ mất đi một trong hai khoản tiền rồi. Bà đang muốn trước khi ra phủ sẽ tích được chút bạc, với cả thật ra thì bà rất yêu mến nha đầu Tam Tư kia! Tào nương thở dài, sâu xa nói: “Con người ấy à, có thể chăm lo cho bản thân đã là tốt lắm rồi, nào có tâm tư đâu mà quan tâm đến người khác chứ!”

Lâm Tam Tư hai mắt vô hồn không có sức sống nằm trên giường, Tô Ngân Tú cùng Tào nương nói chuyện, từng lời nói đứt quãng truyền vào tai nàng.

Quả thực nàng đang cảm thấy khóc không ra nước mắt, dùng sức nhéo vài cái vào đùi, cảm giác đau đớn chân thật đã nói cho nàng biết rằng toàn

bộ chuyện này đều là thật! Không phải đang nằm mơ!

Kiếp trước nàng là nữ nhi của Lâm phủ, cha mẹ yêu thương chiều chuộng nàng vô cùng, ca ca và tỷ tỷ cũng che chở nàng như bảo vật.

Sau này tỷ tỷ vào cung, ca ca gia nhập quân doanh. Cuối cùng, không biết vì sao mà tỷ tỷ lại tự sát, ca ca sung quân nơi biên cương, cha mẹ bị bắt vào đại lao, nàng cũng bị điều đến Ninh vương phủ làm nha hoàn!

Không ngờ rằng, kiếp trước xuyên không đến đây, bây giờ trời xui đất khiến thế nào mà nàng lại một lần nữa được sống trong thân thể của Lâm Tam Tư, trở lại khoảng thời gian từ khi nàng mới bắt đầu ở trong phòng y phục!

Lâm Tam Tư quả thật là dở khóc dở cười!

Trong đầu đều là hình ảnh đệ đệ Tuyên Nhi phát sốt nằm trong lòng nàng, đã một tháng trôi qua kể từ khi nàng bị đưa tới đây làm nha hoàn, Tuyên Nhi và cha mẹ bị giam ở đại lao, không biết bây giờ bọn họ thế nào rồi?

“Hoàng đế chiếu viết, thái tử Hoắc Dực vì có tội nên bị giam cầm trong phủ, hiện đang có bệnh nặng, đặc biệt yêu cầu một người là nữ nhi của tội thân vào phủ hầu hạ thái tử!”

Từng lời thái giám nói truyền vào tai Lâm Tam Tư, nàng ngồi bật dậy trên giường, bình tĩnh nhìn Tào nương, nói: “Đại nương, phiền người giúp ta nói với Lưu công công, rằng ta nguyện ý đi hầu hạ thái tử điện hạ.”

Tào nương bất đắc dĩ thở dài, dù bà có không muốn thì cũng không thể ngăn cản được. “Người nghĩ kỹ chưa? Đó không phải là nơi một người bình thường có thể sống được đâu!”

Lâm Tam Tư mím chặt môi, ánh mắt kiên định đáp: “Đại nương, ta nghĩ kĩ rồi.”

Tô Ngân Tú đi tới bên giường, giơ tay sờ trán Lâm Tam Tư, lo lắng nói: “Tam Tư, có phải người ngủ nhiều quá nên hồ đồ rồi không, tỷ muội chúng ta sống ở đây không tốt hay sao? Có Tào đại nương chăm lo cho chúng ta, không cần quan tâm chuyện ăn uống, người còn muốn đi tới đó làm gì! Chẳng lẽ người không biết thái tử điện hạ? Hãn...”

“Ta biết.” Lâm Tam Tư cắt lời Tô Ngân Tú, nói: “Ngân Tú, ta không hề hồ đồ.”

Sở dĩ Lâm Tam Tư đưa ra quyết định này là có hai nguyên nhân, thứ nhất là để cứu được đệ đệ Tuyên Nhi, thứ hai, nàng nhớ khi mình sống ở Ninh vương phủ một năm thì Ninh vương lập mưu tạo phản, kết cục cũng phải chịu thất bại như thái tử năm đó, nhưng hãn ta thảm hơn thái tử nhiều, hoàng thượng không hề nể tình máu mủ chút nào mà muốn chém giết hãn luôn! Về phần cuối cùng ai giành thắng lợi thì nàng chưa kịp biết, vì trên đường cùng đám nha hoàn nô tài chạy trốn thì nàng đã mất mạng do xe ngựa đâm vào vách đá, lúc tỉnh dậy thì phát hiện mình lại quay trở lại nơi này rồi!

Mà thời gian là một năm trước, khi nàng mới vừa vào Ninh vương phủ.

Nếu Ninh vương cuối cùng phải mất mạng, vậy thì nàng nên rời khỏi đây thật sớm, người thắng cuộc bất luận là Lương vương hay thái tử thì vẫn còn hơn là đi theo Ninh vương! Bởi vì bất luận nàng chọn người nào thì họ cũng nắm giữ 50% khả năng giúp nàng có thể cứu được người nhà! Nàng là người thân của tội thần, không có bất kì chỗ dựa nào, nên chắc chắn không thể vào Lương vương phủ được, lúc này tới phủ thái tử là con đường duy nhất, chưa nói đến việc có thể cứu được Tuyên Nhi, mà tương lai nếu thái tử có thể xưng bá thiên hạ, thì nhất định hãn sẽ nể tình nàng trong lúc khó khăn đã chăm sóc hãn mà bảo vệ cả nhà của nàng được bình an!

Chuyện này đã trở thành lẽ sống của nàng, tuy nói sau khi xuyên không nàng đã được sống trong cảnh giàu có ấm no, nhưng chỉ qua một hai tháng ngắn ngủi là nàng đã nhìn thấu được hết sự lạnh lẽo và ấm áp của nhân gian, những kẻ thường ngày tới nịnh bợ cha nàng, giờ phút này có ai nguyện ý ra tay giúp đỡ? Thậm chí còn có kẻ lợi dụng lúc này mà bỏ đá xuống giếng, hận không thể khiến cả nhà nàng cả đời không vực dậy nổi! Bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, tuyệt đối không thể tin tưởng bất kì ai hết.

“Ngân Tú, ta biết trong người ngươi vẫn còn chút bạc, sau khi ta đi, ngươi nhớ đừng tiêu bạc phung phí nữa nhé!” Cho dù tình cảm của hai người có tốt đẹp thì có những việc nàng vẫn không nên nói cho Ngân Tú biết, thấy Tào nương không chú ý, nàng nhỏ giọng nói: “Ngươi nhớ phải giữ bạc lại, dùng nó để rời khỏi Ninh vương phủ, tìm một người đáng tin để gả, bình an sống một đời.”

Tô Ngân Tú nghe Lâm Tam Tư nói, đang muốn hỏi thì lại thấy Tào nương đi tới, liền nói sang chuyện khác: “Tam Tư, nếu ngươi đi rồi thì sau này ta không thể gặp ngươi nữa có đúng không?”

Hai người đã sống cùng nhau một thời gian ngắn, bây giờ bất chợt phải chia tay, đúng là có phần không nỡ. Lâm Tam Tư trong lòng buồn bã, an ủi: “Ta đi hầu hạ thái tử chứ không phải đi vào đại lao, sau này vẫn có cơ hội gặp nhau mà.”

Thông báo vào phủ rất nhanh được truyền xuống, còn nhanh và đơn giản hơn cả tưởng tượng, Lâm Tam Tư chỉ kịp gấp hai bộ xiêm y, sau đó lập tức bị đưa lên xe ngựa rồi tới phủ thái tử, cuối cùng bị người ta xô mạnh vào, tiếng đóng cổng mạnh mẽ vang lên từ phía sau.

Nhìn bụi cỏ cùng bức tường cao, trên mái ngói đỏ là bầu trời bao la, Lâm Tam Tư biết, nơi này chính là nơi mà nàng sẽ tiếp tục sống, có thể là một năm, cũng có thể là lâu hơn thế.

Nghĩ đến việc phải sống cùng vị thái tử Hoắc Dực tay dính đầy máu tươi, lãnh khốc vô tình, Lâm Tam Tư sợ đến run cả người.

Tới đón Lâm Tam Tư là nữ mẫu của thái tử, một bà lão mắt mù, sau khi thái tử bị giam ở đây, nơi này chỉ có hăn và bà sống nương tựa lẫn nhau.

“Bà bà.”

Lâm Tam Tư biết bà không phải bị mù bẩm sinh, mà vì sau khi Hoắc Dực bị cấm túc, bà vì quá buồn mà khóc lóc suốt ngày, cuối cùng bị mù mắt, nhưng dù mắt bà không nhìn thấy, nhưng đôi tai thì vẫn vô cùng nhạy.

“Tới đây!” Dung bà bà chống gậy, nhẹ gõ xuống đất hai cái, cười nói: “Đi cùng ta đến gặp thái tử điện hạ.”

“Dạ!” Lâm Tam Tư đáp lời, bước lên hai bước muốn cầm tay đỡ bà. Dung bà bà nghe tiếng bước chân, nụ cười trên mặt lập tức ngưng lại, hơi nắm chặt cây gậy trong tay.

“Bà bà, để ta đỡ người.”

Lúc nghe thấy Lâm Tam Tư nói, Dung bà bà lại khôi phục nụ cười như ban đầu, run rẩy đưa tay ra cho Lâm Tam Tư nắm.

Thái tử tên là Hoắc Dực, là vị hoàng tử thứ ba, cũng là người máu lạnh vô tình nhất, hai năm trước vì mưu phản nên bị nhốt trong phủ thái tử, các nữ quyến trong phủ thì bị đuổi đi hết, chỉ để lại một bà lão sáu mươi tuổi. Hoàng thượng vì nể tấm chân tình với mẫu thân hăn nên vẫn không hủy bỏ ngôi vị thái tử của hăn.

Tháng trước Hoắc Dực bị bệnh, nữ mẫu thì đã lớn tuổi, không thể chăm sóc tốt cho hăn được, đúng lúc đó đại hoàng tử Lương vương là người chịu trách nhiệm cai quản đất nước, muốn thể hiện sự rộng rãi tốt bụng của

mình, nên đã cố ý hạ chỉ đến Ninh vương phủ, phân phó một người đến phủ thái tử để chiếu cố hẳn.

Lâm Tam Tư đi theo nhũ mẫu tới Ngọc Lâm Uyển, qua chỗ rẽ của hành lang, từ xa nàng đã nhìn thấy một người đang đứng dưới tán cây ngô đồng, người ấy quay lưng về phía hai người, y phục màu trắng, vóc dáng cao lớn, từ xa đã có thể nhận thấy sự cao ngạo và lạnh lùng của hẳn.

Dường như cảm nhận được điều gì, Hoắc Dực bỗng nghiêng người nhìn về phía hai người, ánh mắt lạnh lẽo như sông băng, không thấy chút hơi ấm nào. Lâm Tam Tư vừa nhìn đã run, không nói nên lời là cảm giác gì.

“Điện hạ, Lâm cô nương đã tới.” Dung bà bà hướng mặt về phía Hoắc Dực, tuy không nhìn thấy gì, nhưng nét mặt bà vẫn rất dịu dàng hiền lành, lại quay ra khách khí nói: “Lâm cô nương, đây chính là thái tử điện hạ.”

Lâm Tam Tư nghe xong, đang muốn quỳ xuống thì lại thấy hẳn quay người đi chỗ khác, tiếp tục quay lưng lại với hai người, tựa như không hề nhận thấy sự tồn tại của bọn họ.

“Bà bà...” Lâm Tam Tư có phần lúng túng, do dự một chút rồi nói: “Ta có phải hành lễ với thái tử điện hạ không?” Dù sao nàng cũng đã hạ quyết tâm bám chân thái tử điện hạ rồi, bất luận thái độ của hẳn có lạnh lùng thế nào, tính tình có quái dị đến đâu thì nàng cũng phải bắt chấp để đạt được mục đích của mình.

Dung bà bà xua tay: “Không cần đâu, nếu có chuyện cần thì điện hạ sẽ gọi người, đi thôi, bà bà dẫn người đến phòng bếp.”

“Dạ, vâng ạ.” Lâm Tam Tư cũng không kiên trì nữa, lúc đi theo bà bà vài bước lại không nhịn được mà quay đầu nhìn Hoắc Dực, bóng dáng lạnh lùng cao ngạo kia hoàn toàn trùng khớp với hình ảnh trong trí nhớ của nàng, khiến cho nàng có phần hoảng sợ.

Lâm Tam Tư đã từng nhìn thấy Hoắc Dực từ rất xa, đó là khi ở pháp trường, nàng đang chen chúc giữa đám người vây xem, qua khe hở, nàng thấy Hoắc Dực ngồi trên bàn xét xử, nét mặt vô cảm, ánh mắt khí thế bức người nhìn bên dưới, khiến cho cả pháp trường lập tức yên lặng như tờ. Mặt trời chiếu lên đỉnh đầu hắn, làm nổi bật lên ánh mắt lạnh lùng không chút nhiệt độ, cổ tay hắn nhẹ nhàng giơ lên, ra hiệu xử trảm!

Một thái tử điện hạ hiên ngang anh dũng, không ai bì nổi của năm đó, giờ lại phải sống cô đơn ở nơi này, không hiểu tại sao, Lâm Tam Tư bỗng cảm thấy rất đau xót.

Sau khi Dung bà bà dẫn Tam Tư đi một vòng trong phủ xong thì trời đã tối, lúc Tam Tư dìu bà về phòng, bà nói: “Ngày mai ta phải đi rồi, tối nay người hầu hạ thái tử ngủ đi, thừa dịp ta còn ở phủ, nếu còn điều gì không hiểu thì người nhớ hỏi luôn.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hầu Hạ

Lâm Tam Tư thật sự không hiểu vì sao việc hầu hạ thái tử lại có thể rơi xuống người mình, trong cung có nhiều nữ tử trẻ trung như vậy, còn nàng chỉ là người nhà của tội thần, bàn về thân phận hay dung mạo thì việc này cũng không đến lượt nàng làm! Cho tới khi nghe thái giám tới truyền thánh chỉ, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Tuy bị cấm túc, nhưng Hoắc Dực vẫn là thái tử, không thể tùy tiện để cung nữ tới hầu hạ hẳn, phải là những nữ nhi con nhà quyền quý mới xứng với thân phận thái tử của hẳn, nhưng những đại thần sao có thể nguyện ý để nữ nhi của mình vào hầu hạ một kẻ không biết tương lai đi về đâu được cơ chứ? Đặc biệt là vị thái tử này lại đang có tin đồn sắp bị tước mất ngôi vị và khó giữ được tính mạng?

Trong tình cảnh khó xử này, Lâm Tam Tư liền phát huy tác dụng, trong mắt người ta thì nàng đã sớm mất đi ánh hào quang, nhưng thân phận danh môn vốn có và sự giáo dục từ nhỏ của nàng thì mãi mãi không thể mất đi được!

Lâm Tam Tư khom lưng trái chấn gấm, vì trong lòng căng thẳng nên nàng cắn chặt môi, hai tay không ngừng run rẩy, trước khi vào phủ thái tử, đại nương đã từng nói chuyện với nàng, rằng nhiệm vụ của nàng khi ở đây không đơn giản chỉ là giặt quần áo và nấu ăn, mà còn phải giải quyết nhu cầu sinh lý của Hoắc Dực nữa!

Nghe nói thái tử đột nhiên bị cấm túc ngay trong ngày đại hôn, mà trước đó người ta nói rằng hẳn chưa từng có nha hoàn thông phòng, ở trong quân doanh nhiều năm cũng chưa từng có nữ nhân ra vào, cho nên có thể chắc

rằng lời đồn này là thật! Chuyện này đối với một thái tử mà nói thì đúng là khiến cho người ta phải kinh ngạc, cho nên người ta còn truyền tai nhau là Hoắc Dực bị bắt lặc, Lương vương thì hết lần này đến lần khác đưa nữ tử trẻ tuổi vào phủ, đơn giản là cố ý muốn để Hoắc Dực bị bêu xấu.

Lúc Lâm Tam Tư trải xong giường thì tâm trạng cũng đã thay đổi không biết bao nhiêu lần, nàng chậm rãi đi tới trước mặt Hoắc Dực, kiễng chân lên cởi nút áo hăn, vì màu trắng quá chói mắt nên nàng không thể tập trung cởi y phục ra được, càng cố gắng thì càng dễ mắc sai lầm, có cái nút áo mà nàng cởi mãi không xong.

Hoắc Dực tay chấp sau lưng đứng trong phòng, tùy ý để tay Tam Tư vòng tới vòng lui trên cổ áo hăn, cho đến khi hăn cảm thấy nếu mình không ra tay thì sẽ bị cái nút áo làm ngạt chết, hăn mới liếc mắt nhìn Lâm Tam Tư, thấy nàng đang nhịu mày, dáng vẻ có phần sàu não, đôi môi hồng mím chặt lại, biểu hiện tự nhiên này khiến cho Hoắc Dực không hề cảm thấy chán ghét giống như đối với những nữ nhân thô thiển khác. Hoắc Dực thầm bực bội trong lòng, Lương vương và Ninh vương đều quá phí tâm rồi!

Nhận thấy ánh mắt của Hoắc Dực, Lâm Tam Tư càng cúi đầu thấp hơn, né tránh không dám nhìn hăn, mặt đỏ bừng cả lên.

Bỗng nhiên Hoắc Dực nắm chặt tay nàng, cảm xúc lạnh lẽo khiến nàng giật mình, nếu như không phải đã biết người đứng trước mặt mình là Hoắc Dực, thì có lẽ nàng sẽ nghĩ là mình vừa bị đẩy vào hầm băng.

Hoắc Dực quan sát Lâm Tam Tư, hăn không đoán ra mục đích của Ninh vương khi đưa nữ nhân này vào đây là gì, dung mạo của nàng thanh tú nhưng cũng không phải quá xuất chúng, vóc dáng cũng bình thường, trừ việc nàng ngoan ngoãn và ít nói ra thì hăn thật sự không nhìn ra được ưu điểm gì khác của nàng, thật sự khác hoàn toàn những nữ nhân mà phụ hoàng trước kia từng chọn lựa cho hăn.

Có lẽ Ninh vương chỉ đang thử dò xét hãn mà thôi, vậy thì cứ thỏa mãn hãn một lần đi!

“Ngủ thôi.”

Giọng nói đậm mạc không cảm xúc nhưng lại rất dễ nghe, giống như tiếng đàn vậy, chỉ cần gảy một cái là có thể khiến cho lòng người rung động.

Hoắc Dực chậm rãi đi tới giường, rất tự nhiên cởi nút áo ra, Lâm Tam Tư đỏ mặt đứng đằng sau hãn, chỉ trong nháy mắt là Hoắc Dực đã cởi được áo ra đặt xuống giường, còn nàng thì cứ lúng túng đứng sau nhìn lưng hãn, không biết làm thế nào.

Thấy phía sau không có động tĩnh gì, Hoắc Dực xoay người lại, Lâm Tam Tư nhìn ánh mắt lạnh như băng của hãn, hoảng hốt nói: “Nô tỳ, cũng phải cởi áo.”

Hoắc Dực nghe xong lại hồ hững ngồi lên giường, Lâm Tam Tư cố bỏ qua sự ngại ngùng mà cởi áo ngoài ra, cuối cùng vẫn muốn giữ lại chút tự trọng, nên vẫn mặc áo trong rồi chậm rãi đi tới giường.

“Tắt nến.”

Nghe Hoắc Dực nói vậy, Lâm Tam Tư thở phào nhẹ nhõm, nếu tắt nến thì sẽ khiến nàng an tâm hơn một chút.

Vừa trèo lên giường còn chưa nằm xuống, thắt lưng nàng bỗng nhiên bị nắm chặt, một luồng nhiệt nóng bao trùm lấy nàng, Lâm Tam Tư cảm giác bị người ta ôm lấy ngã xuống giường rồi đặt dưới thân, nhiệt độ lạnh lẽo kia không cần nghĩ cũng biết là ai.

Lâm Tam Tư thừa biết thân phận mình là gì, nên không tránh né cũng không kháng cự mà chỉ thuận theo Hoắc Dực. Có lẽ vì nhẫn nhịn lâu lắm rồi

nên đêm hôm đó Hoắc Dực giày vò Lâm Tam Tư đến kiệt sức, nên nàng ngay cả bản thân ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay biết.

***

Lâm Tam Tư đang mơ màng ngủ thì đột nhiên cảm thấy có người nói bên cạnh, nàng liền mở to mắt choàng dậy, chẳng lẽ ở hoán y cục đã lâu, dầu có mệt mỏi khốn cùng thì nàng vẫn luôn đề cao cảnh giác bất cứ lúc nào.

“Điện hạ”, Lâm Tam Tư gọi hẩn, lẽ ra nàng phải xưng là thái tử điện hạ nhưng lại cố ý xoá đi hai tiếng thái tử, cảm thấy gọi là điện hạ nghe thân thiết hơn một chút.

Nghe tiếng gọi, Hoắc Dực cũng không ngạc nhiên gì, vẫn tiếp tục mặc y phục, Lâm Tam Tư thấy thế liền cố nén đau nhức trên người, vội vàng đứng dậy, quỳ xuống hầu hẩn mang giày. Hoắc Dực không cự tuyệt cũng không lên tiếng, ánh mắt nhìn lên cánh tay của Lâm Tam Tư vài giây rồi lại hướng lên trên mặt nàng.

Lâm Tam Tư vô tình chạm mắt với hẩn, nàng không biết nên nói gì, đành nở một nụ cười thật tươi, bởi lẽ với nàng nụ cười là công cụ hoá giải xấu hổ tốt nhất. Hoắc Dực không có phản ứng gì, môi mỏng khẽ cong lên khiến hẩn càng trở nên xa cách, ăn mặc chỉnh tề xong, hẩn liền lập tức đi ra khỏi phòng.

Lâm Tam Tư không dám lên tiếng cũng không dám ngủ tiếp, mà cũng chẳng biết bây giờ là canh mấy rồi. Trong phủ thái tử chỉ có Hoắc Dực, Dung bà bà và nàng, ngoài ra thì không có người nào nhắc thời gian cả. Nàng bèn quay về phòng mình, ngồi bên cửa sổ, tay chống đầu đợi bình minh lên.

Không ngờ là nàng lại gục xuống bàn ngủ mất, đến lúc tinh dậy thì trời đã sáng.

Lâm Tam Tư vội vã súc miệng rửa mặt rồi chạy đến phòng bếp. Dung bà bà từng nói với nàng bữa sáng của điện hạ phải hết sức chú ý, bình thường buổi sáng phải dậy sớm để chuẩn bị tốt mấy món điểm tâm. May thay phòng nàng cách phòng bếp không xa, chỉ mất mấy phút chạy bộ nên chắc là sẽ kịp làm điểm tâm cho Hoắc Dực.

Lúc Lâm Tam Tư chạy vội tới phòng bếp thì Hoắc Dực đã ngồi ăn rồi, Dung bà bà thì đứng một bên hờ hợt cười, trong lòng nàng nghĩ là thảm rồi, liền vội chạy vào rồi quỳ xuống: “Nô tỳ ngu quên, xin điện hạ trách phạt.”

Hoắc Dực đang uống trà, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như thường, từ lúc nàng đi vào đến khi quỳ xuống thỉnh tội, hắn vẫn ngồi yên chẳng buồn liếc mắt. Nàng biết mình sai rồi, hơn nữa cũng đã đoán trước được thái độ lạnh nhạt này của Hoắc Dực, cho dù nàng có bị phạt quỳ một ngày cũng không đủ mất. Nhưng sáng nay bà vú có công chuyện phải đi, nàng mà quỳ thì ai sẽ nấu cơm đây!

Một lát sau, bà bà liền mỉm cười phá vỡ sự yên lặng: “Biết sai mà sửa là tốt, nhưng về sau ngủ thì nhớ chú ý giờ giấc”. Dung bà bà quả không hổ danh là người đã sống trong cung nhiều năm, nói chuyện luôn khéo léo như vậy, nghe có vẻ là tha thứ cho nàng, nhưng thật ra là muốn nhắc nàng về sau không được lấy lý do này nữa.

Trong lòng Tam Tư hiểu rất rõ điều này, liền bảo đảm lần sau sẽ không tái phạm nữa, mắt lại nhìn sang Hoắc Dực, thấy hắn đã uống xong chén trà, đang cầm khăn gấm khẽ lau miệng. Dung bà bà thấy vậy liền chống gậy đi tới, cười hỏi hắn: “Điện hạ dùng xong rồi phải không?” Nói xong liền giơ tay muốn dọn dẹp bát đĩa.

“Để nàng ấy dọn”. Giọng nói lạnh như băng khiến thân thể nàng chấn động, sống lưng cứng nhắc. Thái độ lạnh nhạt của hắn lúc này so với đêm qua thật giống như hai người xa lạ.

“Được, vậy Tam Tư cô nương mau tới đây.” Bà vú dường như đã sớm đoán ra chuyện này, nên không ngạc nhiên mà còn cười nói: “Điện hạ, ngài đi luyện chữ đi.”

Hoắc Dực đáp một tiếng rồi đứng dậy rời đi, lúc đi ngang qua Tam Tư cũng không thèm nhìn nàng lấy một cái. Tam Tư cảm thấy như có một trận gió lạnh thổi qua tai, bèn đứng yên không dám nhúc nhích.

Mãi đến khi bóng dáng màu trắng kia biến mất ở hành lang, Dung bà bà mới nói: “Người đừng trách ngài ấy, ai ở trong hoàn cảnh của ngài ấy thì cũng sẽ trở nên lạnh lùng như vậy thôi.”

Trong lòng Tam Tư mặc dù ấm ức nhưng nàng vẫn chịu đựng được, tình huống này trước đây nàng cũng từng tính đến rồi, huống hồ sau đêm qua khiến nàng cảm thấy không còn điều gì khiến nàng mất tự nhiên nữa! “Bà bà người yên tâm, ta đã đến đây rồi thì tất nhiên cũng biết rõ thân phận mình, biết mình nên làm gì. Hơn nữa chuyện hôm nay đúng là do ta ngủ quên, không thể trách điện hạ được.”

“Người hiểu chuyện như thế thì ta yên tâm rồi.” Dung bà bà nghe vậy thì gật đầu hài lòng, bỗng thở dài một hơi, nở một nụ cười thâm sâu nói: “Thực ra sáng sớm ta đã định đi gọi người dậy rồi, nhưng điện hạ không cho.”

Tam Tư giương mắt nhìn bà bà, trong lòng nghi hoặc, lời này của bà bà là có ý tứ gì? Đang miên man suy nghĩ thì lại nghe bà bà nói tiếp: “Người trẻ mà, làm việc thường hay tùy hứng không để ý, nhưng cũng không thể làm thường xuyên được, sau này lúc người hầu hạ điện hạ, người phải nhớ nhắc nhở người, phải lấy đại cục làm trọng, đừng phóng túng quá mà hại đến sức khỏe.”

Mấy lời này khiến Tam Tư nghe mà xấu hổ hận không thể chui xuống đất, gương mặt đỏ hồng như muôn thiêu cháy, đành phải cúi đầu chùi bàn thật

mạnh để che giấu đi sự quẫn bách, nhưng lại bị bà bà nói: “Đừng lau nữa, còn lau thế thì cái bàn sẽ bị người làm hỏng mất.”

Chiều hôm đó, Dung bà bà rời đi trên chiếc xe ngựa thuộc loại bình thường, lái xe ngựa là một đôi phu thê ăn mặc cực kỳ mộc mạc, thái độ cung kính gọi bà là mẹ, thế nhưng sắc mặt của Dung bà bà vẫn tỏ vẻ bình thường, thái độ không hề vui vẻ giống những bậc trưởng bối khi gặp con cái mình.

Lâm Tam Tư tiễn bà bà đi rồi quay về viện. Trên đường đi không gặp phải Hoắc Dực, nàng vốn tưởng là hẳn sẽ đến tiễn bà bà, dù sao bà bà cũng là người chăm sóc hẳn bấy lâu nay, cũng bởi vì hẳn nên sức khỏe của bà bà mới suy giảm, tiễn biệt bà cũng là điều nên làm.

Xem ra thái tử điện hạ thật đúng như lời đồn - một con người cực kỳ lạnh lùng.

Lâm Tam Tư sau khi quét tước sân vườn sạch sẽ xong liền ra thu lại mấy bộ quần áo mà buổi sáng đã giặt sạch, chuẩn bị gấp lại gọn gàng đưa cho Hoắc Dực thì lại phát hiện trên chiếc áo trắng không biết từ lúc nào lại xuất hiện một chấm đen nhỏ như hạt đậu xanh. Tam Tư sửng sốt trong chốc lát rồi vẫn như trước gấp quần áo lại, đưa đến trước phòng Hoắc Dực.

“Điện hạ.” Lâm Tam Tư gõ cửa.

Yên lặng vài giây thì giọng nói trầm lạnh mới truyền ra “Chuyện gì?”

“Quần áo của người đã chuẩn bị xong rồi.”

Lại trầm mặc vài giây mới nghe thấy Hoắc Dực nói: “Vào đi.”

Lâm Tam Tư nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cúi đầu bước một bước vào phòng, sau đó đứng thẳng ở một bên. Dung bà bà đã dặn nàng là thái tử không thích người khác vào phòng mình, nàng chỉ cần đặt quần áo trên ghế gỗ là

được.Lâm Tam Tư làm xong liền đứng yên một chỗ, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn xuống mũi chân, không dám nhìn ra xung quanh.

Lúc này Hoắc Dực đang ngồi viết chữ, nghe thấy tiếng nàg mở cửa nhưng không ngẩng đầu lên, chỉ liếc mắt nhìn Lâm Tam Tư một cái rồi trầm lạnh hỏi: “Còn chuyện gì không?”

“Điện hạ, áo của người bị vấy bẩn rồi, người có cần nô tỳ đi tẩy ngay không?”

Làm việc ở hoán y cục đã lâu, Lâm Tam Tư hiểu rõ phải làm gì để giữ bản thân an toàn, có những chủ tử không mấy để ý đến những vết bẩn nhỏ, mà nàg lại tự tiện đem đi giặt thì nàg sẽ bị mắg, nhưng cũng có những chủ tử thì xoi mói, dù là vết bẩn to hay nhỏ thì cũng phải tẩy sạch ngay lập tức.Cho nên nàg cũng tinh ý hơn, trước khi muốn giặt thì sẽ hỏi ý kiến của chủ nhân.

Hoắc Dực nheo mắt nhìn Lâm Tam Tư đang cầm chõng quần áo, sắc mặt dịu lại, ánh mắt giãn ra.Lâm Tam Tư tưởng hẳn sẽ nói thôi đi, nào ngờ hẳn lại không chút do dự mà nói: “Giặt sạch vào.”

Ách...

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tiếp Xúc

Tại mật thất trong phủ thái tử, Hoắc Dực nắm chặt mật thư trong tay, mười ngón tay thon dài siết lại, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, hai tròng mắt thâm trầm sắc bén, một tầng khí tức âm tàn hắc ám bao phủ, lưu động quý dị trong mật thất.

Chậm rãi đem mật thư ra trước ánh nến, giấy gập lửa lập tức cháy trong tức khắc, cuối cùng hóa thành tro tàn. Làn khói chiếu vào trong mắt Hoắc Dực nhìn quý mỹ đến mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng!

Nam dạ quốc hai mươi năm cuối cùng cũng nghênh đón vị hoàng tôn mới được sinh ra – là con của Lương vương Hoắc Thiên Thành, lập tức dẫn đến việc cả triều trên dưới bàn luận sôi nổi. Lương vương gần đây chuyên chú vào triều chính, các quan cải cách dưới sự dẫn dắt của hãn đã đạt được thành quả to lớn, đến cả Hoàng thượng người luôn kiêu lời khen cũng phải nhiều lần ca ngợi hãn. Lần này tiểu vương gia ra đời lại càng khiến hoàng thượng coi trọng hãn hơn, ngay lập tức, chuyện đổi thái tử đã yên lặng hai năm nay lại xôn xao trở lại.

“Hãn phản ứng thế nào?” Hoắc Dực khẽ nheo mắt lại, lời nói lạnh băng không có hơi ấm phát ra từ đôi môi mỏng, như thể âm thanh kia không phải từ trong miệng hãn nói ra vậy.

Hà Tất Kỳ quỳ trên mặt đất lập tức hiểu Hoắc Dực đang nói đến người nào, mắt sụp xuống, nói: “Hoàng thượng vô cùng vui mừng, hạ chỉ thưởng năm vạn lượng hoàng kim, năm vạn lượng bạc trắng, gia phong hai châu.”

Hoắc Dực híp mắt lại, hấn đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đạt được ý nguyện, có điều ban thưởng như vậy thật có hơi hẹp hòi! Hấn quay lưng lại với Hà Tất Kỳ, bóng dáng lạnh lùng bị ánh nến kéo dài, chiếu trên tường không hề nhúc nhích. Hà Tất Kỳ có chút khó chịu trong lòng, liền cắn răng một cái, đôi mắt đột nhiên tỏa sáng, nói: “Thuộc hạ nguyện ý vì điện hạ diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn về sau.”

“Không có ý chỉ của ta, không ai được động thủ!” Hoắc Dực mạnh mẽ xoay người tóm lấy cổ áo Hà Tất Kỳ, ánh mắt cảnh cáo nhìn hấn, con ngươi đen lạnh lẽo tỏa ra khí lạnh, giống như chuẩn bị có một tảng băng từ trong mắt bay ra, dễ dàng đâm thủng người đối diện.

Hà Tất Kỳ ngửa đầu nhìn Hoắc Dực, cổ áo bị Hoắc Dực dùng lực nắm lấy khiến hô hấp có phần khó khăn, vẻ mặt rối rắm và chua xót vì đau lòng cho Hoắc Dực, nhưng hấn vẫn không có ý định lùi bước: “Điện hạ, ngài cần gì phải niệm tình thân, bọn họ lúc trước hãm hại người thế nào người không nhớ ư?”

“Niệm tình thân?” Hoắc Dực lạnh lùng nói, buông bàn tay đang nắm chặt ra rồi chậm rãi đứng lên, vẻ mặt căm tức khôi phục lại sự tuấn lãng, lại tiềm ẩn nét đáng sợ có thể bộc phát bất cứ lúc nào, nói: “Người cho rằng ta chỉ có chút ít năng lực này thôi à?”

Hà Tất Kỳ cau mày, nghiêm chỉnh quỳ trên mặt đất, trăm ngàn suy nghĩ thoáng qua trong đầu hấn, dù hấn mưu lược hơn người bình thường, nhưng đối với suy nghĩ của thái tử Hoắc Dực, hấn lại luôn không nắm được trọng điểm, nhìn thái tử như thần đứng trước mắt, hấn thì thào mở miệng: “...Ý điện hạ là?”

“Gậy ông đập lưng ông.” Hoắc Dực đứng tay chắp sau lưng, nhan sắc thanh lãnh tuấn dật như điêu khắc, Lương vương cùng Ninh vương liền thủ tặng hấn một đại lễ như vậy, sao hấn có thể phụ lòng hai người đó được chứ?

Hà Tất Kỳ trong lòng thập phần tự trách: “Điện hạ, chuyện của tiểu vương gia người ngăn cản thuộc hạ, thuộc hạ có thể hiểu. Nhưng cô nương kia, thuộc hạ nghĩ dù thế nào cũng không thể để nàng ở bên cạnh người!” Hà Tất Kỳ nghiêm trang nói: “Thuộc hạ đã quan sát nàng nhiều ngày, tuy rằng không có sơ hở gì, nhưng dù gì nàng cũng tới từ Ninh vương phủ. Để nàng ở bên người, thuộc hạ khó mà an tâm nổi!”

Hoắc Dực nói: “Người có cách nào khác tốt hơn không?”

Hà Tất Kỳ không ngờ là Hoắc Dực lại hỏi trực tiếp như vậy, lập tức ngây ngẩn cả người, phục hồi tinh thần nói: “Thuộc hạ là một người thô kệch, trừ việc giết nàng ra thì không còn biện pháp nào khác.”

Hoắc Dực lạnh lùng nói: “Người nghĩ Ninh vương phủ sẽ không truy cứu nguyên nhân nàng ta chết, hay cho rằng ta không đối phó được với một cô nương chân yếu tay mềm?”

Hà Tất Kỳ cười gượng nói: “Thuộc hạ không dám! Điện hạ dũng mãnh như vậy, sao có thể không trị được một cô nương chân yếu tay mềm...”

Hoắc Dực giương mắt lên, ánh mắt thể hiện sự uy phong: “Vậy người lo lắng cái gì?”

“Thuộc hạ...” Hà Tất Kỳ mở to hai mắt nhìn, thoáng có chút nản lòng nói: “... Nữ nhân rất giỏi che giấu, vạn nhất nàng ta mê hoặc ngài...”

Hà Tất Kỳ nói đến đây, vừa ngẩng đầu liền thấy đôi mắt Hoắc Dực ngập tràn khí lạnh, hoảng sợ sửa lại lời: “Thuộc hạ tin tưởng nàng ta không thể mê hoặc được điện hạ ...”

Trong đầu Hoắc Dực không tự giác xuất hiện hình ảnh Lâm Tam Tư cắn môi nhịn đau không dám kêu dưới thân hấn, trong lòng cũng hơi hiếu kỳ, sao nàng ta lại phải nhẫn nhịn như vậy làm gì?

Hà Tất Kỳ thấy Hoắc Dực không có phản ứng, liền không biết sống chết tiến lên một bước, lấy tay hươu trước mặt Hoắc Dực, nói: “Điện hạ?”

Hoắc Dực bình tĩnh lại, nói: “Còn việc gì nữa?”

Hà Tất Kỳ nghe ra sự mất hứng trong lời nói của Hoắc Dực, hai năm nay hẳn cũng đã quen với tính tình âm dương bất định của Hoắc Dực, bèn lập tức thức thối nói: “Hồi điện hạ, không còn chuyện gì nữa, thuộc hạ xin cáo lui.”

“Ừm.”

Sau khi Hà Tất Kỳ rời khỏi, Hoắc Dực đưa tay che lại ánh nến, mười ngón tay thon dài trắng nõn dưới ánh nến trở nên hơi hồng, ánh mắt hẳn tỏa ra hàn ý, nhanh chóng thổi tắt ánh nến trong ngọn đèn, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Màn đêm buông xuống, Lâm Tam Tư ở thanh lan các giặt sạch quần áo một lần nữa, lau khô tay rồi bê chậu quay người lại, vô cùng giặt mình khi thấy một thân ảnh không biết từ khi nào đã đứng ngay sau lưng nàng, y phục màu trắng, dung nhan tuấn lãng, nhìn kỹ thì đó chính là Hoắc Dực.

Lâm Tam Tư kinh hãi đặt tay lên ngực, cố gắng bình tĩnh nói: “Điện hạ, ngài đến đây lúc nào vậy?”

Hoắc Dực đưa mắt nhìn đồng quần áo ướt sau lưng Lâm Tam Tư, Lâm Tam Tư không đợi hẳn mở miệng đã nhanh chóng giải thích: “Điện hạ, người yên tâm, lần này giặt xong đợi khô nô tỳ sẽ đưa vào phòng cho người.”

Hoắc Dực lạnh nhạt đáp một tiếng rồi xoay người đi về phía phòng mình, thân ảnh thanh lãnh dưới màn đêm tản ra từng trận khí lạnh. Lâm Tam Tư một mặt suy đoán nguyên nhân Hoắc Dực đến, mặt khác cũng đi theo vào phòng.

Vào phòng, Lâm Tam Tư liền bỏ chậu giặt xuống rồi nhanh chóng rót một ly trà xanh đưa đến trước mặt Hoắc Dực: “Điện hạ, mời người dùng trà.” Sau đó đứng hầu ở một bên.

Hoắc Dực nhân lúc cúi đầu uống trà liền cẩn thận quan sát Lâm Tam Tư. Tuy rằng nàng đã vào phủ được vài ngày, nhưng trừ mỗi đêm nàng ở trong phòng nghỉ tạm bên ngoài, thì hẳn rất ít khi gặp nàng, nói chuyện với nhau cũng cực ít, giữa hai người dường như không có sự trao đổi. Lúc này mượn ánh nến mà nhìn, phát hiện người trước mắt tuy không phải quốc sắc thiên hương nhưng lại có ngũ quan tinh xảo, môi hồng răng trắng, khi cúi đầu nhìn thấy rõ lông mi dài, coi như cũng có chút tư sắc.

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực chỉ uống trà không nói, trong lòng khẽ dựng lông mao, cẩn thận hồi tưởng lại chuyện ngày hôm nay đã làm, hình như nàng không có phạm sai lầm gì mà! Đang suy nghĩ thì chợt nghe thấy giọng nói âm trầm của Hoắc Dực truyền tới.

“Xong việc chưa?”

Lâm Tam Tư ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Hoắc Dực, đôi mắt tối đen như mực khiến cho lòng người say mê lưu luyến. Nàng vẫn muốn có cơ hội nói rõ với Hoắc Dực, rằng tuy nàng từ Ninh vương phủ đến nhưng nàng không phải là người của Ninh vương phủ. Nàng chỉ hi vọng có thể hòa hợp ở chung với thái tử điện hạ thôi... Nhưng khi đụng phải ánh mắt thâm sâu kia, nàng lại bắt đầu do dự và chùn bước, tục ngữ có nói rồi: Giấu đầu lòi đuôi! Nếu nàng thực sự nói ra thì sẽ không thể tránh được việc bị điện hạ nghi ngờ vô căn cứ. Nghĩ vậy nên nàng không thể nói ra được những câu đã chuẩn bị từ trước.

“Hồi điện hạ, cũng... cũng gần xong rồi ạ.”

“Ừm.” Hoắc Dực nhấp một ngụm trà xanh, vị đắng tràn ra trong khoang miệng rồi trôi xuống, môi mỏng nhếch lên thể hiện thái độ bất cần đời, lại

khiến người ta có cảm giác không rét mà run.

“Vậy tạm nghỉ đi.”

Lâm Tam Tư ngạc nhiên nhìn Hoắc Dực, thấy dáng vẻ hần rất thoải mái, hai tay đã bắt đầu cởi áo ngoài ra, nàng bèn vội vàng nói: “Điện hạ, cơm chiều còn chưa ăn...”

Vẻ mặt Hoắc Dực tựa hồ dừng một lát, động tác trên tay lại không dừng, chớp mắt đã cởi áo khoác ngoài ra, con người đen quét qua khuôn mặt sạch sẽ của nàng, vân đạm phong khinh nói: “Hôm nay cấm thực.”

“A.” Lâm Tam Tư giật mình nghĩ, nàng chắc chắn rằng Dung bà bà chưa bao giờ nhắc tới chuyện điện hạ cấm thực, một người có trách nhiệm như Dung bà bà tuyệt đối không thể quên chuyện này! Nhưng không đợi nàng nghĩ nhiều thì Hoắc Dực đã ngồi xuống mép giường, nàng đành phải chậm rãi đi tới cởi giày cho hắn: “Điện hạ chỉ riêng hôm nay là cấm thực sao? Người không ăn một chút gì cũng không đói bụng ư?”

Hoắc Dực buông mi nhìn khuôn mặt trắng nõn trước mắt, trong lòng chợt thấy buồn cười, có những người chỉ ở chung mới mấy ngày thôi mà lại khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn cả thân nhân ở bên hai mươi năm!

Nghĩ đến đây, Hoắc Dực trong lòng rất buồn bực, thấy nàng ngẩng đầu nghiêm túc hỏi mình, đôi môi đẹp đến mê người, đột nhiên cánh tay hắn dùng một chút lực kéo Lâm Tam Tư vào trong lòng, không đợi nàng mở miệng liền cúi đầu xuống hôn. Lâm Tam Tư mệt mỏi nguyên một ngày, cơm chiều cũng chưa ăn, cả người không có sức phản kháng bị hắn trói chặt trong ngực.

Rạng sáng hôm sau, Hoắc Dực theo lệ thường rời giường đi về phòng mình, tuy thân thể mệt mỏi không chịu nổi, nhưng Lâm Tam Tư vẫn kiên quyết muốn đứng dậy giúp hắn thay y phục. Hoắc Dực thấy sắc mặt nàng không tốt, hồi tưởng lại việc hắn giày vò nàng không biết mệt mỏi cả một

đêm, bỗng nhiên có chút lương tâm, đưa tay ngăn nàng lại: “Người cũng mệt mỏi rồi, không cần hầu hạ ta.”

Lâm Tam Tư bị giày vò một đêm, mới vừa ngủ một lát đã tỉnh, lúc này đầu có chút choáng kê ong ong, nghe thấy lời Hoắc Dực nói liền đáp: “Điện hạ cũng mệt mỏi rồi, không bằng người ở nơi này nghỉ tạm đi, đi đi lại lại nhiều không tốt lắm.”

Hoắc Dực nghe vậy có chút đăm chiêu nhìn chăm chăm Lâm Tam Tư một lát, thấy hai mắt nàng mơ màng, môi có chút sưng đỏ, vết bầm cũ ở tay chưa hết nay lại thêm vết mới, hiển nhiên là do hắn đã dùng lực quá mạnh... Hắn nheo mắt, trầm giọng nói: “Người ngủ đi.”

Mới ra cửa chính Thanh lan các, Hoắc Dực liền đứng lại, thân ảnh cao ngất tựa như pho tượng, nghiêm trang đứng dưới ánh đèn.

Hoắc Dực vung tay áo rộng, trầm giọng khiển trách: “Ra đi.”

Trong gió đêm, âm thanh của hắn không lớn, nhưng lực xuyên thấu thì cực mạnh.

Tiếp đó là tiếng sột soạt, ngay sau đó là một bóng đen từ trên cao rơi xuống, nhẹ nhàng mà vững chắc ở phía sau Hoắc Dực, quỳ một gối xuống, nói: “Điện hạ.”

Hoắc Dực không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Là Hà Tất Kỳ sai người đến?” Trong giọng nói thể hiện sự không kiên nhẫn.

Tổng Cảnh Ngưỡng cúi thấp đầu, tâm thái có đánh chết cũng không khai: “Hồi điện hạ, là thuộc hạ tự mình muốn đến.”

“Vậy hử?” Hoắc Dực khẽ hừ lạnh, nói: “Nếu đã vậy thì đúng vừa lúc ta có chuyện muốn người làm đây.”

“Xin điện hạ phân phó.”

“Lâm cô nương mà Ninh vương phủ đưa tới, người đã gặp qua chưa?”

“...” Tống Cảnh Ngưỡng tự biết không thể nói dối, liền nói: “Thuộc hạ đã gặp một lần.”

“Nàng đã là người của ta.” Hoắc Dực ngửa đầu nhìn ánh trăng, nhìn như có vẻ gió êm sóng lặng, kì thực thì lại phong ba mãnh liệt. Tất cả mọi người đều muốn có danh hiệu thái tử của hãn, vì đạt được vị trí thái tử mà không tiếc đánh đổi điều gì. “Người, hãn là nên biết có chừng mực.”

Chỉ vài câu được nói ra một cách nhẹ nhàng nhưng lại khiến Tống Cảnh Ngưỡng không rét mà run!

Nhanh như vậy mà đã trở thành người của Điện hạ rồi? Tống Cảnh Ngưỡng nghe vậy thì suýt chút nữa mất thăng bằng cảm đầu xuống đất!

“Điện hạ, chuyện này...”

“Sao nào?” Hoắc Dực xoay người, vạt áo dài bị gió thổi lên, càng làm nổi bật dáng vẻ lạnh lùng của hãn, hãn nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, ánh mắt bình tĩnh nói: “Muốn ta phải nhắc lại lần nữa hả?”

“Thuộc hạ không dám.” Đêm mùa hè nóng bức, Tống Cảnh Ngưỡng sợ đến mức toát mồ hôi lạnh. “Thuộc hạ xin tuân lệnh.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ở Chung

Trời vừa tờ mờ sáng, trong phòng bếp phủ thái tử đã có mùi thơm tỏa ra.

Lâm Tam Tư sáng ra đã ngồi bên bếp lò, Dung bà bà đã dọn trong ba bữa thì thái tử điện hạ coi trọng nhất là bữa sáng, vì thế mà Lâm Tam Tư phải hao tổn không ít tâm tư để chuẩn bị.

Lâm Tam Tư sau khi hỏi Dung bà bà thì biết là thái tử điện hạ thích ăn cháo vào buổi sáng, mà cháo đậu đỏ hay cháo đậu xanh thì tương đối dễ làm, nhưng thức ăn kèm thì có hơi phức tạp, ví dụ như xôi nếp, củ sen xào, thịt vịt, gà luộc, cá chưng xì dầu... làm khá mất thời gian, vì để cho thức ăn không mất đi hương vị ban đầu, bình thường Lâm Tam Tư đều đợi điện hạ tỉnh dậy rời đi rồi mới vào bếp chuẩn bị, nhưng đêm qua hầu như không ngủ nên sáng nàng dậy hơi muộn, lúc này hơi vội vàng một chút.

Đầu tiên là cháo đậu xanh, đầu tiên Lâm Tam Tư vo một ít gạo rồi bỏ vào nồi, đổ thêm chút đỗ xanh, sau đó nhóm lửa đun; tiếp đó là đến xôi nếp, gạo nếp đêm qua đã ngâm nước lạnh rồi, thịt lợn cũng mới làm sạch hôm qua, nàng đem thịt lợn đi rửa lại rồi băm ra, cho gia vị và lòng trắng trứng vào trộn đều, nặn thành những viên tròn, bên ngoài bọc một lớp gạo nếp, cuối cùng cho vào nồi hấp; sau khi làm xong vẫn còn dư lại rất nhiều nhân không dùng tới, vừa lúc lại có rất nhiều ngó sen tươi, cho nên Lâm Tam Tư chuyển món sen xào thành sen kẹp thịt chiên. Đầu tiên nàng rửa sạch củ sen, cắt thành từng miếng lớn không mỏng không dày, khéo léo nhồi nhân thịt vào, lại nhúng vào chỗ lòng trắng trứng và bột mì đã trộn trước đó rồi cho vào chảo dầu, đợi đến khi từng miếng chuyển thành màu vàng óng ánh thì bỏ ra đĩa.

Lâm Tam Tư vừa cắt sen vừa để ý đến nồi xôi hấp, không để ý nên để bị cắt vào tay, máu đỏ lập tức chảy ra, đau thấu cả ruột gan, nước mắt lưng tròng, mắt thấy máu ngày càng chảy nhiều, nàng cũng không dám chậm trễ mà tìm mảnh vải thưa sạch sẽ để băng ngón tay lại, sau đó tiếp tục nấu ăn, may mà vết thương không sâu lắm, tuy trên vải có thấm một ít vết máu đỏ sẫm, nhưng máu ở miệng vết thương thì đã ngừng chảy rồi.

Vị trí phòng bếp phủ thái tử đã được chọn lựa kỹ từ trước, cách phòng ăn rất gần, chỉ cần đi xuyên qua một cái hành lang gấp khúc và một chòi nghỉ mát là đến. Cửa sổ phòng bếp đối diện với cửa chính phòng ăn và chòi nghỉ mát, đứng trước cửa sổ là có thể nhìn thấy chòi nghỉ mát và cửa phòng ăn. Bởi vì trời nóng, phủ thái tử lại không có người bên ngoài, thái tử điện hạ liền đổi địa điểm dùng cơm từ phòng ăn chuyển ra chòi nghỉ mát, ngồi đó có thể nhìn thông được tứ phía, quan trọng là Lâm Tam Tư không cần phải ghi nhớ thời gian giữa các bữa ăn nữa, chỉ cần Hoắc Dực ngồi xuống chỗ đình nghỉ mát là nàng sẽ tự động mang thức ăn lên.

Hoắc Dực vừa ngồi vào chỗ thì củ sen chiên cũng vừa làm xong, thời gian vừa vặn không sớm không muộn, tâm Lâm Tam Tư vốn khẩn trương cuối cùng cũng được thả lỏng! Nàng múc một chén cháo đậu xanh, bày sáu miếng sen chiên, bốn viên xôi thịt, một ít dưa chua và thịt vịt ra đĩa rồi dùng khay bạc bưng ra chòi nghỉ mát.

Sau khi xếp thức ăn trong khay bạc ra bàn, đặt ở trước mặt Hoắc Dực, Lâm Tam Tư liền cầm khay bạc lui ra phía sau hai bước, đứng nghiêm tại một góc lương đình, lúc này y phục của nàng sớm đã ướt đẫm, tóc mái cũng ướt dính vào trán, dáng vẻ nhìn không được tốt lắm.

Trái lại hôm nay tinh thần của Hoắc Dực rất thoải mái, tuy trên người chỉ mặc một bộ y phục trắng dài, nhưng cổ áo và tay áo lại được may thêm một tầng gấm Tô Châu khác biệt, làm tăng thêm sự phong lưu phóng khoáng của hắn, tôn quý vô cùng.

Tâm tình Hoắc Dực tựa hồ rất tốt nên nói nhiều hơn thường ngày một chút, nhìn thoáng qua mấy món ăn trước mặt, trong ánh mắt hẩn chợt lóe lên một tia phức tạp, chỉ vào một trong số các món rồi hỏi: “Đây là cái gì?”

Lâm Tam Tư tiến lên một bước, đáp: “Hồi điện hạ, đây là củ sen kẹp thịt chiên.”

Hoắc Dực nghe xong, ánh mắt lạnh nhạt liếc qua mặt Lâm Tam Tư, thanh âm đậm mạc như thường nói: “Người làm?”

Lâm Tam Tư gật đầu: “Là nô tỳ làm.”

Hoắc Dực không nói chuyện nữa, hẩn ăn mấy thìa cháo đậu xanh cùng đồ ăn kèm, chiếc đũa thủy chung không động vào món củ sen kẹp thịt chiên. Lâm Tam Tư thấy vậy liền gấp gấp vô cùng, món này phải ăn ngay khi vừa làm xong thì sẽ rất giòn và thơm, chờ lát nữa thì nó sẽ nguội và mềm đi, ăn không còn ngon như trước nữa!

Nhưng vội thì vẫn chỉ là vội, Lâm Tam Tư cũng không thể trực tiếp mở miệng bảo điện hạ ăn món sen kẹp thịt chiên mà nàng làm a! Mắt thấy chén cháo đậu xanh chỉ còn lại nửa bát, nếu không lên tiếng thì món đó nàng làm uổng công rồi! Lâm Tam Tư rất sốt ruột, bèn chỉ vào đĩa thức ăn, cắn răng mở miệng nói: “Điện hạ, người nếm thử sen...”

Vừa mới mở miệng, Lâm Tam Tư liền trở mắt nhìn Hoắc Dực đưa đũa hướng về phía đĩa sen chiên, gấp một miếng rồi dừng lại, tầm mắt chuyển qua trên mặt nàng, lông mày hơi nhướn lên, thanh âm như nhạc khí phát ra từ đôi môi mỏng: “Người nói cái gì?”

Lâm Tam Tư ngưng bật, chậm rãi thu tay về, nuốt lời muốn nói vào trong bụng, ngốc nghếch sửa lại: “Sen... hôm nay thời tiết đẹp thật!”

Nơi nào đó trong lòng Hoắc Dực như bị một thứ gì đó cào nhẹ, đáy mắt lạnh lẽo thế nhưng lại thoáng lên nét cười, khiến trong phút chốc cả tòa

lương đình đều trở nên ấm áp, Lâm Tam Tư nhìn đến ngậy người, vào phủ đã nhiều ngày, nhưng nàng chưa từng thấy Hoắc Dực cười như vậy, đợi nàng phục hồi lại tinh thần thì đôi mắt kia cũng khôi phục lại sự lạnh lùng thâm thúy như trước.

Lâm Tam Tư hoảng hốt tưởng vừa rồi là ảo giác, bèn đưa tay xoa xoa mắt, bên tai lại truyền đến giọng nói của Hoắc Dực: “Người đi rửa mặt rồi tới dùng bữa sáng luôn đi.” Dừng một chút, hần thản nhiên nói tiếp: “Trong phủ cũng không có người khác.”

“Dạ?” Lâm Tam Tư nghiêng đầu nhìn Hoắc Dực, giống như là nàng chưa nghe rõ hần nói gì.

Xưa nay tính tình Hoắc Dực rất lạnh lùng, việc gì cũng không muốn nhắc lại hai lần, Lâm Tam Tư hỏi như vậy khiến hần có chút không kiên nhẫn, nói: “Người nên tự nhìn mặt mình đi.” Hoắc Dực nói xong cũng không nhìn Lâm Tam Tư nữa, lại tự mình gấp một miếng sen chiên khác.

Lâm Tam Tư dùng tốc độ nhanh nhất đi về phòng rồi cầm lấy gương soi, lập tức giật mình kêu to lên, má phải của nàng không biết từ lúc nào lại bị dính một vết nhọ nôi, đen thui đen thui...

Lâm Tam Tư nhanh chóng đi rửa mặt, nghĩ Hoắc Dực ăn xong hần sẽ bận rộn đi làm việc nên nàng cũng không vội chạy về lương đình mà đi tắm rửa, lúc thay y phục sạch quay về lương đình thì phát hiện Hoắc Dực thế mà vẫn chưa đi! Chưa đi! Dưới ánh mặt trời, trong lương đình, hần đứng chấp tay ra sau lưng, gió thổi lên mái tóc đen cùng bộ áo trắng dài của hần, đôi mắt đen như mực, đẹp giống như một bức họa, khiến người ta không đành lòng phá vỡ.

Hoắc Dực quay đầu thấy Lâm Tam Tư đang đứng ở dưới thềm đá, hai mắt hơi nheo lại, thản nhiên nói: “Đến đây.”

Lâm Tam Tư có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng chạy chậm qua. “Thực xin lỗi, điện hạ, y phục của nô tỳ bị thấm mồ hôi, nên nô tỳ mới đi tắm rửa.” Nói xong lại cảm thấy giải thích như vậy với một nam nhân tựa hồ không được tốt lắm, bèn xấu hổ ngậm miệng. “Nô tỳ lập tức đi thu dọn ngay.”

Hoặc Dực buông mi nhìn nàng một cái, ánh mắt lạnh nhạt liếc qua tay trái nàng, nói: “Dùng xong bữa sáng rồi đến thư phòng ta một chuyến.” Sau đó liền nhẹ nhàng rời đi.

Lâm Tam Tư sửng sờ tại chỗ, trong lòng chỉ cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ điện hạ ở lại chỗ này không phải để ngắm phong cảnh? Hay vì có chuyện muốn nói với nàng nên mới đợi ở đây rồi bảo nàng tới thư phòng?

Không lẽ nàng lại làm chuyện gì sai ư?

Lâm Tam Tư ngồi vào bàn, thấy trong đĩa vốn có sáu miếng sen kẹp thịt chiên thì bây giờ chỉ còn lại hai miếng, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, xem ra điện hạ rất hài lòng với tay nghề của nàng, tục ngữ không phải đã nói, bắt được dạ dày của nam nhân, chính là bắt được tâm của người ta luôn rồi, tâm của điện hạ nàng cũng không mấy để tâm, mà cái nàng cần chính là quyền lực của người!

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Gặp Mưa

Lâm Tam Tư nhanh chóng ăn xong điểm tâm, rửa sạch bát đĩa mới chạy vào thư phòng. Giờ đã gần trưa, ánh mặt trời chiếu vào phủ thái tử rộng lớn, đâm vào mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Lâm Tam Tư đặc biệt sợ nóng, vừa mới thay quần áo sạch sẽ mà lúc này đã lại thấy hơi ướt rồi, nâng tay lau mồ hôi trên trán, ánh mắt từ trong vách tường cao nhẹ nhàng nhìn ra phía ngoài! Trước đây mỗi khi thời tiết nóng bức, phụ thân và mẫu thân đều nhanh chóng sai người đi mua băng đặt trong phòng nàng, khí lạnh từ khối băng tỏa ra lập tức thổi bay bầu không khí khô nóng. Nghĩ lại khiến cho lòng Lâm Tam Tư vô cùng khó chịu, không biết hiện giờ cha mẹ thế nào rồi? Tuyên Nhi ở nhà bá phụ có quen không? Tuy rằng nàng vào phủ thái tử hầu hạ điện hạ mục đích là để cứu tiểu đệ Tuyên Nhi ra, nhưng trong Lâm phủ đã sớm không còn ai, nàng cũng không thể chiếu cố cho Tuyên Nhi được, liền dùng hết số bạc trên người để đưa Tuyên Nhi ra khỏi ngục rồi gửi cho bá phụ chiếu cố. Chỉ có điều Tuyên Nhi từ nhỏ chưa từng rời xa cha mẹ, e là cần một thời gian dài mới có thể thích ứng được.

Lâm Tam Tư thật muốn tìm một cơ hội để ra phủ, tới nhà đại bá thăm Tuyên Nhi một chuyến, nghĩ xong liền chạy đến thư phòng.

Lâm Tam Tư thoáng có chút kinh ngạc, thường ngày cửa thư phòng luôn đóng, nhưng lúc này cửa lại mở toang, từ bên ngoài nhìn vào, nàng thấy Hoắc Dực đang đứng ở trước bàn, tay nắm bút lông lộ ra khớp xương rõ ràng viết cái gì đó, con người đen tản ra khí tức trầm ổn, sườn mặt nhìn vô cùng lạnh lùng, ống tay áo dài hiện ra, giống như một tiên nhân lạnh lùng tuyệt tình.

Lâm Tam Tư thấy vậy nhưng vẫn gõ cửa. “Điện hạ.”

“Vào đi.”

Lâm Tam Tư bước một bước vào, sau đó đứng ở một bên, không đi tiếp vào trong nữa.

Hoắc Dực nâng mắt nhìn Lâm Tam Tư, thấy nàng lẳng lẳng đứng ở cửa chờ, không động cũng không nói, lông mi đen nhánh dài mảnh cụp xuống nhìn như cánh bướm, xinh đẹp và mềm mại.

Hoắc Dực môi mỏng hơi nhếch lên, nói: “Tới đây.”

Lâm Tam Tư vâng lời đi đến, nàng đoán là Hoắc Dực gọi nàng đến thư phòng để giúp hãm mài mực, nhưng hiện tại lại phủ định suy đoán này, lấy tính tình lạnh nhạt của Hoắc Dực thì tuyệt đối sẽ không cần nàng ở bên cạnh hầu hạ. Dù là như thế thì nàng vẫn như cũ đứng bên cạnh bàn đặt nghiên mực, lẳng lẳng chờ.

Hoắc Dực đặt bút xuống, nói: “Cầm lấy cái này rồi bôi vào tay đi.”

Trong lòng Lâm Tam Tư vô cùng kinh ngạc, buổi sáng vội vàng làm việc nên vết thương ở mu bàn tay chưa kịp thoa thuốc, vừa rồi tắm xong thì thấy nổi mụn nước, hiện giờ có chút sưng đỏ. Nghe Hoắc Dực nói, Lâm Tam Tư bỗng cảm thấy vết thương trên mu bàn tay nhói đau, như thể gân cốt bị người ta chọc vào vậy! Lâm Tam Tư kín đáo dùng ống tay áo che lại vết thương, ngẩng đầu nhìn Hoắc Dực, thấy mặt hãn lạnh lẽo như dòng sông băng, không thể hiện ra điều gì khác thường, liền nhìn theo hướng hãn đang chỉ, thấy trên bàn có một chiếc hộp xanh hình tròn, lớn hơn nửa bàn tay, trên hộp có khắc một bông hoa màu trắng, Tam Tư biết đó là cao ngọc linh rất quý giá, trong phòng mẫu thân nàng từng có một hộp, là do phụ thân phải vất vả nhờ các mối quan hệ mới có được, mẫu thân nàng luôn xem nó như báu vật, nói nếu bị thương thì chỉ cần bôi cao ngọc linh là được, không chỉ mau lành mà còn không để lại một vết sẹo nào.

“Điện hạ, cái này cho nô tỳ sao?” Lâm Tam Tư do dự nhìn Hoắc Dực, có chút kinh ngạc nói.

Hoắc Dực rũ mắt nhìn chăm chăm vào nét mực chưa khô, hờ hững gặt đầu, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Sau khi được thái tử xác nhận, trong lòng Lâm Tam Tư tồn tại một sự nghi hoặc không thể giải thích được, bàn về nhan sắc, nàng tự nhận mình rất bình thường, thả vào trong đám đông khẳng định sẽ không thể nổi bật được, mà người cao quý như thái tử điện hạ không biết đã gặp qua bao nhiêu thiên kim tiểu thư, quốc sắc thiên hương rồi, hà cớ gì lại đi chú ý đến nàng? Còn nói về thời gian, dẫu nàng cũng chỉ mới hầu hạ thái tử điện hạ mấy ngày mà thôi, nên cũng không thể nảy sinh tình cảm gì được... Một khi đã vậy thì vì sao điện hạ còn muốn đưa cao ngọc linh cho nàng?

Lâm Tam Tư đoán không ra tâm tư của Hoắc Dực, nhưng cũng tự biết là thân phận của mình nay đã khác trước, nếu đã quyết định ôm đùi vàng của thái tử thì nàng không thể tỏ ra quá khác người được, tránh cho điện hạ lại cảm thấy nàng không biết điều. Nàng cầm lấy cao ngọc linh, cúi người trước điện hạ: “Tạ ơn điện hạ ban thưởng.”

Hoắc Dực phát tay với Lâm Tam Tư, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài, Lâm Tam Tư đang chuẩn bị rời đi thì lại liếc thấy trong nghiên mực đã sắp hết mực viết rồi, trước đây nàng cũng đã quen với việc mài mực cho phụ thân, bèn mở miệng nói: “Điện hạ, mực sắp hết rồi, để nô tỳ giúp người mài mực.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Tam Tư đã hối không kịp, nàng lại quên mất là mình đang ở thư phòng, nơi đây giống như là cấm địa vậy, điện hạ vốn không dễ dàng cho người khác vào, nhưng lời đã nói ra không thể thu lại, nàng có chút ảo não đứng yên tại chỗ, chờ bị thái tử điện hạ đuổi ra ngoài.

Hoặc Dực nâng mắt liếc Lâm Tam Tư, trông mắt tối tăm lạnh lùng nhìn, cảm giác như có một bức tường ngăn được tạo ra để chia cách hai người vậy. “Lúc ta luyện chữ không thích có ai đứng bên cạnh.”

Lâm Tam Tư cảm giác như từ cổ mình trở lên trên đều đang đỏ rực như bị thiêu đốt, đều là do vừa nãy quá mức kích động, chỉ sợ điện hạ lại cho rằng nàng được đăng chân lân đẳng đầu, chỉ là một hộp cao ngọc linh mà thôi, nàng sẽ không vì thế mà có những suy nghĩ quá phận đâu! Muốn lên tiếng giải thích nhưng lại sợ càng bôi càng đen, hơn nữa nhìn sắc mặt điện hạ thì hình như người không được vui cho lắm. “Vâng, nô tỳ xin phép cáo lui.” Nàng cũng không dám ngốc nghếch ở đây lâu hơn nữa, bèn cầm chặt cao ngọc linh trong tay rồi xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi thư phòng, ánh nắng chói chang chiếu vào khiến Lâm Tam Tư cảm thấy bừng tỉnh, tuy vào phủ đã mấy ngày, nhưng tính tình điện hạ hi nộ vô thường, vừa nãy còn khiến cho người ta cảm động muốn rơi nước mắt, thế mà một lát sau lại thay đổi chóng mặt làm người ta không biết phải làm sao! Nàng xòe tay ra, nhìn cao ngọc linh mà chỉ biết miễn cưỡng nở nụ cười. Giờ cũng không còn sớm nữa, nàng phải đi giặt sạch đồng quần áo thay hôm qua, sau đó chuẩn bị cơm trưa, rửa rau đong gạo này nọ, bôi cao ngọc linh bây giờ thì cũng không có tác dụng, nên nàng đành cất nó vào trong túi áo.

Có kinh nghiệm làm việc ở phòng y phục phủ Ninh vương rồi nên lúc này Lâm Tam Tư giặt quần áo cũng không vất vả lắm, huống hồ chỉ có hai bộ quần áo của điện hạ và nàng, lại là y phục mỏng mùa hè nên giặt rất nhanh là xong! Phơi y phục xong, nàng liền đi vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn, đang xào món đầu tiên thì sắc trời bỗng thay đổi, giống như trời sắp mưa, nàng nghĩ chắc phải một lúc mới mưa nên định làm xong món đầu tiên rồi mới đi rút quần áo. Nhưng chưa đợi nàng làm xong món đầu tiên thì sấm chớp đã ập tới, mưa bắt đầu rơi!

Lâm Tam Tư không kịp lấy áo che mưa mà vội vàng xách giỏ đựng y phục rồi hấp tấp chạy ra ngoài, trong lòng hối hận vì mình đã quá chủ quan. Y phục của nàng thì không cần để ý, nhưng y phục của điện hạ thì nhất định không được để bị ngấm mưa.

Hoắc Dực vừa mới viết xong chữ, bỗng cảm thấy hơi nóng ruột, ngoài cửa sổ gió lùa vào từng cơn làm đông giấy trên bàn bị thổi bay tán loạn, từng tờ giấy sột soạt rơi xuống, tựa như một đêm mưa hai năm trước, phủ của hãn bị cấm vệ quân bao vây, bốn phía đèn đuốc sáng rực, chiếu vào khiến mắt hãn đau nhói, âm thanh của ánh lửa và tiếng mưa đan xen hôm đó đến bây giờ hãn vẫn không quên được, sau đêm đó, hãn bị phụ hoàng đoạt đi binh quyền, cướp mất sự tự do, cô đơn ở trong phủ thái tử không có lấy một chút sinh khí, người bên ngoài nhìn vào đều cảm thấy hãn giống như một cái xác không hồn vậy!

Hoắc Dực đi đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh mắt bỗng trở nên rét lạnh, hình ảnh trước mắt khiến cho hãn cảm thấy như bị một áp lực vô hình nào đó xuyên thủng, làm cho người ta sợ hãi.

Lúc Lâm Tam Tư chạy ngang qua thư phòng thì thấy Hoắc Dực đang đứng trước cửa sổ, nàng cũng không kịp hành lễ mà vội vàng chạy vút qua Hoắc Dực như một cơn gió, miệng vẫn không quên giải thích: “Điện hạ, y phục vẫn còn đang phơi bên ngoài, nô tỳ phải đi rút về...”

Hoắc Dực thu hồi lại suy nghĩ, nghe vậy không khỏi nhíu mày, nghiêng người nhìn ra bên ngoài, từ sau khi hãn bị giam cầm, đám đầy tớ trong phủ cũng bị bắt đi hết, chỉ để lại hãn và Dung bà bà, Dung bà bà dù gì cũng đã lớn tuổi, đi lại khó khăn, vì để tiện làm việc nên đã thu nhỏ phạm vi sinh hoạt, gộp chung chỗ ăn, mặc, ở, đi lại vào một nơi! Lúc này hãn chỉ cần hơi nghiêng người là có thể nhìn thấy chỗ phơi quần áo rồi.

Lâm Tam Tư vội chạy đến chỗ dây phơi, mưa đã rơi như trút nước, nàng nhanh chóng lấy quần áo của điện hạ xuống, cẩn thận đặt vào trong giỏ đã

được phủ áo mưa lên, bảo đảm mưa không làm ướt quần áo điện hạ rồi mới xoay người đi tới chỗ phơi quần áo của mình. Mưa rất to, nàng chỉ chậm chân một tí là y phục đã bị ướt gần hết rồi, nàng nhanh chóng lấy y phục của mình xuống, sau đó ôm vào trong ngực rồi chạy về.

Mưa càng lúc càng to khiến người Lâm Tam Tư ướt sũng, không biết có phải do mưa làm tầm mắt của nàng mờ đi hay không mà lúc chạy nàng không nhìn rõ đường đi, chân bị vấp nên cả người bổ nhào xuống đất, nàng theo bản năng giơ cao cái giỏ trong tay lên, còn mình thì nặng nề ngã xuống, đồng thời tay lại bị đập vào một khối đá nhọn, toàn thân cực kỳ đau đớn!

Lâm Tam Tư nhịn đau rồi chật vật bò dậy, bỗng nhiên lại cảm thấy xung quanh mình mưa không còn rơi nữa, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Hoắc Dực không biết đã đứng trước mặt nàng từ bao giờ, bạch y trắng như tuyết, dáng vẻ anh tuấn, đôi mắt thâm sâu nhìn không thấy đáy, sắc mặt buồn vui không rõ, khiến cho nàng cảm thấy thấp thỏm lo âu.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nhu Tình

“Điện hạ...” Lâm Tam Tư tuy tay rất đau nhưng lại không biểu hiện ra bên ngoài, chịu đựng đau đớn bất an đứng trước mặt Hoắc Dực.

Chiếc ô rất lớn, đủ để che hết cho hai người.

Hoắc Dực cúi xuống nhìn Lâm Tam Tư, thân phận của nàng hẳn sớm đã biết rõ, đường đường là con gái của một viên quan tứ phẩm mà lại có thể cúi đầu trước mặt người khác như vậy, hẳn thật sự không thể ngờ được. Nghĩ tới thời gian còn ở phủ Ninh vương kia cũng không dễ chịu gì cho lắm, Hoắc Dực nhíu mày, thái độ vẫn lạnh lùng như trước, nói: “Chỉ là vài bộ quần áo mà thôi, sao phải liều mạng như vậy làm gì?”

Lâm Tam Tư rũ mi đứng trước mặt Hoắc Dực, cho dù nàng không nhìn hẳn, nhưng cũng có thể cảm giác được là hẳn đang nhìn mình. Ánh mắt đăm đăm kia luôn có một khí thế bức người, cho nên vào phủ đã nhiều ngày, nàng một chút cũng không cảm thấy hẳn là một người bệnh tật đầy mình đã hơn nửa năm nay. Dường như chỉ trong một vài giây thôi là hẳn có thể mặc áo giáp và ra chiến trường ngay được! Một giọt nước mưa chảy xuống dọc theo hai bên tóc mai, nàng ngẩng đầu cười nhìn hẳn, thành thật trả lời: “Bà đã nói cho nô tỳ biết, rằng điện hạ ghét nhất là trời mưa, ghét nhất quần áo bị mưa làm ướt.”

Tảng băng lạnh lẽo trong lòng Hoắc Dực khẽ tan chảy, hẳn nhìn Lâm Tam Tư, cặp lông mi dài của nàng bị nước mưa làm ướt, trở nên linh động tỏa sáng, một nữ tử vô tội thiện lương trong sáng như vậy, cho dù là một kẻ máu lạnh đi chăng nữa thì cũng sẽ không nỡ nặng lời, “Về sau đừng làm vậy nữa!”

Nghe hẳn nói như vậy, Lâm Tam Tư cũng thành thật gật gật cái đầu nhỏ đáp: “Vâng.”

Ô tuy lớn nhưng cũng không chịu được trận mưa to, vạt áo dài của Hoắc Dực cũng đã bị mưa xối ướt, Lâm Tam Tư thấy vậy không khỏi lo lắng cho thân thể của Hoắc Dực, liền giơ tay muốn cầm lấy ô: “Để nô tỳ.” Tay vừa vươn ra, do phải dùng lực nên có chút đau, nàng không khỏi nhăn mày, hai cánh tay cũng cứng đờ lại.

Biểu hiện của nàng không qua khỏi ánh mắt của Hoắc Dực, hẳn nhìn Lâm Tam Tư một chút, sau đó mắt nheo lại nhìn bàn tay nàng, chỉ thấy lòng bàn tay kia giống như bị một vật sắc nhọn cứa phải, máu theo đó chảy ra, tay áo nhiễm một vệt máu cùng nước mưa hòa vào nhau, cho nên không nhìn kĩ sẽ không phát hiện ra.

Ánh mắt Hoắc Dực trở nên thâm trầm, không nói câu nào cầm lấy cái giỏ quần áo trong tay Lâm Tam Tư, ra lệnh cho nàng: “Đi theo ta!”

Lâm Tam Tư ngoan ngoãn đi theo sau Hoắc Dực, nhìn bóng lưng hẳn mà nghĩ ngợi. Hẳn xuất thân là một vị hoàng tử cao quý, khí chất vương giả bất đồng với những người khác, hơn nữa do ở trong quân doanh đã nhiều năm, lại thêm khí phách ngang ngược dũng cảm, cho dù đã bị giam cầm ở phủ thái tử trong hai năm, nhưng loại khí chất này vẫn không hề vì thế mà mất đi.

Lâm Tam Tư theo Hoắc Dực tới thư phòng, thấy hẳn từ trong ngăn kéo lấy ra một lọ thuốc, nói với nàng “Sẽ hơi đau, ngươi cố gắng chịu đựng một lát.”

Loại dược này vô cùng quen thuộc đối với Lâm Tam Tư, ca ca là người của quân doanh, trong phủ hàng năm đều có chuẩn bị những loại thuốc trị thương thượng hạng này. Nàng còn từng giúp ca ca bôi thuốc lên vết thương, nên biết rất rõ loại dược này có công hiệu mạnh như thế nào,

nhưng bơi vào sẽ thấy rất đau! Lâm Tam Tư cắn răng chịu đựng nói “Điện hạ, nô tỳ có thể chịu được!”

Hoắc Dực giúp Lâm Tam Tư rửa miệng vết thương rồi bôi thuốc cho nàng, ngay lúc được được bôi lên, tay Lâm Tam Tư run lên mãnh liệt, cơn đau thấu tới tận xương tủy khiến sắc mặt nàng trắng bệch.

Hoắc Dực dường như đã sớm đoán được điều này, khẽ nắm chặt cổ tay nàng thêm một chút, lúc này mới thuận lợi bôi được lên vết thương của nàng, sau đó dùng băng gạc quấn lên.

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực bôi được và băng bó khá thuần thục, trong lòng có chút khó hiểu, sau nghĩ lại thì cũng dần ngộ ra. Hắn mặc dù thân là thái tử, nhưng hàng năm đều dẫn đầu quân đi chinh chiến xa trường, vết thương trên người đương nhiên không hề ít, trong quân doanh lại không cho phép nữ tử ra vào, mấy nam nhân tay chân đều vụng về, e là bình thường họ đều tự băng bó vết thương cho mình. Nghĩ tới đây trong lòng Lâm Tam Tư càng thêm bội phục Hoắc Dực. Lần đầu tiên dẫn quân ra chiến trường, hắn chỉ mới mười mấy tuổi, chưa nói đến mưu trí, chỉ riêng việc không ăn chơi sa đọa là đã thắng vô số các quý công tử nhà quan khác rồi!

Lâm Tam Tư thừa dịp Hoắc Dực không chú ý liền vụng trộm quan sát hắn một chút, trong mấy vị hoàng tử, xuất chúng nhất tất nhiên là thái tử Hoắc Dực rồi! Mẫu phi của hắn là Tĩnh quý phi, trưởng nữ của Mẫn Nam Vương, là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành. Hoắc Dực kế thừa diện mạo tú lệ của mẫu phi, vượt xa hơn hẳn hoàng đế và các vị hoàng tử khác!

Hoàng đế rất sủng ái Tĩnh quý phi cho nên yêu ai yêu cả đường đi lối về, hoàng đế đối với Hoắc Dực cũng thập phần yêu thương. Hắn cũng không cô phụ sự sủng ái của hoàng đế, mười bốn tuổi đã mang quân xuất chinh, đánh xuống biên cảnh Ô Ương quốc rồi chiến thắng trở về, từ đó về sau mỗi lần chinh chiến đều bách chiến bách thắng, chiến tích theo đó ngày càng nhiều.

Tuy vậy mọi người đều đồn đại là hắn rất lãnh khốc và tàn nhẫn, thủ đoạn máu lạnh,...thậm chí còn đồn hắn có mưu đồ đoạt vị, cuối cùng bị hoàng đế giam cầm... Chút chuyện năm đó Lâm Tam Tư nghe đều cảm thấy quá mức xa vời, giống như chỉ xuất hiện trong phim vậy, không ngờ nay nàng lại cùng Hoắc Dực ở chung dưới một mái hiên.

Hoắc Dực rõ ràng đang đứng trước mặt nàng, nàng cảm thấy những chuyện kia cũng giống như một lớp áo khoác vậy, lột bỏ lớp áo đó ra thì hắn cũng tầm thường như bao vị công tử khác mà thôi!

Hoắc Dực băng bó xong, mắt cũng không thèm nâng lên mà nói “Nhìn đủ chưa?” Ở khoảng cách gần, giọng nói của hắn lọt vào tai Lâm Tam Tư trở nên dễ nghe hơn bình thường.

“...” Lâm Tam Tư xấu hổ cụp mắt xuống, không suy nghĩ lung tung nữa, lòng bàn tay lại khẽ nhói đau!

Hoắc Dực thấy dáng vẻ ngượng ngùng của nàng, trong lòng không biết tại sao lại sinh ra sự khác thường. “Ngọc linh cao đâu?”

“Ở đây.” Lâm Tam Tư không hiểu ra sao, từ trong tay áo lấy ngọc linh cao ra rồi đưa qua.

“Lấy nó bôi lên miệng vết thương trên mu bàn tay.” Hoắc Dực không cầm lấy, lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, thản nhiên nói “Bôi xong rồi về phòng nghỉ ngơi đi!”

Lâm Tam Tư nhớ tới mấy món ăn còn đang làm dở trong bếp, nói: “Nhưng cơm trưa nô tỳ vẫn chưa làm xong!”

Hoắc Dực vừa muốn mở miệng thì lại nghe thấy ngoài phòng có tiếng động truyền tới, liền nói: “Ta tự biết thu xếp!”

Lâm Tam Tư sửng sốt một chút, thấy sắc mặt hần âm trầm không vui, nàng ngoan ngoãn mở hộp ngọc linh cao ra, lấy một chút thoa lên chỗ bị thương.

Lâm Tam Tư bôi dược xong thì vôi vàng đứng lên. Chịu ân huệ của Hoắc Dực thì đương nhiên không thể cứ thế mà đi được, thấy trên bàn bị vương ít nước thuốc, nàng bèn đưa ngón tay chấm lên, sau khi thu dọn chai lọ trên bàn xong, nàng lại thấy Hoắc Dực hai tay chắp sau lưng đứng trước cửa sổ, tuấn nhan bất phàm, thanh lãnh phiêu diêu khiến cho người ta không dám lại gần, tuy vậy nàng vẫn kiên trì bước tới phía Hoắc Dực.

“Tạ điện hạ ban dược, tay nô tỳ đã không còn đau nữa.” Dừng một lát, thấy hần vẫn không mở miệng, Lâm Tam Tư đành nói tiếp: “Vậy nô tỳ về phòng trước, có gì sai bảo điện hạ cứ gọi nô tỳ!”

Hoắc Dực không nhìn Lâm Tam Tư, chỉ gật đầu tỏ ý đã biết.

.....

Mưa càng lúc càng lớn, khung cảnh ngoài trời là một màu trắng xóa, nhưng dù mưa lớn đến đâu thì cũng không mấy may làm ảnh hưởng tới tâm tình của Hoắc Dực lúc này.

“Điện hạ!” Tổng Cảnh Ngưỡng quỳ một gối xuống, bên ngoài tuy mưa lớn, nhưng trên người hần cũng không có bị mưa làm ướt.

“Chuyện gì?” Hoắc Dực xoay người, đi tới bàn thấy những bình dược ngổn ngang này giờ đã gọn gàng chỉnh tề, lọ ngọc linh cao đã được mang đi. Trên bàn có hai chữ “Cảm ơn” được viết bằng nước chưa khô. Thấy hai chữ đó, khóe miệng hần không khỏi nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Tổng Cảnh Ngưỡng ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy cảnh này, liền mở to mắt như thể đang nhìn thấy một chuyện rất kỳ lạ vậy, nhất thời quên mất phải nói gì.

“Sao?” Hoắc Dực híp con người đen sẫm nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, thấy bộ dạng hăn đang ngây ngốc nhìn mình chăm chăm, bèn cầm một quân cờ đen trong hộp cờ ném vào người Tống Cảnh Ngưỡng.

Tống Cảnh Ngưỡng theo phản xạ đưa tay bắt lấy, thời điểm điện hạ ném quân cờ vào hăn, Tống Cảnh Ngưỡng liền biết hôm nay tâm tình Hoắc Dực không tệ, lo lắng trong lòng liền tan biến, cười nói “Điện hạ, nếu ngài tức giận, muốn đánh muốn phạt tùy ngài, cần gì phải dùng một quân cờ để ném thuộc hạ!”

“Bớt lắm lời đi!” Hoắc Dực tiện tay từ trên giá sách rút ra một lá thư, thờ ơ nói: “Biến mất mấy ngày, chuyện thế nào rồi?”

Tống Cảnh Ngưỡng nghe vậy lập tức thu lại ý cười, nghiêm túc trả lời: “Điện hạ liệu sự như thần, Lương Vương hôm qua mang theo Lương Vương phi cùng với hoàng tôn tiến cung thỉnh an thái hậu. Thái hậu từ xưa không thích Lương Vương, nhưng lại rất yêu mến hoàng tôn Hoắc Thiên Thành của mình, nếu không phải Hoắc Thiên Thành tuổi còn quá nhỏ thì thái hậu đã giữ bọn họ ngủ lại trong cung rồi!”

Nói tới đây Tống Cảnh Ngưỡng lạnh lùng cười một tiếng, “Lương Vương một lòng muốn đoạt ngôi vị thái tử, để đạt được mục đích, cứ nhiên lại còn đưa cả thê nhi tiến cung để tạo niềm vui cho thái hậu. Một kế này làm chơi ăn thật, đúng là muốn bất chấp tất cả!”

Hoắc Dực nghe vậy chỉ cười lạnh, “Mẹ đẻ Lương Vương là Đình phi vào cung không được hoàng tổ mẫu yêu thích, cho nên Lương Vương từ khi ra đời đã không được hoàng tổ mẫu chào đón, ném trải bao nhiêu khổ sở. Lần này lợi dụng việc hoàng tổ mẫu yêu quý hoàng tôn đã mong ngóng từ lâu, Lương Vương hiểu rõ tâm tình hoàng tổ mẫu, nên mới chủ động tiến cung thỉnh an, muốn giành được sự yêu thương của hoàng tổ mẫu, bất chấp tình trạng sức khỏe của thê nhi. Trong lòng Lương Vương biết, chỉ cần có được

sự ủng hộ của hoàng tổ mẫu, hẳn sẽ tiến gần hơn một bước tới ngôi vị thái tử!”

Tổng Cảnh Ngưỡng lo lắng nói: “Điện hạ, Thái hậu sẽ vì Hoắc Thiên Thành mà đứng về phía Lương Vương ư? Người Thái hậu yêu thương nhất chính là điện hạ mà?”

“Nếu chuyện này thực sự đi đến bước đó, thì hoàng tổ mẫu cũng không có quyền lựa chọn!” Ánh mắt Hoắc Dực thâm thúy, tâm tình dị thường phức tạp, khi bị giam cầm, hoàng tổ mẫu biết được sự tình đã không để ý tới việc tuổi già sức yếu, cố ý ngồi xe ngựa xuất cung tới thăm hẳn, ôm hẳn khóc nói: “Dực Nhi, Hoàng tổ mẫu đã lớn tuổi, rất nhiều chuyện ta không có cách nào làm được, nhưng hoàng tổ mẫu tin người, chỉ cần ta còn sống ngày nào, có phải liều cái mạng già này thì ta cũng quyết bảo vệ ngôi vị thái tử cho người!”

Hai năm trước, hoàng tổ mẫu đã làm được như đã hứa, chỉ là hai năm sau sự tình biến hóa quá lớn, địa vị thái tử của hẳn cũng dần suy yếu, mà Lương Vương cùng Ninh Vương hai thế lực ngày càng mạnh mẽ giống như mặt trời ban trưa. Trong lòng Hoắc Dực hiểu rõ, lần này hoàng tổ mẫu cùng Lương Vương thân cận, bất quá chỉ là làm ra vẻ cho mọi người xem, kéo dài thời gian cho hẳn mà thôi! Những điều này người ngoài không biết, chỉ Hoắc Dực là hết sức rõ ràng, hoàng tổ mẫu cho dù có thật lòng thích Hoắc Thiên Thành đi chăng nữa thì cũng không có khả năng đứng cùng một phe với Lương Vương, người sẽ không bao giờ quên chuyện Đình phi đã hại chết cô cô của hẳn.

Tổng Cảnh Ngưỡng tính tình nóng vội không kiềm chế được: “Điện hạ, vậy chúng ta bây giờ nên làm gì, không thể cứ ngồi chờ chết như vậy được!”

Hoắc Dực thản nhiên nhếch môi cười, nụ cười thập phần quỷ dị hòa với tiếng mưa rơi khiến cho người ta không nắm bắt được điều gì. “Gấp cái gì,

chuyện này có người còn vội hơn cả người, người chỉ cần pha một ấm trà rồi từ từ thưởng thức, thuận nước đẩy thuyền là được rồi!”

Tống Cảnh Ngưỡng nghe có chút mơ hồ, nhưng cũng biết Ninh Vương kia sớm đã như kiến bò trên chảo nóng rồi! Nói: “Nhưng chúng ta làm sao biết lúc nào phải thuận nước đẩy thuyền?”

Hoắc Dực liếc nhìn hẩn một cái, hơi nhếch mi lên: “Người thử nghĩ lại xem, gần đây đã đưa ai tới?”

“Có ư?” Tống Cảnh Ngưỡng đưa tay gãi đầu, suy nghĩ cẩn thận sự việc một lần nữa, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền hưng phấn vỗ tay một cái thật to, “Lâm Tam Tư?! Thuộc hạ sao lại quên mất nàng ta chứ! Nàng ta được đưa đến từ Ninh Vương phủ! Điện hạ ngài...?”

Hoắc Dực nghe Tống Cảnh Ngưỡng mở miệng gọi tên Lâm Tam Tư thì không khỏi nhú mày, lạnh lùng cắt đứt lời hẩn, lơ đãng nói: “Người vừa gọi nàng là gì?”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hằng Ngày

Hoắc Dực nghe Tổng Cảnh Ngưỡng mở miệng gọi tên Lâm Tam Tư thì khẽ nhăn mày, lạnh lùng cắt đứt lời hăn, lo lắng nói: “Người vừa gọi nàng là gì?”

Tổng Cảnh Ngưỡng ngơ ngác đưa tay sờ đầu, nói: “Lâm... Lâm Tam Tư!”

Hoắc Dực sắc mặt có chút không vui, thanh âm lạnh lùng tạo áp lực cho người nghe: “Nói, lại, một, lần, nữa.”

“Lâm...” Tổng Cảnh Ngưỡng thấy thái độ của Hoắc Dực khác thường thì có chút khẩn trương, đột nhiên nghĩ tới Lâm Tam Tư người mà hăn và Hà Tất Kỳ luôn đề phòng đã sớm là nữ nhân của điện hạ rồi, điều này lại còn do chính miệng điện hạ nói với hăn! Thế mà hăn còn đi gọi thẳng tên của nàng ta, thật sự là có phần bất kính với điện hạ.

Tổng Cảnh Ngưỡng bị dọa suýt nữa tiểu ra quần, sắc mặt cũng trắng bệch, ầm một tiếng quỳ trên mặt đất nói: “Thuộc hạ sai lầm, phải gọi là Lâm phu nhân, cầu điện hạ trừng phạt!”

Hoắc Dực xoay người, vạt áo tuyết trắng theo bước đi phập phồng lay động, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài, vả vào miệng 30 cái cho ta!”

Tổng Cảnh Ngưỡng ngoan ngoãn đi đến hành lang quỳ xuống lãnh phạt, đi theo điện hạ nhiều năm như vậy, đương nhiên hăn biết điện hạ trị quân nghiêm minh, tuyệt đối không nhân nhượng. Hăn lập tức tự tát mình 30 cái, cuối cùng mặt mũi sưng đỏ đi vào, lúc quỳ xuống định nói tiếp thì nhận thấy môi đau đến tê tâm liệt phế: “Điện hạ, đã vả xong 30 cái rồi!”

Hoắc Dực chả buồn liếc mắt nhìn, nói: “Người nhớ cho kĩ, nàng tuy là nữ nhân của ta, nhưng bây giờ vẫn chưa có danh phận, người hãy gọi nàng là Lâm tiểu thư!”

Tổng Cảnh Ngưỡng biểu hiện vô cùng kỳ quái: “Thuộc hạ đã rõ!”

Bên ngoài mưa cũng tạnh dần, Hoắc Dực liền nhớ ra một chuyện, lại nói: “Trong sân có một khối đá để không đúng chỗ, người sửa lại đi!”

Tổng Cảnh Ngưỡng che miệng đau, nói “Bây giờ à?”

“Bây giờ!”

Tổng Cảnh Ngưỡng tự biết sai lầm của bản thân nên một chút cũng không dám cò kè mặc cả, “Thuộc hạ lập tức đi sửa lại!”

Tổng Cảnh Ngưỡng vừa mới đi tới cửa thì lại bị Hoắc Dực gọi lại: “Người biết nấu cơm không?”

Tổng Cảnh Ngưỡng quả thực cho là mình nghe nhầm, điện hạ sao lại kỳ lạ vậy, hấn và điện hạ cùng nhau lớn lên, trừ lúc đọc sách, tập võ thì có lúc nào nấu cơm đâu!

“Thuộc hạ... Không biết...”

Hoắc Dực thấy vẻ mặt Tổng Cảnh Ngưỡng mờ mịt thì phất tay nói: “Thôi, người đi làm việc đi!”

***

Lâm Tam Tư bận rộn đến tận trưa, lại bị thương nhẹ, cộng thêm việc đêm qua ngủ không ngon giấc, nghĩ rằng Hoắc Dực nếu đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa thì nàng cứ đi ngủ bù một giấc trước đã.

Lúc nàng tỉnh lại thì sắc trời đã tối, mưa cũng tạnh hẳn, bữa trưa và bữa tối đều chưa ăn nên lúc này rất đói bụng.

May mắn phòng bếp có sẵn nguyên liệu nấu ăn, Lâm Tam Tư xắn tay vào làm một bát cơm rang Dương Châu, lúc nàng ăn xong chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi thì đột nhiên nghĩ tới đồng quần áo thu về hồi sáng vẫn còn để trong giỏ, trời nóng như vậy, quần áo lại để trong giỏ che kín cả ngày, chắc chắn là bốc mùi rồi, phải đi giặt lại rồi phơi thôi, nhưng nàng đã tìm một vòng rồi mà cũng không thấy đâu. Lúc này nàng mới nhớ là lúc đi ra thư phòng, nàng chỉ cầm theo mỗi hộp ngọc linh cao và cái áo ướt của mình chứ không đem theo cái giỏ quần áo kia.

Hoặc Dực mặc dù biết băng bó vết thương, nhưng mấy chuyện như phơi quần áo thì e rằng hẳn sẽ không để ý đến, Lâm Tam Tư liền xách đèn đi tới thư phòng, cửa thư phòng đang đóng chặt, đèn cầy trong phòng vẫn sáng, chiếu lên bóng dáng thon dài cao lớn của Hoặc Dực.

Lâm Tam Tư nhẹ nhàng gõ cửa, “Điện...”

Lời vừa mới cất lên thì lại bị một giọng nói lạnh lùng cắt đứt.

“Vào đi.”

Phản ứng của Hoặc Dực nhanh như vậy, khiến Lâm Tam Tư có chút ngoài ý muốn, tựa như hẳn đang ngồi sẵn đó để chờ nàng gõ cửa vậy. Nàng đặt đèn ở cửa, sau đó đứng dậy nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thấy Hoặc Dực đang ngồi trên ghế đọc một quyển sách, trên bàn có một tập giấy trắng, bút nghiên được đặt ngay ngắn, hình như cả buổi chiều hẳn đã không luyện chữ rồi.

Thấy Lâm Tam Tư tiến vào, ánh mắt hẳn chỉ liếc nàng một cái, sau đó lại tập trung vào trang sách.

Lâm Tam Tư có chút lúng túng, nói: “Điện hạ, nô tỳ tới lấy quần áo hơi trưa đã để lại đây.”

Hoắc Dực gật đầu, ánh mắt thoáng nhìn góc cửa, Lâm Tam Tư theo tầm mắt hẳn nhìn theo thì thấy một cái giỏ đựng quần áo được che kín đặt ở đó.

Lâm Tam Tư đi tới cầm giỏ lên, lại thấy Hoắc Dực nhìn mình, liền khom người xuống trước hẳn, đang muốn mở miệng xin cáo lui thì lại nghe thấy hẳn nói: “Bữa tối làm xong chưa?”

Đại não Lâm Tam Tư như bị điện giật, chẳng lẽ điện hạ còn chưa ăn cơm tối? Không phải nói hẳn tự biết thu xếp à? Hay ý hẳn nói là bữa trưa? Còn bữa tối thì chưa lo? Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Lâm Tam Tư, nàng khó khăn nuốt nước bọt, nói: “Điện hạ... chưa ăn tối sao?”

Hoắc Dực thấy lời nói của Lâm Tam Tư có phần kỳ quái, bèn ngược mắt lên nhìn nàng. Khuôn mặt hẳn được bao phủ dưới ánh nến, càng tăng thêm vẻ tuấn lãng và trầm tĩnh. Hẳn nhíu mày hỏi ngược lại: “Không lẽ ta nên nói là đã ăn rồi à?”

Ngụ ý của hẳn là, người không nấu cho ta thì ta ăn cái gì?

Lâm Tam Tư nhìn khuôn mặt âm u lạnh lùng kia thì một chút ý muốn giải thích cũng không có! Tự biết là mình đuối lý, liền hỏi hẳn: “Điện hạ muốn ăn gì? Nô tỳ đi làm ngay.”

Hoắc Dực hiển nhiên có phần kinh ngạc với đáp án này, mặt không đổi sắc nói: “Vừa rồi người ở trong bếp làm cái gì?”

Lâm Tam Tư thân thể cứng đờ, một lúc sau mới phản ứng lại được! Khó trách Hoắc Dực lại tự nhiên hỏi nàng đã làm xong cơm tối chưa, thì ra là đã biết chuyện nàng đi vào bếp, chắc tưởng rằng nàng vào đó để nấu bữa tối cho hẳn, lại thấy nàng không mở miệng gọi hẳn đi ăn cơm nên hẳn mới chủ động hỏi nàng! Nghĩ tới đây Lâm Tam Tư càng cảm thấy có lỗi với Hoắc

Dực, liền thành thực nói: “Điện hạ, lúc nô tỳ... tỉnh lại thì trời đã tối, cho rằng điện hạ đã dùng bữa rồi, nên nô tỳ chỉ vào bếp rang một chén cơm... Nô tỳ đã ăn hết rồi...”

“.....”

Hoặc Dực người có kinh nghiệm sa trường, khiến địch nhân nghe tên đã sợ mất mật lúc này lại ghen lời, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh không tỏ thái độ, chỉ là con người thâm thúy khiến cho người ta không nhìn ra hi nộ!

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực thật lâu sau vẫn không nói gì, liền cả gan ngẩng lên nhìn, chỉ thấy hăn gập sách lại rồi từ trên ghế đứng dậy, đứng từ xa nhìn nàng. Lâm Tam Tư đang chuẩn bị sẵn tinh thần bị mắng thì lại nghe hăn nói: “Người cũng rang cho ta một chén cơm đi!”

Trách cứ biến thành thỏa hiệp, Lâm Tam Tư trong lòng ngoài việc cảm thấy may mắn ra thì không khỏi có chút đau lòng. Một người vốn luôn được nói là một vị thái tử trẻ tuổi có khí phách, thông minh hơn người, nhưng chỉ vì có chiến tích hiển hách mà trở nên máu lạnh như ma quỷ, lãnh khốc ác độc, lại từ khi nào đã thu lại tài năng, trở thành một người bình thường như lúc này đây?

Hoắc Dực thấy Lâm Tam Tư đứng ở cửa không nhúc nhích, ánh mắt mơ hồ thì trong lòng có chút buồn cười, nàng vào phủ thời gian tuy không lâu, nhưng cũng đủ để hăn biết nàng là một người có tính tình ngay thẳng, không mang tâm kế, thường xuyên lơ đãng mất hồn khiến người ta không hiểu nổi! Hăn nheo mắt lại, nói: “Thế nào, còn không mau đi?”

Nghe thấy âm thanh lạnh như băng truyền tới, Lâm Tam Tư mới hoàn hồn lại nói: “Nô tỳ đi ngay, xin điện hạ chờ một lát.” Dứt lời liền xoay người chạy đi, chân cuống quýt chạy nên bị giẫm lên váy, nếu không phải nàng nhanh tay đỡ lấy khung cửa thì e là đã ngã sấp mặt xuống đất rồi. Nàng ngượng ngùng quay đầu nhìn Hoắc Dực, thấy khóe môi hăn mỉm

cười thì nhất thời giật mình. Không phải nàng chưa từng thấy qua nam tử có dáng vẻ tuấn tú phi phàm, chỉ là vẻ tuấn lãng phi phàm của Hoắc Dực cùng người khác không hề giống nhau, có phần lạnh lùng hơn hẳn, nhất là khi hẳn cười, khiến cho người ta tuy không thể lại gần nhưng cũng không nở rời mắt.

Lâm Tam Tư làm việc cực nhanh, bận rộn trong bếp một chút là đã bung ra được cả bàn thức ăn vào thư phòng.

Trừ món cơm chiên Hoắc Dực yêu cầu ra, nàng còn làm thêm một đĩa bánh bao, một đĩa tôm nõn xào mướp, sen kẹp thịt chiên còn thừa từ sáng và một chén canh trứng, tuy không phải là sơn hào hải vị gì, nhưng mùi thơm hấp dẫn cũng đã lan tỏa ra khắp nơi.

Hoắc Dực vẫn chưa nói là từ trưa tới giờ hẳn vẫn chưa ăn gì, tuy trong phòng có điểm tâm, nhưng hẳn không thích đồ ngọt, càng không dễ gì ăn chúng, cho nên lúc này hẳn đã sớm bụng đói kêu vang. Đồ ăn còn chưa được mang vào mà hẳn đã ngửi thấy mùi thơm rồi, bèn lập tức đi tới ngồi trước bàn ăn.

Lâm Tam Tư nhân lúc Hoắc Dực dùng bữa liền giặt sạch quần áo một lần nữa, lo lắng ban đêm trời mưa nên đã chọn hành lang làm nơi phơi quần áo.

Lúc nàng phơi xong quần áo, quay người lại liền thấy Hoắc Dực đang nghiêng người tựa trên hành lang, bạch y tuyết trắng, vẻ đẹp tuấn mỹ, ánh mắt nhìn nàng chăm chú. Nếu không phải khí chất của hẳn quá mức lạnh lùng, thì Lâm Tam Tư cảm thấy cứ sống cùng hẳn như vậy cũng không tệ.

Lâm Tam Tư cười nói: “Điện hạ đã dùng xong rồi? Để nô tỳ đi dọn bát đĩa.” Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng lại vội nói: “Nô tỳ chút nữa thì đã quên mất, thuốc đã sắc xong rồi, nô tỳ sẽ đi bưng tới đây.”

Hoắc Dực lại ngăn nàng lại, chỉ cần một cánh tay đã vững chắc ôm nàng vào trong ngực, dưới màn đêm ánh mắt hắc sáng rực, còn sáng hơn các ngôi sao trên bầu trời, hắc lời ít ý nhiều nói: “Thuốc không cần uống hàng ngày, giờ cũng đã muộn rồi, cứ để ngày mai rồi thu dọn sau!”

Lâm Tam Tư nghiêng đầu nhìn Hoắc Dực, trong nháy mắt liền hiểu được ý hắc, hai gò má thoáng cái liền ửng hồng, xấu hổ cúi đầu xuống, quả nhiên ăn uống no đủ, có khí lực liền muốn giày vò nàng!

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bắt Cá

Cuộc sống của Lâm Tam Tư ở phủ thái tử nhẹ nhàng hơn thời gian ở Ninh vương phủ nhiều, nàng chỉ cần hầu hạ tốt thái tử điện hạ là được. Tuy điện hạ lạnh lùng nhưng cũng không phải là ác ma máu lạnh, chỉ cần nàng hiểu được sở thích của hắn, cẩn thận từng li từng tí, hầu hạ không có sai lầm, nàng tin rằng nhất định có thể đối phó được!

Sở thích của điện hạ rất khó nắm bắt, dường như cái gì cũng được, nhưng không phải lúc nào cũng thế, cho nên nàng thấy rất áp lực, nhưng đây cũng không phải chuyện áp lực nhất. Áp lực lớn nhất chính là, sau khi nàng tắm xong trở về phòng ngủ, lại phát hiện Hoắc Dực đã đợi mình ở đó sẵn rồi!

Nhớ đến mấy lời đồn này nọ, nàng cảm thấy thật không thể tin được, thái tử điện hạ quả thật là quá mãnh rồi! Từ lúc nàng vào phủ thái tử, mười lăm ngày liên tiếp thái tử đều ngủ ở phòng nàng, cho nên nàng không hiểu, thái tử điện hạ dũng mãnh như thế, nhưng ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có, rốt cuộc là thế nào!

Thật lòng mà nói, Hoắc Dực đối xử với nàng không tệ. Một tỳ nữ thân mang tội, hắn không bỏ mặc nàng, cũng không hạn chế tự do của nàng, hơn nữa cho dù nàng nấu món gì, hắn cũng ăn hết, nàng chuẩn bị quần áo cho hắn, hắn cũng chưa bao giờ bắt bẻ.

Nghĩ lại thì, có lẽ là bởi trong phủ ngoài Hoắc Dực thì cũng chỉ có nàng, nên hắn mới không gây khó khăn gì, nhưng cũng chính vì vậy nên Tam Tư đến giờ vẫn chưa hiểu rõ được sở thích của hắn!

“Điện hạ”, Tam Tư mài mực, nhìn Hoắc Dực đang viết chữ. Vào phủ nửa tháng, tiến triển lớn nhất là nàng có thể tự do ra vào thư phòng nhìn hẩn viết chữ rồi. Gần đây mỗi lần hẩn viết chữ, nàng ở một bên mài mực. Hẩn chỉ viết có 2 chữ, một là tĩnh, một là nhẩn. Ngẫm lại thì có thể hiểu được, vốn là một thái tử điện hạ, để vương tương lai, nhiều năm bị nhốt trong phủ, nếu không thể tĩnh và nhẩn, chỉ sợ đã sớm phát điên rồi! “Trong hậu viên của phủ có một cái hồ, vài ngày trước sau khi mưa thì trong hồ có rất nhiều cá. Lát nữa nô tỳ bắt mấy con để buổi tối làm cá kho được không?”

“Được.” Hoắc Dực viết xong nét bút cuối cùng, nhắc bút, thản nhiên nói: “Hấp đi.”

“Hấp?” Tam tư có hơi không hiểu, nàng nhớ rõ lúc mới vào phủ, ma ma đã dặn là điện hạ không thích ăn đồ hấp, sao lúc này lại muốn nàng làm cá hấp? Nhưng nàng mở miệng hỏi thì cũng không ổn, liền xác nhận lại: “Điện hạ thật muốn ăn cá hấp ư?”

Hoắc Dực nhắm mắt lại, môi mỏng hơi nhếch lên: “Ừ.”

“Vậy để nô tỳ đi bắt cá.”

Hậu viên vốn là hoa viên của phủ thái tử, dù không rộng như ngự hoa viên trong cung nhưng chỗ nào cũng tinh xảo, hoa cỏ cũng không kém ngự hoa viên, chỉ là sau khi Hoắc Dực bị nhốt, người làm vườn đều bị đuổi, ma ma thì đã lớn tuổi, không có sức chăm sóc mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ này, dần dần hoa viên bị bỏ hoang.

Lâm Tam Tư trước khi xuyên qua đã học cách gieo trồng rau dưa hoa quả, sau khi xuyên qua trở thành thiên kim tiểu thư quần áo đến tay, cơm đưa tới miệng, những gì học được không có chỗ dùng. Về sau đến hoán y phòng ở Ninh vương phủ cũng làm một ít việc vặt, chẳng có liên quan gì đến chuyên ngành của nàng, sau đó lúc nàng cùng đám người trốn khỏi Ninh vương phủ thì đột nhiên bị chết, vốn tưởng là sẽ được trở về hiện đại,

không ngờ lại trở về một năm trước, vào lúc nàng vừa mới vào Ninh vương phủ! Tất cả đều bắt đầu lại, lúc này nàng chọn thái tử điện hạ, không ngờ lại phát hiện hậu hoa viên phủ thái tử còn có một mảnh đất rất tốt, nàng quyết định sẽ cải tạo hoa viên một chút, biến thành vườn rau xanh, trồng thêm chút hoa quả rau dưa. Chỉ là thời gian gieo còn ngắn nên hạt giống chưa nảy mầm.

Tam Tư theo con đường nhỏ đi đến bờ hồ, trời mưa cả đêm, trên đường có hơi lầy lội, may mà nàng đã đổi dép cao su, nếu không thì không thể nào đi được rồi. Hồ trong phủ thái tử thông với sông Hồi Xuân ở nội thành, đêm qua mưa, rất nhiều cá theo dòng nước chảy vào đây. Chỉ cần đứng bên cạnh ao, cầm lưới quăng vào trúng, rồi nhìn đúng lúc mấy con cá đang lượn vòng trong lưới thì mạnh tay thu dây lại là được!

Tam Tư bỏ cá mắc trong lưới vào chậu, nhưng vì chậu quá nông nên vừa mới bỏ mấy con cá vào thì đã có hai con bật nhảy ra, nàng lập tức vươn tay bắt. Nào ngờ vừa bước một bước đã trơn chân ngã, không những chẳng bắt được cá mà cả mặt còn cắm xuống đất. Lúc ngã, cả vai đè lên chậu cá làm cả chậu lật ngửa, tất cả cá bên trong đều nhảy loạn lên rồi nhảy vào trong hồ.

Trên mặt và miệng toàn bùn, Lâm Tam Tư đau đớn ngẩng đầu lên thì thấy trước mắt nàng xuất hiện một đôi giày mà nàng cực kỳ quen thuộc, nàng hoảng sợ nhìn lên thì thấy khuôn mặt của chủ nhân đôi giày – thái tử điện hạ!

“Điện hạ, sao người lại tới đây?”

Lâm Tam Tư không thể tin được dùng tay lau mắt, trái lại còn bôi thêm càng nhiều bùn lên mặt hơn, biến mình thành tượng đất. Hoắc Dực không thể nhìn nổi nói: “Người bắt cái này hả?”

Lâm Tam Tư quay đầu nhìn chậu cá bị lật, xấu hổ buông tay nói: “Vốn đã bắt lên được, bây giờ chúng lại trở về hồ hết rồi!”

Hoắc Dực nhìn mặt Lâm Tam Tư toàn bần lại không biết làm thế nào, khuôn mặt như sông băng vạn năm đột nhiên thả lỏng một chút, môi mỏng thoáng nhếch lên, lúc chưa giương cao đã khôi phục sự lạnh lùng như ban đầu.

Lâm Tam Tư không nhìn thấy sự thay đổi của Hoắc Dực, thấy hấn đứng trước mặt, vẻ mặt lạnh lùng như thường, nàng không thể đoán được tâm tư của hấn, do dự một chút rồi nói: “Vậy để nô tỳ quăng lưới thêm lần nữa. Vừa rồi đã có kinh nghiệm, bây giờ sẽ không thất bại đâu! Xin điện hạ yên tâm, cá hấp buổi tối nhất định sẽ được làm xong xuôi không có vấn đề!” Dứt lời liền khom người vươn tay cầm lưới lần nữa.

“Quay về ngay!”

Âm thanh lạnh lùng của Hoắc Dực truyền đến, mang theo giọng ra lệnh, làm cho Lâm Tư càng hoảng sợ, theo phản xạ có điều kiện buột miệng nói: “Nhưng cá còn chưa bắt được...”

Hoắc Dực đưa mắt nhìn Lâm Tam Tư, sự lạnh lẽo trong mắt dọa cho Lâm Tam Tư phải lập tức ngậm miệng, hồn phách bay một vòng rồi mới run rẩy nhập lại vào cơ thể.

“Trở về tắm đi, ta không thích bần.” Hoắc Dực chấp tay sau lưng nhìn Lâm Tam Tư, thoáng dừng một chút, đột nhiên lại bổ sung một câu rất kì lạ: “Hôm nay ta cũng không thích ăn cá.”

Đại não Lâm Tam Tư tạm dừng hoạt động một lúc, lời điện hạ là có ý gì? Là không thích ăn cá? Hay chỉ buổi tối hôm nay không thích ăn cá thôi?

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực chấp tay sau lưng đi ra bên ngoài hoa viên thì cũng nhanh chóng cầm chậu và lưới đuổi theo. Nàng đi sau lưng Hoắc

Dực, nhìn bóng lưng lạnh lùng nhưng tuấn dật của hấn, cảm thấy người với người không thể so sánh được, đều là bùn, nhưng một thân toàn bùn của mình bị ghét bỏ, còn thái tử điện hạ cũng bị bùn bắn lên nhưng khí chất vẫn phóng khoáng nho nhã, vô cùng cao lãnh, làm cho nàng muốn đi theo sau hấn, giúp hấn làm việc: “Điện hạ, trên y phục và giày của ngài đều dính rất nhiều bùn, sau khi về phòng ngài cởi ra, nô tỳ sẽ giúp ngài giặt!”

Hoặc Dực nghe vậy liền xoay người, lông mày chau lại, trường sam màu trắng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của hấn, khoảnh khắc này Lâm Tam Tư không thể nào tưởng tượng hấn với hình ảnh tướng quân làm rung chuyển một cõi trên chiến trường, thái tử khởi binh tạo phản làm cả kinh thành chìm trong gió tanh mưa máu.

“Người không biết là, người mới là người cần giặt rửa nhất hử?” Hoặc Dực thật hết chỗ nói với nàng, vốn hấn không thích nói nhiều, ở trong phủ cùng ma ma hầu như cả ngày hấn không nói một câu, nhưng gần đây lại nói nhiều hơn bình thường, điều này khiến cho chính hấn cũng cảm thấy kì lạ.

Lâm Tam Tư cúi đầu nhìn mình, á...không thể không thừa nhận là điện hạ nói đúng. Nhưng điện hạ dù sao cũng là điện hạ, nàng đã một lòng muốn ôm đùì điện hạ rồi, không thể để cho điện hạ mặc quần áo không sạch sẽ được. Lâm Tam Tư trở về phòng lấy quần áo sạch, nói: “Điện hạ thay quần áo đi, lát nữa nô tỳ giặt luôn.”

Hoặc Dực nhìn chăm chăm vào bàn tay còn quấn băng của nàng, sắc mặt trở nên khó coi: “Vết thương trên tay đã tốt hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi.”

“Vậy thì chờ khỏi hấn rồi làm.” Hoặc Dực chấp tay sau lưng, đôi mắt dài hơi liếc, thản nhiên nói: “Ta không thích những người tay chân vụng về.”

Lâm Tam Tư thầm nghĩ vừa rồi không bắt được cá là chuyện ngoài ý muốn, chẳng liên quan đến chuyện tay nàng bị thương. Nàng thề nàng

không phải người tay chân vụng về đâu! Nhưng nhìn Hoắc Dực, nàng cảm thấy vẫn không nên trái ý của hắn, liền nói: “Vâng.”

Lâm Tam Tư tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ đi ra khỏi phòng, lúc này trời đã tối. Nàng đang suy nghĩ xem buổi tối nên ăn gì thì thấy một phu nhân cầm theo một hộp cơm đi về phía nàng.

Lâm Tam Tư cho là mắt mình có vấn đề rồi. Trong phủ thái tử chỉ có hai người là nàng và thái tử, sao lại có thêm một vị phu nhân vậy? Đang nghĩ ngợi lung tung thì vị phu nhân đó đã đi tới trước mặt nàng.

“Cô nương.” Vị phu nhân tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt trắng nõn, tóc búi lên, ăn mặc như người bình thường, rất khách sáo hỏi: “Người tắm rửa xong rồi?”

Lâm Tam Tư nghi ngờ nhìn trái nhìn phải, sau đó chần chừ gật nhẹ đầu hỏi: “Người là...?”

“Cô nương thấy ta rất lạ sao?” Phu nhân thoải mái cười, nói: “Ta vốn là đầu bếp của quý phủ, nhưng hai năm trước bị điều ra ngoài, diện hạ đối xử với chúng ta không tệ, cho chút ít bạc, ta nghĩ một ngày nào đó nếu có cơ hội trở lại phủ thái tử thì sẽ không đi xa nữa, mà sẽ ở ngõ nhỏ phía đông phủ thái tử làm ăn nhỏ kiếm sống.À, ta họ Lý, trước khi xuất phủ mọi người đều gọi ta là Lý tẩu, cô nương nếu không ngại thì cứ gọi ta là Lý tẩu cũng được!”

Trong lời nói của phu nhân có thể biết nàng là người ngay thẳng, trọng tình. Lâm Tam Tư cười nói: “Lý tẩu, ta tên Lâm Tam Tư, người cứ gọi Tam Tư là được!”

“Tam Tư cô nương đói bụng không?” Lý tẩu nói xong liền nhắc hộp cơm trong tay lên, cười híp mắt nói: “Ta làm đồ ăn cũng không biết có hợp khẩu vị của người không, đi thôi, vào nhà ăn cơm.” Dứt lời liền đi vào phòng,

vừa đi vừa nói chuyện. “Ta nói sao gần đây điện hạ lại không truyền ta vào phủ làm đồ ăn nữa, thì ra là bởi đã có Tam Tư cô nương!”

Lâm Tam Tư đi đằng sau Lý tẩu, không thể nào hiểu được sao tự nhiên lại xuất hiện người này, còn làm nhiều đồ ăn ngon cho nàng, thì ra đều là tâm ý của Hoắc Dực cả, trong lòng tự dưng có chút không vui.

Buổi chiều Hoắc Dực chê nàng tay chân vụng về, buổi tối liền tìm một người vào phủ, đây là muốn nàng rời phủ ư? Tuy Tuyên Nhi đã được cứu ra, nhưng nàng còn cần điện hạ để giúp nàng cứu cha mẹ đấy!

Lâm Tam Tư nhìn Lý tẩu, nghĩ một lát rồi thử hỏi: “Lý tẩu, người trở về phủ làm việc sao? Trong phủ này chỉ có hai người là ta và điện hạ, rất lạnh lẽo buồn tẻ, có thêm người nữa thì sẽ náo nhiệt hơn nhiều!” Lâm Tam Tư cũng không biết lúc mình nói những lời này sẽ biểu lộ vẻ mặt gì, đành phải cố cúi đầu thật thấp, không để Lý tẩu nhìn thấy.

Lý tẩu nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, lắc đầu cười cười: “Bản thân ta thì rất muốn trở về đây nhưng không thể, chỉ có thể tạm thời lui tới thôi! Hôm qua Tổng thị vệ bên người điện hạ vào phủ, lúc về đi ngang qua chỗ ta, nói chuyện ấp a ấp úng, ta ép hỏi mới biết là tay người bị thương, điện hạ lại không cho người nấu cơm, cơm trưa còn chưa ăn, nhưng lại không cho Tổng thị vệ nói với chúng ta! Ta bảo Tổng thị vệ xin điện hạ cho ta vào phủ, mấy việc như giặt quần áo nấu cơm ta đều có thể làm thay người, chờ vết thương ở tay người lành lại, ta sẽ không tới nữa! Hiện nay đang là thời điểm đặc biệt, dù điện hạ là thái tử đi nữa thì cũng không thể làm trái với thánh chỉ của hoàng thượng được!”

Lý tẩu nói xong liền bắt đầu quan sát tay của Tam Tư, lắc đầu khuyên nhủ: “May mà vết thương của người không nặng lắm, mấy ngày này người cứ an tâm tĩnh dưỡng đi, mấy việc vặt thường ngày cứ giao cho ta là được.”

Tam Tư người cứng như khúc gỗ ngồi trên ghế, trên mặt vừa đỏ vừa trắng, trong lòng lại khó chịu không biết làm thế nào mới được! Điện hạ rõ ràng đã nói với nàng là hẳn tự biết thu xếp, vậy mà lại lừa nàng, cuối cùng ngay cả cơm trưa cũng không ăn, vậy mà nàng còn nghi ngờ điện hạ! Nhìn bàn tay đang quăn băng của mình, nàng chỉ biết cười khổ trong lòng, so với Lý tẩu, nàng vẫn chưa thể coi là toàn tâm toàn ý chăm lo cho điện hạ.

Trong lòng Tam Tư có tâm sự, hai mắt rũ xuống, thấp giọng nói: “Làm phiền Lý tẩu quá, cứ để ta tự làm.” Lâm Tam Tư nhận hộp cơm từ trong tay Lý tẩu, lấy ra hai món mặn với một chén canh, dù chưa ăn nhưng mùi thơm đồ ăn đã tràn ngập trong phòng. Ấy náy trong lòng Lâm Tam Tư lại nhiều thêm một chút, tuy nói nàng biết nấu ăn, nhưng không thể nào tốt như tay nghề của Lý tẩu. Nhưng thái tử điện hạ ăn đồ ăn nàng làm nửa tháng mà không nói một câu phàn nàn! Điều này khiến cho Lâm Tam Tư càng thêm khó chịu! Nàng nhìn Lý tẩu, do dự một chút rồi hỏi: “Lý tẩu, điện hạ đã ăn chưa?”

Lý tẩu liếc trộm Lâm Tam Tư, trong lòng hiểu rõ ý nàng, che miệng cười nói: “Đang ăn đang ăn rồi! Hình như ngài lo người đói bụng nên mới cố ý bảo ta đưa đồ ăn tới!” Lý tẩu nhìn thấy trong ánh mắt Tam Tư hiện lên sự vui vẻ không nói lên lời, nàng đánh giá kỹ lưỡng Tam Tư một lần nữa, trong lòng vô cùng thỏa mãn, nói: “Nghĩ mới thấy Tam Tư cô nương thật có phúc đấy!”

Lâm Tam Tư hiểu sai ý Lý tẩu, viên kẹo đường tí nữa thì mắc lại trong cổ họng: “Lý tẩu, cảm ơn người đã tới giúp ta, còn làm đồ ăn ngon cho ta ăn nữa, lần sau mời người vào trong phủ, nhất định ta sẽ làm một bàn tiệc phong phú để tạ ơn. Xin lỗi, tay nghề của ta không được tốt như người, mong người đừng ghét bỏ.”

Lý tẩu là người làm trong phủ thái tử nhiều năm, lúc thái tử đang ở trên đỉnh vinh quang cũng đã gặp không ít thiên kim tiểu thư muốn trèo cao, cả đám thấy thái tử lập tức biến thành kẹo kéo, trăm phương nghìn kế muốn

dính chặt vào điện hạ. Nhưng khi thái tử xảy ra chuyện thì họ lập tức trở mặt, hận không thể nói là mình không biết thái tử, ngay cả thiên kim của thừa tướng đại nhân Bùi Ngọc Lan đã có hôn ước với thái tử cũng suýt hủy hôn! Cũng may thái tử tính cách lạnh lùng cao ngạo, không có ai trong những thiên kim kia lọt vào mắt hăn, đối với những nữ tử vội vàng phải sạch quan hệ hăn cũng chỉ cười một tiếng cho qua! So sánh trước sau, cộng thêm cái miệng ngọt biết ăn nói của Lâm Tam Tư, thì việc Lý tẩu có thiện cảm với Lâm Tam Tư cũng là điều rất dễ hiểu.

Lý tẩu là người bị buộc phải xuất phủ, nên tất nhiên không thể ở lâu trong phủ, trò chuyện chốc lát là phải rời đi rồi. Lâm Tam Tư tiễn Lý tẩu, đoán là Hoắc Dực sắp tới nên liền ở trong phòng nấu nước tắm, đốt loại hương mà Hoắc Dực thích nhất, nàng quyết tâm đêm nay phải hầu hạ Hoắc Dực cho thật tốt mới được.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lo Lắng

Lâm Tam Tư đi tới đi lui trong phòng mà vẫn không thấy Hoắc Dực đến.

Nàng đi tới trước cửa sổ, lúc trước Dung bà bà đã xếp phòng của Lâm Tam Tư và phòng của điện hạ ở cách nhau ba gian, như vậy không chỉ giúp nàng thuận tiện sinh sống với điện hạ, mà còn vừa duy trì một khoảng cách nhất định, không quấy rầy đến điện hạ.

Nàng ngó ra nhìn về hướng phòng của điện hạ, thấy bên trong vẫn còn sáng đèn thì thật sự rất bối rối, không biết có nên tìm một cái cớ để tới đó thăm dò một chút không đây?

Nếu đi thì thật giống như nói rằng nàng là một người không biết chừng mực, dù gì nàng cũng chỉ là người được phái tới để chăm sóc điện hạ thôi, nếu điện hạ không đến đây ngủ thì nàng cũng không có quyền quản! Nếu không đi thì nhờ đâu lúc nàng ngủ rồi mà điện hạ lại tới, vậy không phải là quá bất kính sao? Huống chi trong lòng nàng lúc này còn đang tràn ngập cảm giác áy náy với Hoắc Dực.

Lâm Tam Tư do dự thật lâu, nghĩ dù có đi hay không thì cũng không ổn cả, vậy thì cứ đi đi! Bằng không suốt đêm cũng không ngủ ngon giấc! Lúc tới trước cửa phòng điện hạ, nàng vừa mới đưa tay gõ một tiếng thì đồng thời lúc đó, đèn trong phòng cũng đột ngột...tắt! Đúng vậy...Chính là tắt!

Tình huống này hoàn toàn ngoài dự đoán của nàng, khiến nàng thật sự không phản ứng kịp, chỉ biết là trong giây phút đó, cảm giác của nàng phải nói là trong lạnh ngoài nóng, trong lòng rõ ràng là vô cùng vô cùng lạnh, nhưng trên mặt lại nóng bừng bừng!

Lâm Tam Tư cuối cùng cũng phản ứng lại được, đang chuẩn bị quay người chạy trốn chết thì cửa lại được mở ra, Hoắc Dực mặc đồ ngủ xuất hiện trước mặt nàng, vì được ánh trăng chiếu xuống, nên bóng dáng của hắn như bị ẩn đi một phần trong ánh trăng, Lâm Tam Tư chỉ biết há hốc miệng mà không thốt ra được câu nào, chức năng nói tạm thời bị mất đi.

Hoắc Dực mở cửa, thấy Lâm Tam Tư tư thế quái dị đứng bên ngoài thì không khỏi nhìn chăm chăm nàng vài giây rồi mới nói: “Có chuyện gì?”

Lâm Tam Tư cực kỳ lúng túng, ngay cả khi nàng rất muốn ôm đùi vàng của thái tử điện hạ đi nữa thì chung quy nàng vẫn có lúc ngượng ngùng và hồi hộp của nữ tử, muốn nàng trực tiếp hỏi điện hạ tối nay có đến phòng nàng ngủ không thì khác nào khiến nàng mất hết mặt mũi! Hít sâu một hơi, nàng một mực cung kính nói: “Điện hạ, khi nào thì người đi nghỉ? Nô tỳ tới trải giường chiếu cho người.”

Hoắc Dực nhíu mày gật đầu, nghiêng người, dùng ánh mắt ý bảo Lâm Tam Tư đi vào trải giường chiếu, Lâm Tam Tư rụt cổ đi qua Hoắc Dực, mi mắt cũng vì run sợ mà sụp xuống, lo lắng ánh mắt hút hồn kia sẽ nhìn thấu tâm tư của nàng mất.

Lâm Tam Tư cảm thấy như da mặt mình đang bị thiêu đốt, nhưng vẫn kiên trì đi tới bên giường, cẩn thận trải chăn đệm, chỉ có điều động tác bởi vì căng thẳng nên có phần cứng ngắt chậm chạp.

Cũng may là ánh mắt của Hoắc Dực cũng không chăm chú dán lên người Lâm Tam Tư, điều này khiến nàng thở phào nhẹ nhõm, thật vất vả mới trải chăn xong, thấy Hoắc Dực vẫn không lên tiếng thì liền đi tới trước bàn đọc sách, nói: “Điện hạ, giường đã chuẩn bị xong, người đi nghỉ sớm đi.” Nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng lúc liếc thấy bản vẽ đặt trên bàn thì lập tức ngăn người.

Hoắc Dực trầm tư nhíu mày nhìn tấm bản đồ trên bàn, tựa hồ như gặp chuyện rất khó giải quyết, lông mày lạnh lùng khẽ chau lại, ánh mắt trở nên u tối âm trầm.

Lâm Tam Tư nhớ là thời gian này ở biên ải xảy ra chiến tranh, người Hồ và người Man Di từ hai bên đông tây ồ ạt xâm chiếm Nam Dạ quốc, trong phút chốc nhận được sự khẩn cầu gấp từ biên ải.Địch tướng quân vì nhiều lần đã đánh lui được người Man Di, biết được sơ qua về sách lược tác chiến của họ nên được hoàng thượng hạ chỉ đi đánh giặc!

Song việc khó giải quyết nhất chính là việc số lượng người Hồ tăng lên còn kinh khủng hơn cả người Man Di.Người Hồ vô cùng ngang ngược và tàn nhẫn, từ sau khi bại trận dưới tay Hoắc Dực ba năm về trước, từ đó liền mai danh ẩn tích, sau khi ngủ đông một thời gian liền hăng máu muốn một lần đánh bại Nam Dạ quốc.Đối mặt với một đội quân người Hồ mạnh mẽ hung hãn như vậy, khiến cho toàn dân từ trên xuống dưới của Nam Dạ quốc không một người nào dám xin đi giết giặc.Quân nhà Hồ còn nghe tin Hoắc Dực người mà bọn chúng nghe tên đã sợ mất mật lại đang bị nhốt ở phủ thái tử nên chúng càng thêm không kiêng kị, tuyên bố trong ba tháng sẽ chiếm đóng thủ đô của Nam Dạ quốc, chính tay đâm chết Hoàng đế bệ hạ!

Lúc ấy Lâm Tam Tư đang ở Hoán Y Cục của Ninh Vương phủ, nhưng nàng có quan hệ rất tốt với nha hoàn của một vị vương phi được Ninh Vương sủng ái, nên muốn biết mấy chuyện này cũng không phải là việc khó khăn, có một chuyện ngay cả thái tử điện hạ cũng còn không biết.

Ninh Vương là người rất âm hiểm xảo trá, âm thầm mượn hơi các đại thần trong triều, sai người dâng tấu xin tạm thời thả cho Hoắc Dực tự do, để Hoắc Dực dẫn quân đi đánh người Hồ, lấy công chuộc tội, còn Ninh Vương thì âm thầm lừa gạt, khiến cho Hoắc Dực một đi không có đường về! Hoàng thượng đối với hai mẹ con Hoắc Dực luôn sủng ái có thừa, tuy Hoắc Dực bị cấm bế hai năm nhưng cũng không nhẫn tâm tước bỏ ngôi vị thái tử

của hắn, Ninh Vương hiển kế này chính là muốn thử lòng đế vương, để cho tình phụ tử giữa hai người tan vỡ đến vĩnh viễn không thể hàn gắn lại.

Lâm Tam Tư thấy dáng vẻ nghiêm túc của Hoắc Dực thì trong lòng cảm thấy không đáng chút nào, người ta hao tâm tổn trí muốn hại hắn mà hắn vẫn không hề hay biết, còn ngồi đây nghiên cứu bản đồ tác chiến!

Hoắc Dực ngẩng lên thấy Lâm Tam Tư đang đứng trước bàn chờ phân phó thì khẽ híp mắt lại, che giấu đi sự mệt mỏi, nhẹ nhàng nói: “Người đi đi, tối nay ta không qua đó đâu.”

“Vâng.” Lâm Tam Tư đáp lời, nhưng trong lòng đang tính xem không biết nên nói với thái tử điện hạ về âm mưu của Ninh Vương như thế nào đây? Nói ra thì rất dễ, nhưng nàng dù sao cũng là người được phái tới từ Ninh Vương phủ, muốn điện hạ tin lời của nàng quả thực rất khó khăn! Có khi điện hạ còn nghĩ là nàng đang thông đồng lập mưu với Ninh Vương, khiến nàng chưa kịp ôm đù vàng của điện hạ thì đã bị đuổi ra phủ rồi cũng nên! Lâm Tam Tư liếc thấy chậu cây xanh được đặt trên bàn mấy hôm trước, nói: “Điện hạ, chậu cây này nên thay nước rồi, nô tỳ cũng không ngủ được, không bằng đem nó đi thay nước.”

Hoắc Dực tiếp tục đắm chìm trong tấm bản đồ, không nghe thấy lời Lâm Tam Tư, chỉ theo bản năng mà gật đầu.

Lâm Tam Tư tuân lệnh cầm chậu cây đi tới ao nước bên cạnh, tranh thủ thời gian thay nước để diễn tập mấy lần lời mà mình muốn nói, cảm thấy ổn rồi mới lấy dũng khí quay về phòng, lại thấy bản vẽ trên bàn đã được cất đi, người kia thì đứng chắp tay đứng ở cửa sổ, như thể đang mất kiên nhẫn vì chờ đợi.

Hoắc Dực quay đầu nhìn nàng, môi mím phun ra mấy chữ: “Mang cây đi rửa?”

Lâm Tam Tư lắc đầu, lúng túng nở nụ cười, cúi đầu chột dạ nói: “Trong chậu hơi bẩn nên phải rửa lại mấy lần.”

Hoắc Dực không đáp, chỉ chăm chú nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy nhìn không thấy đáy, giống như một bầu trời rục rờ đầy sao khiến cho người ta mê luyến.

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực nhìn đến mất tự nhiên, cố gắng nói sang chuyện khác: “Điện hạ, ngài xem xong gì đó rồi à?”

Hoắc Dực theo thói quen mím môi, nhẹ nhàng đáp: “Còn xem nữa thì chậu cây sẽ gặp tai ương mất.”

Lâm Tam Tư toát mồ hôi, rõ ràng đã cố chuyển chủ đề rồi, vậy mà còn bị điện hạ vòng trở lại, mà khiến cho nàng phát điên chính là, điện hạ không phải đang nghĩ nàng cố tình vòng vo ở đây là vì muốn qua đêm với điện hạ đấy chứ?

Hoắc Dực thấy đáng vẻ Lâm Tam Tư tuy muốn lên tiếng giải thích nhưng lại không nói nên lời thì đột nhiên nở nụ cười hiếm thấy, Lâm Tam Tư cho là mình nhìn nhầm rồi, lúc nàng cẩn thận nhìn kỹ lại thì ánh mắt của hắn lại khôi phục như bình thường, lạnh lùng như tảng băng không thể phá vỡ.

Lâm Tam Tư có phần nhụt chí, nói: “Điện hạ, nô tỳ hầu hạ ngài nghĩ ngơi được không?”

“Được.”

Lâm Tam Tư không ngờ là Hoắc Dực lại đáp ứng nhanh như vậy, nàng vừa thay nước cho cây xong, tay vẫn còn chưa lau khô, nhất thời liền luống cuống không biết phải làm sao, bèn vội vàng xoa xoa tay vào áo, đi tới trước mặt Hoắc Dực, kiễng chân lên giúp hắn cởi áo, mặc dù đã sống chung nửa tháng, nàng hầu hạ hắn đi ngủ cũng không phải lần một lần hai, nhưng

tối nay ánh nến dường như sáng hơn bình thường, khoảng cách gần sát nhau, ánh sáng chiếu vào hai người, lập lòe trên mặt khiến nàng không quen.

“Ta thấy người để ý đến bản vẽ trên bàn, thế nào, người nhìn có hiểu không?” Hoắc Dực thờ ơ nói, ánh mắt có phần đặc ý, làm Lâm Tam Tư run bắn cả lên, ngón tay đang đặt trên cúc áo khẽ cứng lại.

Phản ứng này không qua khỏi mắt của Hoắc Dực, ánh mắt hẩn bắt đầu chậm rãi nheo lại.

Lâm Tam Tư làm bộ thoải mái nói: “Điện hạ nói đùa rồi! Cha nô tỳ tuy là quan triều đình, nhưng cũng chỉ là quan văn, có thể dạy nô tỳ biết được vài chữ đã là không tệ rồi! Sao có thể xem hiểu những thứ khác được? Vừa nãy chỉ là nô tỳ thấy trên giấy vẽ rất nhiều đường thẳng nên nhất thời tò mò, muốn nhìn nhiều một chút mà thôi.”

Hoắc Dực nhàn nhạt cười, nói: “Cái người vừa nhìn chính là bản đồ tác chiến vùng biên ải.”

Lâm Tam Tư đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Hoắc Dực, trong lòng bắt đầu hoảng hốt, rõ ràng cái gì nàng cũng biết, vậy mà phải giả bộ như không biết gì, thật sự là làm khó người ta quá!

Lâm Tam Tư hít sâu một hơi, chiến sự biên cương đã quá nhiều loạn, nàng không thể làm bộ như không biết gì được. Giúp Hoắc Dực cởi áo ngoài ra rồi đặt lên bình phong, chậm rãi nói: “Thì ra là bản đồ tác chiến, chẳng trách mà lăm đường cong đường thẳng như vậy! Có phải là chuyện của người Hồ và người Man Di không? Lúc ở Ninh Vương phủ nô tỳ đã từng nghe qua, tuy nhiên vị trí của Hoán Y Cục thường rất ít người lui tới, nên chuyện nghe được cũng không nhiều.”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư, nói: “Bên ngoài thế sự nhiều loạn, người không lo lắng?”

“Lo lắng thì cũng đâu giúp được gì!” Lâm Tam Tư mím môi cười, “Hiện tại nô tỳ ở phủ thái tử, chuyện quan trọng nhất là chăm lo cho điện hạ, đó đối với nô tỳ mới là chuyện cấp thiết nhất bây giờ!”

Lâm Tam Tư đảo mắt, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Dực, lấy tay chống cằm, nghiêm túc nói: “Điện hạ, nô tỳ biết năm đó người đã đánh đuổi được người Hồ, trận đó tuy nô tỳ không được tận mắt chứng kiến, nhưng cũng có thể tưởng tượng được lúc đó người anh dũng như thế nào! Nhưng mà hiện tại thân thể của người không khỏe, không nên quan tâm đến những chuyện này, sẽ không tốt cho sức khỏe! Cứ coi như nếu có người tới muốn điện hạ dẫn quân ra biên cương thì người cũng nên lấy lý do bệnh mà từ chối, đại phu đã nói trong thời gian tới người không thể tùy ý hoạt động!”

Hoắc Dực nhàn nhạt đáp một tiếng: “Ta biết rồi.”

Lâm Tam Tư thấy trên bàn còn non nửa chén thuốc còn chưa uống xong, liền đi tới sờ thử, thấy vẫn còn ấm thì liền hầu hạ Hoắc Dực uống thuốc, nói: “Điện hạ, người đi nghỉ đi, nô tỳ ra tắt nến.”

“Ừm.”

Lâm Tam Tư vừa thổi tắt nến, trong phòng liền chìm trong bóng tối, tuy mắt chưa thể thích ứng ngay được nhưng nàng cũng không dám ở lại quá lâu trong phòng, sợ Hoắc Dực lại nghĩ là nàng không muốn đi! Mới vừa quay người lại thì nàng lại đụng phải một thứ cứng rắn, ban đầu cứ ngỡ là tường, nhưng lúc đưa tay lên sờ thì mới biết là lồng ngực ấm áp, đang muốn thốt lên nhưng môi đã bị chặn lại rồi, hơi thở mãnh liệt mang theo mùi thuốc chậm rãi lan tràn trong miệng nàng theo nụ hôn nóng bỏng, tay đặt trên ngực bị hấn nắm chặt, thanh âm vốn lạnh như băng giờ tăng thêm chút độ ấm, nói: “Tối nay ngủ ở chỗ ta đi.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Khoảng Cách

Trời mới tờ mờ sáng, Lâm Tam Tư đã thấy bên cạnh có động tĩnh, mở mắt ra thì thấy Hoắc Dực đã rời giường.

Lâm Tam Tư toàn thân rã rời, mơ hồ nhớ được nơi này là phòng của Hoắc Dực, không khỏi thắc mắc sao hắn lại dậy sớm như vậy? Chần chừ một chút rồi nói: “Điện hạ?” Vì quá mệt mỏi nên giọng cũng nhỏ xíu.

Hoắc Dực xoay người lại thì thấy Lâm Tam Tư đang cố gắng chống người ngồi dậy, trên cổ và cánh tay có nhiều vết hồng, ánh mắt hấn liền ánh lên chút đặc ý và thỏa mãn, miệng khẽ mỉm cười, thấy nàng còn đang vật lộn muốn ngồi dậy thì bèn đi tới áp nàng xuống giường, cúi đầu trao cho nàng một nụ hôn triền miên, sau đó hài lòng vỗ mặt nàng nói: “Ngủ đi, ta đã bảo Lý tẩu tử làm điểm tâm rồi.”

“Hôm nay Lý tẩu lại tới à?”

“Ừ.”

“Vâng...” Lâm Tam Tư vốn định nói là nàng đã hứa với Lý tẩu là sẽ làm một bữa thật ngon để đãi bà, nhưng thật sự là nàng buồn ngủ quá, vừa ậm ừ một tiếng liền ngủ thiếp đi mất.

Hoắc Dực đứng dậy đẩy cửa ra, thấy có hai người đang đứng quay lưng trước cửa ba thước thì không khỏi sa sầm mặt, mắt híp lại, lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng đều là những nhân vật nổi danh lừng lẫy, nhưng lúc này nghe thấy tiếng động từ đằng sau thì không ai dám nhúc

nhích, cảm giác được có mùi nguy hiểm đang ập tới, cuối cùng liền xoay người quỳ xuống, “Điện hạ.”

Hoắc Dực lạnh lùng nhìn hai người đang quỳ gối trước mặt, nói: “Vì sao lại ở đây?” Giọng nói không giận mà uy, khiến hai người đều không hẹn mà đồng loạt dựng đứng cả lông tơ!

“Chức trách của thuộc hạ là phải thời thời khắc khắc bảo vệ cho sự an toàn của điện hạ.”

“Chức trách của thuộc hạ là phải thời thời khắc khắc bảo vệ cho sự an toàn của Lâm cô nương.”

Nghe xong câu trả lời đầy chính nghĩa của hai người, biểu tình của Hoắc Dực càng lạnh hơn, trực tiếp đi lướt qua bọn họ rồi đi vào thư phòng, Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng đều biết lần này xong rồi, vị chủ tử này của bọn họ nói trở mặt liền trở mặt, hơn nữa tốc độ trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách!

Hai người cùng nhau chạy tới, chủ động thừa nhận sai lầm: “Điện hạ, thuộc hạ chưa được sự đồng ý của người đã canh giữ bên ngoài phòng quá thật là không đúng, nhưng thuộc hạ cũng chỉ là quá lo lắng cho sự an toàn của người, thêm nữa thuộc hạ bảo đảm là bọn thuộc hạ không hề nghe thấy gì hết!” Hà Tất Kỳ vừa nói xong liền cùng Tống Cảnh Ngưỡng nhét bông đút trong lỗ tai ra làm bằng chứng: “Điện hạ, những lời thuộc hạ nói đều là thật! Mong người minh giám!”

Hoắc Dực nhìn đồng bông kia, vẻ mặt khó chịu nói: “Đã nhét nhiều thế rồi thì đứng bên ngoài có ích gì không?”

Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng liếc nhìn nhau, không nhét không được a, nếu điện hạ mà biết ban đầu bọn họ đã nghe được cái gì thì kết quả chính là sống không bằng chết!

Ba người từ thư phòng đi vào mật thất, trái với trạng thái thả lỏng ban nãy, lúc này vẻ mặt ai cũng cực kỳ nghiêm túc.

Hà Tất Kỳ trình lên một tấu chương, nói: “Điện hạ, chuyện ngài lường trước quả không sai! Người của Ninh Vương đã trình tấu chương, thỉnh cầu phê chuẩn người làm tướng soái cho trận này, nếu không có vấn đề gì thì mấy ngày tới sẽ có thánh chỉ tới.”

Hoắc Dực không nhận lấy tấu chương kia, toàn thân tựa như băng sơn, lạnh lẽo đến mức tận cùng.

Tống Cảnh Ngưỡng tiếp lời nói: “Lần này Ninh Vương bụng dạ khó lường, điện hạ đã bị giam ở đây hai năm, không biết rõ thế cục bây giờ, những binh sĩ trong trận này cũng không phải là những binh sĩ năm đó nữa! Ninh Vương rõ ràng muốn mượn cơ hội này để ra tay với điện hạ! Những chuyện này chỉ cần vừa nhìn là biết, song lòng vua khó lường, không biết lần này hoàng thượng sẽ phản ứng thế nào, thuộc hạ kiến nghị điện hạ nên án binh bất động, trước cứ đợi phản ứng của hoàng thượng đã rồi tính tiếp.”

Hà Tất Kỳ cũng gật đầu, Hoắc Dực bị giam bế từ hai năm trước vì bị vu khống là có tội với triều đình, mang ý đồ mưu phản, chịu sự khinh bỉ chế nhạo của mọi người. Lấy thế lực của Hoắc Dực, ngôi vị hoàng đế đối với hắn quả thật dễ như trở bàn tay, chính bởi vậy nên hoàng thượng mới không giết hắn, càng không tước bỏ ngôi vị thái tử của hắn, nhưng hoàng thượng cũng phải vạn phần kiêng kỵ với thế lực của hắn, nên mới gán cho hắn cái danh là đại nghịch bất đạo, có ý đồ mưu phản.

Những thuộc hạ trung thành của Hoắc Dực mặc dù luôn một lòng muốn khuyên thái tử điện hạ đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng cũng biết hắn không phải là người vì ngôi vị hoàng đế mà đi giết cha mình, chuyện này cứ mãi không quyết định được, cuối cùng đã kéo dài đến hai năm.

“Thuộc hạ đồng ý với Tổng Cảnh Ngưỡng.” Hà Tất Kỳ mặc dù có vóc người cường tráng, nhưng hành động lại hết sức linh hoạt, đi lại trong mật thất cũng không mấy khó khăn. “Nếu lần này hoàng thượng phê duyệt tấu chương của Ninh Vương, để điện hạ đảm nhiệm việc dẫn quân ra trận, vậy thuộc hạ mong điện hạ đừng nên do dự nữa, trực tiếp giết người!”

“Thuộc hạ xin điện hạ hãy trực tiếp giết người!” Tổng Cảnh Ngưỡng cũng ôm quyền quỳ xuống.

Hoắc Dực chấp tay cười lạnh, ánh nến chiếu lên gương mặt hắc, soi sáng dung nhan tuy tuấn lãng nhưng cũng lãnh khốc vô cùng. Trái ngược với thái độ mãnh liệt của hai người kia, hắc vẫn tĩnh táo dị thường, trầm mặc một lát rồi nói: “Lương Vương có động tĩnh gì không?”

Hà Tất Kỳ cười lạnh nói: “Lương vương phi sinh hạ hoàng tôn, Lương Vương mấy ngày nay đều một tắc không rời canh giữ bên người Lương vương phi, ngay cả việc triều đình cũng báo nghỉ, rất nhiều sự vụ phải hỏi thăm và thương lượng với hắc, nay đột nhiên hắc không tham dự nên mọi chuyện đều phải trì hoãn, các lão thần trong triều đều buông lời chỉ trích, nhưng dù gì đây cũng là vị hoàng tôn đầu tiên được thuận lợi sinh ra ở Nam Dạ quốc, được hoàng thượng coi như trân bảo, cho dù có lời muốn nói thì cũng không dám nói ra, chỉ có các vị lão thần kia nói bóng nói gió trước mặt hoàng thượng chứ không dám nói rõ ràng.”

Tổng Cảnh Ngưỡng cười lạnh chế nhạo nói: “Cái gì mà nói bóng nói gió? Cái gì mà không dám nói rõ? Hừ, chiêu chuồn chuồn lướt nước này của hắc chẳng qua là muốn cho hoàng thượng hiểu rằng, cái triều đình này đã không thể thiếu Lương Vương hắc rồi! Tuy nói hoàng thượng bị bệnh không ít, nhưng cũng chưa đến nỗi mất hết sức lực. Hắc cũng quá nóng vội rồi!”

“Người đừng quên, hiện nay trong hậu cung vị Ngu phi đang được sủng ái kia chính là biểu tỳ của Lương Vương! Chỉ cần Ngu phi nói tốt về hắc

vài câu trước mặt hoàng thượng là coi như không có chuyện gì rồi! Cho nên mới nói, nữ nhân ấy mà, là loài động vật vô cùng đáng sợ!” Chẳng hiểu tại sao khi nói những lời này, Tống Cảnh Ngưỡng lại nhìn Hoắc Dực, phát hiện không biết từ lúc nào ánh mắt của điện hạ đã lạnh lùng trừng mình thì sợ hãi suýt cắn vào lưỡi, cuống cuồng xua tay nói: “Điện hạ, thuộc hạ đang nói đến Ngu phi, là Ngu phi a, người không nên hiểu lầm.”

Hoắc Dực khẽ cười một tiếng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua người Tống Cảnh Ngưỡng, chuyển đến Hà Tất Kỳ, nói: “Cảnh Ngưỡng gần đây miệng đắng lưỡi khô, cần phải sửa chữa, Hà Tất Kỳ, ta giao hẳn cho ngươi.”

Tống Cảnh Ngưỡng mở to hai mắt nhìn Hà Tất Kỳ đang không có chút hảo ý nào, muôn phần đau xót ngửa mặt lên trời kêu: “Điện hạ, rốt cuộc là thuộc hạ đã nói sai điều gì...”

Hoắc Dực nhướn mi nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, chẳng buồn đáp lại, Tống Cảnh Ngưỡng cảm thấy lông tơ trên người đang dựng hết lên rồi.

“Điện hạ anh minh, thuộc hạ nguyện chịu phạt!” Nói xong vẫn không quên trừng mắt lườm Hà Tất Kỳ đang nhìn mình cười hả hê.

Lâm Tam Tư lúc tỉnh dậy thì phát hiện trời đã sáng, không kịp thu dọn liền chạy vội tới phòng bếp thì lại thấy Lý tẩu đã làm điểm tâm rồi.

“Lý tẩu tử?”

“Lâm cô nương, người tỉnh rồi à?” Lý tẩu tử vui vẻ chào hỏi Lâm Tam Tư, “Hồi sáng ta có vào phòng người nhưng không thấy người ở đó, sau mới biết là đêm qua người nghỉ trong phòng điện hạ, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Lý tẩu tử khí thế ngất trời đứng trước bếp lò nấu ăn, lúc nói chuyện cũng cực kỳ vui vẻ, nhưng Lâm Tam Tư vẫn cảm thấy không được tự nhiên, hôm qua là lần đầu tiên nàng nghỉ ở phòng Hoắc Dực, bị Lý tẩu tử nói trắng ra như vậy, khiến nàng chỉ hận không thể chui mặt xuống đất!

Lý tẩu tử thấy nàng đỏ mặt, liền nhận ra lời mình nói đã khiến nàng thẹn thùng, bèn vội vàng nói chuyện khác: “Lâm cô nương, người nếm thử bánh vùng ta làm đi.” Nói xong liền bưng đĩa tới trước mặt Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư nhận thấy những chiếc bánh vùng kia được làm hết sức tinh xảo, phía trên được rắc rất nhiều vùng, thêm chút mỡ làm tăng thêm độ bóng của bánh, khiến người ta nhìn mà muốn ăn. Nàng cầm lấy một cái rồi ăn thử, mới cắn một miếng mà trong miệng đã ngập tràn hương thơm, “Lý tẩu tử, tài nấu nướng của người thật tốt.”

Lý tẩu tử thích nhất là được nghe người khác khen tài nấu ăn của mình tốt, huống hồ đây còn là nữ hài tử mà nàng cực kỳ yêu thích, lập tức cả gương mặt đều tràn ngập ý xuân. “Bánh vùng là món bánh gia truyền của nhà ta, nếu làm không tốt thì danh hiệu Lý gia có thể bị gỡ xuống rồi!” Nói xong, nàng lại nhớ ra một chuyện, tò mò nói: “Đúng rồi, sáng sớm lúc gặp điện hạ, điện hạ có nói với ta cái gì mà ngó sen chiêm, là người làm sao?”

Lâm Tam Tư gật đầu: “Là sen nhồi thịt chiêm, giống với Lý tẩu tử, là món ăn gia truyền của nhà ta.”

“Chẳng trách mà điện hạ lại nói là muốn ăn.” Lý tẩu tử tay cầm thìa, nói: “Hiện tại tay của người không thể động, lát nữa người cứ nói để ta làm, chờ điện hạ xong việc thì mang lên.”

Lâm Tam Tư đang cầm bánh ăn vui vẻ, đáp: “Được.”

Lý tẩu tử không hổ là đầu bếp của phủ thái tử, mặc dù là lần đầu tiên làm sen nhồi thịt chiêm, nhưng qua sự chỉ đạo của Lâm Tam Tư, cuối cùng món ăn nếu đem so với Lâm Tam Tư làm thì cũng không khác là bao!

Hai người bạn rộn làm một bàn điếm tâm thịnh soạn, Lâm Tam Tư quay đầu nhìn thì thấy bóng dáng lạnh lùng kia đã đi đến đình nghỉ chân, liền cùng Lý tẩu tử bưng bữa sáng tới.

Hoắc Dực không ngờ Lâm Tam Tư lại ở trong bếp cùng Lý tẩu tử, ánh mắt liền dừng lại vài giây trên người nàng, dù không nói gì nhưng nụ cười sâu xa trên khóe môi cũng đủ khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, nàng cúi đầu xuống, ngoan ngoãn đi theo Lý tẩu tử bưng thức ăn lên bàn.

Lý tẩu tử nhìn một bàn đồ ăn, vỗ đầu một cái rồi nói: “Ai da, coi nô tỳ xem, nô tỳ còn một món nữa chưa làm! Điện hạ xin hãy dùng trước mấy món này, để nô tỳ vào làm nốt.”

Lý tẩu tử chân trước vừa đi, Lâm Tam Tư cũng chân sau muốn theo đuôi, nhưng lại bị Hoắc Dực gọi lại.

“Ở lại đây.” Hoắc Dực nhàn nhạt lên tiếng, ánh nắng chiếu lên gò má hảnh, vẻ mông lung khiến cho khí chất vốn cao ngạo lãnh khốc nhất thời giảm đi một chút, nhưng lại càng nổi bật lên sự tuấn mỹ của hảnh. “Ngồi đây ăn cùng ta đi.”

Hoắc Dực mang thân phận thái tử cao quý, từ nhỏ đã phải rời xa mẹ đẻ Tĩnh phi, một mình sống ở Đông cung, sau tuổi lớn hơn một chút thì chuyển vào phủ thái tử, có thể nói từ nhỏ đến lớn số lần hảnh dùng cơm với người khác là cực kỳ ít, cho dù ở trong quân doanh cũng không có ai dám dùng cơm cùng hảnh. Hai năm qua bị giam bế ở phủ thái tử, cô độc càng thêm sâu, Dung bà bà từ trong cung tới nên càng tuân thủ quy tắc của hoàng tộc, không dám vi phạm!

Có lẽ thói quen dùng bữa của Hoắc Dực đã được mọi người ghi nhớ kỹ, nên khi hảnh nói ra câu này, không chỉ khiến cho Lâm Tam Tư kinh ngạc, mà ngay cả Lý tẩu cũng lấy làm kinh hãi.

Lý tâu tuy đã ra khỏi đình nghỉ mát nhưng vẫn cố quay lại nhìn hai người một cái, trên mặt dần hiện lên nụ cười ấm áp, liền chạy đi mà không nhìn nữa.

Lâm Tam Tư chậm chạp quay người lại rồi đi tới trước bàn, mặc dù điện hạ chỉ ăn một mình nhưng theo quy tắc vẫn phải để thêm mấy cái bát dự phòng bên cạnh, cho nên nàng vừa mới ngồi xuống thì Hoắc Dực đã đẩy ngay cái bát gần người nhất đến chỗ nàng.

Lâm Tam Tư cúi thấp đầu, từ đầu đến cuối không dám nhìn Hoắc Dực đến một lần, mỗi khi chạm phải ánh mắt của Hoắc Dực, nàng lại không tự chủ được mà nhớ đến đêm qua. Bởi sự day dứt áy náy trong lòng mà đêm qua nàng nhiệt tình chủ động hơn ngày thường rất nhiều, mấy lần Hoắc Dực bị nàng trêu chọc mà không tìm chế nổi, giày vò đến lúc trời tờ mờ sáng, hai người mới kiệt sức nằm ngủ.

Bây giờ nghĩ lại...

Lâm Tam Tư thật hận không thể cầm khăn che kín mặt mình lại!

“Sao không gấp thức ăn?”

Lúc Lâm Tam Tư còn đang vùi cả mặt vào bát thì nghe thấy thanh âm của Hoắc Dực truyền tới, hẳn tất nhiên là biết lý do vì sao nàng lại lúng túng như vậy, nhưng lại không nhịn được muốn trêu chọc nàng một phen, cho nên lúc thấy nàng từ phòng bếp đi đến, hẳn liền cố ý nhìn chăm chăm nàng không rời! Hẳn cũng cảm thấy hành động của mình có hơi khác thường, nhưng cứ thuận theo cảm xúc mà làm thôi.

Tiếp đó Hoắc Dực đã làm một việc mà từ trước đến nay hẳn chưa từng làm, đó là gấp một miếng thịt bò để vào trong bát Lâm Tam Tư. Lâm Tam Tư thấy vậy liền cười với hắn một cái, coi như là thể hiện ý muốn cảm ơn của mình.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tức Giận

Hoắc Dực không thèm để ý, mắt nhìn một lượt các món trên bàn rồi gắp một miếng sen nhồi thịt chiên, sau khi cắn một miếng liền nhú mào.

“Là người làm?” Giọng nói rõ ràng mang theo sự nghi ngờ.

Lâm Tam Tư đang ăn thịt bò bỗng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn miếng sen nhồi thịt bị cắn dở kia rồi chần chừ lắc đầu: “Là Lý tẩu làm...”

Hoắc Dực hí mắt nói: “Ta thấy người cũng đi từ phòng bếp ra mà.”

Ý là nếu nàng đã vào bếp rồi mà còn không làm món này thì làm cái gì?

Lâm Tam Tư trong lòng cực kỳ thắc mắc, tay nghề của Lý tẩu rất tốt, món sen nhồi thịt chiên này bất luận là hình dáng hay mùi vị thì nàng đều cảm thấy là rất giống với nàng làm mà!

“Điện hạ lo lắng đến vết thương trên tay nô tỳ nên mới cố ý bảo Lý tẩu tới, cho nên món này là nô tỳ đứng bên cạnh hướng dẫn cho Lý tẩu làm.” Lâm Tam Tư nói xong liền liếc nhìn Hoắc Dực một cái thật nhanh, thấy sắc mặt hắn vẫn tốt nên lại yếu ớt nói: “Nô tỳ ăn thử thì thấy rất ngon mà...”

Hoắc Dực thản nhiên nói: “Tay nghề của Lý tẩu đúng là không tồi.” Hắn chỉ nói nửa câu, còn để lại một nửa chưa nói nốt, Lý tẩu đã ở trong phủ hầu hạ hắn nhiều năm như vậy, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn nhận ra đồ ăn Lý tẩu làm không hợp với khẩu vị của hắn!

Lâm Tam Tư nhìn Hoắc Dực, rất tự giác ý thức được thân phận của mình, lập tức để đũa xuống, nói: “Phòng bếp vẫn còn nguyên liệu, xin điện

hạ chờ một chút, nô tỳ sẽ đi làm ngay.”

“Thôi.” Hoắc Dực khẽ nhíu mày, ung dung nói: “Tay của người cũng không tiện, ăn cơm xong thì mài mực cho ta!”

Lâm Tam Tư cũng không muốn mình quá nhàn rỗi, nhưng thật đúng là tìm không ra việc để làm, nghe Hoắc Dực nói vậy liền vui vẻ đáp: “Vâng.”

Lý tẩu tử làm nốt đồ ăn rồi mang lên, lúc đó hai người cũng đã ăn được kha khá rồi, Hoắc Dực liền bảo Lý tẩu ngồi xuống ăn luôn, Lâm Tam Tư vốn định ở cùng Lý tẩu tử nhưng lại bị ánh mắt thâm sâu của Hoắc Dực nhìn chằm chằm khiến cho phát hoảng, không thể làm gì khác hơn là vội nói: “Lý tẩu tử, người cứ từ từ dùng, ta đi một lát sẽ trở lại.” Sau đó liền đi theo Hoắc Dực.

Một đường im lặng đi tới thư phòng, Hoắc Dực trực tiếp đi đến trước bàn đọc sách, tay cầm bút, ánh mắt liếc thấy một chậu cây nhỏ thì liền sa sầm mặt, nhưng cũng không quá để tâm nói: “Đồ trên bàn là người mang vào à?”

Lâm Tam Tư nhìn chậu hoa lan bốn mùa kia rồi gật đầu đáp: “Là nô tỳ để, nô tỳ thấy trong thư phòng quá lạnh lẽo, thêm chút cây xanh cũng không có gì không tốt, cho nên...”

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực chỉ chăm chú chấm mực viết chữ, thần sắc trên mặt không có thay đổi gì, nhìn không ra vui buồn. Hãn thế này khiến Lâm Tam Tư rất sợ, giống như khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy hãn ở phủ thái tử vậy, trong lòng chột không biết phải làm sao, tiếng nói cũng càng ngày càng nhỏ đi.

“Người mang cây xanh vào thư phòng, ta niệm tình ý tốt của người, không ngăn cản chuyện này, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là sau này người có thể tùy ý muốn mang cái gì vào đây thì mang.” Nói xong, ánh mắt hãn âm trầm nhìn Lâm Tam Tư: “Người đã hiểu chưa?”

Thanh âm từ tính cùng ngữ điệu chậm rãi khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng áp lực, nhất là bốn chữ cuối “Người, đã, hiểu, chưa” còn mang theo ý muốn cảnh cáo.

Lâm Tam Tư vào phủ tuy đã nhiều ngày rồi, cũng đã quen với dáng vẻ lạnh lùng của hãn, nhưng cũng có lúc hãn có những hành vi rất tùy ý, giống như thái độ u ám lúc này là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Ban đầu nàng đem cây xanh vào trong phòng, chẳng qua là vì cảm thấy Hoắc Dực cả ngày chỉ ở trong thư phòng lạnh lẽo, tính tình cũng theo đó mà lúc nóng lúc lạnh, cho nên nàng mới muốn tạo cho căn phòng có thêm chút sức sống mà thôi. Thấy Hoắc Dực cũng không phản đối nên nàng lại đánh bạo cho thêm một chậu hoa lan bốn mùa vào, không ngờ là hãn lại phản ứng mạnh như vậy, làm cho Lâm Tam Tư sợ hết hồn, mặt mũi trắng bệch, quỳ xuống nói: “Nô tỳ đã hiểu.”

Hoắc Dực liếc nhìn nàng, thấy Lâm Tam Tư quỳ trên đất không dám thở mạnh thì tâm trạng cũng hòa hoãn lại, nói: “Đóng cửa lại.”

Lâm Tam Tư nghe lời đi ra đóng cửa lại, sau đó đi tới bên bàn mài mực, thái độ cực kỳ nhu thuận, nhưng trong lòng lại suy nghĩ đủ điều. Nàng biết Hoắc Dực không phải là người thích soi xét chỉ trích người khác, không thể vì một chậu hoa lan mà gây khó dễ với nàng được, nhất định là nàng đã động đến chuyện gì đó mà hãn không thích nên hãn mới có thái độ khác thường như vậy.

Lâm Tam Tư tự nhủ nhất định phải tìm được nguyên nhân, có như vậy thì nàng mới có thể ở trong phủ thái tử lâu dài được, sau đó tìm được thêm nhiều cách để lấy lòng Hoắc Dực, cuối cùng giúp nàng cứu người! Nhưng trước đây nàng chỉ là một thiên kim tiểu thư sống trong khuê phòng, cho nên biết rất ít những chuyện về Hoắc Dực, huống hồ thời gian Hoắc Dực ở kinh thành cũng không nhiều lắm, cho dù nàng có muốn tìm hiểu về hãn đi nữa thì e là cũng hữu tâm vô lực!

Đưa mắt nhìn bồn hoa lan kia, nàng bỗng nhiên giật mình, trong đầu hiện ra tên của một người.

Bùi Ngọc Lan!

Chính là nàng! Thiên kim tiểu thư của phủ thừa tướng Bùi Ngọc Lan!

Lâm Tam Tư mặc dù không có cách hỏi những chuyện bên ngoài phủ, nhưng mấy chuyện anh hùng mỹ nhân được mọi người truyền miệng thì cũng có nghe qua. Bùi gia mấy đời đều là quan lớn trong triều, Bùi thừa tướng được hoàng đế của Nam Dạ quốc cực kỳ nể trọng, rất nhiều chuyện quốc gia đại sự cần bàn bạc với hắn, muội muội Bùi Văn Nghiên là tứ phi đứng đầu hậu cung, có lần gặp hoàng hậu nương nương đến chùa Vĩnh An cầu phúc, hoàng hậu đã để nàng thay mặt để quản lý hậu cung, còn hoàng thượng thì rất sủng ái nàng.

Bùi thừa tướng ở Nam Dạ quốc có thể coi là phong quang vô hạn, được sự yêu mến của mọi người, nhưng lại thiếu thốn về đường con cái, mặc dù tuổi đã gần 50 nhưng lại chỉ có một nữ nhi là Bùi Ngọc Lan, nữ danh là Hoa Lan, nghe nói nguyên nhân lấy nữ danh này là bởi vì Bùi thừa tướng rất quý trọng nữ nhi bảo bối của mình, nên lấy một cái tên tầm thường đến không thể tầm thường hơn để bảo vệ nàng bình an lớn lên!

Bùi thừa tướng rất yêu thương nữ nhi, bất kể nữ nhi muốn gì, dù có phải lên trời xuống biển hắn cũng tìm về cho. Hơn nữa Bùi Ngọc Lan lại xinh đẹp như hoa, dáng vẻ thướt tha mềm mại, năm mười một tuổi đã bị thái hậu nương nương nhìn trúng, sau đó lập hôn ước với thái tử Hoắc Dực, chỉ đợi đến khi trưởng thành là cử hành đại hôn! Nếu không phải vì Hoắc Dực hàng năm phải đi chinh chiến thì có lẽ hai người đã sớm thành thân rồi sinh con rồi!

Nhưng sau Hoắc Dực lại chịu tội nên bị giam bế, Bùi gia lo lắng về tương lai của Hoắc Dực nên liền nghĩ cách để từ hôn! Tuy nhiên hôn sự này

cuối cùng vẫn không được hủy bỏ, không biết là vì Bùi thừa tướng sợ hãi hoàng quyền hay là có ẩn tình gì khác, tóm lại là chuyện này cứ kéo dài mãi như vậy, tính ra Bùi Ngọc Lan còn lớn hơn Lâm Tam Tư một tuổi, năm nay cũng mười chín rồi.

Cái tuổi này ở thời cổ đại thì đã được coi là gái lỡ thì rồi.

Hoắc Dực chắc chắn là vì oán hận với chuyện Bùi phủ muốn từ hôn nên mới không thích hoa lan rồi! Nghĩ vậy Lâm Tam Tư mới thấy vô cùng hối hận, có nhiều loại hoa như vậy, sao nàng lại đi chọn hoa lan để mang vào thư phòng cơ chứ, tự nhiên lại chọc cho Hoắc Dực khó chịu!

Hoắc Dực chấm một nét mực, cảm thấy có gì đó không đúng nên liếc mắt lên nhìn, lập tức chau mày lại, Lâm Tam Tư đang rất nghiêm túc cầm đồ mài mực di đi di lại lên bàn, làm cho cái bàn được làm từ gỗ lim ngàn năm bị nhuộm đầy mực, hình ảnh thật không ai dám nhìn thẳng, bộ bàn ghế này là hẳn phải hao hết tâm tư trèo đèo lội suối cả vạn dặm mới chở về được đấy!

“Người có chắc là người đang mài mực không?”

Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, kéo suy nghĩ của Lâm Tam Tư trở về thực tại, nàng mím môi cười với Hoắc Dực, nhưng vì chưa nghe rõ lời hẳn nói nên hỏi lại: “Điện hạ nói gì vậy?”

“...”

Hoắc Dực cảm thấy bắp chân của mình đang co rút...

Lâm Tam Tư thấy vẻ mặt Hoắc Dực như đang cố gắng nhẫn nhịn, hai mắt nhìn chăm chăm mặt bàn, trong lòng nàng chợt cảm thấy không ổn, cũng cúi xuống nhìn theo, lập tức giật mình thót cả tim.

Dung bà bà đã nhắc nhở nàng thư phòng chính là cấm địa của phủ thái tử, nếu không có chuyện quan trọng thì không nên vào, cho dù có việc tránh không được phải vào thì tuyệt đối không được đứng đến bàn đọc sách, đó là tâm can bảo bối của điện hạ... Tâm, can, bảo, bối đó!

Ngẩng lên nhìn gương mặt âm trầm của Hoắc Dực, Lâm Tam Tư cảm giác toàn bộ thế giới đều trở nên xám xịt rồi, bèn cuống quýt nói: “Nô tỳ có lỗi với điện hạ, nô tỳ sẽ lau sạch sẽ...”

Càng sợ thì hành động càng loạn, lúc Lâm Tam Tư để nghiên mực xuống rồi quay đi tìm vải lau thì ống tay áo dài đụng vào làm cả nghiên mực đổ xuống, mực đen bên trong vô cùng khoan khoái chìm đắm nằm hết trên bàn...

Lâm Tam Tư sửng sốt vài giây rồi mới chậm chạp nhìn Hoắc Dực, mới vừa nãy gương mặt còn âm trầm, bây giờ đã chuyển thành đông tố rồi!

“Điện hạ...”

“...”

Hoắc Dực cảm thấy trái tim mình đang co quắp...

“Không lau sạch sẽ, không cho phép ra ngoài!”

Hoắc Dực lạnh lùng nói mấy chữ rồi không chút luyến tiếc phẩy tay áo bỏ đi, để lại Lâm Tam Tư chân tay luống cuống đối phó với cái bàn đầy mực đen.

Lâm Tam Tư bần rợn đến xé chiếu mới lau sạch được bàn, bởi vì biết cái bàn này rất quan trọng nên nàng càng không thể làm qua loa được, trong lúc lau không biết đã đổ tới đổi lui bao nhiêu thùng nước, y phục trên người cũng đã ướt đẫm, vết thương trên bàn tay còn chưa lành nay đã lại thấy đau.

“Lâm cô nương, thì ra người ở trong này!” Lý tẩu tử đi vào sân thì gặp Lâm Tam Tư đang xách thùng nước đi ra khỏi thư phòng, dáng vẻ cực kỳ chật vật, không khỏi khó hiểu hỏi: “Người làm sao vậy?”

Lâm Tam Tư kể lại đầu đuôi cho Lý tẩu tử nghe, nghĩ rằng nàng sẽ đồng tình với mình, không ngờ nàng lại nói: “Khó trách lúc ăn cơm tối điện hạ lại mất hứng như vậy! Thì ra là vì chuyện này! Cô nương à, bản đọc sách là bảo bối của điện hạ đấy, sau này người phải cẩn thận một chút!” Lý tẩu tử nói xong liền rướn cổ vào nhìn thư phòng, nói: “Sao rồi? Đã lau sạch chưa?”

Lâm Tam Tư trong lòng hơi buồn bã, gật đầu đáp: “Rồi.”

“Vậy thì tốt.” Lý tẩu tử thấy dáng vẻ yếu ớt của Lâm Tam Tư thì liền nhận lấy thùng nước: “Được rồi, thùng nước này để ta xách cho, nhìn người mệt chưa này, mau đi ăn cơm đi, thức ăn ta đã để phần trong nồi cho người rồi, vẫn còn nóng hổi!”

“Ừm, cảm ơn Lý tẩu tử!” Lâm Tam Tư trong lòng đã cảm thấy ấm áp hơn, mặc dù bụng đói nhưng phần nhiều là mệt, cho nên cũng không khách khí nữa, sau khi cảm ơn Lý tẩu tử thì liền bước ra cửa, nhưng lại đi thẳng về phòng mình, bây giờ nàng chỉ muốn nằm ra giường nghỉ ngơi một lúc thôi!

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tâm Tình

Lúc cửa bị người mở ra, Lâm Tam Tư cũng mới tỉnh giấc, toàn thân toát một lớp mồ hôi mỏng, nàng dùng ống tay áo lau trán, rời giường đi ra nhìn thì thấy người tới là Hoắc Dực. Lúc này hăn mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, mặc dù không đẹp bằng màu trắng, nhưng lại khiến cho người ta có một cảm giác rất mới mẻ.

“Điện hạ.” Lâm Tam Tư khom người, quay đầu nhìn giường mình, may là nàng mới chỉ nằm nghỉ một chút nên chăn đệm không bị loạn, không lại bị coi là thất lễ với thái tử.

Hoắc Dực nhìn vẻ mặt vẫn còn đang buồn ngủ của Lâm Tam Tư, tầm mắt dừng lại chỗ cổ áo có nếp nhăn do lúc nàng ngủ tạo thành, sau đó gọng gò dứt khoát hỏi: “Sao chưa đi ăn cơm?”

Lâm Tam Tư cứ cho là Hoắc Dực vẫn còn giận nàng chuyện hồi chiều nên mới không dám đi tìm Hoắc Dực, vốn định ngủ ngon một giấc để lấy lại tinh thần đi xin lỗi hăn, ai ngờ là hăn lại tới đây trước.

“Vừa rồi nô tỳ hơi mệt, không thấy đói nên chưa đi ăn.” Lâm Tam Tư ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, thấy trên mặt hăn không có vẻ tức giận nên lại cúi đầu nói tiếp: “Nô tỳ chuẩn bị đi ngay.”

Hoắc Dực bình tĩnh nhìn nàng, trong ánh mắt thoáng lên chút cảm xúc, hồi lâu sau mới nói: “Đi đi, xong xuôi thì đến phòng ta.”

Lâm Tam Tư cúi thấp đầu, nói: “Vâng thưa điện hạ.”

Hoắc Dực muốn đi tới thư phòng, mà phòng ăn lại cùng đường luôn nên Lâm Tam Tư đi cùng Hoắc Dực một đoạn. Nàng cố ý đi cách Hoắc Dực một bước, hai người một trước một sau, chẳng ai nói chuyện với ai câu nào.

Lâm Tam Tư mượn ánh sáng của ráng chiều để cúi xuống vỗ vỗ lên phần ống tay áo bị nhăn, không cần thận lại đụng phải tay Hoắc Dực, chẳng biết từ lúc nào mà Hoắc Dực đã dừng bước, nghiêng người nhìn về phía nàng.

Lâm Tam Tư thoáng ngạc nhiên, theo bản năng lùi về sau một bước, nói: “Điện hạ, sao bỗng dưng người lại dừng lại vậy?”

Màu đỏ rực nơi chân trời làm nổi bật làn da căng mịn trắng nõn như ngọc của Lâm Tam Tư, giống như một đóa hoa đang nở rộ, đẹp đến rung động lòng người. Hoắc Dực không khỏi híp mắt lại, đưa tay đỡ vai nàng: “Còn lùi nữa thì sẽ ngã đấy.” Giọng điệu có phần bất đắc dĩ, nhưng lại nghe không ra một chút ý tứ trách móc nào.

Lâm Tam Tư quay đầu nhìn lại, quả nhiên nơi nàng đang đứng là mép hành lang, bên cạnh không có gì chống đỡ, nếu còn lui thêm một bước thì nhất định sẽ ngã xuống, tuy không cao lắm, té ngã có khi cũng chẳng bị thương, nhưng tư thế chắc chắn sẽ cực kỳ khó coi.

Lâm Tam Tư cảm kích cười nói: “Nô tỳ thế mà lại không lưu ý, tạ ơn điện hạ.”

Hoắc Dực như thế không nghe thấy lời cảm tạ của nàng, ánh mắt chỉ đảo qua nhìn nàng một lượt rồi thản nhiên nói: “Lý tẩu đã hầu hạ nhiều năm ở đây, làm việc rất ổn thỏa, ngày mai bảo nàng ta dẫn người ra ngoài may một bộ xiêm y đi.”

Lâm Tam Tư đương nhiên hiểu được ý của Hoắc Dực, y phục trên người nàng đang mặc là đồ của hạ nhân bên Ninh Vương phủ. Lúc nàng vừa mới vào đó thì đã có người mang y phục ra cho nàng, tùy ý lựa chọn một bộ trong cả đồng y phục để trong giỏ, nói là chọn nhưng thật ra thì không cần

chọn, vì bộ nào cũng đều là y phục bản cũ cả, không biết trước đây đã có ai từng mặc rồi. Tào ma ma rất thương yêu nàng nên cố ý giữ lại vài bộ sạch sẽ nhất cho nàng và Tô Ngân Tú, nhưng hàng ngày ở Ninh Vương phủ nàng đều phải làm mấy việc nặng nên dù có mặc y phục đẹp đi nữa thì dần dần cũng sẽ chẳng nhìn ra hình dáng ban đầu!

Lâm Tam Tư vốn định từ chối, nhưng lại nghĩ nếu như vậy thì nàng sẽ được xuất phủ, có thể tận dụng cơ hội để đi thăm Tuyên Nhi, lập tức nói: “Điện hạ cho phép nô tỳ xuất phủ ư?”

“Có gì mà không thể?” Hoắc Dực nhướn mày nói, hăn vốn có khuôn mặt rất tuấn lãng mê người, hơi nhếch lông mày lại càng tăng thêm sự mỉa mai, khiến cho lòng nàng rung động. “Người bị cấm túc là ta.”

Lâm Tam Tư hơi có phần do dự, nói: “Nói thì nói vậy, chỉ sợ bên ngoài lại nói năng lung tung gây bất lợi cho điện hạ.”

Thái tử bị cấm túc trong phủ, hạ nhân mới vào lại xuất phủ đi may quần áo, chuyện này mà truyền ra ngoài thì không hay chút nào!

Hoắc Dực nghe vậy thì không khỏi thấy buồn cười, vẻ ngạo nghễ khí thế bị áp chế trong thời gian dài bỗng quay trở về, “Ta không sợ thì người sợ cái gì?”

“Không phải nô tỳ sợ, nô tỳ chỉ...” Lời còn chưa dứt thì một suy nghĩ bỗng hiện ra trong đầu, nếu nàng xuất phủ thì sẽ có thể qua thăm Tuyên Nhi mà, Tuyên Nhi đã ra khỏi đại lao được mấy ngày rồi, không biết có khỏe không? Nghĩ vậy, lời vừa nói ra liền nuốt trở vào, nói: “Đa tạ điện hạ! Có điện hạ ở đây, nô tỳ tất nhiên không còn sợ hãi nữa.”

Hoắc Dực nhìn nàng, môi mỏng hơi thoáng nét cười, ngắn gọn nói: “Đi thôi.”

Lý tẩu tử đã sớm ngồi đợi trong phòng, thấy Lâm Tam Tư đi vào thì liền xới thêm một chén cơm, nói: “Có đói bụng không? Mau ăn chút cơm đi, ta đã hâm nóng cho ngươi rồi!”

Lâm Tam Tư vội ngăn Lý tẩu tử lại, nói: “Lý tẩu tử cũng đã bận rộn cả ngày rồi, mau đi nghỉ một chút đi, mấy việc này tự ta làm được rồi.”

Lý tẩu tử nghe vậy chỉ thoải mái cười, “Có mỗi việc xới cơm mà lại làm ta mệt được à! Ta ấy à, trời sinh đã thích hầu hạ người ta ăn cơm!”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì đành phải thôi, tùy ý để Lý tẩu tử bận rộn, nói thật thì ngủ được một giấc nên nàng cũng rất đói bụng, tay nghề nấu ăn của Lý tẩu tử lại rất giỏi, cho nên nàng liền ăn một lúc hai chén cơm.

Sau khi ăn xong rồi rửa chén đĩa, Lý tẩu tử dù nói thế nào cũng không để cho nàng giúp, nên nàng chỉ có thể đi tới đi lui trong bếp để tiêu cơm.

Lý tẩu tử thấy thế liền cười nói: “Ăn xong đi một trăm bước là sẽ sống được đến chín mươi chín tuổi!”

“Có sống được đến chín mươi chín hay không thì chưa rõ, trước mắt ta chỉ cần không bị mập là được!” Lâm Tam Tư đưa tay véo lên eo, thái tử mặc dù tính tình cứng nhắc, nhưng chưa từng quá hà khắc với nàng, vào phủ được mấy ngày, nàng rõ ràng cảm thấy mình béo lên rồi, ngay cả vòng bụng vốn mảnh mai cũng đã tăng thêm một chút thịt.

“Hồi ta còn trẻ cũng giống như ngươi vậy, suốt ngày lo lắng sẽ bị mập, thật ra thì thân thể khỏe mạnh mới là quan trọng nhất!” Nói đến đây, Lý tẩu tử đột nhiên nhớ hồi chiều có một vị thái y đi từ trong phủ ra, liền nói: “Tam Tư cô nương, người ở trong phủ vài ngày rồi, có biết thân thể điện hạ gần đây thế nào không? Bệnh tình có nặng thêm không?”

“Không.” Lâm Tam Tư nghi ngờ lắc đầu, tuy mỗi ngày điện hạ đều uống thuốc, nhưng nàng cũng không phát hiện ra thân thể của người có gì khó

chịu, nhưng Hoắc Dực cũng nói với nàng là Lý tẩu tử làm việc rất ổn thỏa, nàng tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đặt câu hỏi như vậy, liền nói: “Lý tẩu tử sao lại hỏi vậy?”

Lý tẩu tử rửa sạch bát đĩa, dùng vải xô lau tay, nói: “Lúc ta từ thư phòng ra thì thấy Tống thị vệ dẫn một người đi vào thư phòng của điện hạ, mỗi lần điện hạ đánh giặc trở về thì hoàng thượng sẽ phái thái y đến phủ thái tử trị liệu một lần, cho nên ta chỉ nhìn qua đã nhận ra rồi, người mà Tống thị vệ đưa tới chính là vị thái y lúc trước đã đến phủ thái tử! Nhưng lúc ấy ta cũng không hỏi trực tiếp mà trở về đây luôn, nhưng lại thấy mãi mà người không tới phòng ăn nên lại quay lại tìm, đi qua thư phòng thì đúng lúc vị thái y kia đi ra, vừa đi vừa nói: ‘Điện hạ đừng lo lắng, bệnh thương hàn đã tích trong người quá lâu, lại ở một nơi âm u như thế này, khó tránh khỏi làm cho bệnh tình nặng thêm, thần đã kê đơn thuốc rồi, đến khi khỏi bệnh người chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là sẽ khỏe lại.’ Lúc thái y đi, điện hạ thấy ta đứng ở hành lang, hỏi ta có chuyện gì, ta liền nói rằng người vẫn chưa đi ăn cơm, thế là điện hạ lập tức đi tới phòng người, ta cũng chưa kịp hỏi xem sức khỏe của điện hạ thế nào...”

“Vậy à...” Lâm Tam Tư nhíu mày, trong lòng có chút sinh nghi, nói: “Lý tẩu tử có biết điện hạ sinh bệnh gì không?”

“Ta cũng không biết.” Lý tẩu tử lắc đầu, “Trước khi xuất phủ điện hạ vẫn rất tốt, lại nghĩ nếu ngày nào cũng bị chôn chân ở đây thì ai cũng sẽ phát bệnh thôi. Điện hạ còn bị oan, người như điện hạ sao có thể làm ra chuyện tạo phản chứ...” Lý tẩu tử không khỏi thốt thức nói, thanh âm mặc dù trầm thấp nhưng lại nghe ra được sự phẫn nộ trong đó.

Lâm Tam Tư an ủi: “Người cũng đừng quá lo lắng, Dung bà bà trước khi đi đã dạy ta sắc thuốc rồi, điện hạ ngày nào cũng uống, mấy ngày nay khí sắc của người đã tốt lên rất nhiều, lượng cơm ăn cũng tăng thêm...”

“Vậy ư...” Lý tẩu tử nghi ngờ nhìn bàn cơm trống không, tựa như đang nhớ lại cảnh tượng lúc điện hạ dùng cơm tối, nói: “Sao ta lại thấy là điện hạ ăn càng ngày càng ít nhỉ...”

Lâm Tam Tư thấy nét mặt của Lý tẩu tử có chút buồn thì liền nói: “Vừa rồi ta uống canh thấy rất ngon, không thì để ta bưng một bát qua cho điện hạ, coi như là bữa ăn đêm.”

“Ý này rất hay!” Lý tẩu tử trong lòng rất vui mừng, nói: “Nếu điện hạ không nói thì ta không thể tùy tiện làm, điện hạ rất không thích người khác tự tiện làm chủ mọi chuyện.”

“Để ta mang canh qua cho.” Thấy Lý tẩu tử nhìn mình, Lâm Tam Tư đỏ mặt, mắt sụp xuống nói: “Điện hạ bảo khi nào ta ăn xong thì qua chỗ người...”

Lý tẩu tử dù gì cũng là người từng trải, lập tức ngẫm hiểu ra, cười nói: “Thì ra là vậy! Vậy phiền Tam Tư cô nương rồi.”

Lâm Tam Tư có chút mất tự nhiên, liền lên tiếng giải thích: “Có gì mà phiền chứ, việc của chúng ta là chăm sóc cho điện hạ mà.”

Không giải thích thì thôi, giải thích xong Lý tẩu tử còn cười tươi hơn, nói: “Tam Tư cô nương mau đi đi, e là điện hạ đã chờ đến sốt ruột rồi.”

Lâm Tam Tư: “...”

Phủ thái tử rộng lớn trong buổi tối mùa hè nhìn có chút vắng lạnh, thỉnh thoảng lại có tiếng ve kêu từ bên ngoài truyền tới. Từ bức tường cao bên trong phủ nhìn ra ngoài còn có thể thấy những ngôi nhà cao, trên mái còn được treo đèn rực rỡ, ngôi trên mái nhà nhìn xuống cảnh sắc kinh thành thì quả là tuyệt vời.

Nghe nói đương kim hoàng thượng hồi còn trẻ rất lãng mạn, chỉ vì muốn được nhìn thấy nụ cười của Tĩnh phi mẫu thân Hoắc Dực, biết nàng thích nhất là ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài thành, liền sai người xây riêng một tòa nhà để tụ họp, sau đó vào ngày Hoắc Dực tròn một trăm ngày tuổi thì đem tặng nàng, từ đó câu chuyện này được lưu truyền thành giai thoại thiên cổ! Thời gian thấm thoắt trôi qua, không ngờ hai mẫu tử vốn được muôn vàn ân sủng, thì hiện nay Tĩnh phi biến mất không rõ nguyên nhân, còn Hoắc Dực thì bị giam cầm ở phủ thái tử, thật khiến cho người ta thương tiếc, chỉ có cảnh đêm bên ngoài là không hề thay đổi.

Chỉ là hôm nay ở tòa thành này có chút náo nhiệt hơn hẳn vì diễn ra hôn sự giữa hai nhà Mạnh phủ và Trường Tôn phủ, thiên kim của Mạnh đại nhân là Mạnh Thành Quân khuynh quốc khuynh thành, ái tử của Trường Tôn đại nhân thì vẫn võ song toàn, có thể nói là xứng đôi vừa lứa. Bởi vì hai vị đại nhân đều là các đại thần được hoàng thượng coi trọng nên mới được người cho tổ chức hôn sự ở tòa thành này, cho nên không khí mới phi thường náo nhiệt.

Đi qua tòa thành náo nhiệt thì đến phủ thái tử không chút tiếng động, Lâm Tam Tư trong lòng không khỏi khở sở, bèn rảo bước thật nhanh.

Hoắc Dực quả nhiên đã đợi bên trong phòng, nhưng không đọc sách cũng chẳng viết chữ, chỉ chấp tay đứng bên cửa sổ, nghe thấy tiếng bước chân nàng thì lặng lẽ xoay đầu lại, thần sắc phức tạp trong ánh mắt vẫn chưa tan biến, khiến cho người ta nhìn mà giật mình kinh sợ.

Lâm Tam Tư đón nhận ánh mắt của Hoắc Dực, trong lòng có chút bối rối, bèn lên tiếng giải thích: “Nô tỳ thấy cửa không đóng nên liền đi vào.”

Hoắc Dực gật đầu, trong đêm tối tĩnh lặng, trong phòng được chiếu sáng nhờ ánh nến hòa lẫn với ánh trăng. Mắt hắn hơi híp lại, thần thái buông lỏng lộ ra sự mệt mỏi, tuy đã quen nhìn gương mặt hắn, nhưng hình ảnh lúc này vẫn khiến Lâm Tam Tư cảm thấy anh tuấn đến khó tin.

“Lý tâu tử thấy buổi chiều điện hạ ăn ít, lo người đói nên bảo nô tỳ mang canh tới đây.” Lâm Tam Tư đi tới trước bàn lấy bát canh từ trong hộp ra, cầm thìa bạc bỏ vào trong bát rồi bưng đến trước mặt Hoắc Dực: “Điện hạ nếm thử đi.”

Hoắc Dực nhìn nàng chậm rãi đi tới, vốn định nhận lấy bát canh nhưng lại thôi, ánh mắt dần trở nên u tối, làm bộ lạnh lùng nói: “Đưa cho ta ăn mà người không nếm thử?”

Lâm Tam Tư khẽ sững sốt một chút rồi phản ứng lại ngay, cười nói: “Nô tỳ nhất thời quên mất.” Nàng nhìn xung quanh một lượt rồi cau mày nói: “Trong phòng không có cái thìa nào khác, mong điện hạ bỏ qua cho.”

Vừa dứt lời, nàng liền ghé miệng vào bát uống một ngụm, còn chưa nuốt xuống thì chợt thấy một thân ảnh lóe lên trước mắt, hơi thở thơm ngát tràn đầy khí phách của phái nam phả lên mặt nàng, chỉ một khắc sau thì đôi môi đã bị chiếm đóng.

Bát canh trong tay Lâm Tam Tư chẳng biết từ khi nào đã bị Hoắc Dực cướp đi, tay hắn chạy dọc sau lưng nàng, đi đến nơi nào là nơi đó run rẩy vì hơi nóng từ lòng bàn tay kia, khí phách mạnh bạo hơn bất kì lúc nào, không để cho nàng có cơ hội suy nghĩ lung tung. Mãi đến khi hắn áp nàng dựa vào vách tường, hôn tới mức khiến nàng không thở nổi, Hoắc Dực mới chậm rãi rời khỏi môi Lâm Tam Tư.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ghen

Lâm Tam Tư liên tục thở gấp, ngược mắt đối diện với đôi mắt đen gần trong gang tấc, nàng không hiểu sao bỗng dưng Hoắc Dực lại hôn nàng như vậy, nhưng cặp mắt kia lại quá thâm sâu khiến cho nàng không nghĩ ra được điều gì.

Hoắc Dực khom lưng tựa đầu lên trán Lâm Tam Tư, bất chợt nở nụ cười, một phút mất khống chế làm cho giọng hắn trở nên trầm khàn, nhưng sự hấp dẫn thì không gì sánh nổi. Hắn đưa tay vuốt ve đôi môi sưng đỏ của nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta cứ cho rằng mình sẽ tiếp tục khổ sở, nhưng hiện tại thì đã nhẹ nhõm hơn rồi.”

“Dạ?” Lâm Tam Tư ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ lên, ánh mắt mông lung nhìn Hoắc Dực.

Hoắc Dực không nói lời nào trực tiếp bế Lâm Tam Tư lên rồi đi vào phía trong, Lâm Tam Tư sợ hết hồn phải ôm chặt cổ Hoắc Dực. Nhìn người trong lòng đang mơ hồ như sương mù, Hoắc Dực khẽ nở nụ cười, ôm nàng chặt thêm một chút!

Hắn nhẹ nhàng đặt Lâm Tam Tư lên giường, sắc mặt Lâm Tam Tư càng thêm đỏ, mặc dù hai người sớm đã làm chuyện vợ chồng, nhưng đây là lần đầu tiên mà điện hạ bế nàng vào phòng như vậy.

“Điện hạ...”

Tiếng gọi nhỏ làm cho Hoắc Dực tà mị cười, khoảng cách gần sát khiến cho Lâm Tam Tư không thể trốn tránh ánh mắt cứ nhìn mình chằm chằm kia, quên mất cả lời định nói ra.

Hoặc Dực hôn lên đôi môi làm hấn lưu luyến, trong lúc môi lưỡi trần trọc, lời của hấn truyền vào tai nàng: “Buổi tối nàng ăn nhiều rồi, để ta giúp nàng tiêu thực...”

Lâm Tam Tư: ...

***

Sáng hôm sau, lúc Hoặc Dực tỉnh lại, Lâm Tam Tư liền muốn xuống giường hầu hạ hấn thay quần áo. Hoặc Dực quay người lại, ánh mắt dịu dàng, đặt tay lên vai nàng nói: “Để ta tự làm.”

Lâm Tam Tư trong lòng cảm thấy rất ấm áp, nhòe miệng cười nói: “Lúc này cũng nên tỉnh dậy rồi, nô tỳ phải ra sau viện hỗ trợ, sáng nay sẽ có người mang nguyên liệu nấu ăn tới, chỉ có một mình Lý tẩu tử làm thì sẽ mệt lắm!” Nàng nói xong, hai mắt liền khẽ chớp, theo bản năng không dám nhìn thẳng vào mắt Hoặc Dực, sợ không cẩn thận sẽ tiết lộ chuyện bí mật ra ngoài.

Chuyện đi thăm Tuyên Nhi nàng tạm thời chưa muốn nói cho Hoặc Dực, bởi vì nàng cũng chưa chắc là hấn có đồng ý hay không.

“Được.” Hoặc Dực biết nàng rảnh rồi không có việc làm nên rất nhàm chán, liền nói: “Ăn điểm tâm với ta xong rồi hãy đi.”

“Ai ~~~~”

Vừa nghĩ tới hôm nay có thể được gặp Tuyên Nhi, tâm trạng của Lâm Tam Tư liền trở nên vô cùng hoan khoái, nàng đi xuống giường, cầm lấy cái áo được vắt trên bình phong rồi mặc cho Hoặc Dực.

Hoặc Dực đứng trong phòng, ánh mắt chỉ chăm chú ngắm người ở trước mặt, ánh nắng ban mai chiếu lên người Lâm Tam Tư. Nàng mặc một bộ đồ

ngủ màu xanh nhạt theo hoa sen, lớp vải mỏng dán lên thân thể mềm mại của nàng, mùi hương thơm mát của thiếu nữ tràn ngập bay xung quanh hẳn.

“Được rồi!” Cài xong nút áo cuối cùng, Lâm Tam Tư mỉm cười nhìn Hoắc Dực, thấy hẳn cũng đang dùng ánh mắt sáng rực nhìn nàng chăm chăm thì bèn cúi đầu xuống. “Điện hạ, nô tỳ đi lấy nước.”

Người còn chưa kịp quay đi thì đã bị Hoắc Dực vươn tay ôm vào lòng, mạnh mẽ áp chặt vào lồng ngực hẳn, khiến nàng không thể cử động được.

Hoắc Dực ôm chặt nàng, bắt nàng phải ngẩng lên nhìn hẳn, hơi thở của hẳn trở nên dồn dập, trực tiếp cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại của nàng. Triền miên thật lâu sau, Hoắc Dực mới buông lỏng nàng ra, tà mị cười nói: “Tối nay nhớ trở về phủ sớm, ta có một vị khách quan trọng.”

Lâm Tam Tư bị hôn đến choáng váng, nhưng vẫn có thể cảm giác được điều gì đó khác thường, chẳng lẽ hẳn đã nhận ra điều gì nên mới bảo nàng về sớm? Song đối mặt với ánh mắt thản nhiên của hẳn, nàng liền gật đầu đáp: “Vâng, nô tỳ đã biết.”

Hoắc Dực rất thích nhìn dáng vẻ mơ màng này của nàng, tay liền đưa ra gầy nhẹ mũi nàng, giọng nói tràn ngập sự yêu thương: “Ta ra phòng trước rửa mặt, nàng mặc quần áo tử tế rồi hãy ra.”

“Vâng.”

Lâm Tam Tư bị hành động thân mật của Hoắc Dực làm cho mặt đỏ bừng một lúc lâu, nàng không ngờ đến mức không biết rằng Hoắc Dực đối xử với nàng rất tốt, nhưng nàng không biết liệu hẳn có đối với các nha hoàn tiếp thân khác giống như vậy hay không, cho nên nàng không dám si tâm vọng tưởng, chỉ mong thời gian có thể trôi chậm lại thêm chút nữa.

Tuy đã là giữa hè, nhưng phủ thái tử vẫn mát mẻ vì có hai cái cây khổng lồ lâu đời, cành lá rậm rạp ở hai bên hậu viện, thỉnh thoảng có chút lá cây

theo gió bay xuống tạo thành một bức tranh phong cảnh vô cùng đẹp.

Một chiếc xe ngựa chở đầy nguyên liệu nấu ăn dừng ở dưới hai bóng cây đại thụ, hai người đưa hàng bắt đầu bê hàng từ trên xe xuống. Lý tẩu tử bê một hòm thực phẩm từ xe ngựa xuống để lên xe kéo, quay đầu nhìn thấy một tiểu tử trẻ tuổi cũng đang bê một cái hòm khác xuống, động tác cực kỳ chật vật, hiển nhiên không phải là người quen làm việc chân tay, liền nói: “Ai ôi...Tiểu tử người chậm một chút chậm một chút... Nhẹ nhàng thôi... Nhẹ thôi...Đừng để rơi đấy...”

Tiểu tử trẻ tuổi có dáng vẻ khá thanh tú, lúc này đầu đã đầy mồ hôi, nghe Lý tẩu tử nói vậy liền muốn cãi lại, bỗng nhiên lại liếc nhìn thấy một bóng dáng màu xanh lục nhạt xuất hiện, sau khi nhìn rõ ràng thì mặt lập tức ửng đỏ, tay chân bắt đầu luống cuống.

“Lý tẩu, ta tới giúp người.” Lâm Tam Tư nói xong liền muốn đưa tay đón lấy đồ, song lại bị Lý tẩu tử ngăn lại.

“Không cần đâu, cũng sắp xong rồi.” Lý tẩu tử nhìn Lâm Tam Tư cười, chỉ vào một cuốn sổ ở bên cạnh rồi nói: “Tam Tư cô nương giúp ta kiểm tra lại số lượng đi! Ta không biết chữ, không biết trong đó viết gì.” Lý tẩu tử nói rất thoải mái, không hề tỏ ra ngượng ngùng chút nào.

Lâm Tam Tư nhìn đông nhìn tây thì thấy quả thật cũng đã xong hết rồi, với lại ngoài Lý tẩu tử ra thì còn có hai nam tử khác làm giúp, nàng thật sự không cần giúp gì cả, liền cầm lấy giấy bút, bắt đầu kiểm kê từng hòm nguyên liệu nấu ăn.

“...Tam Tư cô nương...”

Lâm Tam Tư đang đứng trước một cái rương để kiểm kê các loại hoa quả thì đột nhiên nghe thấy một giọng nam từ đằng sau, ngữ điệu còn có phần hơi rụt rè xấu hổ.

Lâm Tam Tư quay đầu nhìn lại thì thấy Lý tẩu tử bị Vương lão bản kéo đến một bên nói chuyện, tiểu tử trẻ tuổi kia thì chẳng biết từ lúc nào đã đứng phía sau nàng, đang đồm mặt đan tay vào nhau như có lời muốn nói. Ngày hôm sau khi nàng mới vào phủ, hai người này cũng từng đến phủ đưa nguyên liệu nấu ăn một lần nên nàng vẫn còn nhớ họ.

Quách Phẩm Nhân cũng không hiểu tại sao mà ngay từ lần đầu nhìn thấy Lâm Tam Tư thì hấn đã như bị mất hồn vậy, trong suy nghĩ đều hiện lên hình ảnh của Lâm Tam Tư, có lúc chỉ cần nhớ lại những cái nhăn mày hay những nụ cười của nàng thôi là hấn cũng có thể ngồi ngây dại cả một ngày rồi. Lúc này thanh âm dễ nghe vang lên ngay bên tai hấn, dáng vẻ yếu ớt kia đang đứng trước mặt hấn, khiến hấn lại càng kích động không biết phải làm sao, lời đã chuẩn bị sẵn nhưng lại không thể thốt ra khỏi miệng.

Lâm Tam Tư không nghe thấy Lý tẩu tử và Vương lão bản nói gì, chỉ thấy Lý tẩu tử cứ chốc chốc lại quay ra nhìn mình, ánh mắt có phần kỳ lạ, liền nói: “Quách công tử, cậu của người tìm Lý tẩu tử có chuyện gì vậy?”

Lâm Tam Tư hỏi vậy khiến cho mặt của Quách Phẩm Nhân càng thêm đỏ, hai tay chỉ hận không thể bẻ gãy gân. “...Không...Không có gì...”

“Không có gì sao?” Lâm Tam Tư nhíu đôi lông mày thanh tú, thấy dáng vẻ của Quách công tử thì nàng cũng hiểu là không thể hỏi ra chuyện gì rồi, bèn đặt nghi vấn sang một bên, nói: “Quách công tử vừa rồi gọi ta có chuyện gì không?”

Nữ hài tử trẻ tuổi giống như có một loại ma lực vậy, có thể trong nháy mắt khiến cho người ta chú ý đến mình, huống hồ Lâm Tam Tư lại xinh đẹp thùy mị, ở trong phủ thái tử cũng thoải mái dễ chịu nên nhất cử nhất động đều có một cảm giác kiêu mỹ khác người, đôi mắt trong veo hòa cùng màu xanh của bầu trời trông càng thêm thuần khiết, Quách Phẩm Nhân nhìn mà ngây cả người, cứ đứng yên chẳng nói được gì.

“Quách công tử?” Lâm Tam Tư quơ quơ tay trước mặt Quách Phẫm Nhân, không khỏi cười nói: “Người sao vậy? Làm gì phát gốc thế!”

Quách Phẫm Nhân càng thêm ngỡ ngàng, khom lưng hành lễ với Lâm Tam Tư một cái rồi nhăn nhó nói: “Ta đường đột thất lễ, mong Tam Tư cô nương...Thứ lỗi!”

Lâm Tam Tư lại quay ra nhìn Vương lão bản và Lý tẩu tử một cái, thấy sắc mặt của Lý tẩu tử hình như không tốt lắm thì trong lòng càng thêm sinh nghi, nói: “Người không có việc gì nhưng ta thì có đấy, làm xong ta và Lý tẩu tử còn phải xuất phủ một chuyến nữa!”

“...Có có có!” Quách Phẫm Nhân đâu chịu để mất cơ hội quý giá như vậy, bây giờ không nói thì không biết phải đợi đến khi nào, hăn nghẹn đỏ mặt, ấp úng nói: “Phố Đông mới mở một quán ăn, ta đã đi rồi, đồ ăn ở đó ngon lắm, không biết cô nương...Hôm nay có thời gian không...Đi ăn với ta chứ?”

Tâm tư của Lâm Tam Tư vẫn đang đặt hết trên người Vương lão bản và Lý tẩu tử nên không chú ý tới Quách Phẫm Nhân, lúc này nghe hăn nói vậy nàng mới hiểu ra ý tứ của hăn, trong lòng có chút giật mình, thì ra là Quách công tử để ý nàng! Nàng thật sự khó hiểu, Quách công tử nhìn qua nhiều nhất chỉ mười sáu mười bảy tuổi, tuy nói ở cổ đại tuổi này là lấy vợ được rồi, nhưng việc hăn thích nàng vẫn khiến cho nàng không thể tưởng tượng nổi. Nàng cười lắc đầu: “Quách công tử, gần đây ta rất bận rộn, với lại người thấy đấy, ta chỉ là một hạ nhân, sao có thể đến mấy chỗ như thế được, lãng phí tâm ý của Quách công tử rồi, hay là người đi tìm một người đẹp nào đó đi!”

Dứt lời, nàng đang định đi mở một cái rương khác để kiểm hàng thì lại bị Quách Phẫm Nhân chặn đường.

“Như vậy sao được!” Quách Phẩm Nhân đỏ mặt nói, dáng vẻ nghiêm túc khiến người ta buồn cười. “Ta sẽ đi nếu có cô nương đi cùng, nếu cô nương không có thời gian, vậy để lần sau được không?” Câu cuối cùng như thể đang muốn cầu xin.

Lâm Tam Tư nhìn ánh mắt đang vô cùng mong đợi kia, trong đầu suy nghĩ không biết phải cự tuyệt thế nào, lại thấy sắc mặt của Quách Phẩm Nhân đột nhiên thay đổi, tiến lên một bước chỉ vào cổ nàng, đau lòng nói: “Sao nàng lại bị thương vậy, có người ngược đãi nàng ư?”

“Không phải.” Lâm Tam Tư cười lắc đầu, “Quách công tử nhìn lầm rồi.”

Quách công tử không chịu buông tha, trực tiếp nhân lúc Lâm Tam Tư không để ý liền đưa tay xoa cổ nàng, xúc cảm mềm mại ấm áp khiến lòng hấn rung động, trong lòng dù rất xót cho nàng nhưng vẫn giữ được sự ôn nhã và chút ngại ngùng, rất có khí chất nam nhi, nói: “Vậy nàng nói cho ta biết, vết trên cổ nàng là từ đâu mà có?” Trong lúc nói, hai mắt hấn hồng rực lên, sắc mặt vì kích động mà đỏ bừng, không còn dáng vẻ nhu nhược bên lề như vừa nãy nữa.

“Quách công tử!” Lâm Tam Tư có hơi tức giận, vội vàng lùi ra sau một bước, giữ một khoảng cách với Quách công tử, nhưng trực giác nói cho nàng biết Quách Phẩm Nhân mặc dù có hơi lỗ mãng nhưng hẳn không hề nói sai, chính nàng cũng không biết là trên cổ có vết thương, bèn lấy cái gương nhỏ trong túi áo ra soi, lúc thấy vết đỏ trên cổ thì liền đỏ mặt, nhưng cũng trễ rồi, Lý tẩu tử và Vương lão bản đã vội vã chạy tới chỗ nàng.

Lý tẩu tử trong lúc chạy tới đã liếc thấy vết đỏ trên cổ Lâm Tam Tư, muốn đến nhìn cho kỹ thì Lâm Tam Tư đã lấy tay che lại, không thể làm gì khác là hỏi xem có chuyện gì xảy ra vậy.

Chỉ có Vương lão bản là nhìn Lâm Tam Tư chăm chú, như thể đã suy đoán ra được điều gì.

Lâm Tam Tư vừa gấp lại vừa thẹn, nhất thời không biết nói gì, ngược lại Quách công tử vẫn rất hùng hồn, đang muốn nói thì lại bị Lâm Tam Tư trùng mắt, thế là bèn ngoan ngoãn im miệng.

“Không có gì đâu.” Lâm Tam Tư vẫn che dấu đỏ trên cổ, bình tĩnh lại rồi nói: “Mùa hè nên bị côn trùng đốt thôi, để ta trở về bôi thuốc.” Lúc nói xong nàng còn nhìn Quách Phẩm Nhân rồi nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hãy đừng nói gì thêm nữa.

Quách Phẩm Nhân mặc dù không hiểu rốt cục tại sao nàng lại bị thương, nhưng cũng biết rằng lý do bị côn trùng đốt là nói dối, trong lòng vẫn rất lo lắng, nhưng thấy Lâm Tam Tư nhìn mình khẩn cầu thì cũng không dám cự tuyệt nàng.

Lâm Tam Tư xoay người đi qua hành lang để về phòng, trong lúc đi lại bất chợt đụng phải một bóng dáng màu trắng cô lạnh, sau một vài giây sợ hãi trấn tĩnh lại thì thấy Hoắc Dực một thân màu trắng đang đứng ở cầu thang chỗ hành lang gấp khúc, dáng vẻ thong thả, khí chất phi phàm, nhưng ánh mắt lại tựa như sông băng ngàn năm, nhìn không ra một chút cảm xúc nào.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phiền Muộn

Lâm Tam Tư trong lòng trầm xuống, kẻ đầu sỏ đã ở đây, nếu còn chần chừ thêm chút nữa thì e là Vương lão bản và Lý tẩu tử sẽ biết là chuyện gì xảy ra mất, bèn rũ mắt xuống rồi muốn rời đi, nhưng lại thấy Hoắc Dực đang đi tới chỗ nàng, không chỉ là không muốn phủi sạch quan hệ, ngược lại còn kéo Lâm Tam Tư vào trong ngực, giọng nói ấm áp mang theo sự cương chiều: “Nói xong việc sẽ theo ta luyện chữ, sao lại chạy đi rồi?”

“...” Lâm Tam Tư ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, từ góc độ này, gương mặt của hắn thật sự không phải là anh tuấn bình thường nữa rồi.

“Điện hạ.” Lý tẩu tử cùng Vương lão bản quỳ xuống, Quách Phẩm Nhân vẫn cứ ngây ngốc đứng yên đó, Vương lão bản thấy thế liền giật mạnh vạt áo hắn, lúc đó hắn mới phản ứng lại được, sau đó cực kỳ không tình nguyện mà quỳ xuống.

Hoắc Dực lúc này mới nhàn nhạt nhìn lướt qua ba người một cái, dù không nói gì nhưng chỉ riêng ánh mắt lạnh lùng kia cũng làm cho người ta sợ nổi da gà, nhất là khi điện hạ nhìn Quách Phẩm Nhân, ánh nhìn cực kỳ đáng sợ khiến cho Vương lão bản muốn lên tiếng mà không thể.

Hoắc Dực lạnh lùng nhìn về phía Vương lão bản, giọng nói không chút hơi ấm: “Vương lão bản là người thông minh, chuyện hôm nay, nhớ rõ điều gì nên nói và không nên nói!” Dứt lời liền ôm Lâm Tam Tư rời đi.

Lý tẩu tử đột nhiên bị cục diện hỗn loạn làm cho hồ đồ, nhưng dù sao nàng cũng là người từng trải, nghĩ lại chuyện vừa rồi, lại thêm cả chuyện hôm qua Lâm Tam Tư nghỉ lại trong phòng của điện hạ, lập tức liền biết là

có chuyện gì xảy ra! Khóe miệng bỗng nở nụ cười, thấy bóng dáng kiêu ngạo của Hoắc Dực rời đi, Lý tẩu tử liền thu nụ cười lại rồi nhìn Vương lão bản nói: “Vương lão bản, có mấy lời vừa rồi cũng chưa kịp nói, chớ để ta phải nhiều lời, nói vậy người cũng hiểu, đừng vì người cháu trai kia mà đắc tội với thái tử điện hạ, sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu!”

Vương lão bản đã sớm xụi lơ ở một bên, mồ hôi thấm ướt lưng áo, sau khi lau mồ hôi trên trán rồi mà lòng vẫn còn sợ hãi không thôi: “Đa tạ Lý tẩu tử, mong rằng Lý tẩu tử có thể giải thích với thái tử điện hạ giúp ta! Ai da, đúng là ta đã quá sơ suất, sao lại không nghĩ ra nha đầu kia...” Nói đến đây, Vương lão bản liền thấy không ổn, vội sửa lại: “...Vị tiểu thư kia chính là người của thái tử điện hạ...”

Một bóng dáng đột ngột đứng lên bên cạnh, Vương lão bản liền đứng vội lên theo, liếc Lý tẩu tử một cái rồi mở miệng khuyên nhủ: “Phẩm Nhân à, không phải là cậu không muốn giúp cháu, mà thật sự cháu cũng thấy đấy, vị tiểu thư này không phải là người mà chúng ta có thể với tới đâu! Coi như là ta thay mặt cha cháu, khuyên cháu không nên lưu luyến nữa thì hơn! Đi thôi, sau này đừng si tâm vọng tưởng nữa...”

Quách Phẩm Nhân dường như để ngoài tai hết những lời của Vương lão bản, chỉ chăm chú nhìn theo bóng dáng thanh lệ đang dần đi khuất, tâm giống như bị người ta cướp mất vậy.

Đi qua đoạn rẽ của hành lang, đã không còn nhìn thấy những người ở đằng sau nữa, Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực vẫn không có ý muốn buông nàng ra, không thể làm gì khác hơn là cùng hắn bước về phía trước, tìm một khe hở rồi lén quan sát sắc mặt hắn, vẻ mặt không chút cảm xúc kia khiến nàng không biết phải làm sao.

“Điện hạ.” Lâm Tam Tư nhẹ nhàng nói.

“Sao vậy?” Hoắc Dực đáp.

“Nô tỳ biết sai rồi.” Lâm Tam Tư cúi đầu, cắn đôi môi đỏ mọng, chân thành giải thích: “Nô tỳ chỉ là do tình thế quá cấp bách nên mới nói là do bị côn trùng đốt, chứ thật sự nô tỳ không có ý không tôn trọng người đâu.”

Hoắc Dực nghe xong chỉ thờ ơ “Ừ” một tiếng, mắt nhìn vào dấu đỏ trên cổ trắng nõn của nàng thì không khỏi tối sầm lại, sáng sớm hăn đã phát hiện trên vai thơm của nàng cũng có nhiều dấu hôn, nhưng lại không chú ý đến phần cổ, may là vừa nãy hai người kia cũng không phải nhân vật quan trọng gì, bị hăn dọa nên chắc chắn sẽ không dám nói lung tung, nhưng nếu bị người khác nhìn thấy...Hoắc Dực cau mày, trầm giọng nói: “Ta sẽ rời kinh thành một thời gian, nàng phải biết tự bảo vệ mình.”

Lâm Tam Tư nghe được tin này thì không khỏi lấy làm kinh hãi, nàng dừng bước nhìn Hoắc Dực nói: “Điện hạ, người muốn đi đâu?” Lo lắng trong lòng ngày một lớn, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Phụ hoàng đã hạ chỉ, lệnh cho ta dẫn quân đi đánh người Hồ.”

Hoắc Dực thản nhiên nói như thế đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng sắc mặt của Lâm Tam Tư thì đã trắng bệch, tâm tư đảo lộn không ngừng, nàng nhớ lại kết quả của trận đấu ác liệt kia, Hoắc Dực cuối cùng cũng bắt sống được Hồ vương, giành được thắng lợi, nhưng nghe nói hăn bị người Hồ đâm bị thương trên chiến trường, suýt nữa thì mất mạng, sau khi người đầy vết thương trở về kinh thì phải nằm trên giường suốt mấy tháng trời! Tin đồn chông chất tin đồn, Lâm Tam Tư vẫn chưa đoán được người đâm Hoắc Dực rốt cục là người nhà Hồ hay là người của Ninh vương? Nếu Ninh vương đã có ý định muốn hạ sát, thì nhất định sẽ không để cho thái tử Hoắc Dực chiến thắng trở về, thuận lợi hồi kinh, như vậy thì không tốt cho hăn chút nào! Lâm Tam Tư suy đoán, khả năng cao là sau khi Hoắc Dực đánh bại người Hồ thì bị người của Ninh vương lén gây thương tích, mà do muốn giữ mặt mũi cho hoàng gia nên mới công bố với người ngoài là bị người Hồ đâm!

Lâm Tam Tư cau đôi mày thanh tú, nói: “Điện hạ, chẳng lẽ người không cự tuyệt à?”

Hoắc Dực khẽ mỉm cười, đáp: “Ta đã bị giam cầm hai năm, nên ra ngoài một chút rồi.”

“Nhưng người Hồ rất hung tàn, thế cục kinh thành cũng không ổn định, điện hạ có nắm chắc không?”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư, từ lúc sống cùng nhau đến nay, hẳn chưa từng thấy nàng kích động như vậy, trong mắt hiện ra tia sáng như thủy tinh, chiếu thẳng vào đáy lòng hắn.

Hắn nắm lấy tay nàng, như muốn truyền cho nàng một viên định tâm hoàn (thuốc an thần). “Tin tưởng ta, ta sẽ không đánh mà chưa biết rõ trận thế!”

Lâm Tam Tư gật đầu, nàng biết một khi Hoắc Dực đã quyết thì không ai có thể khiến hắn thay đổi, huống hồ suy nghĩ của nàng chỉ là suy đoán. Trong trận ác chiến kia, nàng chỉ biết mỗi kết quả của nó chứ không biết rõ quá trình, chuyện này rốt cục là người phương nào gây ra nàng đương nhiên không rõ, nếu bây giờ mà nói với Hoắc Dực là Ninh vương muốn hại hắn, sợ rằng sẽ không giúp gì được cho điện hạ, ngược lại còn làm tăng thêm gánh nặng, khiến hắn không thể tập trung tinh lực để ứng chiến, suy nghĩ một chút liền nói: “Nô tỳ biết điện hạ trí dũng thiên hạ vô song, cũng biết ngài nhất định sẽ có một sách lược vẹn toàn, nhưng đao kiếm khó tránh ám tiễn khó phòng, bất kể có ra sao, xin điện hạ cũng đừng buông lỏng, địch nhân của người, không chỉ có riêng người Hồ.”

Hoắc Dực dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Lâm Tam Tư, đôi mày kiếm ẩn chứa những cảm xúc phức tạp, hắn đã sớm biết thân phận của nàng, cũng biết nàng và Ninh vương không có một chút quan hệ, nếu không với một người đầy tâm cơ như Ninh vương, tuyệt đối sẽ không chọn một người đã

qua tay huấn luyện của hắn ta vào phủ thái tử. Ninh vương chỉ chọn một người không biết gì để đưa vào đây, như vậy mới có thể giành được sự tín nhiệm của hắn, cuối cùng có cơ hội để hạ thủ!

Chẳng qua cả hắn và Ninh vương đều lầm rồi, Lâm Tam Tư còn biết nhiều chuyện hơn bọn hắn nghĩ rất nhiều.

“Ồ?” Hoắc Dực hơi cao giọng, có chút hứng thú nói: “Theo nàng thì ta còn có những địch nhân nào?”

“Ninh vương, Lương vương, còn cả An vương ở biên cảnh xa xôi...”

Hoắc Dực nghe vậy liền cười nói: “An vương kia thì có chuyện gì?”

“Bọn họ đều là vương gia, đều là nhi tử của hoàng thượng, nhưng ngôi vị hoàng đế lại chỉ có một...”

“Nếu như nàng nói, thì địch nhân của ta không chỉ có chừng đó thôi đâu.” Hoắc Dực theo lời của nàng tưởng tượng ra một đám hài tử đang tranh giành kẹ, không khỏi buồn cười nói: “Thất đệ, Cửu đệ, Thập đệ của ta, cũng là địch nhân đấy!”

“Bọn họ còn quá nhỏ...” Lâm Tam Tư lắc đầu, “Vẫn chưa hiểu được mấy chuyện này...”

Hoắc Dực véo nhẹ gương mặt bầu bĩnh của nàng, nói: “Con cái hoàng thất, nào có phân biệt tuổi tác, dù có nhỏ hơn nữa thì cũng biết tranh quyền đoạt vị, biết rõ thời thế, nhìn nàng thế này mà lại được đưa vào phủ thái tử của ta!”

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực trêu chọc thì cười nói: “Điện hạ đang nói nô tỳ ngốc ư?”

Hoắc Dực hỏi ngược lại: “Vậy nàng nghĩ sao?”

Lâm Tâm Tư học theo khẩu khí của Hoắc Dực: “Nô tỳ cũng sẽ không đánh mà chưa biết rõ trận thế!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nở nụ cười, không khí ngưng trọng qua mấy lời nói đùa liền hòa hoãn đi một chút, nhưng lòng của Lâm Tâm Tư thì vẫn nặng trĩu, cho dù biết cuối cùng Hoắc Dực sẽ trở về kinh, nhưng chung quy vẫn rất lo lắng, cảm xúc khó chịu vẫn ngập tràn trong tim, nàng tiến đến gần trước mặt Hoắc Dực, nhẹ nhàng nói: “Trong quân doanh có cho mang theo nữ tử không? Hay điện hạ để nô tỳ cải trang thành nam nhân cũng được.”

Hoắc Dực nhướn mày: “Sao thế, nàng cũng muốn ra sa trường đánh trận hả?”

Lâm Tâm Tư rũ mắt xuống, dáng vẻ thương tâm nói: “Thì ra điện hạ cũng kì thị nữ tử!”

Hoắc Dực cười sang sảng, biết là nàng đang nói đùa, liền nắm gọn hai tay nàng trong lòng bàn tay mình, chậm rãi nói: “Ta cam đoan với nàng, ta sẽ bình an vô sự trở về!”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Y Phục Mới

Vốn định xong việc sẽ xuất phủ một chuyến, nhưng bởi vết đỏ trên cổ Lâm Tam Tư mà tạm thời hủy bỏ, Lâm Tam Tư vì thế mà cực kỳ mất mát, nhưng chuyện này thật không có cách nào, nếu bị người ngoài nhìn thấy thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự hoàng thất. Cho nên sau khi ăn cơm trưa xong và hầu hạ Hoắc Dực luyện chữ, nàng liền trở về phòng mình, không muốn bước ra cửa.

Ước chừng khoảng xế chiều ba bốn giờ, tiếng cười của Lý tẩu tử bỗng truyền từ hành lang tới, từ xa đã nghe thấy nàng nói: “Tam Tư cô nương, Tam Tư cô nương...”

Lâm Tam Tư đang nằm gục xuống bàn không có việc gì làm, nghe tiếng gọi liền đi ra mở cửa.

“Lý tẩu tử...” Vừa mới gọi một tiếng liền nhìn thấy Lý tẩu tử dẫn theo một lão tiên sinh xa lạ, nàng liền nói: “Lý tẩu tử, điện hạ không có ở chỗ ta, người dẫn lão tiên sinh đến thư phòng đi.”

Lý tẩu tử phì cười: “Dẫn ông ấy đến thư phòng làm gì? Điện hạ đâu có cần may xiêm y!”

Lâm Tam Tư khó hiểu nhíu mày, lại nhìn sang lão tiên sinh, tuy tóc ông đã điểm hoa râu nhưng thân thể vẫn rất cường tráng, lưng thẳng, trong tay còn xách một cái rương, “Xiêm y gì vậy?”

“Còn gì nữa, người không phải là không thể xuất phủ? Cho nên điện hạ mới mời người may đồ vào phủ để may xiêm y cho cô nương đó!” Lý tẩu tử gương mặt tươi cười, vừa giải thích vừa nháy mắt với Lâm Tam Tư:

“Thư lão tiên sinh là đại sư cắt may trong cung, thủ nghệ đã được cả đương kim hoàng thượng khen ngợi đấy!”

Lâm Tam Tư thầm nghĩ, thì ra là người trong cung, chả trách mà khí chất lại tốt như vậy! “Để Thư lão tiên sinh may y phục cho ta có thích hợp không?”

“Điện hạ đã nói là không cần giữ quy tắc!”

Lâm Tam Tư có chút do dự, dù gì nàng cũng là người đang mang tội, đột nhiên lại được hưởng thụ đãi ngộ cao như vậy, thật sự không thoải mái lắm!

Thư lão tiên sinh này giờ vẫn không lên tiếng thì lúc này đã tiến lên một bước, trên đường tới đây Lý tẩu tử đã nói thân phận của Lâm Tam Tư cho hẳn biết, là người đã ở trong cung nhiều năm, tất nhiên hẳn rất biết chừng mực, lập tức hướng Lâm Tam Tư hành lễ, Lâm Tam Tư cũng vội vàng đáp trả.

“Đại sư.”

Thư Dung nói: “Lão thần tuy là người cắt may trong cung, nhưng cũng nhờ ơn Tĩnh phi nương nương và thái tử nên thần mới có danh tiếng như ngày hôm nay, hai chữ đại sư, thẹn không dám nhận.”

Lâm Tam Tư mơ hồ nhìn Lý tẩu tử, Lý tẩu tử liền ghé vào tai nàng nói: “Tĩnh phi nương nương và thái tử điện hạ đã từng cứu mạng ông ta. Điện hạ đã thu xếp cả rồi, cô nương không cần quá áp lực.”

Lâm Tam Tư hiểu ra, dù sao mọi việc đã được quyết cả rồi, có từ chối cũng chỉ tỏ ra là nàng đang làm kiêu, liền nói: “Vậy làm phiền Thư lão tiên sinh.”

Phòng của Lâm Tam Tư có đầy đủ ba gian, nếu là nam nhân thì không được bước vào chính phòng, nên nàng liền dẫn Thư lão tiên sinh và Lý tẩu

tử vào phòng ngoài.

Trong phủ thái tử cũng có phòng cắt may, Thư lão tiên sinh sau khi đo xong liền theo Lý tâu tử đến phòng may y phục, trước khi đi thái tử đã nói là cần gấp, nên hẳn đã mang theo sẵn các loại vải và vật liệu thượng hạng, đã xử lý qua trước đó, giờ chỉ cần cắt vá lại là xong, lấy kỹ thuật của Thư lão tiên sinh thì chỉ cần một hai canh giờ là có thể hoàn thành.

Lý tâu tử và Thư lão tiên sinh đi rồi, trong phòng chỉ còn lại mình nàng, nàng liền rót một chén trà xanh rồi đi tới thư phòng, Hoắc Dực đã mời đại sư trong cung đến may y phục cho nàng, nói thế nào cũng phải tới cảm tạ mới được!

***

Trong mật thất, ánh nến trong phòng chiếu vào kéo dài cái bóng của hai người, thỉnh thoảng có âm thanh tí tách nhẹ phát ra, khiến cho mật thất càng thể hiện ra sự yên tĩnh.

“Chuyện đã làm xong rồi chứ?” Hoắc Dực lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ đêm qua đã gặp Thái hậu nương nương, bên đó Thái hậu nương nương đã sắp xếp xong xuôi rồi, chờ đến tối nay thôi!” Tổng Cảnh Ngưỡng nói. “Thái hậu nương nương còn có lời khen ngợi điện hạ đã an bài hết sức thỏa đáng!”

Vừa nghĩ tới mái đầu hoa râm của hoàng tổ mẫu vẫn vì hẳn mà hao tâm, tâm trạng của Hoắc Dực bỗng đảo lộn, hẳn nhắm hai mắt lại, một lúc lâu sau mới mở mắt ra, nói: “Tối nay phải canh chừng bốn phía bên trong phủ, tuyệt đối không được để xảy ra một chút sai lầm nào.”

Tổng Cảnh Ngưỡng mặc dù luôn là người tùy ý, nhưng trước mặt Hoắc Dực hẳn vẫn luôn giữ đúng bốn phạm: “Điện hạ yên tâm, chúng thuộc hạ đã

an bài người ở phủ thái tử, bảo đảm tối nay mọi chuyện phát sinh ở phủ thái tử sẽ không bị truyền ra bên ngoài.”

Hoắc Dực nói: “Hoàng tổ mẫu đã lớn tuổi, không thể để người bị liên lụy vào những lúc thế này.”

Tống Cảnh Ngưỡng nghe vậy cũng có chút thương cảm, bên trong hoàng cung rộng lớn kia, người duy nhất mà điện hạ lo lắng chỉ có Thái hậu nương nương! Hãn nói: “Thái hậu nương nương từ lúc biết có mật đạo này, liền ngày đêm mong mỏi có thể gặp được điện hạ! Lần này người dẫn quân xuất chinh, chẳng biết khi nào mới có thể gặp nhau, Thái hậu nương nương bằng bất cứ giá nào cũng muốn gặp được người một lần.” Dừng lại một chút, sắc mặt hãn có phần do dự, tựa như muốn nói lại thôi.

Hoắc Dực đưa lưng về phía hãn, dứt khoát nói: “Có lời cứ nói.”

Tống Cảnh Ngưỡng kinh ngạc há miệng, ngượng ngùng gãi đầu, “Thuộc hạ thật sự không thể gạt điện hạ được chuyện gì.” Tống Cảnh Ngưỡng nhếch miệng cười một tiếng, dáng vẻ thoải mái nói: “Điện hạ, người vẫn tránh gặp Thái hậu nương nương, lần này đột nhiên lại thay đổi tâm ý, không phải là do...Lâm tiểu thư...” Tống Cảnh Ngưỡng không khỏi thấp thỏm khi nói ra điều này.

Hoắc Dực xoay người nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, lấy tâm tư của tên này thì tuyệt đối sẽ không bao giờ đoán ra được điều đó, liền cười lạnh nói: “Đêm qua uống rượu với Hà Tất Kỳ phải không?”

Tống Cảnh Ngưỡng trong lòng cả kinh, cuống quýt phủ nhận: “Không có không có...”

Hoắc Dực thu hồi nụ cười nói: “Hả?”

Tống Cảnh Ngưỡng bị một từ kia dọa sợ khiến hai chân mềm nhũn, lập tức tức vũ khí đầu hàng: “Điện hạ đúng là hỏa nhãn kim tinh! Chuyện gì

cũng không giấu được người...”

“Hoàng thành thay đổi trong nháy mắt, không ai có thể đảm bảo lúc ta không ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì, có hoàng tử mẫu che chở, lòng ta sẽ an tâm hơn một chút.”

Tổng Cảnh Ngưỡng kinh ngạc nhìn chủ tử tuần lãng trẻ tuổi của mình, thầm nghĩ Hà Tất Kỳ thật sự đoán trúng rồi! Điện hạ quả nhiên là vì Lâm tiểu thư nên mới mạo hiểm gặp Thái hậu nương nương! Chẳng qua nghe chính miệng người nói ra thì trong lòng hẳn vẫn có chút buồn bực, thái tử điện hạ uy vũ năm đó, trong tay chỉ huy hai mươi vạn binh lính của Nam Dạ quốc, biết bao nhiêu khuê nữ ôm lòng thương nhớ muốn đến gần người, nhưng cuối cùng cũng chẳng có cơ hội tiếp cận. Giờ đây chỉ vì một nữ nhân đang mang tội của Lâm thị mà khiến điện hạ phải hao tâm tổn trí mà che chở! Xem ra lần này điện hạ đã thật sự động tình rồi!

“Thái hậu nương nương mặc dù tuổi đã cao, nhưng vẫn chưa hồ đồ, có thái hậu ở bên, Lâm tiểu thư sẽ không gặp bất cứ phiền toái nào.”

Hoắc Dực nhàn nhạt nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng một cái, Tổng Cảnh Ngưỡng chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh thổi tới, lập tức sợ hãi rùng mình! Ai da, cái tật lảm mồm này biết khi nào mới thay đổi được đây!

Hoắc Dực nhíu mày đi tới trước ngọn nến, hơi thở lướt qua làm ánh nến chột lóe rồi vụt tắt: “Tin tức đã truyền đi chưa?”

Tổng Cảnh Ngưỡng tiến lên một bước, đốt lại nến rồi nói: “Đã truyền đi rồi, trong những người quen biết với Lâm tiểu thư ở phòng y phục có một người tên là Tô Ngân Tú, nàng ta và Lâm tiểu thư rất thân thiết với nhau, nhiều lần còn hỏi thăm tình trạng gần đây của Lâm tiểu thư, cùng bên cạnh nàng ta là nữ nhân tên A Ninh, là người của Ninh vương. Thuộc hạ tin tưởng lúc này tin tức đã thông qua A Ninh truyền đến tai Ninh vương rồi.”

Hoắc Dực trong nháy mắt lộ ra vẻ âm lãnh, giọng nói cũng lạnh đến ghê người: “Đáng tiếc, mấy ngày tới ta không ở kinh thành, lần nào nhiệt này không được chứng kiến rồi.”

Tống Cảnh Ngưỡng suy sụp cúi đầu, ủy khuất nói: “Thuộc hạ cũng không thể nhìn thấy, Hà huynh thật là may mắn a!”

Hoắc Dực nghiêng mắt nhìn: “Vậy người muốn đổi với Hà Tất Kỳ không?”

“Không muốn không muốn!” Tống Cảnh Ngưỡng vội vàng lắc đầu, thay vì ở trong kinh thành chứng kiến cảnh quan trường người lừa ta gạt, thì hẳn tình nguyện ở trên sa trường giết người một cách thống khoái hơn! “Điện hạ thương thuộc hạ với, hãy để cho thuộc hạ đi theo người!”

“Điện hạ.”

Bỗng nhiên bên ngoài cửa truyền đến một giọng nữ dễ nghe.

Mật thất và thư phòng tuy ngăn cách nhau bởi một bức tường dày và cửa, nhưng ban đầu khi chế tạo mật thất này, đã sử dụng một vật liệu vô cùng hiếm có, để cho người ở bên ngoài không cách nào nghe được tiếng trong mật thất, nhưng ngồi trong mật thất thì có thể nghe rõ tiếng ở bên ngoài.

Lúc này chính là như vậy.

Nghe thấy tiếng của Lâm Tam Tư từ ngoài thư phòng truyền tới, khoe miệng Hoắc Dực liền khẽ nhếch lên cười, ánh mắt lạnh lùng cũng buông lỏng, làm cho Tống Cảnh Ngưỡng nhìn mà ngây ngốc cả người.

“Điện hạ, người...”

Hoắc Dực nhướn mày, giọng nói miễn cưỡng tỏ ra uy nghiêm: “Gì?”

“Không có gì.” Tống Cảnh Ngưỡng ngạc nhiên mở to hai mắt, lắc đầu tự nói: “Nụ cười của điện hạ...Nhất định là ảo giác rồi...”

Hoắc Dực liếc mắt nói: “Còn không mau đi làm việc!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Hai người một trước một sau từ trong mật thất đi ra, bóng dáng phía sau Hoắc Dực bỗng lóe lên, trong phòng liền còn lại một mình hắn.

“Vào đi.”

Lâm Tam Tư bưng chén trà đẩy cửa vào, ngược mắt liền thấy Hoắc Dực đang đứng trước giá sách, nghiêng người hướng về phía nàng, trường sam tuyết trắng làm tôn lên vẻ anh tuấn của hắn, ánh sáng mờ hồ bên ngoài cửa sổ chiếu lên gương mặt kia, đẹp đến mức khiến nàng nhìn mà tim đập loạn nhịp.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Dịu Dàng

“Còn tưởng điện hạ đang nghỉ ngơi, thì ra là đang đọc sách a!” Lâm Tam Tư cười nói: “Nô tỳ mang trà đến để điện hạ vừa đọc sách vừa thư giãn.”

Hoắc Dực ngồi xuống ghế, đưa tay vẫy nàng lại, cười nói: “Trà của nàng tới rất đúng lúc, vừa hay ta đang khát.”

Lâm Tam Tư vâng lời đi tới đứng bên cạnh Hoắc Dực: “Trà này được đưa tới lúc sáng, nô tỳ đã lọc ba lần rồi, bây giờ hương vị rất vừa vặn không đậm không nhạt, hẳn là rất thích hợp với khẩu vị của điện hạ.” Nói xong liền đưa trà tới.

Hoắc Dực nhận lấy chén trà, vừa mở nắp chén đã ngửi thấy một mùi hương thơm ngát, làm cho người ta thoải mái tinh thần, khẽ nhấp một ngụm rồi đặt xuống, hẳn giơ tay ra, kéo Lâm Tam Tư ngồi xuống đùi mình.

Hai cánh tay Hoắc Dực ôm lấy eo Lâm Tam Tư, cảm nhẹ nhàng chống lên vai thơm của nàng, ngửi mùi hương nhẹ nhàng thanh nhã trên cơ thể nàng, lần đầu tiên hẳn cảm thấy không có hứng thú muốn trở lại chiến trường, cảm giác phóng ngựa chạy như bay cũng không thể khiến hẳn thoải mái hơn khoảng thời gian yên tĩnh như hiện giờ.

“Không có chuyện gì mà tự nhiên lại tốt với ta như vậy.”

Bên tai truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Hoắc Dực, Lâm Tam Tư không khỏi nở nụ cười.

“Sao lại không có chuyện gì?” Lâm Tam Tư quay đầu đi, nhưng lại bất đắc dĩ bị Hoắc Dực giữ chặt, “Điện hạ không phải đã mời đại sư trong cung

đến may xiêm y cho nô tỳ ư? Ân tình lớn vậy còn chưa đủ sao?”

Hoắc Dực véo nhẹ cánh tay mềm yếu không xương của Lâm Tam Tư, nói: “Nàng lo lắng ta sẽ vì chuyện đó mà bị trách phạt à?”

Lâm Tam Tư khẽ thở dài, nàng một chút cũng không thể hiện ra, vậy mà Hoắc Dực vẫn đoán được. “Vâng, dù gì nô tỳ cũng thân là người mang tội mà vào hầu hạ cho điện hạ, thế mà điện hạ lại mời người trong cung đến để may xiêm y cho nô tỳ, hoàng thượng mà biết sẽ không vui đâu.”

Hoắc Dực cười không ra tiếng, nhưng bả vai của Lâm Tam Tư vẫn có thể cảm thấy hẫng đang cười đến rung cả người: “Chẳng lẽ ta ngốc đến thế à?”

“Sao cơ?” Lâm Tam Tư kinh ngạc, “Vậy điện hạ nói thế nào?”

“Phụ hoàng điều ta ra sa trường, lần đi này không biết đến khi nào mới về, ta có yêu cầu may mấy bộ y phục để mặc thì cũng đâu phải là quá phận!” Hoắc Dực cười nói, hơi thở phả vào tai Lâm Tam Tư, “Hiện giờ nàng vẫn chưa có danh phận, nếu ta nói là may y phục cho nàng thì chỉ có là hại nàng thôi.”

Chỉ mấy câu nói mà có thể biết được là Hoắc Dực đã suy nghĩ cho nàng thế nào, Lâm Tam Tư trong lòng rất cảm động, “Nô tỳ hiểu.”

“Thế nào rồi, may đo xong chưa?”

“Đã xong rồi, Lý tâu tử đưa Thư lão tiên sinh đi may rồi.” Lâm Tam Tư gật đầu nói: “Thư lão tiên sinh không hổ là người làm việc trong cung, động tác may đo rất nhanh nhẹn và thành thực.”

“Ừ.” Hoắc Dực hí mắt nói, “Thủ nghệ của ông ấy vô cùng tốt, lấy tốc độ làm của ông ấy thì buổi tối chắc sẽ mặc được rồi.”

Lâm Tam Tư ngạc nhiên nói: “Tối nay phải mặc ư?”

Hoắc Dực nhìn nàng, “Nàng đã quên là ta đã nói tối nay có khách quý tới sao?”

Tất nhiên là Lâm Tam Tư vẫn nhớ, nhưng nàng lại không để ý mấy, vì lấy thân phận của nàng thì làm sao mà đi gặp khách quý được! “Lúc đó nô tỳ nghĩ là điện hạ nói đùa thôi.”

Hoắc Dực nhướn mày: “Ta không bao giờ tùy tiện nói đùa cả.”

Lâm Tam Tư do dự một chút, khẽ liếc mắt quan sát nét mặt Hoắc Dực, hỏi: “Là vị khách quý nào vậy?”

Hoắc Dực khẽ mỉm cười, đưa ngón tay quấn vào lọn tóc mai của nàng, đuôi lông mày hơi nhướn lên, dáng vẻ tuấn lãng mê hoặc lòng người, “Đến lúc đó nàng sẽ biết.”

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực ôm trong ngực, cũng vâng lời không cố hỏi tiếp nữa, hai người ở trong thư phòng tán gẫu mấy chuyện vặt, một lát sau thì Lý tẩu tử hấp tấp chạy tới gọi hai người tới phòng ăn dùng cơm tối.

Lý tẩu tử nhìn phản ứng thản nhiên của Hoắc Dực thì trong lòng cũng có phần thất thỏm, đã hầu hạ thái tử nhiều năm, nàng có thể cảm giác được sự thay đổi trong vấn đề ăn uống của điện hạ.

Mấy ngày nàng trở về phủ, bất kể có biến đổi các món ăn đa dạng thế nào đi nữa thì sức ăn của điện hạ vẫn ngày càng ít, điều này khiến Lý tẩu tử hơi nghi ngờ! Nàng rất tự tin vào tài nấu nướng từ trước đến nay của mình, trong mấy người nấu ăn có tiếng ở kinh thành, người có thể vượt được nàng cũng chỉ có vài người, huống hồ sau khi xuất phủ hai năm nay nàng còn kiếm sống bằng nghề nấu nướng, cho dù khả năng có không tăng lên thì cũng tuyệt đối không tụt đi, nhưng trước đây thái tử điện hạ còn tán dương tài nấu nướng của nàng, thế mà gần đây lại không thế nữa!

Lý tẩu tử ngoài tự trách và áy náy ra thì cũng có chút nghi ngờ, cho nên lúc thấy điện hạ thích ăn món sen nhồi thịt chiên của Lâm cô nương làm, nàng bèn lập tức chạy vào phòng Lâm cô nương để hỏi các bí quyết nấu ăn này nọ, sau khi nghiên cứu xong xuôi, cộng thêm khả năng có sẵn của bản thân, không mất nhiều thời gian, nàng đã làm ra một bàn thức ăn vô cùng thịnh soạn.

Hoặc Dực gắp một miếng thức ăn cho vào miệng, sau khi nhai mấy cái liền cảm nhận được sự thay đổi, mặc dù sắc mặt hần vẫn bình đạm như cũ, nhưng lượng cơm đã tăng gấp đôi ngày thường, khiến cho Lý tẩu tử mừng rỡ thiếu chút nữa là rơi lệ.

“Lý tẩu, món thịt xào cay người làm ăn ngon lắm...” Lâm Tam Tư dùng đũa bạc gắp một miếng cho vào miệng, vừa ăn vừa nói, lúc đang nói còn ăn thêm ba bốn miếng nữa, cả đĩa thịt mau chóng bị nàng ăn mất hơn nửa.

Đình một tiếng, chiếc đũa bạc của nàng bị người ta dùng đũa nhẹ nhàng đập một cái, lực đạo tuy nhẹ nhưng rất có khí thế.

Lâm Tam Tư khó hiểu nghiêng đầu nhìn người vừa làm hành động kia, thấy hần vẫn đang bình thản ăn cơm liền yếu ớt nói: “Điện hạ, sao không cho nô tỳ ăn?”

Hoặc Dực ăn một miếng cơm, mắt liếc nàng một cái, nói: “Đêm qua là ai nói bị đau bụng khó chịu?”

Lâm Tam Tư sắc mặt buồn bã, nhìn đĩa thịt rồi lưu luyến nói: “Chỉ còn một chút thôi mà...Không ăn lãng phí lắm...”

“Nhiều ít thì cũng để lại.” Hoặc Dực nhìn nàng, thấy mặt Lâm Tam Tư đỏ bừng, môi mềm vì ăn cay mà sưng lên, hần lo nếu còn để nàng ăn nữa thì tối lại đau bụng làm loạn.Đưa tay ra khẽ véo nhẹ mặt nàng, ánh mắt không giấu được sự cưng chiều, hần nói: “Nàng không để phần cho ta chút nào sao?”

Lâm Tam Tư khẽ giật mình sững sốt, nàng rất thích ăn thịt xào cay, đây cũng là món Lý tẩu tử đặc biệt chuẩn bị riêng cho nàng, trước đây Hoắc Dực chẳng bao giờ đụng đến nên nàng cho rằng hẳn không thích ăn, bây giờ nghĩ lại, hình như là do nàng ăn nhanh quá nên điện hạ mới không có cơ hội đụng đến...

Lâm Tam Tư bèn chuyển đĩa đến những món ăn khác, nàng gắp một miếng sườn chua ngọt cho vào miệng, chỉ thấy ngọt mà không có vị cay, nàng ăn mà chẳng thấy thích chút nào.

Hoắc Dực thấy thế liền ra hiệu cho Lý tẩu tử múc một chén canh đưa tới, nói: “Nàng ăn cay nhiều rồi, uống chút canh đi.”

Lâm Tam Tư ngoan ngoãn uống vài ngụm, còn cố ý đáp lễ bằng cách đẩy đĩa thịt cay tới trước mặt Hoắc Dực, nói: “Điện hạ mau ăn đi, không nô tỳ lại bị coi là tham ăn.”

Hoắc Dực liếc mắt nhìn đĩa thịt cay, chân mày kín đáo khẽ nhăn lại, Lâm Tam Tư thì không thấy, nhưng Lý tẩu tử thì nhận ra ngay, khẩu vị của điện hạ thật sự có hơi thay đổi, nhưng thói quen không ăn cay thì khó mà cải biến được. Lý tẩu tử đang muốn lên tiếng từ chối thay điện hạ thì lại thấy người gắp một miếng cho vào miệng.

Môi mỏng khẽ động một chút, mùi vị cay nồng lập tức tràn ra cả khoang miệng, Hoắc Dực sau khi ho nhẹ một tiếng liền bình tĩnh dùng khăn gấm che miệng, cố gắng nén tiếng ho lại, đôi lông mày nhíu chặt, mặt cũng bắt đầu đỏ lên.

Lâm Tam Tư uống được nửa chén canh rồi nhìn sang thấy dáng vẻ của Hoắc Dực, lại thêm vẻ lo lắng của Lý tẩu tử thì lập tức hiểu ra, liền đưa nửa chén canh còn lại tới miệng Hoắc Dực, hầu hạ hẳn uống xong, nàng buồn cười nói: “Thì ra là điện hạ không thể ăn cay a...”

Uống canh xong, Hoắc Dực khôi phục được sự lạnh lùng thường ngày của mình, giọng nói hờ hững mang theo ý đùa giỡn, “Thì ra là nàng có thể ăn cay như vậy!”

Sau khi dùng cơm tối xong, Lý tẩu tử sợ hai người ăn nhiều sẽ không tiêu nên thúc giục hai người đi tản bộ, còn mình thì ở lại dọn dẹp, Lâm Tam Tư cũng không khách sáo với nàng, với lại nếu nàng muốn ở lại giúp thì vị bên cạnh này cũng không đồng ý đâu.

Hoắc Dực nghĩ một lát nữa hoàng tổ mẫu sẽ tới đây, liền dắt Lâm Tam Tư đi vòng qua đình nghỉ mát tới một con đường khác, con đường này lúc mới vào phủ Dung bà bà đã dẫn hãnh đi qua một lần, lúc đó hãnh đã cảm thấy nơi này rất đẹp. Hai người sánh vai đi về phía trước, đi qua một ngọn núi giả không biết được chuyển từ đâu tới đây, lúc xuống thang đá, Hoắc Dực đi trước rồi nghiêng người đỡ Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư tự nhiên cười nói: “Đa tạ.” Chung đụng đã lâu, có đôi khi nàng sẽ bỏ bớt mấy từ kính trọng khi nói chuyện với Hoắc Dực để kéo gần quan hệ của hai người lại.

Hoắc Dực thuận thế kéo nàng vào lòng mình, cánh tay vòng qua ôm chặt eo nàng, nhẹ nhàng từ tốn nói: “Trước kia khi còn ở nhà, nàng có thân thiết với một nha đầu nào không?”

Lâm Tam Tư nheo mắt nhìn hãnh, không hiểu vì sao hãnh lại hỏi như vậy, nhưng vẫn thật thà gật đầu đáp: “Đương nhiên là có rồi. Khác với nam tử, những khuê nữ như chúng ta bình thường không thể xuất phủ, nếu không có người nói chuyện cùng cho hết thời gian thì sẽ buồn chết mất!”

“Vậy à?” Hoắc Dực ra vẻ không mấy để tâm, tùy ý hỏi: “Thế thường ngày nàng hay nói những chuyện gì?”

“Còn có thể nói gì đây.” Lâm Tam Tư ngẩng đầu hồi tưởng, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi kèm theo sự vui vẻ: “Mấy chuyện như Trương gia sinh con

rồi, Lý gia đánh người rồi, con dâu Lưu gia lén lút qua lại với người khác rồi..., toàn là mấy chuyện nhỏ nhặt thôi, nhưng nghe cũng mau hết thời gian.”

“Hả?” Hoắc Dực nhíu mày, trong mắt lộ ra sự hồ nghi, nói: “Các tiểu thư trong kinh thành mà cũng nghe mấy chuyện này sao?”

Lâm Tam Tư bật cười: “Gì mà cũng nghe mấy chuyện này! Điện hạ cho rằng đám tiểu thư như ta hẳn sẽ giống với các tiểu thư khuê các ư? Chỉ lui tới với những thiên kim nhà danh môn, cầm kì thi họa đều giỏi hơn người, còn biết ngâm thơ này nọ, có đúng không?”

“Chẳng lẽ không phải?”

“Mấy vị thiên kim mà ta biết đều không khác ta lắm đâu! Điện hạ thử nghĩ mà xem, chúng ta cũng chỉ là người thường thôi, hao tổn tâm tư luyện tập tài nghệ cho hơn người mà làm gì? Rồi một ngày nào đó cũng phải gả đi, sau đó giúp phu quân nuôi dạy con, ngày qua ngày rất nhàm chán! Nghe một chút mấy chuyện kia thì có gì không tốt chứ!”

Hoắc Dực thấy nàng nói cũng có lý nên không bình luận thêm nữa, trong lòng chỉ nghĩ chả trách mà danh sách tài nữ hàng năm ở kinh thành chưa từng thấy có tên nàng. “Nàng không cần những hư danh kia sao?”

Lâm Tam Tư tươi cười xinh đẹp đáp: “Điện hạ cũng vừa nói rồi đó, chỉ là hư danh thôi mà.”

“Tính tình của nàng như vậy, chỉ sợ nếu đối người khác ở bên cạnh thì sẽ ủy khuất cho nàng.” Hoắc Dực cười nhẹ, một lần nữa ôm nàng vào trong ngực: “Ngày mai viết họ tên, quê quán của nha hoàn thân cận với nàng nhất rồi đưa cho ta.”

“Điện hạ...Muốn đưa các nàng ấy tới đây à?” Lâm Tam Tư kinh sợ nói, cúi đầu lầm bầm: “Kể từ khi phụ thân ta vào ngục, Lâm phủ cũng bị niêm

phong rồi, trong phủ trên dưới đều bị giam, hai nữ tử hầu hạ ta đều là người bơ vơ không nhà, biết đi nơi nào mà tìm đây!”

Nỗi thương nhớ mà nàng đã cố gắng kìm nén đột nhiên lại bị hấn nói ra, Lâm Tam Tư khó tránh khỏi kích động, nhưng lại không muốn để Hoắc Dực nhìn thấy, chẳng qua nàng có thể cảm nhận được lực ôm của hấn bỗng dưng mạnh hơn một chút.

Hoắc Dực nghe ra được sự bi thương trong lời nói của nàng, biết có những chuyện hiện giờ vẫn là quá sớm để nói ra, để nàng biết trước chỉ càng khiến nàng mong đợi và hy vọng, cho nên hấn không nói nữa, tiếp tục ôm lấy nàng đi vòng qua núi giả, hướng về phía trước.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tình Thân

Phủ thái tử mặc dù không lớn bằng hoàng cung, nhưng đi hết một vòng thì cũng đủ tiêu cơm rồi, thấy thời gian cũng sắp đến, Hoắc Dực liền dẫn Lâm Tam Tư đi đến thư phòng.

Ánh nến trong thư phòng sáng rực, bên trong không có một bóng người, Lâm Tam Tư đang muốn hỏi khi nào khách tới thì đột nhiên nghe thấy tiếng động truyền đến từ vách tường, khiến nàng không khỏi ngậm chặt miệng.

Hoắc Dực liếc mắt nhìn nàng, ranh ma cười nói: “Tới rồi.”

Vừa dứt lời, bức tường trắng vốn bất động đột ngột bị người ta đẩy ra từ bên trong, lộ ra một lối vào nhỏ, bước ra ngoài là một lão thái thái có gương mặt hiền từ, một tay chống long trượng, một tay vịn vào Tổng Cảnh Ngưỡng.

Lâm Tam Tư bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, mãi đến khi Hoắc Dực khẽ nắm lấy eo nàng thì nàng mới có phản ứng, không tự chủ mà cùng Hoắc Dực đi tới chỗ lão thái thái, trong lòng suy đoán không biết lão thái thái này là ai. Tuy vậy nàng cũng không phải tự đoán mò bao lâu, bởi vì một câu nói của Hoắc Dực đã nói lên thân phận của bà.

“Tôn nhi thỉnh an hoàng tổ mẫu.” Thanh âm của Hoắc Dực vẫn lạnh như thường, nhưng câu chữ rất ấm áp, trong lúc nói người đã quỳ xuống, tay chấp lại hành lễ.

Lâm Tam Tư ngấm nhìn lão thái thái trước mặt, ánh mắt chớp liên tục thể hiện sự ngạc nhiên của mình, thái hậu của Nam Dạ Quốc mà phải đi ra

từ trong vách tường, giống như đang đóng phim vậy, nhưng dù sao nàng cũng xuất thân từ danh môn, cho nên phản ứng với mấy chuyện này cũng rất nhanh, không đợi Hoắc Dực lên tiếng thì nàng đã quỳ xuống: “Nữ nhi của tội thần Lâm Tam Tư bái kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an!”

Sắc mặt của Hoắc Dực lập tức tối sầm lại.

“Tất cả mau đứng lên đi!” Thái hậu tươi cười nói, y phục màu tối nạm vàng khiến bà nhìn càng thêm già nua, khoe mắt cũng nhiều nếp nhăn, nhưng đôi mắt thì vẫn sáng. Bà cầm tay Lâm Tam Tư, cẩn thận xem xét, nói: “Đúng là một cô nương tốt!” Sau đó lại nắm tay Hoắc Dực, không đầu không đuôi nói: “Hoàng tổ mẫu coi như đã giữ được lời hứa đúng không? Hai năm rồi!”

“Lời của hoàng tổ mẫu đáng giá ngàn vàng, Tôn nhi xin bội phục.”

“Có gì mà bội phục! Nếu không phải do những lời người nói thì hoàng tổ mẫu có thể nhìn đến bây giờ? Lúc nào ta cũng nóng lòng muốn đến thăm con một chút! Nhìn Dực Nhi của ta này, gầy quá...” Thái hậu xoa mặt Hoắc Dực, ánh mắt như được nhìn thấy bảo bối lâu ngày không gặp, đặc biệt yêu thương. “Đều tại phụ hoàng con, lại đi tin vào mấy lời ngu ngốc kia..., Dực Nhi của ta sao có thể làm chuyện mưu phản chứ! Nghĩ đến thôi là hoàng tổ mẫu lại thấy tức giận...”

Hoắc Dực tỏ vẻ không bận tâm, nói: “Tôn nhi vẫn rất tốt, hoàng tổ mẫu cũng phải nhớ bảo trọng thân thể...”

Dường như biết được lần gặp mặt này thật không dễ dàng, không thể cứ đem thương cảm ra để làm chậm trễ thời gian được, nên Thái hậu liền nói: “Nhìn dáng vẻ bây giờ của con thì không có gì đáng ngại, khí sắc và tinh thần đều không tệ, hoàng tổ mẫu có thể yên tâm rồi.”

Hoắc Dực khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Người truyền tin vẫn chưa gửi lời đến hoàng tổ mẫu sao?”

“Gửi rồi gửi rồi!” Thái hậu liên tục xua tay, nói: “Họ cũng nói cho hoàng tổ mẫu là con rất khỏe, nhưng không tận mắt nhìn thấy thì tảng đá trong lòng ta không bỏ xuống được!” Nói xong, bà liếc mắt nhìn xung quanh nhà một lượt, nói tiếp: “Biết tối nay sẽ được đến đây, làm ta kích động đến nguyên cả ngày hôm nay chưa ăn gì, bây giờ có chút đói bụng rồi, có gì ăn không?”

“Nếu đã để hoàng tổ mẫu tới đây mà vẫn bụng đói trở về, vậy tôn nhi quả thật đã chuẩn bị không chu đáo rồi.” Dứt lời, Hoắc Dực liền dẫn Thái hậu đến sảnh ngoài của thư phòng, trên bàn đã được bày sẵn các loại trái cây và mấy món ăn, tất cả đều là do Lý tẩu chuẩn bị từ trước.

Lâm Tam Tư cũng đi cùng theo, nói thật, lần gặp mặt đầu tiên này khiến cho hình tượng Thái hậu nương nương trong suy nghĩ của nàng bị phá hủy. Nhớ khi xưa, lúc đương kim hoàng thượng vẫn còn là thái tử, vì có bất hòa với các triều thần nên bị họ đồng loạt muốn tước bỏ ngôi vị thái tử. Lúc đó thái hậu nương nương đã lên triều khấu chiến một trận ở kim điện, làm cho một đám đại thần á khẩu không nói được câu nào, cuối cùng bảo vệ được ngôi vị thái tử! Một nữ trung hào kiệt như vậy, đích thị không thể giống người thường, nói sao cũng phải có dáng vẻ khoan thai điềm đạm, tràn ngập khí phách chứ! Nhưng nhìn thái hậu nương nương lúc này đang ngồi vừa nếm đồ ăn vừa khen không dứt miệng kia, nàng thật sự cảm thấy không thể tin nổi, nhìn thái hậu lúc này thật chẳng khác gì những bà lão hàng xóm hay thích trêu chọc người cả!

“Những món này là người làm à?”

Đang suy nghĩ linh tinh thì đột nhiên nghe thấy thái hậu đặt câu hỏi, Lâm Tam Tư thấy thái hậu nhìn mình thì bèn quay sang cầu cứu Hoắc Dực,

nhưng đối phương lại làm như không thấy, chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái rồi quay đi.

Lâm Tam Tư biết tính cách lãnh đạm của Hoắc Dực, muốn trông cậy vào hẳn lúc này thì nằm mơ đi! Khẽ cắn răng, nàng trả lời: “Hồi thái hậu nương nương, không phải nô tỳ làm, là Lý tẩu trong phủ làm ạ.”

“VẬY sao...” Thái hậu nhìn nàng như đang suy nghĩ điều gì, ra vẻ lơ đãng nói: “Ai gia nghe nói người tới đây là để hầu hạ Hoắc Dực mà...”

Lâm Tam Tư trong lòng hoảng hốt, thầm nghĩ phen này xong rồi, thái hậu nương nương muốn hỏi tội nàng đây, bèn lên tiếng giải thích: “Hồi thái hậu nương nương, đây vốn là chuyện của nô tỳ, nhưng mấy ngày trước tay của nô tỳ bị thương, cho nên mới tạm thời nói Lý tẩu đến hỗ trợ.”

“Nếu ai gia nhớ không nhầm thì Lý tẩu là người bị xuất phủ rồi, đột nhiên trở về lúc này thì là sai quy tắc.” Thái hậu có gương mặt rất hiền lành, nhưng giọng nói và biểu hiện thì hoàn toàn khác biệt.

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực vẫn không lên tiếng giúp nàng thì trong lòng rất sốt ruột: “Nô tỳ biết điều này là không đúng quy củ, ngày mai nô tỳ sẽ nói Lý tẩu về, tay của nô tỳ cũng không còn gì đáng ngại nữa...”

Hoắc Dực từ nãy mặt vẫn không chút thay đổi đứng một bên, mãi đến lúc này mới quay ra nhìn thái hậu rồi lắc đầu, thái hậu thấy vậy thì đương nhiên là ngầm hiểu ý của hẳn, với lại trêu chọc cháu dâu tương lai cũng không phải là chuyện mà một vị thái hậu nương nương nên làm, bèn cười híp mắt gật đầu, dịu dàng nói: “Nếu tay bị thương thì cứ dưỡng thương cho tốt đi, không cần vội vã!”

Lâm Tam Tư ngạc nhiên mở to mắt, thái hậu nương nương sao thay đổi nhanh vậy.

Hoắc Dực nhướn mày, sủng ái nói: “Ý chỉ của hoàng tổ mẫu, còn không mau tạ ơn?”

Lâm Tam Tư thấy dáng vẻ của hai người thì trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng không thể làm gì khác hơn là khom người quỳ xuống nói: “Tạ ơn thái hậu nương nương.”

“Đến gần ai gia một chút, để ai gia nhìn kỹ người một cái nào!” Thái hậu tự mình vươn người ra kéo Lâm Tam Tư tới gần mình, tuy đã lớn tuổi nhưng mắt bà vẫn rất tốt, thậm chí còn sáng hơn cả mắt người trẻ! Bà đã sống trong cung nhiều năm, còn dạng nữ hài tử nào chưa gặp qua đâu, đơn thuần có, quyến rũ có, xảo trá có, dịu dàng có, ốm yếu cũng có. Cô bé trước mặt tuy dáng vẻ không khiến cho người ta bị thu hút, nhưng thái hậu càng nhìn càng thấy thích, “Rất thanh tú, dáng người cũng đẹp, ai gia rất ưng.”

Dứt lời, bà liền tháo vòng ngọc trên cổ tay xuống rồi đeo vào tay Lâm Tam Tư, tốc độ cực nhanh khiến cho Lâm Tam Tư không có cơ hội cự tuyệt.

Thái hậu đưa mắt nhìn Hoắc Dực, nói: “Dực Nhi, lễ ra mắt này của hoàng tổ mẫu, con có hài lòng không?”

Hoắc Dực rõ ràng rất hài lòng với hành động này của thái hậu, cười nhẹ một tiếng rồi đáp: “Hoàng tổ mẫu đã thích nàng, tôn nhi còn có thể nói gì đây!”

Thái hậu yêu thương lườm Hoắc Dực một cái rồi quay sang Lâm Tam Tư, “Ai gia ngày ngóng đêm mong, luôn chờ đến ngày nó thành thân, cho nên ai gia đã luyện tập trong cung không biết bao nhiêu lần, nghĩ tới ngày nào đó nó đưa người tới ra mắt ai gia, ai gia sẽ lập tức đeo vòng cho cô bé đó, như vậy thì người ta mới không trốn thoát được nữa!” Bà nói xong nhưng vẫn cười rất đắc ý.

Lâm Tam Tư nghe lời nói như của một đứa trẻ phát ra từ thái hậu nương nương của Nam Dạ quốc, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, hồi lâu sau mới miễn cưỡng cười ha ha hai tiếng.

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, sau một lúc gặp nhau ngắn ngủi, thái hậu nương nương phải hồi cung rồi, dù gì lần đi này cũng khá mạo hiểm, phải lừa gạt mọi người, nếu trì hoãn quá lâu thì sẽ dễ dàng bị phát hiện.

Thái hậu nương nương cố nán lại cho đến khi không thể nữa thì mới lưu luyến không rời, mỗi tay nắm tay một người đi tới trước mật thất, nhìn Hoắc Dực rồi lại nhìn Lâm Tam Tư, ghen ngào nói: “Ai gia lần này về cung, không biết đến khi nào mới được gặp lại các người.”

Hoắc Dực an ủi nói: “Hoàng tổ mẫu yên tâm, sẽ rất nhanh thôi.”

Thái hậu mặc dù miệng cười, nhưng bà rất rõ về tình trạng của Hoắc Dực, thấy hắn nói vậy liền nghiêm túc gạt đầu, “Hoàng tổ mẫu chờ.”

Hoắc Dực tự mình đỡ thái hậu vào mật đạo, ghé vào tai bà nói: “Hoàng tổ mẫu, sau khi tôn nhi rời kinh, phải giao nàng cho người chiếu cố, cho nên người đừng trêu chọc nàng như vừa rồi nữa!”

“Con còn nói được! Hoàng tổ mẫu chẳng qua chỉ thử cô bé mấy câu mà thôi, thế mà con đã sốt ruột nháy mắt với hoàng tổ mẫu! Hoàng tổ mẫu là người không biết chừng mực như vậy sao!” Thái hậu từ tốn cười một tiếng, hòa khí nói: “Nhưng cũng không thể không nói, mắt nhìn người của hoàng tổ mẫu đặc biệt chuẩn! Lâm tiểu thư kia quả thật không tệ, chẳng trách mà con che chở người ta như vậy, chỉ có điều...”

Thái hậu bỗng do dự không muốn nói hết câu, dù gì cũng là chuyện sau này, bây giờ nói chỉ tổ làm tăng thêm phiền não mà thôi, với lại sau này biết đâu số mệnh sẽ thay đổi!

“Chỉ có cái gì?”

“Cũng không có gì.” Thái hậu lắc đầu, dùng giọng của người từng trải để nói: “Sau này đừng có rêu rao quá, có những việc ngược lại sẽ làm hại cô nương kia! Thử nghĩ đến mẫu thân của con xem, nếu không phải được phụ hoàng con vạn thiên sủng ái, xem nhẹ toàn hậu cung, thì đã không trẻ như vậy đã...” Nói tới đây thái hậu lại yên lặng, bà rất yêu mến Tĩnh phi, nhưng người đã không còn, hôm nay nhắc lại chỉ khiến lòng càng thêm đau!

Thái hậu dừng bước, ngắm nhìn tôn tử mà bà yêu thương nhất, nói: “Kể từ khi mẫu thân con qua đời, trong lòng con khổ sở thế nào, người khác không biết, nhưng hoàng tổ mẫu biết, con càng tỏ ra lãnh đạm thì chứng tỏ tâm can con càng bị đè nén rất nhiều, đừng tự làm khổ mình, hoàng tổ mẫu đau lòng lắm biết không?” Ngừng lại một lúc, bà lại nói: “Bất kể con muốn làm gì thì cứ mạnh dạn mà làm, chỉ cần hoàng tổ mẫu còn sống ngày nào thì nhất định sẽ ủng hộ con!”

Nội tâm Hoắc Dực vốn đang bình tĩnh bỗng dưng cuộn trào, một lát sau mới quay về bình thường, “Tôn nhi biết, đa tạ hoàng tổ mẫu.”

Khoảng cách giữa phủ thái tử và hoàng cung vốn không tính là xa, chỉ có điều là thái hậu không muốn về, cứ đi vài bước là lại nghỉ một lát, đi một chút lại dừng lại cười cười nói nói, mãi mà vẫn chưa về đến nơi.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tư Tình

Sau khi đưa thái hậu trở về hoàng cung, Hoắc Dực và Tống Cảnh Ngưỡng hai người một trước một sau đi từ mật đạo về.

“Trong cung có tin tức truyền đến.” Tống Cảnh Ngưỡng nhỏ giọng nói, thần sắc nghiêm túc hơn ngày thường rất nhiều, “Yêu cầu điện hạ năm ngày sau phải rời kinh, chắc phải đến chiều tối mai thánh chỉ mới đến phủ.”

Hoắc Dực gật đầu suy nghĩ, “Chiến sự mặc dù căng thẳng, nhưng Hách Vân tướng công là người có năng lực, đủ để chống đỡ mấy ngày nữa.”

“Dù sớm hay muộn thì cũng phải đi, sao còn phải chờ mấy ngày?”

Hoắc Dực cười lạnh nói: “Hắn làm như vậy, một là vì hắn vẫn chưa yên tâm về ta, nếu đã quyết cho ta dẫn quân thì tất nhiên phải chuẩn bị chu toàn trước.” Nói tới đây, tròng mắt đen của Hoắc Dực trở nên âm u không thấy đáy, ngữ điệu cũng không có chút hơi ấm: “Thứ hai, hắn luôn luôn giữ hình tượng một vị hoàng đế khoan dung nhân từ với dân chúng, mà ta thì đã bị giam cầm hai năm, đột nhiên lại được giải trừ lệnh cấm để ra chiến trận, nên hắn sẽ để cho ta chuẩn bị mấy ngày, như thế mới không làm mất đi hình tượng một người cha tốt!”

Tống Cảnh Ngưỡng vốn vẫn nghĩ từ xưa chỉ có tâm tư nữ nhi là khó đoán, không ngờ tâm đế vương cũng vậy, phụ tử mà trong lúc này vẫn còn tính toán như thế, thật là rét lạnh lòng người. “Vậy bệ hạ sẽ làm gì?”

“Nếu cái danh tướng quân chỉ là chỉ dụ tạm thời, vậy tuyển chọn thêm hai gã phó tướng nữa thì có gì khó khăn?”

Tống Cảnh Ngưỡng khẽ giật mình, “Ý của điện hạ là, bệ hạ sẽ cho người nằm vùng bên cạnh người? Lấy danh nghĩa Phó tướng phụ trợ cho điện hạ, mặc cho người sai khiến, nhưng kì thực là giám sát, tìm hãm người ư?”

Hoắc Dực chỉ cảm thấy trái tim mình trở nên băng giá: “Nếu không phải vì đại cục, thì sao ông có thể yên tâm để ta rời đi được!”

“Bệ hạ thật sự không tin tưởng người đến thế à?”

Hoắc Dực lạnh lẽo cười: “Tình nghĩa phụ tử đến giờ cũng coi như chấm hết rồi.”

Tống Cảnh Ngưỡng nhìn Hoắc Dực, trong lòng vô cùng khó chịu, thường ngày hẳn là một người nói rất nhiều, nhưng giờ phút này lại không biết phải an ủi điện hạ thế nào. “Điện hạ...”

Hoắc Dực ngược mắt nhìn cửa thư phòng cách đó không xa, một tia sáng dù không rực rỡ nhưng cũng làm cho hàn băng trong lòng hẳn dần mất đi, thay vào đó là sự ấm áp của ngày xuân, không mãnh liệt nhưng đủ để chống lại cái lạnh.

Hoắc Dực cười nhạt, phất tay ý bảo Tống Cảnh Ngưỡng không cần để ý, nói: “Ra khỏi mật đạo thì trở về nhà đi, hai ngày nữa sẽ đến rất nhanh thôi, tranh thủ mà ở bên người thân.”

Tống Cảnh Ngưỡng đã đi theo Hoắc Dực Nhiều năm nay, nhưng đây là lần đầu được nghe điện hạ nói ra những lời ấm áp như vậy..., “Thuộc hạ tuân lệnh, thuộc hạ chờ Hà Tất Kỳ huynh sau khi về kinh thì sẽ lại tới đây.”

Hoắc Dực nghe xong chỉ gật đầu không nói.

Hai người ra khỏi mật đạo, Tống Cảnh Ngưỡng lại đem lối vào mật đạo trở về nguyên dạng rồi mới rời đi.

Hoắc Dực đi vào phòng bên cạnh trong thư phòng, vén rèm bước vào, quả nhiên thấy Lâm Tam Tư đã ngủ gục trên bàn rồi, vài lọn tóc đen xõa xuống vai, y phục màu bột củ sen (màu hồng nhạt), gương mặt trắng nõn vì ngủ say mà trở nên bầu bĩnh như trẻ con, lông mi dài không động đậy, dưới ánh nến, nhìn dáng ngủ của nàng tuy không thập phần thanh nhã, nhưng chỉ biết rằng nàng thật sự đang ngủ rất say.

Hoắc Dực trong mắt ánh lên nụ cười, đi tới bế nàng lên, cảm giác nàng có hơi động đậy trong ngực mình, cúi xuống nhìn, thấy nàng lại ngủ yên thì ý cười trong mắt hẳn càng rõ hơn, nhưng cũng không vội lật tẩy nàng mà trực tiếp bế nàng đi tới phòng ngủ của nàng, đặt nàng lên giường rồi đắp chăn lên.

Thấy nàng vẫn nhắm mắt bất động, hẳn mới yêu thương lên tiếng: “Vẫn chưa tỉnh?”

Lâm Tam Tư chỉ hơi mơ màng ngủ, bị Hoắc Dực bế lên thì tỉnh ngay, nhưng vẫn ra vẻ như đang ngủ say, lúc này biết không giấu được thì bật cười nói: “Sao điện hạ lại phát hiện ra được?”

Hoắc Dực nhẹ ngất mũi nàng, nói: “Nàng ngộ nguậy trong ngực ta như vậy, còn cần ta phải dùng đầu để đoán ra hửm?”

Lâm Tam Tư khẽ cười rồi ngồi dậy, “Xem ra lần tới phải đổi phương pháp mới được!”

“Có đổi cách nào đi nữa thì cũng chạy không thoát lòng bàn tay ta.” Nói xong, Hoắc Dực đưa tay ôm Lâm Tam Tư vào lòng, cúi người hôn lên đôi môi hồng, môi lưỡi dây dưa, “Trẻ vậy còn chưa ngủ, đang đợi ta à?”

Lâm Tam Tư bị hắn hôn mà như thế lạc trong sương mù, tuy muốn nói không phải, nhưng lại không muốn nói xạo làm thay đổi tâm ý của mình, đành mơ hồ đáp: “Ừm...”

Câu đáp lại của Lâm Tam Tư khiến Hoắc Dực càng thêm kích động, trực tiếp cúi đầu kéo dài nụ hôn, Lâm Tam Tư hai má đỏ bừng, ánh mắt ngập hơi nước khiến cho người ta nhìn mà trầm mê, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Điện hạ sao không nói với ta là sẽ gặp thái hậu nương nương, để ta còn biết mà chuẩn bị trước.”

Hoắc Dực hiểu suy nghĩ của nàng, nhưng vẫn muốn đùa nàng một chút: “Hoàng tổ mẫu không đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, chỉ cần có tâm là hoàng tổ mẫu sẽ thích.”

Lâm Tam Tư nghĩ lại biểu hiện lúng túng của mình ngày hôm nay, chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nào mà gặp người nữa! Ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, nàng nói: “Thái hậu nương nương nói rất đúng, ta tới đây là để hầu hạ người, nếu để cho Lý tẩu tử làm việc thì không hợp quy củ, tay của ta đã không còn lo ngại gì rồi, ngày mai để cho ta làm việc đi.” Nói xong liền duỗi tay ra, vết thương quả nhiên là tốt lên, ngay cả sẹo cũng không có.

Hoắc Dực gật đầu: “Ngày mai ta sẽ bảo Lý tẩu tử trở về.”

“Sáng mai điện hạ muốn ăn gì?”

Hoắc Dực nhú mày đáp: “Nàng quyết định đi.”

“Được.” Lâm Tam Tư nói xong liền từ trong ngực hắt ngời thẳng dậy, đưa tay cởi áo hắt, “Điện hạ mệt mỏi cả ngày rồi, mau nghỉ ngơi thôi!”

Hoắc Dực cầm lấy tay nàng, ánh mắt khẽ kìm nén dục vọng, nói: “Nàng ngủ đi, tối nay ta có chuyện quan trọng phải làm.”

“Chuyện gì mà phải vội vã như vậy?”

Hoắc Dực cười nói: “Mấy ngày nữa ta phải rời kinh rồi.”

Lâm Tam Tư trong lòng căng thẳng, thần sắc trở nên không bình tĩnh: “Đi đánh giặc sao?”

Hoắc Dực gật đầu không nói, thu vào trong mắt dáng vẻ lo lắng của Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư căn môi, vấn đề này hai người đã nhắc qua rồi, nhưng lúc này xác nhận lại khiến Lâm Tam Tư luống cuống tay chân, yên lặng một lát mới nói: “Mấy ngày nữa điện hạ đi?”

“Năm ngày.”

Đôi mi thanh tú của Lâm Tam Tư nhăn chặt lại, cho dù nàng chưa từng ra chiến trường, nhưng cũng biết câu biết người biết ta, trăm trận trăm thắng: “Cho nên có phải mấy ngày này điện hạ phải nghiên cứu sách lược, không thể nghỉ ngơi thật tốt đúng không?”

“Ừ.” Hoắc Dực đứng thẳng dậy, dung nhan tuấn lãng kèm theo khí phách kiên nghị, “Chiến sự lần trước ta đã không tham gia, nên lần này phải nghiên cứu cho kỹ.”

“Chỉ một mình điện hạ à?”

Hoắc Dực cười nói: “Ta mặc dù đã bị giam cầm hai năm, nhưng dù gì cũng từng một thời dẫn binh ra trận, quân sư tâm phúc vẫn có mấy người!”

“Điện hạ phải tính chuyện quan trọng, ta thân nữ nhi không thể giúp gì được, không bằng để ta đi pha trà rồi mang qua, đêm rất dài, uống chút trà cho tỉnh táo.” Dứt lời liền xoay người muốn đi, nhưng lại bị Hoắc Dực nắm tay giữ lại.

Hoắc Dực nghiêng người qua, ghé vào tai nàng nói: “So với uống trà, thì việc nàng yên ổn đi ngủ sẽ khiến cho ta tỉnh táo hơn đấy.”

***

Lâm Tam Tư cả đêm không ngủ, cho đến khi trời tờ mờ sáng mới ngủ thiếp đi, vốn chỉ định chợp mắt một lát rồi dậy, ai ngờ đến khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao rồi.

Lâm Tam Tư ảo não không thôi, vội vàng đi rửa mặt rồi chạy tới phòng bếp, phát hiện Lý tẩu tử đã xuất phủ, nhưng bữa sáng đã làm xong, trong nồi là các món ăn vẫn còn nóng hổi.

Cuộc sống dường như lại trở nên thanh tĩnh như hồi nàng mới vào phủ, chỉ khác là giữa nàng và điện hạ đã tâm ý tương thông. Lâm Tam Tư đi giặt y phục rồi phơi ra ánh nắng, quay người lại liền có thể thấy Hoắc Dực đứng ở cửa sổ thư phòng, ánh mắt đang nhìn nàng một cách ôn hòa.

Cơm trưa, hai người vui vẻ hòa thuận vừa ăn vừa nói chuyện, một bữa cơm thôi mà có thể kéo dài một hai canh giờ, đồ ăn dù đã nguội nhưng vẫn thấy rất ngon miệng.

Sau khi ăn xong, Lâm Tam Tư như cũ hầu hạ Hoắc Dực luyện chữ, nhưng tuyệt đối sẽ không để mực đổ ra bàn như lần trước nữa đâu!

Vào một tối nọ, thái giám tuyên chỉ trong cung cuối cùng cũng đến phủ thái tử, cuộc sống yên ả đã nổi lên chút gợn sóng, lệnh giam cầm mặc dù được giải trừ, nhưng cổng phủ thái tử vẫn đóng chặt, hai con sư tử đá bên ngoài vẫn đứng ngạo nghễ như xưa, không có chút ý tứ muốn mở cửa đón khách.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thâm Tình

Trên đường phố ngoài phủ thái tử mặc dù truyền đến nhiều tiếng ồn, nhưng Lâm Tam Tư vẫn ngủ rất say không hề nghe thấy gì, mấy ngày vào phủ, người khiến nàng tỉnh giấc luôn luôn là Hoắc Dực, Hoắc Dực vừa động dậy là nàng đã cảnh giác tỉnh lại. Nhưng kể từ khi Hoắc Dực phải nghị sự cùng quân sư, sợ ầm ĩ đến việc nghỉ ngơi của nàng, nên bàn chuyện xong liền không vào phòng nàng ngủ nữa, chỉ chớp mắt một lúc ở thư phòng hoặc phòng ngủ của mình. Đêm qua người dò la tin tức cũng trở lại, Tống Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ đều vào trong phủ, Hoắc Dực vì thế chưa hề được ngủ chút nào.

Lâm Tam Tư không giúp được gì, chỉ có thể bắt tay vào nấu nướng, nhưng không có ai nhắc nhở thì nàng sẽ rất dễ dậy muộn. Vì để cho Hoắc Dực không bị đói bụng sau một đêm, nàng liền nghĩ ra một cách là tìm một sợi dây nối giữa cửa thư phòng với cửa phòng ngủ của nàng. Hậu quả của phương pháp này sẽ có mặt tốt và xấu, mặt tốt là dưới tác động của lực kéo, chỉ cần bên kia Hoắc Dực mở cửa là bên này cửa phòng nàng sẽ đóng lại, kêu ụp một tiếng, nhất định có thể khiến nàng tỉnh giấc! Mặt xấu là, bất luận khi nào thì cửa phòng nàng cũng phải mở toang ra.

Thông qua kiểm nghiệm thực tế, phương pháp này có hiệu quả vô cùng tốt, hôm sau Lâm Tam Tư không dậy muộn nữa, thật vui vẻ vào bếp làm một bàn điểm tâm thịnh soạn, ngẫu nhiên sẽ cùng dùng bữa với Tống Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ, hai người đó cũng rất thức thời, cho dù có thèm thường đến đâu đi nữa thì chỉ cần nhìn ánh mắt lạnh băng của Hoắc Dực là họ sẽ tự động từ chối, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Ngày mai là phải lên đường rồi, nghị sự đêm nay liền kết thúc sớm hơn một chút, mọi người sau vài đêm cũng không thể chống lại cơn buồn ngủ, sau khi cáo từ liền lần lượt xuất phủ. Chỉ còn lại Tổng Cảnh Ngưỡng là tinh thần phấn chấn, tựa hồ còn muốn ở lại cùng điện hạ thêm chút nữa, Hà Tất Kỳ vì về cùng đường với hãn nên cũng ở lại chờ, đột nhiên phát hiện ở cửa thư phòng có quần một sợi dây, không khỏi ồ lên một tiếng.

Hoắc Dực nhìn theo ánh mắt hãn, lông mày liền lập tức nhăn lại.

“Hôm qua không thấy cái này mà!” Tuy nói phong cách hành sự của Hoắc Dực khiến người ta hơi khó hiểu, nhưng thứ trẻ con kia nhất định không phải do điện hạ làm ra, nhưng trong phủ này ngoài điện hạ ra thì chỉ còn Lâm tiểu thư thôi, nhưng hãn sợ nếu nói ra Lâm tiểu thư thì sẽ kích động đến điện hạ, không thể làm gì khác hơn là quanh co nói: “Điện hạ, cái này hãn không phải là...Do ngài buộc đúng không?”

Chút suy nghĩ của Tổng Cảnh Ngưỡng sao có thể giấu được Hoắc Dực, hãn lạnh lùng nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng một cái, hù cho đối phương khẽ run rẩy, thiếu chút nữa tiểu ra quần, lập tức lui về sau một bước. Hoắc Dực trực tiếp đi tới cửa, ngón tay thon dài cầm lấy sợi dây, suy nghĩ một chút rồi đóng cửa lại, nói: “Người đi tới trước phòng nàng đi.”

Tổng Cảnh Ngưỡng không hiểu ra sao, nhưng lời điện hạ phân phó hãn không dám từ chối, liền sai bước chạy tới phòng Lâm Tam Tư, một lát sau chạy về, lại thấy cửa thư phòng đang mở thì lập tức ngộ ra.

Hoắc Dực chấp tay đứng thẳng trước cửa, thấy hãn trở lại thì nói luôn: “Cửa đã đóng lại đúng không?”

“Vâng, xem ra tác dụng của sợi dây này là bên này mở cửa ra thì cửa bên kia sẽ đóng lại.” Tổng Cảnh Ngưỡng mặc dù hiểu ra, nhưng trong lòng vẫn tò mò không thôi, Lâm tiểu thư này nhìn dáng vẻ thì rất ra dáng tiểu thư

khuê các, không ngờ lại thích mấy trò trẻ con này! “Lâm tiểu thư thật thông minh, trò này rất thú vị!”

Tống Cảnh Ngưỡng hoàn toàn đắm chìm trong trò chơi này, lòng còn nghĩ khi về nhà sẽ bắt chước theo, không để ý đến ánh mắt của Hà Tất Kỳ đang nhìn mình. Một câu rất thú vị kia của hắn đã thành công nhận được một cái lườm của Hoắc Dực. Tống Cảnh Ngưỡng trong lòng buồn bực, không khen không được, mà khen cũng không được, điện hạ à, người rất cục muốn thế nào đây!

Hà Tất Kỳ có nhiều kinh nghiệm hơn Tống Cảnh Ngưỡng rất nhiều, nghĩ một lát liền đoán ra được nguyên do, thành khẩn nói: “Điện hạ, tâm tư của Lâm tiểu thư thật tinh tế, hôm nay Lâm tiểu thư còn toàn tâm toàn ý ngồi chờ điện hạ, trước đây chúng thuộc hạ đã thật sự lỗ mãng rồi.”

Tống Cảnh Ngưỡng nghe vậy thì như chìm trong sương mù, không khỏi huých tay Hà Tất Kỳ, nhỏ giọng nói: “Ý gì vậy?”

Hà Tất Kỳ liếc hắn nói: “Chẳng trách mà Tôn tiểu thư không để ý tới người, đúng là một tên đầu gỗ!”

Thấy hai người cùng vào sinh ra tử đều ghét bỏ mình, Tống Cảnh Ngưỡng thật sự muốn phát điên lên rồi!

Hoắc Dực nhìn lướt qua hai người rồi chăm chú để ý sợi dây, mấy ngày nay nàng đều dậy sớm, hắn còn nghĩ là nàng không ngủ được, thì ra là như vậy! Trong lòng mặc dù rất ấm áp, nhưng nhiều hơn cả là cảm thấy tự trách, cứ cho rằng hắn đã thu xếp hết thảy mọi thứ vì nàng, thậm chí còn mời cả hoàng tử mẫu, nhưng giờ nhìn lại, những điều nàng làm tuyệt đối không hề ít hơn hắn chút nào!

Hoắc Dực nheo mắt nói với Hà Tất Kỳ: “Người đi thu xếp đón Lâm Tuyên đi.”

Hà Tất Kỳ cảm thấy không ổn, đang muốn mở miệng khuyên can thì lại nghe Tổng Cảnh Ngưỡng nói: “Điện hạ, nếu bị người của Ninh vương hoặc Lương vương biết rồi bẩm báo với hoàng thượng, e là điện hạ sẽ không xong đâu!”

Hà Tất Kỳ nghe vậy cũng gật đầu, tên Tổng Cảnh Ngưỡng này chỉ là đầu gối trong chuyện nam nữ thôi, còn những chuyện liên quan đến điện hạ thì hẳn không hề ngốc chút nào!

Hoắc Dực lạnh lùng nói: “Lúc này hẳn đang muốn cầu cạnh ta, sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà trách phạt ta đâu, nhiều nhất thì cũng chỉ cảnh cáo mấy câu là xong!”

Hà Tất Kỳ khuyên nhủ: “Thuộc hạ hiểu tâm ý của điện hạ, nhưng với tình cảnh bây giờ, dù chỉ là một câu cảnh cáo không mặng không nhạt của hoàng thượng cũng sẽ rước lấy vô số phỏng đoán của mọi người! Triều thần hầu như đứng về phe của Lương vương và Ninh vương, cục diện trước mắt cực kỳ bất lợi với điện hạ.”

“Vậy thì sao!” Hoắc Dực phất tay áo, ánh mắt vô cùng ngang ngược, nói: “Nếu ta mà nao núng trước mấy chuyện đó, vậy thì quá uổng với ngôi vị thái tử rồi!”

“Điện hạ...”

Hoắc Dực khoát tay, “Chuyện này không phải bàn nữa, các người cứ làm theo lời ta.”

Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng liếc mắt nhìn nhau, biết điện hạ nói một là một nói hai là hai, chỉ đành biết bất lực không lên tiếng khuyên ngăn nữa, lập tức cáo lui.

Hoắc Dực từ từ dạo bước đi tới đình lục giác, đứng bên trong đình nhìn qua hướng phòng bếp, thấy Lâm Tam Tư đang cực kỳ bận rộn, mái tóc đen

được nàng tùy tiện buộc lên, một ít tóc rủ xuống trên trán, áp lên gò má hồng của nàng, đôi môi cười yếu ớt như ẩn như hiện, dáng vẻ lười nhác mà kiêu my...

Hoắc Dực chậm rãi nhắm hai mắt lại, sáng sớm nay đã lên chiến lược xong xuôi, trong lòng còn liêu lĩnh muốn đạt được mục đích, song chỉ vì lúc này mà có phần băn khoăn. Hai năm qua hẳn dùng trăm phương ngàn kế muốn thoát khỏi sự giam cầm, thế mà hôm nay lại không đành lòng mà rời đi.

Lâm Tam Tư nhìn thấy Hoắc Dực, liền nhô đầu ra cửa sổ, cười nói: “Điện hạ đói bụng chưa? Ta đang nấu món mà người thích nhất đây, chỉ một lát nữa là xong thôi!”

Hoắc Dực gật đầu không nói, một lát sau người đã đi tới phòng bếp.

Lâm Tam Tư thấy vậy sợ hết hồn, “Điện hạ sao lại vào đây, nơi này nhiều khói dầu, người mau đi ra đi!”

Hoắc Dực vẫn không nhúc nhích, ánh mắt thâm thúy khóa chặt lấy Lâm Tam Tư, trên trán nàng có một lớp mồ hôi mỏng, bên thái dương chẳng biết bị dính khói đen từ khi nào, dưới đôi mắt trong suốt là một màu thâm đen, hiển nhiên là do ngủ không ngon giấc... Hắn một tay kéo nàng lại, không để ý đến sự kinh ngạc và tránh né của nàng, “Điện hạ, người ta đang bận lắm, đừng để y phục của người bị dơ!”

“Ta không muốn đi đánh giặc nữa, phải làm sao bây giờ?”

Thanh âm trầm thấp đột ngột truyền tới, lập tức khiến cho toàn thân Lâm Tam Tư cứng đờ, một hồi lâu sau mới vui sướng cực độ nói: “Vậy thì không đi nữa!”

Ngữ điệu vui mừng này không phải là giả vờ, ánh mắt của nàng ngoài sự chân thành ra thì không còn ẩn chứa điều gì nữa.

Nàng thật sự không muốn để hấn đi mạo hiểm, cho dù biết hấn sẽ trở về, thì nàng cũng không hy vọng hấn bị thương!

Hoắc Dực không chút tiếng động thở dài, gần đây cảm xúc của hấn luôn lên xuống không yên, nhưng chỉ một câu nói của nàng đã làm hấn kiên định vạn phần, vì trừ bản thân hấn ra, còn là vì nàng nữa! Hấn nâng mặt nàng lên, cúi xuống cho nàng một nụ hôn sâu, nói: “Lệnh vua nhất định phải theo, sao nàng lại ngốc như vậy, dễ dàng tin lời ta nói!”

Lâm Tam Tư cũng biết là mình suy nghĩ hơi kỳ, cũng cười nói: “Nào có, điện hạ nói gì ta cũng chấp thuận, đây chẳng phải là bổn phận của ta ư!”

“Người có thể khiến ta không biết phải làm sao...” Hoắc Dực miễn cưỡng cười một tiếng, còn sáng hơn ánh dương mấy phần, nhẹ nhàng vuốt ve chóp mũi nàng, nói tiếp: “Cũng chỉ có một mình nàng thôi.”

Nghe ngữ điệu thoải mái và thương yêu của Hoắc Dực, Lâm Tam Tư thật sự cảm thấy cả người như đang bị hòa tan vậy.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Có Thai

Sau khi lưu luyến không rời Lâm Tam Tư, Hoắc Dực sáng sớm liền ra cửa đi hành lễ với đương kim hoàng thượng, lĩnh mệnh xong liền cùng quân binh lao ra biên cương. Lâm Tam Tư cả đêm ngủ không ngon giấc, đến khi Hà Tất Kỳ đến nói cho nàng biết là điện hạ đã bình an ra khỏi thành, nàng vẫn lo lắng không thôi, cơm cũng không muốn ăn, nằm xuống giường mơ mơ màng màng thiếp đi.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Giọng nói quen thuộc khiến Lâm Tam Tư ngồi bật dậy, không dám tin nhìn người đang quỳ trên đất, do dự mở miệng hỏi: “Bách Hợp?”

“Là em, tiểu thư!” Bách Hợp sớm đã nước mắt giàn giụa, hai chân quỳ xuống di chuyển tới cạnh giường, nhào vào ôm đùi Lâm Tam Tư, nói: “Tiểu thư, người chịu khổ rồi!”

Lâm Tam Tư vẫn ngỡ như đang nằm mơ, liền dùng sức nhéo mạnh vào đùi, cơn đau truyền tới nói cho nàng biết đây không phải là mộng. “Bách Hợp, ta vẫn đang ở phủ thái tử à?”

“Dạ.” Bách Hợp ngừng khóc, nói: “Thái tử điện hạ sai người tìm được nô tỳ, nên nô tỳ lúc này mới có thể vào phủ hầu hạ tiểu thư...”

Nghe lời Bách Hợp nói, Lâm Tam Tư mới biết thì ra lời điện hạ nói hôm đó không phải là đùa, chàng quả nhiên đã tìm được Bách Hợp, là người trước kia hầu hạ nàng ở Lâm phủ. Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Tam Tư lại vô cùng đau xót, hiện tại muốn đến trước mặt chàng nói tiếng cảm ơn, nhưng không biết còn phải đợi đến khi nào!

“Bách Hợp, em mau dậy đi.” Lâm Tam Tư kéo Bách Hợp dậy, nói: “Mau nói cho ta nghe, sau khi em rời khỏi Lâm phủ thì đã đi đâu? Có khỏe không? Những người trong phủ có còn liên lạc với nhau không?”

Bách Hợp nghe vậy thì nước mắt lại chảy ra, “Tiểu thư chỉ lo quan tâm nô tỳ thôi, còn tiểu thư người thì sao? Bây giờ đang ở nơi này, không có ai hầu hạ, người thật sự phải chịu khổ rồi!”

“Ta ở đây yên ổn lắm, thái tử đối xử với ta rất tốt, không phải còn giúp ta tìm em về đó à!”

Bách Hợp nghĩ thì cũng thấy đúng, nhưng lòng vẫn không thể hiểu, mọi người đều nói thái tử là người lãnh khốc vô tình, nhưng qua dáng vẻ của tiểu thư thì dường như tiểu thư sống rất tốt cùng thái tử! Nhưng thái tử diện hạ dù gì cũng ra khỏi thành rồi, nàng cũng sẽ không được gặp, cho nên liền vớt đi nghi vấn, trả lời câu hỏi của Lâm Tam Tư: “Lúc ấy người kiểm tra và tịch thu tài sản là hộ bộ thị lang Tôn Hữu Bình, hắn và lão gia có chút thân quen nên cũng không làm khó chúng em, ngược lại còn giúp những cô nhi không nhà như chúng em nữa. Nhưng không thể ở lại kinh thành được, chỉ có thể rời đi những huyện khác, em nghĩ một ngày nào đó tiểu thư sẽ ra ngoài, sẽ muốn rời đi kinh thành, nên đã đi tìm mấy công việc lật vật để làm, cố gắng chống đỡ đến bây giờ...”

Lâm Tam Tư hơi nắm chặt tay Bách Hợp một chút, mặc dù nói rất nhẹ nhàng, nhưng nàng hiểu một cô nương mà phải nghĩ cách sinh tồn ở kinh thành thì sẽ khó khăn đến cỡ nào! “Phục Linh đâu? Các em không đi với nhau sao?”

Bách Hợp lắc đầu, sắc mặt có chút bi thương: “Nô tỳ vốn đi cùng với Phục Linh tỷ, sau tỷ ấy lại bị Tần đại nhân nhìn trúng, muốn lấy về làm thiếp, Phục Linh tỷ vốn không muốn, sau lại hỏi thăm được là Tần đại nhân có liên quan đến vụ án của Thẩm lão gia, Phục Linh tỷ nghĩ có thể từ Tần đại nhân mà nghe ngóng được chút thông tin, cho nên liền đáp ứng rồi...”

“Cái gì!” Lâm Tam Tư nghe đến đó thì sắc mặt trắng bệch, nàng cắn chặt môi, chán nản vô lực nói: “Phục Linh, em ấy...hiện tại thế nào rồi?”

“Phục Linh tử sau khi bị Tần đại nhân đưa vào phủ, lúc mới đầu còn có thể liên lạc được, sau lại bị Tần phủ theo dõi chặt nên đã lâu không có tin tức của tử ấy, không biết giờ tử ấy ra sao rồi!”

“Bất kể nói thế nào, một khi đã gả cho tên Tần Đình Vượng kia thì cuộc sống hẳn sẽ trôi qua không tốt, huống hồ họ Tần kia đã lấy về trước đó mười thị thiếp rồi, Phục Linh vào đó chỉ còn biết ủy khuất thôi!”

Bách Hợp nhìn dáng vẻ tức giận của Lâm Tam Tư, nhỏ giọng nói: “Hiện tại đã là 16 người rồi...”

Sau Phục Linh, Tần Đình Vượng lại lấy về ngay năm thiếp nữa, có thể tưởng tượng cuộc sống ở Tần phủ sẽ bi thảm cỡ nào! Lâm Tam Tư nhắm mắt lại, nghĩ đến cuộc sống không buồn không lo của nàng, Phục Linh và Bách Hợp ở Lâm phủ trước kia, trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu, đột nhiên dạ dày cuộn trào, không kìm chế được mà nôn ra!

“Tiểu thư, tiểu thư, người sao vậy?” Bách Hợp sợ hãi không hiểu chuyện gì, đột nhiên nghĩ đến Hà Tất Kỳ vẫn còn ở trong phủ, liền la lớn: “Hà đại nhân, Hà đại nhân, tiểu thư bị nôn!”

Hà Tất Kỳ là một người luôn suy nghĩ mọi chuyện hết sức chu toàn, lúc tìm được Bách Hợp, thấy khí sắc của nàng rất kém, hẳn liền tìm đến Hoa đại phu nhờ ông trị liệu cho Bách Hợp, lúc này vừa mới trả xong bạc cho đại phu, đang định đưa đại phu xuất phủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi, khiến Hoa đại phu còn chưa ra khỏi cửa đã bị hần vội vàng kéo vào trong lần nữa, trong lòng Hà Tất Kỳ kêu khổ thấu trời, điện hạ mới rời đi lúc sáng mà bây giờ đã có chuyện rồi! Hần là người đọc sách, đương nhiên biết không thể vào phòng của tiểu thư người ta, nhưng chuyện mà điện hạ giao

phó, hẳn một chút cũng không muốn mắc sai lầm, lập tức không chút do dự đẩy cửa vào.

Bách Hợp đỡ lấy Lâm Tam Tư vẫn còn đang nôn, nước mắt giàn giụa nhìn Hà Tất Kỳ, “Hà đại nhân, tiểu thư bị nôn...”

Vừa dứt lời thì Lâm Tam Tư không còn nôn nữa, cảm thấy cũng không có vấn đề gì, liền nói: “Hà đại nhân đừng lo lắng, có thể là do ta ăn phải đồ hỏng, nha đầu này chưa từng thấy ta như vậy nên mới làm kinh động đến Hà đại nhân, hiện tại không sao rồi, Hà đại nhân tiễn Hoa đại phu ra ngoài đi.”

Hà Tất Kỳ thấy sắc mặt tái nhợt của Lâm Tam Tư, liền nói: “Điện hạ đã giao phó cho thuộc hạ là phải chiếu cố Lâm tiểu thư, nếu Hoa đại phu đã tới đây, vậy Lâm tiểu thư hãy để cho Hoa đại phu chẩn bệnh xem thế nào! Cũng coi như khiến mọi người an tâm hơn.”

Lâm Tam Tư nghe hẳn nói vậy thì liền đáp ứng.

Hà Tất Kỳ bảo Hoa đại phu ở trong phòng chẩn bệnh cho Lâm Tam Tư, còn mình thì khom lưng cúi đầu lui ra ngoài, đưa tay kéo cửa lại, nghiêm trang đứng dưới mái hiên, trong lòng thật hối hận không thôi. Vẫn là Tổng Cảnh Ngưỡng thông minh, điện hạ quan tâm Lâm tiểu thư như vậy, nếu có chuyện gì không may thì e rằng hẳn có chết cũng không hết trách nhiệm! Chẳng bằng đi theo điện hạ tung hoành sa trường, dù có chết trận ở đó cũng không hổ danh là đấng nam nhi!

Hà Tất Kỳ còn đang suy nghĩ linh tinh thì Hoa đại phu đã mở cửa đi ra ngoài, trên mặt tràn ngập nụ cười, nói: “Hà đại nhân, tin vui a tin vui a!”

Hà Tất Kỳ hỏi: “Tin vui gì?”

“Lâm tiểu thư có tin vui!”

“Hả?”

Hoa đại phu ngựa mặt lên cười: “Điện hạ có người nổi nghiệp rồi!”

Hà Tất Kỳ mặt nhăn lại như trái khố qua, chiếu cố cho một cô nương được điện hạ thương yêu vốn đã rất khó khăn, giờ cô nương được điện hạ sủng ái kia còn đang mang trong mình đứa con nối dõi của điện hạ nữa, đã khó nay càng thêm khó hơn rồi!

***

Tuần mã nối nhau chạy như điên trên đường, bụi đất cuồn cuộn nổi lên, ngồi trên ngựa là những nam nhân mặt mũi lạnh lùng nghiêm nghị, trừ những tiếng “Giá!” thỉnh thoảng vang lên thì không nghe thấy bất kì âm thanh nào nữa.

“Điện hạ, đã gần đến trưa rồi, nơi này trước không người sau không nhà, chẳng biết lúc nào mới tìm được phòng trọ, không bằng ăn tạm chút lương khô rồi tiếp tục lên đường.”

Tổng Cảnh Ngưỡng mặc trên mình áo giáp sắt, trông vốn đã vô cùng tuấn lãng và cương nghị, nhưng so với Hoắc Dực đứng bên cạnh cũng một thân áo giáp như vậy, thì vẻ khí phách và tư thái lạnh lẽo đã bị giảm đi rất nhiều.

“Ừm.” Hoắc Dực gật đầu, tung người xuống ngựa, động tác vô cùng soái.

Tổng Cảnh Ngưỡng đưa tay ý bảo mọi người dừng ngựa nghỉ ngơi, liếc thấy động tác của Hoắc Dực thì bèn ghi nhớ rồi bắt chước, lúc xuống ngựa cũng thuận thế giơ chân lên, nhưng con ngựa của hắn không biết vì sao lại đột ngột cất vó hí dài một tiếng, thiếu chút nữa thì khiến hắn bị ngã từ trên lưng ngựa xuống.

Tổng Cảnh Ngưỡng đập một cái vào lưng con ngựa, thầm thì nói: “Nhiều người ở đây như vậy mà cũng không biết cho chủ nhân của người chút mặt mũi!”

Mọi người đang chuẩn bị cười nhạo Tổng Cảnh Ngưỡng thì lại thấy Hoắc Dực không tiếng động nhướn mày lên, ánh mắt lộ ra ý cảnh giác, yên lặng ra hiệu cho mọi người không được lên tiếng. Đều là chiến tướng ở dưới trướng hãn nhiều năm, lúc này thấy vậy liền biết ngay là điện hạ phát hiện điều gì! Mọi người im lặng đưa tay giữ chặt lấy kiếm bên hông, bình tĩnh quan sát về cùng một hướng.

Quả nhiên không lâu sau, trên đường xuất hiện một người, người kia ngồi trên lưng ngựa đuổi đến nên căn bản không nhìn thấy rõ tướng mạo.

Hoắc Dực thấy vậy thì gương mặt cương nghị hơi giãn ra, ngồi xuống một chỗ ăn lương khô. Mọi người thấy hãn như vậy thì cũng buông lỏng cảnh giác, dù sao người muốn gây bất lợi cho họ thì sẽ không hành động ngu ngốc đến thế, nếu muốn ra tay thì sẽ không chọn ra tay giữa ban ngày, càng sẽ không một mình một ngựa mà phi tới.

Tổng Cảnh Ngưỡng biết không có nguy hiểm gì, liền xoa xoa lên chỗ mà mình vừa đánh của con ngựa, nói: “Tiểu tử ngoan, xem ra không phải là người muốn làm chủ nhân mất thể diện, mà là muốn nhắc nhở phía sau chủ nhân có người đúng không?”

Tuần mã trầm thấp hí một tiếng, coi như là đáp lại.

Đến khi con ngựa kia đi tới chỗ họ, Tổng Cảnh Ngưỡng mới cười một tiếng, nói: “Điện hạ, thuộc hạ biết người này, hãn là người đi theo Hà Tất Kỳ huynh.”

Hoắc Dực vốn trầm mặc bỗng nhú mày lại, trong lòng không hiểu vì sao lại căng thẳng, khối lương khô cầm trong tay chẳng biết đã bị vỡ từ khi nào.

Người kia cười ngựa nhảy xuống, dáng vẻ mệt mỏi quỳ trước mặt Hoắc Dực nói: “Điện...Điện hạ, Hà...Đại nhân sai...sai thuộc hạ tới...nói...nói với người...”

“Nói điếm chính.”

Hoắc Dực lạnh lùng nói, hai mắt giống như mũi tên nhọn, mày nhíu lại vô cùng chặt, tựa như một con sư tử có thể nổi giận bất cứ lúc nào.

Gã sai vặt kia vốn là tới để báo tin vui, nhưng vì dọc đường cười ngựa phi như điên nên hơi thở không ổn định, nói không nên lời, hiện tại bị Hoắc Dực lạnh lùng quát thì sợ đến vỡ cả tim gan, nói một tiếng không rõ ràng: “Có rồi!”

Câu này không chỉ khiến mặt Hoắc Dực trở nên lạnh hơn, mà đến cả Tổng Cảnh Ngưỡng cũng chịu không nổi, nói: “Huynh đệ à, có cái gì? Người nói rõ ràng chút đi! Chúng ta cũng không phải con giun trong bụng người, ai mà biết lời người nói có ý gì chứ!”

Gã sai vặt vừa nãy bị dọa đến bẽ mặt, nhưng dù sao cũng là người đi theo Hà Tất Kỳ đã lâu, nên mau chóng ổn định lại được, nói: “Điện hạ, Lâm tiểu thư có tin vui! Hà đại nhân bảo nô tài chạy tới nói với điện hạ...”

Lời còn chưa nói hết, thân thể Hoắc Dực đã đứng bật dậy, động tác nhanh đến mức ngay cả Tổng Cảnh Ngưỡng đứng bên cạnh cũng không nhìn rõ, ngạc nhiên há to mồm, hồi lâu sau mới phản ứng lại được.

Hoắc Dực một tay giữ chặt dây cương, tung người nhảy lên ngựa, thân thủ mạnh mẽ cùng biểu tình lạnh lùng trên mặt khiến người ta sợ hãi, hần chập rãi nói: “Các người đi trước đi, đừng làm trễ nải hành trình, ta sẽ tới sau!” Dứt lời liền giương giày lên, lập tức điều khiển ngựa quay trở về.

Khói bụi bốc lên làm Tổng Cảnh Ngưỡng ho sặc sụa, thật vất vả mới hết, cố gắng hô lên: “Điện hạ, ngài đi đâu vậy?”

Hoắc Dực không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói hai từ: “Hồi phủ!”

Hồi phủ...Hai chữ tuy rất đơn giản ngắn gọn nhưng lại làm Tống Cảnh Ngưỡng nghe xong mà đau cả đầu, điện hạ thì thoải mái rồi, nhưng còn hấn thì khổ đây! Nhìn bóng dáng cô lãnh ngày một xa, Tống Cảnh Ngưỡng vè mặt đau khổ xoay người lại, tức giận quát lên với một đám người đang đứng ngây ngốc: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau hóa trang cho ta đi, mấy ngày tới này điện hạ của các người chính là ta, là ta, biết chưa hả!”

Mấy người đi theo đều là tâm phúc của Hoắc Dực, hiển nhiên cũng từng chứng kiến qua việc Tống Cảnh Ngưỡng cải trang thành Hoắc Dực rồi, cho nên không ai cảm thấy ngạc nhiên cả, lập tức cuống cuồng giúp Tống Cảnh Ngưỡng cải trang.

Tống Cảnh Ngưỡng không ngừng kêu khổ trong lòng, vạn phần hối hận vạn phần hối hận a, vẫn là Hà Tất Kỳ huynh thông minh, chỉ việc hầu hạ Lâm tiểu thư được điện hạ sủng ái nhất, không nói đến việc được ăn uống no đủ, mà lúc này Lâm tiểu thư lại có bầu, Hà Tất Kỳ huynh sẽ càng thêm có công hơn, sau này điện hạ nhất định sẽ đối đãi với huynh ấy tốt hơn nhiều!

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hoắc Dực mặc dù đã tăng nhanh tốc độ, dọc đường đi liên tục quất roi vào ngựa, nhưng lúc về đến cửa thành thì trời đã tối, đây là thời điểm mà mọi người tụ tập ở cửa thành đông nhất, cũng xem như là lúc náo nhiệt nhất trong ngày.

Hoắc Dực là thái tử của Nam Dạ quốc, từng làm mưa làm gió ở kinh thành, nên không một người nào là không biết. Vì để tránh cho có người nhận ra, trước khi vào thành hãn đã phải cải trang, diện mạo lúc này đã khác biệt rất nhiều, chỉ có hơi thở lạnh lùng là luôn thường trực, làm cho thôn dân đứng bên cạnh không tự chủ mà quay sang nhìn hãn mấy lần, chỉ thấy hai ánh mắt kia cực kỳ lạnh lẽo, mà con ngựa hãn ta đang cưỡi cũng khác hãn những con ngựa bình thường, cao lớn oai phong hiem thấy, nhưng ánh mắt của nó thì cũng giống hệt với chủ nhân, âm trầm nhìn quanh bốn phía. Người và ngựa không tiếng động bước lên phía trước, lại càng khiến người ta cảm thấy sợ, nhất thời mọi người xung quanh đều tự động cách xa ra một chút.

Sắp vào đến cổng thành thì đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng vó ngựa huyên náo.

“Tránh ra! Mau tránh ra! Mau tránh ra!” Một giọng nam tục tăng phá vỡ bầu không khí.

Ngựa chạy với tốc độ rất nhanh, người cưỡi ngựa không ngừng vung roi hô hào, làm cho cổng thành vốn đã rất chật chội phải chừa ra một khoảng trống, dân chúng bởi vì tò mò nên cũng dừng chân nhìn, sôi nổi bàn luận xem đây là vị quan nào.

Hoắc Dực híp mắt nhìn ra đằng sau, thấy có một đám người dáng dấp nhà quan cười ngựa đến, phía sau là một chiếc xe ngựa to gấp một phần ba xe ngựa bình thường, cách tấm màn gấm xanh ngọc có thể thấp thoáng nhìn thấy một người mặc y phục màu lam có gương mặt trắng nõn, trên xe ngựa có buộc chuông, lúc xe lắc lư phát ra tiếng động dễ nghe.

Đột nhiên có một đứa trẻ khoảng hai ba tuổi chạy ra từ trong đám người, bước chân lảo đảo chạy đi, mọi người vốn vẫn đang chú ý vào chiếc xe ngựa, đến lúc phát hiện ra thì đứa bé kia đã loạng choạng đứng ra giữa đường. Mọi người thấy vậy thì rất hoảng sợ, dưới tình thế cấp bách, một số người lại liếc nhìn Hoắc Dực, dưới tình thế hỗn loạn lúc này, Hoắc Dực là người đặc biệt nhất, khí chất lạnh nhạt khiến người ta run sợ, tình cảnh này e là chỉ có hắn mới có thể cứu được đứa bé kia.

Dưới ánh nhìn khẩn cầu của mọi người, Hoắc Dực vẫn lạnh lùng ngồi trên tuấn mã, vẻ mặt tựa như sông băng vạn năm, yên lặng không nhúc nhích.

Trong thời khắc khủng hoảng, một nam tử không để ý tới hiểm nguy đã thật nhanh chạy tới bên cạnh ôm lấy cổ cậu bé, dùng thân thể của mình để che chắn cho cậu bé, lúc mà ai cũng nghĩ nam tử kia sắp biến thành linh hồn dưới vó ngựa thì may mắn người cười ngựa đã kịp thời ghì chặt dây cương, con ngựa hí dài một tiếng rồi dừng lại.

Cha mẹ của cậu bé sợ hãi đến nhũn cả chân, vừa ôm lấy con mình vừa không ngừng dập đầu cảm ơn nam tử kia, nam tử không thèm để ý phất tay, dặn dò bọn họ phải trông nom trẻ nhỏ cẩn thận. Trong đám đông đã có người nhận ra thân phận của nam tử kia, nói: “Thì ra là Cố nhị công tử!”

Có người tò mò hỏi: “Cố công tử nào?”

“Còn Cố công tử nào nữa, đương nhiên là nhị công tử Cố Hạo Đình nhà lễ bộ thị lang Cố Viên Thanh rồi!”

“Thì ra là người đó, chẳng trách mà thế!” Có người nói: “Cố nhị công tử luôn thích làm việc tốt mà ai ai cũng biết đây mà, cũng chỉ có hãn mới có can đảm đi cứu người như vậy!”

Hoắc Dực ngồi trên tuấn mã nghe vậy thì mày hơi chau lại, đôi mắt trầm tĩnh nhìn về phía Cố Hạo Đình, đối phương như có thần giao cách cảm nên cũng quay ra nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau, một người ôn hòa một người lạnh lùng, một người khí phách một người nho nhã, hai người nổi bật nhất ở đây đang nhìn nhau, sự yên tĩnh đáng sợ khiến người ta lạnh toát cả người.

Cuối cùng người phá vỡ sự trầm mặc là Cố Hạo Đình, hãn khẽ gật đầu với Hoắc Dực, coi như là chào hỏi, sự sắc bén trong ánh mắt của Hoắc Dực cũng theo đó mà giảm đi đôi chút.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng nói dịu dàng trong trẻo của nữ tử đột ngột vang lên từ trong xe ngựa, trong ánh hoàng hôn nhẹ nhàng, âm thanh mềm yếu đến tận xương tủy phát ra lập tức gây được sự chú ý của mọi người, ai nấy đều rớt rít quay ra nhìn về hướng xe ngựa.

Cố Hạo Đình cũng nhìn ra hướng đó, lúc nhìn thấy chiếc chuông treo trên xe thì liền thu hồi tầm mắt, từ từ bước vào chỗ ít người, thừa dịp mọi người không chú ý liền yên lặng rời đi.

Thị vệ thống lĩnh Tô Minh lập tức khom người nói vào trong: “Làm kinh sợ đến vương phi rồi! Vừa nãy có một đứa bé đột ngột chạy ra giữa đường ngựa chạy, may mà bọn thị vệ đã kịp thời ghì chặt dây cương nên không gây tổn hại đến tính mạng.”

“Vậy à?” Nữ tử bên trong xe thoáng kinh ngạc, ngón tay thon ngọc vén màn che lên, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người hé ra khiến đám đông

xôn xao.Nàng nhẹ đảo đôi mắt nâu, nhìn ra đằng trước rồi ân cần nói: “Đứa bé có sao không?”

Tô Minh đáp: “Hồi vương phi, đứa bé không sao.”

“Không sao thì tốt rồi.” Diêu Bội Oánh có đôi môi đỏ thắm, làn da trắng nõn mềm mại khiến ai cũng không thể rời mắt.Nàng nói tiếp: “Đã vào thành rồi thì đi chậm chút cũng được, đừng cản trở đến dân chúng.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Diêu Bội Oánh buông màn che xuống, đang muốn thu hồi tầm mắt thì đột nhiên nhìn thấy một hình bóng mạnh mẽ cách đó không xa, lập tức khiến cho lòng nàng nhói đau, hô hấp nhất thời bị nghẹn lại, tay đang hạ màn xuống lại mạnh mẽ vén lên.

Tuy bị Diêu Bội Oánh nhìn nhưng Hoắc Dực vẫn lạnh nhạt ngồi trên ngựa như cũ, vẻ kiêu ngạo càng làm tăng thêm sự anh tuấn của hãn, đôi môi mỏng cao ngạo, ánh mắt lạnh lẽo không chút cảm xúc nhìn lướt qua Diêu Bội Oánh.Một lát sau hãn quay ngựa lại, thật nhanh đi vào trong thành, thoáng chốc cả người và ngựa đã biến mất ở cửa thành.

Diêu Bội Oánh thoáng giật mình, ánh mắt khẽ dại ra rồi lại vội vàng nhìn theo bóng lưng anh tuấn kia, trái tim đau đớn như bị đao cắt, cho dù hãn đã dịch dung và đổi quần áo, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra, bởi vì đó là người mà nàng đã nhớ thương suốt ba năm nay!

“Vương phi?” Tô Minh thấy ánh mắt ngẩn ngơ như mất hồn của Diêu Bội Oánh thì cũng cau mày nhìn theo tầm mắt của nàng, ánh mắt hãn lập tức tràn ngập sự nghi ngờ và căm hận.Trước khi hộ tống vương phi trở về kinh, An vương đã thầm nhắc riêng hãn là phải quan tâm để ý đến vương phi, không được để nàng tiếp xúc quá nhiều với những nam tử bên cạnh, lúc ấy hãn còn nghĩ thầm là An vương lo lắng quá rồi, vương phi tuy đẹp

nhưng ba năm nay vẫn luôn giữ khuôn phép, toàn tâm toàn ý hầu hạ An vương, sao có thể phát sinh tình cảm với nam tử khác được?

Nhưng lúc này xem ra An vương thật sự liệu sự như thần, người còn chưa tiến vào thành thì hồn đã bay mất một nửa rồi, lập tức cảm thấy rất bất mãn với Diêu Bộ Oánh. Song dù gì đối phương cũng là vương phi, chức trách của hắn là phải bảo vệ chu toàn cho nàng, cho dù trong lòng có phần uất đi chẳng nữa thì cũng không được thể hiện ra, không thể làm gì khác hơn là nói: “Vương phi, thời gian không còn sớm nữa, có thể đi được chưa?”

Diêu Bộ Oánh cảm thấy hai mắt cay cay, cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời, thế nhưng trong đám đông, nàng không thể đánh mất hình tượng vương phi được, bèn cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, lưu luyến không rời nhìn về hướng người kia rời đi, ngấn ngờ hạ màn che xuống, lui về chỗ ngồi, nhắm chặt hai mắt lại, hồi lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Đi thôi.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Buổi tối, trong phủ thái tử trở nên mát mẻ hơn rất nhiều, Lâm Tam Tư đã sớm đuổi Hà Tất Kỳ đi rồi, còn lại nàng và Bách Hợp ngồi ở lương đình hóng mát, nói vài chuyện nhỏ nhặt với nhau.

“Tiểu thư, nô tỳ nghe nói có bầu thì nên ăn ít dưa hấu thôi, không tốt cho thân thể đâu.” Bách Hợp cắt mấy miếng dưa hấu để trên bàn trà, chỉ chốc lát sau là Lâm Tam Tư đã ăn hết. Dưa hấu là loại quả ăn vào lợi tiểu, nàng lo sẽ không tốt đối với đứa bé trong bụng Lâm Tam Tư, không nhịn được phải lên tiếng khuyên nhủ: “Tiểu thư ăn ít một chút đi.”

Lâm Tam Tư nháy mắt mấy cái với Bách Hợp: “Yên tâm, ta sẽ chú ý.”

Bách Hợp đi theo Lâm Tam Tư từ nhỏ nên đương nhiên biết vào mùa hè tiểu thư thích ăn nhất là dưa hấu, thấy tiểu thư ăn rất vui vẻ thì lại cắt thêm một miếng nữa rồi nói: “Nô tỳ cắt thêm một miếng này, tiểu thư ăn xong không được ăn thêm nữa đâu đó.”

“Được, nghe lời em.” Lâm Tam Tư cơm tối ăn rất no, giờ lại ăn mấy miếng dưa hấu, cho dù có thèm đến mấy thì bụng cũng thật sự không chứa nổi nữa rồi.

Ăn dưa hấu xong, Lâm Tam Tư dùng khăn gấm Bách Hợp đưa tới để lau miệng, nói: “Bách Hợp, xế chiều em nói với ta vị Thái đại nhân trước kia đi theo cha đã lên chức có phải không?”

Bách Hợp vừa lau sạch sẽ bàn trà vừa nói: “Nô tỳ nghe nói là như vậy, năm trước ông ấy thăng quan, hình như là làm phủ cái gì kinh thành ấy.”

Lâm Tam Tư nghĩ một chút rồi nói: “Quan phủ doãn kinh thành.”

“Đúng đúng đúng.” Bách Hợp vẩy vẩy khăn lau, hưng phấn nói: “Là phủ doãn kinh thành.”

“Thái đại nhân là người chính trực trung thành, có thể làm phủ doãn kinh thành cũng coi như công trạng không tệ.” Lâm Tam Tư nhớ lại mỗi giao hảo giữa Thái đại nhân và phụ thân mình, nhưng giờ một người thì ở thiên lao, một người thì thăng quan, hoàn cảnh đã không giống như xưa nữa, không khỏi thở dài nói: “Ta đã gặp Thái đại nhân vài lần rồi, không biết ông ấy có bằng lòng giúp ta hay không.”

Bách Hợp dừng động tác trên tay, không khỏi hoảng sợ nói: “Tiểu thư muốn...Cướp ngục?”

Lâm Tam Tư phì cười, nhẹ dí tay vào trán Bách Hợp, nói: “Bách Hợp ơi là Bách Hợp, em nghĩ ta là loại người gì vậy? Sao ta có can đảm mà đi cướp ngục chứ!”

Bách Hợp gãi gãi sau gáy, hỏi: “Vậy tiểu thư muốn nhờ Thái đại nhân giúp gì thế?”

“Ta muốn đi thăm cha mẹ.” Tuy nàng xuyên không tới đây, nhưng lúc xuyên qua cũng chỉ là một đứa trẻ, được cha mẹ che chở mà lớn lên, tình cảm này cũng không thua gì với cha mẹ ruột thịt. Nghĩ đến cha mẹ hiền lành như vậy mà giờ lại bị giam trong thiên lao tối tăm, trải qua ngày tháng bị khóa còng tay chân, trong lòng nàng thật sự vô cùng khó chịu.

Bách Hợp an ủi nói: “Thái đại nhân rất kính trọng lão gia, còn nhận ân tình của Lâm gia nữa, chuyện này chắc là sẽ giúp được thôi.”

“Em không biết đâu...” Lâm Tam Tư cười khổ, con người sợ nhất cái thứ gọi là tình nghĩa, chỉ mong người ta đừng có bỏ đá xuống giếng là tốt rồi, còn chuyện nguyện ý ra mặt hỗ trợ, e là không có khả năng!

Lâm Tam Tư lắc đầu, nói: “Ông ấy có giúp hay không thì ta cũng không thể biết được! Chi bằng ra mặt hỏi thẳng, nghĩ nhiều cũng vô ích thôi.”

“Đúng đấy ạ!” Bách Hợp tự trách miệng mình quá vụng, không có khả năng khuyên người khác như Phục Linh, nghe Lâm Tam Tư nói vậy thì rất cao hứng. “Tiểu thư có bầu rồi, mấy chuyện này đừng nên quan tâm suy nghĩ quá nhiều! Tiểu thư là người có phúc, được thái tử điện hạ sủng ái, chỉ cần bình an sinh hạ hài tử, có hài tử, chuyện gì mà không thể giải quyết được chứ!”

Lâm Tam Tư nghe nàng nói vậy thì ngạc nhiên sững sờ, nghi ngờ liếc nhìn Bách Hợp, nghiêm mặt nói: “Bách Hợp, ai nói cho em những lời này?”

Bách Hợp thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Tam Tư thì sợ hết hồn, quỳ xuống nói: “Không có...Không có ai a! Nô tỳ...Nô tỳ đã nói sai điều gì rồi có phải không?”

Lâm Tam Tư thấy dáng vẻ đáng thương của Bách Hợp, thầm nghĩ gần đây mình có hơi căng thẳng quá rồi, cho nên nét mặt liền hòa hoãn lại, đỡ Bách Hợp dậy rồi nói: “Không phải, chỉ là Bách Hợp của ta thành thật quá, ta sợ em sẽ bị người ta lợi dụng.” Dừng một chút, nàng lại dặn dò: “Tuy nhiên, lời này chỉ nhắc đến một lần thôi, sau này không được nói thế nữa, nhất là trước mặt thái tử điện hạ, biết chưa?”

Bách Hợp biết mình sai, liền gật đầu đáp: “Nô tỳ biết rồi.”

“Thôi, đi rửa mặt rồi nghỉ ngơi sớm đi, hai ngày tới chuẩn bị một chút, chọn thời gian đi gặp Thái đại nhân một lần!”

“Vâng, nô tỳ đi lấy nước, tiểu thư ngồi đây chờ một lát nhé.”

Sau khi Bách Hợp rời đi, Lâm Tam Tư cảm thấy tinh thần không ổn định, liền đi tới hành lang hóng gió đêm để đầu óc tỉnh táo hơn một

chút. Bách Hợp đã đi theo nàng từ nhỏ, nàng chắc chắn rằng Bách Hợp là người không rành thế sự, nếu nói nàng ấy sẽ phản bội nàng thì đó là chuyện không thể! Nghĩ vậy, trong lòng nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Chợt nghe thấy có tiếng động truyền đến từ phía sau, Lâm Tam Tư cho là Bách Hợp trở lại, đang nghĩ sao lại nhanh như vậy thì lúc quay người liền nhìn thấy một nam nhân đang đứng ở hành lang, mặc y phục màu xanh đen. Lâm Tam Tư vô cùng kinh hãi, đang định hô lên nhưng lại thôi, vì nếu nhìn kỹ lại, bỏ qua bộ y phục và bộ râu kia, thì người đó chính là thái tử Hoắc Dực!

“Điện hạ!” Lâm Tam Tư vui mừng gọi.

Hoắc Dực chậm rãi lột bỏ lớp râu dán trên miệng ra, gương mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhưng khóe môi lại nở một nụ cười nhẹ, khiến Lâm Tam Tư nhìn mà ngây dại.

Lúc tim nàng còn đang loạn nhịp thì Hoắc Dực đã đi tới trước mặt nàng, không nói câu gì liền kéo nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng nâng nàng lên, mắt híp chặt lại, mạnh mẽ cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng mà hăn luôn nhớ nhung trong đầu.

Chỉ mới một ngày không gặp mà Hoắc Dực như thể bị khắc chế đã nhiều năm vậy, bá đạo đến không thể dừng lại được, môi lưỡi tiến quân thần tốc, lưu luyến trong miệng nàng, chỉ muốn mãi được chìm đắm trong hơi thở thơm ngát của nàng, một giây cũng không muốn tách ra.

“Ừm...”

Tiếng thở gấp mềm yếu của Lâm Tam Tư làm cho toàn thân Hoắc Dực căng cứng, nụ hôn càng trở nên mãnh liệt hơn.

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực hôn đến mức ý loạn tình mê, mơ mơ màng màng, hai tay nàng ôm lấy cổ Hoắc Dực, tận tình hôn trả lại, cái lưỡi linh

hoạt dây dưa với lưỡi hăn. Hoắc Dực bị nàng trêu chọc không nhịn nổi, liền mạnh mẽ bế ngang nàng lên rồi đi vào trong nhà. Lúc đặt nàng xuống giường, nhìn mái tóc đen của nàng xõa ra trên lớp áo ngủ bằng gấm, dung nhan không son phấn làm rung động lòng người, hai mắt ngập nước đưa tình, trói chặt tim của hăn lại, không kìm chế được mà đè nàng dưới thân mình.

Bàn tay của Hoắc Dực chạy dọc cơ thể Lâm Tam Tư, lúc sờ đến bụng nàng thì ánh mắt rực lửa của Hoắc Dực mới ngẩng lên nhìn dáng vẻ mềm mại kiều diễm của nàng, giọng nói mang theo sự nuối tiếc: “Ta quên mất, bây giờ không được rồi.”

Lâm Tam Tư mãi đến lúc này mới phục hồi được tinh thần, gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ, nàng giờ đã mang bầu rồi, sao lại vong tình đến mất cả không chế thế này?

Trong tình huống lúc này, Lâm Tam Tư trừ việc cắn môi nhìn Hoắc Dực thì thật sự nàng chẳng biết nói cái gì để giảm bớt bầu không khí lúng túng hiện tại.

Mặc dù phải kìm chế rất thống khổ, nhưng Hoắc Dực vẫn chậm rãi mặc lại y phục đã bị kéo xuống cho Lâm Tam Tư, động tác nhẹ nhàng mà vụng về, tay đưa qua đưa lại nhiều lần mà vẫn chưa cài được áo. Lâm Tam Tư không khỏi bật cười, trêu chọc nói: “Điện hạ chưa từng mặc y phục cho nữ nhân à?”

Hoắc Dực tức giận nhìn nàng, thấy gò má ửng hồng của nàng thì bèn đưa tay véo nhẹ, chân thành nói: “Nàng là người đầu tiên.”

Lâm Tam Tư ngẩn ra, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, môi nở nụ cười, nhìn thẳng vào mắt của Hoắc Dực, nhẹ nhàng cười nói: “Bình thường người ta sẽ nói tiếp một nửa câu sau nữa.”

Hoắc Dực nhướn mày hỏi: “Là câu gì?”

Lâm Tam Tư không trả lời ngay mà tiến sát vào người Hoắc Dực, dịu dàng giúp hắn sửa sang lại y phục xốc xếch, sau đó mới ngẩng lên nói chậm rãi: “Cũng sẽ là người cuối cùng.”

Ánh mắt của Hoắc Dực khẽ rung động, nhìn nàng chăm chú không rời, đưa tay ra ôm nàng vào trong ngực, ghé vào tai nàng nói: “Chờ ta trở về, ta hứa mỗi ngày đều sẽ giúp nàng mặc y phục.” Ngữ điệu tràn ngập sự yêu thương khiến Lâm Tam Tư không tự chủ được mà nở nụ cười.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ánh mắt của Hoắc Dực khẽ rung động, nhìn nàng chăm chú không rời, đưa tay ra ôm nàng vào trong ngực, ghé vào tai nàng nói: “Chờ ta trở về, ta hứa mỗi ngày đều sẽ giúp nàng mặc y phục.”

Lâm Tam Tư nghe vậy cũng hơi sửng sốt, muốn cười nhưng không cười nổi, đầu tựa vào lồng ngực hắn, hồi lâu sau mới nói: “Ta sẽ chờ.”

Bỗng nhiên cửa bị người từ bên ngoài đẩy mạnh ra.

“Tiểu thư, nước này vừa đủ ấm, người mau tới rửa...” Lời còn chưa dứt thì miệng đã im bật.

Bách Hợp mở to mắt nhìn hai người đang ngồi ôm nhau trên giường, bởi vì quá kinh hãi nên để rơi chậu nước trong tay, nước vương đầy ra đất.

Bách Hợp sợ hãi vội đưa tay che mắt, dậm chân nói: “Tiểu thư...”

Lâm Tam Tư nhìn vẻ mặt đứng đần của Hoắc Dực, mím môi cười nói: “Còn không mau hành lễ với thái tử điện hạ.”

“A, là điện hạ đó sao?”

Bách Hợp bị kích động không nhẹ nên lời trong lòng liền nói ra theo phản xạ, mà câu này của nàng khiến cho Lâm Tam Tư giật mình, Bách Hợp có ý gì đây! Sẽ khiến cho người ta hiểu lầm đấy!

Bách Hợp vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ ra mắt thái tử điện hạ, thái tử điện hạ vạn an...”

Lâm Tam Tư thấy Bách Hợp đi vào, nghĩ cứ ôm ấp với Hoắc Dực như vậy thì không được hay lắm, nhưng nàng mới nhẹ nhàng tránh ra một chút thì lại bị người ta giữ chặt, nên cuối cùng đành mặc kệ cho Hoắc Dực ôm.

Hoắc Dực hí mắt nhìn Bách Hợp, nói: “Nhắc lại lời người vừa nói cho ta.” Ngữ điệu tuy nhẹ nhàng, nhưng tràn ngập khí phách khiến người ta không dám cự tuyệt.

Bách Hợp mơ mơ màng màng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nô tỳ ra mắt thái tử điện hạ, thái tử điện...”

Hoắc Dực hơi nhíu mày, giọng điệu càng thêm trầm xuống: “Câu trước nữa.”

Câu trước nữa? Câu trước nữa? Câu trước nữa mình đã nói gì nhi?! Bách Hợp vốn đã sợ rồi, giờ lại bị hai câu lạnh lùng của Hoắc Dực hù đến mức muốn bật khóc luôn, làm sao nghĩ được là mình vừa mới nói cái gì!

Lâm Tam Tư thấy Bách Hợp cuống đến sắp khóc thì vẫn bình tĩnh nằm trong ngực Hoắc Dực, nàng vốn muốn thay Bách Hợp giải thích một chút, nhưng cũng muốn mượn cơ hội này để Bách Hợp phải ghi nhớ thật lâu, nàng và Bách Hợp không còn là những người không buồn không lo sống trong Lâm phủ nữa, giờ đây mọi lời nói mọi hành động đều phải thật cẩn thận, một chữ cũng không được nói sai, nếu không sẽ có thể phải gánh chịu hậu quả rất nặng!

Bách Hợp lúc này đã nhớ lại được lời mình nói, càng thêm sợ hãi muốn chết, liếc mắt nhìn Lâm Tam Tư một cái, nàng thật sự không ngờ chỉ vì một câu nói vô tâm của nàng mà lại khiến cho thái tử điện hạ chú ý đến vậy! Lo lắng sẽ làm liên lụy tới tiểu thư, nàng không còn cách nào khác là cúi gập đầu xuống đất, nói: “Hồi điện hạ, nô tỳ...không nhớ rõ...”

“Hả?” Hoắc Dực lạnh lùng nói, ngữ điệu âm trầm giống như một mũi tên cắm vào người Bách Hợp.

Bách Hợp tuy nói là sợ, nhưng cũng không phải là sợ như lúc đầu, nói: “Xin điện hạ trách phạt!”

Lâm Tam Tư thấy Bách Hợp như thế thì nghĩ là trách phạt thế cũng đủ rồi, còn dây dưa nữa thì e là không hay lắm, đang muốn lên tiếng giải thích hộ thì lại nghe Hoắc Dực phân phó với Bách Hợp: “Đi chuẩn bị nước tắm đi.”

Bách Hợp nghe xong liền đáp lại, quay người bước ra cửa rồi chậm chậm rời đi.

Hoắc Dực thấy ánh mắt nghi hoặc của Lâm Tam Tư, liền nhẹ nhàng cọ cọ mũi nàng, hỏi: “Đây chính là nha đầu hầu hạ bên cạnh nàng sao?”

Lâm Tam Tư gật đầu: “Vâng, có hai người, em ấy là một trong số đó.”

Hoắc Dực gật đầu nói: “Người còn lại chắc hẳn phải rất khôn khéo.”

Lâm Tam Tư khẽ cười, “Một góc nghề thì tất nhiên một phải thận trọng rồi, không thì chắc ta mệ chết mất!” Lâm Tam Tư nói xong liền nhìn Hoắc Dực một cái, ngập ngừng nói: “Điện hạ, có phải điện hạ đối với lời nói kia của em ấy...” Nói xong, Lâm Tam Tư liền cảm thấy không ổn, ánh mắt của Hoắc Dực dường như càng trở nên thâm trầm, không khỏi lui về sau một chút, rồi lại bị Hoắc Dực kéo về.

Hoắc Dực sau khi hung hăng hôn Lâm Tam Tư một lần nữa thì mới nói: “Ta vừa mới rời phủ, sao lại vẫn chưa an bài chu toàn như vậy? Trong phủ này đừng nói là người, mà ngay cả một con chim bay vào cũng sẽ có người hồi báo với ta! Lời của nha đầu kia, ta sẽ không để trong lòng.”

Nghe Hoắc Dực nói xong, Lâm Tam Tư liền há to miệng, ngạc nhiên muốn rớt hàm. “Ta cứ nghĩ là điện hạ tin tưởng ta...”

Hoắc Dực nắm lấy cằm Lâm Tam Tư, bức nàng phải nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt ẩn chứa nhu tình, chậm rãi nói: “Ta lớn lên trong hoàng cung từ nhỏ, phải luôn chứng kiến cảnh người người lừa gạt lẫn nhau, không phải là ta không tin nàng, mà là ta phải làm vẹn toàn các sách lược thì mới có thể an tâm được!”

Lâm Tam Tư kinh ngạc nhìn vào mắt hắn, nàng từng cho rằng sở dĩ hắn thường dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn người khác như vậy, là bởi vì bản tính của hắn vốn như thế, thái độ coi thường mọi thứ cũng là do thân phận cao cao tại thượng kia, nhưng lại không ngờ chính vì hắn luôn không muốn cho người khác biết những việc mình làm và trải qua, nên mới tạo thành Hoắc Dực của ngày hôm nay! Nhìn thẳng vào đôi mắt kia, nàng không sợ hãi cũng không trốn tránh, nói: “Một ngày nào đó điện hạ sẽ tin tưởng ta.”

Hoắc Dực nhẹ nhàng hôn lên trán Lâm Tam Tư, yêu thương nói: “Ta tin nàng sẽ làm được.”

Lâm Tam Tư nở nụ cười, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: “Nếu điện hạ đã biết là Bách Hợp lừa miệng, thì sao còn phải như vậy?”

“Có ta ở đây, đương nhiên sẽ vì nàng mà ngăn trở mọi chuyện! Phải quản cho tốt lời nói của hạ nhân, có vậy mới tránh được những phiền toái không cần thiết!” Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư lên đùi, hai tay vòng qua hông nàng, nói: “Nàng đã không nhẫn tâm trách cứ, vậy ta phải thay nàng làm ác nhân thôi.”

“Thì ra điện hạ chỉ muốn cho Bách Hợp ghi nhớ thật lâu!” Lâm Tam Tư cuối cùng cũng thông suốt, thì ra điện hạ cũng hiểu một điều, đấy là không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo a ~, không khỏi sinh lòng cảm kích và cảm động, “Vừa nãy lúc điện hạ dạy bảo Bách Hợp, ta cũng không định nói đỡ cho em ấy, cũng hy vọng rằng qua chuyện này sẽ khiến em ấy ghi nhớ thật lâu. Mà cũng không phải là ta không đành lòng, chẳng qua là ban đầu trong phủ có nhiều người như vậy, nhưng hiện giờ

bên cạnh ta cũng chỉ có Bách Hợp thôi, em ấy giống như muôi muôi ruột thịt của ta vậy...” Lâm Tam Tư nói xong liền không tự chủ mà nhớ lại quãng thời gian vui vẻ ngày trước khi sống trong Lâm phủ, giọng nói ngày càng nhỏ đi, không muốn tiếp tục nói đến chủ đề này nữa, bởi vì trong hoàn cảnh này, nàng thật sự vẫn chưa có năng lực để đi cứu cha mẹ mình.

Hoắc Dực nắm tay Lâm Tam Tư, ánh mắt thâm trầm, “Tâm tư của nàng, ta hiểu hết.”

Hoắc Dực nói xong liền không lên tiếng nữa, Lâm Tam Tư vì nhớ thương cha mẹ nên cũng im lặng.

Bách Hợp chuẩn bị nước tắm xong, Hoắc Dực liền đi tắm, sau đó ôm Lâm Tam Tư ngủ. Lâm Tam Tư vì đang mang bầu nên rất dễ ngủ, trong vòng tay của Hoắc Dực, không bao lâu đã ngủ say.

Hoắc Dực đặt một miếng lệnh bài bằng ngọc dưới gối, sau đó chăm chú ngắm Lâm Tam Tư, cúi xuống hôn thật sâu lên môi nàng, cuối cùng nhẹ nhàng đứng lên, thay lại bộ quần áo giả trang hồi chiều, quay đầu nhìn Lâm Tam Tư vẫn còn đang say ngủ, khóe môi nhẹ nở nụ cười. Hắn đã được phong làm thủ lĩnh cả đội quân, lần này tạm thời quay về phủ đã coi như là không tuân thủ quy tắc, bỗng bột giống như bản thân mình của ngày trước, từ sau khi mẫu thân bị hại qua đời, hắn chưa từng hành động tùy hứng như thế này lần nào nữa!

Chiến sự nơi biên cương đang trong tình trạng nguy cấp, hàng vạn hàng ngàn tướng sĩ vẫn đang chờ hắn đến chủ trì đại cục, nhưng vì hắn quay về phủ nên tạm thời bị chậm trễ, vậy nên dù rất muốn ở lại thêm với Lâm Tam Tư một chút nữa thì cũng không thể được.

Lý tâu và Bách Hợp vì chuyện điện hạ đột nhiên trở về phủ mà không kịp chuẩn bị gì, hai người cứ yên lặng đứng từ xa nhìn, tuy không nghe ngóng được động tĩnh gì trong phòng nhưng cũng không dám đi nghỉ ngơi,

lúc này thấy Hoắc Dực đẩy cửa bước ra thì mới quỳ xuống hành lễ: “Điện hạ.”

Dưới bầu trời đêm, Hoắc Dực mặc trường sam đứng đó, ánh mắt hờ hững nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, giọng nói lạnh lùng thể hiện sự uy nghiêm: “Các người hãy tận tâm hầu hạ, có công ắt có thưởng, mà gây ra chuyện tất phải chịu phạt.” Ánh mắt rét lạnh kia khiến người ta không rét mà run.

Câu nói lời ít mà ý nhiều, từng chữ đập vào tai Lý tẩu và Bách Hợp, Bách Hợp biết rất ít về Hoắc Dực, nhưng chuyện có liên quan đến thái tử thì được đồn đại nhiều như vậy, nàng cho dù chưa biết nhưng cũng có thể cảm giác được nếu bị trừng phạt thì sẽ đáng sợ thế nào, ngay cả người cũ của phủ thái tử là Lý tẩu nghe xong cũng tái mặt, lập tức quỳ xấp cả người xuống đất, tận lực cố không để cho thân thể mình run rẩy, đầu không dám ngẩng lên, nói: “Xin thái tử điện hạ yên tâm, chúng nô tỳ sẽ tận tâm hầu hạ, tuyệt đối không dám lơ là.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đêm khuya, ở Ninh Vương phủ đang biểu diễn ca múa vô cùng náo nhiệt.

Ninh Vương Hoắc Tấn mặc áo bào màu tím ngồi xem múa hát, hấn say mê nhìn các nữ nhân xinh đẹp đang lắc eo lả lướt trước mặt, ngửa đầu tu một hớp rượu, tùy ý đưa tay ra bắt lấy một nữ nhân vừa lướt qua trước mặt mình rồi kéo vào trong ngực.

“Nào, uống với bốn vương một ngụm đi.”

Lục Y vũ nữ mặt mũi tràn ngập sắc xuân, dung mạo rất đẹp, lúc này lại từ chối, nũng nịu uyển chuyển nói: “Ai nha, Vương gia, nô tỳ không biết uống rượu.”

“Không biết uống sao? Được, bốn vương dạy nàng uống!” Ninh vương cười vang, sau đó lại ngửa đầu uống một ngụm, nhưng không nuốt xuống mà mạnh mẽ áp lên miệng nhỏ của Lục Y vũ nữ, miệng kề miệng mớm rượu vào.

Ninh vương đưa tay cởi áo ngoài của Lục Y vũ nữ, lộ ra làn da trắng nõn của nàng, nói: “Thế nào, rượu của bốn vương uống có ngon hay không?”

Chuyện chơi đùa như vậy ở Ninh vương phủ là rất bình thường, Lục Y vũ nữ đương nhiên biết phải làm thế nào để lấy lòng Ninh vương, liền nói: “Điện hạ muốn trêu đùa nô tỳ ư? Nô tỳ nào có biết là rượu ngon hay không! Chỉ biết là bị điện hạ đoạt mất nụ hôn đầu rồi!” Nói xong liền che mặt thẹn thùng.

“Vậy sao?” Ninh vương cười lớn, lại nói: “Thế thì nhất định ta phải chịu trách nhiệm với nàng rồi!” Dứt lời liền một tay ôm lấy Lục Y vũ nữ áp dưới thân thể mình, kéo nốt y phục còn sót lại trên người nàng, điên cuồng ôm hôn sờ soạng.

Trong hoa sảnh xa hoa hỗn loạn, bên ngoài có một bóng dáng thanh lệ đang đứng nhìn vào, nàng trầm tĩnh nhìn một lượt khung cảnh bên trong, ánh mắt không chút gợn sóng.

Cầm Mộc không dám nhìn thẳng cảnh tượng kia, nhưng chuyện như vậy trong phủ dường như đêm nào cũng diễn ra, “Vương phi, người có muốn vào đó không?”

“Thôi.” Ninh vương phi lắc đầu, không tiếng động thở dài: “Chúng ta đi.”

“Nhưng mà điện hạ...”

“Để cho hãn phát tiết một chút đi.” Ninh vương phi nhìn bầu trời đêm, “Kìm nén quá cũng không tốt cho điện hạ.”

Cầm Mộc vẫn không đành lòng, nói: “Chẳng lẽ vương phi không thương tâm?”

“Thương tâm thì thế nào?” Ninh vương phi di chuyển hạt châu trong tay, “Tâm đã tổn thương rồi, còn có thể đau lòng đến đâu được nữa.”

Cầm Mộc thở dài, đỡ Ninh vương phi dần dần đi xa, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại, bên trong phòng kia vẫn là một trận cười đùa hỗn loạn như cũ.

Vốn cho rằng cuộc vui hôm nay đến đây là kết thúc, mấy nữ nhân còn ở lại đều có dáng vẻ thẹn thùng không dám nhìn thẳng, vội vàng lấy tay áo

che mắt chuẩn bị rời đi, nhưng lại thấy Ninh vương đột ngột đứng lên, một phen gạt hết rượu trên bàn xuống.

“Giả dối! Đều là giả dối, cú! Cút ngay cho bốn vương!”

Một nhóm người như lâm vào đại địch, đồng loạt hoảng hốt chạy đi, Lục Y nữ tử thì đã bị cởi sạch sẽ y phục, lúc này cũng sợ hãi run rẩy mặc lại đồ, còn chưa mặc xong thì đã bị Ninh vương một cước đạp ngã xuống đất: “Còn không mau cút đi!”

“Vâng, nô tỳ lập tức đi ngay!”

“Cút!”

Lục Y nữ tử vội vàng vợ lấy đồng y phục để trên mặt đất, che mặt thấp thỏm lo âu chạy ra ngoài.

Trong sảnh vốn còn đang múa hát vui vẻ lập tức trở nên yên tĩnh không một tiếng động, Ninh vương cười lạnh một cái, chậm rãi ngồi xuống, giơ tay cầm lấy bầu rượu rồi rót thẳng vào miệng, bỗng nhiên lại cảm thấy không có cách nào quên được, liền dứt khoát đổ rượu lên đầu.

“Tư Tư, tại sao không phải là nàng!” Ninh vương cười lạnh nhìn đồng hồ độn trên mặt đất, đau đớn gào thét: “Tại sao không có một người nào, không có một người nào giống nàng! Nhiều năm như vậy, nhiều nữ nhân như vậy, thế nhưng không có một ai, không có một ai hơn nàng! Tại sao... Nàng chưa từng trở về một lần để thăm bốn vương! Tại sao?!”

Một gã sai vặt trong lòng run sợ chầm chậm từ bên ngoài đi vào, nhìn đồng hồ độn trên mặt đất mà không dám đi đường vòng, cách Ninh vương còn vài mét thì không định tiến gần thêm nữa, quỳ xuống nói: “Điện hạ...”

Còn chưa nói xong thì Ninh vương đã cầm bầu rượu ném tới, đập trúng vào trán gã sai vặt, lập tức máu tươi chảy ra, gã sai vặt chỉ biết sững người,

đứng im không nhúc nhích.

“Cút! Cút cho bốn vương! Cút xa cho ta!”

Gã sai vật quỳ xuống nói: “Điện hạ, An vương phi, An vương phi cầu kiến.”

Ninh vương lúc này mới có phản ứng, hai mắt mở to, vừa mới tỏ ra vui mừng một chút thì trong chốc lát lại khôi phục trạng thái say sưa, nói: “Bảo vương phi đưa An vương phi đi nghỉ ngơi, ngày mai bốn vương sẽ tiếp nàng.”

Gã sai vật nghe vậy thì trán bắt đầu toát mồ hôi, hòa vào với dòng máu đỏ, cảm thấy hơi nhói đau, “Hồi điện hạ, An vương phi nói có chuyện quan trọng muốn gặp người...”

“Không thấy bốn vương đang phiền muộn à! Không gặp!” Ninh vương khoát tay, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

“Tỷ phu thế này là sao? Ngay cả ta cũng không muốn gặp ư?”

Thanh âm mềm yếu vang lên từ bên ngoài cửa, Diêu Bộ Oánh mặc y phục màu lam chậm rãi bước tới, dung mạo và dáng người của nàng đều đẹp tuyệt vời, mỗi một bước đi một cử chỉ đều vô cùng uyển chuyển, khiến không ai có thể rời mắt được. Nếu không phải trong lòng Ninh vương sớm đã có người trong mộng, thì e là hắn đã sớm đoạt lấy nàng rồi, làm gì còn phải đẩy qua cho An vương chứ!”

Ninh vương mặc dù rất mệt mỏi, nhưng dù gì thân phận của đối phương đã không còn đơn thuần chỉ là người em vợ đẹp mê người năm nào nữa, hôm nay nàng đã là An vương phi, là nữ nhân của An vương người mà hắn muốn liên thủ, đương nhiên phải khách khí một chút.

“Nói gì vậy! Khiến An vương phi chê cười rồi! Bốn vương cả người toàn mùi rượu, dáng vẻ lôi thôi thế này, sao dám tiếp khách chứ? Với lại, bốn vương nghĩ An vương phi một đường mệt nhọc tới đây, chắc là rất cực khổ, vẫn nên nghỉ ngơi một đêm cho khỏe thì hơn!”

Ninh vương nói chuyện trong men say, ngữ khí không để cho người khác có cơ hội cự tuyệt, nhưng dù sao Diêu Bội Oánh đã từng sống trong Ninh vương phủ một thời gian nên khá hiểu tính tình của hắn.

“Tỷ phu sao lại nói như vậy! Bội Oánh là muội muội của Ninh vương phi, sao lại nói là khách chứ? Tỷ phu nói vậy là khách khí quá rồi! Bất quá nếu tỷ phu đã một lòng suy nghĩ cho Bội Oánh, Bội Oánh mà không nghe theo thì thật không đúng! Bội Oánh vội vã muốn gặp tỷ phu như vậy, là cảm thấy chuyện của tỷ phu và phu quân của Bội Oánh còn quan trọng hơn thân thể của mình!” Diêu Bội Oánh ăn nói rất thông minh, còn tự xưng Bội Oánh để hạ thấp thân phận, làm cho Ninh vương càng lúng túng hơn.

Phất tay một cái để gã sai vặt của mình và tùy tùng của An vương phi lui đi, Ninh vương liền đi tới nói: “Thế này đi, An vương phi đã không ngại mệt mỏi thì xin mời vào nội thất nói chuyện với bốn vương!” Ninh vương quay người lại, giơ tay ra, nói: “An vương phi, mời.”

Diêu Bội Oánh đáp: “Tỷ phu mời đi trước.”

Hai người đi vòng qua đồng hồ độn trong phòng ngoài, đi ra hành lang đến một tiểu lâu các giữa rừng cây, hai người đều không có người hầu đi theo, một trước một sau đi vào lầu các. Diêu Bội Oánh tuy đã sống trong Ninh vương phủ một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên nàng bước vào tiểu lâu các này, dù gis đây cũng là không gian riêng tư của Ninh vương, không dễ dàng cho người ngoài tiến vào.

Ninh vương đi vào nội thất, cẩn thận nhìn xung quanh rồi mới đóng cửa lại, xoay người nhìn Diêu Bội Oánh đang đứng bên trong phòng, mặc dù

dung nhan vẫn khuynh thành như xưa, song lại thiếu đi một chút sức sống, khiến cho người ta chỉ cảm thấy đẹp mà lại không có hứng thú muốn yêu thương. “An Lăng ở vùng Giang Bắc, là nơi cực hàn, An vương phi lúc mới đến chắc rất khổ sở phải không?”

Diêu Bội Oánh nhìn hần, đáp: “Nơi đó tuy khá chênh lệch với nơi này, nhưng cảnh quan rất đẹp, hơn nữa tỳ phu đã thay Bội Oánh chọn phu quân, đối với Bội Oánh đã là rất tốt rồi, Bội Oánh không hề cảm thấy khổ chút nào.”

Ninh vương hơi có phần lúng túng, năm đó để Diêu Bội Oánh gả cho An vương, đó coi như là một phần đại lễ của hần. Hần biết An vương đã mơ ước sắc đẹp của Diêu Bội Oánh đã lâu, nên liền muốn dùng mỹ nhân kế để mượn hơi của An vương, nhưng Diêu Bội Oánh ngàn vạn lần không chịu, khóc đến chết đi sống lại, nếu không phải cuối cùng hần phải dùng thủ đoạn thì một quân cờ tốt như An vương đã sớm bị người khác đoạt mất rồi.

“Nếu đã như vậy thì bốn vương yên lòng rồi.” Ninh vương mặt không đỏ tim không đập đáp lại, cũng may Diêu Bội Oánh cũng không để cho hần phải khó xử thêm. “An vương rốt cục là có chuyện gì?”

Diêu Bội Oánh lấy ra một cuốn sách lụa đưa tới: “Tỳ phu xem một chút là biết thôi.”

Ninh vương hồ nghi nhận lấy sách lụa, nhìn qua một chút rồi kinh hãi nói: “An vương hần...”

Diêu Bội Oánh nhìn Ninh vương rồi gật đầu, “Phu quân có tính toán như vậy, nhưng chuyện này rất quan trọng, không thể để cho người bên cạnh biết, tiết lộ một chút là sẽ chết không có chỗ chôn, cho nên mới cố ý để Bội Oánh tới đây báo cho tỳ phu biết.”

Diêu Bội Oánh nói xong liền không lên tiếng nữa, im lặng để Ninh vương có thời gian suy ngẫm, phản ứng của Ninh vương thật đúng theo dự

liệu của nàng, tựa như nàng lúc trước sau khi nghe An vương nói vậy.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Diêu Bội Oánh khẽ cau mày, nàng lúc ấy đã đáp lại An vương thế nào?

“Vương gia, thiếp ủng hộ bất kỳ quyết định nào của người, thiếp đã gả cho vương gia, sống hay chết cũng nguyện theo vương gia.”

“Bốn vương có được nàng, cuộc đời này coi như quá đủ rồi.”

Diêu Bội Oánh quỳ gối trên giường, đấm chân cho An vương, ra vẻ thờ ơ nói: “Có điều vương gia à, chuyện này cơ mật như vậy, phải báo cho Ninh vương để hãn đồng ý phối hợp trong ngoài với người, người xem phái ai đi kinh thành thì được đây?”

An vương cau mày trầm tư, “Bốn vương vẫn chưa quyết định được, Ninh vương là người rất cẩn thận, người truyền tin phải là người mà hãn nguyện ý tin tưởng, một chốc một lát biết đi nơi nào tìm được người như vậy đây!”

Diêu Bội Oánh trù mẩn nhìn An vương, nói: “Thiếp gả cho vương gia đã nhiều năm, nhưng vẫn chưa từng giúp đỡ vương gia được chuyện gì! Lần này nếu vương gia tin tưởng thiếp, thiếp nguyện ý mạo hiểm một lần vì người.”

An vương hai mắt tỏa sáng, cảm thấy ý kiến này rất tốt, nhưng nghĩ lại thì thấy bản thân không đành lòng phải xa cách Diêu Bội Oánh trong thời gian dài như vậy, huống hồ trong kinh thành còn có một người khiến hãn không yên tâm. “Nàng một thân nữ nhi, lặn lội đường xa như vậy không ổn lắm đâu.”

“Vương gia, thiếp biết người đang lo lắng điều gì, nhưng thiếp và vương gia thành thân đã ba năm, tâm ý của thiếp vương gia còn không hiểu ư? Nếu vương gia không tin thiếp, vậy thiếp không đi là được.” Diêu Bội Oánh ra vẻ tủi thân, nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói: “Thiếp chẳng qua nghĩ Ninh vương là tỷ phu của thiếp, chắc hẳn vẫn có chút tín nhiệm thiếp, qua đó càng dễ nói chuyện hơn, chứ ai muốn làm chuyện đó để cho vương gia nghi ngờ thiếp chứ!”

An vương mạnh mẽ cầm lấy tay Diêu Bội Oánh, dõ dằn nói: “Xem nàng kia, bốn vương sao lại nghi ngờ nàng chứ, bốn vương thương nàng còn không kịp nữa là! Bốn vương chỉ lo lắng cho nàng thôi, nàng vì bốn vương mà phải lặn lội đường xa như vậy, bốn vương thật sự không đành lòng!”

“Vương gia mà còn thương thần thiếp sao?” Diêu Bội Oánh dùng chiêu lật mềm buộc chặt, nói: “Vương gia mới nạp Dĩnh phu nhân vào phủ, ngày nào cũng lưu luyến ở chỗ nàng ta, đã vài ngày không đến chỗ thần thiếp rồi, nơi nào thấy người không đành lòng chứ!”

An vương nghe Diêu Bội Oánh nói vậy thì tất nhiên không còn hoài nghi nàng nữa. “Bốn vương mới chỉ nói nàng một câu thôi, mà nàng xem, nàng còn lôi cả Dĩnh phu nhân vào đây nữa, nàng ta sao có thể so với nàng được? Trong lòng bốn vương, nàng vẫn là quan trọng nhất, tối nay không phải ta đã tới rồi à!”

Diêu Bội Oánh thuận theo, vội vàng nói: “Vương gia nếu đã lo lắng cho an nguy của thiếp thì chỉ cần phái một đội hộ vệ mà ngái tín nhiệm nhất rồi đưa thiếp đến kinh thành là được, không phải sao? Dù gì chuyện lớn như vậy, không thể để xảy ra bất kì chuyện không may nào.”

An vương cũng cảm thấy Diêu Bội Oánh là sự lựa chọn thích hợp nhất, tuy nói năm đó nàng kiên quyết không muốn làm vương phi của hắn, nhưng nghĩ tới biểu hiện của nàng ba năm nay, quả thật là đối với hắn toàn

tâm toàn ý, cho nên hẳn thật sự thấy động tâm, nhưng trong lòng vẫn có chút do dự, đồng ý cũng rất miễn cưỡng: “Nếu đã vậy thì...Đành làm phiền vương phi thay bốn vương đi một chuyến rồi.”

Diêu Bội Oánh uyển chuyển nở nụ cười yếu ớt, lên tiếng ổn định lòng của An vương: “Vương gia đừng vội, thiếp đã bất chấp nguy hiểm ngàn dặm xa xôi đi tới kinh thành, chứng tỏ thiếp đối với vương gia là thật lòng, vậy vương gia có thể đáp ứng thiếp một chuyện được không?”

An vương nhíu mày, có chút không vui nói: “Chuyện gì?”

“Thiếp không thích Dĩnh phu nhân kia, nếu chuyện lần này thành công, vương gia nhất định phải đuổi Dĩnh phu nhân kia ra khỏi phủ cho thiếp.” Diêu Bội Oánh cắn môi, tay ngọc vuốt ve gương mặt An vương, dùng ánh mắt câu hồn nhìn An vương, kiều mỹ nói: “Vương gia có thể đáp ứng thiếp được không?”

An vương sớm đã bị Diêu Bội Oánh trêu chọc đến mức không kìm chế nổi, nghe nàng nói vậy thì không khỏi cười lớn, nữ nhân của hắn công khai ghen tuông khi thấy hắn sủng ái nữ nhân khác, hắn đương nhiên rất đặc ý, huống hồ nếu nàng đã ghen như vậy, chứng tỏ lòng của nàng đều đặt trên người hắn, nhất định sẽ không nhòm ngó nam tử khác. Nghĩ trên cả hai phương diện thì thật sự hẳn không còn gì phải đắn đo nữa, với lại, chờ hắn giành được thiên hạ rồi, muốn có nữ nhân loại gì mà chẳng được, cần gì phải để ý đến một mình Dĩnh phu nhân kia, hay nói cách khác là, cần gì phải để ý đến một Diêu Bội Oánh chứ!

“Hết thảy đều nghe vương phi!” Dứt lời, hắn đưa tay kéo nốt cổ áo sớm đã tuột xuống cánh tay của Diêu Bội Oánh, đẩy ngã nàng xuống giường.

...

“An vương đã suy nghĩ kỹ chưa? Chuyện này đáng tội chém đầu đấy!”

Lời của Ninh vương kéo suy nghĩ của Diêu Bội Oánh trở lại, nàng miễn cưỡng cười nói: “Phu quân tất nhiên phải có sách lược vẹn toàn, mới có thể để cho Bội Oánh đến kinh thành truyền đạt lại.”

Ninh vương phát tay áo, chậm rãi đứng lên đi đi lại lại trong phòng, dáng vẻ có phần lo lắng. Diêu Bội Oánh ngồi ngay ngắn trên giường, nhất cử nhất động của Ninh vương đều thu vào trong mắt. Sườn mặt của hắn vô cùng tuấn tú, trong những thân vương thì Ninh vương là giống Hoắc Dực nhất, nhất là khi nhìn nghiêng, đuôi lông mày kia thật sự rất giống Hoắc Dực, đáng tiếc là hắn hoàn toàn không có khí phách của Hoắc Dực, trừ việc chìm đắm trong cả tá nữ nhân ra thì chỉ suốt ngày nghĩ cách tranh quyền đoạt vị.

Diêu Bội Oánh đương nhiên biết là Ninh vương đang do dự điều gì, đối với một thân vương mà nói thì chỉ cần an phận thủ thường là cả đời sẽ sống trong vinh hoa phú quý, nhưng một khi hắn bị cuốn vào trận tranh đấu này, thì phải xác định thắng thua bằng sinh tử, chỉ cần sai một bước là có thể rơi xuống vực thẳm, cho nên hắn nhất định không được khinh suất.

Diêu Bội Oánh chậm rãi đứng dậy, trước khi đến đây nàng đã có chủ ý sẽ ở kinh thành một thời gian, cho Ninh vương có thời gian để suy nghĩ. “Tỷ phu đừng vội, chuyện này không phải làm luôn trong ngày mai, tỷ phu cứ bình tĩnh mà suy nghĩ cho thật kỹ.”

Ninh vương đáp: “An vương phi bên ba mấy ngày rồi, bốn vương đã sai người quét dọn sạch sẽ phòng người ở trước đây, trước đi nghỉ ngơi đi.”

“Vậy thì tốt quá, Bội Oánh đa tạ tỷ phu.” Diêu Bội Oánh khom người tạ ơn rồi đứng dậy rời đi, tay sờ đến chốt cửa lại chợt dừng lại, do dự một chút rồi xoay người nói: “Tỷ phu, thái tử điện hạ đã lên đường rồi sao?”

“Đúng vậy, phụ hoàng đã lệnh cho hắn lên đường vào sáng sớm nay.”

“Vậy sao? Sáng sớm đã rời kinh rồi ư?” Diêu Bội Oánh lăm lăm, Ninh vương vẫn ở đây nên có thể không biết, nhưng nàng chắc chắn cái người ở

ngoài cửa thành kia là Hoắc Dực, nếu đã rời kinh thì vì sao còn trở lại? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ninh vương vốn đang phiền lòng chuyện của An vương, nghe Diêu Bội Oánh nói vậy liền nhíu mày hỏi: “Sao, người vẫn còn nhớ nhung hấn à?”

“Sao có thể chứ?” Diêu Bội Oánh cười nói, “Từ sau khi hấn buông tha cho Bội Oánh, tâm của Bội Oánh liền hóa thành tro tàn, sao còn nhớ thương hấn được nữa!”

Diêu Bội Oánh cười nói rất tự nhiên, nhìn qua không ai nghĩ là nàng đang nói dối.

Ninh vương nửa tin nửa ngờ nhìn nàng một cái, rõ ràng vẫn là cái người của ba năm trước kia, nhưng hấn phát hiện hấn dường như không hề biết rõ nàng. “Vậy thì tốt, An vương một lòng nghĩ tới người, người đừng nên luyến tiếc nữa.”

“Đương nhiên là vậy rồi.” Diêu Bội Oánh cười lạnh trong lòng, nàng bôn ba ngàn dặm, An vương kia e là giờ phút này đang ôm ấp mấy mỹ nhân để chơi đùa rồi! “Tỷ phu cứ yên tâm về Bội Oánh, chỉ là Bội Oánh có nghe nói tỷ phu đã tặng cho thái tử điện hạ một phần đại lễ, không biết thái tử điện hạ có từng hưởng dụng qua chưa?”

Nói đến đại lễ kia, chân mày của Ninh vương càng nhăn chặt lại, kể từ khi nữ nhi của tội thần kia bị đưa vào phủ thái tử thì không thấy có thông tin gì truyền tới, e là phủ thái tử đã đề phòng quá mức nghiêm ngặt.

Ninh vương không kiên nhẫn nói: “Người ở xa như vậy mà sao đến chuyện này cũng biết?”

“Phu quân nếu đã muốn giúp Ninh vương điện hạ thì tất nhiên phải biết cả những chuyện nhỏ nhặt này rồi.”

“Hắn đề phòng quá nghiêm mật, không dò được một chút tin tức nào cả.”

Diêu Bội Oánh nghe vậy liền cười một tiếng, “Có câu không có tin tức thì chính là một tin tức tốt, chứng tỏ quân cờ của tỳ phu đã thành công xâm nhập vào phủ thái tử rồi.”

“Bốn vương chẳng qua chỉ tuân theo ý chỉ của Lương vương điện hạ, triệu một nữ nhi của tội thần đến đó hầu hạ thái tử điện hạ thôi! Sao lại biến thành quân cờ của bốn vương rồi hả?”

Diêu Bội Oánh làm sao không biết Ninh vương là người thế nào, nhưng cũng không muốn nói thẳng ra, liền cười nói: “Tỳ phu thật biết nói đùa!”

Ninh vương xua tay nói: “An vương phi không tin, bốn vương cũng không có cách nào.”

Diêu Bội Oánh nhận được đáp án nên cũng không muốn lưu lại thêm nữa, nói: “Tỳ phu đi nghỉ sớm đi, Bội Oánh xin cáo lui.”

Từ trong lầu các đi ra ngoài thì trời đã sáng, cho dù một đêm không ngủ nhưng tâm trạng của Bội Oánh lại rất tốt, ngay cả khi suýt bị vấp ngã vì hòn đá dưới chân thì nàng cũng không để ý.

Người mà Ninh vương đưa vào phủ thái tử kia xem ra không lọt được vào mắt xanh của thái tử điện hạ, nếu vậy thì e là nàng ta đã sớm bỏ mạng ở phủ thái tử rồi. Bằng sự từng trải của thái tử, chỉ cần chàng tiếp xúc với nàng ta một chút thôi là có thể đoán ra được thủ đoạn của nàng ta, sao có thể nhiều ngày như vậy mà vẫn sóng êm biển lặng được.

Thái tử điện hạ, chỉ mong người vẫn nhớ lời hứa năm đó, vì người, Bội Oánh dù có nhận về nhiều khuất nhục hơn nữa thì cũng không thấy hối tiếc, chỉ mong rằng người có thể chờ Bội Oánh thêm một chút nữa.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 26

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Lâm Tam Tư mới sáng ra đã hắt hơi mấy cái liền, Bách Hợp lo sợ vội vàng sờ trán nàng. “Tiểu thư, không phải người bị cảm đấy chứ?”

Lâm Tam Tư cười đẩy tay nàng ra, nói: “Yên tâm, không bị cảm đâu, hình như là có người đang nhớ ta thôi!”

Bách Hợp che miệng cười nói: “Nhất định là thái tử điện hạ nhớ người rồi.” Bách Hợp tối qua đang mơ mơ màng màng trong chăn thì bị Lý tẩu đánh thức, sau đó cùng Lý tẩu nghe thái tử điện hạ căn dặn, đương nhiên rất hiểu lúc ấy thái tử điện hạ không muốn rời xa tiểu thư đến cỡ nào.

Lâm Tam Tư đứng lên, đưa tay cầm lấy lệnh bài dưới gối, lật qua lật lại trong tay rồi nói: “Bách Hợp, em cầm cái này đi, có thể sẽ phải dùng đến đấy.”

Bách Hợp nhận lấy lệnh bài bằng ngọc, hỏi: “Đây là cái gì vậy ạ?”

“Là lệnh bài mà điện hạ để lại, nhìn hình dáng thì có vẻ là dùng để ra vào hoàng cung.” Điện hạ để lại lệnh bài cho nàng vào lúc này, đương nhiên là vì lo lắng cho nàng, vạn nhất mà có chuyện gì thì nàng còn có thể cầm cái này đi tìm thái hậu nương nương! Lâm Tam Tư không ngờ một người cao ngạo lạnh lùng như Hoắc Dực lại có thể suy nghĩ chu đáo như vậy!

“Ồ? Lợi hại như vậy à!” Bách Hợp trầm trồ khen, thắc mắc hỏi: “Tiểu thư, sáng sớm người tỉnh lại không thấy thái tử điện hạ, người không cảm thấy ngạc nhiên à?”

“Có gì mà phải ngạc nhiên?” Lâm Tam Tư thấy chậu hoa thủy tiên đang nở rộ, liền cầm lấy bình nước tưới cho hoa, nói: “Có hàng vạn hàng ngàn tướng sĩ đang chờ chàng, sao chàng có thể ở lại cả đêm được? Đêm qua sau khi ta ngủ thì chàng đi có đúng không?”

Bách Hợp kinh ngạc nói: “Tiểu thư, rõ ràng lúc ấy người đã ngủ say rồi mà...”

“Đúng là ngủ say rồi.” Lâm Tam Tư nhớ lại hành động chậm chạp dè dặt vì sợ đánh thức nàng của Hoắc Dực đêm qua, miệng không tự chủ mà mỉm cười: “Nhưng chỉ là giả vờ ngủ thôi.”

“Vậy sao? Thế mà thái tử điện hạ còn nghĩ là tiểu thư thật sự đã ngủ say rồi! Còn dặn chúng em là không được quấy rầy người!”

Lâm Tam Tư nhìn Bách Hợp, nghĩ tới Bách Hợp và Phục Linh cùng nhau vào phủ rồi cùng nàng lớn lên, chính nàng cũng không thể tin được, từ nhỏ Bách Hợp đã rất ngây thơ, nhưng sau khi xảy ra nhiều biến cố như vậy mà Bách Hợp vẫn còn giữ được sự đơn thuần ngốc nghếch như xưa. Sự trong sáng của Bách Hợp thật giống như nàng trước đây, cho nên bất luận có ra sao thì nàng cũng phải che chở bảo vệ thật tốt cho Bách Hợp, che chở sự thuần khiết giống như nàng đã từng! Cho nên Lâm Tam Tư liền nhẫn nại giải thích: “Nếu ta không giả bộ ngủ thì điện hạ sẽ không yên tâm rời đi, ta không thể làm chậm trễ chuyện đại sự của bọn hãn được, huống hồ lần này là điện hạ lén trở lại, nếu bị người ta phát hiện thì sẽ bị kết tội chống lại thánh chỉ, sẽ bị phạt!”

“Ồ.” Bách Hợp gật đầu nói: “Thì ra là như vậy a!”

Sau khi Bách Hợp hầu hạ Lâm Tam Tư rửa mặt xong, hai người liền đi tới phòng bếp, Lý tẩu vốn muốn đưa trực tiếp bữa sáng vào phòng Lâm Tam Tư, nhưng Lâm Tam Tư nghĩ đi đi lại lại nhiều cũng rất có lợi cho việc sinh nở, nên không đồng ý chuyện này.

Hai người đi vào đình lục giác, bữa sáng còn chưa được dọn lên, Bách Hợp liền đi vào giúp Lý tẩu một tay, để lại Lâm Tam Tư một mình ngồi trong đình.

Lúc này không khí buổi sáng rất dễ chịu, Lâm Tam Tư đứng dậy đi lại trong đình một chút, hít thở bầu không khí trong lành, vỗ nhẹ bụng nói: “Bảo bảo à, nơi này thật mát mẻ, không giống như mẫu thân ở nơi đó toàn bộ đều là sương mù! Cho nên phải tranh thủ hít vào thật nhiều mới được.”

Lý tẩu và Bách Hợp vừa lúc đi vào đình, nghe thấy lời Lâm Tam Tư thăm thì, liền nói: “Lâm cô nương nói cái gì mà sương mù vậy?”

Lâm Tam Tư suy nghĩ một chút rồi đáp: “Ý nói bầu không khí không tốt đó!”

“Không khí không tốt ư?” Bách Hợp nhìn bốn phía, khó hiểu nói: “Hôm nay không khí rất tốt mà!”

“Ta không nói nơi này!” Lâm Tam Tư xua tay, nói: “Bữa sáng làm nhiều vậy sao! Hai người cũng vào ăn cùng ta luôn đi.”

Trước kia khi ở Lâm phủ, lúc không có người, Bách Hợp và Lâm Tam Tư đều cùng nhau ăn cơm, cho nên lời của Lâm Tam Tư cũng không lấy gì làm lạ, nhưng Lý tẩu lại nói: “Lâm cô nương, người ăn trước đi, ta ở bên hầu hạ là được rồi.” Vậy nên Bách Hợp cũng không dám cùng ngồi ăn điểm tâm với Lâm Tam Tư nữa.

Trong mắt người cổ đại thì ý thức tôn ti là điều rất quan trọng, cho nên Lâm Tam Tư có thể hiểu được phản ứng của Lý tẩu, liền nói: “Trước giờ ta

đều ngồi dùng bữa với thái tử điện hạ, hiện tại chỉ còn một mình ta, ngồi ăn cảm thấy rất cô đơn, nhìn thôi đã thấy hết đói rồi, làm sao mà nuốt được!”

Không đói bụng? Ăn không vô? Lý tẩu chuyên làm việc nấu nướng, nghe thấy hai từ này thì vô cùng sốt ruột, sợ hết hồn nói: “Lâm cô nương trong người không thoải mái sao?”

Bách Hợp xen vào nói: “Tiểu thư của chúng ta không thích nhất là bị người khác nhìn tiểu thư ăn cơm, trước đây trong phủ nếu không có ai thì tụi nô tỳ chúng ta đều cùng ngồi ăn với tiểu thư.”

Lâm Tam Tư giơ ngón cái tán thưởng Bách Hợp! Bách Hợp ơi Bách Hợp à, phản ứng của em rất tuyệt đấy!”

“Chuyện này...” Lý tẩu kịch liệt tranh đấu tư tưởng, dù sao người trước mắt chính là người mà thái tử điện hạ thương yêu, nếu để nàng đói bụng thì biết báo cáo lại với thái tử điện hạ thế nào đây! Cho nên Lý tẩu liền can rằng, dậm chân nói: “Nếu không thì...Để chúng ta phụng bồi cô nương ăn điểm tâm được không?”

Ăn cơm xong, Lý tẩu đi rửa chén bát, Lâm Tam Tư thì chẳng có việc gì, liền cùng Bách Hợp đi dạo trong vườn, nghĩ lại Hoắc Dực mỗi lần ăn cơm xong là đều đi vào thư phòng luyện chữ, nàng liền háng háng bưng bưng nói: “Bách Hợp, em cùng ta đi luyện chữ đi!”

“Luyện chữ?” Bách Hợp đau khổ nói: “Nô tỳ không biết a!”

“Em chỉ cần mài mực là được! Mài mực rất đơn giản, ta dạy cho em!”

“Vậy được ạ.”

Sau khi thương lượng xong, Lâm Tam Tư liền nói với Lý tẩu lúc Lý tẩu đưa sữa bò tới, nói: “Lý tẩu, lát nữa nếu Hà đại nhân tới thì nói với hắn là

chúng ta hiện giờ cái gì cũng không thiếu, để hăn đi làm việc của mình đi, không cần ngày nào cũng tới.”

Lý tẩu đưa sữa ấm tới, nói: “Hà đại nhân sao, hăn đến từ sáng sớm rồi!”

“Hà?” Lâm Tam Tư kinh ngạc, “Sao lại tới sớm thế? Vậy để lát nữa tự ta đi nói với hăn!” Nghĩ thầm sao hăn chăm chỉ tới đây làm gì không biết, Hoắc Dực có nhìn thấy đâu, mà nàng cũng sẽ không giúp hăn nói lại với Hoắc Dực đâu!

Lý tẩu lại tiếp tục nói: “Tới nhưng lại đi rồi, nói là trong cung có chỉ, lát nữa hăn sẽ tới đón cô nương vào cung! Hăn phải đi thu xếp một chút.”

“Cái gì?!” Lâm Tam Tư phun sữa ra ngoài, Lý tẩu à, người có thể nói hết câu trong một lần luôn không!

Lâm Tam Tư không hiểu sao đang yên đang lành mà thái hậu nương nương lại muốn nàng vào cung, cứ coi như bà đã đáp ứng Hoắc Dực là sẽ chiếu cố nàng, nhưng Hoắc Dực chỉ mới vừa đi mà thôi, đâu cần phải vội vã như vậy! Với lại không phải còn có mật đạo à, muốn gặp mặt thì đi đường đó dễ dàng hơn nhiều, sao phải quang minh chính đại tiến cung thế này?! Để nàng xuất đầu lộ diện, trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, đối với Lâm Tam Tư mà nói thì không phải là chuyện tốt!

Nhưng nói đi nói lại thì dù sao đây cũng là ý chỉ của thái hậu nương nương, nàng không thể không tuân theo!

Sau khi Bách Hợp hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục, một lát sau thì Hà Tất Kỳ đến đón nàng.

Lâm Tam Tư ngồi lên xe ngựa, thấy xung quanh không có ai thì liền nhỏ giọng hỏi: “Hà đại nhân, thái hậu nương nương có chuyện gì ư?”

Hà Tất Kỳ cung kính trả lời: “Tiểu thư yên tâm, thái hậu nương nương lần này vì thái tử điện hạ đột ngột phải dẫn binh đi đánh giặc nên không được gặp mặt, liền muốn gặp người chăm sóc cho điện hạ là cô nương để hỏi han một chút!”

Có liên quan gì nhau? Nhớ điện hạ nên liền tìm người hầu hạ điện hạ để thăm hỏi, có nữ nãi nào như vậy sao! “Làm thế này liệu có ổn không?”

“Không đâu.” Hà Tất Kỳ quả quyết nói: “Thái hậu nương nương trước giờ đều làm việc không theo lẽ thường, chút tâm tư này sẽ không khiến người ta hoài nghi.”

“Vậy ta an tâm rồi.”

“Tiểu thư ngồi an vị, chúng ta khởi hành đến hoàng cung.”

Khoảng cách giữa phủ thái tử và hoàng cung không xa, tốn khoảng một nén hương thì xe ngựa đã dừng trước cửa thành, sau khi trả lời mấy câu hỏi theo quy tắc, xe ngựa liền thuận lợi đi vào bên trong cung, đến trước cổng thứ hai thì xe ngựa đột ngột dừng lại.

Lâm Tam Tư dù gì cũng xuất thân từ gia đình nhà quan nên đương nhiên hiểu, rằng khi đến cổng thứ hai thì nàng phải tự xuống đi bộ vào. Trong hoàng cung, trừ hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu, hoàng quý phi và thái tử ra thì không ai được đánh xe vào trong, chỉ còn cách là phải đi bộ!

Lâm Tam Tư thò đầu ra nhìn, trước xe ngựa của bọn họ còn có một chiếc xe ngựa khác có buộc chuông xanh ở ngoài, từ trong xe bước ra là một mỹ nhân khuynh thành, tư thái quyến rũ, vòng eo mảnh khảnh, chỉ một ánh mắt của nàng thôi cũng đủ để thu hút vô số người.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Xe ngựa của Lâm Tam Tư cách xe đăng trước khoảng hai thước, Lâm Tam Tư hơi nhắc vác lên định bước xuống thì Hà Tất Kỳ đã xoay người ngăn nàng lại, nói: “Lâm tiểu thư, Thái hậu nương nương đã phân phó, chúng ta có thể đi xe đến trước cổng thứ ba, chờ xe phía trước đi là chúng ta có thể qua rồi.”

“A...Ừm...Được rồi...” Lâm Tam Tư thay đổi cảm xúc liên tục chỉ trong chốc lát, cảm giác được sùng ái đến mức không thể cự tuyệt, cũng không biết làm thế nào.

Lâm Tam Tư gào thét trong lòng, thái hậu nương nương ơi là thái hậu nương nương, nếu người đã có thu xếp như vậy thì cũng nên thương lượng trước với ta một tiếng chứ! Người làm thế có khác nào đẩy ta lên tầng cao nhất của Nam Dạ quốc, bị toàn bộ dân chúng của Nam Dạ quốc bàn tán và sùng bái!

Tuy nói cảm giác được vạn người kính trọng rất sáng khoái, nhưng người có biết hay không, đứng càng cao thì sẽ ngã càng thảm, lấy thân phận một nữ nhi của tội thần như nàng thì e là sẽ té rất đau đấy!

Lâm Tam Tư ngồi lại ngay ngắn trong xe ngựa, nữ nhân phía trước đã chậm rãi đi xuống, để nha hoàn dắt vào bên trong cổng thứ hai, dáng đi của nàng ta rất nhẹ nhàng uyển chuyển, vòng eo khẽ đung đưa, yếu điệu khiến người ta sinh lòng yêu thương.

Lâm Tam Tư ngồi trong xe đi qua bên cạnh nàng ta, trong lòng hiếu kỳ muốn nhìn nàng ta một cái, nhưng dù sao cũng đang trong hoàng cung nên

dù có tò mò đến mấy thì cũng phải biết giữ bình tĩnh, cho nên nàng chỉ hơi nghiêng người, ánh mắt làm như hờ hững nhìn lại, lúc trông thấy mặt người kia thì bỗng cảm thấy hơi quen quen, nhưng nhất thời vẫn chưa nghĩ ra là đã gặp nhau ở nơi nào.

Người kia cũng quay đầu nhìn lại Lâm Tam Tư, ánh mắt khẽ lộ ra sự kinh ngạc và nghi ngờ, hiển nhiên là vì bất ngờ rằng tại sao chiếc xe ngựa này lại dám đi thẳng vào cổng thứ hai. Ánh mắt của nàng ta bình tĩnh rời khỏi chiếc lục lạc màu vàng trên xe ngựa, mắt khẽ nhíu lại, một lần nữa nhìn thẳng vào Lâm Tam Tư, cảm xúc không còn lạnh nhạt như vừa rồi nữa, thay vào đó là sự bi thương, bước chân vẫn ổn định như cũ, nhưng đã không còn mềm mại uyển chuyển. Lâm Tam Tư không biết tại sao nữ nhân kia lại có những biến hóa trên gương mặt như vậy, nhưng vẫn lịch sự cười với người ta một cái, sau đó lại rời mắt nhìn thẳng ra đằng trước.

“Hà đại nhân, người vừa đi xuống kia là ai vậy?”

“Khả năng là một vương phi.” Hà Tất Kỳ đáp, tiếp theo lại thuận tiện trả lời luôn câu hỏi mà Lâm Tam Tư định hỏi, “Nhưng là vương phi của ai thì thần cũng không biết.”

Lâm Tam Tư cảm thấy Hà Tất Kỳ không láu cá như Tổng Cảnh Ngường, nhưng lại chẳng thú vị chút nào, song nghe đến đây nàng đột nhiên cảm thấy hơi khó hiểu, hỏi: “Vậy sao người biết nàng là vương phi?” Nói xong, Lâm Tam Tư lại thấy câu hỏi của mình quá ngốc, vì bộ đồ và trâm cài đầu của nữ nhân kia là đồ của các vương phi thường xuyên dùng, Hà Tất Kỳ ngay cả điều này còn không biết thì sao làm đại thần trong triều được, Hoắc Dực sợ rằng đã sớm đuổi hẳn đi rồi!

Nhưng có điều Lâm Tam Tư đã suy đoán sai rồi, vì Hà Tất Kỳ đúng là không biết thường ngày các vương phi hay mặc cái gì, hẳn chỉ biết cái lục lạc gắn trên xe kia là đại biểu cho thân phận nào thôi.

“Thần biết nhờ cái lục lạc treo trên xe ngựa.” Hà Tất Kỳ bình tĩnh nhìn đấng trước, trả lời: “Chỉ có xe ngựa của vương gia mới có lục lạc màu xanh biếc như vậy.”

“Thì ra là thế!” Lâm Tam Tư nghe vậy thì rất tò mò, không để ý nguy hiểm mà thò đầu ra từ trong xe, quả nhiên thấy rằng trên xe ngựa nàng đang ngồi cũng có treo lục lạc, nhưng lại là màu vàng, mặc dù đã xuyên không đến đây nhiều năm nhưng nàng chẳng để ý đến mấy chuyện này, không khỏi nói thầm: “Lục lạc mà cũng phân chia nhiều loại thế...”

Hà Tất Kỳ nói: “Tiên hoàng lúc đang giữ ngôi đã sử dụng lục lạc để phân biệt thân phận của hoàng tộc, lục lạc bệ hạ dùng là màu vàng sáng, của thái tử điện hạ là màu vàng kim, của các thân vương là màu tím, của các vương phi là màu xanh biếc...”

Nói được một lúc thì xe đã đi đến trước cổng thứ ba, Lâm Tam Tư cuối cùng cũng có thể xuống xe để đi bộ rồi, thuận tiện thưởng thức quang cảnh hoàng cung, tuy nói xuyên qua nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nàng đến hoàng cung đấy!

“Tiểu thư, thần ở chỗ này chờ người.” Hà Tất Kỳ cung kính nói.

Lâm Tam Tư nhìn Hà Tất Kỳ một cái, đảo mắt qua lại thấy có hai cung nữ đang đứng ở trước cổng, trong lòng cảm thấy không xong rồi, hai người này hẳn là người sẽ dẫn nàng đến Phúc Thọ cung của thái hậu.

Việc này quá phô trương rồi, chỉ là dẫn nàng đi thôi mà cần đến tận hai cung nữ!

Lâm Tam Tư đi vào bên trong, liền có một cung nữ búi tóc hai bên tiến lên nói: “Xin hỏi là Lâm tiểu thư sao?”

Lâm Tam Tư nhìn nàng một lượt, chắc chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi, tuy dung mạo rất có nét, nhưng vẫn còn chút ngây thơ của hài tử, nàng gật

đầu nói: “Là ta.”

“Nô tỳ tên Bích Liên, thái hậu nương nương phân phó nô tỳ tới đây dẫn Lâm tiểu thư qua đó.” Bích Liên cúi thấp đầu, nói chuyện rất rõ ràng mạch lạc, thái độ cung kính: “Mời đi theo nô tỳ.”

Lâm Tam Tư đi theo Bích Liên vào trong, lại thấy người cung nữ còn lại vẫn đứng yên tại chỗ, không khỏi cảm thấy khó hiểu, Bích Liên thấy vậy liền nói: “An vương phi hôm qua trở về kinh, hôm nay xin được vào cung bái kiến thái hậu nương nương, Tử Yến muội muội sẽ đứng ở đây đợi An vương phi.”

Lâm Tam Tư nghe vậy liền thu hồi ánh mắt, một lần nữa đánh giá Bích Liên, trong lòng vô cùng khen ngợi, nghĩ đến nàng của năm mười lăm mười sáu tuổi, khi đó vẫn còn đang chơi đùa trong sân trường, sách cũng chẳng thèm đọc nhiều, nhưng ở thời đại này có những người thân còn chưa lớn đủ mà đã biết nhìn sắc mặt người khác để sinh tồn. “Đi thôi.”

Phúc Thọ cung của thái hậu nương nương là một cung điện trang trọng uy nghiêm nhất trong hoàng cung, từ xa nhìn lại, có thể thấy đó là một khối kiến trúc khổng lồ sơn màu vàng và nâu dựng trên mười mấy bậc thang, xung quanh được chạm trổ điêu khắc rất kỳ công, đại môn mở rộng, đứng hai bên là hai thái giám cúi đầu không nói, càng thể hiện ra sự trang nghiêm thần bí của nơi này.

Bích Liên dẫn Lâm Tam Tư đi vào bên trong cung, chỉ chốc lát liền ngửi thấy một mùi thơm rất dễ chịu, Lâm Tam Tư đoán chắc là đến nơi rồi.

Quả nhiên, đi chưa được mấy bước liền nghe Bích Liên cúi đầu nói: “Lâm tiểu thư, đến rồi.” Sau đó nàng đưa tay ra, khom lưng mời Lâm Tam Tư đi vào.

Lâm Tam Tư sững sốt nói: “Không cần vào thưa trước với thái hậu nương nương sao?” Nhớ trước đây khi xem TV, cho dù có là phụng chỉ tiến

cung thì cũng phải có người vào bẩm báo trước, nhận được sự cho phép thì mới được đi vào điện.

Bích Liên dường như cũng đoán được là Lâm Tam Tư sẽ hỏi như vậy, liền nói: “Thái hậu nương nương đã phân phó, nếu Lâm tiểu thư tới thì có thể trực tiếp đi vào điện, không cần bẩm báo.”

Lâm Tam Tư thầm nghĩ mang thai quả nhiên có rất nhiều phúc lợi a! Lâm Tam Tư vừa bước vào cửa thì Bích Liên đã bước nhanh theo, dẫn Lâm Tam Tư đi qua mấy cái rèm che thì mới đến chính sảnh của Phúc Thọ cung, cảm giác mát mẻ lập tức ủa tới. Lâm Tam Tư ngược mắt nhìn lên, thấy thái hậu nương nương đang khép nửa con mắt nằm trên giường, dung nhan mặc dù đã già, nhưng vẫn không mất đi sự đoan trang, trên mặt bàn bày rất nhiều trái cây đủ loại, cung nữ ở hai bên thì đứng chậm rãi quạt.

Bích Liên hành lễ, nhẹ nhàng nói: “Thái hậu nương nương, Lâm tiểu thư đã tới.”

Lâm Tam Tư cũng quỳ xuống hành lễ: “Tam Tư thỉnh an thái hậu nương nương, thái hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Thái hậu nghe vậy liền chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng đưa tay ra, Bích Liên thấy thế liền vội vàng bước nhanh tới, đỡ thái hậu nương nương từ trên giường ngồi dậy.

“Nơi này không có ai khác, không cần khách khí với ai gia như vậy, mau đứng lên đi.” Thái hậu hiền hậu nhìn Lâm Tam Tư, ánh mắt như đang nhìn thấy Hoắc Dực, phân phó với đám nô tỳ: “Ban ngồi ghế dựa.”

“Tạ ơn thái hậu nương nương.” Lâm Tam Tư đứng lên, có hai nô tỳ đã mang ghế tới, nàng cũng không muốn phụ tâm ý của thái hậu, liền nói tạ ơn rồi ngồi xuống.

“Mấy ngày nay vẫn khỏe chứ?” Lâm Tam Tư vừa ngồi xuống đã nghe thái hậu nương nương hỏi.

“Đa tạ thái hậu nương nương, Tam Tư rất khỏe, trong phủ không thiếu thứ gì cả.” Lâm Tam Tư không muốn nói chuyện Hoắc Dực tìm được Bách Hợp đưa vào phủ với thái hậu nương nương, dù sao thân phận của nàng giờ đã không giống như xưa, nên khiêm tốn một chút.

Thái hậu nương nương rất thích đứa nhỏ ngoan ngoãn như Lâm Tam Tư, trong lòng rất hài lòng, nói: “Nếu thiếu cái gì thì cứ nói với ai gia, ai gia sai người chuẩn bị cho ngươi.”

“Đa tạ thái hậu nương nương, nếu thiếu cái gì, Tam Tư nhất định sẽ nhờ đến người.” Lâm Tam Tư rất thành thật, nói không giống như cho có lệ, càng khiến cho thái hậu yêu thích hơn.

Nhìn Lâm Tam Tư, trong lòng thái hậu không khỏi nhớ đến lần gặp mặt trước, vô cùng nhớ thương Hoắc Dực, không biết giờ này Dực Nhi thế nào rồi? Bà trầm giọng nói: “Dực Nhi đi lần này không biết bao giờ mới có thể trở về, trên chiến trường đao kiếm không có mắt...Ai gia thủy chung rất lo lắng...”

Lâm Tam Tư mặc dù không xác định được thời gian Hoắc Dực sẽ trở về kinh, chỉ biết một năm sau kinh thành đột biến.Nghĩ một lát, nàng liền nói: “Thái hậu nương nương yên tâm, điện hạ hồng phúc tề thiên, chưa đầy một năm sẽ trở về thôi.”

Thái hậu cũng biết là Lâm Tam Tư đang an ủi mình, nhưng thấy nét mặt khẳng định của Lâm Tam Tư, bà không khỏi lên tiếng hỏi: “Làm thế nào mà ngươi biết được?”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lâm Tam Tư vốn chỉ thuận miệng nói vậy, nhưng không ngờ là thái hậu lại để tâm, lúc này không khỏi có chút hối hận, nói: “Tam Tư chỉ suy đoán thôi.” Lâm Tam Tư nhìn thái hậu nường nường, cười nói tiếp: “Ba năm trước, thái tử điện hạ đi đánh người nhà Hồ, cuối cùng quân nhà Hồ thua thảm bại, chuyện này sớm đã tạo thành bóng ma trong lòng bọn họ, chắc hẳn sẽ rất kiêng kỵ. Lần này tái diễn chiến sự, bọn họ nhất định đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, điện hạ thì lại bị giam bế hai năm nay, người Hồ biết tin vậy nên mới dám liều lĩnh xâm chiếm. Thiết nghĩ ở Nam Dạ quốc trừ thái tử điện hạ ra thì còn ai có thể đánh bại bọn hắn được! Giờ phút này quân địch đang tràn đầy lòng tin, nắm chắc phần thắng, nếu thái tử điện hạ đột nhiên xuất hiện, bọn họ liệu sẽ phản ứng thế nào đây?” Lâm Tam Tư dùng ánh mắt dịu dàng nhìn mái đầu bạc của thái hậu nường nường.

Thái hậu ở chốn thâm cung đã hơn mười năm, đương nhiên không phải là người đơn giản, có một số việc không cần nói thì cũng có thể nhìn xa hơn người khác, chẳng qua bà đã lớn tuổi, cuộc sống trôi qua cũng ngày càng êm đềm, chỉ hy vọng mọi chuyện đơn giản một chút, có những chuyện bà cũng lười phải suy nghĩ! Lúc này nghe Lâm Tam Tư không nhanh không chậm phân tích thế cục, bà cảm thấy nha đầu này mà được bồi dưỡng một chút thì tương lai có thể giúp đỡ Dực Nhi rất nhiều việc trong phủ. Bà gật đầu, chậm rãi nheo hai mắt, nói: “Chắc chắn là sẽ gặp rút không kịp đề phòng, chân tay luống cuống, thấp thỏm lo âu!”

“Thái hậu nường nường nói rất đúng, chỉ cần thái tử điện hạ xuất hiện thì quân nhà Hồ sẽ rối loạn thế trận, tạo thời cơ cho thái tử điện hạ.” Lâm Tam Tư thực sự là đang suy đoán, hai năm trước nàng vẫn chỉ là một tiểu thư không rành thế sự nơi khuê phòng thôi, chuyện quốc gia đại sự đối với

nàng mà nói thì chẳng thú vị bằng mấy tin tức linh tinh nơi phố phường, nàng chưa bao giờ tìm hiểu chuyện thế sự, cũng không bảo bọn Phục Linh đi tìm hiểu. Chẳng qua lần thứ hai được trở lại đây, tâm tình của nàng có rất nhiều biến hóa, rất nhiều chuyện nàng phải để tâm đến, nàng nghĩ điều đó sẽ rất có ích đối với nàng. “Có điều quân nhà Hồ cũng quá ngang ngược, lần này lại có chuẩn bị kỹ từ trước, cho dù thái tử điện hạ có anh minh thần võ thì nhất định cũng chưa thể phản kích lại được, đợi một thời gian nữa, điện hạ chắc chắn sẽ chiến thắng trở về.”

Lâm Tam Tư nói chuyện rất hợp tình hợp lý, qua đó còn ngầm tán dương Hoắc Dực, điều này khiến cho thái hậu nương nương đang thương nhớ tôn tử rất vui vẻ, lập tức vẫy vẫy tay với Lâm Tam Tư, cười híp mắt nói: “Nha đầu, người tới đây, ngồi vào bên cạnh ai gia.” Trong lòng bà đang rất vui, nên cách xưng hô cũng thay đổi theo.

Lâm Tam Tư hơi sửng sốt, nói: “Vâng.”

Lâm Tam Tư đi tới gần, Bích Liên đã sớm cầm một miếng đệm may bằng chất lụa mát đặt bên cạnh thái hậu, Lâm Tam Tư thấy vậy liền ngồi xuống đệm.

Thái hậu mỉm cười nhìn Lâm Tam Tư, cầm tay nàng vỗ nhẹ, nói: “Ai gia cuối cùng cũng hiểu là vì sao Dực Nhi lại coi trọng người như vậy, người đúng là một nha đầu tri kỷ!”

Lâm Tam Tư cúi đầu, trước mặt Hoắc Dực, nàng là một người hầu hạ chàng ăn, hầu hạ chàng mặc, hầu hạ chàng ngủ, vậy có gọi là...Tri kỷ không?

Thái hậu lại cho rằng dáng vẻ lúng túng của Lâm Tam Tư lúc này là vì ngượng ngùng, lập tức nói với Bích Liên: “Đem dạ minh châu mới lấy hôm qua của ai gia ra đây, thưởng cho Tam Tư cô nương.”

Lâm Tam Tư kinh ngạc ngẩng đầu lên, việc nàng đi vào đây đã đủ gây chú ý rồi, nếu còn mang dạ minh châu về thì sau này không biết sẽ xảy ra bao nhiêu rắc rối nữa, mọi người sẽ bàn tán lung tung. Nàng chỉ là một nữ nhi của tội thần, cha mẹ còn đang bị nhốt trong đại lao, bất kể thế nào thì việc ban thưởng đối với Lâm gia lúc này là điều rất bất lợi.

Lâm Tam Tư suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nói: “Thái hậu nương nương, Tam Tư vô đức vô năng, sao có thể nhận lễ vật quý như vậy, dạ minh châu này chờ khi thái tử điện hạ chiến thắng trở về, người thưởng cho thái tử điện hạ không phải tốt hơn sao!”

Thái hậu nhận lấy một cái hộp tinh xảo từ tay Bích Liên, nói: “Cái gì mà vô đức vô năng, ai gia thấy người rất tốt, người tốt hơn mấy người chỉ biết nói mấy lời không thật lòng để lừa gạt ai gia bao nhiêu lần!”

Đang nói thì có một cung nữ bước vào, Lâm Tam Tư nhìn sang thì nhận ra đó là cung nữ tên Tử Yến mà hồi nãy đứng chờ cùng Bích Liên, trong lòng suy nghĩ, mới vừa rời ngòi xe ngựa nên không biết quãng đường từ cổng vào đây xa bao nhiêu, nhưng nàng và thái hậu nói chuyện với nhau cũng được một lát rồi, vị vương phi kia bây giờ mới đến cửa Phúc Thọ cung, xem ra quãng đường này cũng không phải là ngắn!

Có thể nhìn ra là thái hậu nương nương đối xử với nàng không hề tệ! Nghĩ vậy, Lâm Tam Tư liền dùng ánh mắt cảm kích nhìn thái hậu.

Tử Yến quỳ xuống nói: “Khởi bẩm thái hậu nương nương, An vương phi tới, đang ở ngoài điện cầu kiến.”

Lâm Tam Tư khê đảo mắt, khi nãy lúc Bích Liên nói với nàng là Tử Yến đang đợi An vương phi, nàng cũng không nghĩ nhiều, hiện giờ nghĩ lại, nàng liền biết vì sao lại cảm thấy vị An vương phi kia trông rất quen rồi, vì nàng đã từng gặp mặt vị An vương phi kia một lần. Vào dịp Tết nguyên tiêu năm nào, nàng cùng với Phục Linh và Bách Hợp đi dạo phố xem đèn đoán

chữ, ở trước một quán ăn liền gặp An vương phi khi đó vẫn còn là Diêu tiểu thư, lúc đó vì chuyện đoán chữ nên còn nói với nhau mấy câu.

Có điều vị An vương phi này ba năm trước đã gả cho An vương, cũng theo An vương dời vào lăng, lúc này trở về là có chuyện gì? Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện biến động của kinh thành một năm sau sao? Từ trước đến nay chuyện hoàng tử đoạt vị là điều không hiếm, huống hồ vị An vương kia cũng không phải người đàng hoàng an phận gì, thật ủy khuất cho một giai nhân khuynh thành.

Thái hậu nương nương nghe xong liền sa sầm mặt, lộ vẻ phiền chán, lẩm bẩm nói: “Nhắc tào tháo là tào tháo đến, sao lại nhanh như vậy!”

Lâm Tam Tư ở gần nên nghe được lời thái hậu nói, không khỏi quay sang nhìn bà, trong lòng rất nghi ngờ, không lẽ vị An vương phi này đã từng đắc tội với thái hậu nương nương sao?!

Thái hậu nương nương suy nghĩ một lát rồi nói: “Người đi truyền ý chỉ của ai gia, mời hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi đến Phúc Thọ cung một chuyến, khi về thì bảo An vương phi vào điện thỉnh an.”

“Nô tỳ tuân chỉ.”

Tử Yến đáp rồi lui xuống, vẻ mặt không mấy kinh ngạc, ngay cả thần sắc của Bích Liên và các cung nữ khác cũng rất bình thường, tựa như lời vừa rồi của thái hậu nương nương không có gì lạ cả. Thế nhưng Lâm Tam Tư lại rất bồn chồn, An vương phi nói thế nào cũng là một vương phi, cũng là cháu dâu của thái hậu nương nương mà, cho dù thái hậu không muốn gặp người cháu dâu này thì cũng nên nghĩ tới tôn tử An vương của người, sao có thể lạnh nhạt với An vương phi như thế được? Hậu cung lớn như thế, các phi tử lại không ở cùng một cung điện, Tử Yến phải đi tới chỗ hoàng hậu, sau đó lại qua chỗ Hiền phi, đi qua đi lại vậy cũng phải mất một nén

hương, trời lại nóng, An vương phi có không chết nóng thì cũng bị giày vò phát điên mất!

Lúc Lâm Tam Tư còn đang suy nghĩ thì thái hậu đã mở lòng bàn tay nàng ra, nhét cái hộp đựng dạ minh châu vào trong tay nàng, không cho cự tuyệt.

“Nha đầu, người hãy nhận lấy, dạ minh châu này cũng không phải là thứ ai gia quý trọng nhất, đợi Dực Nhi trở lại, ai gia sẽ có đồ thưởng cho nó.” Thái hậu thật sự rất thích Lâm Tam Tư, lúc nói chuyện luôn cười híp mắt, giống như những bà cụ bán hàng rong bên đường vậy, “Với lại tính cách của Dực Nhi chắc người cũng hiểu đôi chút, nó chỉ nhận đồ gì mà nó coi trọng thôi, không thì sẽ trả lại nguyên vẹn cho ta, nơi này của ai gia không biết chứa bao nhiêu đồ bị nó trả về rồi.” Giọng tuy trách cứ nhưng lại tràn ngập sự yêu thương, giống như bất kỳ người bà nào đối với cháu của mình.

Lâm Tam Tư thấy từ chối không có tác dụng, liền nghĩ trước cứ nhận lấy dạ minh châu này, chờ Hoắc Dực về sẽ đưa dạ minh châu cho chàng, nàng không thể cứ vô duyên vô cớ nhận một lễ vật lớn như thế được!

“Tam Tư tạ ơn thái hậu nương nương đã ưu ái.”

“Thế mới được chứ!” Thái hậu thỏa mãn vỗ nhẹ tay Lâm Tam Tư, sau đó chỉ vào đĩa nho trên bàn, nói: “Nho này ăn rất ngon, ngọt mà không ngấy, ai gia đã bảo người rửa sạch rồi, người ăn thử đi, còn có dưa vàng nữa, hạt nhỏ ruột ngọt, người cũng ăn thử xem...”

Lâm Tam Tư ăn thử mỗi loại quả một lần theo lời thúc giục và giới thiệu của thái hậu nương nương, một lúc lâu sau thì Tử Yến trở về điện, nói: “Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, Hiền quý phi nương nương, An vương phi đều đang ở ngoài điện chờ.”

Lâm Tam Tư nghe thế liền muốn đứng lên, nhưng lại bị thái hậu giữ lại, “Người cứ ngồi bên cạnh ai gia.”

Lâm Tam Tư vô cùng buồn bực, nàng nghĩ mình vẫn nên ngồi một góc để người ta không nhìn thấy là tốt nhất, nếu cùng thái hậu nương nương ngồi một chỗ, bị hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ thấy thì sẽ sao đây? Huống hồ còn có cả Hiền quý phi và An vương phi nữa, bất luận là ai thì nàng cũng không thể động vào, nhờ nàng phạm tội bất kính, bị nhốt vào đại lao thì sao, nàng còn phải cứu cha mẹ mà!

“Nếu thái hậu nương nương muốn thì chờ hoàng hậu nương nương và hai vương phi rời đi, Tam Tư lại ngồi đây phụng bồi người. Bây giờ hoàng hậu nương nương vào đây thỉnh an, Tam Tư ngồi cùng một chỗ với người, để các vị vương phi quỳ lạy, với thân phận của Tam Tư...”

Thái hậu một lòng thích Lâm Tam Tư, vừa rồi bà thật sự cũng không suy nghĩ nhiều, nghe Lâm Tam Tư nhắc nhở, bà cũng cảm thấy không ổn, liền nói: “VẬY ĐI, NGƯỜI TẠM RA CHỖ KHÁC NGỒI NGHỈ.” Ngưng một lúc lại dặn dò: “CÁCH AI GIA GẦN MỘT CHÚT.”

Lâm Tam Tư cười nói với thái hậu nương nương: “Tam Tư tuân chỉ, tạ ơn thái hậu nương nương đã nghĩ cho Tam Tư.”

Thái hậu ngồi thẳng người, thu lại dáng vẻ cười nói, phất tay với Tử Yến, nói: “Cho bọn họ vào.”

Lâm Tam Tư cũng không tìm ghế ngồi xuống mà đứng ở đằng sau, vị trí này không gây chú ý, lại có thể khiến thái hậu nương nương ngồi trên giường có thể nhìn thấy, coi như cũng tương đối gần.

Từng tiếng trâm ngọc vang lên, trước mắt Lâm Tam Tư xuất hiện ba mỹ nhân, ai cũng búi tóc cao, môi đỏ mọng, uyển chuyển để các cung nữ dắt vào. Đi đầu là một nữ nhân mặc y phục màu đỏ đội mũ phượng, gương mặt tươi tắn, không cần đoán cũng biết là hoàng hậu nương nương. Đi sau hoàng hậu nương nương là một nữ nhân có dáng vẻ yếu đuối mỏng manh, nụ cười trên gương mặt thuần khiết như dòng suối mát, rất dịu dàng và quyến

rũ. Người đi sau cùng là An vương phi, cho dù hai người đi đằng trước nàng là hoàng hậu và quý phi tôn quý của Nam Dạ quốc, nhưng vẻ đẹp và thần sắc của nàng lại không hề kém cạnh chút nào.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Trong điện có thêm mấy mỹ nhân đến làm không gian trở nên bừng sáng hơn rất nhiều, các cung nữ đỡ chủ tử đi vào rồi yên lặng lui vào trong góc, mặc dù đầu cúi thấp, nhưng ánh mắt lúc nào cũng chú ý đến chủ tử của mình, sẵn sàng để các chủ tử sai khiến.

“Mẫu hậu, chúng thần thiếp đến thỉnh an người.”

Hoàng hậu và Hiền quý phi đến trước hành lễ với thái hậu nương nương, thân phận của hai người cao quý nên không cần phải quỳ xuống mà chỉ hơi khom người.

Tiếp đó là đến An vương phi Diêu Bội Oánh, nàng quỳ xuống hành lễ: “Thần thiếp thay mặt An vương đến thỉnh an hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu thiên tuế kim an.”

Thái hậu ngồi ngay ngắn trên ghế, ánh mắt hờ hững nhìn ba người bên dưới, nói: “Được rồi, đừng dậy hết đi.”

“Tạ ơn mẫu hậu.”

“Tạ ơn hoàng tổ mẫu.”

Diêu Bội Oánh đứng lên, vốn định lên tiếng nhưng lại không dám lỡ mồm, bên cạnh nàng là hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi nương nương, sao nàng có thể mở miệng trước được.

“Mẫu hậu, mấy ngày nay khí trời nóng bức, mẫu hậu cũng dụng tâm lo lắng cho chúng thần thiếp nên đã dặn không cần tới thỉnh an mỗi ngày. Mặc

dù rất cảm kích tấm lòng của mẫu hậu, nhưng thân làm vãn bối thì tất nhiên phải tới thỉnh an, song dù rất muốn mà mấy ngày nay việc vặt trong cung rất nhiều, vô cùng bận rộn, kính xin mẫu hậu không trách tội.”

Hoàng hậu Lương Thành Quân nói xong liền nghiêng qua nhìn Hiền quý phi, gương mặt tươi cười, ngữ điệu uyển chuyển, nhưng lại không mấy nhu hòa, khiến cho người nghe không thấy được sự chân thành, có vẻ là vì được nuông chiều từ bé, lớn lên lại đứng đầu hậu cung, tạo cho bà một cá tính không chịu nhún nhường, ngay cả khi ở trước mặt thái hậu nương nương thì thái độ cũng không sửa đổi hoàn toàn được.

Hiền quý phi Tô Uyển Nhàn nghe vậy thì sắc mặt hơi đại ra, nhưng khóe môi vẫn hơi mỉm cười theo bản năng, trong nháy mắt liền khôi phục lại dáng vẻ yếu đuối của mình, chậm rãi lên tiếng: “Mẫu hậu gần đây thân thể khó chịu, thần thiếp mặc dù lo lắng, nhưng dù sao cũng không phải người rành về y học nên không thể giúp được gì, không còn cách nào khác là mỗi ngày ở trong cung cầu phúc, hy vọng thân thể của mẫu hậu sẽ sớm chuyển biến tốt đẹp! Thần thiếp nghe nói cầu phúc vào sáng sớm và ban đêm là linh nghiệm nhất, nên mới chậm trễ thời gian đến thỉnh an mẫu hậu, mong mẫu hậu thứ lỗi.” Tô Uyển Nhàn từ nhỏ đã yếu ớt, làm cho người ta vừa thấy đã thương, giọng nói lại nhỏ nhẹ mỏng manh, mà đương kim hoàng thượng lại rất thích mẫu nữ nhân như vậy, nên bà mới được trở thành quý phi như ngày hôm nay, là địa vị chỉ đứng sau hoàng hậu nương nương.

Lương Thành Quân nghe thế liền châm biếm nói: “Hiền quý phi muội muội đã có lòng thế này, sao cầu phúc xong không đến cung Phúc Thọ mà phụng bồi mẫu hậu đi!”

Tô Uyển Nhàn dùng ánh mắt vô tội nhìn Lương Thành Quân, thấy đối phương có ý gây sự, liền hơi cau mày nói: “Không dối gạt hoàng hậu nương nương, thần thiếp gần đây nghỉ ngơi không đủ, thân thể khó chịu, tới chỉ càng khiến mẫu hậu lo lắng thêm.”

Lương Thành Quân lạnh lùng hậm hừ: “Lời này của Hiền quý phi muội muội cũng thật lạ, thân thể người khó chịu, sợ mẩu hậu lo lắng nên không đến thỉnh an, nhưng sao người lại không sợ hoàng thượng lo lắng, còn mỗi ngày giữ hoàng thượng ngủ lại Nhu Phúc cung của người?”

Tô Uyển Nhân ủy khuất vô cùng, ngược lên nhìn thái hậu nương nương, thấy ánh mắt thái hậu cũng hờ hững, bà thật không thể đoán ra tâm tư của người, không thể làm gì khác là lúng túng thu hồi tầm mắt, rưng rưng nói: “Hoàng thượng nghe nói thần thiếp bị bệnh nên lo lắng đến Nhu Phúc cung thăm thần thiếp, thần thiếp cũng khuyên hoàng thượng không nên đến, nhưng hoàng thượng không nghe, thần thiếp không có cách nào để hoàng thượng rời đi...”

“Cách để rời đi thì không có, nhưng cách để giữ lại thì người có rất nhiều đấy!” Lương Thành Quân đã một tháng nay không gặp hoàng thượng, ngay cả buổi lễ tổ chức hàng tháng cũng vì chuyện Tô Uyển Nhân ngã bệnh mà hủy bỏ, trong lòng rất tức giận, giờ phút này là cố ý để Tô Uyển Nhân không xuống đài được. “Bốn cung đứng đầu hậu cung, đương nhiên muốn các tỷ muội trong cung đều được hưởng phúc, người cứ chiếm lấy hoàng thượng như vậy, thật đúng là không để tâm đến mặt mũi của bốn cung.”

Tô Uyển Nhân nước mắt lưng tròng, dáng vẻ yếu đuối thế, nếu có nam nhân ở đây thì chắc sớm đã ôm bà vào lòng rồi. “Hoàng hậu nương nương sao lại nghi ngờ thần thiếp như vậy, thần thiếp tiến cung đã nhiều năm, tất nhiên rất hiểu quy củ trong cung, không dám vượt khuôn phép...”

Lâm Tam Tư vẫn yên lặng đứng trong góc, ngay trước mắt nàng có thể gọi là những nữ nhân có quyền lực nhất của Nam Dạ quốc, trong lúc nói chuyện còn ẩn trong đó sự mỉa mai châm biếm, ngấm ngấm hại người. Lâm Tam Tư cảm thấy thật giống như trước kia ngồi xem TV, chỉ khác là đứng trước mắt nàng bây giờ là người thật việc thật chứ không phải đang đóng phim.

Đối với sự cường thế ngoan độc của hoàng hậu nương nương, Lâm Tam Tư cũng chẳng may may thương xót cho Tô Uyển Nhân chút nào, vì nàng biết bản chất của Tô Uyển Nhân chắc chắn không giống như vẻ ngoài thiện lương yếu đuối bên ngoài, bà ta đẻ ra một người con trai đầy tâm cơ là Ninh vương Hoắc Tấn, thì không thể có chuyện bà ta vẫn có một tâm hồn thuần khiết được. Với lại qua biểu hiện vừa rồi của bà ta, có thể nhìn ra mặc dù bà ta có vẻ nhu nhược, nhưng lời nói thì tuyệt nhiên không có ý nhượng bộ.

Mà hoàng hậu Lương Thành Quân dám không kiêng nể gì đi trách cứ Tô Uyển Nhân, là vì con trai bà là Lương vương đang thay thế vị trí của thái tử điện hạ khi bị giam bế, hơn nữa bà còn là mẫu nghi thiên hạ, về lâu về dài, việc Lương vương trở thành thái tử cũng không phải là điều không thể. Huống chi, trước mắt Lương vương đã sinh được một vị hoàng tôn duy nhất cho Nam Dạ Quốc, đây mới chính là lợi thế lớn nhất. Tổng hợp lại thì dĩ nhiên phần thắng nằm trong tay bà nhiều hơn Tô Uyển Nhân bao nhiêu!

Lâm Tam Tư trong lòng thầm than, làm hoàng hậu lâu thế nhưng Lương Thành Quân vẫn chưa hiểu được một điều, đó là bất luận trong tay bà ta nắm bao nhiêu lợi thế, nhưng bà ta lại thiếu đi sự sủng ái của hoàng thượng thì cuối cùng cũng chẳng làm nên chuyện gì. Ngôi vị thái tử chẳng qua chỉ là một câu nói của hoàng thượng mà thôi, ông ta thích để người nào trở thành thái tử thì người ấy mới có thể trở thành thái tử, chứ không phải ai nắm nhiều lợi thế hơn là sẽ khống chế được hết thảy mọi chuyện!

Thái hậu thờ ơ nghe hai người nói qua nói lại, mấy chuyện này bà nghe nhiều lắm rồi, đã sớm luyện đến trình độ có tai như điếc, lúc này mới lên tiếng: “Chuyện Hiền quý phi ngã bệnh quả thật đã được báo cho ai gia biết, hoàng hậu không cần trách tội.”

Hoàng hậu nghe xong đang định lên tiếng phản bác thì lại bị thái hậu dùng ánh mắt ngăn lại.

Thái hậu vỗ nhẹ lên vạt áo màu nâu của mình, nói: “Hoàng hậu mỗi ngày đều phải quản lý mấy việc nhỏ ở hậu cung, quả thật vô cùng vất vả, có những chuyện nhạy cảm không tiện can thiệp, bất quá ai gia nghĩ cũng phải nên chú ý đến hòa khí một chút. Tối nay liền để hoàng hậu làm chủ, chỉ định phi tần đến hầu hạ hoàng thượng đi.”

Lâm Tam Tư nghe xong không khỏi quay ra nhìn thái hậu nương nương, qua hai lần gặp, nàng cảm thấy thái hậu nương nương khác biệt rất nhiều so với vị thái hậu nương nương đứng trên triều đình tranh biện với các triều thần trong truyền thuyết kia. Có đôi khi nàng cảm thấy bà chỉ giống như những bà cụ hiền lành bán kẹo mạch nha trên đường phố thôi, nhưng hiện tại nàng mới nhận ra là lời đồn đại quả không sai. Thái hậu nương nương nhìn thì có vẻ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng thật ra là nắm chắc được hết thảy mọi chuyện, một hồi thì như là đang nói giúp quý phi, một hồi lại như đang giúp cho hoàng hậu nương nương, nhưng cuối cùng mới phát giác ra là bà chẳng giúp ai cả. Hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi nói qua nói lại hồi lâu, nhưng kết quả là chẳng ai được lợi, hoàng thượng tối nay sẽ trải qua đêm xuân với một phi tử, nhưng người đó không phải là hoàng hậu nương nương, cũng tuyệt đối không phải là Hiền quý phi nương nương!

Hoàng hậu nuốt không trôi cơn giận này, nhưng ai mà không biết người đương kim hoàng thượng kính trọng nhất chính là thái hậu nương nương chứ, nếu bà muốn giữ vững vị trí hoàng hậu này thì nhất định phải nghe theo lời thái hậu nương nương! Liền nói: “Mẫu hậu nếu đã có an bài thì thần thiếp xin tuân theo.”

Tô Uyển Nhân vốn đang rất ủy khuất, giờ nghe xong lời thái hậu nương nương nói thì sắc mặt càng xấu đi. Người người đều nói là bà chiếm lấy hoàng thượng, nhưng không ai biết là đến chính bà cũng rất khổ sở. Thời gian gần đây hoàng thượng quả thật rất thích nghỉ lại trong cung bà, nhưng đó là do nàng và cách lấy lòng hoàng thượng thôi. Thân thể của hoàng thượng dù sao cũng không còn cường tráng như thời trẻ nữa, lúc hoan ái

với nhau, bà phải dùng mọi biện pháp để trợ giúp hoàng thượng, ngày nào cũng vậy dẫn đến kiệt sức, nhưng chuyện này biết trách ai đây?

Sau hoàng thượng vì một mỹ nhân mới tiến cung mà lạnh nhạt với bà một thời gian, bà liền cố ý để ngấm mưa rồi ngã bệnh, khiến hoàng thượng phải đến thăm bà, vừa gặp lại liền bị bà giữ lại hai tháng. Hiện tại mắt thấy thân thể của hoàng thượng ngày càng lụn bại, Lương vương thì lại sinh ra một vị hoàng tôn, nên bà càng phải vì tương lai mà tính toán. Chỉ có được hoàng thượng sủng ái thì người mới đối xử với bà và Ninh vương tốt hơn, tạo nền móng vững chắc cho sau này! Mặc dù không cam tâm lắm với quyết định của thái hậu, nhưng bà thật sự cũng muốn nghỉ ngơi một chút, vậy mới có thể hầu hạ hoàng thượng thật tốt. Nghĩ vậy bà bèn dịu dàng nói: “Mọi chuyện thần thiếp đều xin nghe theo sự an bài của mẫu hậu.”

Thái hậu nương nương hài lòng gật đầu, ánh mắt sâu kín chuyển tới trên người Diêu Bội Oánh từ nãy vẫn im lặng không nói. “An vương phi, sao ngươi lại trở về đây vậy?”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Diêu Bội Oánh chưa có cơ hội mở miệng nói chuyện, nhưng nàng cũng rất chú ý xem trò vui, chuyện như vậy ở An vương phủ ngày nào chẳng có, chỉ khác là ở An vương phủ thì các nàng là người tranh cãi, còn hôm nay lại trở thành người đứng xem.

Diêu Bội Oánh cúi người đáp: “Hồi hoàng tổ mẫu, tỷ tỷ của thần thiếp dạo gần đây sức khỏe kém, thường xuyên u buồn, thần thiếp liền xin với An vương về đây để thăm tỷ tỷ.”

Lương Thành Quân đang tràn ngập lửa giận không có chỗ để phát tiết, nghe Diêu Bội Oánh nói, cộng thêm dáng vẻ mềm mại quyến rũ rất giống với Tô Uyển Nhàn, liền hậm hừ: “Ôi, An vương sao có thể cam tâm mà để người về kinh chứ, người ở trong lòng An vương cũng chẳng thua kém Hiền quý phi trong lòng hoàng thượng đâu!”

Tô Uyển Nhàn thấy Lương Thành Quân lại chĩa mũi tên vào mình, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, nhưng trên mặt bà lại không có chút nào sợ hãi, quay sang nhẹ nhàng nói với Diêu Bội Oánh: “Đường từ đó về kinh thành rất xa, tâm ý của An vương phi đối với tỷ tỷ thật khiến cho người ta cảm động. Không biết Ninh vương phi thế nào rồi?”

Đối với Lương Thành Quân và Tô Uyển Nhàn thì Diêu Bội Oánh kính trọng quý phi hơn, không chỉ bởi vì Tô Uyển Nhàn là mẫu thân của phu quân tỷ tỷ, mà còn vì tính tình hai người khá hợp nhau. Mà đối với Lương Thành Quân, nàng chỉ e dè quyền thế của bà ta thôi chứ không có chút tình cảm nào cả! “Tạ Hiền quý phi quan tâm, tỷ tỷ đã khỏe hơn trước rồi, nhưng bệnh cũ thì vẫn không dứt, thỉnh thoảng lại tái phát.”

Lương Thành Quân bỗng lên tiếng chế nhạo: “Ninh vương phi là có tâm bệnh thôi, nếu Ninh vương không quan tâm đến nàng ta thì e là suốt đời cũng không trị hết bệnh!”

Ánh mắt Tô Uyển Nhàn bỗng trở nên rét lạnh, “Chuyện của các hoàng tử, hoàng hậu nương nương sao có thể hiểu được? Nói thế không khỏi khiến cho người ta hiểu lầm.”

Lương Thành Quân lúc này cũng cực kỳ bình tĩnh, chậm rãi nói: “Ninh vương ngày đêm say rượu, ngây ngô sống một cách mơ mơ màng màng, một lòng chỉ nhớ thương đến người đã khuất, lạnh nhạt với cả đám nữ nhân của Ninh vương phủ, chuyện này có ai mà không biết.Sao hả, người cho rằng bốn cung phải phái người đi tìm hiểu sao? Chuyện ở hậu cung đã đủ khiến bốn cung bận rộn rồi, nào có rảnh rỗi mà đi để ý đến chuyện của các hoàng tử! Bất quá ta chỉ muốn hảo tâm nhắc nhở Hiền quý phi một câu thôi, Ninh vương cứ tiếp tục như vậy, về lâu về dài, cẩn thận bất lực đấy!”

Tô Uyển Nhàn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lương Thành Quân, lại bất an nhìn thái hậu nương nương.Nếu vì chuyện này mà khiến cho thái hậu chán ghét Ninh vương, thì dù hoàng thượng có một lòng bảo hộ mẫu tử bọn họ đi chăng nữa thì e rằng cũng không qua khỏi cửa ải này!

Nghĩ vậy lòng Tô Uyển Nhàn càng thêm trùng xuống, Lương Thành Quân thấy Tô Uyển Nhàn mặt biến sắc, biết bà ta vừa bị lời của mình làm ảnh hưởng đến tâm trạng, khéo môi lập tức nở nụ cười, làm ra vẻ lo lắng nói: “Mẫu hậu, thần thiếp cũng vì có lòng quan tâm nên mới nói vậy thôi, người nghĩ xem, trong mấy vị hoàng tử của hoàng thượng, xuất chúng nhất là Lương vương, Ninh vương và An vương.An vương thì ở xa nên không giúp đỡ được cho hoàng thượng, còn Ninh vương thì ở kinh thành, nhưng lại dần dần sống qua ngày như vậy, quả thật rất khó có được sự ân sủng của hoàng thượng!” Nói tới đây, Lương Thành Quân lại đổi giọng, có chút không đành lòng nói: “Thần thiếp nói điều này không phải là thần thiếp cứng chiều Lương vương, nhưng quả thật từ sau khi Lương vương thay vị

trí của thái tử, mỗi ngày đều phải xử lý công vụ tới khuya, người gầy đi rất nhiều...”

“Lương vương gần đây quả thật rất chuyên tâm xử lý việc triều chính, trước còn mang hoàng tôn Hoắc Thiên Thành vào cung, ai gia thật sự cảm động trước lòng hiếu thảo của nó.” Thái hậu không tiếc khen Lương vương mấy câu, đang lúc Lương Thành Quân nghĩ là thái hậu sẽ có chút ít gì đó gọi là khen thưởng thì lại thấy thái hậu quay ra nhìn Tô Uyển Nhân nói: “Tính tình của người dịu dàng, mà Ninh vương thì lại không giống người, mặc dù không khuyên ngăn được cho sự càn quấy của nó thì người vẫn nên nhắc nhở một chút, bảo Ninh vương nên học tập theo Lương vương.” Dứt lời bà lại nói với Diêu Bội Oánh: “Người trở về Ninh vương phủ thì truyền lại lời của ai gia nói cho Ninh vương nghe.”

“Thần thiếp đã biết.”

Lương Thành Quân lúc này càng thêm bực bội hơn, thái hậu khen Lương vương không hề thật lòng, mà phạt Ninh vương cũng rất hơi hợt, đang định lên tiếng nói tiếp thì thái hậu lại phát tay, “Các người tới đây cũng được một lúc rồi, chắc hẳn ai cũng đều còn chuyện phải làm, ai gia cũng mệt rồi, các người trở về đi.”

Lương Thành Quân biết nếu có nói thêm thì cũng chẳng thay đổi được gì, nhưng cũng may là bà không bị yếu thế, nếu thái hậu nương nương đã lên tiếng bảo Ninh vương học tập Lương vương, bà tất có biện pháp để cho hẳn phải chịu đau khổ, liền khom người nói: “Mẫu hậu nếu đã mệt mỏi thì chúng thần thiếp sẽ không ở đây quấy rầy mẫu hậu nghỉ ngơi nữa, thần thiếp xin phép ra về trước.”

Hiền quý phi cũng lên tiếng chuẩn bị rời đi, còn Diêu Bội Oánh thì vẫn chưa muốn đi.

“Hoàng tổ mẫu, hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi có việc nên rất bận rộn, nhưng thần thiếp thì không, thần thiếp có thể ở lại đây không, vì đã lâu rồi thần thiếp không được phụng bồi hoàng tổ mẫu.” Diêu Bội Oánh nhẹ nhàng nói, “Nếu người mệt mỏi, thần thiếp sẽ ở lại đấm bóp chân cho người!”

Thái hậu hí híp mắt nhìn Diêu Bội Oánh, lại quay sang Lâm Tam Tư, “Nha đầu, đến đây với ai gia.”

Lâm Tam Tư còn đang thăm cảm thấy may mắn vì chọn đúng chỗ tốt, mấy người kia vào lâu vậy mà còn không phát hiện ra nàng, thế mà đột nhiên giờ lại bị thái hậu gọi như vậy, làm nàng sợ hết hồn, không thể làm gì khác là nghe lời từ trong góc đi ra.

“Dân nữ Lâm Tam Tư xin thỉnh an hoàng hậu nương nương, Hiền quý phi nương nương, An vương phi.” Lâm Tam Tư không muốn đắc tội mấy nữ nhân này, trong mắt bọn họ thì nàng chẳng là gì cả, chỉ bé như một con kiến thôi, không cần thận là sẽ dễ dàng mất mạng.

Lương Thành Quân thấy Lâm Tam Tư đi ra, đầu tiên là tò mò, sau khi nghe nàng nói thì hơi tỏ ra khinh thường, “Là cung nữ mới đến sao?”

Tô Uyển Nhàn có phần nhạy bén hơn Lương Thành Quân, đầu tiên là nhìn thái hậu một cái, thấy thái hậu ôn hòa nhìn Lâm Tam Tư thì thái độ có chút thay đổi, liền quay người nhìn Lâm Tam Tư, cười nói: “Vị cô nương này thật xinh đẹp, xét về dung mạo và khí chất thì hình như không giống cung nữ lắm. Thần thiếp đoán đây hẳn là khách của mẫu hậu, có phải không mẫu hậu?” Tô Uyển Nhàn vừa nói vừa quay sang nhìn thái hậu.

Lần nịnh bợ này của Tô Uyển Nhàn vô cùng thành công, làm cho thái hậu nương nương vui mừng trong lòng, bà cười nói: “Vẫn là Hiền quý phi có mắt nhìn người, Bích Liên, lấy hai xếp vải tơ tằm hoàng thượng tặng cho ai gia vài ngày trước đưa cho Hiền quý phi.”

“Vâng.” Bích Liên đáp rồi đi vào trong phòng lấy đồ.

Tô Uyển Nhàn vốn chỉ qua lời của thái hậu mà đoán rằng Lâm Tam Tư không phải cung nữ, lại không ngờ có thể khiến thái hậu vui vẻ, vài tờ tằm có hay không không quan trọng, chỉ cần khiến thái hậu hài lòng là tốt rồi. Bà bèn thân mật nắm tay Lâm Tam Tư, tự mình dẫn nàng đến bên cạnh thái hậu, nói: “Cũng không phải do thần thiếp có con mắt tinh tường, mà thật sự là vị cô nương này có phong thái rất khác biệt, liếc một cái là có thể nhìn ra rằng nàng khác với những người khác!” Tô Uyển Nhàn nói xong còn cố tình nhìn Lương Thành Quân một cái, chắc hẳn trong lòng bà ta lúc này đang rất hối hận, cảm thấy càng thêm đặc ý. “Đừng nói là mẫu hậu, ngay cả thần thiếp nhìn cũng thấy thích!”

Lâm Tam Tư nghe Tô Uyển Nhàn nói mà nổi hết cả da gà, thích chỗ nào chứ, rõ ràng là đang mượn nàng để khiêu khích Lương Thành Quân!

Lương Thành Quân vốn đang buồn bực vì mình vừa nói sai, trong lòng bỗng thấy không ưa Lâm Tam Tư vì sự xuất hiện của nàng đã khiến mình trở nên yếu thế, lúc này nghe mấy lời của Tô Uyển Nhàn thì càng thêm tức giận, nói: “Đúng vậy, Hiền quý phi nhìn thấy ai mà chẳng thích!”

Thái hậu không bằng lòng với câu nói của Lương Thành Quân, ánh mắt nhìn thẳng vào hoàng hậu, nói: “Ai gia không thích lời này của hoàng hậu, Hiền quý phi có lòng thương người, đó chính là phúc khí, sao đến người thì lại như vậy? Người là mẫu nghi thiên hạ, hẳn cũng nên có lòng bác ái, cơ sao còn đi chỉ trích Hiền quý phi?”

Lương Thành Quân mặt đỏ bừng vì bị thái hậu khiển trách, chỗ này nhiều người thế, thật quá mất mặt, nhưng thái hậu đang tức giận, lúc này mà phản bác lại thì kết cục sẽ rất bi thảm, lập tức không cam lòng nói: “Mẫu hậu trách rất đúng, thần thiếp biết sai rồi, mong mẫu hậu đừng tức giận.”

Thái hậu hí mắt, gật đầu nói: “Biết sai thì phải sửa, về chuyện quốc gia đại sự Ninh vương còn phải học tập Lương vương, nhưng trong chuyện đối nhân xử thế thì người phải nên học tập ở Hiền quý phi thật nhiều.”

“Thần thiếp rõ rồi.” Lương Thành Quân dùng sức cắn môi, giọng nói rõ ràng nhỏ hẳn đi, bề ngoài thì vẫn bình thường, nhưng trong lòng thì hừng hực lửa giận, cứng nhắc nói tiếp: “Thần thiếp xin được lĩnh giáo Hiền quý phi.”

“Thế mới tốt.” Thái hậu thấy Lương Thành Quân đã có vẻ bằng lòng nên cũng không muốn nói nhiều nữa, ánh mắt lướt nhìn một lần, bà cảm thấy mấy người con dâu cháu dâu này tuy đáng vẻ đều diễm lệ hơn người, nhưng càng nhìn lại càng thấy chướng mắt. Vì để xua đi cảm giác phiền lòng này, bà liền quay sang nhìn Lâm Tam Tư, ánh mắt ân cần ấm áp khác một trời một vực so với lúc nhìn ba người kia, nói: “Nha đầu, hiện tại có thể ngồi xuống rồi.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lâm Tam Tư ngồi xuống bên cạnh thái hậu, tuy nói đẽm ngồi được may bằng vải tơ tằm mát, ngồi lên rất thoải mái, nhưng hiện giờ nàng như đang ngồi trên đồng lửa vậy, chỉ đành rũ mắt xuống không nói lời nào, cố gắng giữ khiêm tốn và bốn phận. Tuy nói vậy nhưng nàng vẫn cảm giác được có một ánh mắt cứ nhìn nàng chăm chăm từ đầu đến giờ, không xấu mà cũng không phải tốt, tựa như cố tình mà cũng như vô ý, cảm giác như bị một cái lưới vô hình bao vây khiến nàng rất không thoải mái. Nàng nghi ngờ ngẩng lên nhìn hoàng hậu, thấy hoàng hậu dù giận nàng nhưng cũng chỉ trừng mắt nhìn nàng một cái thôi, rồi lại quay đi không thèm quan tâm nữa, tiếp tục tập trung tinh thần ứng phó với thái hậu nương nương tiếp!

Vậy thì là ai? Là ai mà nhìn nàng giống như có một mối hận rất lớn với nàng thế?

Lâm Tam Tư càng thêm bất an, hơi ngược mắt nhìn một lượt những người trong điện, cho đến khi ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt của Diêu Bội Oánh thì nàng mới bình tĩnh đại ngộ.

Lâm Tam Tư không ghét Diêu Bội Oánh, ngược lại vì lúc trước đã từng gặp mặt nên còn có chút hảo cảm với nàng ta. Dù sao ở thời cổ đại, những nữ tử có thân phận thấp mà gặp được một nữ tử có thân phận và độ tuổi không khác biệt lắm thì có thể coi là có duyên không cạn, hai người mà có thể trở thành bạn thì không còn gì tốt hơn nữa!

Lâm Tam Tư nở nụ cười với Diêu Bội Oánh, Diêu Bội Oánh lần này không còn kinh ngạc như lúc ở ngoài điện nữa, cũng mỉm cười lại với nàng,

nhưng lại lên tiếng hỏi một câu không ai ngờ tới: “Cô nương là người của phủ thái tử sao?”

Câu hỏi trực tiếp như vậy, không chỉ khiến Lâm Tam Tư giật mình, mà ngay cả thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi cũng lấy làm kinh hãi, chỉ khác là mức độ kinh ngạc không giống nhau mà thôi.

Thái hậu đưa mắt nhìn Diêu Bội Oánh, trong lòng có phần bực bội, nghĩ thầm Diêu Bội Oánh này đã đi xa nhiều năm, thế nhưng giờ lại ở đây hỏi thăm chuyện ở phủ thái tử, xem ra vẫn là không an phận, phải nghĩ biện pháp biến nàng ta đi xa một chút mới được, tốt nhất là vĩnh viễn không thể trở lại kinh thành luôn!

Hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi lúc này lại có chung suy nghĩ, hai người liếc nhau một cái rồi đồng thời quay ra nhìn Lâm Tam Tư. Thái tử ngã bệnh, Lương vương và Ninh vương vì nể tình huynh đệ nên đã cố ý tìm một nữ nhi của tội thần để đưa vào phủ thái tử hầu hạ, hai người trước đó đã thương lượng qua, việc xin ý chỉ là do Lương vương chịu trách nhiệm, còn người thì tùy tiện lấy ở Ninh vương phủ. Chuyện này cả hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi đều biết, mục đích thứ nhất là để lấy danh tiếng, thứ hai là để lấy lòng thái hậu và hoàng thượng!

Huynh đệ tình thâm, bốn chữ này ở những gia đình bình thường thì không sao, nhưng ở hoàng tộc thì rất hiếm thấy! Nên tất nhiên sẽ khiến thái hậu và hoàng thượng cảm động.

Chẳng lẽ cô nương này chính là người được đưa vào phủ thái tử đấy sao?!

Về phần Lâm Tam Tư, nàng chỉ hơi kinh ngạc lúc nghe xong câu hỏi của Diêu Bội Oánh, về sau nghĩ kỹ thì đoán rằng Diêu Bội Oánh đích thị là đã

nhìn thấy chiếc lục lạc màu vàng kim trên xe ngựa, cho nên mới biết nàng chính là người của phủ thái tử. “Hồi An vương phi, đúng là như vậy.”

Lương Thành Quân và Tô Uyển Nhân nghe vậy thì có phần nghi ngờ, một hạ nhân như thế sao có thể ngồi ngang hàng với thái hậu nương nương được? Nhưng vì vừa bị thái hậu dạy dỗ nên nàng cũng có chút kinh nghiệm, cho dù trong lòng có phần uất thì cũng không dám nói một lời.

Thái hậu nương nương đưa tay gỡ nhẹ mái tóc bạc bên thái dương, ra vẻ lạnh nhạt nói: “Dực Nhi bị giam bế ở phủ thái tử hai năm rồi, ai gia vẫn chưa được gặp nó. Chuyện này là do nó gieo gió gặt bão, ai gia cũng không thể nói gì, chẳng qua tuổi ngày một cao, càng hy vọng có con cháu ở bên. Tuất nhi và Tấn nhi đều ở kinh thành, ai gia muốn gặp lúc nào cũng được, mà Dực Nhi lần này lĩnh quân xuất chinh, không biết ngày nào thì về, sinh tử không thể đoán trước, trước khi xuất chinh vẫn còn bị bệnh, ai gia sao có thể không lo lắng đây!” Ngữ điệu của thái hậu rất bi thương, khiến Lương Thành Quân và Tô Uyển Nhân đều thấu hiểu, không ai muốn nói sâu đến chuyện này, nên liền không đặt tiêu điểm vào Lâm Tam Tư nữa. “Nha đầu này hầu hạ Dực Nhi đã hai tháng, nên ai gia liền gọi nàng tiến cung.”

“Mẫu hậu nhớ thái tử là chuyện rất thường tình, bất quá phải luôn lấy thân thể làm trọng, không nên suy nghĩ quá nhiều.” Lương Thành Quân đảo mắt, quan tâm nói: “Nếu mẫu hậu thích, thần thiếp sẽ bảo Lương vương phi đưa Thiên Thành tới đây thỉnh an người. Tiểu hài tử sau khi đầy tháng lại càng thêm đáng yêu! Chắc chắn sẽ khiến người vui vẻ.”

Nhắc đến chuyện này thì đương nhiên Tô Uyển Nhân và Diêu Bội Oánh không thể nói xen vào được, hai người lúng túng đứng một bên không nói gì.

Thái hậu lơ đãng nói: “Được thế thì tốt, chẳng qua là Thiên Thành còn quá nhỏ, rất dễ khóc, lần trước nó đến đây mà làm ầm ĩ quá, ai gia cả đêm

ngủ không ngon! Vẫn nên để nó lớn hơn chút nữa, hiểu chuyện một chút rồi lại tới đây thì hơn!”

Lần trước khi Lương vương và Lương vương phi mang theo Hoắc Thiên Thành đến thì Lương Thành Quân cũng có mặt ở đây, cũng không hiểu tại sao đứa bé vừa vào cung thì liền khóc lớn, dỗ mãi cũng không chịu ngừng. Thái hậu thích yên tĩnh, nên bọn họ ở trong Phúc Thọ cung chưa được bao lâu thì cả nhà liền chán nản đi về, sau đó còn bị hoàng thượng trách mắng một trận, nói là làm ảnh hưởng đến thái hậu nghỉ ngơi.

Lương Thành Quân nói: “Thần thiếp đã biết.”

Thái hậu liếc Lương Thành Quân một cái, hôm nay đã chèn ép bà ta nhiều lần rồi, lửa giận cũng đã vơi đi nhiều, không nên âm ỉ thêm nữa! Liền đưa tay cầm lấy một miếng ngọc bội trên bàn, cười nói: “Trong các hoàng tử thật không ai có thể so được với Tuất nhi, vẫn là Tuất nhi hiểu hoàng tổ mẫu nhất! Ngọc bội này là ai gia tự mình đi Hoa Thượng cung cầu phúc mới có được, thưởng cho Thiên Thành đi!”

Lương Thành Quân vô cùng vui vẻ, gương mặt được chăm sóc tốt khẽ ửng hồng. Mặc dù bà là hoàng hậu, nhưng tính cách lại không thích nhận sai, không biết làm người khác vui vẻ như Tô Uyển Nhàn, cho nên ít được ban thưởng. Lần này bỗng được thái hậu thưởng, mặc dù không phải cho bản thân bà, nhưng cũng là cho hoàng tôn của nàng, lại còn là đồ mà thái hậu tự mình cầu phúc mới có, sao có thể không vui cho được! Liền đáp: “Thần thiếp thay Tuất nhi cùng Thiên Thành tạ ơn mẫu hậu.”

Thái hậu phát tay, mệt mỏi nói: “Người và Hiền quý phi đều có việc phải làm, nên rời đi thôi.”

Lương Thành Quân và Tô Uyển Nhàn hai người không ai thắng cũng chẳng ai thua, mỗi người đều có thưởng từ thái hậu nương nương, nên rất hân diện mà rời khỏi Phúc Thọ cung.

Thái hậu thấy Diêu Bội Oánh vẫn đứng bên dưới, song cũng không mở miệng bảo nàng ta tới bóp chân mà quay sang dựa vào Lâm Tam Tư nhắm mắt dưỡng thần một lúc, đến khi bà một lần nữa mở mắt, mới làm như giật mình nhớ ra, nói: “Già rồi nên trí nhớ không còn được như xưa nữa, An vương phi đứng đó hẳn rất mệt mỏi đúng không, Bích Liên, ban ghế ngồi.”

Từ lúc đến cổng gác thứ hai, nàng ta đã tự mình đi bộ tới Phúc Thọ cung, lại đứng ngoài cửa một lúc lâu mới được vào điện cùng với hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi, lúc hoàng hậu và quý phi rời đi thì thái hậu nương nương lại ngủ thiếp mất, tính ra thì Diêu Bội Oánh đã phải đứng rất lâu rồi. Hiện tại chân nàng ta đã cứng hết cả, nhưng thái hậu đã nói vậy thì nàng đành phải đáp: “Hồi hoàng tổ mẫu, Bội Oánh mới đứng có một lát, thật sự không mệt.”

“Không mệt sao?! Ai gia vẫn nghe nói An vương phi là một người rất biết lấy lòng người ta, quả nhiên không sai.” Thái hậu cười nói: “Nếu đã không mệt, vậy giúp ai gia xoa bóp đi.”

Diêu Bội Oánh lúc này mới vừa ngồi xuống, còn chưa kịp ấm chỗ thì lại phải hầu hạ thái hậu nương nương, nhưng lời là do nàng nói, giờ cũng không thể không nhận. “Hoàng tổ mẫu chịu để cho Bội Oánh tận hiếu là Bội Oánh có phúc khí rồi.” Có điều nàng mới vừa đứng lên thì xung quanh bỗng tối sầm cả lại, nếu không phải nàng cố gắng chống đỡ thì e là đã ngã đi rồi.

“Nha đầu, người ngồi với ta một lúc lâu rồi, có thấy mệt không? Ngồi nghỉ một chút đi.” Thái hậu thân thiết nhìn Lâm Tam Tư, quay sang Bích Liên nói: “Đi rửa thêm chút trái cây tươi cho Tam Tư cô nương.”

Lâm Tam Tư vào đây cũng đâu có làm gì đâu, sao mà mệt nhọc được! Bất quá nàng nghĩ nếu An vương phi đã muốn qua đây hầu hạ thái hậu thì nàng nên nhường chỗ cho người ta, liền đứng dậy ngồi lên ghế mà Bích Liên mới mang đến đặt ở bên dưới. Vừa ngồi xuống thì đã có cung nữ bưng

mấy đĩa trái cây và điểm tâm đi đến, nào là nho, dưa lê, dưa hấu ruột vàng, anh đào, dương đào (kiwi)...Màu sắc óng ánh khiến người ta nhìn mà thèm, không biết có phải Bích Liên có lòng hay không mà những trái cây kia đều đã được gọt vỏ và cắt thành miếng nhỏ, rất dễ ăn, các loại bánh cũng đều là do nhà bếp làm riêng cho thái hậu, thái hậu lại thưởng cho Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư dù sao cũng đang mang bầu nên quả thật thấy hơi đói bụng, thêm nữa lại đến giờ ăn trái cây rồi nên cũng không gượng ép bản thân nữa, ngồi ăn ngon lành trước ánh mắt hiền hòa của thái hậu.Chẳng qua trong lòng nàng không khỏi có phần áy náy, vì An vương phi vào cung cùng nàng mà lúc này vẫn đang tận lực xoa bóp cho thái hậu!

Thái hậu vốn muốn giữ Lâm Tam Tư lại dùng bữa, nhưng thái giám lại vào nói rằng hoàng thượng hôm nay muốn đến dùng bữa cùng thái hậu nên bà đành phải thôi, lưu luyến không rời dặn dò một phen rồi mới để Bích Liên dẫn nàng xuất cung.

Diêu Bội Oánh lúng túng đứng trong điện, thái hậu vốn không có ý định giữ nàng lại, chẳng qua là chính nàng mặt dày không muốn rời đi thôi, bây giờ lại nghe nói hoàng thượng sắp tới, nàng có muốn ở thêm cũng chẳng được.Với lại, lúc này lòng nàng đang tràn ngập sự tò mò với người tên Lâm Tam Tư kia, chuyện lấy lòng thái hậu, sau này cứ từ từ làm cũng không muộn.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Trong đại điện rất mát mẻ nên không nghĩ là bên ngoài trời nóng, giờ phút này vừa bước ra ngoài, nhìn cảnh sắc tươi sáng, Lâm Tam Tư phải híp mắt một lúc lâu mới có thể thích ứng được.

“Lâm tiểu thư.”

Hai người vừa bước ra khỏi cửa Phúc Thọ cung thì Lâm Tam Tư nghe thấy phía sau có người gọi nàng, quay đầu nhìn lại thì thấy đó là Diêu Bội Oánh, liền dừng lại để đợi nàng ta.

Chờ Diêu Bội Oánh đến gần, Lâm Tam Tư liền cười nói: “An vương phi, có chuyện gì không?”

Diêu Bội Oánh cẩn thận đánh giá Lâm Tam Tư mấy lần, lúc ở trong điện vì đứng cách xa nhau, Lâm Tam Tư lại cố ý cúi thấp đầu nên Diêu Bội Oánh không nhìn rõ được diện mạo của nàng. Hiện giờ đến gần, có thể thấy Lâm Tam Tư có vẻ ngoài không tệ, mắt to ngập nước, da trắng nõn nà, môi hồng răng trắng, điển hình của một mỹ nhân. Chẳng qua nếu so với dung nhan của nàng thì vẫn kém hơn một bậc.

Tâm trạng căng thẳng của Diêu Bội Oánh cuối cùng cũng được thả lỏng, nàng tin chắc rằng, nếu thái tử điện hạ đến ngay cả nàng cũng không thèm quan tâm thì nhất định cũng sẽ không để ý đến một nữ tử như Lâm Tam Tư! Nàng nhìn chằm chằm Lâm Tam Tư một lát rồi che miệng cười nói: “Không có gì, chúng ta cùng nhau đến đây, cũng coi như là có duyên, vậy cũng cùng nhau trở về thôi.”

“Được.”

Hai người song song đi ra ngoài, Bích Liên và Tử Yến theo sau, từ xa nhìn lại, có thể chứng kiến được bao quát quang cảnh ở hoàng cung, quả thật giống như một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ.

Diêu Bội Oánh liếc nhìn, hỏi: “Lâm tiểu thư vào phủ thái tử được hai tháng rồi sao?”

“Hai tháng lẻ ba ngày.” Lời vừa nói ra, ngay cả nàng cũng cảm thấy hơi giật mình, nàng thế nhưng lại có thể nhớ rõ ràng như vậy?

“Thái tử điện hạ là người rất khó chung đụng đúng không?” Diêu Bội Oánh thản nhiên nói, làm cho người ta cảm giác lời nàng ta nói không phải là châm biếm, mà có chút đặc ý từ bên trong.

Lâm Tam Tư có chút kinh ngạc, không hiểu Diêu Bội Oánh hỏi vậy là có ý gì, nhưng cũng biết việc công khai nghị luận về thái tử là một cử chỉ vô lễ, huống hồ nàng lại không danh không phận, đương nhiên không thể kể chuyện thân mật giữa nàng và thái tử cho người khác, bèn đáp: “Ta chỉ là một người đang chờ bị xử tội, vào phủ để hầu hạ thái tử điện hạ, về tính tình của thái tử điện hạ, ta không dám lên tiếng phê bình.”

“Lâm tiểu thư cần gì phải căng thẳng như vậy, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi.” Diêu Bội Oánh cười nói, giọng của Lâm Tam Tư khiến nàng cảm thấy thoải mái như có một cơn gió xuân thổi qua vậy. Nàng nghĩ nếu Lâm Tam Tư được thái tử sủng ái thì nhất định sẽ vô cùng kiêu ngạo chứ không thể có thái độ đúng mực như thế được! Híp mắt đón ánh nắng, nàng nói: “Thái tử bị giam bế lâu vậy, tâm ắt cũng bị đóng băng theo rồi, người khác sao có thể dễ dàng đi vào lòng thái tử được? Có đau khổ đến mấy cũng không muốn nói cho người ta biết đâu.”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì càng thêm hồ đồ, sao Diêu Bội Oánh lại có vẻ như rất thân quen với thái tử điện hạ vậy. Theo như nàng biết thì Diêu Bội Oánh theo đại tỷ vào kinh từ năm mười tuổi, trải qua cuộc sống ở Ninh

vương phủ, sau lại gả cho An vương rồi rời kinh. Nhưng cả Ninh vương và An vương đều mơ ước đến ngôi vị thái tử, luôn bất hòa với thái tử điện hạ, nên Diêu Bội Oánh và Hoắc Dực không thể nào có quan hệ được! “An vương phi rất hiểu điện hạ sao?”

Diêu Bội Oánh cười tươi, như vô ý liếc Lâm Tam Tư một cái, sau đó nhìn về phương xa, mập mờ nói: “Chúng ta là... bạn cũ, có rất nhiều kỷ niệm không muốn cho ai biết.”

Nghe giọng điệu ngọt ngào và tự mãn của Diêu Bội Oánh, nhìn khuôn mặt ngập sắc xuân của nàng, Lâm Tam Tư có chút khinh bỉ và khó chịu. Bất luận là cổ đại hay hiện đại, một người phụ nữ đã có chồng mà lại đi đàm luận về một nam tử khác, còn dùng ngữ điệu mập mờ vậy, thật sự là không nên chút nào! Nghĩ vậy, hảo cảm của Lâm Tam Tư đối với Diêu Bội Oánh hoàn toàn tan biến, cũng không có ý định nói chuyện với nàng ta nữa. Mắt thấy cánh cổng gác thứ ba đã ở ngay trước mắt, bóng dáng Hà Tất Kỳ lái xe ngựa thấp thoáng trong góc, liền nói: “Xe ngựa của ta ở ngay đằng trước rồi, trong phủ còn có việc, thứ cho ta không thể đi tiếp cùng An vương phi, mong An vương phi thứ lỗi cho.”

Diêu Bội Oánh vốn chỉ vô ý thể hiện ra sự si mê của mình với thái tử điện hạ, lại không ngờ Lâm Tam Tư lại có phản ứng như thế, không khỏi có phần sửng sốt, trong lòng vừa vui sướng lại vừa bất an! Nàng sớm nên ngờ tới, một người tuần lãng phong độ như thái tử thì nữ tử nào gặp cũng sẽ thích, huống hồ hai người cô nam quả nữ còn sống cùng nhau như vậy! Xem ra Lâm Tam Tư đã động lòng rồi, nếu không thì sẽ không thể vì một câu nói của nàng mà kích động như thế! Nhưng dù nàng có kích Lâm Tam Tư thì cũng có ích gì đâu, tương lai thái tử điện hạ trở về kinh, Lâm Tam Tư lại có thể ngày ngày hầu hạ chàng, nếu lỡ thái tử không kìm chế nổi mà bị Lâm Tam Tư mê hoặc, vậy nàng biết làm sao bây giờ?

Thái tử điện hạ là của nàng! Chỉ là của một mình nàng thôi! Bất luận kẻ nào cũng không thể cướp mất thái tử điện hạ từ tay nàng đâu!

Vì trong lòng suy nghĩ lung tung nên Diêu Bội Oánh nhất thời không bình tĩnh nổi, thấy Lâm Tam Tư xoay người định đi, nàng liền vội vàng mở miệng hỏi: “Lâm tiểu thư, người mỗi ngày đều hầu hạ thái tử điện hạ, vậy có biết là trước ngực thái tử có một nốt ruồi màu đỏ không?”

Lâm Tam Tư đang chuẩn bị rời đi, nghe thấy lời của Diêu Bội Oánh thì không khỏi nhú mày, rốt cuộc là nàng ta muốn làm gì! Người đã gả cho An vương rồi, cũng đã rời kinh thành được ba năm, bây giờ lại nói chuyện nốt ruồi gì đó, có ý muốn chọc giận ta sao?! Một nữ nhân thế này không thể lọt vào mắt xanh của điện hạ đâu, mà coi như điện hạ có tư tình với người đi chẳng nữa, thậm chí là si mê người thì đã sao? Ai mà chẳng có quá khứ, nàng nếu cố chấp không buông tay người cũ thì đã không thể đến phủ thái tử hầu hạ cho thái tử được rồi. Theo nàng, người cũ là ai không quan trọng, tình cảm có sâu đậm đến đâu thì cũng vậy thôi, cái quý nhất chính là người ở hiện tại! Đừng có lưu luyến vấn vương tình cũ mãi, cuối cùng người khổ nhất vẫn chính là mình thôi!

Hơn nữa, hiện nay người là nữ nhân của An vương phi, đã không còn trinh tiết nữa, vậy mà vẫn còn si tâm vọng tưởng rằng điện hạ sẽ vì người mà thủ thân như ngọc sao?

“Sao vậy? Lâm tiểu thư là thiếp thân của thái tử điện hạ, vậy mà đến cả điều này cũng không biết sao?” Diêu Bội Oánh cười ra tiếng, đến cả Bích Liên và Tử Yến đi cách xa mấy bước cũng phải nhú mày. An vương phi thật không biết liêm sỉ, chuyện riêng của thái tử điện hạ mà lại dám nói ra trắng trợn như vậy.

Lâm Tam Tư lắc đầu, chậm rãi xoay người lại, lạnh lùng nhìn Diêu Bội Oánh, khiến cho Diêu Bội Oánh có phần thấp thỏm.

“An vương phi nói rất đúng, ta đúng là thiếp thân của thái tử, nhưng nốt ruồi màu đỏ mà An vương phi nói thì ta quả thật không biết, cũng chưa từng nhìn thấy.” Lâm Tam Tư cố ý nhấn mạnh hai chữ thiếp thân, mà còn

hơi cau lại ra điều suy nghĩ, thấy Diêu Bội Oánh càng thêm đặc ý mà cười, nàng lại thản nhiên nói tiếp: “Cùng lắm ta chỉ biết là trước ngực thái tử có một vết sẹo nhỏ thôi, chỉ bé bằng hạt vừng ấy! Điện hạ nói là vì có thứ vướng ở trước ngực nên lúc ngủ rất khó chịu, đã lấy dao cạo đi rồi, không biết có phải là cái nốt ruồi mà An vương phi nói hay không...”

Lâm Tam Tư nói xong liền bình tĩnh nhìn Diêu Bội Oánh, xin lỗi nhé, ta không phải dạng hiền lành, nếu người đã muốn làm cho ta không thoải mái, vậy ta cũng phải khiến cho người khó chịu mới được!

Tiếng cười của Diêu Bội Oánh lập tức dừng lại, gương mặt vốn đang thoải mái lập tức trắng bệch như tờ giấy, đờ đẫn đứng yên một chỗ. Bích Liên và Tử Yến thấy vậy thì liếc mắt nhìn nhau, cố gắng nhịn không bật cười, nhưng hai vai thì không ngừng run lên.

Lâm Tam Tư cũng chẳng muốn quan tâm phản ứng của Diêu Bội Oánh mà nhanh chóng quay người đi ra cổng, Bích Liên ra hiệu cho Tử Yến rồi cũng bước nhanh theo. Đi ra đến cổng, Lâm Tam Tư liền không nhịn nổi mà bật cười, nếu Hoắc Dực biết là nàng đem chàng ra để chọc tức Diêu Bội Oánh thì không biết sẽ có phản ứng như thế nào đây!

Hà Tất Kỳ nóng ruột ngồi chờ trên xe ngựa, vừa thấy Lâm Tam Tư và Bích Liên đi ra thì lập tức nghênh đón, thấy hai người nhìn mình cười, Hà Tất Kỳ liền đưa tay lau mặt, then thùng nói: “Lâm tiểu thư, hai người...Sao lại cười vậy? Có phải trên mặt thần có dính gì không?”

Lâm Tam Tư xua tay nói: “Hà đại nhân không sao cả, trên mặt không dính gì! Chúng ta là bởi vì mới nhìn thấy có người gậy ông đập lưng ông nên mới cười nàng ta ngu ngốc thôi!”

Bích Liên phụ họa theo: “Đúng đúng đúng, Lâm tiểu thư nói rất đúng.”

Bích Liên đứng ở cổng gác, đưa mắt nhìn xe ngựa rời đi, cho đến khi nó biến mất ở tầm mắt thì mới thấy An vương phi thất hồn lạc phách đi

ra.Nàng đã gặp An vương phi rất nhiều lần, còn Lâm tiểu thư thì là lần đầu tiên gặp, nhưng so với An vương phi thì nàng thích Lâm tiểu thư hơn, trong lòng cũng hy vọng rằng Lâm tiểu thư có thể thường xuyên đến đây nhiều hơn nữa!

Bích Liên mặc dù không thích An vương phi, nhưng dù sao nàng cũng là người của thái hậu nương nương, dù trong mọi hoàn cảnh cũng phải tỏ ra vui vẻ, liền khom người với An vương phi, nói: “An vương phi đi thông thả.” Nói xong liền cùng với Tử Yến sóng vai đi về.

Bích Liên dù tính cách trầm ổn nhưng vẫn không mất đi sự hoạt bát, lúc về liền kể lại mọi chuyện cho thái hậu nương nương nghe, cộng thêm cả Tử Yến ở bên cạnh khoa trương lên, khiến thái hậu nghe vào càng thêm cao hứng! “Vốn còn không yên tâm với nha đầu này, giờ xem ra cả ai gia và Dực Nhi đều đã uống công lo lắng rồi!”

Thái hậu nương nương vì vui vẻ nên sức ăn cũng nhiều, nói cũng nhiều hơn, không khí rất hòa thuận.Hoàng thượng khó có được một lần cùng thái hậu dùng cơm, gương mặt cũng tươi cười theo, lập tức ban thưởng cho đám người đã bồi thái hậu nói chuyện phiếm.Người chịu trách nhiệm chia phần thưởng là Lưu Trường Phát cũng rất thông minh, sau khi hỏi thăm liền biết người thái hậu thích nhất chính là Lâm cô nương ở phủ thái tử, nên lúc lấy đồ ban thưởng cho hoàng hậu nương nương và Hiền phi nương nương liền cố ý giữ lại mấy món vật phẩm quý hiếm và giá trị rồi đưa tới phủ thái tử.Đến cuối cùng khi ban thưởng cho An vương phi, thì món đồ kia thật sự cũng không có gì đặc biệt, không tốt cũng không xấu!

An vương phi nghe được lý do ban thưởng từ thái giám thì trong lòng tức giận đến không kìm chế được, nàng từ khi nào mà lại thành làm nền cho người khác rồi hả? Thấy bọn hạ nhân đưa phần thưởng vào phòng nàng, nàng liền nhẫn nhịn lấy ngón tay ấn vào lòng bàn tay. Lúc đám người rời đi, nàng lập tức đóng cửa phòng lại rồi gạt hết đồ xuống đất. Ban thưởng cái gì chứ, cái gì nàng cũng không thiếu!

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Lâm Tam Tư được ban thưởng, người vui nhất lại là Bách Hợp, chủ tử nhà mình được súng á thì mình cũng có mặt mũi hơn, miệng cứ tươi toe toét như thể mình mới là người được thưởng vậy!

Sáng sớm Hà Tất Kỳ đã đến đón Lâm Tam Tư vào cung, trong phủ chỉ còn lại nàng và Lý tẩu. Lý tẩu thì chạy tới chạy lui lau dọn rồi ra ngoài phủ mua đồ, nàng cũng muốn xuất phủ nhưng Lý tẩu không cho, bảo nàng ở đây chờ Lâm Tam Tư về, nên nàng cực kỳ nhàm chán! Bây giờ thì vui rồi, Lâm Tam Tư không chỉ trở về mà còn được hoàng thượng ban thưởng rất nhiều đồ, nàng cũng phải bận rộn phân chia các hòm rồi ghi tên các vật phẩm.

“Tiểu thư, ai cũng nói là hoàng thượng keo kiệt, nhưng nô tỳ lại cảm thấy những lời này là cố ý muốn bôi xấu hoàng thượng.” Bách Hợp chỉ vào mấy cái hộp, trong mắt hiện lên kim quang, cười hì hì xoa tay nói: “Xem ra hoàng thượng rất hài lòng với tiểu thư đấy!”

Lâm Tam Tư uống bát canh mà Bách Hợp nấu, nghiêm mặt nói: “Bách Hợp em nhầm rồi, ta còn chưa được gặp hoàng thượng mà.”

“Ồ?” Bách Hợp mở to mắt, thắc mắc hỏi: “Hoàng thượng còn chưa gặp tiểu thư mà sao lại ban thưởng cho người nhiều đồ thế này?” Nói xong lại ngẩng đầu lên làm bộ suy tư: “Nếu như nô tỳ cũng tiến cung một chuyến, vậy có phải cũng sẽ được ban thưởng đôi chút không?!”

Lâm Tam Tư bị dáng vẻ của Bách Hợp chọc cười, nói: “Nếu em thích gì thì cứ lấy đi, cần gì phải tiến cung.”

Trong đầu Lâm Tam Tư hiện ra hình bóng của hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi nương nương. Mặc dù có diện mạo duyên dáng quý phái, nhưng vẻ mỹ lệ ấy chỉ là vỏ bọc của một tâm hồn hiểm độc, không biết năm đó sao tử tử lại có thể sinh tồn trong cung lâu như vậy! Nàng sâu kín thở dài: “Nơi này căn bản không phải là nơi chúng ta thuộc về.”

“Tiểu thư nói phải, các phi tử trong cung kia ngoài mặt thì có vẻ rất tốt đẹp, nhưng ai mà biết được nỗi khổ bên trong!” Bách Hợp gật đầu phụ họa, nghĩ tới đại tiểu thư hòa khí thiện lương kia, không khỏi có phần không đành lòng: “Đại tiểu thư khi ở trong cung không biết đã phải chịu đựng thế nào...” Bách Hợp phát hiện mình lỡ lời, liền liếc Lâm Tam Tư một cái rồi nói sang chuyện khác: “Tiểu thư, người nhìn này, chuỗi hạt ngọc này đẹp lắm đúng không?”

Bách Hợp luôn rất vô tư lạc quan, rất ít khi lộ ra sự bi thương, trong lúc vô tình nghe được câu nói kia khiến cho Lâm Tam Tư cảm thấy hơi kỳ quái, trong lòng có phần căng thẳng. Nàng thâm trầm nhìn Bách Hợp, không quan tâm đến chuỗi hạt ngọc kia, nói: “Bách Hợp, chuyện liên quan tới Vu tử tử, có phải em đã nghe được gì không?”

Bách Hợp trong lòng ảo não không thôi, vội vàng lắc đầu phủ nhận, quay đầu tránh né ánh mắt của Lâm Tam Tư, nói: “Nô tỳ thật sự không có... không có nghe được gì đâu...”

Dáng vẻ này của Bách Hợp càng khiến Lâm Tam Tư nghi ngờ, không khỏi nhíu mày, đưa tay nắm lấy bả vai Bách Hợp, bắt nàng nhìn mình, “Bách Hợp, ta, em và Phục Linh lớn lên cùng nhau từ nhỏ, em không gạt được ta đâu.”

“Tiểu thư, em...” Bách Hợp cắn môi muốn nói lại thôi.

Lâm Tam Tư nhìn Bách Hợp, cũng không ép nàng phải nói ra ngay mà khẽ rũ mắt xuống, buồn bã cười nói: “Thật ra thì, Bách Hợp em biết không?”

Ta không tin rằng tử tử tự vẫn, tử tử thiện lương, dũng cảm như vậy, chuyện lớn đến đâu thì khi đối mặt nàng vẫn có thể mỉm cười, sao có thể làm ra chuyện thế này được! Huống hồ, ta biết tử tử nhất định cũng giống ta, tin là cha trong sạch, chẳng qua là không có chứng cứ để chứng minh thôi!” Lâm Tam Tư thống khổ nhắm mắt lại, thân thể khẽ run biểu lộ sự mất bình tĩnh của mình, một lúc lâu sau mới mở mắt ra, nói: “Nếu tin tưởng cha bị oan, thì tử tử chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để chứng minh, nàng thông minh vậy, không thể làm ra chuyện không sáng suốt nhất là tự vẫn để chứng minh sự trong sạch được.”

“Tiểu thư...” Bách Hợp thầm tự trách bản thân, từ lần trước ăn nói không suy nghĩ bị thái tử trách phạt, mấy ngày sau nàng đã học được là cái gì nên nói và không nên nói trước mặt người khác. Thế nhưng lúc ở cùng với Lâm Tam Tư, nàng lại buông lỏng tinh thần, nhất thời lỡ miệng làm tiểu thư buồn bã tổn hại đến sức khỏe! Vừa rồi lúc Lâm Tam Tư nhắm hai mắt lại, nàng sợ hãi đến mức quỳ xuống mặt đất, sững sờ nhìn Lâm Tam Tư, sợ tiểu thư sẽ xảy ra chuyện. Cho đến khi thấy Lâm Tam Tư mở mắt ra, thân thể cũng không run rẩy nữa, nàng mới từ từ yên lòng, chỉ cảm thấy hai hàm răng và hai má đau nhức vô cùng, nói chuyện cũng không thoải mái! Chợt phát giác ra là vừa nãy do căng thẳng quá nên chỉ biết cắn chặt hai hàm răng lại, không ngờ lại đau đến thế! Nói: “Tiểu thư...Người đừng như thế, nô tỳ nói, người đừng làm nô tỳ sợ...”

Lâm Tam Tư nhìn Bách Hợp, bình tĩnh gật đầu. “Bách Hợp em yên tâm, ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, còn điều gì có thể đánh gục ta được nữa đây?”

Bách Hợp cứ mấy lần mở miệng rồi lại nuốt trở vào, cuối cùng đành phải nói ra.

“Nô tỳ cũng chỉ nghe nói thôi chứ cũng không biết có phải là thật hay không, người ta nói đại tiểu thư không phải tự vẫn, mà là bị người trong

cung hại chết...” Bách Hợp nhìn chăm chăm Lâm Tam Tư, nói rất chậm rãi, chỉ sợ nói nhanh lại khiến cho Lâm Tam Tư mất bình tĩnh.

Đối với lời của Bách Hợp, Lâm Tam Tư cũng đã từng suy đoán thế này, dù sao hoàng cung cũng là nơi không nhìn thấu được lòng người, khắp nơi ẩn chứa những âm mưu toan tính, lúc nào cũng đều có thể phát sinh thảm án. Điều này nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, nhưng khi nghe từ chính miệng Bách Hợp nói ra, nàng vẫn không thể kìm nén nỗi sợ đau đớn trong tim, ánh mắt bi thương khiến Bách Hợp cực kỳ đau lòng.

Một hồi lâu sau, Lâm Tam Tư mới bình tĩnh trở lại, nói: “Bách Hợp, em nghe ai nói vậy?”

“Nô tỳ sau khi bị đuổi ra khỏi Lâm phủ liền tìm mấy việc vặt ở bên ngoài để làm, nhờ đó quen biết một tiểu tỳ muội. Biểu tỳ của nàng ấy làm cung nữ trong cung, vừa đúng năm nay hết tuổi nên bị đuổi khỏi cung, nô tỳ nghe được điều này từ chính miệng nàng nói...”

“Vậy em có biết vị tiểu thư kia là người hầu ở đâu trong cung không?”

Bách Hợp suy nghĩ một chút rồi nói: “Nghe nàng nói thì nàng không phải người hầu cho người trong cung, mà hình như là người chịu trách nhiệm về đồ ăn ở ngự thiện phòng.”

Lâm Tam Tư bất giác cười khở, nàng có phần loạn trí rồi, tội danh mưu hại phi tử là tội rất lớn, cho nên những người có liên quan như thái giám và cung nữ tuyệt đối sẽ không thể được thả ra dễ dàng, mà bọn họ chỉ có hai kết cục, một là chết ở trong cung, hai là chết bên ngoài cung, làm sao có thể để bọn họ sống sót được!

Tuy nhiên trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, bất luận người làm điều gì trái với lương tâm và ý trời, thì một ngày nào đó cũng sẽ bị đem ra công lý!

Lâm Tam Tư âm thầm nắm chặt năm đấm, nàng muốn bằng bản lĩnh của mình, tìm ra được người đã hại chết tỷ tỷ!

Buổi tối, Bách Hợp mang những vật phẩm được ban thưởng ra một lần nữa cho Lâm Tam Tư nhìn.

Lâm Tam Tư nhìn qua một cái rồi nói: “Bách Hợp, lời của ta chưa thể thực hiện được rồi!”

Bách Hợp khó hiểu hỏi: “Tiểu thư nói gì cơ?”

“Nếu muốn cứu cha mẹ ta, thì mấy món đồ này sẽ rất có giá trị sử dụng.” Lâm Tam Tư vỗ nhẹ mu bàn tay Bách Hợp, “Ta chưa thể đáp ứng việc ban thưởng cho em được, coi như là ta nợ em, tương lai sau khi mọi chuyện tốt đẹp, ta hứa sẽ chuẩn bị của hồi môn tốt nhất cho em, gả em cho một vị phu quân như ý.”

“Tiểu thư nói cái gì vậy!” Bách Hợp chu miệng lên, nói: “Nô tỳ có thể được hầu hạ tiểu thư, đó chính là phúc khí của nô tỳ, ai thèm quan tâm mấy thứ đồ này chứ, dù có cho nô tỳ cả núi vàng núi bạc thì nô tỳ cũng không cần, nô tỳ nói mấy lời kia cũng chỉ là nói giỡn thôi mà!”

Lâm Tam Tư khẽ mỉm cười: “Ta biết là em nói đùa, nhưng em và Phục Linh đều theo ta từ nhỏ, giờ Phục Linh không biết thế nào, ta không thể giúp gì được cho em ấy, cho nên dù thế nào ta cũng không thể bạc đãi em được!”

Nghe Lâm Tam Tư nói xong, Bách Hợp liền bật khóc, nói: “Tiểu thư, chỉ cần có thể được ở bên cạnh tiểu thư cả đời là được, nô tỳ không cần mấy cái gì mà của hồi môn tốt nhất đâu...”

Lâm Tam Tư thấy Bách Hợp khóc thì liền khuyên nhủ: “Được rồi được rồi, Bách Hợp cả đời này sẽ ở bên cạnh ta là được chứ gì...Đừng khóc nữa...Đi lấy nước rửa mặt đi...”

“Vâng.”

Bách Hợp gạt nước mắt, xoay người đi ra ngoài lấy nước, chẳng bao lâu lại quay lại nói: “Tiểu thư, Hà đại nhân tới, đang ở sảnh trước chờ người đấy.”

Lâm Tam Tư khẽ nhíu mày, thầm nghĩ đã trễ thế này hẳn còn tới làm gì? Bất quá cũng tốt, Hà Tất Kỳ sau khi đưa nàng về phủ xong liền vội vã đi ngay, có mấy lời nàng còn chưa kịp nói với hẳn, đang định ngày mai sẽ tìm gặp hẳn, không ngờ là hẳn lại tới đây trước.

Bách Hợp thấy Lâm Tam Tư không nói lời nào thì hoang mang hỏi: “Tiểu thư, không phải là thái tử điện hạ đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Dù sao Lâm Tam Tư cũng là người sống lại một lần nên rất an tâm, nói: “Không phải đâu, buổi tối đã có người truyền tin đến, điện hạ vẫn ổn.”

“Không phải thì tốt rồi.” Bách Hợp vỗ ngực, lại nói tiếp: “Vậy Hà đại nhân sao trễ thế này còn tới nhỉ?”

Lâm Tam Tư lắc đầu cười nói: “Ai mà biết được! Nhưng cũng may, vừa lúc ta cũng có chuyện muốn tìm hẳn nói, chúng ta đi đến phòng trước đi.”

Hà Tất Kỳ đang ngồi trên ghế trong phòng khách, thấy Bách Hợp đỡ Lâm Tam Tư đi vào cửa thì vội vàng đứng dậy, cúi đầu đứng im một bên. Tuy nói là đã gặp mặt nhiều lần, cũng coi như quen thuộc lẫn nhau, nhưng Hà Tất Kỳ vẫn duy trì sự cung kính và khách sáo như lần đầu tiên gặp mặt. Điều này khiến Lâm Tam Tư rất khó hiểu, một người khô khan lập dị như vậy sao có thể ở bên Hoắc Dực lâu như thế, nàng thật sự rất tò mò.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lâm Tam Tư mặt không cảm xúc đánh giá Hà Tất Kỳ mấy lần, thấy dáng vẻ của hắn vẫn rất trầm ổn, nếu đoán không lầm thì nếu Hoắc Dực xảy ra chuyện thì Hà Tất Kỳ lúc này chắc đã cuống đến phát điên rồi, không thể bình tĩnh như thế kia được, nên nhất định không phải là chuyện có liên quan đến Hoắc Dực. Nàng bảo Bách Hợp đi pha trà, sau đó hỏi: “Hà đại nhân, trẻ vậy còn tới tìm ta là có chuyện gì?”

Hà Tất Kỳ bị Lâm Tam Tư nhìn chăm chăm, vô cùng mất tự nhiên, nhưng lại không thể lên tiếng ngăn cản, không thể làm gì khác là để nàng tùy ý nhìn mình. Cũng may là hắn cũng có bản lĩnh của riêng mình, đã sớm thôi miên mình biến thành một bức tượng đá, cho dù Lâm Tam Tư có nhìn thế nào thì hắn cũng chỉ cúi mặt không có phản ứng gì.

“Lâm tiểu thư, là như vậy.” Hà Tất Kỳ chậm rãi nói, “Điện hạ trước khi xuất chinh đã phân phó thuộc hạ làm một việc, hôm nay cuối cùng cũng có kết quả, nên thần đặc biệt tới đây để báo với Lâm tiểu thư.”

“Báo với ta ư?” Lâm Tam Tư kinh ngạc hỏi, thấy Hà Tất Kỳ không giống như đang nói giỡn, “Điện hạ lúc rời đi không hề nói với ta chuyện gì cả, nếu là chuyện mà điện hạ giao phó cho Hà đại nhân, thì Hà đại nhân nên đợi điện hạ trở về rồi báo mới phải.”

Hà Tất Kỳ vẫn cúi thấp đầu như cũ, chậm rãi nói: “...Chuyện này có liên quan đến Lâm tiểu thư.”

Hà Tất Kỳ này tính tình quá trầm ổn, nói năng cũng không có chủ đích, hỏi gì đáp nấy khiến Lâm Tam Tư tức chết, nhưng nàng vẫn làm bộ như

không sao, hỏi: “Là chuyện gì vậy?”

“Chuyện ở thiên lao Thuận Tự thuộc hạ đã chuẩn bị xong xuôi hết, xin tiểu thư thu xếp thời gian, thuộc hạ sẽ đưa người đến đó.” Hà Tất Kỳ cuối cùng cũng đổi tư thế, nhưng biểu cảm thì vẫn như cũ.

Một câu nói hời hợt của Hà Tất Kỳ cũng đủ khiến cảm xúc trong lòng Lâm Tam Tư cuộn trào như sóng dữ. Nhà lao ở kinh thành chia ra hai loại, thiên lao dành để giam tội phạm hoàng tộc và các quan tể phẩm trở lên, còn quan viên tam phẩm trở xuống và dân thường thì nhốt ở địa lao. Hiện giờ cha mẹ nàng đang bị giam ở thiên lao, không lẽ Hà Tất Kỳ muốn đưa nàng đến gặp cha mẹ sao?

Lâm Tam Tư mở to hai mắt, sững sờ nhìn Hà Tất Kỳ, cố gắng qua nét mặt của hăn nhìn ra được điều gì đó. Nàng không bao giờ dám tiết lộ tâm tư của mình, nhưng sao hăn lại biết, hay nói cách khác là tại sao Hoắc Dực lại biết? Mà cho dù bọn họ có biết đi chăng nữa, thì hà tất gì phải thực hiện điều đó giúp nàng, khi điều này có thể gây nguy hiểm cho bọn họ!

Lâm Tam Tư nắm chặt tay, cố gắng kìm chế cảm xúc của mình, giữ bình tĩnh hỏi: “Hà đại nhân muốn đưa ta đến thiên lao Thuận Tự làm gì?”

Lâm Tam Tư không ngờ câu trả lời của Hà Tất Kỳ lại khiến nàng sợ hãi muốn rớt cằm!

“Đi gặp Lâm đại nhân và Lâm phu nhân.” Hà Tất Kỳ lần này trả lời rất dứt khoát, hăn là người của Hoắc Dực, cũng đã làm việc ở triều đình, nên đương nhiên từng gặp phụ thân của Lâm Tam Tư mấy lần. Hiện giờ cho dù đối phương có ở trong trại giam, thì lời nói của hăn vẫn rất tôn kính, không hề giống với những người bỏ đá xuống giếng.

Lâm Tam Tư cảm thấy tim mình đập rất nhanh, thật lâu mới phản ứng kịp. “Hà đại nhân... Muốn dẫn ta đi gặp cha mẹ sao?”

Hà Tất Kỳ gật đầu: “Đúng vậy, hết thầy đều đã chuẩn bị xong, tối ngày kia Lâm tiểu thư hãy cải trang một chút, thuộc hạ sẽ tới đón người.”

Từ khi Lâm gia xuất hiện biến cố, sau lại sống ở Ninh vương phủ, Lâm Tam Tư đã học được cách giấu đi cảm xúc của mình trước mặt người khác, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy mũi mình hơi cay cay, hai mắt ướm nhòa. Khi bị buộc đến Ninh vương phủ làm nô tỳ vì cha bị hoạch tội, khi vì muốn cứu Tuyên Nhi mà bị buộc đến phủ thái tử, nàng cũng không cảm thấy muốn khóc như lúc này, nhưng bây giờ khi nghĩ đến việc sắp được gặp cha mẹ, nàng lại không sao kìm chế được sự xúc động! Xem ra, dù cho người ta bao nhiêu tuổi, dù cho người ta có cường thế đến đâu, thì khi ở trước mặt cha mẹ ai ai cũng đều là những đứa trẻ cần được yêu thương mà thôi.

Hà Tất Kỳ yên lặng chờ phản ứng của Lâm Tam Tư, thấy nàng không có ý muốn nói thì liền lên tiếng: “Mấy ngày này thần có nhiều chuyện phải làm, không thể lại tới đây, nếu Lâm tiểu thư có việc gấp thì cứ bảo người ta đến báo với thuộc hạ một tiếng là được.”

Lâm Tam Tư lúc này mới hồi phục được tinh thần, nàng biết người mà Hà Tất Kỳ nói là người nào. Trong phủ này nhìn thì có vẻ chỉ có mình nàng, Bách Hợp và Lý tẩu, nhưng trên thực tế thì xung quanh phủ thái tử có rất nhiều thuộc hạ của Hoắc Dực. Điều này Lâm Tam Tư đã cảm giác được khi Hà Tất Kỳ đưa nàng tiến cung, mấy quầy hàng hay tửu điểm này nọ quanh phủ thái tử đều là ngụy trang hết, lấy phủ thái tử làm trung tâm để phát triển tin tức ra bên ngoài, quan trọng nhất là có thể bảo vệ cho Hoắc Dực bất kì lúc nào.

Mặc dù tâm trạng đã ổn định, nhưng Lâm Tam Tư vẫn còn rất nhiều nghi vấn, suy nghĩ một chút liền hỏi: “Người mới vừa nói... Chuyện này là điện hạ phân phó người làm?”

Hà Tất Kỳ nhú mày, trong lòng nghĩ không phải thế thì là gì? Chẳng lẽ ta ăn no rồi việc sao? Tuy vậy nét mặt vẫn rất bình thường, đáp: “Khi xuất chinh người khiến điện hạ không yên lòng nhất chính là Lâm tiểu thư, điện hạ dặn thuộc hạ trước tiên hãy dẹp hết những chuyện khác sang một bên để tập trung làm thỏa đáng chuyện này.”

Lâm Tam Tư không biết có phải Hà Tất Kỳ cố ý nói vậy không, nhưng trong lòng bỗng có chút ngượng ngùng, nói: “Mặc dù ta không hiểu về quy tắc của các quan trong nha môn, nhưng cũng biết để làm được chuyện này không phải đơn giản, làm phiền Hà đại nhân rồi!” Lâm Tam Tư nói xong liền đứng dậy, khom lưng hành lễ với Hà Tất Kỳ, “Hiện giờ thế sự không ổn, chờ điện hạ trở về, ta sẽ xin với điện hạ mở tiệc chiêu đãi Hà đại nhân để bày tỏ lòng biết ơn của mình.”

Hà Tất Kỳ được Lâm Tam Tư trình trọng hành lễ làm sợ hết hồn, nói thật, hăn sống đến bây giờ, người giao thiệp nhiều nhất cũng chỉ có Hoắc Dực và Tống Cảnh Ngưỡng, một người thì lạnh như băng, một người thì nóng như lửa, đột nhiên đối diện với một nữ nhân như vậy làm hăn hơi lúng túng, lập tức đỏ mặt nói: “Lâm tiểu thư đừng khách khí, thuộc hạ sống chết là người của điện hạ, điện hạ giờ đây đã coi tiểu thư là người quan trọng nhất, thuộc hạ tất nhiên phải giúp đỡ cho điện hạ.”

Lâm Tam Tư cười nói: “Bất luận thế nào thì ta cũng nên cảm ơn Hà đại nhân.”

Bóng dáng Hà Tất Kỳ rất nhanh đã biến mất ở ngoài cửa, ngay sau đó Bách Hợp từ phía sau cửa bước ra. Lâm Tam Tư thấy nàng cầm chén trà đã nguội, liền cười nói: “Lần này sao người lại kiên nhẫn không bước ra ngoài vậy?”

“Nô tỳ vào phủ lâu như thế, không thể mãi không tiến bộ được!” Bách Hợp đổ nước trà nguội vào ống trà bên ngoài viện, nói: “Nô tỳ nghe thấy Hà đại nhân nói chuyện về lão gia và phu nhân, đoán chắc là chuyện rất

quan trọng nên mới từ trác sánh đi ra ngoài rồi đứng canh ở cửa. Tiểu thư, người cũng biết là mắt nô tỳ còn tinh hơn cả mắt mèo rồi, bảo đảm không có ai nghe thấy hai người nói chuyện đâu.”

“Chuyện này em làm rất đúng.” Lâm Tam Tư khen ngợi Bách Hợp, nói: “Có điều em cũng không cần đề phòng quá, lúc này nếu có người muốn vào phủ thái tử thì e là còn khó hơn việc vào hoàng cung nhiều đấy, nếu Hà đại nhân đã dám nói thì chắc hẳn là hẳn đã yên tâm sẽ không bị nghe lén.”

“Tại sao ạ?” Bách Hợp đảo mắt hỏi: “Tiểu thư, trước đây người ở trong phủ, không phải luôn nói là có tai vách mạch rừng sao? Còn bảo nô tỳ và Phục Linh tỳ phải chú ý hơn, nhưng trước đây nô tỳ không nhớ được lâu, lời người nói nô tỳ nghe mà từ tai trái xuyên qua tai phải rồi bay mất luôn...”

“Đó cũng là chuyện từ lâu lắm rồi...” Lâm Tam Tư trầm thờ dài, nàng từng nói những lời này, là vì trong Lâm phủ nàng có một di nương và muội muội luôn muốn tranh sủng, hay xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở gần khuê phòng nàng, mỗi lần nhìn nàng bọn họ chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng thôi, nên nàng mới bảo Bách Hợp và Phục Linh đề phòng bọn họ. Nhưng giờ nghĩ lại, di nương mặc dù lòng dạ nhỏ nhen, nhưng rất chung thủy với cha nàng, ngày hôm sau khi cha mẹ nàng bị bắt, di nương liền thừa dịp người trong nhà lao không chú ý mà cắn lưỡi tự vẫn, mà muội muội cùng cha khác mẹ của nàng giờ này cũng không biết đang làm nô tỳ trong phủ quan nào!

“Em thử nghĩ xem, từ khi ta mang thai, Hoa đại phu đã vào phủ hai lần, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có ai khác biết là ta mang thai, từ đó có thể biết được là điện hạ đã phòng bị kỹ đến đâu rồi.”

“Cũng phải.” Bách Hợp suy nghĩ một chút, vui vẻ gật đầu nói: “May mà có thái tử điện hạ bảo vệ nên không ai đến quấy rầy tiểu thư, tiểu thư cũng có thể tiêu diêu tự tại rồi! À phải rồi, tiểu thư người nói cho nô tỳ nghe đi,

lúc thái hậu nương nương nghe tin người mang thai thì đã có phản ứng thế nào? Có phải là rất vui sướng hay không?”

“Bách Hợp, em lại coi lời của ta như gió thoảng bên tai rồi sao?” Lâm Tam Tư nhẹ dí tay vào trán Bách Hợp, cười nói: “Ta mới vừa nói là chưa một ai khác biết là ta mang thai mà, thái hậu nương nương thì lại càng không thể biết!”

Bách Hợp há to miệng, kinh ngạc nói: “Nhưng không phải hôm nay người đã tiến cung sao? Chẳng lẽ người không nói cho thái hậu nương nương biết là người mang thai ư?”

Lâm Tam Tư cười lắc đầu, “Tất nhiên là không rồi.”

Bách Hợp rất khó hiểu hỏi: “Tại sao chứ? Lúc Lương vương có hài tử, thái hậu nương nương và hoàng thượng biết tin đều rất vui vẻ mà. Bây giờ thái tử điệt hạ và tiểu thư có hài tử, bọn họ nếu biết thì hẳn là sẽ còn vui mừng hơn nữa, sao người lại không nói cho bọn họ? Nếu người nói ra, vạn nhất khiến bọn họ vui vẻ, không chừng bọn họ sẽ thả lão gia và phu nhân ra đó, tránh cho người phải ngày đêm lo lắng...”

Lâm Tam Tư nhẹ nhàng nói: “Bách Hợp, em suy nghĩ quá đơn giản rồi.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 35

“Bách Hợp, em suy nghĩ quá đơn giản rồi. Lỡ như vạn nhất bọn họ không vui, cho rằng thân phận của ta không xứng để sinh con cho điện hạ thì sao? Sau đó ban cho ta một ly rượu độc để ta chết thì làm thế nào? Nếu chúng ta không thể nắm chắc được kết quả thì tốt nhất là không nên nói, với lại bọn họ không hỏi thì sao ta phải nói, mà người nói cũng chỉ có thể là điện hạ thôi, em thấy đúng không?”

Bách Hợp nghe Lâm Tam Tư nói mà sợ toát mồ hôi, nàng luôn luôn theo chủ nghĩa lạc quan, chỉ nghĩ việc sinh hài tử là chuyện tốt chứ còn biết nghĩ gì khác đâu. Bây giờ nghĩ kỹ lại thì thật đúng là đáng sợ, may là tiểu thư chưa nói, không thì... “Nếu có Phục Linh tử ở đây thì tốt quá, tử ấy có thể nghĩ ra nhiều biện pháp, không giống như nô tỳ. Sau này bất luận nô tỳ nói gì, tiểu thư người đừng nghe là được, nô tỳ sợ nô tỳ lại sai lầm khiến người chịu khổ.”

Lâm Tam Tư vuốt lại tóc cho Bách Hợp, cười nói: “Bách Hợp, có em ở bên cạnh ta là tốt lắm rồi.”

“Tiểu thư, người lại làm nô tỳ muốn khóc rồi.” Bách Hợp rất cay mũi, cố nén không để nước mắt trào ra, gật đầu nói: “Nô tỳ sẽ sống với tiểu thư cả đời.”

Lâm Tam Tư giận mắng: “Nói càn, ta còn chờ ngày được làm mẹ nuôi của con em đấy.” Lâm Tam Tư không hề nói đùa, nàng đã ở bên Phục Linh và Bách Hợp rất lâu rồi, đã sớm coi các nàng như người thân ruột thịt, dù trong tương lai các nàng có gả cho người ta thì mối thân tình này cũng sẽ không bị cắt đứt.

Bách Hợp tuy rất hay nói chuyện với Lâm Tam Tư, nhưng dù sao vẫn chỉ là một tiểu cô nương, nghe mấy lời này thì rất xấu hổ, khẽ uốn éo nói: “Tiểu thư nói gì vậy, nô tỳ còn chưa có người trong lòng, sao mà có hài tử được.”

“Bách Hợp, em vô tư ngốc nghếch như vậy, sau này phu quân của em nhất định phải là một người chừng chạc tài giỏi mới được!” Lâm Tam Tư nói xong, trong đầu liền hiện ra hình ảnh một người, nói: “Bách Hợp, em cảm thấy Hà đại nhân thế nào?”

Bách Hợp vừa nghe ba chữ Hà đại nhân thì mặt đỏ bừng cả lên, chậm rãi cúi đầu, cắn môi nói: “Hà đại nhân điều kiện tốt như vậy, nô tỳ sao có thể xứng đôi với người ta...”

“Bách Hợp, em lại quên lời ta nói lúc trước rồi đúng không?” Lâm Tam Tư xuyên không tới đây đã một hai chục năm, đương nhiên biết tư tưởng nam tôn nữ ti của thời cổ đại, nhưng dù sao nàng cũng là người hiện đại, nên luôn truyền bá tư tưởng nam nữ ngang hàng cho Phục Linh và Bách Hợp. Bây giờ xem ra, hiệu quả truyền bá của nàng vẫn chưa đủ. “Nếu em có ý với Hà đại nhân thì ta sẽ giúp em thăm dò, nếu hai người đều có tình cảm với nhau, vậy còn nghĩ đến chuyện xứng hay không xứng làm gì chứ?”

“Tiểu thư...” Bách Hợp xấu hổ đến mức chỉ muốn chui mặt xuống đất luôn, “Thật ra thì nô tỳ...Nô tỳ thấy rất thích...Thích cái dáng vẻ nghiêm túc cứng nhắc của Hà đại nhân...”

Quả nhiên, việc anh hùng cứu mỹ nhân từ xưa tới nay vẫn luôn đúng!

Bách Hợp được Hà Tất Kỳ tìm thấy rồi đưa tới phủ thái tử, hẳn còn tìm đại phu khám cho Bách Hợp nữa, Bách Hợp vì thế mà khó tránh khỏi việc sinh ra cảm kích, cộng thêm mấy ngày nay Hà Tất Kỳ thường hay lui tới phủ thái tử, Bách Hợp lại chưa từng yêu ai, nên chuyện lâu ngày sinh tình cũng là điều rất bình thường.

Vốn Lâm Tam Tư chỉ suy đoán thôi, nhưng không ngờ Bách Hợp lại sáng khoái thừa nhận như vậy, thật sự khiến nàng kinh ngạc. Có điều không biết Hà Tất Kỳ nghĩ thế nào về Bách Hợp.

Lý tẩu từng kể cho Lâm Tam Tư nghe ít chuyện về Hà Tất Kỳ, hẳn vốn có một thê tử, nhưng vì bị bệnh nên đã qua đời mấy năm trước rồi, sau đó hẳn vẫn chưa tái giá, là do không có ý định tái giá hay do không tìm được người thích hợp thì Lý tẩu cũng không biết.

“Chờ ta lựa thời điểm, nhất định sẽ thăm dò giúp em.”

Bách Hợp nhìn Lâm Tam Tư, do dự nói: “Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng nói là nô tỳ đó, lỡ như Hà đại nhân biết là nô tỳ, không đồng ý, vậy sau này nô tỳ sao dám nhìn mặt người ta đây.”

“Em yên tâm, ta biết rồi.” Lâm Tam Tư cười nói: “Bất quá chuyện này không thể gấp, em và Hà đại nhân nên tiếp xúc nhiều một chút, ta thấy hai người nói với nhau chẳng được mấy câu, như thế thì không được, phải tiếp xúc nhiều mới có thể nảy sinh tình cảm. Em không được xấu hổ, một tên muộn tao (vẻ ngoài trầm lặng không cảm xúc nhưng nội tâm mạnh mẽ) như Hà đại nhân thì chắc chắn sẽ không chủ động đâu, không còn cách nào khác là em phải chủ động rồi.”

Lâm Tam Tư không hề nghĩ rằng sẽ có một ngày nàng lại trở thành bà mai ở thời cổ đại thế này.

Bách Hợp thắc mắc: “Tiểu thư, muộn tao là cái gì?”

“À...Muộn tao...Có ý để hình dung về tính cách tương đối đặc biệt của hẳn.” Lâm Tam Tư cảm thấy không nên giải thích rõ quá, nói: “Hà đại nhân lần nào cũng lui tới vội vàng nên ta không tiện hỏi, chờ điện hạ trở lại rồi mời Hà đại nhân ăn cơm, lúc đó nhất định ta sẽ giúp em hỏi.”

Bách Hợp nói: “Tiểu thư thật sự tính toán muốn mở tiệc chiêu đãi Hà đại nhân sao?”

“Đương nhiên.” Lâm Tam Tư gật đầu, nàng biết rõ nếu không có Hoắc Dực phân phó thì Hà Tất Kỳ sao phải giúp nàng làm chuyện này, hãn chỉ nghe lệnh mà làm thôi! Nhưng dù có vậy thì nàng cũng cảm thấy rất biết ơn. “Mặc dù hãn nghe lệnh của điện hạ mà làm, nhưng hãn thật sự đã giúp ta một việc lớn, bất kể vì nguyên nhân gì thì ta cũng muốn cảm tạ hãn.” Lâm Tam Tư lúc nói những lời này, trong đầu không tự chủ mà hiện ra bóng dáng Hoắc Dực, chàng mặc bạch y đứng đó, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm, lại nhớ cả lúc chàng ôm chặt lấy nàng, cúi xuống trao cho nàng một nụ hôn vừa bá đạo lại vừa không mất đi sự dịu dàng.

Bách Hợp gật đầu nói: “Nô tỳ cảm thấy người đáng cảm tạ nhất là thái tử điện hạ, nếu không phải do điện hạ phân phó thì Hà đại nhân cũng sẽ không làm mấy chuyện này.”

Lâm Tam Tư nghe xong, trong lòng cảm thấy rất ấm áp và cảm động, Bách Hợp mặc dù động tâm với Hà đại nhân, nhưng lại không bên vực Hà Tất Kỳ trong chuyện này, điều này chứng tỏ Bách Hợp có thể phân rõ công và tư. Tuy nhiên ngoài sự cảm động ra thì nàng càng hy vọng Bách Hợp và Hà Tất Kỳ sẽ ở bên nhau hơn, Bách Hợp đơn thuần như vậy, càng cần có một người thành thực như Hà Tất Kỳ ở bên cạnh, có như vậy thì Bách Hợp mới có thể được che chở và bảo vệ thật tốt.

“Ừ.” Lâm Tam Tư trầm giọng nói, “Có những việc, ngay lúc ta còn không biết thì chàng đã làm giúp ta rồi, phần nhân tình này, ta sẽ dùng cả đời để báo đáp lại.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Cuộc sống cứ thế trôi đi từng ngày, Hoắc Dực mới đó mà đã rời kinh thành được hơn hai tháng, hơn hai tháng không gặp nhưng tình cảm của hai người vẫn luôn dạt dào. Lâm Tam Tư vẫn luôn đều đặn nhận được thư của Hoắc Dực, câu chữ trong thư cũng giống như con người của chàng vậy, lời ít mà lòng nhiều.

“Ta vẫn ổn, nàng đừng lo.”

“Nhớ nàng.”

“Nàng khỏe không?”

“Đêm mưa, nhớ nàng.”

...

Chỉ là những dòng tin như vậy thôi cũng khiến Lâm Tam Tư ngồi ngắm nghĩa thật lâu, có khi ngày nào cũng ngồi xem, điều này thật khiến cho Bách Hợp và Lý tẩu thấy khó hiểu. Tuy hai người không biết chữ, nhưng nhìn số lượng chữ thì cũng có thể nhận ra là nội dung rất ngắn, chẳng lẽ lại khó hiểu đến thế sao? Nhưng so với chữ trong thư thì hai người thấy tò mò với vật đi kèm hơn, mỗi lần Hoắc Dực gửi thư về là sẽ kèm theo một món đồ, có khi thì là miếng ngọc, khi thì lại chỉ là một phiến lá cây, nhưng bất luận là thứ gì thì Lâm Tam Tư cũng nâng niu như trân bảo.

Lâm Tam Tư thấy hai người khó hiểu thì cũng chỉ cười chứ không giải thích, xem đủ rồi thì cẩn thận gấp lại rồi coi nó như bảo bối cất vào trong

một cái hộp màu đỏ thắm, khóa lại, mấy ngày tiếp theo lại cất thêm một lá thư nữa vào.

Trừ việc đọc thư của Hoắc Dực ra thì thời gian còn lại Lâm Tam Tư trải qua rất đơn điệu, có lúc thì ngồi tâm sự với Bách Hợp và Lý tẩu, lúc thì ra sân sau trồng hoa quả và ít rau dưa. Vậy mới thấy những kiến thức học trong sách vở không hề vô ích, dưa chuột, mướp, cà chua... mọc rất nhanh, ớt đỏ, ớt xanh quả không chỉ to mà màu sắc cũng rất đẹp, các loại rau, hành tỏi cũng chiếm một góc, đều rất tươi xanh... Quan trọng là chúng được trồng ở một nơi không ô nhiễm nên rất sạch, có thể tùy tiện lấy một trái dưa chuột, rửa qua với nước là có thể ăn ngay, hoàn toàn không phải lo lắng.

Một ngày, Lâm Tam Tư đang ngồi dưới tán cây hóng mát ăn dưa chuột Bách Hợp mới hái, chợt thấy Lý tẩu hấp tấp từ bên ngoài chạy về, Lâm Tam Tư thấy nàng vội vã thì đoán là nàng đã nghe được tin tức gì đó rồi.

Lý tẩu hành lễ với Lâm Tam Tư, uống vài ngụm nước rồi nói: “Lâm cô nương, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Lâm Tam Tư khẽ nhíu mày, ánh mắt xao động, lần trước Hà Tất Kỳ đã đưa nàng đến thăm cha mẹ, khiến lòng nàng yên tâm đôi chút. Qua sự âm thầm thu xếp của Hoắc Dực, cha mẹ nàng tuy bị giam ở thiên lao nhưng cuộc sống trôi qua không quá khổ cực. Người trông coi thiên lao cũng từng là thuộc hạ của Hoắc Dực, sau khi được lệnh của Hoắc Dực là phải đối xử tử tế với Lâm đại nhân và Lâm phu nhân, hẳn liền âm thầm đổi phòng giam mới cho hai người, đồ ăn cũng được cung cấp theo nhu cầu và khẩu vị, thái độ tất nhiên là rất cung kính.

Cho nên khi Lâm Tam Tư gặp cha mẹ thì không phải chứng kiến cảnh cha mẹ bị tra tấn, ngược lại còn sống rất thoải mái, trong lòng nàng thấy vậy thì vừa an tâm nhưng cũng vừa lo lắng. Nếu chuyện này bị lộ ra ngoài thì e là cha mẹ sẽ gặp nguy hiểm.

Bất quá người cai ngục đã nói mấy câu để nàng yên lòng: “Tiểu thư yên tâm, thiên lao được chia ra làm bốn khu vực độc lập, cả bốn người thuộc hạ trông coi nơi này đều là người của điện hạ, dù có phải liều cả tính mạng thì cũng sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà điện hạ giao phó. Thường ngày ở đây cũng chẳng có ai đến, mà nếu có đến thì bọn thuộc hạ cũng sẽ có biện pháp để người ta không nhìn ra sơ hở. Nếu ngay cả chút việc nhỏ này cũng không làm được, thì thật uổng công bọn thuộc hạ đã đi theo điện hạ suốt nhiều năm như vậy.”

Lâm Tam Tư nghe thế cũng yên lòng, không phải là nàng yên tâm về quan cai ngục, mà nàng tin tưởng Hoắc Dực, người dưới tay chàng thì tất nhiên làm việc sẽ không có sai sót.

Lâm Tam Tư đang có thai, được bồi bổ tốt nên gương mặt căng bóng mịn màng, vàng trán đầy đặn, hai má phúng phính như trẻ con, đôi môi hồng nhuận, cười lên để lộ hai má lúm đồng tiền nhỏ, vừa đáng yêu lại vừa ngọt ngào. “Lý tẩu, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nô tỳ đi mua thức ăn trở lại, thấy quan binh đang ở khắp nơi bắt người, không biết là có chuyện gì nên nô tỳ đã tìm một người quen để hỏi thăm, sau khi biết chuyện thì không khỏi giật mình!” Lý tẩu vô cùng thần bí híp mắt nói: “Hai người chắc chắn không đoán ra đâu, thì ra hài tử của Lương vương là con của Lương vương phi với một nam nhân khác!”

Đây quả là chuyện không thể tưởng tượng nổi, Lâm Tam Tư nghe xong cũng ngẩn cả người.

Hồi lâu sau, nàng mới nhú mày nói: “Chuyện riêng tư liên quan đến bộ mặt hoàng gia như vậy, sao có thể náo động thế chứ?”

“Sao lại không!” Lý tẩu lắc đầu nói: “Nghe nói là tin tức do một vị tiểu thiếp trong Lương vương phủ truyền ra. Lương vương là người nạp thiếp sớm nhất trong mấy vị hoàng tử, tính cả Lương vương phi thì có tổng cộng

năm người, nhưng đã nhiều năm mà không ai sinh được con. Lúc Lương vương phi vất vả lắm mới có thai, cả Nam dạ quốc đều vô cùng vui vẻ, làm mấy vị tiểu thiếp sinh lòng đố kỵ. Không biết làm sao lại tra ra được là Lương vương phi có nhân tình khác, mấy vị tiểu thiếp thầm bàn bạc với nhau, cảm thấy chuyện không thể nào trùng hợp như vậy, hài tử của Lương vương phi rất có khả năng không phải là của Lương vương, cho nên liền lên kế hoạch bắt kẻ thông dâm. Lương vương phi đang ở thời điểm tự mãn nhất, làm việc không suy nghĩ chu toàn, bị người ta bắt được. Lương vương sau khi biết chuyện, dưới cơn nóng giận đã mời thái y vào phủ để nghiệm thân, sau khi thái y vào phủ được một lát thì có kết quả ngay, một kết quả hết sức kinh khủng, hai người đoán thử xem?”

Bách Hợp đảo mắt, kinh ngạc nói: “Đứa bé kia không phải là con của Lương vương sao?”

Lý tẩu cười híp mắt gật đầu, “Hài tử chắc chắn không phải của Lương vương rồi, nhưng có một điều còn kinh khủng hơn cơ.”

Bách Hợp sàu não suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Còn có chuyện gì nữa?”

Lâm Tam Tư từ nãy vẫn không lên tiếng, lúc này mới nói: “Lương vương mắc bệnh vô sinh.”

Lời vừa nói ra, không chỉ khiến Bách Hợp sợ hết hồn, mà Lý tẩu cũng phải trợn tròn hai mắt, không tin nổi nhìn Lâm Tam Tư, nói: “Lâm cô nương thật hay, điều này mà cũng đoán được.”

Lâm Tam Tư khẽ nhú mày, trong lòng có chút hoang mang rối loạn, chuyện Lương vương vô sinh trước khi trọng sinh nàng cũng có nghe thấy, nhưng lúc ấy đó là chuyện rất riêng tư nên không nhiều người biết, nàng chỉ tình cờ nghe Ninh vương nói thôi, mà thời điểm đó so với bây giờ là muộn hơn mấy tháng, nhưng sao hiện tại mọi người đã biết cả rồi?

“Lương vương nạp thiệp lâu như vậy mà vẫn không có con, mọi người chỉ chủ quan đổ trách nhiệm lên người nữ nhân, nhưng lần này Lương vương phi sinh hạ hài tử, đã đủ để chứng minh rằng nàng có thể sinh đẻ, lại trùng hợp đứa trẻ này là con của một nam nhân khác, hai chuyện xảy ra đồng thời, đủ để phát hiện ra nguyên nhân chính là gì rồi.”

Lý tẩu nghe Lâm Tam Tư nói vậy thì liền bội phục gật đầu lia lịa: “Lâm cô nương đúng là rất thông minh! Thái y đã nói là Lương vương bị vô sinh, đứa bé kia chắc chắn không phải là máu mủ của Lương vương rồi.”

Bách Hợp nói: “...Thảm như vậy sao!”

Lý tẩu nói tiếp: “Đúng vậy! Bách Hợp người không biết đâu, ta ở đầu đường gặp Lương vương đang đi tới, sắc mặt phải nói là rất khó coi.”

Lâm Tam Tư thở dài, tuy nói Lương vương và Hoắc Dực bất hòa, nhưng thấy người ta gặp chuyện như vậy thì ai cũng có phần đồng cảm. Nàng nói: “Cũng phải thôi, khi biết hài tử không phải là con ruột của mình đã đủ làm tan nát cõi lòng rồi, thái y lại nói thêm điều kia, càng làm cho hẩn đau khổ hơn, thật ra, nếu Lương vương phi mà không đột nhiên mang thai, thì e là hẩn cũng đoán được chuyện mình vô sinh rồi.” Nói tới đây, Lâm Tam Tư lại nhớ ra một chuyện, hỏi: “Lý tẩu, Hà đại nhân có nói là khi nào sẽ tới không?”

Lý tẩu lắc đầu đáp: “Hà đại nhân đã một thời gian không đến, không biết là đang bận chuyện gì, Lâm cô nương hỏi làm gì vậy?”

“Không có gì, nếu Hà đại nhân tới thì bảo hẩn ở phòng trước chờ ta, ta có lời muốn hỏi hẩn.”

“Vâng, nếu Hà đại nhân có tới thì nô tỳ sẽ nói.” Lý tẩu cầm giỏ tôm để dưới đất lên, cười nói: “Lâm cô nương vẫn hay nói là muốn ăn tôm để bổ sung canxi, nô tỳ không hiểu canxi là gì, nhưng chỗ tôm này là tôm mới bắt dưới sông lên, rất tươi mới, nô tỳ đi làm cho Lâm cô nương ăn.”

Bách Hợp cũng nói: “Lý tâu, cho ta làm với.”

Lý tâu lắc đầu, “Người vẫn nên ở đây với Lâm cô nương đi, chút việc nhỏ này mình ta làm là được rồi, hiện giờ Lâm cô nương đang mang thai, mà trong bụng chính xác là hoàng tôn của Nam Dạ quốc đó!”

“Đúng vậy, vẫn là tiểu thư của chúng ta có phúc khí, cái thai trong bụng tiểu thư mới thật sự là đại hoàng tôn của Nam Dạ quốc.” Bách Hợp quay đầu nói: “Tiểu thư, người khát không? Nô tỳ đi pha nước trái cây cho người uống nhé?”

Lâm Tam Tư nhìn hai người trước mặt, chỉ vào bụng nói: “Hai người là đang muốn hầu hạ ta ăn uống hay là hầu hạ đứa bé này hả?”

Bách Hợp và Lý tâu nghe vậy thì liền nhìn nhau rồi phá lên cười.

***

Nơi biên ải trời thường tối nhanh hơn, trong kinh thành mới chỉ chạng vạng mà ở nơi này giờ tay đã không thấy năm ngón, sâu bên trong sơn cốc là một không gian xanh rộng lớn, dựng khoảng mười mấy cái lều, xung quanh lều thỉnh thoảng có một đám quan binh đi qua, tiếng va chạm của áo giáp và tiếng tí tách của ngọn đuốc truyền tới, màn đêm bỗng chốc trở nên bừng sáng.

“Điện hạ, Hà Tất Kỳ truyền tin tới, Lương vương đã bị đội nón xanh (cắm sừng), có muốn tháo xuống cũng không được.” Tổng Cảnh Ngưỡng sau khi hành lễ liền đứng lên, ánh mắt hưng phấn rõ ràng, lúc này gương mặt hần tràn đầy sự cương nghị, bên hông đeo một thanh kiếm, dáng vẻ vô cùng anh tuấn.

Hoắc Dực đưa lưng về phía Tổng Cảnh Ngưỡng, ánh mắt nhìn vào tấm bản đồ treo trong lều, lúc nghe tin mắt vẫn không chút gợn sóng, thản nhiên nói: “Tin đã truyền ra ngoài rồi sao?”

Đối với phản ứng rất trái ngược của Hoắc Dực, Tống Cảnh Ngưỡng hết sức tổn thương, tuy nhiên đã hơn hai tháng rồi nên hẳn cũng quen, lập tức trả lời: “Đã phái một lính cưỡi ngựa tốt nhất đi đến kinh thành rồi, không đến tám ngày là có thể đến nơi.” Nói xong, nội tâm Tống Cảnh Ngưỡng vừa đắc ý vừa tự hào, vốn lộ trình phải mất 15 ngày, nhưng qua sự huấn luyện của hẳn, người lính kia tám ngày là có thể chạy tới kinh thành, thật đáng để kiêu ngạo!

Hoắc Dực nhíu mày, xoay người lại, đã mấy ngày tác chiến liên tục cực kỳ vất vả, nhưng sắc mặt hẳn vẫn trầm tĩnh, nhìn không ra chút mệt, khí phách cao lãnh cùng dung nhan tuấn lãng nổi bật hơn hẳn Tống Cảnh Ngưỡng. Hẳn nhìn Tống Cảnh Ngưỡng một cái, ánh mắt lạnh lẽo cùng hơi thở lạnh như băng càng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi hơn cả khi ở trong sơn cốc trống trải này. “Lần sau rút ngắn còn bảy ngày.”

Tống Cảnh Ngưỡng làm ra bộ mặt như muốn nói “Điện hạ, ngài đang giỡn sao”, nói: “Tám ngày đã là giới hạn...”

Nói được một nửa, Tống Cảnh Ngưỡng liền cảm nhận được ánh mắt của Hoắc Dực đang nhìn mình, ánh mắt lạnh lẽo khiến cho hẳn dựng tóc gáy, lời định nói ra lại nuốt vào, lập tức sửa lời: “Nhưng thuộc hạ có thể hoàn thành giới hạn của giới hạn!”

Hoắc Dực thu hồi ánh mắt, môi mỏng nhếch lên một đường cong hoàn mỹ: “Nói cho Hà Tất Kỳ, phòng ngừa Lương vương giết người diệt khẩu.”

Nói hồi lâu mới về đến trọng điểm, giữa lúc nói còn bị dọa cho sợ mất hồn, ngay cả như thế nhưng Tống Cảnh Ngưỡng vẫn rất hưng phấn: “Điện hạ yên tâm, Lương vương còn chưa tìm được nàng ta, người cũng đã bị Hà Tất Kỳ huynh bố trí đón ra ngoài rồi.” Nói đến đây, Tống Cảnh Ngưỡng vui sướng cười: “Điện hạ, ngài nói xem Lương vương sau chuyện này sao còn dám ở lại kinh thành chứ, không chỉ bị đội nón xanh, còn giúp người khác

nuôi hài tử, cuối cùng lại bị tra ra là mắc chứng vô sinh, Lương vương lần này vĩnh viễn không lấy lại được danh dự rồi!”

Hoắc Dực thờ ơ liếc Tống Cảnh Ngưỡng, nhướn mày nói: “Sao người lại có thời gian rảnh đi nghiên cứu Lương vương như vậy? Có nghĩ cách để đuổi người Hồ kia đi chưa?”

Tống Cảnh Ngưỡng vừa nghe giọng của Hoắc Dực là gáy lại bắt đầu đổ mồ hôi, vội vàng nói: “Không phải là thuộc hạ không nghĩ cách, mà là...mà là nữ nhân kia rất náo loạn!” Tống Cảnh Ngưỡng vừa nghĩ đến nữ nhân đang khóc lóc om sòm trong lều kia thì liền tức đến nghiến răng nghiến lợi. Ban ngày không hiểu hăn ngu ngốc thế nào mà lại muốn cứu nữ nhân kia? Nếu được quay lại một lần, hăn nhất định chặt đứt ý niệm anh hùng cứu mỹ nhân trong đầu, đánh chết cũng không cứu nàng ta!

Hoắc Dực nói: “Thả nàng ta đi.”

“Thuộc hạ cũng muốn đuổi nàng ta đi lắm, nhưng ai mà biết nàng ta lại có khí lực lớn đến vậy, tay đâm chân đá, suýt nữa là hủy dung thuộc hạ rồi, lại còn liên tục la hét muốn gặp...Điện hạ.” Tống Cảnh Ngưỡng nói đến đây liền lén ngược nhìn Hoắc Dực một cái, tim cũng nhảy lên cổ họng, cả gan nói: “Điện hạ, hay là ngài...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Hoắc Dực lờm, Tống Cảnh Ngưỡng lại sợ hãi ngậm miệng, trên mặt còn lưu lại vết đỏ do bị nữ nhân kia cào, dáng vẻ trông rất ủy khuất.

Hoắc Dực ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, nói: “Đưa người ra ngoài, còn muốn ta phải quyết định thay người?”

Hai chân Tống Cảnh Ngưỡng khẽ run: “Thật ra cũng không phải là không có cách, nhưng dù gì thì nàng ta cũng là nữ nhân, nếu thuộc hạ trói nàng ta lại thì Nam Dạ quốc chúng ta thật không có khí phách...”

Từ sau khi điện hạ xuất hiện trong quân doanh, người Hồ liền gặp thất bại mấy lần liên tiếp, liền trốn không dám lộ diện, mặc cho bọn họ có dùng mọi cách thì quân Hồ cũng không dám ra mặt. Điện hạ một lòng muốn bắt giữ người Hồ để có thể mau sớm về kinh, nên liền liêu một trận, điều binh tướng dời đến sơn cốc này, địa hình trong này rất bất lợi với bọn họ, nếu quân Hồ từ đỉnh núi bao vây bọn họ thì có muốn phản kháng cũng không kịp. Thế nhưng điện hạ dù biết việc này rất nguy hiểm nhưng vẫn muốn làm, mặc hấn khuyến can đủ đường cũng không thay đổi được quyết định của điện hạ, không còn cách nào khác là phải theo điện hạ dời vào bên trong sơn cốc, cùng điện hạ xem xét địa hình.

Hôm nay đang cùng điện hạ tuần tra trong sơn cốc thì đột nhiên phát hiện một nữ tử rơi từ trên núi xuống, một đường va đụng, cuối cùng ngã đập đầu vào một tảng đá lớn, hôn mê bất tỉnh. Hấn sinh lòng thương hại, ý muốn cứu người, điện hạ lại chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua rồi xoay người bỏ đi, nhưng Tống Cảnh Ngưỡng thì vẫn thương hoa tiếc ngọc nên đã cứu nàng ta. Nào ngờ lúc nàng ta tỉnh lại, thừa dịp không ai chú ý liền đi thăm dò xung quanh, vô tình bước vào lều của điện hạ, hơn nữa còn si mê nhìn ngắm điện hạ lúc điện hạ đang nghỉ ngơi...

Điện hạ bị đánh thức vốn đã rất tức giận, thấy ánh mắt nàng ta lại đang chăm chú nhìn mình thì trong lòng càng thêm chán ghét hơn, thái độ đối với nàng ta không cần nghĩ cũng biết là xấu đến mức độ nào. Nhưng nữ nhân kia cũng kì lạ, điện hạ càng lãnh đạm thì nàng ta càng thích, cố tính bám trụ ở quân doanh không chịu rời đi.

Tống Cảnh Ngưỡng thật ra cũng không phải là không có cách bắt nàng ta rời đi, chẳng qua là trong lòng hấn có chút tính toán, nữ nhân kia tuy tính tình có hơi dữ dằn, nhưng dung mạo lại rất mỹ lệ, một lòng muốn dính lấy điện hạ. Ở nơi rừng núi hoang vắng này, nếu điện hạ để nàng ta lưu lại, ban đêm còn có người giúp điện hạ giải phóng nhu cầu sinh lý! Thật ra điều này nếu là trước kia thì Tống Cảnh Ngưỡng không dám nghĩ đến, vì hấn vẫn

cho là điện hạ tâm lạnh, không muốn gần gũi nữ sắc, nhưng từ sau khi có Lâm cô nương, hẳn cảm thấy điện hạ cuối cùng đã mở lòng mình rồi, đã như vậy, nếu có thêm một nữ nhân nữa hầu hạ không phải là tốt hơn sao!

Nghĩ đến đây trong lòng Tống Cảnh Ngưỡng hối hận không thôi, xem ra chỉ có Lâm cô nương mới có thể đi vào lòng của điện hạ thôi, còn bất kỳ nữ nhân nào khác cũng không có khả năng!

“Ta cho người một canh giờ.” Hoắc Dực lạnh lùng nói: “Nếu không đưa được nàng ta đi thì người đừng ở lại bên cạnh ta nữa.”

“Điện hạ...” Tống Cảnh Ngưỡng mặt như đưa đám, lần đầu hận mình tự cho là thông minh, cảm thấy thật không còn chút mặt mũi nào, xoay người liền đi ra ngoài, vừa ra bên ngoài đã giật cả mình, nữ nhân kia không biết đã trốn thoát bằng cách nào, lúc này đang bị mấy quan binh ngăn trước cửa lều Hoắc Dực. Tống Cảnh Ngưỡng trong lòng kêu khổ, sai mấy người lôi nàng ta đi.

Nữ nhân kia thấy không lao vào được, lại còn bị kéo đi, liền gào to lên: “Tại sao chàng không dám ra đây gặp ta, ta thật lòng thích chàng, chỉ cần chàng chịu lấy ta, phụ vương ta...”

Tống Cảnh Ngưỡng sợ run người, cảm thấy nếu không lôi nàng ta đi thì e là điện hạ sẽ đi ra đuổi cả hắn đi mất, liền vẫy tay nói: “Người đâu, mau trói nàng ta lại.” Dừng một lát lại nói: “Nhét vải kín miệng nàng lại cho ta!”

Nữ nhân kia bị trói lại, miệng nhét vải bông, không thể nói được nữa, nhưng vẫn trợn trắng mắt nhìn Tống Cảnh Ngưỡng.

Tống Cảnh Ngưỡng đi tới trước mặt nàng ta, nhìn gương mặt xinh đẹp kia, nói: “Đừng trách ta, chỉ trách người không phải Lâm cô nương thôi, trong lòng điện hạ của chúng ta chỉ có duy nhất một người là Lâm cô nương thôi...” Nghĩ đến cảnh hắn và Hà Tất Kỳ nhét bông vào tai đứng trước phòng điện hạ đêm hôm đó, Tống Cảnh Ngưỡng liền nhỏ giọng lầm

bầm: “Kỳ lạ thật...Nam nhân khi thấy nữ nhân xinh đẹp không phải đều sẽ bị kích thích sao? Sao điện hạ lại chỉ có phản ứng với mỗi Lâm cô nương thôi nhỉ...”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Trước lều vốn trống trải nhưng bởi vì có chuyện náo nhiệt nên dẫn đến không ít quan binh tới vây xem, Tống Cảnh Ngưỡng thấy người ngày càng đông, liền xua tay bảo người ta mau kéo nàng ta đi, lại không ngờ đúng lúc này thì Hoắc Dực từ trong lều bước ra.

Trong ánh đuốc sáng bùng, Hoắc Dực xuất hiện trong bộ áo giáp oai phong, dáng vẻ anh tuấn phi phàm, khiến cho nữ nhân đang không ngừng giãy dụa lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt nhu hòa si mê nhìn Hoắc Dực.

Hoắc Dực thờ ơ lướt qua mọi người một lượt, cục diện hỗn loạn bỗng chốc trở nên yên tĩnh hẳn, lúc này hẳn mới đưa mắt nhìn thẳng nữ nhân kia. Nữ nhân kia vô cùng sung sướng, cũng dùng ánh mắt say mê nhìn lại Hoắc Dực. Nếu không phải đang bị người ta giữ lại thì e là nàng ta đã sớm lao tới ôm Hoắc Dực rồi.

Hoắc Dực híp mắt, lạnh lùng nói: “Về nói lại với phụ vương của người, trong ba ngày tới mà không xuất hiện, ta sẽ san bằng cả Hồ tộc các người.”

Giọng nói thâm trầm nhấn mạnh từng chữ lọt vào trong tai nàng, nhưng không hề thấy nàng có vẻ gì là hoảng sợ, ngược lại Tống Cảnh Ngưỡng thì rất bất ngờ, nhanh chóng lấy vải nhét trong miệng nàng ta ra, hỏi: “Người là công chúa Hồ tộc sao?”

Nàng ta nghe xong chỉ quay ra dùng ánh mắt xem thường Tống Cảnh Ngưỡng có mắt như mù, quay đầu tươi cười nhìn Hoắc Dực, nói: “Chàng biết thân phận của ta sao?”

Hoặc Dực chỉ lười biếng liếc nàng ta một cái rồi thôi, trong ánh mắt không có một chút hứng thú, “Thân phận của người chẳng có ý nghĩa gì đối với ta cả.”

“Ai nói!” Nữ nhân vô cùng tức giận, kiêu ngạo nói: “Phụ vương ta sủng ái ta nhất, ta nói cha làm gì thì cha sẽ làm ngay!”

Hoặc Dực nghe nàng ta nói thì cực kỳ phiền chán, xoay người muốn đi vào trong lều, nữ nhân kia lập tức cuống lên nói: “Không phải chàng muốn gặp phụ vương ta sao? Ta có thể làm được.”

Hoặc Dực không muốn tốn lời nữa, không thèm quay đầu mà đi thẳng vào trong lều, thuận tiện giơ tay lên với Tổng Cảnh Ngưỡng, Tổng Cảnh Ngưỡng hiểu ý, lập tức dùng mắt ra hiệu với đám quan binh, mấy người kia lại lập tức dùng lực lôi nữ nhân kia ra ngoài quân doanh, mặc cho nàng ta có khóc lóc om sòm cỡ nào thì cũng chẳng ai quan tâm.

Nữ nhân kia thấy không còn chút hy vọng nào, liền hô to lên: “Hoặc Dực, chàng đừng coi thường ta, ta tên là Thái Nhã, chuyện ta đã nói thì nhất định sẽ làm được, ta sẽ tới tìm chàng...”

Thanh âm của Thái Nhã dần dần biến mất trong sơn cốc, tựa như tình cảm mới nảy mầm của nàng bỗng chốc đã bị bóp chết.

***

Đến trung tuần tháng mười, khí trời trở lạnh, Lâm Tam Tư ăn cơm tối xong liền đi dạo trong sân. Nghĩ cũng lạ, những nữ nhân khác mang thai ai cũng có phản ứng mạnh, ba tháng đầu ăn cái gì cũng nôn, nhưng nàng chỉ trừ sau lần hội ngộ Bách Hợp bị nôn một lần ra thì một chút phản ứng khác cũng không có, ăn uống thoải mái đầy đủ, thân thể và khí sắc cực kỳ tốt.

Bách Hợp đi vào trong sân, trong tay còn cầm cái áo choàng mấy ngày trước thái hậu nương nương đưa tới, giúp Lâm Tam Tư mặc vào: “Thời tiết

trở lạnh rồi, tiểu thư phải chú ý sức khỏe.”

Lâm Tam Tư cười nói: “Không biết có phải vì mang thai mà ta không còn sợ lạnh hay không nữa.”

“Đương nhiên rồi, nô tỳ nghe nói khi mang thai cũng là mang theo nhiệt lượng của hai người, cơ thể cũng vì thế mà nóng hơn bình thường.”

Lâm Tam Tư nghe vậy liền vỗ nhẹ bụng, nói: “Bảo bảo có nghe thấy không? Mẫu thân có con rồi nên không sợ lạnh nữa!”

Bách Hợp cười nói: “Tiểu thư, nô tỳ thường xuyên thấy người nhìn bụng nói chuyện, nhưng mà đứa bé... Có thể nghe thấy sao?”

“Tất nhiên là nghe thấy rồi, ta làm vậy là để dưỡng thai, nếu nói chuyện nhiều với đứa trẻ thì nó sẽ cảm nhận được. Lúc nó ra đời, sẽ đặc biệt nhạy cảm với thanh âm của ta, bởi vì đó là thanh âm mà nó vẫn thường nghe khi ở trong bụng.”

“Nô tỳ mặc dù nghe không hiểu, nhưng nô tỳ biết những điều tiểu thư nói đều rất có đạo lý.” Bách Hợp dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lâm Tam Tư, “Trước kia lão gia đã nói là tiểu thư thông minh hơn người, ngay cả đại thiếu gia và nhị thiếu gia cũng không thể sánh bằng đâu!”

Lâm Tam Tư đang định đáp lại thì lại nghe có tiếng gõ cửa, sau đó là giọng Lý tẩu hỏi: “Trẻ thế này rồi ai còn đến vậy?”

Tiếng người bên ngoài nói rất nhỏ nên nàng không nghe rõ, một hồi lâu lại nghe Lý tẩu nói: “Thì ra là tìm Lâm cô nương sao?”

Lâm Tam Tư không thể ngờ rằng người đến gặp nàng lại là Diêu Bội Oánh.

Lâm Tam Tư vốn định mời Diêu Bội Oánh đi vào phòng trước ngòi, nhưng không nghĩ Diêu Bội Oánh lại như thế quen biết đường đi lối lại tiến thẳng đến chỗ nàng đang đứng trong sân, gương mặt vẫn duy trì nụ cười hiền hòa, người khác nhìn vào có khi lại tưởng là hai người rất thân nhau.

Lâm Tam Tư hướng Diêu Bội Oánh hành lễ, lại được Diêu Bội Oánh đích thân đỡ dậy, “Lâm tiểu thư không cần đa lễ, trẻ như vậy còn tới tìm, người sẽ không trách ta chứ?”

“Sao có thể như vậy, An vương phi đến thăm, đối với ta là vinh hạnh.” Lâm Tam Tư bảo Bách Hợp đi rót nước, còn mình thì dẫn Diêu Bội Oánh vào Thanh Lan các, mời nàng ngồi xuống ghế, Lâm Tam Tư thì đứng ở một bên. Lần trước ở trong cung, vì nàng thiếu tính nhẫn nại nên đã chọc giận Diêu Bội Oánh, giờ Diêu Bội Oánh lại đến tìm nàng làm gì đây?

Diêu Bội Oánh đánh giá đồ đạc bên trong nhà, ánh mắt trong lúc lơ đãng khẽ toát ra sự thâm độc, tuy nàng ta đã cố gắng che dấu nhưng Lâm Tam Tư vẫn phát hiện ra được.

“Lâm tiểu thư cũng ngồi xuống đi.” Diêu Bội Oánh cười, dáng vẻ như thể mình mới là nữ chủ nhân ở đây vậy, thờ ơ nói: “Lâm tiểu thư ở nơi này cũng không kém hơn ta chút nào.”

Lâm Tam Tư nghe trong lời Diêu Bội Oánh có chút ẩn ý, liền cười đáp: “An vương phi nói đùa rồi, chỗ này của ta sao có thể so sánh được.”

Diêu Bội Oánh nghe vậy cũng chỉ cười nhẹ, đổi chủ đề: “Lần trước ở trong cung vội vã từ biệt, nhưng ta vẫn cảm thấy ta và Lâm tiểu thư rất hợp ý nhau, cho nên ta đã thỉnh cầu tỳ phu của ta, mới có thể đi vào phủ thái tử này, thực không dễ dàng gì.”

Lâm Tam Tư thầm nghĩ, nàng ta chịu tổn nhiều tâm tư như vậy để được vào phủ thái tử tìm nàng, nhất định không phải vô duyên vô cớ, nhưng đối phương chưa nói thì nàng cũng chưa thể đoán được nguyên do Diêu Bội

Oánh đến đây, không thể làm gì khác là đáp lại: “An vương phi còn nhớ rõ ta, thật khiến ta bất ngờ.”

“Lâm tiểu thư không cần quá khiêm tốn, người cũng xuất thân là thiên kim cành vàng lá ngọc, tâm tư trong sáng, chỉ vì hoàn cảnh nên mới phải vào đây. Sau khi biết chuyện, ta thật không đành lòng.” Diêu Bội Oánh ăn nói rất có cảm xúc, dáng vẻ vô cùng thương tiếc cho Lâm Tam Tư, nói: “Thật ra thì, chúng ta đã từng gặp nhau một lần rồi!”

Mỗi nghi ngờ trong lòng Lâm Tam Tư càng thêm sâu, đoán không ra tâm tư của Diêu Bội Oánh. “Ta nhớ, đêm hoa đăng Nguyên tiêu hôm đó, là lần đầu ta gặp An vương phi.”

“Lâm tiểu thư quả nhiên còn nhớ, dù gì cũng lâu như vậy rồi, ta còn tưởng rằng người đã quên!” Diêu Bội Oánh dùng khăn gấm che miệng, khẽ cười, tựa như lơ đãng nhìn Lâm Tam Tư một cái, nói: “Nếu chúng ta đã có duyên như vậy, không bằng người theo ta đi?”

Lâm Tam Tư lòng trùng xuống, mắt nhìn thẳng Diêu Bội Oánh, nói: “An vương phi nói vậy là có ý gì? Ta nghe không hiểu.”

“Ta rất thích những người có tính cách như người, huống hồ chúng ta còn có duyên như vậy, ta có tâm muốn giúp người thôi.” Diêu Bội Oánh từ trên ghế đứng lên, cầm tay Lâm Tam Tư nói: “Người từ chỗ tử phụ ta đến đây, nếu như ta ra mặt xin tử phụ thì nhất định có thể đổi một người khác đến đây thay cho người.”

Hành động động chạm của Diêu Bội Oánh khiến Lâm Tam Tư chán ghét, bây giờ thì nàng đã hiểu mục đích Diêu Bội Oánh đến đây là gì rồi. Lâm Tam Tư rút tay về, nhã nhặn từ chối: “Tâm ý của An vương phi ta xin nhận, nhưng việc vào phủ thái tử là lựa chọn của riêng ta, không phải do ai bắt buộc cả, mong An vương phi hiểu cho.”

Khoảng cách gần sát nhau, ánh mắt nhu hòa của Diêu Bội Oánh đột nhiên híp lại, giống như rắn độc khiến người ta khiếp sợ, sau đó lại mím môi khẽ cười, tựa như cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác. “Đã như vậy thì cũng không còn cách nào, là ta nghĩ nhiều rồi.”

Lâm Tam Tư nói: “Tạ ơn An vương phi đã suy nghĩ cho ta.”

“Không còn sớm nữa, ta phải trở về rồi, nếu một ngày nào đó người muốn rời đi, có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.”

Diêu Bội Oánh cùng nha hoàn rời khỏi phủ thái tử, miệng vẫn duy trì nở nụ cười, nhưng ngay sau khi cửa lớn đóng lại, sắc mặt nàng ta lập tức thay đổi, ánh mắt trở nên hung ác và tàn độc hơn bất cứ lúc nào.

Nhược Tố đỡ tay Diêu Bội Oánh, nhỏ giọng nói: “Vương phi, nếu nàng ta vẫn không biết xấu hổ, không chịu theo người, vậy chúng ta phải làm thế nào đây?”

Diêu Bội Oánh giống như không nghe thấy lời của Nhược Tố, nói: “Người có nhìn thấy bụng của nàng ta không?”

Nhược Tố cau mày suy nghĩ, lắc đầu đáp: “Nô tỳ đứng canh ở phòng ngoài nên không nhìn.”

“Nàng ta mang thai rồi.” Diêu Bội Oánh đau đớn nhắm mắt lại, chính nàng cũng không biết lúc này ở bên trong nàng đã nhận nhận như thế nào, lúc nàng nhìn thấy cái bụng nhô ra của Lâm Tam Tư, nàng chỉ hận không thể đạp vào bụng Lâm Tam Tư một cước, “Hai tháng trước gặp nàng ta trong cung, nàng ta vẫn bình thường mà, sao hôm nay...”

“Vương phi, người khẳng định trong bụng của nàng ta có cốt nhục của thái tử điện hạ...”

“Tính toán thời gian thì hẳn là không sai biệt lắm.”

“Vậy người định xử lý như thế nào?”

Diêu Bội Oánh hít sâu một hơi, vừa rồi nàng có thể nhịn được, nhưng hiện tại thì không. Hài tử trong bụng Lâm Tam Tư nhất định phải mau chóng phá bỏ, nhưng người làm chuyện này không thể là nàng được. “Ngày mai Hiền quý phi cho gọi tử tử vào cung đúng không?”

“Vâng, buổi tối đã nhận được ý chỉ truyền đến từ trong cung.”

“Được, vậy chúng ta về phủ gặp tử tử đi.”

Nhược Tố kinh hãi nói: “Vương phi, người... Tính nhờ Ninh Vương phi sao?”

Diêu Bội Oánh lạnh lùng cười nói: “Có gì mà không được? Vì diện hạ, ta có thể hy sinh bất cứ kẻ nào.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sáng sớm, Lâm Tam Tư ăn xong bữa sáng rồi đến thư phòng tưới nước cho cây, lau dọn tủ sách. Ngày nào nàng cũng quét dọn thư phòng, cho nên cũng không bận lắm, lau một lượt mà khăn vẫn sạch, nhìn khăn lau trong tay, Lâm Tam Tư cười không ra tiếng, không biết từ lúc nào mà việc dọn dẹp thư phòng đã trở thành thói quen của nàng.

Mặt trời mới mọc nên ánh nắng rất chan hòa, Lâm Tam Tư ngồi xuống bên cạnh cửa sổ thư phòng, hôm nay hẳn là phải có thư đến.

Đột nhiên, ngoài hành lang phủ thái tử đột nhiên vang lên tiếng pháo nổ và hoan hô của mọi người. Lâm Tam Tư đứng lên đi ra ngoài nhìn, nhưng vì bức tường quá cao, có kiềng chân hết sức thì cũng không nhìn thấy gì bên ngoài.

Thấy Bách Hợp đang đi về phía thư phòng, nàng liền hỏi: “Bách Hợp, bên ngoài có chuyện gì vậy?”

“Không biết nữa ạ, Lý tẩu đã ra ngoài xem rồi, lát nữa sẽ có tin tức.” Bách Hợp bưng một bát nho xanh đã rửa sạch đưa tới, Lâm Tam Tư tiện tay cầm một quả bỏ vào miệng, Bách Hợp nhìn mà chảy nước miếng, nói: “Tiểu thư, lúc rửa nho nô tỳ đã ăn thử một quả, chua muốn rụng răng luôn, người thích ăn chua như vậy, trong bụng có thể là một tiểu vương gia đấy!”

“Câu ăn chua sinh con trai ăn cay sinh con gái không thể tin được.” Lúc nói, Lâm Tam Tư lại cầm một quả nho ném vào miệng: “Người ta còn nói bụng nhọn là nam hài, bụng tròn là nữ hài, em nhìn cái bụng tròn của ta đi,

nếu nói như vậy thì chính là nữ hài rồi! Cho nên ấy mà, không nên quả tin tưởng vào mấy câu kia.”

Bách Hợp cong miệng cười: “Tiểu thư, nếu người sinh đôi cả nam cả nữ thì tốt quá nha!”

“Chuyện này cũng không phải do ta quyết định được!” Lâm Tam Tư vỗ về cái bụng bốn tháng, nói: “Vớ lại vài ngày trước Hoa đại phu tới bắt mạch đã nói là chỉ có một bảo bảo thôi mà!”

“Tiểu thư, lần sau Hoa đại phu đến, tiểu thư bảo ông ấy bắt mạch xem là tiểu vương gia hay tiểu quận chúa đi!”

Lâm Tam Tư bật cười: “Mệt em quá, người ta là đại phu chứ đâu phải thần tiên, sao có thể nhìn ra trong bụng ta có nam hài hay nữ hài được!”

Bách Hợp đang muốn nói tiếp thì thấy Lý tẩu từ phòng ngoài chạy vào, liền hỏi: “Lý tẩu, là nhà ai thành thân sao?”

Lý tẩu liên tục xua tay, vui vẻ nói: “Không phải nhà ai thành thân, mà là điện hạ sắp về kinh rồi!”

Bách Hợp cũng vui theo, vội vàng đi tới hỏi tiếp: “Điện hạ thật sự sắp về rồi sao?”

“Đúng vậy! Ta hỏi mọi người sao lại đốt pháo nhiều thế, thì ra là điện hạ của chúng ta đánh thắng trận rồi, bọn Hồ nhân man rợ đã hoàn toàn quy phục Nam Dạ quốc, khiến dân chúng trong kinh thành đều hồ hởi ăn mừng!” Lý tẩu nói xong liền vội vàng bước nhanh tới trước mặt Lâm Tam Tư, “Lâm cô nương cuối cùng cũng hết khổ rồi, chờ điện hạ trở về, hoàng thượng cũng sẽ giải trừ lệnh cấm, Lâm cô nương chờ hưởng phúc đi!”

Lời của Lý tẩu vang lên rất rõ ràng bên tai, nhưng lại khiến Lâm Tam Tư trở nên mơ hồ, rõ ràng nàng nhớ điện hạ phải mất đến một năm mới đánh

bại được quân Hồ cơ mà, sao giờ lại nhanh như vậy? Chẳng lẽ sau khi sống lại, mọi chuyện đều đã khác lúc trước?

“Lý tẩu, chuyện điện hạ trở về kinh, Hà đại nhân không thể nào không biết, sao không thấy hãn tới đây thông báo vậy?”

Lâm Tam Tư trong lòng có chút sợ hãi, mọi chuyện xảy ra vượt quá phạm vi hiểu biết của nàng, kiếp trước Hoắc Dực trở về kinh trong tình trạng bị thương nặng, còn kiếp này không biết thế nào. Hà Tất Kỳ là người vô cùng thận trọng, nếu nhận được tin điện hạ sắp trở về thì nhất định sẽ tới đây báo cho nàng biết mới phải, nhưng bây giờ ngay cả bóng dáng của hãn cũng không thấy đâu.

Liệu có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn không?

Nghĩ tới đây, Lâm Tam Tư cảm thấy tim mình như bị bóp chặt lại, không thể thở được.

Lý tẩu và Bách Hợp nghe Lâm Tam Tư hỏi vậy thì ngẩn cả người, cùng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ. “Đúng vậy a, tin điện hạ chiến thắng trở về, theo lý mà nói thì Hà đại nhân phải là người biết đầu tiên.”

Bách Hợp nói: “Hay là Hà đại nhân còn phải chuẩn bị đón điện hạ trở về? Hoặc mới biết tin nên đang trên đường tới đây?”

“Chắc không đâu.” Lâm Tam Tư lắc đầu, Hà Tất Kỳ làm việc đâu ra đấy, đương nhiên sẽ không bận đến mức ngay cả thời gian tới đây báo tin cũng không có. “Lý tẩu, người có hỏi được là khi nào điện hạ về kinh không?”

“Ngoài kia họ bảo là năm ngày nữa.”

“Năm ngày nữa, nói vậy thì điện hạ đã lên đường được mấy ngày, nếu thế thì Hà Tất Kỳ chắc chắn phải biết rồi.” Lâm Tam Tư cố gắng giữ bình

tĩnh, nói: “Lý tẩu, người tìm cách báo cho Hà đại nhân là ta muốn gặp hẳn.”

“Nô tỳ đã biết.” Lý tẩu gật đầu rồi bước nhanh ra ngoài.

Bách Hợp thấy sắc mặt Lâm Tam Tư căng thẳng, không biết phải làm thế nào để an ủi, chỉ nói: “Tiểu thư, người đừng nóng vội, nô tỳ ra đường hỏi thăm chút tin tức xem sao.”

Lâm Tam Tư nghĩ cũng chỉ có cách đó, ba người các nàng bị nhốt ở phủ thái tử, tình hình bên ngoài đều là Hà Tất Kỳ báo, nếu Hà Tất Kỳ còn chưa tới, vậy thà để cho Bách Hợp đi hỏi thăm chút chuyện, như vậy còn dễ chịu hơn là cái gì cũng không biết. “Cũng được, em đi đi, chú ý an toàn.”

“Tiểu thư yên tâm.”

Sau khi Lý tẩu và Bách Hợp rời đi, chỉ còn lại một mình Lâm Tam Tư ở trong phủ, trong lòng nàng lo lắng nên đứng ngồi không yên, cứ đi tới đi lui trong hành lang, thỉnh thoảng lại nhìn ra phía cửa, cuối cùng quyết định đi ra cửa chờ.

Lý tẩu và Bách Hợp cũng rất nhanh chóng trở về.

Bách Hợp mang về tin tức không khác gì mấy điều Lý tẩu nói, điện hạ anh dũng chiến thắng, bắt được Hồ vương, Hồ tộc hoàn toàn khuất phục, ít ngày nữa sẽ trở về.

Còn tin tức Lý tẩu mang về lại khiến cho Lâm Tam Tư càng thêm sinh nghi, đêm qua Hà đại nhân đột ngột rời khỏi kinh thành, đến giờ vẫn chưa về, người của Hà phủ cũng không biết là Hà đại nhân đi đâu.

Mọi chuyện xảy ra trùng hợp khiến nỗi lo lắng trong lòng Lâm Tam Tư càng thêm sâu hơn, nàng đoán nhất định đã xảy ra chuyện quan trọng nên

Hà Tất Kỳ mới đi mà không thông báo như vậy, mà nơi hản đi, khẳng định là có liên quan đến Hoắc Dực.

Nguyên một ngày Lâm Tam Tư lo lắng u sầu, cơm cũng không nuốt nổi mấy miếng, ngay cả chuyện vào thư phòng luyện chữ sau giờ Ngọ cũng gác lại.

“Tiểu thư, người ăn thêm một chút đi.” Mắt thấy trời đã tối, mà Lâm Tam Tư hầu như chưa ăn được gì, Bách Hợp và Lý tẩu rất lo lắng, cơm tối cứ nguội rồi lại đem hâm nóng lại nhiều lần, các nàng mà không khuyên nhủ thì sợ là Lâm Tam Tư còn chẳng ăn được một miếng cơm. “Điện hạ nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, người đừng nên suy nghĩ nhiều, đói bụng lại hại thân thể, điện hạ thấy sẽ đau lòng.”

“Đúng vậy Lâm cô nương, người nên suy nghĩ theo chiều hướng tốt đi.” Lý tẩu thấy Bách Hợp khuyên nhủ hồi lâu mà Lâm Tam Tư vẫn không xoay chuyển, liền nói: “Vả lại, nếu điện hạ xảy ra chuyện thì trong kinh thành có ai mà không biết? Nếu thế thì mọi người sẽ không hoan hô ăn mừng như vậy đâu!”

Lâm Tam Tư trong lòng cười khổ, không phải là nàng quá bi quan, mà là sau khi trải qua nhiều chuyện, nàng hiểu được trên đời này lòng người hiểm ác cỡ nào, có những chuyện đến người trong cung còn không biết, huống hồ là người bình thường?

Lâm Tam Tư thấy Lý tẩu và Bách Hợp cũng mệt mỏi cả ngày rồi, còn vẫn kiên trì tìm mọi cách dỗ nàng, trong lòng có phần áy náy, nói: “Hai người ăn xong thì về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta ngồi một chút nữa rồi ngủ.”

“Tiểu thư...”

Bách Hợp còn muốn khuyên nữa nhưng Lâm Tam Tư đã xua tay, nói: “Ta không sao, hôm qua ngủ nhiều nên bây giờ chưa buồn ngủ, để ta yên

tĩnh một mình chút đi.”

Lý tẩu thấy Lâm Tam Tư vẫn cố chấp thì liền ra hiệu cho Bách Hợp, nói: “Lâm cô nương, trong bếp còn nhiều việc chưa làm xong, nô tỳ và Bách Hợp sẽ không đi ngủ ngay, nếu người có việc gì thì hãy gọi chúng nô tỳ một tiếng.”

Lâm Tam Tư gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Lý tẩu và Bách Hợp vừa ra khỏi Thanh Lan các thì nghe thấy tiếng đập cửa, sau đó là một giọng nói rất quen thuộc vang lên.

Hà Tất Kỳ đứng bên ngoài nói: “Ta là Hà Tất Kỳ, mau mở cửa.”

Lý tẩu nghe vậy liền vội vàng chạy ra mở cửa, Bách Hợp thì cuống quýt chạy ngược lại, vừa chạy vừa la: “Tiểu thư, Hà đại nhân tới, Hà đại nhân tới.”

Lâm Tam Tư ngồi ở hành lang đương nhiên cũng nghe thấy tiếng đập cửa, lại nghe tiếng Bách Hợp kêu, liền mau chóng đứng lên bước ra khỏi Thanh Lan các.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Trời đã tối đen, ngoài cửa lại không treo đèn, lúc Lý tẩu mở cửa phải giơ đèn lồng trong tay lên mới có thể nhìn rõ Hà Tất Kỳ đang đứng bên ngoài. “Hà đại nhân đã đi đâu vậy? Ban ngày nô tỳ tới chỗ Hà đại nhân tìm người mà không thấy, Lâm cô nương lo lắng muốn chết rồi.”

Hà Tất Kỳ không đáp lại Lý tẩu mà trực tiếp hỏi: “Lâm tiểu thư đâu?”

Lý tẩu nghe ngữ khí nghiêm nghị của Hà Tất Kỳ, đoán là có chuyện quan trọng nên vội vàng đứng sang một bên nhường đường cho Hà Tất Kỳ, nói: “Lâm cô nương ở trong phòng, bên ngoài truyền tin điện hạ sắp về kinh, nhưng chúng ta lại chẳng biết gì cả, Lâm cô nương lo đã xảy ra chuyện nên đến bây giờ vẫn chưa đi nghỉ...”

Lý tẩu nói xong, thấy Hà Tất Kỳ không đi vào mà chỉ nghiêng người cung kính đứng một bên thì cảm thấy rất khó hiểu, tiếp đó lại thấy trong bóng đêm xuất hiện một hình bóng, thân mặc áo giáp, dáng người cao lớn tràn ngập khí phách, khiến cho Lý tẩu cảm thấy mọi thứ xung quanh như ngưng đọng lại.

Lâm Tam Tư được Bách Hợp dắt tay đi đến, cũng nhìn thấy hình ảnh này, bóng dáng lạnh lùng kia đang đứng bên ngoài nhìn về phía mình, khiến bước chân của nàng chậm lại, tiếng nói trở nên nghẹn ngào.

“Điện hạ...”

Lâm Tam Tư không hề nhìn nhầm, dáng vẻ kiêu ngạo mang khí phách bức người kia, trừ Hoắc Dực ra thì không thể có người thứ hai như thế được.

Hoắc Dực đi tới trước mặt Lâm Tam Tư, ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi vì bồn ba, đưa tay cầm lấy áo khoác mà Hà Tất Kỳ chuẩn bị cho hắn choàng lên người Lâm Tam Tư, cánh tay vòng ra ôm chặt Lâm Tam Tư vào lòng, “Trời lạnh mà không biết mặc nhiều áo vào.”

Lâm Tam Tư áp sát vào tấm áo giáp lạnh lẽo mà không hề thấy lạnh, nàng từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Dực nói: “Điện hạ trở về sớm mà không bảo người báo cho ta biết, để ta còn chuẩn bị...”

Lâm Tam Tư còn chưa nói xong thì đã bị chìm đắm trong lửa nóng của Hoắc Dực, một tay hắn ôm lấy hông nàng, tay còn lại giữ gáy nàng, dồn cả trọng lượng của nàng vào cánh tay hắn, đôi môi mỏng mang theo sự ấm áp và quyến luyến dây dưa môi lưỡi với Lâm Tam Tư, thủy chung không muốn tách ra, hận không thể nhập Lâm Tam Tư vào cơ thể mình, chờ phải khiến cho hắn ngày đêm mong nhớ.

Bách Hợp và Lý tẩu liếc mắt nhìn nhau, cùng che miệng cười, cầm đèn lồng chạy vội vào bếp. Hà Tất Kỳ mới bước một chân vào phủ, lại thấy cảnh này nên lập tức lui về, còn không quên đóng cửa lại, khoanh tay đứng bên ngoài canh gác.

Một lúc lâu sau, có người không trụ được nữa rồi.

“Ừm...ừm...”

Khoảng cách từ nụ hôn này với nụ hôn nóng bỏng lần trước đã là ba tháng, cộng thêm việc mang bầu nên Lâm Tam Tư không thích ứng được, rất nhanh đã bị Hoắc Dực hôn đến không thở nổi, hai tay trắng nõn liền vội chống lên ngực Hoắc Dực, hai mắt long lanh mở to, dáng vẻ yêu kiều cầu xin tha thứ. Ánh mắt ấy càng khiến Hoắc Dực không kìm chế nổi, lại hung hăng hôn mút đôi môi mềm mại kia một lúc nữa rồi mới lưu luyến tách ra.

Hoắc Dực giúp Lâm Tam Tư vuốt lại tóc, đôi môi mỏng tạm thời thỏa mãn nở nụ cười, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng: “Ta xin lỗi, vì

hôm nay thư đến hơi muộn.”

Lâm Tam Tư nghe ngữ điệu hài hước của Hoắc Dực thì biết là chàng không có gì đáng lo ngại, trong lòng nàng lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Đúng là đến chậm thật.” Lâm Tam Tư nhìn Hoắc Dực, cười xinh nói: “Nhưng mà thư của điện hạ ngày hôm nay gửi đến, là bức thư khiến cho ta vui nhất từ trước đến giờ.”

Hoắc Dực ngấm nụ cười ngọt ngào của Lâm Tam Tư, trong lòng vô cùng thỏa mãn, liền ôm chặt nàng nói: “Gió thổi lạnh, theo ta về phòng thôi.”

“Vâng.”

Hai người trở về phòng, Lâm Tam Tư liền giúp Hoắc Dực thay đồ, trong nhà mà mặc áo giáp thì không thoải mái lắm.

Lâm Tam Tư vừa cởi áo ngoài của Hoắc Dực vừa nói: “Điện hạ, không bằng để ta hầu hạ chàng tắm rửa đi, Lý tẩu đang làm cơm rồi, chàng tắm xong thì ra ăn luôn.”

Hoắc Dực đứng trong phòng, tùy ý để Lâm Tam Tư hầu hạ, đáp: “Cũng được.”

Bách Hợp sớm đã chuẩn bị xong nước tắm, lại đổ thêm một chút tinh dầu, sau đó yên lặng bước ra bên ngoài.

Lâm Tam Tư sau khi cởi áo lót của Hoắc Dực ra thì liền ồ lên một tiếng.

Hoắc Dực nhướn mày hỏi: “Sao vậy?”

Nhìn thấy cơ ngực của Hoắc Dực, Lâm Tam Tư cũng đỏ mặt tim đập giống như những nữ nhân khác, ánh mắt nàng nhìn vào ngực Hoắc Dực, hôm ở trong cung, Diêu Bội Oánh khiêu khích nói với nàng là trước ngực

Hoắc Dực có một cái nốt ruồi đỏ, chuyện đó đến giờ nàng vẫn còn để bụng, hiện giờ nhớ lại, bỗng cảm thấy mình rất nhỏ nhen.

Nhưng trước ngực Hoắc Dực không có nốt ruồi đỏ, chỉ có một vết sẹo nhỏ, tuy không lớn nhưng có thể nhìn ra được là vết thương mới. Lâm Tam Tư nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo, khiến cho Hoắc Dực khẽ run lên.

Thì ra không hề có nốt ruồi đỏ nào cả a! Lâm Tam Tư cau mày hỏi: “Điện hạ bị thương sao?”

Hoắc Dực cầm tay Lâm Tam Tư, đưa lên môi hôn, hỏi ngược lại nàng: “Lời do chính nàng nói ra mà cũng không nhớ sao?”

Lâm Tam Tư có chút hồ đồ, “Điện hạ đang nhắc đến lời nào cơ?”

Hoắc Dực đưa tay nhẹ nắm cằm Lâm Tam Tư, nhìn thẳng vào mắt nàng, sủng nịch nói: “Hơn hai tháng trước, nàng nói với người ta là trước ngực ta có một vết sẹo nhỏ, nhanh như vậy đã quên rồi?”

“Lúc ấy ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi...” Lâm Tam Tư ngượng ngùng cúi thấp đầu, nghĩ xem phải làm sao để giải thích với Hoắc Dực chuyện nàng gặp An vương phi hôm đó, nhưng lại trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn, trong đầu thoáng hiện lên một suy nghĩ, không dám tin nhìn Hoắc Dực nói: “Điện hạ, chàng...Không lẽ An vương phi nói đúng sao? Vậy sao chỗ này của chàng lại...”

Hoắc Dực thấy dáng vẻ cuống quýt của Lâm Tam Tư, môi mỏng liền tà mị nở nụ cười, cúi xuống ngậm lấy môi Lâm Tam Tư, hôn một lúc lâu mới buông ra, yêu thương nhìn ánh mắt mơ hồ của nàng, nói: “Ta muốn để nàng biết một điều, rằng nàng nói gì cũng đúng, nhất là đối với thân thể của ta.”

Lời của Hoắc Dực khiến Lâm Tam Tư vô cùng khiếp sợ, bình thường nàng cảm thấy mình rất thông minh, nhưng hiện tại đầu óc nàng lại không thể bình tĩnh suy nghĩ được. Lời của điện hạ là có ý gì? Chẳng lẽ chàng thật

sự vì một câu nói của nàng mà cắt bỏ nốt ruồi trước ngực ư? Lâm Tam Tư cảm thấy điều này quá mức hoang đường, nhưng cũng thấy có phần đúng, trong lúc nhất thời chính nàng cũng trở nên hồ đồ, không thể làm gì khác là đưa mắt nhìn Hoắc Dực, chỉ tiếc là ánh mắt của chàng quá mức thâm sâu, nên nàng không thể nhìn ra được điều gì.

“Ngốc, hầu ta tắm rửa đi.” Hoắc Dực vuốt nhẹ chóp mũi Lâm Tam Tư, xoay người bước vào bồn tắm.

Vì Hoắc Dực đột ngột trở về phủ nên Lý tẩu và Bách Hợp ứng phó không kịp, cũng may mỗi ngày phòng bếp đều có sẵn nguyên liệu nấu ăn, cộng thêm tài nấu nướng của Lý tẩu và sự giúp đỡ của Bách Hợp, hai người rất nhanh đã làm xong một bàn ăn rồi bưng lên, vừa đúng lúc Lâm Tam Tư hầu hạ Hoắc Dực tắm xong. Lý tẩu là người từng trải, thấy Lâm Tam Tư từ trong phòng tắm bước ra, hai má ửng hồng, môi sưng lên, xiêm y có vài chỗ bị ướt thì liền biết được có chuyện gì rồi.

Hoắc Dực vẫn giữ dáng vẻ nghiêm trang và thần sắc bình thản trước mặt hạ nhân, hoàn toàn không thể hiện ra sự chưa thỏa mãn dục vọng của mình, Lâm Tam Tư nhìn hẩn mấy lần, trong đầu không khỏi hiện lên mấy chữ “mặt người dạ thú.”

Lâm Tam Tư vẫn chưa ăn cơm tối, Lý tẩu và Bách Hợp đương nhiên cũng không ăn, Lâm Tam Tư thấy bát đĩa đã dọn xong, cơm canh cũng đầy đủ, liền nói không cần Lý tẩu và Bách Hợp ở bên hầu hạ nữa, cho các nàng lui xuống ăn cơm. Điện hạ trở về rồi, nên nàng không dám để Bách Hợp và Lý tẩu ngồi xuống dùng cơm cùng.

Bách Hợp và Lý tẩu chỉ mong sao hai người có cơ hội gần gũi nhau, vừa nghe lời này liền lập tức lui xuống.

Lâm Tam Tư gấp cho Hoắc Dực một miếng sườn xào chua ngọt, nói: “Điện hạ nhanh như vậy đã đánh bại được nhà Hồ rồi sao?”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Hoắc Dực đang nhai cơm, nghe vậy thì sắc mặt bỗng trở nên kỳ lạ, nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi, làm cho Lâm Tam Tư hoảng hốt cho là mình nhìn nhầm.

Hoắc Dực nhẹ nhàng nói: “Ba năm trước ta nên nhờ cỗ tận gốc mới phải.”

Những lời này nếu là người khác nói thì Lâm Tam Tư nhất định sẽ xì mũi coi thường, nhưng đây lại là do chính miệng Hoắc Dực nói ra nên nàng thấy rất bình thường, như thể đó là điều tất nhiên phải thế vậy.

Mọi người ai mà không biết Hoắc Dực là người vô cùng anh dũng và lãnh khốc cơ chứ.

“Nghe nói người Hồ luôn tán dương hai thứ, một là đồng bằng, hai là thảo nguyên, khi còn nhỏ ta đã theo phụ thân đến biên quan một lần và nhìn thấy đồng bằng rồi, nhưng hành trình vội vàng quá nên không thể đến thảo nguyên xem một chút, cảm thấy rất đáng tiếc, không biết nhìn tận mắt sẽ như thế nào.” Lâm Tam Tư thành thật nói, tuy rằng trước khi xuyên không nàng đã từng xem trên TV rồi, nhưng dù gì cũng chỉ là qua màn hình thôi chứ chưa được trực tiếp ở đó, cho nên vẫn luôn thấy đáng tiếc.

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư, nói: “Nàng muốn đến đó sao?”

Lâm Tam Tư trong lúc lơ đãng liền cắn nhẹ cái đũa, nghe Hoắc Dực hỏi thì nở nụ cười, hỏi ngược lại: “Điện hạ có bằng lòng đưa ta đi không?”

Hoắc Dực trầm giọng đáp: “Nếu nàng muốn thì ta sẽ đi cùng nàng.”

Lâm Tam Tư tươi cười rạng rỡ, đặt đũa xuống, kéo ống tay áo rộng của Hoắc Dực, nhìn hẳn nói: “Điện hạ, người không được nuốt lời đâu đấy!”

Lâm Tam Tư vốn rất xinh đẹp, trước kia khi còn ở Lâm phủ, cha mẹ cùng huynh trưởng luôn coi nàng như hòn ngọc quý trên tay, vô cùng yêu thương nàng, nàng cũng rất thích làm nũng với họ. Thế nhưng kể từ sau khi gặp chuyện không may, nàng đã học được cách áp chế tâm trạng của mình, chuyện đối nhân xử thế cũng khác hẳn lúc trước, nghĩ lại cũng không nhớ rõ là đã bao lâu nàng không làm nũng rồi, tối nay không biết vì sao mà nàng lại rất tự nhiên mà đối với Hoắc Dực như vậy, bao nhiêu tư thái mềm mại của nữ nhi đều phô hết ra ngoài.

Hoắc Dực ngồi rất gần với Lâm Tam Tư, mùi thơm cơ thể của nàng sớm đã tràn ngập quanh mũi hẳn, thỉnh thoảng lúc hẳn gặp đồ ăn thì da thịt lại chạm vào nhau, thật khiến hẳn không nhịn nổi. Lúc này đột nhiên nghe thấy thanh âm đáng yêu nũng nịu của nàng, cùng với nụ cười xinh đẹp, khiến cho hẳn gần như mất kiểm soát, cũng may khả năng kiềm chế của Hoắc Dực không phải tốt bình thường, cuối cùng cũng tạm thời miễn cưỡng khống chế được.

Hoắc Dực hết cách nhìn dáng vẻ hồn nhiên của Lâm Tam Tư, không tiếng động thở dài, thuận thế nắm lấy bàn tay nàng đang nắm lấy ống tay áo của hẳn, không thì hẳn sẽ không bình tĩnh nổi mất. “Ta đã từng thất hứa với nàng chưa? Hả?”

Lâm Tam Tư cười lắc đầu, tất nhiên là chưa rồi. “Điện hạ...” Lâm Tam Tư nhìn cái chén không trước mặt Hoắc Dực, nói: “Có muốn ăn thêm chút cơm nữa không?”

Vừa dứt lời, Lâm Tam Tư liền bị Hoắc Dực nhẹ nhàng bế lên khỏi chỗ ngồi, một giây sau thì vững vàng ngồi trên đùi hẳn, Lâm Tam Tư chưa từng trải qua chuyện này nên hơi giật mình, hai tay theo bản năng vòng lên cổ Hoắc Dực, cả người cũng dựa vào lòng hẳn.

“Nặng hơn rồi.” Hoắc Dực ôm eo Lâm Tam Tư, mặc dù có phần đầy đà mềm mại hơn ba tháng trước nhiều, nhưng phần thắt lưng vẫn rất mảnh mai, hẳn liền cau mày nói tiếp: “Nhưng vẫn gầy.”

Lâm Tam Tư nghe hai câu đối lập như vậy thì không biết nên vui hay buồn, sẵn giọng nói: “Ta đã cố gắng lắm rồi, Lý tẩu và Bách Hợp ngày nào cũng làm đồ ăn ngon cho ta ăn, thái hậu nương nương cũng thường xuyên ban bánh ngọt, làm ta suốt ngày trừ ăn ra thì đi ngủ, trừ ngủ thì là ăn, người không mập nhưng lượng ăn cũng nhiều lắm rồi.”

Hoắc Dực trêu ghẹo nói: “Ăn nhiều như vậy mà sao vẫn không thấy mập?”

Lâm Tam Tư khẽ nhích ra một chút khỏi ngực Hoắc Dực, dùng nét mặt “chàng cho rằng ta gốc sao” để nhìn Hoắc Dực, nói: “Tất nhiên là do vận động rồi, không thì thành cái gì rồi hả?”

Hoắc Dực nhưn mi: “Thành cái gì?”

“...Thành heo đó.”

Hoắc Dực nghe xong liền không nhịn được mà bật cười, đây là lần đầu tiên Lâm Tam Tư được nghe được tiếng cười của hắn rõ ràng vậy, âm thanh nhẹ nhàng xuyên vào tai nàng khiến cho nàng choáng váng, mãi đến khi cảm thấy môi mình bị một đôi môi hơi lạnh hôn lên, lúc đó nàng mới phục hồi tinh thần trở lại.

So với nụ hôn sâu triền miên lúc mới gặp lại thì lần này Hoắc Dực chỉ nhẹ dán môi mình lên môi Lâm Tam Tư, Lâm Tam Tư khẽ đỏ mặt, cơn gió nhẹ nhàng làm tung bay làn váy, êm đềm tựa như lòng nàng lúc này vậy.

Hoắc Dực một lần nữa ôm nàng vào lòng, cầm chống lên đầu nàng, nói: “Những ngày ta không có ở đây, mỗi ngày nàng làm cái gì?”

“Ừm...” Lâm Tam Tư không nghĩ đến lúc hai người ở với nhau thì chàng lại hỏi điều này, không khỏi nhú mày, giọng nói trong veo của nữ hài tử vang lên: “Giống như khi ta còn ở nhà mình vậy, sáng không cần dậy sớm, ngày nào cũng phải đến khi mặt trời lên cao mới miễn cưỡng thức dậy. Bách Hợp đã để sẵn điểm tâm trên bàn rồi, đồ ăn nóng hổi bát đĩa ngay gần chỉ việc ăn thôi. Ăn xong thì Bách Hợp cùng ta đi dạo trong sân, có lúc sẽ lên chỗ cao nhất ở tiểu lâu, nhìn bên ngoài phủ người đến người đi trên đường, cảm thấy rất vui vẻ, có lúc thì Lý tẩu sẽ kể cho ta nghe mấy chuyện hay đã nghe được từ bên ngoài, nhưng việc phiền nhất là cứ nghe đến đoạn hay thì Lý tẩu lại muốn vào bếp nấu cơm, hại ta phải nhẫn nại chờ đợi!” Lúc nói chuyện Lâm Tam Tư vẫn nở nụ cười, “Đúng rồi, lúc chán thì ta lại ngồi đọc mấy chữ mà chàng gửi cho ta...”

Hoắc Dực nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Lâm Tam Tư khi kể mấy chuyện vặt cho hắn nghe, không lên tiếng, chỉ yên lặng mỉm cười ôm nàng, nghe nàng nói.

Lâm Tam Tư đang nói dở thì bỗng im bật, Hoắc Dực cúi đầu nhìn, thấy nàng mở to hai mắt, mặt cứng ngắt như thể đang vui mừng xen lẫn với bất ngờ.

Hoắc Dực hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Tam Tư chậm rãi nhìn Hoắc Dực, nói: “Nó động đậy, điện hạ, vừa rồi ta cảm giác được bảo bảo đang động đậy đó!”

Ánh mắt thâm trầm của Hoắc Dực khẽ phát ra tia sáng, khuôn mặt lạnh lùng thường ngày hiện tại lại khẽ run lên, ấp úng nói: “Hài tử của ta...”

Còn chưa nói hết câu thì Lâm Tam Tư đã cầm lấy tay Hoắc Dực rồi khẽ đặt lên bụng mình, gương mặt tràn đầy hạnh phúc, cười nói: “Điện hạ, chàng thử cảm nhận đi.”

Một lúc lâu sau, tư thế của hai người cũng đã hơi cứng lại, mà bụng Lâm Tam Tư lại không có thêm bất kỳ phản ứng nào nữa.

“Điện hạ, tối nay là lần đầu tiên máy thai, có thể là bảo bảo biết chàng trở về nên vui mừng quá đó.” Lâm Tam Tư vô cùng ảo não, sớm biết vậy thì trước khi xuyên không nàng đã đọc sách cho bà bầu rồi, sẽ không như bây giờ, trừ biết việc máy thai ra thì chẳng biết thêm gì nữa. Nghĩ vậy, nàng vỗ nhẹ bụng, nói: “Bảo bảo à, con cử động thêm chút nữa đi, để ta cảm nhận một lần nữa nào.”

Hoắc Dực nghe vậy thì sa sầm mặt, mím môi, về sau mới lạnh lùng nói: “Bảo bảo? Tên nàng đặt cho con đấy à?” Hắn không muốn trong tương lai, khi hắn đứng trước thư phòng của phủ thái tử nghiêm túc răn dạy con cái, thì mở miệng ra lại gọi: “Hoắc bảo bảo...”

“Không phải đâu.” Lâm Tam Tư nghe xong liền suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng nếu điện hạ đã nói vậy, thì ta thấy gọi là Hoắc bảo bảo cũng hay lắm!”

Hoắc Dực nghe Lâm Tam Tư nói, mày nhú lại càng chặt hơn.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Ba chữ “Hoắc bảo bảo” liên tục lướt qua trong đầu Hoắc Dực.

Hoắc Dực nhướn mày, mỉm cười, ranh mãnh nói: “Ta nghĩ là, nàng nên khiêm tốn một chút.”

Lâm Tam Tư nghe ngữ điệu đùa giỡn của Hoắc Dực, ngẩng lên lại thấy dáng vẻ nghiêm túc của hắn, không khỏi bật cười nói: “Vậy thì gọi là... Khiêm tốn bảo bảo được không?”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tâm Tư bướng bỉnh cười ngay trước mắt, không nhin được liền đưa tay véo nhẹ mặt nàng, ngón tay dài chạm lên da thịt mềm mại, xúc cảm từ từ theo ngón tay chảy vào nội tâm: “Ta cảm thấy, chuyện này cần phải suy nghĩ thêm.”

Lâm Tam Tư gật đầu, tuy vừa nãy là nói giỡn, nhưng chuyện đặt tên cho con nàng thấy bây giờ cũng không phải là quá sớm, liền nói: “Vậy có cần mời thầy về đây không?”

Hoắc Dực nhướn mày, ngữ điệu lạnh lùng quyết đoán: “Chuyện hài tử của ta và nàng, không cần người khác tham gia vào.”

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực nói cũng đúng, nhưng ở cổ đại tên con cái nào có dễ dàng để cha mẹ quyết định, huống hồ đây còn là hoàng trưởng tôn, nên bọn họ càng không thể tự ý đặt tên được. “Điện hạ nói phải, nhưng các triều thần sẽ khiển trách đấy.”

Hoắc Dực kiêu ngạo nói: “Chuyện bọn họ nghị luận về ta vẫn còn ít quá ư?”

Lâm Tam Tư nghe vậy, ánh mắt thoáng lộ ra sự đau lòng. Hoắc Dực mang ngôi vị thái tử, yêu cầu về mọi mặt cũng cao hơn, từ nhỏ đã phải học cách sống độc lập tự chủ, một tháng chỉ được gặp mẹ mấy lần, mười mấy tuổi lại theo quân xuất chinh, sau đó vì phong thái ngang tàn đánh đấu thắng đó nên được mệnh danh là lãnh huyết tàn độc, thế nhưng điều đó không phải là do quá khứ từng chút từng chút một tạo thành hay sao.

“Ta không thèm quan tâm bọn họ nghị luận cái gì, ta chỉ không muốn bọn họ nói năng không hay về điện hạ khi biết mối quan hệ của chúng ta thôi. Với lại bọn họ nghị luận về chàng, là bởi vì bọn họ ghen tỵ với chàng đó.”

Hoắc Dực nói: “Ghen tỵ với ta cái gì?”

“Ghen với điện hạ từ nhỏ đã lên ngôi thái tử, quyền thế của chàng bọn họ có làm cách nào thì cũng không với tới được!” Lâm Tam Tư tinh nghịch chớp mắt, “Bàn về mưu trí, chàng từ nhỏ đã có thể khiến quân địch nghe tin mà sợ mất mật, về luận văn, năm chàng mười lăm tuổi đã biết tranh cãi với đám quần thần trên triều đình rồi, còn về võ công, ta nhớ là chàng khỏe đến mức có thể đánh bại cả Võ Trọng Nguyên nha ~”

“Xem ra mấy ngày ta không ở đây, nàng quả thật không nhàn rồi chút nào.” Hoắc Dực chăm chú nhìn Lâm Tam Tư, nói: “Trong mắt nàng, ta có giống như vậy không?”

“Vừa giống lại vừa không giống.” Lâm Tam Tư cúi đầu cười, không hiểu vì sao mà mặt hơi đỏ, “Điện hạ không chỉ dũng mãnh bên ngoài, mà còn cả bên trong nữa.”

Biểu tình của Lâm Tam Tư không tránh được ánh mắt của Hoắc Dực, hần mỉm cười nhưn mày nói: “Hả? Ví như là?”

“Ví như...” Mặt Lâm Tam Tư càng đỏ hơn, thấy Hoắc Dực dùng ánh mắt thâm trầm nhìn mình, liền nghiêng răng một cái, hai tay khẽ chống lên

đùi Hoắc Dực, khẽ nâng người dậy, ghé miệng vào tai Hoắc Dực, căn môi nói nhỏ: “Ban đêm...Lúc ở trên giường...” (Trời ạ...Nàng đang nói cái gì thế này! Xấu hổ quá, không muốn không muốn đâu ~)

Lâm Tam Tư nói xong thì mặt và cổ đã đỏ như sắp cháy đến nơi rồi, trước kia nghe mấy phụ nữ đã kết hôn ngồi tụ tập nói chuyện phòng the, nàng còn thấy khó chịu phải trốn xa ra một bên, không ngờ hôm nay chính nàng cũng...cùng một giuộc cả rồi.

Hoắc Dực sau khi nghe Lâm Tam Tư nói, mắt liền nhìn chăm chăm nàng, biểu tình đậm mạc có phần kỳ lạ, một hồi lâu sau, lúc Lâm Tam Tư còn đang cho rằng Hoắc Dực đã bị lời của nàng dọa sợ rồi, thì hắn mới nở nụ cười thần bí khó lường, đưa tay vuốt đầu mũi nàng, khen ngợi: “Cái đầu dừa nhỏ của nàng gần đây thông minh ra không ít rồi.”

Lâm Tam Tư cảm thấy ánh mắt của Hoắc Dực nhìn nàng cũng nóng bỏng không kém, làm nàng không dám nhìn thẳng, liền vội quay đầu sang chỗ khác, lúng túng nói: “Điện hạ...quá khen.”

Ánh mắt Hoắc Dực khẽ trầm xuống, bàn tay đặt ngang hông Lâm Tam Tư khẽ nắm chặt lại.

Lâm Tam Tư cảm nhận được sức lực trên tay Hoắc Dực, cũng thuận thế ngoan ngoãn tựa đầu vào vai hắn, hai tay rất tự nhiên vờn quanh thắt lưng rắn chắc của hắn, chỉ chạm tay lên thôi mà xúc cảm chân thật kia khiến nàng chấn động! Trước khi xuyên không nàng đã đi cùng bạn đến phòng tập thể thao mấy lần, ở đó mấy huấn luyện viên nam đều cực kỳ đẹp trai, dáng người cũng chuẩn khiến cho người ta nhìn mà chảy nước miếng.Nhưng mà điều kỳ lạ là, tay của nàng mới chỉ ôm lấy thắt lưng Hoắc Dực thôi mà, còn cách những hai lớp quần áo, thế mà cũng khiến cho nàng phải mặt đỏ tim đập!

Lâm Tam Tư nhin không được liền sờ sờ hai bên hông Hoắc Dực, làm Hoắc Dực phải đưa tay nắm lấy tay nàng, nói: “Nàng làm gì vậy?”

Lâm Tam Tư không đầu không đuôi hỏi: “Điện hạ ngày nào cũng rèn luyện thân thể sao?”

“Sao lại hỏi vậy?”

Lâm Tam Tư giải thích: “Điện hạ rất cường tráng, có phải do tập luyện thường xuyên nên mới có hiệu quả như vậy không?”

Hoắc Dực híp mắt, gật đầu nói: “Lúc ở quân doanh, ngày nào cũng phải luyện tập dùng binh khí, sau bị phụ hoàng giam trong phủ, không có việc gì làm nên ta đều rèn luyện mỗi ngày.”

Lâm Tam Tư suy nghĩ một chút, nghi ngờ nói: “Sau khi ta vào phủ, hình như chưa từng nhìn thấy điện hạ tập luyện mà! Điện hạ tập ở đâu nhỉ...”

Hoắc Dực nhìn ánh mắt ngây ngô của Lâm Tam Tư, cảm thấy huyết thái dương khẽ giật giật, thân thể nhin đến muốn nội thương, mặt không biến sắc nheo mắt lại, một tay giữ chặt gáy nàng, cúi xuống hung hăng chiếm lấy đôi môi đỏ mọng mà hăn ngày đêm mong nhớ, trong lòng không khỏi than thở. Kể từ khi nàng vào phủ, hăn rõ ràng cũng tập luyện mỗi ngày đấy chứ, chỉ có điều đối tượng tập luyện không phải là binh khí, mà được đổi thành nàng, địa điểm cũng từ sân sau chuyển thành trên giường!

Hai người triền miên ôm hôn một lúc lâu, trời cũng đã khuya, Hoắc Dực buông Lâm Tam Tư ra, nắm tay nàng nói: “Theo ta về phòng thôi.”

Lâm Tam Tư ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, mấp máy đôi môi bị hăn hôn đến sưng đỏ, gật đầu đáp: “Vâng, chúng ta đi qua sân sau rồi về phòng thôi, tuy hơi lòng vòng nhưng có thể tiêu cơm.”

Hoắc Dực nhíu mày, ánh mắt như muốn nói vừa rồi đã tiêu kha khá cơm rồi, còn muốn tiêu gì nữa đây?! Nhưng dù sao hẳn cũng muốn cùng nàng đi dạo một chút, liền ôm eo Lâm Tam Tư, dịu dàng nói: “Ta nghe nàng.”

Bách Hợp và Lý tẩu núp trong bếp, hồi lâu mà vẫn không thấy người ra khỏi phòng ăn, lúc hai người sắp ngủ thiếp đi mất thì mới thấy Hoắc Dực và Lâm Tam Tư tươi cười với nhau đi ra, lúc này hai người mới chạy vào thu dọn bát đĩa.

Thời tiết tháng mười tuy không rét buốt nhưng gió thổi rất mạnh, Lâm Tam Tư khoác áo choàng của Hoắc Dực, còn được Hoắc Dực ôm nên không thấy lạnh chút nào.

Hai người đi xuyên qua hành lang, tới sân sau phủ thái tử, tuy buổi tối ở đây không có ai, nhưng Lý tẩu vẫn theo thói quen thắp đèn, cho nên lúc hai người đi tới liền nhìn thấy khung cảnh trong vườn, đẹp vô cùng.

Lâm Tam Tư ôm lấy tay Hoắc Dực, cùng hắn chậm rãi đi về phía trước, nàng còn nhớ rõ mấy tháng trước khi đi tới đây, lúc đó nàng chỉ mới vào phủ thái tử không lâu, một lòng chỉ muốn bám lấy Hoắc Dực, không ngờ, bám bám thế nào lại có luôn cả đứa bé, tình cảm cũng nảy sinh.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Hoắc Dực truyền tới kéo suy nghĩ của Lâm Tam Tư về thực tại, nàng ngẩng lên nhìn hắn, khóe môi thản nhiên nở nụ cười.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Hai người đi tới ngọn núi giả, trước mắt chính là hồ hoa ngọc bích, lúc này mặt nước được ánh trăng và ngọn đèn chiếu vào, trở nên lung linh huyền ảo.

“Ta đang nghĩ hôm nào bảo Lý tâu mua ít cá thả vào trong hồ.” Lâm Tam Tư mím môi, cười dịu dàng, “Trong hồ không có cá, cảm thấy cứ thiếu thiếu.”

Hoắc Dực bước xuống thêm đá trước, bóng dáng bạch y đứng trong núi giả trông càng tiêu sái tuấn dật, hẳn xoay người lại, cực kỳ tự nhiên đưa tay nắm lấy tay Lâm Tam Tư, cẩn thận đỡ nàng đi xuống bậc, nói: “Nàng thích cá gì?”

“Ta cũng không biết là thích cá gì.” Lâm Tam Tư lắc đầu, đôi mắt trắng đen rõ ràng giống như có một loại ma lực khiến cho người ta không muốn dời mắt. “Khi còn bé, cha ta biết ta thích hoa, nhưng lại không rõ là ta thích hoa gì nhất, cho nên ông liền mua bao nhiêu hoa từ chợ về để ta trồng. Thược dược, mẫu đơn, hoa hồng, đỗ quyên, thủy tiên... Cửa hàng còn phải đánh mấy chuyến xe mới chuyển được hết, trong vườn không đủ chỗ chứa, ngay cả trước cửa phòng ta cũng toàn là chậu hoa.”

Hoắc Dực gật đầu nói: “Ừ, cho nên sao?”

Lâm Tam Tư đáp: “Cho nên ý của ta là, bất kể là cá gì thì ta cũng có thể nuôi được.”

Hoắc Dực híp mắt nói: “Hả? Nàng có lòng tin vậy sao?”

“Điện hạ không tin ư?” Nghĩ tới mấy năm đại học, Lâm Tam Tư vẫn vô cùng tự hào, nàng là học sinh chăm ngoan học giỏi trong mắt các thầy cô đấy! Cũng may là đến năm hai mươi mấy tuổi thì nàng mới xuyên không đến đây. “Điện hạ còn nhớ lúc ta mới vào phủ, có rắc hạt giống hoa trong vườn không? Ngày mai chàng ra mà xem, hoa mọc rất tốt đó...”

Lâm Tam Tư còn chưa nói hết thì chợt thấy bên hông bị người ta nắm chặt, cả người như thể bay lên trời, giây lát sau liền vững vàng đặt chân ở một chỗ khác.

Thanh âm của Hoắc Dực nhẹ nhàng vang lên trên đỉnh đầu: “Ta tin.”

Lâm Tam Tư bị ôm quay một vòng, chân vừa mới đứng vững thì nghe thấy Hoắc Dực nói là hẩn tin, lập tức mơ hồ nói: “A?”

Nhìn cổ áo bị gió thổi dựng lên của Lâm Tam Tư, Hoắc Dực liền bước lên một bước, dùng thân thể của mình để che cho Lâm Tam Tư, ngay sau đó cổ áo của nàng bị tụt xuống, hẩn liền tự mình chỉnh lại áo choàng cho nàng, ngữ điệu ấm áp nói: “Nếu ta không tin thì bây giờ nàng đã rơi xuống nước rồi.”

Lâm Tam Tư nghe vậy liền ngoảnh lại nhìn chỗ vừa rồi, quả nhiên nàng chỉ lo nói chuyện mà không nhìn đường, nếu còn bước tiếp một chút thì đã ngã thẳng xuống hồ rồi.

Tính ra đây là lần thứ hai, lần trước là ở hành lang! Nghĩ đến làm Lâm Tam Tư vô cùng mất thể diện, nhưng không hiểu sao mà khi ở cùng Hoắc Dực, nàng luôn mất tự chủ, không để ý đến xung quanh, như thể chỉ cần có hẩn ở bên là nàng không phải lo lắng sợ hãi điều gì nữa.

Lâm Tam Tư mỉm cười, chủ động nhích lại gần Hoắc Dực, nàng cao đúng đến cằm Hoắc Dực, chỉ cần nàng đứng trước mặt hẩn, không cần cúi đầu thì hẩn cũng có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng trên cơ thể nàng.

Lâm Tam Tư ngẩng khuôn mặt trắng nõn bầu bĩnh lên, hai mắt chớp chớp, cười nói: “Điện hạ, chúng ta về phòng đi.”

Hoắc Dực cười, “Mệt rồi sao?”

Lâm Tam Tư ngủ dậy muộn nên hiện tại không thấy mệt mỏi, chẳng qua là cơm tối cũng tiêu được kha khá rồi, mà Hoắc Dực thì mới lặn lội đường xa trở về, phải để chàng nghỉ ngơi thật tốt mới được.

“Vâng, ngủ sớm dậy sớm, sáng mai ta còn muốn nhìn điện hạ tập luyện nữa!”

Hoắc Dực nghe vậy liền bất đắc dĩ đáp: “Đi thôi.”

Hai người đi xuyên qua hồ, bước lên con đường nhỏ làm bằng đá cuội, trên người Lâm Tam Tư mặc áo choàng mà Hà Tất Kỳ chuẩn bị cho Hoắc Dực, cái áo này Hà Tất Kỳ đã phải tốn bao nhiêu công sức và thời gian mới tìm được, dáng áo vừa đẹp vừa giữ ấm tốt. Lâm Tam Tư đi được một lát thì lòng bàn tay liền toát mồ hôi, nàng xấu hổ len lén quan sát Hoắc Dực, muốn rút tay về, lại bị Hoắc Dực phát hiện ra ý đồ, ngược lại nắm chặt tay nàng hơn, không còn cách nào khác là mặc kệ vậy.

Hai người nắm tay nhau vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã đi được một nửa đường trong phủ, cuối cùng trở về Thanh Lan các.

Thanh Lan các không phải là nơi xa hoa nhất trong phủ, nhưng đối với Hoắc Dực thì đây là nơi quan trọng nhất. Năm mười bốn tuổi, trước khi theo quân xuất chinh, hãn hầu như đều dành phần lớn thời gian của mình ở Thanh Lan các này, ở nơi đây cũng lưu lại rất nhiều kí ức mà hãn không muốn nhớ lại. Cho nên khi hãn nói cho Dung bà bà là muốn an bài Lâm Tam Tư ở trong Thanh Lan các, Dung bà bà đã kinh ngạc không thôi.

Hoắc Dực đã tắm rửa rồi nên Lâm Tam Tư liền giúp hãn thay quần áo để đi ngủ. Lúc hãn không có ở đây, nàng không có việc gì làm nên liền lấy y

phục của hắn ra để luyện tập một chút, cho nên kỹ thuật cởi nút áo hiện giờ của nàng đã trở nên vô cùng thành thục, trong nháy mắt đã cởi bỏ được trường sam của Hoắc Dực, khiến cho Hoắc Dực có phần không kịp thích ứng, nắm tay nàng cười nói: “Cuối cùng cũng không còn phải lo lắng sẽ bị nàng siết chết rồi.”

Lâm Tam Tư ngượng ngùng cười nói: “Đây mới là lần đầu tiên thôi.”

Hoắc Dực dịu dàng nhếch môi cười, xoay người đi về giường, Lâm Tam Tư tay cầm trường sam, si mê nhìn bóng lưng Hoắc Dực. Tuy đã vào mùa lạnh nhưng Hoắc Dực đi ngủ vẫn chỉ mặc quần áo mỏng, lớp vải dán lên thân thể to lớn, cổ áo mở rộng lộ ra cơ ngực cường tráng, làm cho một người phụ nữ mang thai bốn tháng phải suy nghĩ miên man.

Trong lòng nàng phát ra một ý niệm: Thật muốn xoa xoa bóp bóp quá ~

Thấy phía sau không có động tĩnh gì, Hoắc Dực liền xoay người như lướt mây nói: “Sao vậy?”

Lâm Tam Tư ngẩn ra, vội vàng thu hồi suy nghĩ bậy bạ trong đầu, nói: “Điện hạ chàng ngủ trước đi, không cần chờ ta, ta còn chưa tắm rửa.”

Hoắc Dực gật đầu đáp: “Ta biết rồi.”

Lâm Tam Tư cầm quần áo mà Bách Hợp đã chuẩn bị sẵn cho mình rồi đi vào phòng tắm rửa, lúc đi còn cố nhìn thân hình của Hoắc Dực lần nữa, trong lòng cảm thán, có một trăm huấn luyện viên nam thì cũng thua Hoắc Dực hết.

Vì đi lại nhiều ra mồ hôi nên thời gian tắm rửa của Lâm Tam Tư có lâu hơn bình thường một chút, lúc bước ra ngoài, hai gò má nàng trở nên ửng hồng, da dẻ trắng nõn như bánh bao hấp, nhìn rất ngon miệng.

Lâm Tam Tư nghĩ chắc Hoắc Dực đi ngủ rồi, cho nên bước đi rất nhẹ nhàng, vừa đi vừa cúi đầu cho tóc rũ xuống, theo thói quen lắc lắc đầu để tóc không bị rối, ai ngờ vừa mới lắc một cái thì thấy Hoắc Dực đang khoanh tay trước ngực, mặt không biểu cảm ngồi trên giường.

“Điện hạ?” Lâm Tam Tư kinh ngạc nói: “Chàng còn chưa ngủ sao?”

Hoắc Dực không khỏi nhú mày, hẳn rõ ràng là đang chờ nàng, chẳng lẽ nàng không nhìn ra được?

“Ta tưởng rằng chàng đã ngủ rồi...”

Hoắc Dực chỉ cảm thấy huyết thái dương khê giật giật...

Cũng may tâm thái của Hoắc Dực không thể so với người thường, hẳn hít sâu một hơi, vươn tay với Lâm Tam Tư, nói: “Ngồi xuống bên cạnh ta.”

Lâm Tam Tư ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống giường, lúc này cũng đoán ra được là Hoắc Dực đang cố ý đợi nàng, trong lòng cảm thấy hơi áy náy: “Ta không biết là chàng đang đợi ta.”

“Cho nên...” Hoắc Dực híp mắt, gằn từng chữ nói: “Mới, tắm, lâu, vậy, sao?”

Lâm Tam Tư đáp: “Không phải đâu, là do ta tắm lâu thôi...”

Hoắc Dực cảm thấy mũi mình đang xì khói rồi...

“Ngủ thôi...”

“...Dạ.”

Lâm Tam Tư vừa nghe Hoắc Dực bảo đi ngủ, theo thói quen liền đứng dậy đi tắt đèn, lại bị Hoắc Dực kéo lại: “Lên giường, để ta.”

Lâm Tam Tư trong lòng ấm áp, ngọt ngào cười nói: “Cảm ơn điện hạ.”

Nụ cười rạng rỡ của Lâm Tam Tư làm lòng Hoắc Dực mềm nhũn, hấn đỡ nàng lên giường, thấy nàng nằm ngay ngắn rồi mới đi thổi tắt nến, sau đó quay lại nằm xuống giường.

Lâm Tam Tư đã mang thai bốn tháng, Hoa đại phu dặn nàng nếu nằm ngửa không thoải mái thì có thể nằm nghiêng sang bên trái, sẽ giảm bớt sự khó chịu. Trong mấy tháng này nàng đều ngủ một mình, theo thói quen đều lên giường rồi nằm nghiêng về bên trái, vốn bên trái nàng trống không, nhưng khi Hoắc Dực lên giường, thì bên trái nàng chính là Hoắc Dực.

Lâm Tam Tư nghiêng người, cảm nhận được trong bóng tối hô hấp của Hoắc Dực có phần nặng nề, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, nàng nhìn thấy bộ ngực của Hoắc Dực đang không ngừng phập phồng. Đã ở cùng Hoắc Dực một thời gian nên đương nhiên nàng hiểu nguyên nhân là do đâu, với lại nàng cũng không phải là đứa trẻ con cái gì cũng không biết.

“Điện hạ...”

Âm điệu của nàng vừa chậm chạp lại nhẹ nhàng, vốn định cố gắng dời đi sự chú ý của Hoắc Dực, ai ngờ Hoắc Dực lại đột ngột lên tiếng nói: “Xoay người sang bên kia.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Lâm Tam Tư hoàn toàn không có chút phòng bị, liền khẽ giật mình, lúc trấn tĩnh lại thì nhìn thấy trong bóng tối ánh mắt Hoắc Dực đang rực sáng, khí chất cao lãnh trong nháy mắt đạt đến tột đỉnh.

Tuy Hoa đại phu đã dặn Lâm Tam Tư nằm nghiêng về bên trái, nhưng khi nghe Hoắc Dực nói, Lâm Tam Tư lại không hề phản kháng, lập tức nghe lời xoay người sang bên phải, không có chút khí phách nào.

Lâm Tam Tư đưa lưng về Hoắc Dực, lỗ tai dựng lên nghe ngóng, nhưng hồi lâu sau vẫn không thấy động tĩnh gì, lẽ nào chàng ngủ mất rồi sao? Còn nàng lúc này lại chẳng thấy mệt chút nào, huống hồ đã quen nằm nghiêng bên trái rồi, đột nhiên giờ lại nghiêng bên phải nên thấy không quen, liền muốn xoay người về tư thế ban đầu.

Lâm Tam Tư rón rén nhẹ nhàng xoay người, nom không khác gì tên trộm, còn chưa nghiêng được hẳn người sang thì liền nghe thấy một giọng nói rầu rĩ vang lên: “Làm gì vậy?”

Lâm Tam Tư giật mình, sợ hãi vội vàng xoay người trở về, vẫn không quên trả lời: “Ta mộng du.”

Hoắc Dực buồn cười, trêu chọc nàng: “Mộng du mà còn trả lời nhanh thế được sao?”

Lâm Tam Tư mím môi cười, nàng có thể cảm nhận được biểu tình của Hoắc Dực lúc này. “Chỉ là phản xạ mà thôi, điện hạ đã hỏi...Ta nào dám chậm chạp không tiếp lời...”

Lúc đang nói, nàng đột nhiên nghe thấy một tiếng thở dài sâu kín, như muốn bày tỏ sự bất lực của mình. Lâm Tam Tư đang nghi ngờ không biết có phải mình nghe nhầm hay không thì người đằng sau bỗng vòng tay ôm lấy nàng từ phía sau, ngay sau đó lồng ngực to lớn ấm áp dán chặt lên lưng nàng.

Hơi thở của Hoắc Dực khẽ phả lên gáy và cổ nàng, nói: “Bảo nàng xoay qua chỗ khác là vì muốn để nàng ngủ.” Ngữ điệu của hắn như thể đang cố ý tìm chế điều gì, “Sao lại không nghe lời? Hả?”

Thanh âm của hắn vang lên bên tai nàng, hơi thở mang theo hương vị đặc trưng của hắn, nhẹ nhàng mà dễ chịu, nhưng cũng làm cho nàng thấy nhột, trong lòng rạo rức.

“Không ngủ được.” Hoắc Dực áp sát như vậy, làm nàng không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn đáp: “Ban ngày ngủ nhiều quá rồi.”

“Nhưng nàng cứ lăn qua lộn lại như vậy thì làm sao ta ngủ được?”

Lâm Tam Tư thầm nghĩ, ta chỉ mới nghiêng người được một tí thôi mà, rõ ràng là bản thân chàng không ngủ được, lại đi trách ta là sao?

Lâm Tam Tư suy nghĩ một chút, thành thật đáp: “Vậy điện hạ xoay người sang bên kia đi, để ta đấm bóp lưng cho điện hạ, cơ thể được thư giãn sẽ dễ đi vào giấc ngủ hơn.”

“Không cần.” Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư, đầu kê vào cổ nàng, giọng nói trầm thấp mê hoặc lòng người, “Nếu nàng còn cử động nữa thì ta sẽ không ngủ được.”

“Ừm...Biết rồi.”

Hai người đều mặc áo ngủ mỏng, lại dính sát vào nhau như vậy, rất nhanh liền cảm nhận được cơ thể đang toát mồ hôi.

Lâm Tam Tư ghét nhất là bị ra mồ hôi, lại thêm cả lúc này nàng phải nằm nghiêng không được nhúc nhích nên càng thấy khó chịu hơn, nhưng dù có vậy thì cũng phải cố kìm nén, nếu không thú tính của Hoắc Dực lại nổi lên thì xong đời.

Lâm Tam Tư cố chịu đựng, nhưng kết quả là không thể, song nàng cũng không dám nhúc nhích hay nói câu gì, không còn cách nào khác là bực bội ho một tiếng.

“Gì vậy?”

Lâm Tam Tư cứng đờ người: “Ta không động đậy, chỉ ho một cái thôi.”

Đang nói thì Lâm Tam Tư cảm thấy thân thể bị Hoắc Dực xoay lại, trong giây lát liền nằm ngửa đối diện với ánh mắt của Hoắc Dực.

“Ta quyết định rồi, sẽ ăn nàng trước rồi đi ngủ.”

Tiếp đó trước mắt Lâm Tam Tư chợt tối sầm lại, một giây sau liền bị Hoắc Dực bá đạo hôn xuống, triền miên dây dưa môi lưỡi với nàng, hôn đến mức khiến nàng không thở nổi, nhưng lại say mê quyến luyến không rời.

***

Lúc chân trời hiện ra vệt nắng đầu tiên thì Hoắc Dực tỉnh lại, quay đầu liền nhìn thấy người bên cạnh đang ngọt ngào nằm ngủ, mái tóc đen dài xõa lên gương mặt, che đi gò má trái trắng nõn bầu bĩnh của nàng, lông mi dài như cánh bướm, đôi môi đỏ hồng, tựa hồ còn lưu lại dấu vết bị cắn gặm cắn, dáng vẻ nàng mềm mại đáng yêu như vậy, khiến cho người ta mới sáng sớm đã không chịu được nữa.

Hoắc Dực đưa tay vén tóc ra cho nàng, dùng cánh tay chống người dậy, ánh mắt chăm chú không chớp ngắm nhìn Lâm Tam Tư, cho đến khi bên

ngoài vang lên tiếng động nhỏ thì hần mới bừng tỉnh, cúi người hôn lên trán Lâm Tam Tư một cái rồi mới cau mày rời giường.

Dù sao hôm nay cũng là buổi sáng đầu tiên sau khi Hoắc Dực hồi phủ, cho nên cả Lý tẩu và Bách Hợp đều không dám qua loa, cả hai dậy từ rất sớm, cầm bình nước nóng đứng ở bên ngoài Thanh Lan các chờ. Thấy Hoắc Dực đẩy cửa đi ra, Lý tẩu liền giật nhẹ vạt áo của Bách Hợp, sau đó bước nhanh tới nghênh đón, Bách Hợp cũng cúi thấp đầu đi theo sau Lý tẩu.

Thật ra, sau lần trước lúc Hoắc Dực đột ngột trở về phủ rồi khiển trách Bách Hợp, Bách Hợp từ đó liền vừa sợ vừa kính trọng Hoắc Dực. Lúc này tiểu thư lại không có ở đây, càng làm Bách Hợp lo lắng hơn, đi theo Lý tẩu mà vẫn thủy chung cúi thấp đầu, mắt cũng không dám nhìn lên.

“Điện hạ, người đã dậy rồi.” Người lên tiếng trước là Lý tẩu, dù sao nàng cũng là người làm lâu năm trong phủ, so với Bách Hợp thì nàng quen thuộc với điện hạ hơn. “Để chúng nô tỳ hầu hạ người rửa mặt.”

Hoắc Dực không nói gì, chỉ gạt đầu coi như đồng ý.

Lý tẩu đổ nước vào cái chén sứ men xanh, khom lưng đưa cho Hoắc Dực súc miệng, lúc điện hạ súc miệng thì lại đổ nước nóng vào chậu, giặt sạch khăn lông, một lần nữa dâng lên Hoắc Dực, suốt quá trình gương mặt vẫn nở nụ cười cung kính, động tác rất thuần thục và liền mạch.

Sau khi hầu hạ Hoắc Dực rửa mặt xong, Lý tẩu và Bách Hợp lại đem thức ăn đã chuẩn bị từ sớm để ở trong hộp lấy ra ngoài, bày biện trên bàn, bữa sáng này là mới làm, cho vào hộp đựng cũng chỉ là để tăng tính hình thức bên ngoài, cộng thêm việc giữ ấm cho thức ăn, cho nên bữa sáng lúc lấy ra vẫn còn nóng hổi.

Hoắc Dực ngồi vào bàn ăn, gương mặt lạnh lùng lướt qua các món ăn một lượt, ánh mắt dừng lại trên đĩa thịt vịt muối. Năm nay phía nam gặp nạn, mấy món gà vịt heo đều rất khan hiếm, hần mặc dù ở biên quan,

nhưng nguyên liệu nấu ăn đưa vào phủ thái tử thì không ai dám khấu trừ, với lại còn có thái hậu nương nương chiếu cố từ trong cung, nên nguyên liệu nấu ăn đưa tới không những ít đi mà còn tăng thêm rất nhiều. Nhưng dù vậy, thức ăn mặn cũng ít hơn năm ngoái đáng kể, tối qua ngồi ăn cơm, hẳn thấy Lâm Tam Tư dường như rất chung tình với món thịt vịt muối này, một mình nàng mà ăn hết hơn nửa đĩa, liền quay sang hỏi Bách Hợp đang đứng hầu bên cạnh: “Nàng ấy thích ăn thịt vịt muối sao?”

Bách Hợp nghe điện hạ hỏi, liền vội vàng bước lên một bước, run run cúi đầu nói: “Hồi điện hạ, đúng là tiểu thư rất thích món này.” Nói xong, thấy Hoắc Dực không hỏi nữa, liền khom người lùi xuống đứng ở chỗ cũ.

Hoắc Dực quay sang phân phó với Lý tẩu: “Mang xuống đi, để dành cho nàng.”

“Dạ.” Lý tẩu cười híp mắt, cất đĩa thịt vịt muối vào trong hộp, nói: “Nô tỳ đã biết, để nô tỳ vào bếp hâm nóng lên.”

“Ừ.” Hoắc Dực khoát tay, ý bảo Lý tẩu có thể lui xuống.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Hoắc Dực liền rời đi Thanh Lan các, Bách Hợp lúc này mới cảm thấy máu trong người lưu thông trở lại, tuy nói là hầu hạ điện hạ ăn cơm, nhưng thực ra nàng chỉ giống như không khí đứng im một bên chờ điện hạ ăn xong mà thôi.

Dọn dẹp bàn ăn xong, Bách Hợp liền bưng rổ đựng bát đĩa để mang đi rửa, lại nghĩ tiểu thư sắp rời giường rồi, nàng còn phải chuẩn bị nước nóng cho tiểu thư, nghĩ vậy, nàng liền bước thật nhanh về phía phòng bếp.

Phòng bếp và thư phòng đều nằm trên một hướng, lúc nàng chạy qua thì vừa lúc thấy điện hạ đi tới cửa thư phòng, mà ở đó còn có một người nữa đang đứng, mặc quần áo và đội nón đen, cúi thấp đầu hết sức cung kính. Bách Hợp nhìn kỹ lại, trong lòng thắc mắc, là Hà đại nhân sao?

Hoắc Dực đẩy cửa đi vào, Hà Tất Kỳ vẫn như cũ cúi thấp đầu, không nói một lời cũng đi theo phía sau.

Bách Hợp ngăn người, Hà đại nhân mới sáng sớm đã đến đây, không biết là có chuyện gì?

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Trời còn chưa sáng hẳn, bên ngoài cửa sổ chỉ có vài vệt sáng nhẹ chiếu vào thư phòng, Hoắc Dực vừa bước vào đã nhìn thấy chậu cây xanh bày trên bàn sách, tuy chỉ là chậu cây nhỏ nhưng mọc rất tốt, khóm miệng hẳn không tự chủ được mà nở nụ cười, xem ra không phải là nàng khoe khoang mù quáng.

Hà Tất Kỳ nghiêm túc bước vào, xoay người đóng lại cửa.

Hoắc Dực đi tới trước bàn đọc sách, đưa tay đặt lên chồng giấy trên bàn, hờ hững nói: “Người đã biết tội của mình chưa?” Giọng nói nghiêm nghị vang lên khiến người ta hoảng sợ.

Hà Tất Kỳ vẫn luôn im lặng, nhìn thấy vẻ mặt không biểu lộ tâm tình của Hoắc Dực thì liền mạnh mẽ quỳ xuống, “Thuộc hạ hành sự không chu đáo, phụ sự tín nhiệm của điện hạ, xin điện hạ trách phạt.” Hẳn là người luôn phân biệt đúng sai, trong lời nói không hề mang theo thái độ cầu xin tha thứ.

Hoắc Dực không nhìn hẳn, ngón tay dài đặt lên giấy trắng mực đen, nghiêm túc xem từng tờ, thỉnh thoảng lại đặt bút phê duyệt.

Trong thư phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng Hoắc Dực lật mở trang giấy và tiếng bút lông viết xuống, từng âm thanh nhỏ chui vào tai Hà Tất Kỳ, chẳng khác nào như đang tra tấn hẳn.

Một lúc lâu sau, Hoắc Dực đặt bút xuống, đứng chắp tay lại, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, nói: “Khi ta rời kinh đã giao cho người nhiệm vụ gì?”

Hà Tất Kỳ ánh mắt khê run, hai chân quỳ trên mặt đất cũng trở nên cứng nhắc, trầm giọng nói: “Bảo vệ cho sự an toàn của Lâm tiểu thư.”

Hoắc Dực nhìn Hà Tất Kỳ, ánh mắt như muốn đâm xuyên hẳn: “Vậy người đã làm gì?”

“Thuộc hạ...” Hà Tất Kỳ quỳ gối trên nền đất lạnh lẽo buổi sáng sớm, nhưng sau lưng lại toát rất nhiều mồ hôi, hẳn sợ nhất là thái độ lãnh khốc đó của điện hạ, chẳng thà cứ phạt đánh hẳn còn khiến hẳn thoải mái hơn. Nghĩ lại cách Tống Cảnh Ngưỡng dạy hẳn đêm qua, hẳn liền cúi đầu nói: “Hôm đó thuộc hạ bị tuần phủ nha môn gọi đi, vì có án mạng nên muốn thuộc hạ giúp đỡ điều tra, thuộc hạ thật sự không ngờ hôm đấy An vương phi lại tới...”

Hà Tất Kỳ đang nói bỗng dừng lại, vì hẳn thấy ánh mắt của điện hạ ngày càng trở nên lạnh lẽo hơn, tựa như khiến cho không khí xung quanh cũng đóng băng theo, lạnh đến mức làm hẳn không thể nói tiếp được nữa.

Hà Tất Kỳ mạnh mẽ nuốt nước bọt, trong lòng thầm lăng trì Tống Cảnh Ngưỡng vô số lần, nói cái gì mà điện hạ là người luôn phân rõ phải trái, mọi việc chỉ cần nói nguyên nhân rõ ràng thì điện hạ sẽ không trách tội! Sao hẳn lại đi tin Tống Cảnh Ngưỡng cơ chứ?! Lâm tiểu thư này là ai, là người mà điện hạ đặt ở vị trí thứ nhất trong tim đấy! Sao có thể chỉ đơn giản là giải thích rõ ràng thì sẽ được tha thứ!

Tống Cảnh Ngưỡng, trở về ta sẽ xử lý người! Hà Tất Kỳ ảo não không thôi, sớm biết thế thì hẳn đã im lặng chịu phạt rồi.

“Thời gian người theo ta không ngắn, vậy mà lại phạm sai lầm này.” Ánh mắt Hoắc Dực trở nên sắc bén, thanh âm rét lạnh nói: “Nếu không có Ninh vương phi ở giữa hòa giải, thì người có biết là sẽ xảy ra chuyện gì hay không?”

Hà Tất Kỳ trong lòng rất xót xa, điện hạ sở dĩ bảo vệ Lâm Tam Tư như vậy, là vì không muốn người ngoài biết là nàng đã mang thai, ở nơi kinh thành sòng ngằm mãnh liệt này, nếu có người phát hiện ra nàng đang mang trong mình giọt máu của điện hạ, thì dù có bảo vệ nghiêm ngặt đến đâu đi nữa, bọn họ cũng sẽ nghĩ cách để hạ độc. Huống hồ điện hạ khi đó lại không ở phủ thái tử, đám người đó sẽ càng nhân cơ hội hơn.

Hà Tất Kỳ càng nghĩ càng sợ, gáy không khỏi toát mồ hôi hột, khẩn thiết nói: “Cầu điện hạ trừng phạt.”

“Ta đã có quyết định...” Hoắc Dực thờ ơ liếc Hà Tất Kỳ một cái, lạnh lùng nói: “Hồi phủ, giam bế, ba tháng.”

“Điện hạ.” Hà Tất Kỳ mặt như đưa đám, dáng vẻ đánh chết cũng không dám tin, tính tình hẩn vốn trầm mặc, vẻ mặt chưa hề thể hiện ra quá ba biểu cảm, nhưng giờ phút này hẩn lại vô cùng buồn bực, là gương mặt rất hiếm thấy của hẩn, “Điện hạ có thể đổi phương thức xử phạt thuộc hạ được không, hạ bổng lộc và cấp bậc cũng được?” Bảo hẩn ba tháng không được ra ngoài, này không phải là muốn hành hạ hẩn đến không muốn sống nữa sao?

Hoắc Dực nghe vậy, mí mắt cũng không thềm hạ xuống, nói: “Lời ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Hà Tất Kỳ khẽ run, thấy Hoắc Dực không hề có ý định đổi ý, liền cắn răng nặng nề đập đầu xuống đất, nói: “Thuộc hạ không sợ khổ cũng không sợ mệt, chỉ sợ không thể được đi theo điện hạ, van cầu điện hạ cho thuộc hạ thêm một cơ hội.”

“Thời hạn ba tháng.” Hoắc Dực vẫn không thay đổi ý định, có một số việc có thể tha thứ, nhưng có những việc tuyệt đối không thể tha thứ, nhất là chuyện có liên quan đến Lâm Tam Tư. “Sau ba tháng đến gặp ta, ta sẽ quyết định xem có nên giữ người lại hay không.”

Hà Tất Kỳ biết không thể thương lượng được rồi, trong lòng vô cùng thống khổ và bi thương, nhưng cũng không còn cách nào, tính của điện hạ hẳn hiểu rất rõ, chỉ nói một mà không nói hai, xem ra lần này hẳn đã thật sự làm cho điện hạ thất vọng.

Hà Tất Kỳ tinh thần rệu rã từ trong thư phòng bước ra, trùng hợp Bách Hợp cũng đang bưng nước nóng đi qua, liền đứng từ xa gật đầu chào hẳn, còn hẳn thì hình như không nhìn thấy, chỉ sững sờ không có phản ứng gì.

Bách Hợp thấy vậy thì rất tò mò, Hà đại nhân tuy là người trầm tính, nhưng cũng rất lịch sự, hôm nay lại làm sao thế này? Nàng không khỏi mở miệng hỏi: “Hà đại nhân, ngài làm sao vậy?”

Hà Tất Kỳ nào có tâm tư nói chuyện với nàng, chỉ hờ hững lắc đầu rồi vòng qua nàng để rời đi, Bách Hợp ngây ngốc đứng yên tại chỗ, cảm thấy Hà đại nhân như người mất hồn vậy, chẳng khác nào mới chết đi sống lại.

Lúc Bách Hợp trở lại Thanh Lan các thì Lâm Tam Tư còn chưa dậy, lúc nàng quét dọn phòng một lượt thì tiểu thư mới mệt mỏi tỉnh giấc.

“Tiểu thư, người dậy rồi!” Bách Hợp buộc hai bên màn che lại, cười nói: “Hôm nay thời tiết rất đẹp, tiểu thư ăn xong điểm tâm thì có thể ra sân sau đi dạo một chút.”

“Ừ.” Lâm Tam Tư gật đầu, nhìn xung quanh một lượt, không thấy Hoắc Dực đâu liền hỏi: “Điện hạ rời giường lâu chưa? Sao lại không gọi ta?”

“Điện hạ rời giường từ sớm rồi, điện hạ không cho chúng nô tỳ đánh thức người, dùng xong điểm tâm liền đến thư phòng luôn.” Bách Hợp suy nghĩ một chút, sợ Lâm Tam Tư lo lắng nên không nói ra chuyện mình vừa mới gặp Hà đại nhân cho tiểu thư nghe. “Vẫn chưa thấy điện hạ ra ngoài, chắc hẳn còn ở trong thư phòng.”

Lâm Tam Tư nghe xong chỉ khẽ cười, tay xoa nhẹ bụng, dịu dàng nói: “Bảo bối à, chúng ta dậy thôi.” Rồi nói với Bách Hợp: “Đêm qua ta đã bảo Lý tẩu nấu canh nhân sâm, điện hạ có uống không?”

“Đã uống rồi.” Bách Hợp đi tới, cẩn thận đỡ Lâm Tam Tư xuống giường, nói: “Tiểu thư, cả người và điện hạ đều khó hiểu thật đấy!”

“Sao lại nói vậy?”

“Điện hạ biết tiểu thư thích ăn thịt vịt muối, nên lúc dùng bữa đã bảo Lý tẩu đem món đó xuống, nói là để lại cho tiểu thư ăn.” Bách Hợp vui vẻ cười nói, điện hạ yêu thương tiểu thư như vậy, nàng tất nhiên cầu còn không được! “Mà tiểu thư thì sao, mới tỉnh dậy đã nghĩ đến việc điện hạ đã uống canh hay chưa! Tiểu thư nói xem, có phải cả tiểu thư và điện hạ đều rất khó hiểu hay không?”

“Có gì lạ đâu, hai người ở bên nhau thì phần lớn thời gian đều suy nghĩ cho đối phương mà.” Lâm Tam Tư mỉm cười nói: “Chờ tương lai em thành thân, lúc đó em sẽ hiểu.”

Bách Hợp nghe xong, gương mặt liền đỏ lên vì xấu hổ, lập tức vội vàng chuyển chủ đề, bưng nước tới hầu hạ Lâm Tam Tư rửa mặt.

***

Diêu Bội Oánh lúc xuất cung liền lột bỏ ngay dáng vẻ dịu dàng khi ở trước mặt thái hậu nương nương và hiền quý phi nương nương, hùng hổ ngồi vào xe ngựa, thúc giục người lái xe mau chóng trở về phủ. Xe ngựa mới vừa dừng lại trước cổng Ninh vương phủ, còn chưa dừng hẳn thì nàng ta đã nhanh chóng xuống xe, trực tiếp đi đến chỗ của Ninh vương phi.

“Tỷ tỷ, tỷ lại dám gạt ta?!”

Ninh vương phi đang ngồi nghe bọn hạ nhân trong phủ nói thì lại thấy giọng nói tức giận của Diêu Bội Oánh vang lên, lập tức đoán ngay ra nguyên nhân là gì, cặp lông mày thanh tú không khỏi cau lại, liền bình tĩnh phân phó hạ nhân lui xuống, còn mình thì bưng tách trà trên bàn lên rồi nhấp một ngụm.

Ninh vương phi thờ ơ ngược mắt nhìn Diêu Bội Oánh đang trong cơn giận dữ, chắc hẳn là quá tức giận nên búi tóc bên phải có hơi bị lệch cũng không thèm quan tâm. “Muội muội mới sáng sớm đã kích động như vậy làm gì?”

“Tỷ tỷ, tỷ đừng uống nữa!” Diêu Bội Oánh đưa tay gạt lấy chén trà trong tay Ninh vương phi, bực tức nói: “Tỷ không nói ra chuyện Lâm thị kia đang mang bầu cho hiền quý phi nương nương biết sao?”

“Làm sao vậy?” Ninh vương phi ngồi ngay ngắn trên ghế, nàng tuy lớn hơn Diêu Bội Oánh mấy tuổi, nhưng dung mạo lại không hề kém hơn nàng ta chút nào, cộng thêm gần đây nàng thanh tâm quả dục, cả người toát lên vẻ tao nhã thoát tục, còn Diêu Bội Oánh, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại có gì đó rất tầm thường. “Không lẽ tỷ tỷ phải nói chuyện đó cho hiền quý phi nương nương biết sao?”

“Vậy tỷ tỷ không định sẽ nói ư?” Diêu Bội Oánh tức đến mức mặt trắng bệch cả lại, nàng và Ninh vương phi lớn lên bên nhau từ nhỏ, ở trước mặt nàng tất nhiên không có gì phải giấu diếm, lập tức tỏ ra đầy căm hận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lâm thị mang trong mình cốt nhục của thái tử điện hạ, nếu tương lai hài tử bình an ra đời, đối với Ninh vương và tỷ tỷ đều không có lợi.”

Ninh vương phi bình tĩnh nhìn Diêu Bội Oánh, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc là không có lợi cho chúng ta hay không có lợi cho muội muội vậy?”

Diêu Bội Oánh trong lòng kinh sợ, nhìn Ninh vương phi nói: “Tỷ tỷ nói thế là có ý gì?”

Ninh vương phi đột nhiên cười lớn, trong lòng bi thương, “Ý của tỷ tỷ, muội muội hẳn là phải rõ hơn tỷ tỷ mới phải.”

Diêu Bội Oánh áp chế sự bối rối trong lòng, quan sát vẻ mặt của Ninh vương phi, thầm nghĩ: Không, tỷ tỷ không thể nào biết được chuyện kia đâu! Nghĩ vậy liền nói: “Ta thật sự không hiểu.”

“Người không hiểu thì tỷ tỷ cũng không biết phải nói thế nào.” Ninh vương phi thu hồi nụ cười, ánh mắt trở nên rét lạnh: “Chẳng qua tỷ tỷ chỉ không muốn để bàn tay muội muội phải dính thêm một lớp máu tanh nào nữa.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Diêu Bội Oánh đứng trong phòng, nghe ngữ điệu lãnh đạm của Diêu Bội Châu truyền vào tai, cảm thấy như có một cơn gió lạnh thổi tới, làm hai chân nàng khẽ run lên. Ngược mắt nhìn gương mặt bình thản của Diêu Bội Châu, trong lòng nàng càng cảm thấy nghi ngờ nhiều hơn, liền cố gắng hòa hoãn lại, giọng nói cũng dịu dàng đi, cố gắng giải tỏa không khí căng thẳng lúc này.

“Tỷ tỷ làm sao vậy?” Diêu Bội Oánh vốn vẫn chắc chắn là Diêu Bội Châu không hề biết chuyện xảy ra vào năm đó, cho nên khi ở trước mặt tỷ tỷ, nàng không bao giờ cảm thấy một chút áy náy, nhưng giờ phút này sắc mặt nàng lại trắng bệch, nhìn xung quanh một lượt rồi đi đến trước mặt Diêu Bội Châu, kéo tay nàng nói: “Sao đang yên đang lành lại đi nói mấy lời đó?”

Diêu Bội Châu nhìn Diêu Bội Oánh đang cười nói rất tự nhiên, trong lòng càng trở nên lạnh lẽo, vừa nghĩ đến chuyện tàn nhẫn mà Diêu Bội Oánh đã gây ra cho nàng, nàng liền đối với Diêu Bội Oánh hận đến thấu xương, nhưng cho dù vậy thì nàng cũng không thể xuống tay trừng phạt Diêu Bội Oánh được, vì nàng ta là muội muội ruột thịt của nàng, dù có hận đến mấy thì nàng cũng sẽ không hại muội muội của mình! Vốn tưởng rằng khi Diêu Bội Oánh đi theo An vương yên ổn cuộc sống rồi thì nàng cũng có thể buông mối hận này mà thoải mái sống tiếp, nhưng không ngờ sau ba năm nàng ta trở lại, vừa nhìn thấy nàng ta thì nỗi đau trong lòng lại càng trở nên sâu đậm hơn.

“Cũng phải.” Diêu Bội Châu cười nói, “Muội muội cứ coi như là tỷ tỷ hồ đồ ăn nói lung tung đi.”

“Tỷ tỷ thật là, sao lại lấy chuyện này ra để trêu chọc muội muội chứ?” Diêu Bội Oánh cố gắng mỉm cười, nhưng trong lòng thì hơi hoảng, tay đang nắm tay Diêu Bội Châu cũng theo đó mà run rẩy, thấy Diêu Bội Châu nhìn nàng, nàng vội vàng bỏ tay ra, vỗ ngực che dấu nói: “Tỷ tỷ cũng biết là từ nhỏ muội đã rất nhát gan mà.”

Diêu Bội Châu không nói tiếp, chỉ có phần đặc ý nhìn Diêu Bội Oánh.

Diêu Bội Oánh mượn cớ phải đi làm một việc giúp An vương để rời khỏi chỗ Diêu Bội Châu, bọn nha hoàn đi theo nàng cũng bị nàng đuổi về trước rồi, lúc này nàng chỉ đi một mình, dọc đường đi vẫn luôn cau mày, ngay cả khi đi nhầm đường cũng không phát hiện ra.

Ninh vương Hoắc Tấn đêm qua say rượu, ngủ thẳng đến giữa sáng mới miễn cưỡng rời giường, nô tài tới nhắc nhở hần hôm nay là ngày 15, phải cùng vương phi ăn cơm hợp giường, nghe vậy hần liền thông thả đi tới chỗ của Diêu Bội Châu.

Từ xa Ninh vương đã nhìn thấy Diêu Bội Oánh đang cúi đầu bước đi rất nhanh, không hiểu tại sao mà Diêu Bội Oánh và vương phi của hần có vẻ ngoài rất giống nhau, cách ăn mặc cũng tương đồng, đáng lý ra từ khoảng cách xa như vậy thì hần không thể dễ dàng phân biệt ai là ai, nhưng kỳ lạ là Ninh vương có thể nhận ra ngay người kia là Diêu Bội Oánh chứ không phải Diêu Bội Châu.

Ninh vương mất kiên nhẫn nhíu mày, trước đó vài ngày sau khi An vương phi trở về từ trong cung, liền có người trong cung đưa chút đồ ban thưởng tới, nàng ta nhìn chướng mắt thì thôi đi, thế nhưng lại đập hết, ngay cả đồ đặc tốt trong quý phủ của hần cũng bị nàng ta phá hỏng, làm bọn hạ nhân cứ phải chạy tới chạy lui. Hần nghĩ mặc dù Diêu Bội Oánh là muội muội của vương phi hần, nhưng dù sao cũng là An vương phi, liền mặc kệ nàng ta, cho nàng ta đập phá thoải mái, nhưng càng ngày nàng ta lại càng không biết chuẩn mực, nhìn thấy cái gì là đập cái đấy, cuối cùng hần phải

ra mặt đi ngăn nàng ta lại. Không ngờ lúc hắn đi tới trước cửa phòng nàng ta, nàng ta liền mở mạnh cửa ra, tóc tai bù xù nhìn hắn, lại vẫn rất thoải mái khom người hành lễ, dịu dàng hỏi hắn tìm tới có việc gì.

Ninh vương lúc đó liền cảm thấy Diêu Bội Oánh này không phải dạng vừa, không biết phải đấu tranh tư tưởng trong phòng thế nào mà lúc ra ngoài lại có thể làm như không có chuyện gì như vậy.

Ninh vương thích những nữ nhân dịu dàng thùy mị, mà Diêu Bội Oánh vốn không phải hình mẫu của hắn, cho nên bị nàng ta náo loạn như vậy càng khiến hắn nhức đầu không thôi, chỉ mong Diêu Bội Oánh rời khỏi Ninh vương phủ, nhưng lại e ngại nên không thể hạ lệnh trục khách, không còn cách nào khác là thông qua Diêu Bội Châu nhắc nhở nàng ta một chút. Diêu Bội Châu mỗi lần nghe xong chỉ khẽ cười, nói nàng không có ý kiến gì, hết thảy để cho Ninh vương quyết định.

Đối mặt với một người dễ nói chuyện như vương phi, Ninh vương vô cùng buồn rầu, cho nên chuyện cứ như vậy bị trì hoãn tới bây giờ.

Đi đến gần, gã nô tài đi bên cạnh Ninh vương liền dừng bước, hướng Diêu Bội Oánh nói: “Nô tài thỉnh an An vương phi.”

Đột nhiên vang lên tiếng nói khiến cho Diêu Bội Oánh giật bản mình, nàng ngược mắt lên nhìn, ánh mắt hoảng sợ lo lắng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, đúng lúc bị Ninh vương bắt gặp.

Lúc này Diêu Bội Oánh mới nhận ra là mình đi nhầm đường, vội vàng khom người chào Ninh vương: “Ninh vương.”

Ninh vương xua tay, nói: “Đi thăm tỷ tỷ của ngươi à?”

Diêu Bội Oánh miễn cưỡng nở nụ cười: “Đã vài ngày Bội Oánh chưa gặp tỷ tỷ nên tới đây thăm tỷ tỷ một lát.”

“Ừ.” Ninh vương gật đầu, đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Bốn vương cũng giống người, cũng mấy ngày không gặp vương phi rồi, nên tới đây thăm nàng một chút.”

Diêu Bội Oánh vẫn đứng im tại chỗ, chờ Ninh vương đi qua mới xoay người trở về phòng mình, song lại nghe giọng nói chậm rãi của Ninh vương vang lên từ phía sau: “À phải rồi, An vương gửi thư tới.”

Diêu Bội Oánh ngẩn người, nói: “An vương nói gì vậy?”

“Thúc giục An vương phi mau chóng trở về lăng.”

Diêu Bội Oánh trong lòng càng thêm bối rối, Hoắc Dực sắp trở về kinh rồi, nàng không thể rời đi lúc này được, mãi mới có cơ hội một lần nữa được ở chung một chỗ với chàng, trở về lăng, nàng chỉ có thể tiếp tục cuộc sống cùng một đám nữ nhân tranh giành ân sủng của An vương mà thôi.

Cuộc sống đầy toan tính như vậy, nàng chịu đựng quá đủ rồi!

Ninh vương thu vẻ mặt biến hóa của Diêu Bội Oánh vào mắt, từ đáy lòng phát ra một trận cười, nói tiếp: “An vương phi mau thu xếp đi, An vương sớm sẽ cho người tới đón.”

Diêu Bội Oánh đờ đẫn gật đầu, một lần nữa xoay người đi, hai chân nặng như chì làm nàng không thể bước nhanh nổi.

***

Lâm Tam Tư vừa ăn xong điểm tâm thì nghe thấy ở trước phòng ở tiếng chim hót, trong trẻo rất êm tai, tuy trong phủ thái tử có mấy cái vườn, nhưng vì có ít người nên hoa cỏ cũng không nhiều lắm, càng đừng nhắc đến chim, Lâm Tam Tư vào phủ đã lâu mà chưa có mấy lần được nghe tiếng chim hót.

“Chim ở đâu ra vậy?”

Lâm Tam Tư vừa hỏi vừa đứng dậy đi ra ngoài, Bách Hợp đang thu dọn bát đĩa, nghe tiếng chim hót cũng liền bỏ việc đấy mà tò mò đi ra xem.

Vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy Lý tẩu cầm cái lồng chim đi về phía này, bên trong lồng có hai con chim, tiếng hót cũng từ đó mà vọng tới.

“Lý tẩu, đây là chim gì vậy?” Bách Hợp cười tươi nghênh đón, nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, nhìn thấy cái gì lạ là rất thích.

“Ta nào biết đây là loại chim gì, mà ta cũng chẳng quan tâm nó thuộc loại gì, chỉ cần có thể bay được thì ta gọi là chim hết.” Lý tẩu nói to át cả tiếng chim, nàng và Lâm Tam Tư đã sống cùng nhau một thời gian nên nàng biết là Lâm Tam Tư có đọc sách, liền hỏi: “Nhưng mà, Lâm cô nương chắc chắn biết đây là loại chim gì.”

Lâm Tam Tư có đọc qua rất nhiều loại chim được nhắc đến trong sách, nếu nhìn mà còn không nhận ra nữa thì thật là đã sống uổng phí quá rồi. “Đây là chim họa mi.”

“Chim họa mi, tên này nghe hay quá!” Bách Hợp lại hỏi: “Ở đâu ra vậy?”

“Tổng thị vệ vừa đưa tới, nói là điện hạ sợ Lâm cô nương ở trong phủ buồn chán nên bảo hãnh vào chợ mua về.” Lý tẩu chọn một chỗ trong hành lang rồi đứng lên ghế treo cái lồng chim lên, vừa cười vừa hỏi ý kiến Lâm Tam Tư: “Lâm cô nương nhìn thử xem, để ở chỗ này có được không?”

Lâm Tam Tư trong lòng vô cùng ấm áp, thầm nghĩ điện hạ lại biết suy nghĩ chu đáo như vậy! Gật đầu nói: “Để ở chỗ đó đi, ra cửa ngãng đầu lên là có thể nhìn thấy luôn.”

Lý tẩu liền móc chặt cái lồng chim lại, hai con chim họa mi này không hề sợ người lạ, hót liên hồi, một lát lại bay lên bay xuống trong lồng.

“Lý tẩu, lúc Tống thị vệ mang chim tới có đưa luôn thức ăn cho nó không?”

“Có có! Xem đầu óc của ta này, sao lại quên mất chứ.” Lý tẩu cười vỗ đầu, từ trong ngực móc ra một cái túi nhỏ đưa cho Lâm Tam Tư, “Tống thị vệ nói người bán dạn là không được cho chim ăn nhiều một lúc, chỉ cho ăn một ít thôi, duy trì hàng ngày mới có thể giúp chúng sống lâu được.”

Lâm Tam Tư nghe vậy cười nói: “Là sợ nó ăn no quá rồi chết? Hay là sợ nó ăn nhiều rồi bay mất không trở lại nữa?”

“Điều này nô tỳ cũng không rõ, dù sao thì cô nương cứ nên cho chúng ăn ít thôi.”

“Ta biết rồi.” Lâm Tam Tư bốc một ít thức ăn cho chim từ trong túi ra, để lên cái đĩa nhỏ rồi cho vào lồng, hai con chim vừa thấy thức ăn liền lao nhanh tới, cánh đập vào nhau, hai con lão đảo rơi xuống, làm cho ba người nhìn vào mà vui vẻ cười vang.

“Lâm cô nương, điện hạ đang ở trong thư phòng luyện chữ, điện hạ bảo nếu người không có chuyện gì thì qua chỗ điện hạ đấy!”

“Được.”

Lý tẩu đúng lúc phải quay vào bếp, liền cùng Lâm Tam Tư đi ra khỏi Thanh Lan các.

“Lâm cô nương, hôm nay nô tỳ xuất phủ, nghe mọi người nói với nhau là điện hạ mấy ngày nữa mới về kinh, người nói xem có phải là điện hạ cố ý dời ngày không, đêm qua điện hạ đã trở về phủ rồi mà?” Lý tẩu nghĩ gì nói nấy, chẳng che dấu gì.

“Điện hạ đã an bài hết rồi.” Lâm Tam Tư chậm rãi bước đi, từ tối qua đến giờ thai nhi trong bụng đã đạp mấy lần, tay nàng cũng thường xuyên đặt trên bụng, muốn cảm nhận sinh mệnh nhỏ trong bụng mình mọi lúc mọi nơi, mỗi lần thấy động là gương mặt lại nở nụ cười hạnh phúc. “Điện hạ không có ý định thông báo thì chúng ta cũng đừng nên nói.”

“Nô tỳ biết rồi, nô tỳ nhất định sẽ không nói.” Lý tẩu gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, lại nói: “Nô tỳ thấy hơi kỳ lạ, nô tỳ nghe người ta nói, điện hạ sau khi đánh bại Hồ nhân, Hồ nhân liền cam tâm tình nguyện cúi đầu phục tùng Nam Dạ quốc, lần này còn phái sứ thần vào kinh thành, nhưng không ngờ vị sứ thần này lại là công chúa nhà Hồ. Lâm cô nương người nghĩ mà xem, một nữ tử chưa thành thân sao lại có lá gan lớn như vậy, còn nhỏ tuổi đã dám xuất đầu lộ diện, tập tục của Hồ nhân thật quá khác biệt Nam Dạ quốc chúng ta...”

Công chúa nhà Hồ sao?

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Lâm Tam Tư đi tới cửa thư phòng, thấy cửa đóng liền nhẹ nhàng đưa tay gõ cửa.

“Điện hạ.”

“Vào đi.”

Lâm Tam Tư đẩy cửa đi vào, thấy Hoắc Dực đứng trước bàn đọc sách, liền chậm rãi đi tới, nàng tuy không phải là mỹ nữ, nhưng lại thuộc kiểu càng ngắm càng thấy đẹp, lúc này nàng nhẹ nhàng bước đi, khóe môi nở nụ cười, trông còn nổi bật hơn cả ánh nắng bên ngoài cửa sổ kia.

Đặt chén trà xanh lên bàn, Lâm Tam Tư đi tới bên cạnh Hoắc Dực, nói: “Điện hạ uống chút trà đi.”

Hoắc Dực nhìn nàng, ánh mắt toát ra sự dịu dàng không nói nên lời, liền đặt bút xuống, nắm tay Lâm Tam Tư, “Mấy ngày ta rời kinh, mới nhận ra những người khác pha trà đều không thể giống nàng được.”

Lâm Tam Tư hồi học đại học rất chăm chỉ đi làm thêm, nàng đã từng làm việc hơn hai tháng ở một quán trà nên tất nhiên biết cách pha trà sao cho ngon nhất. “Nếu điện hạ thích uống thì ngày nào ta cũng sẽ pha cho điện hạ.”

Hoắc Dực nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Lâm Tam Tư, ánh mắt ánh lên nụ cười, liền bưng chén trà lên uống một ngụm, sau đó tiếp tục luyện chữ.

Bên trong thư phòng, một người luyện chữ, một người lau chùi, tuy không nói chuyện nhưng lại rất ăn ý, ánh mắt ngẫu nhiên lại nhìn nhau, cuộc sống dường như đã lâu không được yên bình như vậy.

Hoắc Dực luyện chữ xong, nhìn lên thấy Lâm Tam Tư đang lau chùi nóc tủ sách, nhưng vì tủ sách hơi cao nên nàng phải hơi kiễng chân lên.

Hoắc Dực híp mắt lại, không nói một lời đi tới cầm lấy cái chổi lông gà trong tay nàng: “Để ta làm.”

Lâm Tam Tư nhìn ánh mắt quan tâm của Hoắc Dực, cười đáp: “Vâng.”

Nàng hơi lui về sau một bước, ngẩng mặt lên nhìn góc nghiêng của Hoắc Dực, ánh mắt dịu dàng ấm áp. Trước đây nàng nhớ có người nói là nam nhân cổ đại có dáng người không cao lắm, lúc ấy nàng cũng tin là thật, nhưng hôm nay thì lại không tin được, Hoắc Dực đây cũng phải cao đến mét tám, cộng thêm gương mặt đẹp của chàng, khẳng định là vượt xa những nam nhân khác của thời đại này.

“Sau này nếu ta không ở đây, những chuyện này hãy giao cho Lý tẩu hoặc Bách Hợp làm, nàng không cần phải tự mình lau dọn.” Hoắc Dực phủi bụi, xoay người lại thấy Lâm Tam Tư đang nhìn mình không chớp mắt, không khỏi lên tiếng: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Lâm Tam Tư lắc đầu, dịu dàng nói: “Chỉ cảm thấy dáng vẻ vừa rồi của điện hạ rất đẹp mắt.”

Hoắc Dực nhướn mi nói: “Vậy chẳng lẽ bình thường ta rất khó coi sao?”

Bộ dạng của Hoắc Dực như thể đang muốn nói ta thì có lúc nào mà không đẹp cơ chứ, làm cho Lâm Tam Tư bật cười: “Lúc nào cũng đẹp hết, chỉ là vừa rồi đẹp hơn bình thường thôi.”

“Cho nên mới nhìn đến mê mẩn như vậy?” Hoắc Dực nghiêng người đối diện với nàng, đưa tay gỡ cái lá cây khô trên vai nàng xuống, “Lá cây rơi xuống người cũng không biết.”

Lâm Tam Tư nhìn cái lá cây, ngây ngốc một lúc rồi cười nói: “Nghe nói vào mùa thu, phong cảnh ở Nam Sơn là đẹp nhất, không biết...” Nói đến đây, ánh mắt của nàng ánh lên sự kiều mỹ, gò má ửng hồng, “Không biết điện hạ có thể đi cùng ta đến đó hay không?”

Biển Tây Kỳ, tuyết Bắc Nhạn, hoa Đông Lâm và mùa thu Nam Dạ được gọi là thiên hạ tứ tuyệt, mà nếu muốn ngắm cảnh thu đẹp nhất ở Nam Dạ quốc thì phải đến Nam Sơn, mỗi mùa thu đến, cây phong giống như hồng hải, lá đỏ từng tầng bao quanh ngọn núi, màu sắc cũng tùy từng chỗ mà đậm nhạt khác nhau. Vào dịp này sẽ có rất nhiều dân trí thức tụ tập ở đó để làm thơ, trừ bọn họ ra thì còn có những đôi tình lữ, vì nữ nhân chưa thành thân thì không được xuất đầu lộ diện, nên họ phải ngồi bên trong kiệu, nói lời ngọt ngào với nam tử mà mình yêu mến, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp Nam Sơn.

Lâm Tam Tư mạnh dạn mời Hoắc Dực đi như vậy, ý tứ muốn biểu đạt không cần nói cũng biết rồi.

Hoắc Dực có phần bài xích với Nam Sơn, nhưng nghe Lâm Tam Tư nói, hẳn liền nghĩ một chút rồi đáp: “Mấy ngày nữa nàng định thời gian đi, nói trước cho ta biết là được.”

Lâm Tam Tư gật đầu, Hoắc Dực mới trở về kinh, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, hoàng thượng có khi còn cho gọi hẳn vào triều, trong mấy ngày tới hẳn là không đi được, cũng rất tốt, không cần phải đi ngay, thu càng lâu thì cảnh càng đẹp. “Vâng.”

Hoắc Dực nhìn bộ dạng vâng lời của nàng, nơi nào đó trong lòng liền trở nên mềm mại, ánh mắt hiện ra nụ cười, đưa tay nói với nàng: “Đến đây.”

Lâm Tam Tư nghiêng người hỏi: “Làm gì?”

Hoắc Dực chỉ đáp: “Qua với ta.”

“Vâng.”

Lâm Tam Tư đưa tay đặt lên lòng bàn tay Hoắc Dực, bị hấn nhẹ nhàng nằm lại, lòng bàn tay hấn hơi lạnh, chạm vào nàng giống như bị tuyết bao trùm lấy vậy.

Hai người cùng nhau đi tới bàn đọc sách, Hoắc Dực chỉ vào một chồng giấy, đó là những chữ mà Lâm Tam Tư viết lúc hấn không ở trong phủ. Bách Hợp một tờ cũng không nỡ ném đi, tất cả đều gấp gọn gàng rồi đặt ở một bên.

“Lúc nàng viết mấy chữ này, ta đều không có ở đây.” Hoắc Dực trầm giọng nói, “Hiện tại viết thử cho ta xem.”

Lâm Tam Tư nghe vậy liền cúi đầu, gương mặt khẽ ửng hồng, không phải là nàng không dám viết, mà là viết trước mặt Hoắc Dực thế này, nàng luôn cảm thấy ngượng ngùng. “Được, nhưng điện hạ phải đồng ý với ta một chuyện.”

Hoắc Dực đứng chấp tay, dáng vẻ quyền quý vô tình để lộ ra bên ngoài, “Nàng nói đi.”

“Chữ ta viết lần trước, điện hạ đã xem rồi.” Lâm Tam Tư nói, “Nhưng nếu lần này viết không tốt thì điện hạ không được cười ta, có được không?”

Hoắc Dực bật cười, nói: “Được.”

Lâm Tam Tư lúc này mới cầm bút lên, suy nghĩ một chút rồi viết.

Tĩnh, nhần, đó là hai chữ mà Hoắc Dực thích nhất, Lâm Tam Tư yên lặng viết, hai chữ này nàng đã luyện rồi, dáng chữ cũng giống đến bảy

phần. Hoắc Dực đứng đằng sau nàng, ung dung nhìn nàng viết, ánh mắt không nhìn ra hi nộ, nhưng khóe môi cũng đã hơi mỉm cười.

Lâm Tam Tư viết xong hai chữ, lại nghĩ một chút rồi viết thêm hai chữ “Khai tâm” nữa đằng sau.

Chữ mới viết xong, Lâm Tam Tư đang định đặt bút xuống thì bỗng cảm thấy bên hông ấm áp, Hoắc Dực một tay ôm lấy nàng từ phía sau, nhẹ nhàng nắm eo nàng, tay kia thì cầm lấy bút, viết xuống một hàng chữ trên trang giấy nàng vừa viết:

Đắc tam tư, thử sinh túc hĩ (Đời này có Tam Tư là đủ.)

Giấy trắng mực đen vô cùng rõ ràng, nét chữ tiêu sái lãnh ngạo, tựa như chính con người của hắn vậy.

Lâm Tam Tư nhìn mà ngây ngẩn cả người, cái này... Có được coi là tỏ tình không?

Hoắc Dực cách nàng rất gần, chóp mũi thỉnh thoảng lại chạm vào mặt nàng, hơi thở mãnh liệt vây quanh lấy nàng, môi dán lên tai nàng nói: “Đời này của ta có nàng là đủ rồi.”

Dòng chữ kia đã đủ khiến nàng cảm động rồi, giờ lại nghe thấy câu nói thâm tình của Hoắc Dực, lại càng khiến mũi nàng cay hơn, nước mắt lưng tròng sắp chảy xuống, vừa quay đầu lại nhìn Hoắc Dực, đang muốn lên tiếng thì lại bị hắn hôn, triền miên dây dưa khiến nàng không thở được, nhưng lại không muốn ngừng lại.

“Điện hạ...” Lâm Tam Tư ngửa đầu ra sau, cảm thấy cổ như sắp gãy đến nơi rồi.

Hoắc Dực nghe vậy liền mở mắt ra, bình tĩnh nhìn đôi mắt trong suốt trước mặt mình, dáng vẻ của nàng còn có phần say mê, làm hắn càng không

muốn buông ra, tay nắm bên hông nàng nhẹ chuyển động, làm người trong ngực hẫng quay người lại, cùng hẫng mặt đối mặt. Hoắc Dực nắm lấy gáy nàng, vẻ mặt tràn ngập sự đặc ý.

Tư thế này sẽ khiến nàng thoải mái hơn.

Lại kết thúc một nụ hôn thật dài nữa, Lâm Tam Tư hai má đỏ hồng, đôi môi căng bóng ướt át, hơi có chút sưng lên. Hoắc Dực lưu luyến buông lỏng Lâm Tam Tư ra, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm, trán tựa vào trán nàng, mắt nhìn chăm chú Lâm Tam Tư lúc này đang mơ màng trong lòng mình, yêu thương nói: “Còn muốn khóc nữa không?”

Lâm Tam Tư mơ hồ đáp: “Điện hạ nói gì cơ?”

Hoắc Dực cúi đầu cười: “Vừa rồi không phải nàng muốn khóc sao?”

Lâm Tam Tư lúc này mới hiểu, lúc này đột nhiên nghe được câu tỏ tình của hắn, quả thật là nàng rất muốn khóc, nhưng bây giờ thì hoàn toàn không muốn khóc nữa rồi.

Lâm Tam Tư lắc đầu, thành thật nói: “Hiện tại không muốn nữa.”

Hoắc Dực trầm giọng nói: “Phương pháp của ta rõ ràng là rất có hiệu quả.”

Lâm Tam Tư nghe vậy liền dấm nhẹ lên ngực hắn, ra vẻ giận dữ nói: “Điện hạ đang trêu chọc ta có phải không?”

Hoắc Dực ôm nàng thật chặt, nói: “Sao có thể? Chỉ là ta không muốn nhìn thấy nàng khóc thôi.”

Lâm Tam Tư ngửa đầu lên từ trong ngực Hoắc Dực, từ góc này có thể nhìn thấy cái cằm cao ngạo bức người của hắn, nàng khẽ khịu mày nói: “Ta vì câu nói của chàng mà vui quá muốn khóc thôi mà?”

“Bất kể vì sao...” Hoắc Dực cúi xuống hôn nhẹ lên môi Lâm Tam Tư, “Thì ta cũng không muốn thấy nàng khóc.”

Lâm Tam Tư trong lòng tràn đầy ngọt ngào, cả người dán sát vào lồng ngực rộng lớn của hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, không khỏi cảm thấy vừa hạnh phúc vừa an tâm, hai tay nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy thắt lưng Hoắc Dực, theo thói quen véo một cái, véo một cái...

Thần sắc của Hoắc Dực cũng theo đó mà run một cái, run một cái...

Khẽ nắm lấy cằm Lâm Tam Tư, Hoắc Dực nói: “Sau khi ta về phủ, phát hiện ra nàng rất hay làm mấy chuyện xấu.”

Lâm Tam Tư dừng động tác trong tay, đáp: “Chắc là vì vóc dáng của điện hạ sờ vào rất thích, nên ta mới bị nghiện cấu véo chàng như vậy.”

“Ừ.” Hoắc Dực gật đầu, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất có thể, nói: “Nàng có biết là, nàng làm thế sẽ mang đến hậu quả như thế nào không?”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Lâm Tam Tư lơ mơ không hiểu lời của hã, lắc đầu đáp: “Hậu quả gì?”

“Đêm qua ta đã miễn cưỡng nhìn một hôm rồi.” Hoắc Dực nheo mắt, ánh mắt thoáng hiện nụ cười khiến Lâm Tam Tư khẽ co người lại, “Giờ lại bị nàng sờ soạng như vậy, nàng nói ta phải làm sao đây?”

Lâm Tam Tư dừng lại động tác, mặt đỏ bừng lên, tuy đã ở cùng nhau một khoảng thời gian rồi, nhưng mỗi lần nghe mấy lời rõ ràng như thế của Hoắc Dực, nàng vẫn cảm thấy xấu hổ. Lâm Tam Tư lén nhìn Hoắc Dực một cái, không khỏi lo lắng nuốt nước bọt, vẻ mặt tái nhợt giải thích: “Là do ta không chú ý...”

“Chuyện đó ta có thể hiểu.” Hoắc Dực chăm chú nhìn nàng, hỏi tiếp: “Nhưng bây giờ ta phải làm sao?”

Lâm Tam Tư bị làm khó, đáp: “Điện hạ...”

Nhìn bộ dạng của Lâm Tam Tư, Hoắc Dực liền gian xảo cười nói: “Sáng nay ta đã cho mời Hoa đại phu đến...”

“Gặp Hoa đại phu sao?” Lâm Tam Tư nhìn từ đầu đến chân Hoắc Dực, khẩn trương nói: “Điện hạ bị thương ở đâu phải không?”

Hoắc Dực lắc đầu: “Hoa đại phu nói với ta, nàng đã mang thai bốn tháng rồi, thời điểm này chỉ cần chú ý một chút thì sẽ không có vấn đề gì.”

Nói đến đây rồi thì người ngọc đến mấy cũng hiểu được, hướng chi là Lâm Tam Tư, người đã chung giường chung gối với Hoắc Dực trong một

thời gian dài, nghe xong nàng liền cắn môi cúi thấp đầu nói: “Hoa đại phu thật là...Lợi hại...Hmm...Ngay cả chuyện này cũng biết...”

Hoắc Dực đương nhiên sẽ không cho nàng chuyển chủ đề, “Cho nên, nàng phải chịu trách nhiệm với hành động vừa rồi của mình.”

Lâm Tam Tư đỏ mặt, nàng thề là lúc này nàng không có suy nghĩ gì cả, chỉ là lúc ôm hãn thì theo thói quen cấu hãn thôi, giống như cảm giác được nắm bóp một cái phao vậy.

Mặc dù chủ quan mà nói thì Lâm Tam Tư không hề muốn trêu chọc Hoắc Dực, nhưng trên thực tế thì nàng đã làm được chuyện này một cách rất hoàn mỹ, cho nên chẳng còn mặt mũi nào mà giải thích nữa cả. “Được thôi.”

Mới vừa dứt lời, Lâm Tam Tư liền cảm thấy hai chân bị nâng lên, cả người bị Hoắc Dực bế, nàng bối rối vòng tay ôm lấy cổ hãn, nhìn nụ cười xấu xa của hãn, có ý tốt nhắc nhở: “Điện hạ, đang là ban ngày...”

“Ban ngày thì sao?” Hoắc Dực cau mày, khí phách cao ngạo, “Không lẽ ta còn phải chọn đúng thời gian sao?”

Cũng không hãn vậy, chẳng qua Lâm Tam Tư nghĩ dù sao cũng là ban ngày, để người ta bắt gặp thì không hay.

Tựa như đoán được suy nghĩ của Lâm Tam Tư, Hoắc Dực nói: “Thư phòng của ta nếu chưa được ta cho phép, trừ nàng ra có ai dám vào?”

Lâm Tam Tư nghĩ cũng đúng, từ khi nàng mới vào đây, Dung bà bà đã nói với nàng thư phòng là cấm địa của phủ thái tử, không thể dễ dàng tiến vào. Nghĩ vậy nên Lâm Tam Tư cũng không nói thêm nữa, tùy ý để Hoắc Dực ôm nàng đi vào gian trong. Giường ở trong này không lớn lắm, dành để Hoắc Dực mỗi khi đọc sách mệt vào nghỉ ngơi, lúc này có việc đột xuất nên

Hoắc Dực cũng chẳng quan tâm lớn nhỏ, nhưng trong lòng đã suy tính đến việc cho người đổi lại một cái giường lớn hơn rồi.

Hai người ngủ đến quá trưa mới rời giường, Lý tẩu và Bách Hợp cứ loanh quanh trong bếp, mãi mà không thấy cửa thư phòng mở, hai người lại không dám gõ cửa, nên cứ đi đi lại lại giữa nhà bếp và thư phòng không biết bao nhiêu lần rồi, lúc này mới thấy Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư đi ra ngoài.

“Điện hạ, Lâm cô nương, cơm đã chuẩn bị xong rồi.” Lý tẩu và Bách Hợp vội vàng ra nghênh đón, hành lễ rồi nói: “Có dùng bữa luôn bây giờ không ạ?”

Hoắc Dực hờ hững gật đầu, Lâm Tam Tư ở trong ngực Hoắc Dực nói: “Lý tẩu và Bách Hợp đợi đã lâu rồi đúng không, hai người cũng đi ăn đi, không cần hầu hạ ta và điện hạ đâu.”

Lý tẩu và Bách Hợp nghe xong liền liếc mắt nhìn nhau, hai người đều biết là Lâm Tam Tư rất yêu quý các nàng, nhưng thái tử điện hạ lại đang ở đây, sao mà các nàng dám chứ? Với lại, đối với các nàng thì chuyện hầu hạ hai vị chủ tử ăn cơm là chuyện rất vui vẻ!

Song quả thật là bọn họ đợi lâu quá nên lúc này cũng có hơi đói rồi.

Lý tẩu nói: “Chúng nô tỳ không đói bụng, điện hạ và Lâm cô nương cứ dùng bữa trước đi.”

Lâm Tam Tư nhìn Lý tẩu và Bách Hợp, biết là các nàng sợ Hoắc Dực trách phạt, liền nhìn Hoắc Dực một cái, tay nhỏ bé khẽ vịn vẹo trong lòng bàn tay hẳn.

Hoắc Dực thấy nàng nháy mắt với mình, liền lạnh nhạt lên tiếng: “Sau này các người cứ nghe nàng, hôm nay không cần các người hầu hạ.”

Lâm Tam Tư không biết vì sao khi nghe được lời này của Hoắc Dực lại có cảm giác như cáo mượn oai hùm vậy.

Không có ai hầu hạ thì Hoắc Dực và Lâm Tam Tư vẫn dùng bữa rất ngon lành, vừa nói vừa cười, rất nhanh đã ăn xong, hai người trở về Thanh Lan các.

Hoắc Dực nhìn hai con chim trong lồng, không hỏi xem Lâm Tam Tư có thích hay không mà chỉ quan sát một chút, nhìn màu sắc thì đúng là chim họa mi thượng hạng, xem ra Tống Cảnh Ngưỡng cũng không đến nỗi quá ngu ngốc.

Lâm Tam Tư không thể không lên tiếng cảm ơn, dù sao người ta cũng là có ý tốt, vì nàng nên mới mua nó về, “Cảm ơn điện hạ, hai con họa mi này rất đẹp.”

Hoắc Dực dường như cũng không để ý lắm, chỉ “Ừ” một cái rồi đi vào phòng trước.

Hoắc Dực chớp mắt ở Thanh Lan các một chút, còn Lâm Tam Tư thì sáng dậy muộn, trước giờ cơm trưa cũng ngủ thêm một giấc rồi, lo lắng tối không ngủ được nên không đi ngủ trưa nữa. Hoắc Dực nằm nghỉ trên giường cũng không cần nàng hầu hạ, nên Lâm Tam Tư liền ngồi ở phòng ngoài chọn vải để may y phục cho hài tử.

Tính ra thì còn khoảng hơn năm tháng là hài tử ra đời rồi, mặc dù đây là lần đầu nàng làm mẹ, nhưng cũng biết chuẩn bị y phục cho hài tử, tuy vậy vẫn còn chút vấn đề mà nàng không chú ý đến. Bách Hợp cũng chỉ hiểu biết nửa vời giống nàng, nên không còn cách nào khác là gọi Lý tâu tới rồi cùng nhau bàn bạc.

Hai người chọn loại vải thượng hạng vừa thoải mái vừa thoáng khí, chỗ vải này cũng đủ để may mười bộ rồi, chỗ còn lại thì nàng để cho Bách Hợp

cất vào kho. Hai người đang làm thì đột nhiên Lý tẩu nói: “Cô nương có muốn may mấy cái yếm lớn hơn một chút không?”

Lâm Tam Tư nghe xong liền cúi xuống nhìn ngực mình, mặc dù nàng không có sắc đẹp hơn người, nhưng trên người chỗ nào cần đây đặn thì rất đầy đặn, ví như bộ ngực căng tròn này, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng tự tin.

Kể từ sau khi mang thai, nàng ăn uống không kiêng khem gì nên lên cân không ít, ngực cũng nở nang hơn trước, mấy cái yếm cũ đúng là nên thay rồi, nhưng nàng lại không biết phải may cỡ nào.

“Lý tẩu, người xem yếm của ta phải may rộng lên mấy cỡ mới vừa?”

Lý tẩu nhìn ngực Lâm Tam Tư, vì y phục nàng đang mặc không bó sát người, lại còn có hai lớp áo nên Lý tẩu nhìn không rõ. “Nô tỳ nhìn không ra, hay là để nô tỳ đo giúp cô nương được không?”

“Được, chúng ta vào phòng trong đi.” Lâm Tam Tư nói xong liền muốn đứng lên.

“Tăng thêm hai số.”

Một giọng nam trầm thấp mới ngủ dậy vang lên, dọa Lâm Tam Tư và Lý tẩu giật bản mình, nhất là Lý tẩu, lúc nàng đi vào đây đâu có biết là thái tử điện hạ đang nghỉ ngơi ở bên trong, nếu sớm biết thì nàng đã không nói chuyện cái yếm với Lâm cô nương rồi.

Lâm Tam Tư có chút khiếp sợ nói: “Tăng hai số có đủ không?” Nàng cảm thấy nơi đó dạo này nở nang rất hung mãnh!

“Đủ.” Hoắc Dực nhanh chóng đáp lại.

Lâm Tam Tư vẫn còn hơi nghi ngờ, Lý tẩu thì phản ứng nhanh hơn, nàng là người từng trải, đương nhiên hiểu được nguyên nhân, thái tử điện hạ và Lâm cô nương khi ở chung với nhau, thì tay của điện hạ chính là thước đo tốt nhất, nào cần đến nàng phải đi đo chứ!

“Nô tỳ biết rồi, để nô tỳ đi may.” Lý tẩu nói xong liền tươi cười lui xuống.

Lâm Tam Tư đứng bên ngoài, xoay người đã thấy Hoắc Dực rời giường, vốn là hai gian cách nhau một cánh cửa, nhưng Lâm Tam Tư muốn để cho thoáng nên đã mở to cửa ra, dùng hạt trân châu xâu lại để làm cái che, vừa đẹp mắt lại vừa thoáng mát.

Hoắc Dực từ từ bước ra, mọi người hay nói nữ nhân lúc mới ngủ dậy nhìn rất xinh đẹp, lúc này Lâm Tam Tư cảm thấy nam nhân cũng không thua kém chút nào. Lúc này Hoắc Dực một thân tuyết trắng lộ ra khí chất lạnh lùng của hãn, ánh mắt sâu thẳm, môi mỏng căng bóng, làm Lâm Tam Tư ngấm đến ngây cả người.

“Điện hạ tỉnh sao không nói một tiếng?” Lâm Tam Tư mỉm cười, cố ý nhíu mày nói: “Còn nghe trộm chúng ta nói chuyện.”

“Ta không nghe trộm.” Hoắc Dực đi tới trước mặt Lâm Tam Tư, đưa tay vuốt ve chóp mũi nàng, sủng nịch nói: “Mà là do nàng ngốc quá làm ta tỉnh dậy.”

Lâm Tam Tư khó hiểu hỏi: “Tại sao?”

Hoắc Dực thăm thở dài, cười nói: “Đồ lót của mình mà nàng cũng không rõ kích cỡ sao?”

“Ta vốn vẫn biết mà.” Lâm Tam Tư lúng túng giải thích: “Chỉ vì gần đây đột nhiên tăng cân nhiều quá, lại chưa đo lại nên ta mới không chắc...”

Hoắc Dực nhíu mày, “Y phục nàng mặc bây giờ có gì khác với trước đây không?”

Lâm Tam Tư không hiểu sao Hoắc Dực lại hỏi kỳ vậy, liền cúi đầu nhìn một chút, không thấy có gì khác biệt hết. “Không khác gì mà, chỉ mới hơn thôi, là đồ mới may mà thợ may đưa tới.”

Hoắc Dực toát mồ hôi lạnh, nói: “Lớn hơn một số so với trước đây.”

“Hả?” Lâm Tam Tư không thể tin được, “Ta lên cân nhiều vậy sao? Không phải đâu, thợ may chưa từng đo lại cho ta mà!”

Hoắc Dực mím môi, thật hết nói nổi với sự ngốc nghếch của nàng. “Chính ta bảo với ông ấy tăng lên một số.”

“Chẳng trách mà vậy!” Lâm Tam Tư lúc này mới hiểu, “Bảo sao ta lên cân như vậy mà y phục mặc vào vẫn cử động thoải mái như thế được!”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư, cảm thấy cả trái tim như đang rỉ máu...

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Hoắc Dực đứng trước mặt Lâm Tam Tư, ánh mắt không nhìn ra tâm tình, chỉ có đôi lông mày nhíu lại thể hiện ra rằng hắn không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. “Y phục của hài tử thế nào rồi?”

Lâm Tam Tư đưa bản vẽ của nàng cho Hoắc Dực xem, “Điện hạ xem xem kiểu dáng này có được không?”

Hoắc Dực nhận lấy tờ giấy, lướt qua một cái, không khỏi có phần kinh ngạc, tuy nói những nữ nhân xuất thân là tiểu thư khuê các đều rất tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng bức vẽ của Lâm Tam Tư lại có phần khác biệt, hắn thật sự chưa từng nhìn thấy qua, “Nàng từng học vẽ tranh sao?”

Bất luận là trước hay sau khi xuyên không thì việc Lâm Tam Tư thích làm nhất chính là vẽ tranh, trước khi xuyên không nàng đã từng học một khóa phác họa rồi, sau khi xuyên không thì đều ở trong phòng không có việc gì làm, nên nàng hầu như đều giết thời gian cho việc vẽ tranh, vì vậy mà chất lượng các bức vẽ của nàng thật không hề tệ, còn mang một chút hơi hướng của thời hiện đại nữa.

Lâm Tam Tư rất hiểu phản ứng của Hoắc Dực, nói: “Cha ta từng mời thầy về dạy ta, vị sư phụ này đã từng sống một thời gian ở ngoại quốc nên nét vẽ rất khác biệt nước chúng ta.”

“Thì ra là vậy.” Hoắc Dực gật đầu, trả giấy cho Lâm Tam Tư, “Cứ làm theo bản vẽ này đi.”

Lâm Tam Tư nở nụ cười, nàng vốn không có ý định đi trưng cầu ý kiến của Hoắc Dực về vấn đề y phục của hài tử, vì nàng nghĩ Hoắc Dực bận rộn

như vậy chắc chẳng quan tâm đến mấy chuyện này đâu, nhưng hiện tại Hoắc Dực không chỉ tham dự vào, mà còn đồng ý với ý tưởng của nàng nữa, nàng đương nhiên là vô cùng cao hứng.

“Vâng.”

Hoắc Dực nói chuyện với Lâm Tam Tư trong Thanh Lan các một lúc, lại ăn thêm chút điểm tâm Lý tẩu đưa tới, trời đã dần tối, vốn định đưa Lâm Tam Tư đi dạo thì lại thấy Tổng Cảnh Ngưỡng vội vã chạy tới.

“Điện hạ, thuộc hạ có chuyện muốn bẩm báo.” Tổng Cảnh Ngưỡng đứng ngoài cửa nói.

Hoắc Dực lạnh nhạt liếc hẳn một cái: “Nói đi.”

Tổng Cảnh Ngưỡng nhìn lên thấy Hoắc Dực đang cầm đồ may vá của Lâm Tam Tư thì nét mặt trở nên rất kỳ quái, bộ dạng muốn nói lại thôi, cắn răng nói: “Thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

Chân mày của Hoắc Dực khẽ nhăn lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, làm Tổng Cảnh Ngưỡng sợ run cả chân, không dám nhìn lại.

Lâm Tam Tư nghe vậy liền đặt đồ trong tay xuống rồi nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, trong lòng cũng đoán được hẳn là có chuyện rất khẩn cấp nhưng không tiện nói với nàng, liền đưa tay kéo nhẹ vạt áo người bên cạnh, dịu dàng nói: “Điện hạ, nếu có chuyện quan trọng thì chàng đi đi, chàng ở đây thì ta cũng không may được quần áo.”

Khí lạnh toát ra từ người Hoắc Dực vì câu nói của nàng mà giảm đi rất nhiều, ánh mắt hẳn thờ ơ liếc Tổng Cảnh Ngưỡng một cái rồi đứng dậy lướt qua hẳn đi ra ngoài.

Tổng Cảnh Ngưỡng rùng mình một cái, cảm kích cười với Lâm Tam Tư rồi xoay người đi đằng sau Hoắc Dực.

Hoắc Dực dẫn Tống Cảnh Ngưỡng đi về phía thư phòng, Lâm Tam Tư trong lòng không khỏi suy nghĩ, Tống thị vệ này bình thường luôn rất tùy tiện, nói chuyện không cần giữ ý, nhưng hôm nay lại làm sao vậy? Rốt cục là chuyện quan trọng đến đâu mà không thể cho nàng biết?

Tống Cảnh Ngưỡng đi theo sau Hoắc Dực, nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng không khỏi kêu khổ, vừa rồi ở trước mặt Lâm tiểu thư, hắn cố ý giấu diếm là vì đoán chắc chuyện này điện hạ cũng sẽ không muốn để cho Lâm tiểu thư biết. Nhưng vấn đề bây giờ là điện hạ vẫn chưa biết hắn muốn nói gì, rất sợ là điện hạ sẽ trách hắn chuyện bé xé ra to!

Đến thư phòng, sắc mặt của Hoắc Dực còn lạnh hơn bình thường: “Nói!”

Tống Cảnh Ngưỡng lập tức đáp: “Điện hạ, công chúa nhà Hồ tới.”

Hoắc Dực phản ứng rất thờ ơ, nói: “Là chuyện này?”

Tống Cảnh Ngưỡng hoảng hốt, chẳng lẽ chuyện này còn không quan trọng sao? “Vâng.”

Hoắc Dực liếc Tống Cảnh Ngưỡng một cái, nói: “Có phải người quá rảnh rồi không có việc gì làm không?”

“Dạ?” Tống Cảnh Ngưỡng không phản ứng kịp, sau khi hiểu được ý của Hoắc Dực thì mới vội vàng đáp: “Sau khi thuộc hạ xác định nàng ta đã tới kinh thành, đã sớm đến gặp rồi khuyên nàng ta trở về, nhưng nàng ta không chịu, một mực muốn gặp ngài cho bằng được.”

Ánh mắt của Hoắc Dực trở nên u tối, dáng vẻ không kiên nhẫn hỏi: “Vì sao?”

Tống Cảnh Ngưỡng nhìn Hoắc Dực, thầm nghĩ ngài biết rất rõ là công chúa nhà Hồ thích ngài nên mới đuổi đến kinh thành, còn cố ý hỏi nữa, liền cúi thấp đầu lúng túng nói: “Còn không phải bởi vì thích ngài...”

Hoắc Dực nheo mắt lại, dáng vẻ lãnh khốc không thấy một chút nhu tình: “Ta không gặp.”

Tống Cảnh Ngưỡng lắc đầu, dùng cảm lên tiếng khuyên nhủ: “Điện hạ, ngài cứ trốn tránh như vậy cũng không phải là cách...”

Hoắc Dực nheo mắt nhìn thẳng Tống Cảnh Ngưỡng, dọa hấn vội vàng ngậm miệng, hai hàm răng run rẩy va vào nhau. “Điện hạ...thuộc hạ nói là...nói là...Công chúa nhà Hồ cứ bám mãi không tha như vậy, thật quá mất mặt rồi!”

Hoắc Dực xua tay, “Người là do người cứu, người tự nghĩ cách giải quyết đi.”

Tống Cảnh Ngưỡng mặt như đưa đám, “Nhưng nàng ta thích điện hạ... Còn muốn gả cho ngài...”

Hoắc Dực nghe xong, ánh mắt liền trở nên sắc bén, nói: “Ta không thích người này, hạn cho người trong vòng ba ngày phải giải quyết xong, nếu không người cũng sẽ nhận hậu quả giống như Hà Tất Kỳ.”

Tống Cảnh Ngưỡng vẫn còn muốn nói: “Điện hạ...”

Hoắc Dực mất hết kiên nhẫn, nói: “Người lại muốn cò kè mặc cả?”

Tống Cảnh Ngưỡng sợ hãi nuốt lời định nói trở về, “Thuộc hạ đã biết.” Trong lòng vẫn không thể hiểu nổi, hẳn thấy công chúa nhà Hồ kia không tệ mà, dáng vẻ xinh đẹp, tính tình ngay thẳng, mà nam nhân tam thê tứ thiếp là bình thường, huống hồ người còn là thái tử điện hạ, sớm muộn gì cũng có hậu cung ba ngàn, hiện giờ thêm một mỹ nữ nữa thì có gì là không thể chứ?!

Hoắc Dực hờ hững nhìn ra chỗ khác, hỏi: “Chuyện của An vương thế nào rồi?”

Không bị Hoắc Dực nhìn nên Tống Cảnh Ngưỡng thoải mái hơn rất nhiều, “Hồi điện hạ, thuộc hạ đã tra ra hẳn có quan hệ với người nước Tần, thuộc hạ đã cho người theo dõi người liên lạc, chờ điện hạ ra lệnh, thuộc hạ có thể lập tức bắt giữ người này.”

“Chuyện này không được nóng vội, tránh bứt dây động rừng.” Hoắc Dực cầm bút viết một chữ nhân ra giấy, cười nói: “Ta thích thả sợi dây dài câu con cá lớn.”

Tống Cảnh Ngưỡng trầm tư một chút, nói: “Điện hạ đang nhắm đến Ninh vương?”

Hoắc Dực nói: “Nói ra suy nghĩ của người đi.”

“Thuộc hạ nghĩ là, trong kinh thành người thân cận nhất với An vương cũng chỉ có Ninh vương, huống hồ gần đây An vương phi vẫn đang ở Ninh phủ, việc này chắc hẳn ẩn chứa một bí mật không muốn cho người khác biết, với lại Ninh vương vốn cũng không phải là đèn đã cạn dầu.” Tống Cảnh Ngưỡng nghĩ, hẳn đã từng quen biết với Ninh vương, mặc dù không thích người này, nhưng hẳn lại bị ấn tượng bởi sự si tình của Ninh vương, không khỏi cảm thấy đáng tiếc, “Đời này Ninh vương luôn cẩn thận, không ngờ lại bại trong tay hai nữ nhân, đúng là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (ý chỉ người trước, kẻ sau không ai bằng).”

Hoắc Dực đạm mạc cười: “Sao vậy? Dường như người rất cảm động với chuyện này?”

“Thuộc hạ nào có...” Nhìn ánh mắt âm hiểm của Hoắc Dực, Tống Cảnh Ngưỡng vội nói: “Hôm nay thuộc hạ chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là đưa công chúa nhà Hồ kia trở về.”

Hoắc Dực gật đầu, cuối cùng cũng khen ngợi Tống Cảnh Ngưỡng một câu: “Rất tốt.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Năm ngày sau Hoắc Dực trở về kinh, cả kinh thành vốn yên bình lúc này trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết, dân chúng xếp hàng dài đứng hai bên đường, muốn được nhìn thấy thái tử điện hạ chiến thắng trở về.

Bên ngoài phủ thái tử khoa chiêng gõ trống, còn bên trong phủ thì gió êm sóng lặng, Lâm Tam Tư thấy ồn ào quá nên đã bảo Bách Hợp ra đóng cổng lại, an vị ngồi trong phòng may xiêm y, trên bàn bày một giỏ đồ may vá và một đĩa trái cây Bách Hợp mới bưng tới. Sau khi mang thai nàng ăn rất nhiều trái cây, giờ da mặt căng mềm như có thể bấm ra nước rồi.

Lúc Hoắc Dực vào nhà, liền thấy Lâm Tam Tư đang ngồi yên lặng khâu vá dưới cửa sổ, ánh mắt nàng trong suốt gợn sóng, lông mi thật dài khe run, phần gò má bị bóng râm che khuất.

Hoắc Dực đi tới ôm Lâm Tam Tư vào lòng, cúi đầu nói: “Bên ngoài náo nhiệt như vậy, sao nàng không ra xem một chút đi?”

Lâm Tam Tư sợ kim đâm vào người Hoắc Dực nên liền bỏ đồ trong tay vào rổ, xoay người tựa vào ngực Hoắc Dực, cười nói: “Chàng còn nói được! Bên ngoài náo nhiệt như vậy là vì ai hả?”

Hoắc Dực xem thường nhíu mày: “Ta không xem trọng mấy thứ đó.”

“Vậy điện hạ coi trọng cái gì?”

Hoắc Dực lộ ra nụ cười bí hiểm, mắt nhìn chăm chú Lâm Tam Tư, nhẹ véo gương mặt bầu bĩnh của nàng, nói: “Nàng đang tra khảo ta đấy à?”

Lâm Tam Tư cười đáp: “Ta nào dám...”

Hoắc Dực thu hồi ánh mắt, hần coi trọng điều gì nhất ư? Khi còn bé người hần thích nhất chính là mẫu phi, lớn hơn chút thì muốn lấy được sự yêu thương của phụ hoàng, trưởng thành thì nhắm đến ngôi vị thái tử, còn hôm nay...điều hần coi trọng nhất chính là cái người vừa xinh đẹp vừa có nụ cười tươi đang ở trong ngực hần này!

Hoắc Dực mỉm cười, cứng chiều nhẹ điểm lên đầu mũi Lâm Tam Tư, nói: “Buổi trưa nàng ăn không ít, ta và nàng vào vườn đi dạo một chút đi.”

Lâm Tam Tư gật đầu rồi lại hỏi: “Điện hạ, chàng đã trở về kinh được mấy ngày rồi mà không cần vào triều sao?”

Hoắc Dực nghe vậy liền híp mắt lại, đáp: “Ngày mai ta đi.”

“Vậy sáng mai điện hạ ăn sáng rồi mới đi đúng không?”

“Ừ.”

“Điện hạ muốn ăn gì?”

Hoắc Dực dường như đoán ra được suy nghĩ của Lâm Tam Tư, liền nói: “Chuyện đó Lý tấu sẽ chuẩn bị, nàng không cần quan tâm.”

Ý định của nàng bị Hoắc Dực phát hiện ra rồi, Lâm Tam Tư không thể làm gì khác là ngoan ngoãn nghe lời, cúi đầu nói: “...Ta biết rồi.”

Sáng hôm sau Hoắc Dực vào cung, hần đã dặn Lý tấu và Bách Hợp không được đánh thức Lâm Tam Tư, cứ để cho nàng ngủ đến lúc tự tỉnh.Lâm Tam Tư quả nhiên cũng không phụ sự quan tâm của Hoắc Dực, ngủ đến lúc mặt trời lên cao mới miễn cưỡng tỉnh lại.

Tuy nhiên không phải là nàng tự tỉnh, mà là bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức.

“Bách Hợp, bên ngoài có chuyện gì vậy? Sao âm thế?” Thấy Bách Hợp đi vào, Lâm Tam Tư hỏi.

Bách Hợp không ngờ là Lâm Tam Tư đã tỉnh, sau khi bước vào liền nhú chặt mày, tay bưng đĩa trái cây cũng hơi nghiêng vẹo. “Không biết là có chuyện gì mà từ sáng sớm đã có người canh giữ ở cổng lớn rồi, lúc này lại càng nhiều người hơn, nô tỳ vừa mới nhìn qua khe cửa thì thấy đông nghịt một đám, chắc cũng phải ba bốn mươi người.”

Lâm Tam Tư xốc chăn muốn xuống giường, Bách Hợp thấy thế liền vội vàng để đĩa trái cây xuống, chạy tới đỡ nàng. “Không biết mấy người kia là ai, chen chúc ở cửa muốn làm gì...”

Lâm Tam Tư nghĩ một chút rồi nói: “Điện hạ lâm triều rồi sao?”

Bách Hợp gật đầu đáp: “Vâng, đã đi từ sớm rồi.”

“Bây giờ điện hạ hẳn đã hạ triều rồi, chắc sắp về thôi.” Lâm Tam Tư ngó ra bên ngoài, ánh mắt trong suốt không lộ ra thần sắc, vừa mừng lại vừa lo, “Chờ mà xem, lát nữa sẽ còn nhiều người hơn cơ!”

Bách Hợp cau mày không hiểu nổi: “Không thể nào, cổng kia quanh năm không mở, đứng chặn ở đó để làm gì.”

Lâm Tam Tư chỉ cười không đáp, Hoắc Dực bị cấm túc ở phủ thái tử đã hai năm, cũng đã nhiều lần lan truyền tin ngôi vị thái tử sắp bị đổi chủ, ban đầu còn có một bộ phận đại thần để tâm đến chuyện của Hoắc Dực, nhưng sau đó mãi mà không thấy có chút biến chuyển gì. Lâu dần, phủ thái tử vốn đông đúc trở nên vắng vẻ hoang tàn, mọi người dần dần quên mất đi sự huy hoàng của phủ thái tử, người tên Hoắc Dực cũng theo đó mà biến mất trong tâm trí của mỗi người.

Nhưng lần này Hoắc Dực đột ngột phụng mệnh hoàng thượng đi đánh trận, dẹp yên được quân nhà Hồ, trả lại sự bình yên cho biên cương, lập

được công lớn. Cho nên có người đoán rằng điện hạ lần này sẽ được giải trừ lệnh cấm và giành lại những quyền vốn thuộc về hẳn.

Vì vậy hôm nay mấy người kia theo thói quen đến đứng trước cổng phủ thái tử cũng không phải điều gì lạ.

Không biết trong số bọn họ, có bao nhiêu người là một lòng thần phục Hoắc Dực, bao nhiêu người là kẻ tiểu nhân mượn gió bẻ măng? Thêm nữa, có những người nào đã từng tham gia vào việc hãm hại cha nàng?

Lâm Tam Tư nhẹ lắc đầu, cố gắng không suy nghĩ nữa, nói: “Bách Hợp, Lý tẩu đã nấu xong canh hạt sen chưa?”

Bách Hợp che miệng cười nói: “Chuyện tiểu thư phân phó sao Lý tẩu có thể quên được, đã nấu xong rồi, điện hạ trở về là có thể uống ngay.”

Bách Hợp hầu hạ Lâm Tam Tư rửa mặt, lại ăn chút điểm tâm, đoán chừng thời gian cũng không còn nhiều, Lâm Tam Tư liền nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài đón điện hạ.”

“Vâng.”

Bách Hợp đi vào lấy từ rương quần áo một cái áo choàng màu đỏ tươi, giúp Lâm Tam Tư mặc vào, “Gió thổi mạnh lắm, tiểu thư đừng để bị cảm lạnh.”

Lâm Tam Tư vì ở trong nhà suốt nên không biết là bên ngoài gió thổi mạnh, lúc này đi ra cửa mới thấy lá cây đã bị gió thổi rơi đầy sân, liền cười nói: “Gió bắt đầu thổi mạnh thật rồi.” Ngừng một lúc lại nói: “Lấy cho ta cái áo choàng xanh trong rương của điện hạ.”

“Dạ.” Bách Hợp gật đầu rồi quay vào phòng lấy, lúc đi ra thấy Lâm Tam Tư đang cúi đầu đá lá cây, không khỏi bật cười: “Sáng sớm nô tỳ dậy đã thấy lá rơi đầy sân rồi, đã cùng Lý tẩu quét một lần, thế mà bây giờ lại thế

này.” Bách Hợp nghĩ tới thái tử lát nữa trở về mà thấy trên sân đầy lá cây thế này thì chắc chắn sắc mặt sẽ rất khó coi, liền nói: “Tiểu thư, để nô tỳ quét sân cho sạch sẽ đã.”

Lam Tam Tư cũng nghĩ đến điều này, Hoắc Dực từ trong cung về chắc tâm trạng cũng không được tốt lắm, không thể để chàng bức bối thêm được, liền gật đầu nói: “Được.”

Sau khi quét sạch sẽ sân trước của Thanh Lan các xong, hai người mới cùng nhau đi tới đại môn.

Một lúc sau, Hoắc Dực vừa đi tới cổng thì đại môn đã được mở ra, Lâm Tam Tư đưa mắt nhìn, trong lòng liền hiểu ra ngay, lệnh cấm của Hoắc Dực thật sự đã được giải trừ rồi.

Hoắc Dực lạnh lùng đi lướt qua trước mặt các quan viên, tựa như xung quanh không hề có ai, khiến cho mấy tên đang muốn nịnh bợ có phần lúng túng.

Cả đám lên tiếng khen ngợi: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ.”

Hoắc Dực nghe vậy thì dừng bước, chậm rãi quay người, vóc dáng cao lớn đứng giữa đám đại thần càng làm nổi bật lên khí chất lạnh lùng khác người, hãnh khê nhếch môi, mắt nhìn vào một người vừa nói, ánh mắt lạnh như băng khiến người ta không dám nhìn thẳng. “Chuyện vui gì vậy?”

Đại thần kia bị câu hỏi của điện hạ làm cho thụ sủng nhược kinh, hồn nhiên không để ý đến sự lạnh lẽo trong thanh âm của Hoắc Dực, đáp: “Điện hạ tiêu diệt được Hồ nhân, là người có công lớn nhất của Nam Dạ quốc, hoàng thượng không những giải trừ lệnh cấm mà còn dành tặng điện hạ nhiều lời khen ngợi, thật sự là rất đáng mừng!”

Hoắc Dực nhìn vị đại thần kia, hồi lâu sau vẫn không đáp lại, mãi đến khi người kia trở nên hoảng loạn, hãnh mới thờ ơ thu hồi tầm mắt, lướt qua

mọi người một lượt rồi nói: “Hôm nay ta mệt rồi, thứ cho ta không thể tiếp các người, mời trở về.”

Vẻ thất vọng của mọi người đều hiện rõ trên nét mặt, Hoắc Dực cũng chẳng rảnh mà để ý, lập tức xoay người đi vào bên trong, cánh cổng lớn cũng đóng lại ngay sau đó.

Lúc cửa còn chưa đóng, Lâm Tam Tư đã tranh thủ nhìn đám quan viên bên ngoài, có vài người nàng biết, có người thì hoàn toàn xa lạ, có người thì có ấn tượng rất sâu sắc, tầm mắt của nàng nặng nề lướt qua bọn họ, cảm xúc trong lòng không khống chế được mà cuộn trào, đến cả Bách Hợp đang đỡ nàng cũng cảm thấy khác thường.

“Tiểu thư sao vậy?” Bách Hợp không hiểu chuyện nên trong lòng rất lo lắng.

Lâm Tam Tư nghe Bách Hợp gọi thì mới hồi phục được tinh thần, cười đáp: “Ta không sao?”

Bách Hợp đang định hỏi thêm thì Lâm Tam Tư đã đẩy tay nàng ra rồi đi ra đại môn đón thái tử điện hạ.

“Điện hạ.” Lâm Tam Tư lúc ở Ninh vương phủ thì chỉ là một nha hoàn làm trong phòng giặt đồ, vào phủ thái tử cũng lấy thân phận nha hoàn để vào hầu hạ Hoắc Dực, y phục nàng mặc không khác biệt nha hoàn lắm, trái lại còn có phần khiêm tốn hơn. Nhưng hôm nay nàng lại cố ý đánh một lớp phấn mỏng, mặc cái váy xanh nhạt làm tôn lên dung nhan kiều diễm như hoa sen mới nở, thân hình duyên dáng khiến người ta nhìn mà kinh ngạc. “Trở về rồi.”

Hoắc Dực thấy Lâm Tam Tư đi về phía hăn, liền mỉm cười rồi bước nhanh tới chỗ nàng.

Hăn cầm lấy tay Lâm Tam Tư, dịu dàng nói: “Sao nàng lại ra đây?”

Lâm Tam Tư ngẩng mặt lên, từ khoảng cách gần, nàng có thể nhìn thấy ánh mắt ấm áp của Hoắc Dực. “Gió thổi lạnh, điện hạ lại không mang theo áo choàng, nên ta tới đưa cho chàng.”

Lâm Tam Tư đang muốn kiễng chân lên mặc áo cho Hoắc Dực thì Hoắc Dực đã nhanh chóng khom lưng xuống cho cao bằng nàng, Lâm Tam Tư thấy thế liền mím môi cười, dịu dàng mặc áo choàng cho Hoắc Dực, lúc mặc xong liền bị hắn ôm chặt vào lòng.

Tống Cảnh Ngưỡng đứng phía xa thấy thế thì kinh ngạc muốn rớt cằm, cúi đầu nhìn cái áo choàng nâu trong tay, lông mày không khỏi nhíu chặt lại. Lúc ở trong hoàng cung đi ra hắn đã đưa áo cho điện hạ, thế mà điện hạ lại không thèm nhận, hoàn toàn thờ ơ ý tốt của hắn!

Tống Cảnh Ngưỡng buồn bực không thôi, là do hắn không hiểu ý của điện hạ sao? Có phải là điện hạ muốn hắn đổi cái áo màu khác, hay là muốn hắn chủ động mặc áo cho điện hạ?

Nam nhân lại đi mặc áo cho nam nhân? Việc này không hay lắm đâu...

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Sau khi Hoắc Dực được khôi phục tự do, đại môn phủ thái tử vẫn đóng chặt như cũ, những người muốn tới nịnh nọt đều bị Hoắc Dực lấy lý do thân thể khó chịu, cần tĩnh dưỡng để chặn lại bên ngoài, làm cả đám người nóng nảy vô cùng, nhưng trên mặt thì vẫn ra vẻ chính nhân quân tử, như thể rất thành tâm muốn được gặp thái tử diện hạ.

Cứ thế hết lần này tới lần khác vị thái tử máu lạnh kia đều chẳng thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì đang diễn ra bên ngoài, cả ngày chỉ ở bên phụng bồi Lâm Tam Tư, nháy mắt đã qua ba tháng.

Ba tháng này, trong kinh thành xảy ra mấy lần trộm cướp, từ khi thiên hạ thái bình, các vụ trộm cắp rất ít phát sinh, huống hồ mấy vụ trộm lần này lại không giống với trước đây, đồ bị trộm không phải là vàng bạc châu báu hay những bức tranh chữ, mà là các nữ tử chưa xuất giá.

Có thiên kim tiểu thư con quan, có hoa khôi thanh lâu, có cả những cô nương trong sạch con nhà dân bình thường, ngay cả những cung nữ hầu hạ trong cung cũng có...Có thể nói rằng hung thủ bắt cóc không hề tuân theo một quy tắc nào, trên phố đồn đại người gây ra vụ này là Thái Hoa Đại Đạo, nhưng theo như mọi người biết thì Thái Hoa Đại Đạo đã mai danh ẩn tích từ mười năm trước rồi. Bây giờ bỗng xảy ra hiện tượng các nữ nhân đột ngột mất tích, nha môn cũng vì thế mà nhận được tin báo án suốt ngày, kinh thành sục sôi, nhà nào có con gái đều đóng chặt cửa không ra ngoài vì sợ bị Thái Hoa Đại Đạo nhắm làm mục tiêu.

Song đối với những chuyện này, phủ thái tử lại như thể không hề hay biết, cuộc sống vẫn trôi qua rất êm đềm.

Sau khi lệnh cấm được giải trừ, trừ việc Hoắc Dực cáo bệnh không lên châu sớm ra thì những thứ khác đều được khôi phục lại như trước đây, nha hoàn và nô tài tăng lên nhiều, nhưng bọn họ đều không cần phải hầu hạ chủ tử. Hoắc Dực tính tình lãnh đạm, đừng nói là hầu hạ, ngay cả muốn gặp hẳn một lần đã là rất khó rồi, mà Lâm Tam Tư thì đã quen với việc được Lý tấu và Bách Hợp hầu hạ nên không cần thêm ai nữa, cho nên những nha hoàn nô tài mới vào phủ liền nghe theo sự sắp xếp của Lý quản gia, sửa sang dọn dẹp lại phủ thái tử một lượt.

“Điện hạ, khoảng đất trồng rau ở sân sau có cần xây mới lại không ạ?” Quản gia Lý Vinh là quản gia cũ của phủ thái tử, sau khi Hoắc Dực bị giam cầm, ông và Lý tấu đều bị đuổi ra khỏi phủ, nhưng ông vẫn luôn luôn trung thành, nên bèn tìm tạm một công việc bên ngoài để lưu lại kinh thành, chờ đợi đến ngày được quay về phủ thái tử.

Lúc trở về ông phát hiện ra mảnh đất vốn được trồng hoa giờ đây lại chuyển sang trồng các loại dưa leo và trái cây rau củ, trong lòng có phần thắc mắc. Sau khi hỏi Lý tấu thì mới biết rõ sự tình, xưa nay ông hiểu tính tình của Hoắc Dực, nếu không phải là người mà thái tử yêu thương, thì có ai dám can đảm đổi hậu viên lớn như vậy thành nơi để trồng rau củ cơ chứ? Ông khom lưng đứng bên ngoài thư phòng, cách một cánh cửa xin chỉ thị của Hoắc Dực.

Hoắc Dực rất yên tâm về năng lực làm việc của Lý Vinh, nhưng mảnh đất kia... Hoắc Dực gấp tấu chương trong tay lại, ánh mắt chột ánh lên sự ấm áp: “Trừ mảnh đất đó ra, còn lại cứ theo ý của người mà xử lý.”

Lý Vinh nhận lệnh xong liền lui xuống, sai bọn hạ nhân quét dọn từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài phủ thái tử một lượt, làm cho phủ thái tử trở nên sáng bừng hẳn lên, mà vườn rau nơi không hề ăn nhập gì với khung cảnh của phủ lại được bảo tồn rất kỹ lưỡng, cách một thời gian lại có người đến nhổ cỏ bón phân một lần.

Lâm Tam Tư tỉnh thoảng cũng sẽ bảo Bách Hợp dắt nàng qua đó nhìn một cái, thấy rau dưa và trái cây mọc rất tốt, đôi lúc nàng lại nổi tính trẻ con, bảo Bách Hợp đi hái rồi làm thức ăn cho bữa tối luôn.

Mang thai đã được tám tháng nên bụng Lâm Tam Tư lúc này rất lớn, tháng trước vừa mới may y phục mới thì tháng này mặc đã thấy hơi chật rồi, làm Cung sư phụ không còn cách nào khác là phải liên tục may thêm, nhưng dù may nhiều thì tay nghề của Cung sư phụ cũng không hề thay đổi, chất liệu vải mà ông chọn cũng rất tốt, cộng thêm sự phối hợp hoa văn và màu sắc, làm cho Lâm Tam Tư tuy đang mang thai nhưng mặc đồ vào vẫn thể hiện ra được dáng vẻ thướt tha mềm mại khiến người ta yêu thương.

Đã qua mấy ngày mưa liên tiếp, hôm nay trời đã trở nên quang đãng dễ chịu, Lý tẩu và Bách Hợp liền chuyển ghế phù dung ra bên ngoài rồi đỡ Lâm Tam Tư ngồi xuống phơi nắng.

Bách Hợp quỳ xuống trên đệm bên cạnh Lâm Tam Tư, nhẹ nhàng nắm bóp chân cho nàng, nói: “Tiểu thư, phơi nắng thế này sẽ tốt cho tiểu công tử trong bụng tiểu thư sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Tam Tư gật đầu đáp, vì thai đã lớn nên có khi nửa đêm nàng ngủ không được thoải mái, lúc xoay người duỗi chân liền bị chuột rút ngay, đau đến mức cứng cả chân lại không cử động nổi. Bách Hợp và Lý tẩu ngủ ở phòng bên trong Thanh Lan các, nghe thấy Lâm Tam Tư kêu đau thì vội vàng chạy tới, nhưng lại bị Hoắc Dực phát tay cho lui xuống. Hắn đỡ Lâm Tam Tư nằm ngửa ra, cẩn thận xoa bóp cho nàng, mãi đến khi cơn đau hết thì mới ôm nàng ngủ.

Mấy lần như thế Lâm Tam Tư đều rất ngỡ ngàng, nàng nghe người ta nói bị chuột rút có thể là do thiếu canxi, nên tranh thủ thời tiết đẹp thì liền ra hành lang phơi nắng. Nói: “Lần trước do phơi nắng thường xuyên nên rất hiệu quả, mấy ngày nay vì mưa nên thiếu ánh mặt trời, đêm đi ngủ lại bị chuột rút.”

Lý tâu đang cầm một cái chần lông chồn mềm để đắp cho Lâm Tam Tư, nghe thế liền nói: “Đều tại nô tỳ, mấy hôm nay nô tỳ ngủ say quá nên không nghe thấy tiếng kêu của cô nương.”

“Mấy hôm này cũng không đau như mấy lần trước nữa rồi.” Lâm Tam Tư lắc đầu, nói: “Vớ lại ta còn chưa kêu thì điện hạ đã phát hiện ra trước rồi, được chàng xoa bóp ta thấy đỡ nhiều lắm.”

Bách Hợp ngẩng đầu lên, vui vẻ nói: “Điện hạ đối với tiểu thư thật tốt! Lão gia và phu nhân mà biết được thì không biết là sẽ vui đến mức nào!”

Lâm Tam Tư nghe vậy chỉ khẽ cười, tuy rằng phụ thân nàng chưa được lật lại bản án, nhưng vì có Hoắc Dực nên cha mẹ ở trong lao không còn phải chịu khổ, song dù sao thì nơi đó cũng không thể bằng với Lâm phủ được, vẫn phải nghĩ cách để đưa hai người ra người sớm một chút mới tốt.

Tuyên Nhi ở nhà đại bá cũng quen rồi, lúc Hoắc Dực còn chưa về kinh, Hà Tất Kỳ đã một lần đưa Tuyên Nhi tới đây gặp nàng, lúc đấy nàng mới biết là Hoắc Dực vẫn luôn âm thầm chiếu cố Tuyên Nhi, còn mời thái y trong cung để trị bệnh cảm cho Tuyên Nhi.

Hiện giờ Tuyên Nhi không chỉ khỏe mạnh mà vóc dáng cũng cao lớn hơn rồi, nàng thật sự rất mừng, lúc biết Tuyên Nhi ở nhà đại bá rất thoải mái, nàng liền khước từ lời đề nghị để Tuyên Nhi ở lại phủ thái tử của Hà Tất Kỳ, cho Tuyên Nhi trở về nhà đại bá. Hà Tất Kỳ sau đó đã mời thầy dạy học đến nhà để dạy cho Tuyên Nhi và mấy hài tử nhà đại bá.

Đối với sự an bài tỉ mỉ của Hà Tất Kỳ, Lâm Tam Tư đương nhiên hiểu đây là do có Hoắc Dực, nếu không có Hoắc Dực phân phó thì Hà Tất Kỳ không thể nào đi làm mấy chuyện đó được! Lâm Tam Tư vô cùng cảm kích Hoắc Dực, thật muốn dành cả đời này để báo đáp chàng!

Sau khi sống lại, nàng biết mình không thể chỉ biết sống cho riêng mình, mà bên nàng còn có người thân ruột thịt là cha mẹ và Tuyên Nhi. Một ngày

nào đó, nàng nhất định sẽ gây dựng lại sự huy hoàng cho Lâm phủ, đưa mọi thứ trở về vị trí ban đầu.

“Đúng vậy đó!” Lý tẩu cầm đệm sưởi đưa cho Lâm Tam Tư, cười nói: “Điện hạ chưa bao giờ đối với ai mà tốt như vậy, kể cả là ngày xưa lúc Bùi tiểu thư vào trong phủ, thái độ của điện hạ đối với nàng ta cũng rất lạnh nhạt.”

Lâm Tam Tư biết người mà Lý tẩu nhắc đến là thiên kim tiểu thư Bùi Ngọc Lan con của Bùi thừa tướng, nhưng những điều nàng biết về nàng ta rất ít, chỉ biết là Bùi thừa tướng muôn con, nên rất yêu thương chiều chuộng nữ nhi độc nhất của mình. Đến năm Hoắc Dực bị lệnh cấm túc, Bùi thừa tướng một lòng muốn từ hôn, nhưng cuối cùng vì Bùi Ngọc Lan không đồng ý từ hôn nên ông mới chịu thôi. Bây giờ nghĩ mới thấy Bùi Ngọc Lan đúng là rất có mắt nhìn xa, biết chắc rằng một ngày nào đó Hoắc Dực sẽ khôi phục lại được địa vị như ban đầu.

Lâm Tam Tư rơi vào trầm tư, nếu hôn ước của Hoắc Dực và Bùi Ngọc Lan chưa được hủy bỏ, qua chuyện Hoắc Dực gặp khó khăn mà Bùi gia vẫn không từ hôn, thì việc Hoắc Dực thành thân với Bùi Ngọc Lan là điều tất yếu. Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Tam Tư rất không thoải mái. Nàng rất hiểu tư tưởng nam tôn nữ ti của thời cổ đại, cũng không dám mơ ước xa vời rằng sẽ lấy được một phu quân sẽ chỉ yêu một mình nàng cả đời, nhưng nàng cũng chẳng bao giờ ngờ được rằng, phu quân của nàng sẽ là một vị thái tử, tương lai phải sống trong hậu cung ba nghìn giai nhân, nàng thật sự chưa từng nghĩ đến!

Lý tẩu chẳng qua chỉ thuận miệng nói vậy thôi chứ không có ý gì, bây giờ bỗng cảm thấy mình đã lỡ lời rồi, thấy Lâm Tam Tư đang ngồi suy tư, nàng liền vội vàng cười đổi chủ đề: “Lâm cô nương, Tổng thị vệ mới đưa sữa tươi tới, người có muốn uống một chút không?”

Lâm Tam Tư gật đầu đáp: “Cho ta một chén đi.”

Lý tâu nghe vậy liền đi vào trong nhà lấy sữa, sữa này Tống Cảnh Ngưỡng cứ hai tháng lại mang tới một lần, lúc đầu nàng không biết là cái gì, chỉ biết là có một lần Lâm cô nương có đề cập với điện hạ là sữa rất có lợi cho thai nhi trong bụng, nhưng hình như rất khó kiếm, sau đó Hoắc Dực có cho gọi Tống Cảnh Ngưỡng vào phủ, vài ngày sau thì Tống Cảnh Ngưỡng đưa sữa tươi tới, Lâm Tam Tư bảo nàng đổ vào chén rồi hâm nóng lên, mùi sữa thơm nồng lập tức lan tỏa ra bốn phía.

Lý tâu hâm nóng sữa rồi đưa cho Lâm Tam Tư, nói: “Năng lực của Tống thị vệ tốt thật, không biết lấy được từ đâu thứ này, ngửi mùi thơm quá.”

Lâm Tam Tư mỉm cười, ở thời cổ đại sữa tươi không phổ biến lắm, cho nên không có nhiều người biết. “Người du mục rất hay uống cái này, còn chỗ chúng ta thì tương đối ít.”

Bách Hợp nói: “Tiểu thư không phải đã nói tác dụng của thứ này cũng không khác biệt ánh mặt trời mấy sao? Tiểu thư uống nhiều vào cho có cái gì mà canxi ấy, tối đến sẽ không bị chuột rút nữa.”

Lâm Tam Tư nhân lúc sữa còn nóng liền uống hết một chén sữa tươi, nàng chỉ hy vọng buổi tối Hoắc Dực có thể ngủ ngon, không vì nàng mà tỉnh giấc.

Mấy người ở ngoài cửa trò chuyện một hồi thì nghe thấy có hai tiểu nha hoàn bê thùng nước đi qua Thanh Lan các, vừa đi vừa nói thầm với nhau: “Người nói xem Thái Hoa Đại Đạo có đến phủ chúng ta để bắt người hay không?”

Người kia đáp: “Nói linh tinh, thái tử điện hạ của chúng ta còn đánh được cả quân nhà Hồ, nếu tên đó dám đến đây thì có khác nào đi tìm cái chết!”

“Đúng là không có ai mà không sợ điện hạ!” Tiểu nha hoàn nói: “Nhưng người xem, thủ vệ ở trong cung cũng nghiêm ngặt như vậy, ngày ngày đều

có lính đi tuần tra, thế mà một cung nữ cũng mất tích đấy thôi! Ta thật sự rất sợ, nhà ta chỉ có một nữ nhi là ta, nếu mà bị...Người nói xem cha mẹ ta sẽ thế nào đây...”

“Cũng phải...”

Lý tẩu thấy hai người kia chỉ lo nói chuyện với nhau mà không trông thấy Lâm Tam Tư, liền đứng dậy đi tới chỗ họ. “Hai người các người đi múc nước thì đi đi, thăm thì cái gì vậy!”

Hai nha hoàn kia nghe xong liền giật mình, chủ tử trong phủ vốn rất ít, Lý tẩu và Bách Hợp đều là nha hoàn thân cận của Lâm Tam Tư, nên cả đám nô tỳ nô tài đều thể hiện thái độ cung kính với Lý tẩu và Bách Hợp, lập tức cúi đầu nói: “Chúng nô tỳ đi ngay đây.”

Hai người quay sang liền thấy Lâm Tam Tư đang nằm dựa lưng trên ghế phù dung, tuy rằng trước mắt Lâm Tam Tư vẫn chưa có danh phận, nhưng người trong phủ đều coi nàng là chủ tử giống như Hoắc Dực, huống hồ trong bụng nàng còn đang mang thai hài tử của điện hạ, thân phận trong tương lai hiển nhiên sẽ còn tôn quý hơn cả tôn quý, liền vội vàng quỳ xuống dập đầu hành lễ: “Chúng nô tỳ bái kiến Lâm cô nương, không biết Lâm cô nương ở đây nên đã quấy rầy Lâm cô nương nghỉ ngơi, xin cô nương trách phạt.”

“Đứng lên đi.” Lâm Tam Tư không có ý định trách phạt hai nàng, với lại cũng lâu rồi nàng không được nghe Bách Hợp kể chuyện xảy ra bên ngoài, liền hỏi: “Hai người các người vừa nói cái gì mà Thái Hoa Đại Đạo vậy?”

Hai nha hoàn lập tức mở to mắt, vô cùng kinh ngạc khi Lâm Tam Tư không biết chuyện này, liền nói: “Trong kinh thành gần đây liên tiếp xảy ra các vụ nữ tử mất tích, mọi người nói với nhau là do bị Thái Hoa Đại Đạo bắt đi...”

Hai người kể lại đầu đuôi cho Lâm Tam Tư nghe, nghe xong nàng khẽ nhú mày, ánh mắt tối lại, phất tay bảo các nàng lui xuống.

Lâm Tam Tư cứ thế nhăn mày suy nghĩ mãi, vị Thái Hoa Đại Đạo này có phải là cái người mà nàng biết kia không?

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Trời trở nên rét đậm, Nam Dạ quốc nghênh đón trận tuyết lớn hiếm có, song dù vậy thì ở Ninh vương phủ vẫn vô cùng náo nhiệt, lý do là trong phủ tổ chức thiết yến mừng Phẩm phu nhân vào Tây Sương các, không chỉ có người trong phủ đến, mà ngay cả các vị phu nhân trong kinh thành cũng tới để chúc mừng.

Nguyên nhân không có gì hơn là vì Phẩm phu nhân này rất được sự sủng ái của Ninh vương.

Phẩm phu nhân là thứ nữ của tuần phủ đại nhân vùng Chiết Tây, Ninh vương tình cờ gặp được nàng và đem lòng yêu mến ngay lập tức, chỉ mấy ngày sau liền đón nàng vào Ninh vương phủ. Ban đầu tuần phủ đại nhân không cam tâm lắm khi gả con gái vào Ninh vương phủ làm thiếp, nhưng mẫu thân của Phẩm phu nhân thì rất tán thành. Tuy nói là làm thiếp, nhưng đối phương dù sao cũng là vương gia, gần đây cũng được hoàng thượng coi trọng, sau này cuộc sống của nữ nhi sẽ không phải chịu khổ. Dưới lời khuyên nhủ của mẫu thân Phẩm phu nhân, tuần phủ đại nhân liền thay đổi ý định ban đầu.

Từ ngày Phẩm phu nhân vào phủ, Ninh vương liền không qua đêm ở phòng của những thiếp khác nữa, ngay cả chỗ của Ninh vương phi hẳn cũng chỉ tới có một lần. Cuộc sống của Phẩm phu nhân trôi qua rất thoải mái, đột nhiên hứng lên muốn học cách quản lý chuyện trong phủ, Ninh vương phi cũng đồng ý thương lượng với nàng ta chuyện này.

Kể từ khi mất đi hài tử, Ninh vương phi liền một lòng hướng phật, bình thường cũng quản không nổi chuyện trong phủ, nhưng vì Ninh vương đã

giao chuyện quản lý Ninh vương phủ cho nàng, nên nàng phải nỗ lực mà làm, giờ giao lại cho Phẫm phu nhân, nàng liền trở nên nhàn hạ vô cùng.

Vị Phẫm phu nhân này tuy là thứ nữ, nhưng năng lực làm việc thì không hề tầm thường chút nào.

Sau khi tiếp quyền quản lý Ninh vương phủ, tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ đều phải hồi báo cho nàng, nếu bọn hạ nhân mà chậm trễ báo tin thì sẽ bị phạt đánh, có khi còn bị cắt mấy tháng tiền công.Đám hạ nhân trong phủ rất oán giận, nhưng cũng chỉ biết giấu trong lòng không dám nói, tùy ý để cho nàng ta tác oai tác quái trong phủ.

Có một ngày, một tên nô tài đi truyền lời của Phẫm phu nhân tới Ninh vương, nói thiếu mất mấy chữ mà bị Phẫm phu nhân sai người phạt đánh năm mươi trượng, tên nô tài kia sau đó bị thương đến mức nằm liệt giường.

Ninh vương nghe được chuyện này, lúc hạ triều trở về phủ thì khẽ nhíu mày, nhưng lại không nói gì, vẫn sủng ái Phẫm phu nhân như cũ, từ đó, sự uy nghiêm của Phẫm phu nhân trong phủ lại càng khủng khiếp đến mức không thể xâm phạm, bất kể nàng ta làm cái gì thì cũng phải coi là đúng, dù là trách phạt không lý do.

Song dù vậy thì Phẫm phu nhân vẫn cảm thấy chưa đủ.

Mẫu thân của nàng ta làm thiếp, nhưng nàng ta không muốn vận mệnh của mình cũng phải làm thiếp giống như mẫu thân.

Một ngày nọ, có một vị khách tới Ninh vương phủ, là một vị thư sinh hiền lành nho nhã.Hôm đó Ninh vương có việc nên không ở trong phủ, Phẫm phu nhân sau khi nghe hạ nhân bẩm báo liền mỉm cười, sai người đi nói với vị thư sinh kia ngồi ở phòng lớn chờ, còn mình thì quay vào trang điểm mặc y phục đẹp, sau đó mới lắc eo điệu đà đi gặp khách.

Vị thư sinh kia cứ nghĩ là chỉ cần chờ một lát là Ninh vương sẽ về, ai ngờ người tới lại là Phẫm phu nhân.

Phẫm phu nhân có vẻ ngoài vô cùng kiều my, khiến vị thư sinh nhìn mà ngây dại, lúc đứng lên còn không biết nên để tay chỗ nào.

“Vị này là...” Nha hoàn đi bên cạnh đang định lên tiếng giới thiệu thân phận của Phẫm phu nhân thì lại bị nàng ta giơ tay ngăn lại.

“Các người lui xuống đi, đóng cửa lại.” Phẫm phu nhân ra lệnh, “Không có lệnh của ta thì không ai được phép đi vào.”

Theo lý thuyết thì cô nam quả nữ ở riêng trong phòng vốn không hay lắm, huống hồ một người lại là tiểu thiếp của vương phủ, nhưng bọn hạ nhân lại không dám làm trái lời Phẫm phu nhân, lập tức lui ra ngoài.

Cửa đóng lại, bên trong phòng chỉ còn lại Phẫm phu nhân và vị thư sinh kia, yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng tim đập của nhau.

Phẫm phu nhân mỉm cười đánh giá vị thư sinh kia, sau đó lấy khăn che miệng cười đi tới trước mặt người ta, thấy mặt hắn đã đỏ tới mang tai, ánh mắt si mê thì không khỏi nũng nịu nói: “Lưu công tử, có nhớ ta là ai không?”

Lưu Sinh vốn đang bối rối khi bị Phẫm phu nhân trêu chọc, nghe thấy giọng nàng thì toàn thân không khỏi run lên, lập tức ngẩng đầu nhìn vào mặt người đối diện.

Lưu Sinh kinh ngạc nói: “Hứa tiểu thư?”

“Là ta!” Phẫm phu nhân nhẹ nhàng đảo mắt, ống tay áo khẽ hất qua trước mặt Lưu Sinh, để lại một mùi hương thơm nồng thoảng qua. “Trí nhớ của Lưu công tử thật tốt!”

“Hứa tiểu thư là quốc sắc thiên hương, tiểu sinh sao có thể quên được!” Lưu Sinh chắp tay lại, sự lúng túng ban đầu đã giảm đi đôi chút, lời nói cũng lưu loát hơn, cười nói: “Hứa tiểu thư sao lại ở kinh thành?”

Phẩm phu nhân khẽ nhướn mi, ban nãy nàng không cho nha hoàn lên tiếng, chính là vì đoán rằng Lưu Sinh vẫn chưa biết là nàng đã trở thành tiểu thiếp của Ninh vương. Lưu Sinh là người Chiết Tây, dáng vẻ khôi ngô, có tài văn thơ xuất chúng, năm trước khi hấn đến quý phủ, hai người đã gặp nhau một lần, lúc ấy Phẩm phu nhân tuy rất thích tướng mạo của Lưu Sinh, nhưng nàng ta lại ghét hấn vì ngay cả đến nửa chức quan cũng không có, cho nên mới không muốn trò chuyện lâu với hấn.

Lưu Sinh thì khác, hấn sớm đã bị chinh phục bởi sắc đẹp của Phẩm phu nhân, nhưng cũng tự biết địa vị của mình nên không dám mộng ước xa vời. Không lâu sau hấn liền rời Chiết Tây để vào kinh thành khảo thủ công danh, tính ra cũng đã hơn nửa năm.

Trong lúc này, Phẩm phu nhân đã được đưa vào Ninh vương phủ làm thiếp, chuyện này hấn đương nhiên là không biết.

“Ta có một vị biểu tỳ gả cho Ninh vương làm thiếp, mời ta tới kinh thành ở một thời gian ngắn, không ngờ lại gặp được Lưu công tử ở đây, tiểu nữ và Lưu công tử đúng là duyên phận chưa cạn!”

Phẩm phu nhân nói năng rất nhẹ nhàng, cộng thêm ánh mắt đưa tình thỉnh thoảng lại nhìn Lưu Sinh, khiến cho hấn cảm thấy như đang bay trên trời.

“Tiểu sinh cũng nghĩ như vậy, không ngờ lại ở nơi này gặp được Hứa tiểu thư.” Lưu Sinh lần này tới Ninh vương phủ là vì có chuyện muốn nhờ vả, mà hấn cũng biết rõ bản tính háo sắc của Ninh vương, hấn ta thường xuyên mở thiết yến trong phủ rồi mới các mỹ nữ đến vui đùa, mà Hứa tiểu

thư này lại diễm lệ như vậy, vạn nhất để hãn nhìn trúng rồi lấy về làm thiếp...

Nghĩ tới đây, Lưu Sinh càng thêm sợ hãi, hãn vượt đường xa ngàn dặm tới kinh thành khảo thủ công danh cũng là vì Hứa tiểu thư, nếu giai nhân trở thành kiều thê của người khác rồi thì mọi việc hãn làm coi như vô ích sao!

Lưu Sinh liền lên tiếng thăm dò: “Sau khi Hứa tiểu thư tới kinh thành, vẫn luôn ở trong Ninh phủ sao? Hay là ở chỗ khác?”

“Ta không có ai thân thích ở kinh thành cả, nên tất nhiên là ở trong Ninh vương phủ rồi.”

“Ninh vương đối với Hứa tiểu thư...” Lưu Sinh dù sao cũng là người mới bước ra xã hội, nên trong lòng nghĩ gì thì sẽ nói ra luôn mà không che giấu, song lại thấy không ổn, hãn đang ở trong Ninh vương phủ, vạn nhất truyền đến tai của Ninh vương thì con đường công danh của hãn sẽ ra sao? Hãn nhanh chóng suy nghĩ lại rồi nói: “Ninh vương là biểu tỳ phu của Hứa tiểu thư, chắc hãn sẽ đối đãi với Hứa tiểu thư rất nhiệt tình?”

Phẩm phu nhân rất hiểu tâm tư của nam nhân, thấy dáng vẻ do dự của Lưu Sinh thì trong lòng liền hiểu ngay.

“Thật ra thì ta cũng không muốn, công tử cũng biết tính của Ninh vương mà...” Phẩm phu nhân nói đến đây thì cố ý dừng lại, đưa mắt kiều mỹ nhìn Lưu Sinh một cái, ra vẻ khó xử nói: “Nhưng ta và biểu tỳ lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình cảm rất thân thiết, biểu tỳ lại không muốn để ta ở bên ngoài, nếu ta từ chối thì không hay lắm.”

Lưu Sinh nghe xong, trong lòng vẫn có chút hoài nghi đối với Phẩm phu nhân, nhưng phần nhiều là không yên tâm về Ninh vương, thấy dáng vẻ yếu ớt của nàng, hãn chỉ hận không thể lập tức đưa nàng đi thôi. “Đợi tiểu sinh

lần này thi đậu công danh, tiểu thư có nguyện ý cùng tiểu sinh trở về Chiết Tây không?”

“Có thật không?” Phẩm phu nhân ra vẻ vui mừng và xen lẫn chút thẹn thùng, nói: “Lưu công tử nguyện ý cùng ta trở về sao?”

Lưu Sinh lúc này đã say mê đến mức choáng váng rồi. “Đương nhiên.”

“Công tử hứa rồi đó nha.” Phẩm phu nhân kiêu diễm nói: “Ta sẽ chờ Lưu công tử, Lưu công tử không được gạt ta nha.”

Giọng nói mềm mại nũng nịu khiến người Lưu Sinh như nhũn ra, nói: “Ta tuyệt đối không nuốt lời.”

Phẩm phu nhân nghe xong khẽ cười, nhún chân hành lễ với Lưu Sinh, nói: “Mong Lưu công tử sớm ngày lấy được công danh, đưa ta cùng trở về Chiết Tây.”

Lưu Sinh thấy vậy, vội vàng khom lưng đỡ Phẩm phu nhân, nhưng hai tay mới vừa chạm vào cánh tay của Phẩm phu nhân thì nàng đã thuận thế ngã vào ngực hắn, hắn không còn lựa chọn nào khác là ôm nàng vào lòng, ngửi mùi hương thơm nồng trên cơ thể nàng.

Lưu Sinh cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng, nói: “Hứa tiểu thư...”

Phẩm phu nhân áp mặt sát vào ngực Lưu Sinh, cảm nhận hơi thở thuộc về nam nhân, dịu dàng nói: “Lưu công tử, từ lần trước sau khi gặp chàng ở trong phủ, ta đã nảy sinh tình cảm với chàng rồi, ngày nào cũng nhớ đến chàng. Lần này ta vào kinh, tuy là do được biểu tỳ mời, nhưng cũng là hy vọng có thể gặp được Lưu công tử...”

Lưu Sinh nghe nàng nói, trong lòng mềm nhũn cả lại, cánh tay đặt trên lưng Phẩm phu nhân không nhịn được mà chuyển động, nhưng nơi này dù

sao cũng là Ninh vương phủ nên hẳn vẫn có chút kiêng dè, động tác không dám mạnh mẽ quá.

Phẩm phu nhân lúc này như nắng hạn gặp mưa rào, cả người mềm yếu không xương dựa vào người Lưu Sinh, nhưng Lưu Sinh vẫn chậm chạp không hành động làm cho nàng rất bất mãn, vừa đưa mắt nhìn Lưu Sinh vừa mở rộng cổ áo, nói: “Lưu công tử, lúc này trong phủ không có ai, vương gia thì phải đến tối mới về...” Nàng chậm rãi nói, kiễng mũi chân ghé vào tai Lưu Sinh, thở nhẹ một cái khiến hẳn không thể kìm chế nổi. “Chàng còn chờ gì nữa?”

Lưu Sinh lúc này không nhịn nổi nữa, lập tức mạnh mẽ cởi bỏ y phục trên người Phẩm phu nhân, hung hăng đè nàng xuống sàn.

Phẩm phu nhân nhắm chặt hai mắt, miệng nở nụ cười mãn nguyện. Tuy vào phủ đã lâu, Ninh vương lại hàng đêm ở trong phòng nàng, lần nào nàng cũng bị Ninh vương trêu chọc đến mê say, nhưng mỗi lần đến thời khắc mấu chốt thì Ninh vương lại dứt ra rồi rời đi, ngồi ở phòng nhỏ uống rượu giải sầu, để lại một mình nàng đang bị dục hỏa đốt người.

Lúc này đây, cuối cùng nàng cũng không còn phải nhịn nữa rồi.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Đêm qua tuyết rơi nhiều, sáng nay Lâm Tam Tư dậy rất sớm, mặc áo choàng màu đỏ rồi đứng bên ngoài ngắm tuyết rơi, từng bông tuyết rơi xuống áo choàng đỏ của nàng, nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Tiểu thư, người nghe tin gì chưa?” Bách Hợp vừa để ý xem đệm sưởi tay có đủ ấm không, vừa lo phủi tuyết trên áo choàng, cẩn thận dắt Lâm Tam Tư đi trên con đường nhỏ bằng đá cuội, “Nô tỳ nghe nói vương phi ở Ninh vương phủ đã xảy ra chuyện rồi.”

Lâm Tam Tư vui vẻ nhìn tuyết rơi, không hiểu tại sao mà từ nhỏ nàng đã rất thích ngắm mưa và tuyết, lúc đó tâm trạng của nàng trở nên rất thoải mái.

Nghe lời của Bách Hợp, Lâm Tam Tư không khỏi nhíu mày, mặc dù nàng không quen Ninh vương phi, nhưng chính vì nàng ấy nên nàng mới có thể thuận lợi tiến vào phủ thái tử. Lúc ấy tính cả Lâm Tam Tư thì có tổng cộng ba người đều là nữ nhi của tội thần muốn xin vào phủ thái tử, mà người được chọn sẽ do Ninh vương phi chỉ định. Nàng đã gặp Ninh vương phi một lần, nhưng cũng không thể coi là có quen biết, vậy mà không hiểu vì sao Ninh vương phi lại chọn nàng để vào phủ thái tử hầu hạ.

Lâm Tam Tư nói: “Ninh vương phi đã xảy ra chuyện gì?”

Bách Hợp cũng không biết suy nghĩ của Lâm Tam Tư, chỉ thuận miệng nói: “Nghe nói Ninh vương phi vụng trộm với người khác, bị Ninh vương phát hiện nên đã đuổi ra khỏi Ninh vương phủ rồi!”

Lâm Tam Tư trong lòng cả kinh, đột ngột dừng bước, quay sang nhìn Bách Hợp: “Bách Hợp, người em vừa nói là Ninh vương phi sao?”

Bách Hợp cho là Lâm Tam Tư không nghe thấy, liền nói to lên một chút: “Nô tỳ nói là Ninh vương phi vụng trộm với người khác, bị phát hiện rồi.”

“Sao có thể như vậy?” Lâm Tam Tư nghĩ lại gương mặt đoan trang điềm đạm của Ninh vương phi cùng tính cách ôn hòa của nàng, thật sự không thể coi nàng giống như những nữ nhân hồng hạnh vượt tường khác được. “Em nghe ai nói?”

“Lý tẩu nói ạ! Sáng nay lúc Lý tẩu đi ra ngoài mua thức ăn thì nghe được tin này.” Bách Hợp mặc dù chưa từng gặp Ninh vương phi, nhưng cũng cảm thấy nàng ấy thật đáng thương, sau khi bị đuổi ra khỏi Ninh vương phủ, với tội danh đó thì đương nhiên cũng không thể trở về Diêu phủ nữa, nàng ấy còn biết đi nơi nào đây? “Thật đáng thương, không biết Ninh vương phi sẽ đi nơi nào. Mà kể cũng lạ, tiểu thư người nói xem, đã là vương phi rồi, sao còn làm ra mấy chuyện như thế được chứ!”

Lâm Tam Tư tựa như không nghe thấy, sững sốt một chút mới phản ứng lại được, lúc này nàng chẳng còn tâm tư nào mà ngắm tuyết nữa, giọng khẽ run nói: “Về phòng đi.”

Bách Hợp cũng lo Lâm Tam Tư bị lạnh, vội vàng nói: “Vâng, chúng ta về phòng thôi, Lý tẩu đã nấu món thịt kho tàu mà tiểu thư thích nhất đấy, nói là trời lạnh ăn chút đồ cay cho ra mồ hôi mới thoải mái.”

Nếu như là ngày thường, khi nghe có món thịt kho tàu, nàng sẽ rất vui vẻ, nhưng lúc này nàng lại không có chút hứng thú nào, chỉ khẽ gật đầu.

Lúc Hoắc Dực trở về phủ thì thức ăn vừa được dọn lên bàn, Lý tẩu đứng trước cửa sổ thấy Hoắc Dực đang đi về phía Thanh Lan các, liền nói: “Lâm cô nương, điện hạ về rồi.”

Lâm Tam Tư có phần kinh ngạc, sáng sớm lúc ra ngoài Hoắc Dực đã nói là trưa sẽ không về ăn cơm, sao bây giờ lại đột nhiên trở về rồi? Phân phó Lý tẩu lấy thêm một bộ bát đĩa nữa, Lâm Tam Tư đứng dậy đi ra cửa đón Hoắc Dực. Trong khung cảnh tuyết trắng, Hoắc Dực mặc áo choàng lông màu đen sải bước, vô cùng khí phách và tuấn dật.

“Sao điện hạ không buộc áo choàng vào, để vậy gió sẽ lùa vào đấy.” Lâm Tam Tư nói.

Hoắc Dực bước nhanh tới chắn trước mặt Lâm Tam Tư, kéo thân thể nàng vào lòng, ánh mắt khóa chặt vào người nàng, nói: “Gió lớn như vậy sao không ở trong phòng chờ ta?”

“Điện hạ đã nói sẽ không về ăn trưa, nên lúc Lý tẩu nói chàng đã về, ta thấy ngạc nhiên nên mới ra xem.” Lâm Tam Tư nói xong liền cùng Hoắc Dực đi vào phòng, buông rèm xuống để ngăn khí lạnh lùa vào.

“Vì xảy ra chút chuyện nên ta trở về phủ trước.” Hoắc Dực khẽ nhíu mày, chuyện xảy ra trong cung hôm nay khiến hãn cực kỳ không vui, nhưng cũng không có ý định nói cho nàng biết, hãn chỉ hy vọng nàng luôn được bình an và hạnh phúc là đủ rồi. “Sao vậy, không làm cơm cho ta sao?”

Lâm Tam Tư mím môi cười, đưa tay cởi áo choàng cho Hoắc Dực, để Bách Hợp treo lên, nói: “Cơm thì có, chỉ không biết thức ăn có hợp khẩu vị của điện hạ hay không thôi.”

Hoắc Dực véo nhẹ mũi nàng, nói: “Ta không sao, nàng thích ăn là được.”

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực chọc cười, “Đột nhiên ta muốn ăn sen nhồi thịt chiên nên đã bảo Lý tẩu làm, điện hạ ném thử đi.”

“Ừ.” Hoắc Dực nhẹ nhàng nói: “Đã lâu rồi ta chưa ăn lại món này.”

Lâm Tam Tư trong lòng có phần áy náy, kể từ sau khi Hoắc Dực trở về kinh, nàng vẫn chưa xuống bếp lần nào để nấu cho điện hạ một bữa cơm!

Hoắc Dực cả người đầy khí lạnh, vừa rời ở cửa ôm Lâm Tam Tư còn cố ý giữ chút khoảng cách vì sợ nàng bị lây cái lạnh của hắn. Vào trong nhà ấm áp nên hàn khí trên người Hoắc Dực giảm đi rất nhiều, hai người ăn cơm xong, Bách Hợp và Lý tẩu thu dọn bát đĩa rồi vào bếp rửa, còn hai người Lâm Tam Tư và Hoắc Dực trong phòng. Hoắc Dực bế Lâm Tam Tư ngồi lên đùi mình, ngửi mùi hương thơm mát trên người nàng, nói: “Lát nữa nàng mặc thêm áo vào, ta dẫn nàng đi ngắm tuyết.”

Lâm Tam Tư nghe vậy liền cố tình nhú mày nói: “Ta không thích tuyết.”

Hoắc Dực hờ hững hỏi: “Thật không?”

“Không thật chẳng lẽ lại giả sao?”

“Nếu nàng không thích thì ta đành đi ngắm tuyết một mình vậy, lúc ấy thì nàng đừng có tức giận nhé.”

“Điện hạ đúng là không biết đùa gì cả, vậy mà đã tin sao?”

Hoắc Dực đã sớm biết là Lâm Tam Tư nói đùa, nhưng vẫn giả bộ nghiêm túc hòa theo nàng, ánh mắt ấm áp của hắn khiến cho Lâm Tam Tư cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Hoắc Dực véo nhẹ tay Lâm Tam Tư, ngắm nhìn gương mặt đang ngọt ngào mỉm cười của nàng. Nữ nhân của hắn thích gì hắn còn không biết thì còn bản lĩnh đâu mà chinh phục thiên hạ!

“Ta không tin.”

“Gì cơ?” Lâm Tam Tư nhất thời không phản ứng được, không khỏi ngược mắt nhìn hắn.

Hoắc Dực trong lòng trở nên ấm áp vì ánh mắt của Lâm Tam Tư, liền cúi đầu hôn lên trán nàng, nói: “Đi ngắm tuyết sao có thể thiếu nàng được, ta dẫn nàng cùng đi.” Nói xong, môi của hắn từ trán nàng chuyển xuống đôi môi đỏ tươi, nhẹ nhàng hôn lên môi mềm của nàng mấy cái, sau đó dịu dàng mút vào.

Dù sao Lâm Tam Tư đang mang thai nên Hoắc Dực cũng biết khắc chế, chỉ ôm hôn một lúc rồi thôi, khàn giọng nói: “Mau đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.” Lâm Tam Tư gật đầu đáp, xoay người muốn gọi Bách Hợp đi lấy y phục, nhưng lại nghĩ tới một chuyện nên lại nhìn Hoắc Dực, do dự một chút rồi hỏi: “Điện hạ, chuyện của Ninh vương phi... Là thật sao?”

Hoắc Dực không ngờ là Lâm Tam Tư lại hỏi chuyện này, lông mày nhíu chặt lại, xem ra hắn nên quán cho tốt mồm miệng của bọn hạ nhân rồi.

Hắn đáp: “Trước mắt thì là thật.” Dừng lại một lát, hắn cầm lấy tay nàng, hỏi: “Sao vậy, nàng quen nàng ta sao?”

Lâm Tam Tư lắc đầu, thành thật trả lời: “Lúc ta ở Ninh vương phủ đã gặp Ninh vương phi một lần, nàng còn giúp ta vào đây, nhưng ta chỉ là một tội tày, nên làm sao quen biết được với nàng ấy. Mà nàng ấy thông tuệ lại điềm tĩnh như vậy, không thể nào làm ra chuyện như thế được, thật không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.” Lâm Tam Tư thở dài, nói xong liền đứng dậy gọi Bách Hợp chuẩn bị y phục.

Hoắc Dực nhíu mày, sau khi biết chuyện hắn cũng không tin, nghe xong còn chẳng để ở trong lòng, nhưng giờ nghe Lâm Tam Tư nói vậy, trong lòng hắn lại bắt đầu suy nghĩ.

Ninh vương phi đã từng giúp đỡ Tam Tư, nên hắn nghĩ mình cũng nên ra tay cứu trợ lúc nàng ta gặp khó khăn mới phải.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Lâm Tam Tư được Hoắc Dực ôm trên đùi hẳn, vì khoảng cách gần nên Hoắc Dực có thể nhìn thấy góc mặt nghiêng thanh lệ của nàng, lông mi dài rất rõ nét, đôi mắt trong suốt, môi mím chặt, lông mày thanh tú lúc này hơi chau lại.

Trong phòng đốt lò sưởi nên rất ấm áp, hai người cứ yên lặng ôm lấy nhau như vậy, nhưng cũng không hề cảm thấy thời gian trôi nhanh.

Hoắc Dực nhú mày, nói: “Nàng muốn giúp nàng ta sao?”

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực nói ra suy nghĩ nên hơi xấu hổ, chỉ cắn môi không nói, đôi mắt chớp chớp, đạo lý đền ơn đáp nghĩa nàng đương nhiên rất rõ, chẳng qua hiện tại đến thân nàng cũng khó bảo toàn, nên không có cách nào để đền ơn người ta. Dù vậy thì lúc này Ninh vương phi đang có khả năng bị oan, nếu bị đuổi ra khỏi phủ thì đời này của nàng ấy coi như hết.

Nếu có thể, Lâm Tam Tư nguyện ý đi giúp nàng!

Hoắc Dực bị ánh mắt bất lực của Lâm Tam Tư làm cho lòng vừa mềm vừa đau, hẳn thầm thở dài, tay đặt bên hông nàng khẽ nắm chặt, nhưng vì bụng nàng to nên không dám dùng lực quá mạnh, “Nếu nàng muốn giúp thì có gì khó đâu? Ta...”

Hoắc Dực còn chưa nói xong thì Lâm Tam Tư đã đưa tay che miệng hẳn lại, bàn tay nhỏ bé phủ lên mặt hẳn, khiến Hoắc Dực không khỏi cầm lấy tay nàng rồi hôn nhẹ.

Lâm Tam Tư ngược lên nhìn Hoắc Dực, nhẹ nhàng nói: “Ta biết điện hạ muốn đối tốt với ta, nhưng điện hạ đừng nên vì ta mà mạo hiểm. Mặc dù ta là phận nữ nhi, ngày nào cũng ở trong nhà, nhưng cũng biết tình thế hiện tại của điện hạ đang khó khăn hơn bất kì kẻ nào khác, huống hồ chuyện này còn liên quan đến Ninh vương.” Lâm Tam Tư cười nói, “Điện hạ cũng không cần lo lắng cho ta đâu, mặc dù ta thật sự muốn giúp Ninh vương phi, nhưng cũng biết chuyện gì nên làm và không nên làm. Chuyện này của Ninh vương phi tuyệt đối không thể để người của phủ thái tử ra mặt, nhưng cha ta có quen biết với nhiều lão bằng hữu và cả phụ thân của Ninh vương phi nữa, có lẽ có thể thông qua ông ấy để tới giúp Ninh vương phi, nhưng chuyện này nói sau, trước mắt việc quan trọng là phải tìm ra được chân tướng sự việc.”

Hoắc Dực nhìn dáng vẻ chân thành của nàng, không khỏi véo nhẹ mũi nàng, nói: “Được, ta nghe theo nàng.”

“Tạ ơn điện hạ.” Lâm Tam Tư nói xong liền vòng tay ôm cổ Hoắc Dực, nhất thời một mùi hương thơm ngát vây quanh mũi Hoắc Dực. Mặc dù nàng mang thai lớn tháng rồi nhưng dáng người vẫn không thấy mập, chỉ có gương mặt là hồng hào hơn trước, người có thêm chút thịt, bộ ngực cũng đầy đặn hơn. Hoắc Dực không tự chủ được mà đưa mắt nhìn xuống ngực nàng, đôi mắt không khỏi híp lại.

Hoa đại phu đã dặn là mấy tháng cuối tương đối nguy hiểm, vì không để ảnh hưởng đến thai nhi nên cần tránh chuyện chăn gối, cho nên đã một tháng Hoắc Dực không chạm vào Lâm Tam Tư rồi. Lúc này nàng lại đang làm ổ trong ngực hắn, mùi hương của nàng khiến cho hắn run lên, sự khát vọng lập tức trỗi dậy, ánh mắt sáng rực nhìn Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư thì không nghĩ nhiều như vậy, nàng ngẩng đầu lên từ trong ngực Hoắc Dực, thấy hắn đang căng thẳng thì không khỏi lên tiếng hỏi: “Điện hạ làm sao vậy?”

Hoắc Dực đưa tay véo nhẹ hai má bầu bĩnh của nàng, tự giễu nói: “Ta đang luyện cách tĩnh tâm.”

Lâm Tam Tư khẽ giật mình, dáng vẻ nghịch ngợm đáng yêu khuấy động tâm tư vốn đang sôi trào của Hoắc Dực, nàng cắn môi nhẹ nhàng nói: “Vậ điện hạ luyện tập đến đâu rồi?”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư, trong giọng nói lộ ra sự kìm nén: “Đã đến giai đoạn thống khổ nhất rồi.”

Lâm Tam Tư bật cười, nàng buông cổ Hoắc Dực ra, muốn từ trên đùi hẫ đứng dậy, “Vậ điện hạ cứ từ từ luyện đi, ta đi xem Bách Hợp và Lý tẩu chuẩn bị đến đâu rồi.”

Hoắc Dực lại nhanh chóng ôm chặt nàng, ranh mãnh nói: “Không có nàng ở đây thì ta luyện thế nào?”

Lâm Tam Tư cầm lấy một quyển sách trên bàn đưa cho Hoắc Dực: “Hay là điện hạ cầm sách luyện đi!”

Hoắc Dực không thèm nhìn quyển sách kia, ánh mắt chỉ khóa chặt lấy Lâm Tam Tư, thừa dịp nàng không chú ý liền cúi xuống hôn: “Hôm nay không luyện nữa, ăn nhẹ một chút vậy.”

Lâm Tam Tư muốn cự tuyệt nhưng đã không còn kịp rồi: “Điện hạ... Ừm...”

Hai người môi lưỡi dây dưa thật lâu, mãi đến khi Hoắc Dực cảm thấy hài lòng thì mới chịu buông Lâm Tam Tư ra, thấy gương mặt đỏ hồng và đôi môi ướt át của nàng, hãnh nói: “Ăn nhẹ là việc tốt, ngày nào cũng phải làm biết chưa?”

Hai người ôm ấp trong phòng một lúc, bên ngoài tuyết rơi ngày một dày, Bách Hợp và Lý tẩu đã sớm chuẩn bị xong xuôi đứng ở ngoài cửa, yên lặng

chờ phân phó.

Hoặc Dực ôm chặt Lâm Tam Tư đi ra cửa, Bách Hợp lập tức đi tới khoác áo lông chồn màu trắng cho Lâm Tam Tư, Lý tẩu thì đưa đệm sưởi tay cho nàng, nói: “Chúng nô tỳ đã đặt mấy lò sưởi nhỏ trong xe ngựa rồi, bên ngoài tuy lạnh nhưng trong xe rất ấm, điện hạ và cô nương mau vào trong đi.”

Hoặc Dực gật đầu rồi bế Lâm Tam Tư lên xe.

Vì trước đó xe ngựa đã đi một vòng để mở đường, nên mặc dù tuyết rơi dày nhưng xe đi vẫn rất êm, một chút xóc nảy cũng không có. Mặc dù vậy, dọc đường đi Hoặc Dực vẫn ôm Lâm Tam Tư trên đùi, không muốn nàng gặp phải bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Chỗ ngồi bên trong xe đã được trải thảm lông cừu dày, ngồi lên rất thoải mái, nhưng chân của Hoặc Dực ngồi lên còn êm hơn cả thảm lông cừu, thỉnh thoảng Lâm Tam Tư lại giơ tay đuổi người, Hoặc Dực cho là nàng mỏi nên lại đổi tư thế ôm nàng. Tóm lại, một đường này Lâm Tam Tư ngồi rất dễ chịu, không hề cảm thấy mệt nhọc chút nào.

Đến nơi, Hoặc Dực xuống xe trước rồi quay lại đỡ nàng xuống. Lâm Tam Tư khẽ kinh ngạc, nàng tưởng Hoặc Dực muốn cầm tay dắt nàng, không ngờ hẳn lại giơ hai tay ra làm động tác ôm.

“Hơi cao, để ta bế nàng xuống.” Ngữ điệu của Hoặc Dực không cho phép nàng từ chối, từng bông tuyết rơi xuống đầu và vai hẳn, càng làm tăng thêm khí chất lạnh lùng và cao quý.

Lâm Tam Tư cảm thấy hơi xấu hổ, tuy ở trong phủ hai người cũng thường xuyên ôm ôm ấp ấp, nhưng cũng chỉ có Bách Hợp và Lý tẩu ở đó thôi, bị các nàng nhìn thấy, Lâm Tam Tư cũng dần quen rồi!

Thật ra thì lúc ban đầu, Lâm Tam Tư cũng chưa thích ứng được, vì dù gì chuyện ôm hôn cũng có phần riêng tư, lúc có Bách Hợp và Lý tẩu ở đó, nàng vẫn có chút lúng túng, nhưng Hoắc Dực thì lại không hề đắn đo chút nào, lúc hẳn muốn ôm nàng hôn nàng, thì dù đó là ở đâu, có ở trước mặt ai thì hẳn cũng chẳng quan tâm. Sau Lâm Tam Tư phải ra đóng cửa lại mỗi lần muốn thân mật, mà Bách Hợp và Lý tẩu cũng tinh ý hơn, vừa thấy không khí giữa điện hạ và Tam Tư thay đổi là sẽ tìm lý do để rời đi.

Hiện giờ ở đại sảnh có nhiều người như vậy, để Hoắc Dực bế nàng xuống thì không hay lắm đâu.

Lâm Tam Tư khó xử nói: “Điện hạ, ở đây nhiều người lắm!”

“Vậy thì sao?” Hoắc Dực khẽ hất cằm, ánh mắt u trầm và giọng nói lạnh lẽo khiến cho người ta không có cách nào phản bác, cả người toát ra khí lạnh như băng, làm Lâm Tam Tư nhìn cũng hơi sợ. “Ta ôm nữ nhân của ta thì có gì mà phải sợ?”

Lâm Tam Tư cười nói: “Vậy điện hạ ôm ta chắc nha, ta nặng lắm đấy.”

Bởi vì đứng trên xe ngựa nói mấy câu, nên khi Hoắc Dực vững vàng ôm lấy Lâm Tam Tư, lúc mặt dán mặt, hẳn có thể cảm nhận được gương mặt mềm mại của nàng đã hơi lạnh, trong lòng không khỏi vô cùng đau lòng, lập tức cởi bỏ áo choàng đen trên người mình ra rồi choàng lên người Lâm Tam Tư, một lần nữa bế nàng lên rồi bước nhanh vào nhà.

Hai hàng người đằng trước đứng đón Hoắc Dực tuy không phải là quan viên triều đình, nhưng tất cả đều là binh tướng trung thành đi theo Hoắc Dực Nhiều năm. Trong mắt bọn họ thì điện hạ là người không ham mê nữ sắc, bất kỳ nữ nhân nào cho dù có là tiên nữ trên trời thì cũng không thể lọt vào được mắt xanh của điện hạ, nhưng vừa rồi... Là bọn họ bị hoa mắt sao? Nữ tử xinh đẹp vừa mới từ trong xe bước ra kia, đã được điện hạ dịu dàng bế đi vào trong nhà rồi!

Mọi người vì khiếp sợ nên đứng ngây ra như phỗng, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Hoắc Dực và Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư cảm giác được ánh mắt của mọi người đang nhìn về phía nàng, tay nhỏ bé không khỏi nhẹ nhàng nắm lấy ngực áo Hoắc Dực, nói: “Điện hạ làm vậy, sợ rằng ta sẽ biến thành tội nhân mất.”

Hoắc Dực nghe xong thì đột nhiên dừng bước, ánh mắt thâm trầm quét qua một lượt đám người kia, tầm nhìn lạnh lẽo như một thanh kiếm lập tức làm cho cả đám sợ hãi cứng người, vội vàng cúi đầu xuống, trong lòng có phần vui đến muốn khóc, nói: “Điện hạ cuối cùng cũng không phải một mình cô đơn trong phòng nữa rồi, đúng là trời xanh có mắt!”

Hoắc Dực lúc này mới thỏa mãn thu hồi ánh mắt, yêu thương nhìn người trong lòng, nói: “Thế đã được chưa?”

Lâm Tam Tư le lưỡi, ảo não nói: “Hay là điện hạ để ta xuống đây đi, dáng vẻ của chàng vừa nãy thật dọa người, chàng càng dọa bọn họ, bọn họ lại càng ghét ta hơn thôi.”

“Bọn họ đều là người cũ theo ta nhiều năm rồi.” Hoắc Dực cười nói, sau lại hậm hừ: “Nàng không nhìn ra là bọn họ đang mừng như điên hay sao?”

“Không nhìn ra.” Lâm Tam Tư cắn môi lắc đầu, nói: “Ta chỉ thấy, bọn họ nhìn ta như thể ta là sinh vật lạ vậy.”

“Bởi vì bọn hắn tò mò muốn biết nữ nhân của ta trông như thế nào thôi.”

Lâm Tam Tư nghe xong liền đỏ mặt, khẽ vắn vẹo uốn éo trong ngực Hoắc Dực. Hoắc Dực ôm nàng không hề phải dùng sức chút nào, dáng vẻ vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

“Còn có thể nhìn thế nào nữa, không phải đều là hai con mắt một cái miệng thôi sao!”

“Trong mắt ta, nàng không hề giống với những nữ nhân khác.” Giọng nói của Hoắc Dực bỗng trở nên dịu dàng, môi khẽ mỉm cười khiến cho người ta nhìn mà hồn bay phách lạc.

Lâm Tam Tư lập tức hứng thú nói: “Vậy điện hạ nói xem, ta có chỗ nào mà không giống?”

Hoắc Dực cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, đáp: “Chỗ nào cũng không giống.”

“Ta biết rồi.” Lâm Tam Tư đảo mắt, nghiêm túc nhìn Hoắc Dực, cười nói: “Thì ra điện hạ coi ta là người ngoại tộc hả?”

“Ngoại tộc?” Hoắc Dực nhú mày, buồn cười nói: “Ta không nghĩ rằng cả đời này ta sẽ thua trong tay một người ngoại tộc.”

“Ta cũng không nghĩ rằng ta sẽ thua trong tay điện hạ.” Lâm Tam Tư lúc nói xong mà đến chính nàng cũng không ngờ là mình sẽ trả lời như vậy, mặt không khỏi đỏ bừng lên, vội vàng quay đầu đi, tránh né không dám nhìn vào mắt Hoắc Dực.

Hoắc Dực cũng không đùa nàng nữa, chỉ hơi nhếch môi cười, thể hiện ra tâm trạng vô cùng tốt của mình lúc này.

Hoắc Dực bế Lâm Tam Tư đi vào cửa chính, vừa mới đặt chân xuống đất, Lâm Tam Tư đã muốn phủi hết tuyết trên người Hoắc Dực đi, “Điện hạ lại cởi cả áo choàng của mình cho ta mặc, nếu bị cảm lạnh thì biết sao bây giờ?”

Hoắc Dực nhẹ nhàng cầm tay nàng, dắt nàng ngồi xuống giường: “Nàng nghỉ một chút đi, rồi ta dẫn nàng đi ra ngoài một chút.”

Đang lúc nói chuyện thì Bách Hợp và Lý tẩu đã mang trà và điểm tâm tới, đi bên cạnh các nàng còn có một tiểu cô nương khoảng mười mấy tuổi,

nhìn rất lạnh lợi và đáng yêu.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Lâm Tam Tư ngoan ngoãn để Hoắc Dực bế ngồi lên giường, giường tuy không nhỏ, nhưng bụng của nàng cũng lớn rồi, ngồi thấy hơi mỏi lưng. Hoắc Dực thấy nàng khẽ cau mày, bàn tay vẫn đặt bên hông nàng. Lý tẩu lúc này mới đột nhiên nhớ ra là mình quên không lấy đệm dựa trong xe ngựa xuống.

“Là nô tỳ sơ sót, đã quên mang đệm dựa vào, nô tỳ sẽ đi lấy ngay, Lâm cô nương hãy chờ một chút.” Dứt lời liền xoay người đi lấy đệm dựa.

Bách Hợp đi tới muốn giúp Hoắc Dực nhưng Hoắc Dực lại lắc đầu từ chối, thấy tiểu thư được thái tử điện hạ chiếu cố thật tốt, Bách Hợp cực kỳ vui mừng, liền lui về phía sau một bước, đứng yên một chỗ chờ phân phó.

“Điện hạ, chàng cũng ngồi xuống đi.” Lâm Tam Tư ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, nghĩ đến hẳn từ lúc xuất phủ vẫn luôn tỉ mỉ chăm sóc cho nàng, không khỏi cười nói: “Ta không yếu ớt đến vậy đâu, không cần chàng đỡ.”

Hoắc Dực nghe vậy liền đưa tay vuốt đầu mũi nàng, nói: “Nàng không biết đấy thôi, ta dẫn nàng đi ra ngoài thế này, Hoa đại phu không hề tán thành.”

Lâm Tam Tư rũ mắt xuống, nàng mang thai cũng sắp mười tháng rồi, Hoa đại phu lo nàng bị động thai nên luôn dặn nàng không nên đi ra ngoài. Nàng tuy ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng lại không như vậy, Nam Dạ quốc đã lâu lắm rồi không có tuyết rơi, nên nàng mới muốn đi ngắm tuyết đến vậy, nếu bỏ lỡ dịp này thì không biết còn phải đợi đến bao giờ.

“Điện hạ đừng lo, chàng chăm sóc ta rất tốt, chàng xem, bây giờ không phải ta rất ổn đó sao!”

Hoắc Dực mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm dường như phát ra chút tia sáng.Lâm Tam Tư ngẩng đầu lên vừa lúc thấy cảnh này, trong phút chốc liền kinh ngạc đến thất thần.

Lý tẩu cầm đệm dựa đặt sau lưng Lâm Tam Tư, lúc này Hoắc Dực mới buông tay ra, thấy nàng vịn vẹo eo, thoải mái tựa vào đệm êm, hẳn mới hài lòng ngồi xuống cùng nàng.

Lý tẩu và Bách Hợp thấy Hoắc Dực và Lâm Tam Tư đều không phân phó chuyện gì, nghĩ hai người khó khăn lắm mới đi ra ngoài được một chuyến, không muốn quấy rầy bọn họ, liền liếc nhìn nhau một cái rồi rời khỏi phòng.

Lâm Tam Tư đột nhiên nhớ Hoắc Dực sau khi ăn cơm vẫn chưa uống nước, liền nói: “Điện hạ, để ta pha cho chàng chén trà.”

Lý tẩu và Bách Hợp sớm đã quen với việc để cho Lâm Tam Tư pha trà cho điện hạ.Cho nên lúc này khi ở trong phòng, tuy hai người không có việc gì làm, nhưng cũng không pha trà cho Hoắc Dực.

Hoắc Dực nhìn bụng Lâm Tam Tư, nhíu mày nói: “Để ta tự làm.”

Lâm Tam Tư lại đáp: “Điện hạ quá nuông chiều ta rồi! Nếu ngay cả chuyện nhỏ như pha trà mà ta cũng không được làm, vậy sau này ta còn biết làm gì đây!”

Hoắc Dực nghe vậy không khỏi cười nói: “Nếu ta vẫn không cho phép nàng làm thì nàng có nghe không?”

Lâm Tam Tư cố ý nghiêng đầu, đáp: “Không nghe.”

“Nếu vậy thì...” Hoắc Dực nhướn mày nói, “Ta cũng không còn cách nào.”

Lâm Tam Tư khẽ cười, nhìn xung quanh trong phòng một lượt, quả nhiên thấy bên cạnh bếp lò có đặt một cái ấm nhỏ, liền nói: “Ta đã bảo Bách Hợp lấy tuyết để đun nước rồi, dùng nước tuyết để pha trà, mùi vị sẽ rất khác đó!” Dứt lời liền từ trên giường đứng dậy.

Hoắc Dực cũng đứng dậy đỡ hông nàng, giọng điệu cực kỳ yêu chiều: “Thật phục nàng có nhiều sáng kiến kỳ lạ như vậy.”

Lâm Tam Tư nghiêng đầu, căn môi nhìn Hoắc Dực: “Vậy điện hạ có nguyện ý uống không?”

Hoắc Dực cúi đầu, dịu dàng ghé vào tai nàng nói: “Trà mà nàng pha, ta muốn uống cả đời.”

Lâm Tam Tư cảm thấy lòng mềm nhũn, hơi ngửa đầu liền nhìn thấy khuôn mặt đang mỉm cười của Hoắc Dực, không hiểu tại sao mà nàng lại đột nhiên kiễng chân, đưa tay vòng lên cổ Hoắc Dực, mạnh mẽ hôn lên môi hắn.

Hoắc Dực: “...”

Chủ động như vậy sao?

Hoắc Dực bị hành động bất thành linh của nàng làm ngẩn cả người, nhưng hắn phản ứng lại rất nhanh, môi khẽ nhếch lên một độ cong mỉa mai hoặc, nhanh chóng ôm Lâm Tam Tư thật chặt trong ngực, bao trùm cái miệng nhỏ mềm mại của nàng, thoải mái hôn mút.

Lâm Tam Tư vốn chỉ muốn hôn nhẹ một cái thôi, nhưng không ngờ Hoắc Dực lại không nghĩ vậy, cứ hôn mãi không chịu dứt ra, triền miên mút lấy cái lưỡi thơm mềm của nàng.

“Điện hạ...Ừm...Được rồi...”

“Ta nói được thì mới là được.”

“VẬY...Phải...Đến...Bao giờ...”

“Bao giờ mà ta cho là đủ.”

“VẬY...Điện hạ cảm thấy...Bao giờ...Mới đủ?”

“Vấn đề này là vẫn chưa nghĩ ra, để ta vừa hôn vừa nghĩ.”

“Ừm...”

Lâm Tam Tư cũng không biết là hôn bao lâu, chỉ biết là thời gian mà nàng phối hợp được với Hoắc Dực trở nên ngày một dài. Trước đây chỉ hôn một chút là nàng đã không thở được, hiện tại hai ba mươi phút cũng không thành vấn đề. Hoắc Dực cực kỳ hài lòng đối với việc này, mặc dù kỹ thuật hôn của nàng không có gì tiến bộ, nhưng thời gian hôn thì đã luyện rất tốt, đợi một thời gian nữa, hẳn tin rằng kỹ thuật hôn của Lâm Tam Tư nhất định sẽ tăng mạnh.

Mãi đến khi chân của Lâm Tam Tư không cẩn thận đạp phải cái ấm bên cạnh bếp lò làm cái ấm rơi xuống đất, thì mới thức tỉnh được hai người đang say mê ôm hôn nhau.

Hoắc Dực lập tức bế Lâm Tam Tư lên, lông mày nhăn chặt lại, nghiêm giọng nói: “Nàng bị bỏng ở đâu rồi?”

Lâm Tam Tư vẫn còn hơi mơ màng, ánh mắt mông lung, đôi môi mềm hơi nhếch lên, nói: “Không bị bỏng chỗ nào hết...”

Hoắc Dực nghe thế mới yên lòng, chợt thấy chân mình hơi đau, thì ra là nước trong ấm giội lên đùi hẳn rồi, may là nước mới đun chưa được bao lâu nên không nóng lắm, không thì lúc này e là đã không chỉ là hơi đau nữa rồi.

“Nàng ngoan ngoãn ngồi ở đây đi.” Hoắc Dực một lần nữa bế Lâm Tam Tư xuống giường, còn mình thì ngồi ra chỗ khác, muốn bỏ đi chỗ nước bị thấm vào trong giày.

Lâm Tam Tư thấy ống quần và giày của Hoắc Dực đều bị ướt, liền sợ hãi kêu lên: “Điện hạ bị nước sôi giội lên chân rồi sao?”

Hoắc Dực nhàn nhạt liếc nhìn nàng: “Ta không sao.”

“Sao lại không sao được!” Lâm Tam Tư mặc kệ việc Hoắc Dực không cho phép nàng đi lại, vội vàng đi tới bên cạnh hắn: “Đó là nước đang đun mà, chắc chắn là rất nóng!”

Hoắc Dực không khỏi cười nói: “Chúng ta vào đây được bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng mười phút.”

“Bách Hợp đi lấy nước nên vào muộn hơn, cũng vừa mới đặt trên lò để đun, nên tất nhiên là nước chưa nóng lắm.”

Lâm Tam Tư nghe Hoắc Dực phân tích thì cũng cảm thấy là nước trong ấm không nóng lắm, nhưng nàng vẫn không yên lòng, nhẹ nhàng tháo giày cho Hoắc Dực, vén ống quần hắn lên, thấy bàn chân và bắp chân hắn hơi đỏ một chút, nàng liền tìm thuốc mỡ thoa cho hắn, xác nhận không có gì đáng ngại thì mới nói: “Sau này không cho phép điện hạ xem nhẹ bản thân như vậy.”

Hoắc Dực nghe xong liền ôm Lâm Tam Tư vào lòng, mặt dán lên mái tóc đen dài của nàng, nói: “Lo lắng cho ta sao?”

Lâm Tam Tư đỏ mặt, cắn môi nói: “Ừm.”

Hoắc Dực hôn lên tóc nàng, dịu dàng nói: “Tam Tư, ta sẽ không để cho nàng phải lo lắng nữa.”

***

Lý tẩu và Bách Hợp ở trong phòng bếp làm một chút điểm tâm, cắt hoa quả rồi bưng vào trong phòng.

Lâm Tam Tư nhìn thấy đi theo sau Lý tẩu là một tiểu cô nương có búi tóc tròn nhỏ trên đầu, da trắng, người hơi gầy, ánh mắt cô bé nhìn nàng có phần sợ hãi. Không biết có phải vì đang mang thai hay không mà Lâm Tam Tư bỗng tràn đầy tình thương của người mẹ, cứ trông thấy tiểu hài tử là rất thích, lập tức lên tiếng hỏi.

“Người tên là gì?” Giọng của Lâm Tam Tư rất dịu dàng dễ nghe, khiến cho Hoắc Dực ngồi bên cạnh cũng phải quay sang nhìn nàng một cái.

Hoắc Dực khẽ híp mắt, thường ngày nàng còn chẳng nói chuyện dịu dàng như thế với hần bao giờ! Lâm Tam Tư quay sang mỉm cười với hần, Hoắc Dực nghĩ mình không việc gì phải đi ghen với một đứa trẻ cả, huống hồ lại còn là một bé gái, nghĩ vậy liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Tiểu cô nương dường như không dám nói chuyện với người lạ, nghe vậy liền nhìn Lý tẩu một cái, thấy Lý tẩu gật đầu, cô bé mới nhỏ giọng đáp: “Nô tỳ tên Tú Nha.”

“Tú Nha.” Lâm Tam Tư khẽ nhắm lại một lần, cười nói: “Người mấy tuổi rồi?”

Tú Nha cúi thấp đầu, đáp: “Chín tuổi rồi.”

“Mới chín tuổi mà đã xinh đẹp như vậy rồi sao!” Lâm Tam Tư rất có duyên với trẻ con, vì nàng biết nói những lời mà trẻ con thích nghe. Lâm Tam Tư vẫy tay với Tú Nha, nói: “Đến đây với ta, để ta nhìn một cái có được không?”

Tú Nha lại quay sang nhìn Lý tẩu, Lý tẩu cười nói: “Mau đi đi.”

Tú Nha có vẻ rất căng thẳng, nhưng thái độ dịu dàng của Lâm Tam Tư khiến cho cô bé rất muốn gần gũi nàng, trong lòng do dự một chút rồi mới đi về phía Lâm Tam Tư.

Đến gần, Lâm Tam Tư mới nhận thấy Tú Nha thật sự rất xinh đẹp, hai mắt to tròn, lông mi dài, đôi môi nhỏ hồng, là một mỹ nhân từ trong trứng rồi.

Lâm Tam Tư vô cùng thích Tú Nha, liền nhẹ nhàng nắm tay cô bé, tay của trẻ con nên rất mềm mại. “Tú Nha, nói cho ta nghe người đang cầm trong tay cái gì vậy?”

Lâm Tam Tư vừa hỏi, mọi người liền chú ý đến bàn tay trái đang nắm chặt của Tú Nha, không thấy rõ vật trong tay cô bé là vật gì, chỉ biết là nó có màu hồng rất đẹp.

Tú Nha biết mình không giấu được, liền mở lòng bàn tay ra, một tượng gỗ nhỏ nằm gọn trong tay cô bé. Tú Nha đỏ mặt nói: “Là tượng người gỗ mẹ làm cho nô tỳ, nô tỳ luôn mang theo bên mình.”

“Đẹp quá, mẹ của người thật là khéo tay.” Lâm Tam Tư nhìn tượng gỗ, nói: “Mẹ người cũng ở đây sao?”

“Đúng ạ!” Tú Nha nói xong liền nhìn sang Lý tẩu.

Lâm Tam Tư nhìn theo tầm mắt Tú Nha, lập tức lấy làm kinh hãi, mẹ của Tú Nha là Lý tẩu sao? Sao nàng chưa từng nghe Lý tẩu nhắc tới chuyện này?

Lý tẩu hơi ngây người, sau đó lại vội cười nói: “Tú Nha, nương mới bảo đầu bếp nấu canh, con đi vào bếp xem giúp nương là bọn họ đã làm xong chưa.”

“Vâng ạ!”

Tú Nha đáp lời, sau đó hành lễ với Lâm Tam Tư rồi chạy đi. Lý tâu nhìn bóng lưng cô bé, khẽ gọi: “Chậm một chút chậm một chút, cẩn thận té ngã đấy.”

“Con biết rồi, nương.”

Lý tâu thấy Tú Nha đã rời đi, lúc này mới tiến lên hai bước, chậm rãi nói: “Lâm cô nương, thật ra Tú Nha không phải là con ruột của nô tỳ.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Thái độ của Lý tẩu vừa rồi khiến cho Lâm Tam Tư cảm thấy có ẩn tình, nhưng lúc ấy có Tú Nha ở đây nên nàng không tiện hỏi, bây giờ nghe Lý tẩu nói vậy thì nàng mới hỏi: “Tú Nha là do Lý tẩu nhận nuôi sao?”

“Xem như là vậy.” Lý tẩu mỉm cười, ánh mắt có phần thương xót. “Có thể coi như nô tỳ và đứa nhỏ Tú Nha này có duyên với nhau.”

Lý tẩu thở dài, nói tiếp: “Đó là chuyện của chín năm trước, nô tỳ quyết định từ chồng, không còn mặt mũi nào về nhà gặp mẹ đẻ, một mình không nơi nương tựa sống trong kinh thành. Lâm cô nương người không biết đâu, phận nữ nhân một khi đã bỏ chồng thì cũng giống như đã làm ra chuyện tà đình vậy, đi nơi nào cũng bị người ta chỉ chỏ đâm sau lưng. Nô tỳ tính tình nóng nảy, sao chịu được chuyện này, liền cùng người ta âm ỉ một trận, bọn họ đông người, thấy nô tỳ hung hăng mắng chửi thì liền xúm lại đánh nô tỳ, đến bây giờ cánh tay phải của nô tỳ vẫn còn lưu lại vết sẹo do bị họ đánh.”

Lý tẩu từ từ kể lại mọi chuyện, nhưng gương mặt vẫn rất bình thản, có thể là vì đã quá lâu rồi nên không còn cảm xúc gì nữa, nhưng Lâm Tam Tư nghe xong vẫn cảm thấy mũi hơi cay cay.

“Nô tỳ lúc đó thật sự không thể chịu đựng nổi nữa, chỉ muốn tìm một chỗ không người cho thanh thản, sau lại đi đến nơi này, vốn định tìm tới cái chết, không ngờ lại phát hiện ra một đứa trẻ con bị người ta vứt bỏ.” Lý tẩu nhớ lại, lần đầu tiên gặp Tú Nha, thân thể nhỏ xíu của bé được quấn gọn trong chăn, khi đó thời tiết cũng giống như bây giờ, nên môi của Tú Nha cũng đã thâm tím cả lại. “Nô tỳ không có con cái, nên vừa gặp đứa bé thì mềm lòng ngay, cuối cùng mang Tú Nha về nuôi.”

“Vậy sao Tú Nha lại ở đây? Người không đưa bé đi cùng mình ư?”

“Vốn nô tỳ vẫn ở cùng Tú Nha, nhưng khi bị đuổi khỏi phủ, nô tỳ liền đưa Tú Nha đến đây. Nơi này nhiều người có học thức, Tú Nha đến đây còn có thể học được vài thứ, vẫn tốt hơn việc đi theo nô tỳ nhiều.”

Lâm Tam Tư nghe vậy liền nhìn xung quanh một lượt, lúc này bước vào nàng chỉ cảm thấy nơi này được bày biện có phần tao nhã hơn, nhưng giờ nhìn kỹ thì thấy đúng là ở đây rất khác với những nơi khác, ngay cả những chậu cây nhỏ cũng được lựa chọn một cách rất tỉ mỉ.

“Lý tẩu, đây là đâu thế?”

Lý tẩu đi ra phía sau Lâm Tam Tư, giúp nàng chỉnh lại góc áo, nói: “Là Tứ Phương Sơn, chúng ta bây giờ đang ở giữa sườn núi.”

“Tứ Phương Sơn.” Lâm Tam Tư nhẩm lại một lần, nghĩ một chút rồi giật mình nói: “Là nơi mà tổ tiên Nam Dạ sinh ra sao?”

Lý tẩu cười đáp: “Đúng vậy!”

Lâm Tam Tư không khỏi nhíu mày, nơi ngắm tuyết đẹp nhất ở kinh thành hẳn là phải ở Thái Nguyên Sơn phía đông mới đúng, sao Hoắc Dực lại đưa nàng đến Tây Phương Sơn này?

Đang suy nghĩ thì Tú Nha đã chậm rãi đi vào, trong tay còn cầm thứ gì đó, nhìn thấy Lâm Tam Tư liền đưa tới, nói: “Tiểu thư, cái này điện hạ đưa cho người!”

Lâm Tam Tư thấy trong tay Tú Nha đang cầm một cái đĩa thủy tinh, trong đĩa có mấy cánh hoa hồ điệp, nhận lấy cái đĩa Tú Nha đưa tới, nàng không khỏi buồn cười, hoa hồ điệp mang ý nghĩa nhớ thương và chờ đợi, xem ra điện hạ đang muốn nàng qua đó rồi! Nghĩ vậy liền nói: “Điện hạ đang ở đâu?”

Tú Nha chỉ ra phía hậu viện: “Điện hạ đang ở hậu viện ạ!”

Lâm Tam Tư dịu dàng cười nói: “Vậy chúng ta cùng đi đến hậu viện đi!”

Bách Hợp và Lý tẩu vội vàng mặc thêm áo cho nàng, sau đó dắt nàng đi ra hậu viện. Khoảng cách giữa hậu viện và tiền viện không gần, muốn đi tới phải mất một thời gian ngắn, cũng may trong phủ khắp nơi đều là cảnh đẹp, vừa đi vừa thưởng thức nên cũng không cảm thấy đường dài.

Đi tới cổng vào hậu viện, từ xa nàng đã nhìn thấy một hình bóng đang lặng yên đứng dưới đình lục giác, một thân áo trắng như tuyết, sườn mặt tuấn lãng, cằm khể nâng lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Cho dù đã sống chung với nhau lâu rồi, nhưng Lâm Tam Tư cảm thấy gương mặt kia nàng có ngắm mãi cũng không thấy đủ, chỉ trong tức khắc đã có thể khiến nàng trầm mê. “Điện hạ.”

Hoắc Dực nghe vậy liền xoay người lại, cười với Lâm Tam Tư, nói: “Qua đây.”

“Nơi này thật giống chốn bồng lai tiên cảnh, làm ta ngắm đến quên cả thời gian.”

Hoắc Dực đi tới nắm tay Lâm Tam Tư, nhận ra mặc dù nàng có đệm sưởi tay, nhưng tay nàng vẫn hơi bị lạnh, không khỏi khấp chặt áo choàng của nàng lại, bọc gọn tay nàng trong tay hắn.

“Lạnh không?”

Lâm Tam Tư lắc đầu, “Không lạnh, vừa rồi trên đường tới đây, ta trông thấy tuyết nên mới không kìm nổi mà cầm một nắm lên nghịch, bây giờ tay mới lạnh như vậy, một lát là hết ngay thôi.”

Hoắc Dực nhẹ nhàng gỡ tuyết trên tóc nàng, yêu thương nói: “Tam Tư của ta từ khi nào đã trở nên đáng yêu tinh nghịch như vậy rồi hả?”

Vì đứng gần nhau nên Lâm Tam Tư có thể nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Hoắc Dực, nàng đáp: “Ta vẫn luôn như thế mà, điện hạ không nhận ra sao?”

Hoắc Dực nói: “Bây giờ ta mới nhận ra, liệu có còn kịp không?”

Lâm Tam Tư cong môi nói: “Miễn cưỡng cho qua.”

Hoắc Dực nhẹ nâng cằm nàng lên, cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng: “Nàng đối với ta cũng nghiêm khắc như vậy à?”

Lâm Tam Tư cười đáp: “Ta đối xử bình đẳng mà!”

Hoắc Dực bất mãn nói: “Gì cơ?” Mắt hắn híp lại, lộ ra sự nguy hiểm, Lâm Tam Tư bèn vội ôm chặt rồi dán mặt vào ngực Hoắc Dực, cảm nhận tiếng tim đập và hơi thở của hắn, nhu hòa nói: “Điện hạ là trường hợp đặc biệt, không nằm trong phạm vi đối xử bình đẳng của ta.”

Hoắc Dực nghe xong liền bật cười, sủng ái cọ lên mũi Lâm Tam Tư, nói: “Cái miệng nhỏ của nàng càng ngày càng biết ăn nói rồi.”

Lâm Tam Tư nhìn Hoắc Dực cười, trong lòng bỗng thấy hơi kinh sợ, hồi lâu sau mới đáp lại: “Còn không phải là do ta học từ điện hạ sao.”

“Thế sao nàng không học cả những cái khác từ ta đi?”

Lâm Tam Tư không hiểu ý Hoắc Dực, liền ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt trong suốt đẹp hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này, khiến cho lòng Hoắc Dực mềm nhũn.

Nàng hỏi: “Học cái gì cơ?”

“Cái này.” Hoắc Dực một lần nữa hôn lên môi Lâm Tam Tư, nhanh gọn đến mức khiến Lâm Tam Tư không thể cự tuyệt. Nàng vừa nhiệt tình đáp

lại, vừa ôm chặt lấy Hoắc Dực, hoàn toàn đắm chìm trong nụ hôn, quên mất là bên cạnh cửa vẫn còn có người khác đứng ở đó.

Lý tẩu và Bách Hợp đứng bên ngoài cửa hậu viện, đối với cảnh này sớm đã nhìn quen rồi, nhưng lo Lâm Tam Tư sẽ xấu hổ nên Lý tẩu liền ngoắc tay với Bách Hợp, hai người đi ra một chỗ chơi tuyết, để lại Hoắc Dực và Lâm Tam Tư ở bên trong ôm hôn nhau.

Hoắc Dực triển miên hôn một lúc rồi mới chậm rãi dừng lại, xem ra sau khi luyện tập mấy ngày, kỹ thuật của Lâm Tam Tư đã có tiến bộ rất lớn, lúc này cái lưỡi của nàng còn đang ở bên trong miệng hắn khiêu khích, len lỏi mọi góc ngách...

Sắp không kìm chế được nữa rồi!!!

Hoắc Dực đột ngột buông Lâm Tam Tư ra, ánh mắt hắn tràn ngập dục vọng, lúc nhìn vào đôi môi căng bóng đỏ mọng của nàng, hắn phải cố gắng quay mặt nhìn ra chỗ khác.

Lâm Tam Tư không hiểu nổi, liền nghiêng đầu nhìn Hoắc Dực, thấy sắc mặt hắn không tốt lắm thì liền lo lắng nói: “Điện hạ...Có phải là ta...Cần phải...Lưỡi của chàng rồi đúng không?”

Đôi môi ướt át kia lại xuất hiện trước mặt Hoắc Dực, nàng lại còn khê cắn hắn một cái, khiến cho hắn càng không thể kìm nén được. Hoắc Dực híp mắt lại, một lần nữa quay lưng đi. “Không phải.”

“Vậy sao tự nhiên chàng lại dừng lại vậy?” Lâm Tam Tư nghiêm túc suy nghĩ, tiếc nuối nói: “Ta cảm thấy vừa rồi là lần ta phát huy tốt nhất, dừng lại như vậy thật đáng tiếc quá...”

Hoắc Dực cảm giác máu trên người mình đã bị lời của Lâm Tam Tư thiêu đốt hết rồi, hắn cũng không kìm chế nữa, liền một tay kéo Lâm Tam

Tư vào lòng, cuồng phong bạo vũ hôn nàng, hôn đến lúc hai chân nàng nhũn ra, mềm yếu ngã vào lòng hắn thì mới chịu thôi.

Hoắc Dực sau khi hôn đủ rồi, liền ôm Lâm Tam Tư ngồi ở đình lục giác, trên ghế đã sớm được đặt đệm lông, ngồi lên vừa ấm vừa thoải mái.

Lâm Tam Tư tựa vào vai Hoắc Dực, vừa ngắm cảnh tuyết trên núi vừa nói: “Điện hạ...Kiểu hôn vừa rồi, khi nào rảnh chàng dạy cho ta đi...”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư: “Nàng thích sao?”

“Ừm.” Lâm Tam Tư cúi đầu, ngượng đỏ cả mặt, lí nhí nói: “...Thích lắm...”

Ánh mắt Hoắc Dực khẽ ẩn chứa nụ cười, nhướn mày nói: “Sư phụ nhất định sẽ dạy cho nàng.”

Hai người sau khi ngắm tuyết xong, Hoắc Dực liền ôm Lâm Tam Tư đi về. Một người nam nhân trung niên chạy tới hành lễ với Hoắc Dực, nói: “Điện hạ, người và Lâm cô nương hãy ở bên trong một lát đi.”

Hoắc Dực có phần nghi ngờ, thờ ơ nói: “Có chuyện gì?”

Nam nhân trung niên tên là Dương Kiệt, nghe thế liền thấy hơi căng thẳng, đáp: “Bên ngoài có một nam tử trẻ tuổi đòi đi vào tìm người.”

Ánh mắt Hoắc Dực vốn đang nhu hòa bỗng trở nên rét lạnh, nói: “Ta giao nơi này cho các người xử lý, vậy mà ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được?”

Trời đang rét căm căm nhưng trán Dương Kiệt lại toát mồ hôi. “Hồi điện hạ, thuộc hạ vốn định đuổi hắn đi, nhưng trên tay hắn có cầm lệnh bài xuất nhập của Ninh vương phủ.”

Hoắc Dực nghe vậy không khỏi cau mày: “Người đã nhìn kỹ chưa?”

“Thuộc hạ nhìn rất rõ ràng, đúng là lệnh bài của Ninh vương phủ.” Dương Kiệt vẫn cúi thấp đầu, tầm mắt chỉ trông thấy được bàn chân của hai vị chủ tử, ngay cả bắp chân cũng không thấy. “Thuộc hạ đã sai người đứng cản ở bên ngoài vì nghi ngờ đây là người Ninh vương điều đến để thăm dò, cho nên mong điện hạ hãy ở bên trong chờ một chút, thuộc hạ nhất định sẽ giải quyết thật tốt việc này.”

Hoặc Dực suy nghĩ một chút, cho dù Ninh vương có nghi ngờ nơi này có liên quan đến hắn, thì cũng không thể trắng trợn sai người đến điều tra như vậy được, huống hồ còn mang theo cả lệnh bài của Ninh vương phủ, không phải là tự chui đầu vào rọ hay sao? E là chuyện này không liên quan gì đến Ninh vương, kể cả như vậy thì hắn cũng không thể dễ dàng lộ diện ở nơi này, tránh cho người ta hiểu lầm.

Một cơn gió thổi tới, làm một góc áo choàng của Lâm Tam Tư bị bay lên, cảm thấy hơi lạnh. Hoặc Dực liền ôm chặt nàng hơn, nói: “Ta đưa nàng vào nhà.” Dứt lời liền phân phó Dương Kiệt: “Cho hắn ta vào, ta muốn xem xem hắn đang muốn chơi trò gì.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Dương Kiệt nhận lệnh rồi mau chóng chạy ra ngoài.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Hoắc Dực chậm rãi bế Lâm Tam Tư vào phòng, Bách Hợp và Lý tẩu hầu hạ hai người cởi áo choàng, vừa ngồi xuống giường thì đã nghe thấy có tiếng nói bên ngoài.

“Vị công tử này, người xông vào đây tìm tòi khắp phủ, rốt cục là muốn tìm ai?” Người lên tiếng là Dương Kiệt, ngữ điệu vô cùng tức giận.

“Tiểu sinh đến quý phủ quấy rầy, có phần đắc tội, mong được lượng thứ!” Lưu Sinh vốn là một thư sinh, nên võ lực không thể bằng mấy người này, vì bất đắc dĩ nên hăn mới lòi lệnh bài xuất nhập của Ninh vương phủ ra. Phẩm phu nhân cho hăn lệnh bài này là để hăn ra vào Ninh vương phủ dễ dàng hơn, nếu mà biết là hăn công khai đưa lệnh bài cho người khác nhìn thì chắc là nàng ta sẽ tức chết.

“Thật không dám giấu diếm, mẫu thân ta mười năm trước rời nhà trốn đi, lý do có phần riêng tư nên thứ cho tiểu sinh không thể nói! Chín năm trước bà từng gửi thư về, trong thư nói bà đang ở Tứ Phương Sơn trong kinh thành. Năm ngoái tiểu sinh đến kinh thành, chuyện đầu tiên chính là đi tới Tứ Phương Sơn, nhưng không tìm thấy mẫu thân, không còn cách nào khác là đến quý phủ hỏi thăm một chút.”

Dương Kiệt lạnh lùng cười nói: “Sao người không nói ngay từ đầu? Lại còn cố xông vào khi không được cho phép?”

Lưu Sinh một lần nữa chấp tay: “Tiểu sinh thật sự rất sốt ruột đi tìm mẫu thân, mong được lượng thứ.”

“Tứ Phương Sơn này trừ phủ của chúng ta ra thì không còn nơi nào khác, mà nơi này đa phần chỉ toàn là nam nhân thôi, không có người người muốn tìm đâu.” Dương Kiệt không muốn dây dưa lâu, hướng hồ thái tử điện hạ còn đang phải tránh trong phòng, liền nói: “Vớ lại, người mới vừa nói là bức thư được gửi từ chín năm trước, nói vậy có thể mẫu thân của người đã dọn đi nơi khác rồi.”

Lưu Sinh trong lòng trùng xuống, hi vọng mới dấy lên trong nháy mắt đã bị người ta lạnh lùng dập tắt. “Nhưng ở nơi kinh thành xa lạ này, mẫu thân ta còn mang theo hài tử, liệu có thể đi nơi nào được? Trong lá thư còn viết là bà ở nơi này chờ ta.”

Dương Kiệt nói: “Nếu mẫu thân người đã báo tin, vậy sao chín năm trước người nhà người không đến tìm nàng?”

Lưu Sinh nghe vậy cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng chuyện xấu không nhà không thể nói ra, đành đáp: “Nếu mẫu thân ta không có ở quý phủ, vậy tiểu sinh xin phép cáo từ.”

Lưu Sinh đang định đi chỗ khác tìm thì chợt nghe thấy trong sân vang lên một giọng trẻ con non nớt: “Dương bá bá, người xem con cài bông hoa mai này có đẹp không?”

Dương Kiệt đi tới bế Tú Nha lên, nói: “Tú Nha của chúng ta làm gì cũng đẹp hết!”

“Tú Nha biết là Dương bá bá hiểu Tú Nha nhất mà!” Tú Nha đưa tay ra, cầm một cành mai khác lên tóc Dương Kiệt: “Cho nên Tú Nha cũng hái cho Dương bá bá một cành này!”

Dương Kiệt dở khóc dở cười nói: “Tú Nha ngọc, Dương bá bá là nam nhân, sao có thể mang cái này, mau gỡ xuống cho Dương bá bá đi.”

“Không thể sao?” Tú Nha nghiêng đầu suy nghĩ, hình như các thóc thóc bá bá trong phủ đều không cài hoa thật, liền gỡ cành mai trên đầu Dương Kiệt xuống, nói: “Vậy Tú Nha mang đi cho mẫu thân vậy.”

Dương Kiệt đặt Tú Nha xuống, nói: “Được, con đi đi.”

Tú Nha vừa đặt chân xuống đất thì tượng người gỗ từ cánh tay áo rơi ra ngoài, không có ai phát hiện ra, chỉ có duy nhất Lưu Sinh là nhìn thấy.

Từ lúc Tú Nha xuất hiện, Lưu Sinh vẫn luôn ngơ ngác nhìn Tú Nha, đến khi Tú Nha chuẩn bị rời đi thì hắn mới lên tiếng: “Tiểu muội muội, muội đợi một chút.”

Tú Nha một lòng một dạ chú ý đến hoa mai nên không phát hiện ra trong phủ có người lạ, lúc này mới giật mình sợ hãi nhìn Dương Kiệt.

Dương Kiệt không chịu nổi nói: “Người lại muốn làm cái gì hả? Nha đầu này mới chín tuổi, chẳng lẽ mẫu thân của người không lớn lên sao?”

Lưu Sinh làm như không nghe thấy lời hắn nói, trực tiếp đi tới trước mặt Tú Nha, nhặt tượng người gỗ lên nắm trong tay, dịu dàng nhìn Tú Nha hỏi: “Muội tên là Tú Nha sao?”

Tú Nha mở to mắt nhìn tay Lưu Sinh, rõ ràng là mình đã để tượng gỗ trong ống tay áo, sao lại rơi ra rồi? Không hiểu tại sao mà Tú Nha vốn sợ người lạ, nhưng lại cảm thấy vị đại ca này không phải người xấu, liền gật đầu đáp: “Dạ.”

“Tú trong từ thanh tú sao?”

Tú Nha tuy còn nhỏ nhưng cũng đã biết một ít chữ rồi, biết cả tên của mình viết như thế nào, liền gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Tượng người gỗ này là của muội?”

Tú Nha rất muốn nhận lại tượng người gỗ của mình, nhưng mẫu thân Tú Nha đã dạy Tú Nha phải biết lễ phép, không được giật đồ từ tay người khác, nên Tú Nha đành trả lời: “Là của ta, nường ta làm cho ta.”

Lưu Sinh lại hỏi: “Nường của muội đâu?”

Dương Kiệt muốn ngăn lại cũng không kịp nữa rồi, Tú Nha nghe xong liền nghiêng đầu, chỉ vào cửa phòng đang đóng, ngây thơ đáp: “Nường ta đang ở trong phòng kia!”

Lưu Sinh gật đầu, nhìn Dương Kiệt nói: “Cô bé này đúng là không phải người tiểu sinh muốn tìm, người tiểu sinh muốn tìm là mẫu thân của cô bé.”

“Lý tẩu sao?” Dương Kiệt nhíu chặt mày, “Người muốn tìm nàng ta làm gì?”

Lưu Sinh cực kỳ khăng định nói: “Nàng chính là người mà tiểu sinh đang muốn tìm.”

Dương Kiệt cảm thấy hơi choáng váng, nói: “Làm sao mà mẫu thân của Tú Nha lại là mẫu thân của người được?”

“Bởi vì...” Lưu Sinh giơ tượng gỗ trong tay lên, rồi lại móc từ trong ngực mình ra một cái tượng gỗ giống y như thế, nói: “Loại tượng gỗ nhỏ này, lúc tiểu sinh còn nhỏ, mẫu thân đã làm cho tiểu sinh rất nhiều, thủ nghệ của bà tiểu sinh có thể nhận ra ngay. Tượng gỗ này đúng là từ tay mẫu thân ta làm ra, còn nữa...” Lưu Sinh nhìn Tú Nha, gương mặt nở nụ cười ấm áp: “Dung mạo của muội ấy rất giống với mẫu thân, tên của muội ấy lại có một chữ Tú, mẫu thân đã từng nói, chữ mà bà thích nhất là chữ Tú...”

Dương Kiệt há hốc miệng, ngẩn cả người. “Vị công tử này, người lầm rồi, Lý tẩu và Tú Nha không phải là...” Nói đến đây, Dương Kiệt bỗng phát hiện Tú Nha đang mở to mắt nhìn mình, lập tức lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng.

Tú Nha là được Lý tẩu nhận nuôi, chuyện này trừ Tú Nha ra thì khắp cái phủ này không có ai là không biết, nếu đúng vậy thì Lưu Sinh đã làm rồi.

Người mà Lưu Sinh muốn tìm phải là mẹ ruột của Tú Nha mới đúng, nhưng ở trước mặt Tú Nha, hẳn không thể nói ra chuyện chín năm trước đã giấu Tú Nha được.

Thấy Dương Kiệt không nói nữa, Lưu Sinh mới ngồi xuống trước mặt Tú Nha, nói: “Tiểu muội muội, dẫn ca ca đi gặp mẫu thân muội có được không? Ca ca có rất nhiều chuyện muốn nói với mẫu thân.”

Tú Nha nhìn Lưu Sinh, chần chừ một lát rồi gật đầu đáp: “Được.” Quay ra thấy gương mặt khó coi của Dương Kiệt, Tú Nha lại nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng phải có Dương bá bá đi cùng.”

Dương Kiệt đang lo có thái tử điện hạ trong phòng, định nói toạc ra thân phận thật của Tú Nha, nhưng đúng lúc này thì cửa mở, Lý tẩu bước ra từ bên trong.

Lý tẩu đi tới trước mặt Lưu Sinh, vẫy tay với Tú Nha, nói: “Tú Nha, qua đây.”

Tú Nha nghe lời buông tay Lưu Sinh ra, chạy tới ôm Lý tẩu, làm nũng gọi: “Nương.”

Lưu Sinh bị cảnh này làm cho ngây người, giật mình nhìn Lý tẩu, dáng vẻ không thể tin được.

“Tiểu muội muội...Đó là mẫu thân của muội sao?”

“Đúng vậy a.” Tú Nha gật đầu, lại ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên nói với Lý tẩu: “Nương, vị đại ca này nói muốn tìm nương nói chuyện đây!”

Lý tẩu dịu dàng xoa đầu Tú Nha, nói: “Nương biết rồi, con và Dương bá bá đi ra kia gặp người tuyết có được không? Để nương và vị đại ca này nói chuyện một lát.”

Tú Nha mặc dù không muốn rời xa mẹ, nhưng nghe đến gặp người tuyết thì rất vui, liền cùng Dương Kiệt rời đi.

Lý tẩu thấy Tú Nha đã đi xa, xác định sẽ không nghe thấy hai người nói chuyện, liền đi thẳng vào vấn đề: “Người mà người muốn tìm không phải ta.”

Lưu Sinh đã sớm đoán được, nhưng hẳn vẫn không thể nào tin nổi, rõ ràng hết thảy mọi thứ đều đã chứng minh, nhưng sao cuối cùng vẫn sai? “Tú Nha là hài tử của người sao?”

Lý tẩu nói: “Tú Nha là do ta nhận nuôi, chín năm trước Tú Nha bị người ta vứt bỏ ở chỗ này, là ta nhặt Tú Nha về nuôi.”

“Người...Có biết mẫu thân ta không?”

Lý tẩu lắc đầu: “Ta không biết mẫu thân của người.”

Lưu Sinh không tin: “Vậy tại sao lại đặt tên cho muội ấy là Tú Nha?”

“Bởi vì khi ta nhặt được đứa bé, có thấy một mảnh giấy được nhét bên trong chăn.Ta không biết chữ nên mới nhờ một vị thư sinh đọc giùm, hẳn nói trong giấy viết một chữ Tú.Ta không đọc sách nên không có văn hóa, liền gọi con bé là Tú Nha, coi như là tạ ơn mẫu thân của con bé đã sinh ra con bé.” Lý tẩu nói xong, sợ Lưu Sinh không tin, liền xoay người đi vào nhà lấy mảnh giấy kia rồi đưa cho Lưu Sinh, “Mảnh giấy này ta vẫn mang theo bên người, nghĩ đến lúc Tú Nha lớn, ta sẽ nói sự thật cho nó biết.”

Lưu Sinh cầm lấy mảnh giấy kia, hai tay cũng trở nên run rẩy, mạnh mẽ quỳ xuống mặt đất: “Đây...Đúng là chữ viết của mẫu thân ta! Nương, nhi

tử đến tìm người đây, người đi đâu rồi?!”

Lúc Tống Cảnh Ngưỡng tiến vào, đúng lúc thấy cảnh Lưu Sinh quỳ xuống đất, lông mày khẽ cau lại, tôn tử này coi như rất hiếu thuận, nhưng lại làm ra chuyện không thể chấp nhận được! Nghĩ vậy, Tống Cảnh Ngưỡng liền không để ý hấn nữa, trực tiếp đi vào tìm Hoắc Dực.

“Lưu công tử, nếu Tú Nha là muội muội của người, vậy...” Lý tẩu vốn không định lên tiếng, nhưng ca ca của Tú Nha đã đến tận cửa, nàng cũng không thể ngăn không cho hai huynh muội làm quen nhau được!

Lưu Sinh hốt hoảng đứng dậy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Văn sinh tuy không tìm được mẫu thân, nhưng gặp được Tú Nha cũng coi như là may mắn, nếu Tú Nha là do người nuôi lớn, theo lý mà nói thì văn sinh không thể đưa muội ấy đi. Nhưng Tú Nha dù sao cũng là người của Lưu gia, nếu văn sinh không đưa muội ấy về thì cũng không được...”

Lý tẩu trong lòng vô cùng khổ sở, Tú Nha dù không phải ruột thịt của nàng, nhưng còn hơn cả ruột thịt, nếu đột nhiên Tú Nha phải rời đi, nàng thật sự không nỡ. “Chuyện này...”

Lưu Sinh mềm lòng, liền nói: “Văn sinh hiện giờ còn muốn ở kinh thành một thời gian nữa, không thể chăm sóc tốt cho Tú Nha được. Trước khi rời kinh, để Tú Nha ở với người, văn sinh cũng yên tâm hơn.” Lưu Sinh cất mảnh giấy kia đi, nói: “Mảnh giấy này văn sinh xin được giữ lại làm kỷ niệm.”

Lý tẩu nước mắt lưng tròng, gật đầu không nói.

“Vậy văn sinh xin phép cáo từ, qua một thời gian nữa sẽ lại đến đón Tú Nha.”

Lưu Sinh dứt lời, đang định quay người đi thì cánh cửa đằng sau bỗng mở ra, sau đó là giọng nói của Tống Cảnh Ngưỡng: “Lưu công tử khoan

đã.”

Lưu Sinh ngờ vực quay đầu lại, chỉ thấy nam nhân mới lên tiếng lúc này đã cung kính đứng sang một bên, nhường lối cho một nam nhân từ bên trong đi ra, một thân áo trắng như tuyết, khí chất cao ngạo, ánh mắt sâu thẳm đang lạnh lùng nhìn hẳn, vẻ cao quý hơn người trong nháy mắt bao trùm ra khắp xung quanh.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Lâm Tam Tư vì là phận nữ quyến, lại đang mang bầu nên không tiện ra gặp Lưu Sinh, đành bảo Bách Hợp dắt ra trước cửa sổ, chọn một nơi nào mà có thể nhìn rõ bên dưới, nhưng người bên dưới lại không thể nhìn thấy nàng.

Lưu Sinh trước đây chưa từng gặp Hoắc Dực nên không biết thân phận của Hoắc Dực, nhưng khí chất cao quý của Hoắc Dực khiến cho hắn không khỏi kinh sợ, suýt nữa là quỳ rạp xuống. Người bên trong viện sau khi nhìn thấy Hoắc Dực cũng lập tức đứng nghiêm chỉnh lại, cho nên hắn đoán chắc Hoắc Dực không phải là người bình thường.

Tầm mắt của Lưu Sinh không lưu lại quá lâu trên người Hoắc Dực, Tổng Cảnh Ngưỡng lên tiếng: “Lưu công tử cầm trong tay lệnh bài xuất nhập của Ninh vương phủ, nói vậy chắc hẳn có đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở đó?”

Lưu Sinh vô cùng hối hận, sớm biết vậy thì hắn đã không ôm may mắn giờ lệnh bài ra rồi. “Tiểu sinh chẳng qua chỉ là một nô tài ở Ninh vương phủ, không đảm nhiệm chức vụ quan trọng gì cả.”

Tổng Cảnh Ngưỡng nghe vậy chỉ cười nhạt, đi theo bên cạnh Hoắc Dực đã lâu, nên nụ cười lạnh của hắn cũng có mấy phần giống Hoắc Dực. “Lời này của Lưu công tử thật kỳ lạ, nếu người không đảm nhiệm chức vụ quan trọng gì, vậy tại sao lại có lệnh bài? Ai mà không biết trong mấy vương phủ ở kinh thành, chỉ có những người được vương gia tín nhiệm nhất mới được giao cho lệnh bài?” Ngừng lại một chút, hắn to giọng nói tiếp: “Không lẽ là người ăn trộm?”

“Xăng bậy.” Lưu Sinh tức giận nói: “Tiểu sinh mặc dù bất tài, nhưng cũng là người đọc sách thánh hiền mà khôn lớn, tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện trộm cắp!”

Nhìn dáng vẻ tức giận của Lưu Sinh, Tổng Cảnh Ngưỡng nở nụ cười xảo quyệt. “Tại hạ xin bái phục tính cách của Lưu công tử, tuy nhiên công tử nhà ta và Ninh vương gia có chút giao tình, nếu kể chuyện hôm nay gặp Lưu công tử cho Ninh vương gia, có khi Ninh vương gia lại niệm tình giúp Lưu công tử đi tìm mẫu thân đấy!”

Lưu Sinh nghe vậy thì nhũn cả chân, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này: “Xin đa tạ ý tốt, nhưng đây là chuyện riêng của nhà tiểu sinh, không cần phiền đến Ninh vương gia! Tiểu sinh còn có chuyện quan trọng, xin cáo từ.”

Hoắc Dực thờ ơ nhìn Lưu Sinh, thanh âm không có chút hơi ấm: “Có người phải chịu tội oan vì người, mà người còn ở đây thong dong như vậy được sao?”

Lưu Sinh trong lòng căng thẳng, một giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán chảy xuống, bàn tay giấu trong ống tay áo chảy đầy mồ hôi. “Tiểu sinh không hề quen biết công tử, tại sao công tử lại nói ra những lời ấy?”

Đôi mắt của Hoắc Dực hơi híp lại, Tổng Cảnh Ngưỡng đứng bên cạnh lập tức đáp lời hộ: “Người không nhận ra chúng ta, nhưng chúng ta lại biết người.” Tổng Cảnh Ngưỡng đi tới trước mặt Lưu Sinh, trước buổi trưa hẳn đã nhận được mật lệnh của Hoắc Dực, sai hẳn đi điều tra chuyện của Ninh vương phi. Vốn hẳn cảm thấy chuyện này hơi khó khăn, nhưng không ngờ hẳn mới chỉ ngồi trên bờ tường Ninh vương phủ khoảng hai ba canh giờ là đã biết hết mọi chuyện. Nghĩ cũng thấy Ninh vương này thật đáng thương, cả Ninh vương phủ đều biết sự thật, chỉ duy nhất hẳn ta là không hay biết gì.

“Lưu Sinh, toàn bộ vùng Chiết Tây đều biết rõ, năm nay người hai mươi mốt tuổi, năm ngoái vào kinh thành đi thi, muốn vào nhờ vả Ninh vương. Tuy nhiên sau đó lại gặp được ái thiếp của Ninh vương là Phẫm phu nhân, hai người vừa gặp đã yêu, bên nhau ân ái, thường xuyên hẹn gặp nhau ở Ninh vương phủ, có đúng hay không?” Tổng Cảnh Ngưỡng nghiêng đầu nhìn Lưu Sinh, thầm nghĩ hẳn còn lớn hơn Lưu Sinh mấy tuổi, thế mà đến bây giờ vẫn chưa gặp được một nữ tử nào có thể khiến cho hẳn yêu đến quên mình!

Đột nhiên một gương mặt xinh đẹp lóe lên trong đầu hẳn, làm Tổng Cảnh Ngưỡng không khỏi run lên một chút.

Lưu Sinh mặt đỏ bừng, tức giận nói: “Tiểu sinh đúng là gặp được nữ nhân mình yêu mến ở Ninh vương phủ, nhưng đó không phải là Phẫm phu nhân mà người nói, mà là Hứa tiểu thư, thiên kim tiểu thư của tuần phủ đại nhân Chiết Tây. Tiểu sinh từ trước đã có duyên gặp mặt nàng một lần, đối với nàng nảy sinh lòng ái mộ, lần này nguyên nhân vào kinh cũng là vì nàng, lại không ngờ có thể gặp được nàng ở Ninh vương phủ. Sau đó mới biết thì ra tâm ý của Hứa tiểu thư cũng giống ta, hai chúng ta lưỡng tình tương duyệt rồi làm ra chuyện kia thì có gì mà không được?”

“Lưu công tử ơi là Lưu công tử, thế nhân đều nói người đọc sách nhiều quá thì sẽ trở nên ngu ngốc, ban đầu ta còn không tin, bây giờ mới thấy đúng là thế thật.” Tổng Cảnh Ngưỡng đi một vòng quanh người Lưu Sinh, nhìn hẳn từ trên xuống dưới, thầm nghĩ tên này đúng là quá ngu ngốc, lại đi tin lời của Phẫm phu nhân! Liên nói: “Sau khi người rời khỏi Chiết Tây, không biết là Hứa tiểu thư đã được gả vào Ninh vương phủ làm thiếp rồi sao?”

Lưu Sinh giật mình kinh sợ nói: “Gả vào Ninh vương phủ làm thiếp? Làm sao có thể? Đó là biểu tỹ của nàng mà...” Ngoài miệng dù nói vậy, nhưng trong lòng Lưu Sinh không hiểu sao lại khẽ run, hẳn một lòng ái mộ

Hứa tiểu thư, nên chẳng bao giờ hoài nghi lời nàng ta nói, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, thì hình như đúng là có chỗ không đúng...

“Sao lại không thể?” Tống Cảnh Ngưỡng hếch cằm lên, vô cùng đồng cảm nói: “Người ta bây giờ là ái thiếp của Ninh vương rồi, bằng không người cho rằng Ninh vương phủ là nơi mà người có thể ra vào dễ dàng như thế được sao? Người cho rằng hạ nhân của Ninh vương phủ sẽ đối xử một cách cung kính như vậy với biểu muội của một tiểu thiếp ư?”

Lưu Sinh vô cùng hoảng sợ, nhưng hắn vẫn không thể tin được, lúc Hứa tiểu thư ngã vào lòng hắn, những lời mà nàng nói sao có thể giả được? “Không, đây không phải sự thật! Các người nhất định là đang gạt ta đúng không?”

Tống Cảnh Ngưỡng làm ra bộ mặt có mà ăn no rồi việc mới đi lừa người, bực tức nói: “Gạt người? Chuyện Ninh vương phủ nạp thiếp cũng không phải chuyện bí mật, ở kinh thành này người cứ tùy tiện kéo một người mà hỏi thử xem là biết ngay, cả người và Ninh vương đều thật đáng thương, lại bị một nữ nhân lừa gạt như vậy.”

Lưu Sinh mặt trắng bệch, hai chân run rẩy quỳ rạp xuống đất. “Nàng sẽ không gạt ta đâu, nàng đã nói là muốn cùng ta trở về Chiết Tây mà...” Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Lưu Sinh ngẩng lên nói: “Các người nói gì ta cũng không tin đâu, nếu nàng đúng là ái thiếp của Ninh vương như lời các người nói, vậy vì sao đến bây giờ nàng vẫn còn giữ tấm thân trong trắng? Ninh vương là người ham mê nữ sắc, sao có thể không động lòng với một nữ tử xinh đẹp như vậy? Huống hồ còn là tiểu thiếp mà hắn lấy về?”

Tống Cảnh Ngưỡng: “...”

Tống Cảnh Ngưỡng quay ra nhìn Hoắc Dực, vẻ mặt vô cùng khó hiểu, lúc hắn đi điều tra cũng không thể tìm hiểu xem Phẫm phu nhân có còn trinh tiết hay không, với lại ai mà nghĩ đến chuyện này cơ chứ, từ khi Phẫm

phu nhân vào Ninh vương phủ, không phải hàng đêm Ninh vương đều chỉ sủng ái một mình nàng ta hay sao?!

Hoặc Dực hiển nhiên cũng không ngờ tới chuyện này, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nói: “Ninh vương không phải là người biết kìm chế, nếu như người vẫn còn giữ lý trí, ta tin rằng người tự có cách để nhận ra được.”

Lưu Sinh nghe xong càng thêm mơ hồ hơn, hẳn không tin là Hứa tiểu thư lừa gạt hẳn, nhưng lời mà mấy người này nói thì cũng có vẻ không phải là bịa đặt, bởi vì nếu muốn biết chân tướng sự thật thì rất đơn giản, chỉ cần tìm đại một người để hỏi là xong.

Lưu Sinh vừa nghĩ vừa hồi tưởng lại về khoảng thời gian này, hẳn nhớ có một lần, khi hẳn ở trong sảnh đường chờ Hứa tiểu thư đến, quả thật có nghe một nha hoàn gọi nàng là Phẩm phu nhân. Hẳn cũng đã hỏi qua nàng, nhưng nàng nói với hẳn là do nàng và biểu tỷ lớn lên nhìn giống nhau nên bọn nha hoàn nhận lầm người, lúc ấy hẳn đã tin là thật, nhưng bây giờ nghĩ lại, cứ coi như là hai người giống nhau đi, tuy vậy một người thì vào vương phủ làm thiếp, một người lại là tiểu thư chưa thành thân, cách ăn mặc chắc chắn không giống nhau, sao bọn nha hoàn có thể nhận lầm được?

Còn một lần khác, khi hẳn và Hứa tiểu thư đang say sưa ân ái, Hứa tiểu thư vòng tay ôm lấy hẳn, miệng còn khẽ ngâm nga: “Vương gia...Cuối cùng thần thiếp cũng thuộc về người rồi...”

Lưu Sinh càng nghĩ càng giận, lập tức đứng lên muốn đi tìm Hứa tiểu thư để hỏi cho ra lẽ.

“Đứng lại.”

Âm thanh lạnh lùng vang lên từ phía sau, khiến cho người ta cảm thấy run sợ.

Lưu Sinh xoay người, đôi mắt đã hàm chứa nước mắt, hăn lớn như vậy rồi nhưng chưa từng có ai coi hăn như tên ngốc mà lừa gạt như vậy cả!

“Ta không quan tâm mục đích các người nói cho ta biết chuyện này là để làm gì, ta chỉ muốn lập tức đi tìm nàng để hỏi cho rõ ràng.”

“Chuyện của Hứa tiểu thư giải quyết như thế nào là do ta quyết định.”
Hoắc Dực nhếch môi, hỏi: “Vậy còn Ninh vương phi, người định làm thế nào?”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Lưu Sinh trong lòng đầy hoài nghi và lo âu, chuyện hãn và Hứa tiểu thư lập mưu hãm hại Ninh vương phi, mấy người này cũng biết sao?

Lưu Sinh nhú chặt mày, chuyện hãm hại Ninh vương phi hãn quả thật đã thiếu suy nghĩ, lúc ấy Hứa tiểu thư nói với hãn là Ninh vương đã phát hiện ra đạo gài đây trong phủ có một nam tử hay ra vào, Hứa tiểu thư lo lắng chuyện của bọn họ nếu bị Ninh vương điều tra ra thì sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh khuê nữ của nàng, huống hồ Ninh vương vẫn luôn say mê với sắc đẹp của Hứa tiểu thư, nếu nảy sinh lòng ghen tỵ rồi đem bắt hãn lại, buộc tội hãn là dụ dỗ khuê nữ nhà lành, vậy con đường làm quan sau này của hãn coi như kết thúc rồi.

Hứa tiểu thư còn nói với hãn Ninh vương phi là một người rất hiểm ác, đã nhiều lần hãm hại và đánh đập biểu tỳ của Hứa tiểu thư, khiến biểu tỳ của nàng sống rất khổ sở, cho nên Hứa tiểu thư liền muốn tận dụng cơ hội này để giúp đỡ biểu tỳ. Nàng đưa cho hãn một số tiền lớn để tìm một người nam nhân, bảo hãn nhận là người có quan hệ lén lút với Ninh vương phi trong lúc Ninh vương xuất phủ, tiếp đó Hứa tiểu thư còn mua chuộc được mấy nô tỳ và nô tài trong phủ làm nhân chứng, trong sự sắp xếp của nàng, cuối cùng Ninh vương phi đã bị buộc tội thông dâm.

Lưu Sinh trong lòng như muốn bùng nổ, nếu như Hứa tiểu thư thật sự là Phẩm phu nhân như lời bọn họ nói, thì chuyện hãm hại Ninh vương phi là chuyện mà nàng ta đã có mưu đồ từ lâu, mà hãn chẳng qua chỉ là một quân cờ để nàng ta lợi dụng mà thôi!

Sự nghi ngờ và tức giận trong lòng khiến Lưu Sinh bị dồn nén đến phát điên, nhưng hắn vẫn không cho rằng đây là thật, vẫn không thể tin nổi Hứa tiểu thư lại là con người như vậy!

Sự biến hóa trên nét mặt Lưu Sinh không qua được ánh mắt của Hoắc Dực, hắn khẽ nheo mắt lại, lạnh nhạt nói: “Theo luật của Nam Dạ quốc, hãm hại vương phi, là tội chết.”

Nhìn ánh mắt sắc bén như hiểu rõ hết thủy mọi chuyện của Hoắc Dực, Lưu Sinh chỉ biết xấu hổ cúi đầu, nhưng vẫn không bỏ qua chút vận may, nói: “Chuyện của Ninh vương phi, đúng là do tiểu sinh gây nên.”

Tổng Cảnh Ngưỡng nghe thế liền nói: “Còn cả Phẫm phu nhân kia nữa!”

Lưu Sinh muốn nói lại thôi, ngẩng đầu lên nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, thấy dáng vẻ hiên ngang của hắn, lại nghĩ đến kết quả của mình ngày hôm nay, cuối cùng không nói gì nữa.

Hoắc Dực liếc hắn một cái, nói: “Người định sẽ giải quyết thế nào?”

Lưu Sinh cúi thấp đầu, nói: “Mọi việc là do tiểu sinh gây nên, tiểu sinh sẽ đi nói hết với Ninh vương, tùy cho Ninh vương muốn chém muốn giết thế nào cũng được.”

Tổng Cảnh Ngưỡng gật đầu, thầm nói: “Dám làm dám chịu, coi như cũng còn có chút khí phách nam nhân.”

Hoắc Dực cau mày, lạnh lùng quay đầu nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, dọa cho hắn phải vội ngậm miệng lại, chụm hai chân đứng thẳng, dáng vẻ sợ hãi kia khiến cho Lâm Tam Tư và Bách Hợp đứng trong phòng không nhịn được mà bật cười.

Hoắc Dực quay đầu nhìn về phía cửa sổ, thấy nụ cười xinh đẹp của Lâm Tam Tư, khoe miệng không khỏi nhếch lên cười.

“Chỉ bằng mấy câu của người mà Ninh vương sẽ tin sao? Sợ là người còn chưa gặp được Ninh vương thì đầu đã lìa khỏi thân rồi.”

Lưu Sinh nói: “Tiểu sinh hại người ta thành như vậy, bị trừng phạt thế cũng đáng.”

Hoắc Dực chấp tay ra sau lưng, bông tuyết rơi xuống tấm áo choàng đen của hắn, gió thổi làm áo choàng bay lên, lộ ra trường sam màu trắng bên trong. “Trưa mai, người mang mấy thứ kia đến bãi huấn luyện ngựa ở phía đông kinh thành, Ninh vương có ở đó.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu qua được ải này thì tới phủ thái tử tìm ta.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Lưu Sinh đầu tiên là nghe được ngày mai Ninh vương ở khu huấn luyện ngựa, còn chưa kịp phản ứng thì lại nghe hắn nói đến phủ thái tử, đầu óc lập tức muốn nổ tung!

“Công tử, xin chờ một chút...”

Hoắc Dực làm như không nghe thấy, bước chân không hề dừng lại, hơi thở lạnh lẽo trên người càng thêm mạnh hơn.

Lưu Sinh thấy Hoắc Dực không có ý định muốn dừng lại thì đầu óc cũng dần thông suốt, nhìn bóng lưng cao lớn của Hoắc Dực, hắn mở trừng mắt, nói: “Công tử, không lẽ người là...”

Tống Cảnh Ngưỡng vẫn đứng nguyên chỗ đó, thấy vậy liền đưa tay vỗ mạnh lên gáy Lưu Sinh, trách mắng: “Lúc trước ta chỉ cảm thấy ánh mắt người có vấn đề, chỉ để ý vẻ ngoài mà không chú ý đến nội tâm, cho nên mới bị Phàm phu nhân mê hoặc! Hôm nay xem ra, ngay cả đầu óc người cũng có vấn đề lớn rồi! Thân phận của chủ tử ta mà còn phải rêu rao nữa à? Ta thấy người thật sự nên đi tìm đại phu khám xem thế nào!”

Tổng Cảnh Ngưỡng lúc trước nhận được mật lệnh của Hoắc Dực, phải hăn chịu trách nhiệm điều tra chuyện của Ninh vương phi. Sau khi biết chân tướng sự tình, hăn cực kỳ cảm thấy đáng tiếc cho Lưu Sinh, bị một nữ nhân lừa gạt như vậy mà còn không biết, thật uổng công cho hăn từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền! Đúng là làm mất mặt nam nhân!

Lưu Sinh che lại chỗ bị đánh đau, há to miệng không thể tin được, “Hăn là... Thái tử điện hạ sao?”

Tổng Cảnh Ngưỡng thềm lắc đầu, dần đến hết thuốc chữa rồi! Lại nghĩ, nếu tên này mạng lớn, tương lai có thể sẽ trở thành đồng sự của hăn, vẫn nên cho hăn chút mặt mũi thì hơn.

Tổng Cảnh Ngưỡng gật đầu nói: “Được, vẫn chưa ngốc đến mức phải chết, còn có cách cứu chữa.”

Lưu Sinh vẫn có chút hoang mang: “Vậy... Điện hạ bảo ta mang thứ gì đi gặp Ninh vương?”

Tổng Cảnh Ngưỡng muốn học máu ngay lập tức, đáp: “Lệnh bài ra vào Ninh vương phủ, cùng với vật đính ước của người và Phẫm phu nhân.”

Lưu Sinh nghĩ một chút rồi gật đầu, quả thật, nếu muốn Ninh vương tin lời hăn nói thì nhất định phải mang theo hai thứ đó mới được.

“Tại sao điện hạ lại muốn giúp ta?”

Tổng Cảnh Ngưỡng lắc đầu, nhướn mày nói: “Điều này thì ta không biết, người tự đi mà hỏi điện hạ.”

***

Lúc Hoắc Dực đi vào trong nhà, Bách Hợp và Lý tẩu đã cùng Tú Nha ra ngoài, trong phòng rất ấm, Lâm Tam Tư mặc áo lông màu trắng tựa bên

cửa sổ, quay mặt nhìn về hướng Hoắc Dực, miệng nở nụ cười ấm áp.

“Lạnh như vậy mà nàng đứng ở cửa sổ làm gì?” Tuy đang trách móc nhưng giọng của hắn rất dịu dàng dễ nghe.

Lâm Tam Tư từ nãy vẫn đứng im ở trước cửa sổ, mắt không chớp nhìn gương mặt anh tuấn của Hoắc Dực, cắn môi đáp: “Chỉ muốn xem điện hạ thu nạp lòng người như thế nào thôi.”

“Xem đủ chưa?”

Hoắc Dực mỉm cười đi đến bên cạnh Lâm Tam Tư, giơ áo choàng của mình lên che cho nàng, chặn gió lạnh từ bên ngoài cửa sổ thổi vào.

Lâm Tam Tư từ trong ngực Hoắc Dực ngẩng đầu lên, nhìn hắn nói: “Dáng vẻ vừa rồi của điện hạ...Rất có khí phách nam nhân!”

Hoắc Dực bị lời của Lâm Tam Tư chọc cười, đưa tay nắm cằm nàng, nhú mày nói: “Có người nào lại khen nam nhân nhà mình như nàng không?”

Lâm Tam Tư nghe Hoắc Dực nói “nam nhân nhà mình” một cách thoải mái như vậy, trong lòng vô cùng ấm áp: “Điện hạ cũng nói là nam nhân nhà mình đấy thôi, vậy ta muốn khen thế nào thì khen thế ấy!”

Hoắc Dực bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt mũi Lâm Tam Tư: “Tùy nàng.”

Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư đi đến bên cạnh lò sưởi, lúc này mới cởi áo choàng ra vắt trên bình phong.Lâm Tam Tư thì đi ra bàn, rót một chén trà rồi bưng tới.

Hoắc Dực nhận lấy trà, ôm Lâm Tam Tư ngồi xuống giường, khẽ nhấp một ngụm trà, nghe Lâm Tam Tư nói: “Điện hạ bảo Tống thị vệ đi thăm dò

chuyện của Ninh vương phi sao?”

“Ừ.” Hoắc Dực đáp, nhìn ánh mắt híp lại tràn đầy sự sùng bái của Lâm Tam Tư, hần cười nói: “Sao vậy, có vấn đề gì ư?”

Lâm Tam Tư lắc đầu đáp: “Không có, chỉ cảm thấy quá thần kỳ thôi, Ninh vương còn không tra ra được mà sao Tống thị vệ lại điều tra được?”

Hoắc Dực nheo mắt, môi nở nụ cười lạnh, xem thường nói: “Không phải là hẳn không tra ra được, mà là không muốn tra.”

“Không muốn tra?” Lâm Tam Tư có phần kinh ngạc, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại: “Ý điện hạ là, Ninh vương biết rất rõ chân tướng sự việc sao?”

Hoắc Dực gật đầu, ánh mắt sâu thẳm khiến cho người ta nhìn mà lạnh run.

Lâm Tam Tư khẽ rùng mình, có câu nhất dạ phu thê, bách dạ ân (một đêm là vợ chồng thì trăm ngày sau vẫn còn tình nghĩa), huống hồ Ninh vương phi lại nhã nhận lương thiện như vậy, Ninh vương sao có thể nhẫn tâm làm thế? Chỉ vì một Phẩm phu nhân thôi sao? “Thật đáng tiếc, một người tốt như Ninh vương phi, lại đi gả cho một kẻ bạc tình như Ninh vương...”

Hoắc Dực thấy sắc mặt Lâm Tam Tư trùng xuống, ngữ điệu cũng đau buồn, không khỏi ôm nàng chặt hơn một chút, “Sao nàng lại lo nghĩ cho Ninh vương phi như vậy?”

Lâm Tam Tư cảm thấy mình hơi nhập tâm quá rồi, nói mà không nghĩ gì hết, Ninh vương dù tốt hay xấu thì cũng là huynh đệ cùng cha khác mẹ của Hoắc Dực, sao nàng có thể tùy tiện nghị luận như vậy! “Không có, ta chỉ cảm thấy điện hạ rất hiệp nghĩa, không phải ai cũng có thể giúp được Ninh vương phi lúc này.”

Hoắc Dực sờ đầu Lâm Tam Tư, dịu dàng nói: “Không phải là ta trượng nghĩa, ta làm vậy là để đền ơn.”

“Gì cơ?”

“Có còn nhớ lúc ta rời kinh thành đã dặn nàng điều gì không?”

“Có.” Lâm Tam Tư nghĩ một chút rồi nói: “Ta vẫn nhớ, chàng bảo ta không được tùy tiện xuất phủ, chuyện mang thai cũng không được cho người khác biết.”

Hoắc Dực cười nói: “Biết vì sao không?”

Lâm Tam Tư cắn môi nói: “Có phải là vì diện hạ...Cảm thấy thân phận của ta không xứng với...”

Lâm Tam Tư còn chưa nói xong thì miệng đã bị Hoắc Dực dùng môi chặn kín, nàng mở to hai mắt nhìn gương mặt đang gần sát, xem ra mình đã lỡ lời rồi.

Hoắc Dực hôn một lúc lâu mới oán giận buông Lâm Tam Tư ra, nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, hấn khàn giọng nói: “Ta không muốn nàng gặp nguy hiểm.”

“Dạ?”

Lâm Tam Tư bị hôn đến choáng váng đầu óc, má hồng môi mọng rất đáng yêu, Hoắc Dực thềm thở dài, ôm chặt nàng vào ngực, chậm rãi nói: “Mặc dù ta bị giam cầm hai năm, nhưng ngôi vị thái tử vẫn chưa bị hủy bỏ, nếu để người khác biết là nàng mang thai hài tử của ta, thì hậu quả của nàng không cần nghĩ cũng biết.”

Lâm Tam Tư cũng không phải là không hiểu chuyện này, nàng chỉ là không chắc chắn mà thôi, dù sao Hoắc Dực cũng là thái tử, một thái tử điện

hạ máu lạnh vô tình mà! “Điện hạ là bởi vì chuyện này nên mới không có ta xuất phủ sao?”

Hoắc Dực gật đầu: “Ta tuy đã an bài thỏa đáng, nhưng dù cẩn thận mấy cũng sẽ có sơ sót, lại để cho Ninh vương đưa An vương phi vào phủ.”

Lâm Tam Tư nghe Hoắc Dực nhắc tới An vương phi thì không khỏi cúi thấp đầu, không dám nhìn vào mắt Hoắc Dực, trong lòng không hiểu vì sao mà đột nhiên rất muốn biết thái độ của Hoắc Dực đối với An vương phi, liền lén lút nhìn sắc mặt của Hoắc Dực rồi nói: “An vương phi đến bất ngờ quá, nên ta không thể cự tuyệt...”

“Ừm.” Hoắc Dực bình thản đáp, hơi ôm chặt nàng hơn một chút, “Ta biết.”

Lâm Tam Tư vỗ về cái bụng, “Lúc đó bụng cũng lớn rồi, không kịp che dấu, chắc nàng ấy đã đoán ra được là ta mang thai.”

Gương mặt tuấn tú góc cạnh của Hoắc Dực khẽ lộ ra sự lạnh lẽo, “Nàng ta quả thật là đã biết, cũng chuẩn bị nói với người trong cung, nếu không có Ninh vương phi báo tin cho ta, chỉ sợ nàng đã...”

Ninh vương phi báo tin cho Hoắc Dực sao? Lâm Tam Tư nghe vậy thì rất kinh ngạc, thấy Hoắc Dực mím chặt môi, nàng liền tựa vào lòng Hoắc Dực, dịu dàng nói: “Điện hạ, không phải bây giờ ta vẫn rất tốt sao.”

“Là ta đã lầm, vẫn cho rằng nàng ta biết chừng mực. Chuyện này ta nhất định sẽ không nương tay đâu.” Lúc nói lời này, ánh mắt của Hoắc Dực toát ra sự lạnh lẽo, khiến cho người ta đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Vui vẻ trò chuyện xong, Hoắc Dực dẫn Lâm Tam Tư ra vườn ngắm hoa mai. Lâm Tam Tư được bọc gọn trong lớp áo lông, ngay cả bụng cũng được che kín.

Mặc dù người trong phủ đã sớm dọn sạch tuyết, nhưng lúc này tuyết rơi rất nhiều, trên đường lại có một lớp tuyết mỏng. Hoắc Dực ôm eo Lâm Tam Tư, bàn tay đặt bên hông nàng, cẩn thận bảo hộ nàng, lúc thấy nàng có phần mệt mỏi, hắn liền nắm tay nàng nói: “Nàng mệt sao, vậy chúng ta trở về phủ được không?”

Lâm Tam Tư quả thật có hơi mệt, trước đây mỗi lần tuyết rơi, nàng có ngắm bao nhiêu lâu cũng không thấy đủ, chỉ muốn một năm bốn mùa đều là mùa đông, nhưng hôm nay không hiểu sao mới đi một lát mà chân đã mỏi rồi, chắc vì bụng to nên hai chân phải dùng lực nhiều hơn. Nàng ngẩng mặt lên đáp: “Được ạ.”

Nghi thức tiễn hai người cũng không nhỏ, tất cả mọi người trong phủ đều đi ra rồi đứng thẳng tắp thành hai hàng, dù cho tuyết có rơi dày đến mấy thì cũng không ảnh hưởng gì đến bọn họ.

Lâm Tam Tư lần này thông minh rồi, trước khi ra cửa đã thương lượng trước với Hoắc Dực, không cho bế! Không cho hôn! Hoắc Dực nghe nàng, không biết làm gì hơn là chỉ nắm tay nàng, ôm hông nàng, nhả nài đỡ nàng vào trong xe ngựa.

Lúc trở lại phủ thái tử thì trời đã tối, bởi vì trước đó đã ăn ít món ăn dân dã ở Tứ Phương Sơn nên Lâm Tam Tư không thấy đói, liền để Bách Hợp

và Lý tẩu đỡ nàng vào phòng đi ngủ. Hoắc Dực ngồi nhìn Lâm Tam Tư ngủ, giúp nàng đắp lại chăn, thấy nàng má hồng môi mọng ngủ say thì mới rời đi Thanh Lan Uyển, lúc đến thư phòng liền trông thấy Hà Tất Kỳ sau khi bị cấm túc ba tháng đã nghiêm chỉnh đứng chờ ở đó.

“Điện hạ.” Hà Tất Kỳ cung kính đứng ở một bên, ánh nến lập lòe chiếu lên mặt hắn, sau ba tháng không bước chân ra khỏi nhà, hắn hình như hơi gầy đi, nhưng nét mặt thì có phần điềm tĩnh hơn, càng ngày càng có phong thái của Hoắc Dực.

Hoắc Dực cũng không nhìn hắn, chỉ nói: “An vương đã vào kinh, đã an bài xong người chưa?”

Hà Tất Kỳ mặc dù bị cấm túc, nhưng thủ hạ của hắn thì không nhàn rỗi một phút nào, đã sớm thăm dò được hành tung của An vương, việc hắn sẽ vào kinh thành bao lâu, ở lại phủ nào đều rõ như lòng bàn tay, ngay cả việc hắn đi thanh lâu lúc nào, đi mấy lần, triệu mấy nữ nhân cũng không ngoài tầm kiểm soát của bọn hắn.

“Hồi điện hạ, hết thầy đều đã thu xếp ổn thỏa, chỉ sợ An vương không động thủ. Nếu hắn động thủ, nhất định sẽ rơi vào bẫy của chúng ta.” Hà Tất Kỳ mặc dù gầy, nhưng khi nói chuyện thì vẫn không mất đi sự tự tin.

“Ta đợi hai năm.” Ngọn nến trên bàn khẽ bị gió thổi phát ra tiếng tách, ánh lửa chiếu lên gương mặt anh tuấn thâm trầm của hắn, khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy vừa si mê lại vừa sợ hãi. “Rốt cục cũng đợi được rồi.”

“Điện hạ.” Hà Tất Kỳ toàn thân mặc màu đen, tóc buộc cao, mặt ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Hoắc Dực liếc nhìn hắn: “Có chuyện gì cứ nói.”

“Là về An vương phi.” Lúc nói ra ba chữ An vương phi, hắn có hơi gằn giọng, người kia hại hắn bị cấm túc ba tháng trời, sao hắn có thể bình tĩnh

khi nói về nàng ta được!

“Gần đây An vương phi có chút bất an, An vương tuy đã vào kinh nhiều ngày rồi, nhưng mới hôm trước nàng ta mới chuyển ra khỏi Ninh vương phủ, lại còn rất vội vã, bởi vì chuyện của Ninh vương phi khiến nàng ta không còn thể diện sống ở Ninh vương phủ nữa, cho nên mới chuyển ra ngoài. Sau khi vào An vương phủ, việc đầu tiên nàng ta làm là bức tử Ngũ mỹ nhân được An vương dẫn theo từ lăng tới đây, hôm qua lại đuổi một nha hoàn thông phòng của An vương ra khỏi phủ. An vương vì thế mà vô cùng nổi giận, vậy mà An vương phi còn vào gặp thái hậu nương nương để cáo trạng, sau đó An vương đành nhún nhường, không biết là...”

Hà Tất Kỳ khẽ cau mày, đối với chuyện tranh sủng của nữ nhân, từ trước đến giờ hẳn đều không tìm hiểu, nhưng lần này điện hạ đã phân phó với hẳn là nhất định phải điều tra mọi chuyện thật kỹ càng, cho nên thủ hạ của hẳn ngày nào cũng đến bẩm báo với hẳn mấy chuyện nhỏ nhặt này, nói đến mấy canh giờ liền khiến hẳn đau cả đầu. “Không biết là An vương và An vương phi đang muốn làm cái gì?”

“Còn làm cái gì nữa? Người nghĩ An vương sợ An vương phi sao? Chẳng qua là để che dấu tai mắt người ta thôi.” Hoắc Dực lạnh lùng nói, mắt híp lại làm tăng sự nguy hiểm. Hẳn rút một tờ giấy trên bàn rồi ném cho Hà Tất Kỳ.

Hà Tất Kỳ nhận lấy rồi nhìn lướt nhanh, bàn tay đang cầm giấy bỗng run lên, sắc mặt âm trầm có phần xấu hổ, nói: “Thuộc hạ thất trách, không điều tra được là An vương lại dám mua thuốc nổ số lượng lớn ở kinh thành.” Hà Tất Kỳ chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, ngày nào hẳn cũng bảo thủ hạ đi điều tra nhất cử nhất động của An vương, nhưng không ngờ chuyện hẳn ta mua thuốc nổ hẳn lại không hề hay biết. Hà Tất Kỳ nhìn Hoắc Dực, nói: “Điện hạ có thể nói cho thuộc hạ biết là vì sao người lại điều tra được chuyện này hay không?”

Hoắc Dực cũng không trách Hà Tất Kỳ, chỉ cảm thấy đầu óc của Hà Tất Kỳ quá cứng nhắc, theo dõi lâu như vậy mà không tra ra được chuyện quan trọng, ngược lại Tổng Cảnh Ngưỡng mấy hôm trước chỉ đi thanh lâu một chuyến thôi mà đã biết được mọi việc lớn nhỏ. Hắn thân nhiên đáp: “Là Cảnh Ngưỡng tra ra được, người đi mà hỏi hắn.”

“Vâng.” Hà Tất Kỳ cau mày suy nghĩ, Tổng Cảnh Ngưỡng rốt cục đã dùng cách gì mà lại tra ra được thứ mà hắn không thể tra được?

Hoắc Dực đứng chấp tay, bóng dáng cao gầy như một tấm bình phong, lạnh lẽo mà u tĩnh: “Mấy ngày này người hãy theo dõi chặt thêm một chút.”

“Thuộc hạ đã biết.” Hà Tất Kỳ nhíu mày càng chặt hơn, nói: “Thuộc hạ còn một chuyện muốn xin chỉ thị của điện hạ.”

Hoắc Dực nói: “Chuyện gì?”

Hai bàn tay hơi rịn mồ hôi, Hà Tất Kỳ đánh liều hỏi: “Lúc bắt An vương, có cần bắt luôn cả An vương phi hay không?” Lời bị ghen trong cổ họng cuối cùng cũng được nói ra, Hà Tất Kỳ như trút được gánh nặng, nhưng lại cảm thấy có một luồng khí lạnh chiếu thẳng vào người hắn.

Hoắc Dực lạnh lùng nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ người muốn thả nàng ta?”

“Không phải vậy.” Hà Tất Kỳ lắc đầu, mặc dù thế nhân đều biết điện hạ có hôn ước với thiên kim tiểu thư Bùi Ngọc Lan, không liên quan gì đến An vương phi, nhưng những ai ở cùng Hoắc Dực thì đều biết là từ nhỏ người ái mộ và luôn dính lấy Hoắc Dực chính là An vương phi Diêu Bội Oánh. Lúc An vương phi chưa xuất giá, Hoắc Dực đối xử với nàng ta cũng khá ôn hòa, nhưng hôm nay, Hà Tất Kỳ cũng không chắc là Hoắc Dực có còn thích An vương phi hay không? Liệu điện hạ sẽ bỏ qua cho An vương phi một lần chứ? Song, nghe giọng nói lạnh như băng của Hoắc Dực, hắn vội nói: “Thuộc hạ không dám.”

Hoắc Dực nói: “Nàng ta dám lợi dụng lúc ta không ở kinh thành để tới tìm Tam Tư, ta nhất định phải cho nàng ta biết hậu quả của việc này!”

Hà Tất Kỳ khẽ run người, ba năm trước, điện hạ cũng đã từng nói với quân địch câu này, cuối cùng toàn bộ quân địch đều bị tiêu diệt. Nói vậy, e là An vương phi có thể không phải chết, nhưng cả đời này cũng không thể sống yên ổn! Lập tức cúi đầu nói: “Thuộc hạ đã hiểu, thuộc hạ sẽ an bài tốt mọi chuyện.”

***

Hoắc Dực từ thư phòng trở về Thanh Lan Uyển, vừa mở cửa ra thì thấy Lâm Tam Tư đang ngồi trên giường quay ra nhìn mình, ánh mắt có phần hoảng hốt và bối rối, hồi lâu sau mới nói: “Điện hạ, hình như ta...Vỡ nước ối rồi.”

Hoắc Dực nhăn mày, bước nhanh tới chỗ Lâm Tam Tư, đau lòng nói: “Nàng đau ở đâu?”

Lâm Tam Tư lắc đầu đáp: “Không đau, chỉ là lúc này tỉnh dậy thì thấy giường bị ướt một mảng lớn, cảm giác như bị vỡ ối vậy. Điện hạ, có phải ta sắp sinh rồi không? Ta sợ quá nên không dám động đây.”

Hoắc Dực không hiểu lắm lời Lâm Tam Tư nói, nhưng thấy nàng lo lắng như vậy, hẳn cũng chỉ biết ôm chặt lấy nàng, nói: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Bách Hợp và Lý tâu thấy động tĩnh liền cùng nhau chạy tới, Bách Hợp thì không hiểu gì hết, vẻ mặt lo lắng không biết phải làm sao, cũng may Lý tâu là người từng trải, thấy trên giường bị ướt thì liền nói: “May là điện hạ đã sớm mời mấy bà đỡ vào phủ, sợ là Lâm cô nương sắp sinh rồi! Hôm qua nô tỳ nghe cao tăng trong miếu nói hôm nay là ngày tốt, ngày này hài tử ra đời sẽ khác với những hài tử khác!”

Lâm Tam Tư đang tựa vào lòng Hoắc Dực, nghe lời Lý tẩu thì nhẹ nhàng cười nói: “Nhưng ta vẫn chưa thấy đau, không biết bao giờ mới sinh.”

Lý tẩu nói: “Tranh thủ lúc còn chưa đau, Lâm cô nương hãy ăn chút gì đó đi, lát nữa đau dữ dội rồi thì không ăn được nữa đâu, lúc sinh lại bị mất sức.”

Lâm Tam Tư rất tin tưởng Lý tẩu, nghe Lý tẩu nói vậy thì liền gật đầu đáp: “Được.”

Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư ngồi trên giường, nghe Lý tẩu nói là đau dữ dội thì lông mày hăn không khỏi nhăn lại, trong phút chốc rất hối hận khi đã khiến Lâm Tam Tư mang thai! Hăn quay đầu trù mến nhìn nàng, thăm thì nói: “Nếu nàng đau quá thì hãy truyền bớt đau đón sang người ta, hài tử là của hai chúng ta, ta sẽ chịu đau cùng nàng.”

Lâm Tam Tư bị lời của Hoắc Dực chọc cười, nói: “Lát nữa khi ta sinh, điện hạ không có ở đây, làm sao ta truyền đau đón sang cho điện hạ được?”

Hoắc Dực dịu dàng nói: “Ta không tin vào mấy điều mê tín kia, hài tử của ta, ta muốn được nhìn tận mắt thời khắc nó ra đời.”

“Không được.” Lâm Tam Tư lắc đầu nói: “Kể cả điện hạ có không tin thì cũng không được ở đây, nếu để cho mấy vị quan triều đình biết được thì người ta sẽ nói điện hạ thế nào.”

“Ta không thềm để ý bọn họ.” Hoắc Dực cúi đầu hôn lên trán Lâm Tam Tư: “Ta chỉ quan tâm đến nàng và hài tử thôi.”

“Ta cũng giống điện hạ, ta chỉ quan tâm đến điện hạ và hài tử, nên ta không muốn chàng và hài tử phải chịu bất cứ đả kích nào.” Lâm Tam Tư lắc lắc tay Hoắc Dực, làm nũng nói: “Điện hạ đáp ứng ta một lần đi? Có được không?”

Hoắc Dực nhẹ vuốt mũi Lâm Tam Tư, bất đắc dĩ nói: “Thế gian này, có phải chỉ có mình nàng là khiến ta chịu thua hay không?”

“Sắp không phải nữa rồi.”

“Tại sao?”

Lâm Tam Tư chỉ vào bụng, cười nói: “Bởi vì hài tử sắp ra đời rồi!”

Hoắc Dực mỉm cười, nụ cười ấm áp làm bừng sáng cả ngày đông giá rét, hơi thở thơm mát trong nháy mắt bao trùm lấy khuôn mặt của Lâm Tam Tư.

Hai người cười cười nói nói nên không khí cũng bớt căng thẳng hơn, Bách Hợp vốn đang lo lắng không dám rời Lâm Tam Tư nửa bước lúc này cũng đã ra ngoài giúp Lý tẩu đun nước. Bụng của Lâm Tam Tư tự nhiên đau nhói, giống như có một viên đá đập mạnh trong bụng, đau đến mức khiến nàng toát mồ hôi lạnh.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Thanh Lan Uyển từ lâu không có nhiều người ra ra vào vào như bây giờ, cánh cửa gỗ thì lúc đóng lúc mở, các bà đỡ và nha hoàn vội vàng chạy tới chạy lui không biết là bao nhiêu lần.

Hoắc Dực một thân trường sam tuyết trắng đứng trong sân Thanh Lan Các, lông mày nhíu chặt hơn bất cứ lúc nào, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn vào bên trong nhà, sau đó lại lướt qua mấy người đang đứng trước mặt, khí lạnh tỏa ra khiến cho người ta không rét mà run.

“Các người là những thái y nổi danh nhất của Nam Dạ quốc, vậy mà lại bó tay với việc này?” Hoắc Dực ngữ điệu lạnh như băng làm cho người ta hoảng sợ.

Một đám thái y run rẩy quỳ gối ở dưới bậc thang, dè dặt cúi thấp đầu, ngay cả thở cũng không dám, trong lòng lại miên man suy nghĩ. Kể từ khi thái tử điện hạ bị cấm túc, cánh cổng của phủ thái tử luôn đóng chặt, như thể gió thổi cũng không lọt vào được, ngăn cách phủ thái tử với bên ngoài, người bên ngoài không thể biết được bên trong phủ xảy ra những chuyện gì. Cho nên những thái y này còn đang chìm trong giấc ngủ lại bỗng nhận được lệnh của thái tử, nhất thời không ai phản ứng kịp, đến khi bọn họ đến phủ thái tử thì càng khiếp sợ không thôi, không ngờ vị thái tử vốn bị người ta đồn đại là mắc bệnh hiểm nghèo đã lặng yên hoàn thành việc chung thân đại sự của mình.

Trong đám thái y thì người giữ được bình tĩnh nhất là Hoa đại phu, ông đã sớm biết chuyện Lâm Tam Tư có thai, còn nhiều lần vào phủ khám cho Lâm Tam Tư, nên đương nhiên không ngạc nhiên mấy với chuyện

này. Chẳng qua vấn đề mà điện hạ giao phó lúc này quả thật khiến hãn khó xử, làm cách nào để cho Lâm tiểu thư sinh con mà không đau đây?!

Chỉ sợ là hoa đà tái thế thì cũng không làm được!

Thấy các vị đại phu khác đang dùng ánh mắt cầu cứu nhìn mình, Hoa đại phu khẽ vuốt râu, kiên nhẫn nói: “Hồi thái tử điện hạ, thứ cho vi thần năng lực yếu kém, không có phương pháp nào cho chuyện này.”

Tổng Cảnh Ngưỡng đứng cách đó không xa nghe được câu này liền liếc nhìn Hoa đại phu một cái, lúc này còn dám nói mấy lời như thế, không sợ điện hạ sẽ nổi điên hay sao?

“Ta cho gọi các người đến đây, không phải là để nghe các người nói câu này.” Hoắc Dực mím chặt môi, tầm mắt lạnh lùng quét một lượt, “Nếu các người ngay cả bản lĩnh này cũng không có, vậy thì danh tiếng thái y ở Nam Dạ quốc này giữ lại để làm gì. Ta hạn cho các người trong nửa canh giờ phải nghĩ cho ta một cách xử lý đúng đắn, nếu không ta sẽ lập tức xin chỉ thị của phụ hoàng bãi miễn chức quan của các người, từ các người cho đến hậu bối đều sẽ không được theo nghề y nữa.”

Hoắc Dực nổi danh tính tình lãnh khốc, từng lời nói ra tuyệt đối không phải trò đùa, làm cho mọi người không khỏi toát mồ hôi lạnh, nếu bọn họ không có cách nào giảm bớt đau đớn cho Lâm tiểu thư, thì bọn họ đều sẽ trở thành tội nhân trong gia đình rồi.

Lúc này cửa phòng được mở ra, Lý tẩu bước ra từ bên trong, cánh tay áo được xắn cao lên, trán đầy mồ hôi, nhìn thấy thái tử điện hạ đang đứng trong sân thì vội vàng chạy tới.

Hoắc Dực lập tức chuyển hướng nhìn Lý tẩu, phát tay miễn lễ cho Lý tẩu, trầm giọng nói: “Thế nào rồi?”

Lý tẩu đáp: “Điện hạ, không có việc gì, sinh con vốn là việc rất tốn sức. Buổi sáng Lâm cô nương ăn ít nên bây giờ không có chút sức lực nào, nô tỳ đã gọi đầu bếp làm đồ ăn mang tới, có vẻ phải đợi một lát nữa mới sinh. Lâm cô nương sợ điện hạ lo lắng nên bảo nô tỳ tới nói với điện hạ một tiếng.”

Hoắc Dực nghĩ đến dáng vẻ Lâm Tam Tư mềm yếu nằm trên giường, trong lòng như bị ai bóp nghẹt lại, cau mày nói: “Sẽ rất đau sao?”

Lý tẩu cười trấn an: “Điện hạ không biết đấy thôi, nữ nhân sinh con cũng giống như bước một chân vào quỷ môn quan, không thể tránh khỏi đau đớn, huống hồ Lâm cô nương lại mềm mại yếu ớt, e là sẽ cảm thấy đau hơn người bình thường một chút.”

Lý tẩu còn chưa nói hết thì Hoắc Dực đã nhíu chặt mày, ánh mắt vô cùng đau lòng, hai bàn tay cũng không tự chủ mà nắm chặt thành nắm đấm.

Lý tẩu thấy sắc mặt của Hoắc Dực không tốt thì vội nói: “Nhưng điện hạ yên tâm, Lâm cô nương lúc mang thai thường xuyên đi lại nên vẫn có khí lực, không đáng lo.”

Đang nói chuyện thì trong nhà bỗng truyền đến một tiếng hét thảm thiết, Hoắc Dực nghe mà lòng căng thẳng, chân mày nhíu chặt, bước tới muốn đi vào bên trong.

“Điện hạ!” Lý tẩu kinh sợ hô lên.

“Điện hạ, người không thể vào đó được!” Các thái y vừa thấy Hoắc Dực muốn đi vào nhà thì vội vàng nói: “Nữ nhân sinh con âm khí rất nặng, điện hạ tuyệt đối không được đi vào!”

“Cổ hủ cực điểm.” Hoắc Dực xoay người nhìn đám thái y, lạnh lùng nói: “Ta làm cái gì, còn cần đến các người cho phép sao?”

Những thái y kia nghe vậy thì sợ hãi ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Lý tẩu thấy thế, liền biết là không khuyên được điện hạ rồi, đành phải đi theo điện hạ vào nhà.

Trong phòng đang loạn hết cả, người đứng đông nghịt, nói chuyện huyên náo làm không khí bên trong càng hỗn loạn hơn, nhưng chỉ cần Hoắc Dực vừa bước vào là cả phòng lập tức im lặng, chỉ nghe thấy tiếng Lâm Tam Tư đau đớn kêu lên.

Hoắc Dực cau mày nói: “Trong này cần nhiều người như vậy sao?”

“Vì lo lát nữa khi Lâm cô nương sinh con không kịp chiếu cố, nên mới nhiều người vào đây như vậy, thật ra thì cũng không cần...”

Hoắc Dực híp mắt nói: “Đi ra ngoài bớt đi, mấy bà đỡ và các người ở lại đứng sau bình phong cho ta.”

“Dạ.” Lý tẩu đáp lời, bảo bọn nha hoàn đi ra ngoài, còn mình và Bách Hợp thì dẫn bà đỡ đứng ra chỗ bình phong.

“Tam Tư.” Hoắc Dực đi tới trước giường, nhìn Lâm Tam Tư đang đau đớn không thôi, gương mặt vô cùng dịu dàng và thương yêu. Hắn nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, nói: “Ta ở đây.”

Chỉ nhẹ nhàng ba chữ thôi nhưng cũng khiến Lâm Tam Tư có thêm sức mạnh, nàng cố gắng nở nụ cười, nhưng sự mệt mỏi ẩn trong đó khiến cho Hoắc Dực vô cùng đau lòng.

“Sao điện hạ biết là ta không thích có nhiều người ở đây làm ồn ào?”

“Tính nàng thế nào mà ta lại không biết sao?” Chẳng qua vì lo lắng quá nên hắn không chú ý sớm hơn, lúc trước nhiều người ở trong phòng như

vậy, hẳn lại quên mất là Lâm Tam Tư không thích ồn ào.

Hoắc Dực cầm tay Lâm Tam Tư áp lên mặt mình, nhẹ nhàng hôn lên, hơi lạnh từ bàn tay truyền vào trong cơ thể nàng, khiến cho nàng cảm thấy rất thoải mái.

Hoắc Dực cúi xuống hôn lên trán Lâm Tam Tư: “Nàng là thê tử của ta, là mẫu thân của con ta, ta không hiểu nàng thì hiểu ai?”

Đây là lần đầu tiên Hoắc Dực gọi nàng là thê tử, Lâm Tam Tư hai mắt đỏ hoe, suýt nữa là chảy nước mắt. “Tạ ơn điện hạ, hiện giờ ta cảm thấy thanh tĩnh hơn nhiều rồi.”

Hoắc Dực dùng khăn ấm nhẹ lau mồ hôi trên trán Lâm Tam Tư, lại nghiêng đầu áp lên bụng nàng, giọng điệu vừa dịu dàng vừa như ra lệnh nói: “Con mau ra ngoài đi, rồi phụ thân đưa con đi chơi.”

Lâm Tam Tư nghe thế liền nhìn Hoắc Dực nói: “Điện hạ, chàng có tin ta không? Trực giác của ta luôn rất đúng.”

“Tin điều gì?”

Lâm Tam Tư cười đáp: “Ta tin chàng nhất định sẽ là một người cha tốt, giống như cha ta vậy.”

Hoắc Dực nhíu mày, đang muốn lên tiếng thì Lâm Tam Tư lại lên cơn đau, hơn nữa lần này còn đau hơn lần trước. Lý tẩu, Bách Hợp và bà đỡ từ bình phong đi vòng vào, bà đỡ thấy vậy liền nói: “Lần này hẳn là chủ tử sắp sinh thật rồi!”

Hoắc Dực nắm chặt tay Lâm Tam Tư, nói: “Ta nắm tay nàng, nàng không được buông ra.”

Lâm Tam Tư đã đau đến chết đi sống lại, ánh mắt chỉ vội liếc qua Hoắc Dực một cái, không thể đáp lại lời hăn, tiếp theo liền dùng hết sức lực để sinh con.

Một tiếng khóc vang dội cất lên trên bầu trời ở Thanh Lan Uyển, trong trẻo mà mạnh mẽ, lúc này tuyết đã ngừng rơi, bên ngoài cửa sổ bầu trời quang đãng, cùng với lớp tuyết trắng trên đường, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Bà đỡ nói: “Chúc mừng điện hạ và Lâm cô nương, là nam hài!”

Lý tẩu hưng phấn nói: “Hoàng trưởng tôn! Là hoàng trưởng tôn thật sự của Nam Dạ quốc! Chúc mừng điện hạ và Lâm cô nương, Lâm cô nương thật có phúc khí!”

Bách Hợp lúc này đã nói không nên lời, nước mắt lưng tròng vì quá hạnh phúc, vừa đau lòng lại vừa kích động, đau lòng vì tiểu thư vừa rồi phải chịu đau đớn, kích động là vì tiểu thư đã không uống công sinh ra được một tiểu hoàng tôn bụ bẫm rồi!

Mấy thái y quỳ bên ngoài cửa cũng vui mừng không thôi, điện hạ thật không tầm thường chút nào! Mới vào một lát thôi mà Lâm tiểu thư đã sinh rồi! Xem ra điện hạ mới là bài thuốc duy nhất để giải trừ đau đớn!

Chỉ có Hoắc Dực là không nói tiếng nào ngồi trước giường, ánh mắt dịu dàng nhìn Lâm Tam Tư, ghen ngào nói: “Ta để nàng phải chịu khổ rồi.”

Lâm Tam Tư lắc đầu không đáp, chỉ cần nắm lấy bàn tay Hoắc Dực, thì không có một từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm xúc lúc này.

Lâm Tam Tư nằm trên giường, bộ quần áo ướt đẫm đã được Lý tẩu và Bách Hợp thay mới, quần áo trên người nàng lúc này vừa sạch sẽ vừa thơm ngát. Gương mặt nàng có hơi mệt mỏi, nhưng mặc dù mới vừa trải qua một trận chiến đấu ác liệt, nhưng tinh thần nàng lúc này cũng không tệ lắm, ánh

mắt nhu hòa nhìn đứa trẻ nhỏ xíu trong lòng Lý tẩu, lát sau lại nhìn Hoắc Dực, cứ thế mấy lần liền, nàng nói: “Điện hạ, con giống chàng nhiều hơn hay giống ta nhiều hơn?”

Hoắc Dực khẽ mím môi, hấn vốn lo lắng cho Lâm Tam Tư nên vẫn ở trong phòng, bảo nàng nhắm mắt nghỉ ngơi một chút nhưng nàng lại không muốn, cứ mở to mắt nhìn ngắm hài tử, như thế xem mãi cũng không thấy đủ. Hoắc Dực mặc dù rất đau lòng nhưng cũng không đành lòng phạt nàng, “Hiện giờ còn chưa nhìn ra, nhưng ta hy vọng là giống nàng.”

Lâm Tam Tư hỏi: “Tại sao? Giống điện hạ không phải là anh tuấn hơn sao?”

Hoắc Dực thấy Lâm Tam Tư muốn ngồi dậy thì liền đi tới đỡ nàng dựa vào lòng mình: “Ta đã bảo nàng không được cử động rồi, sao không nghe lời?”

“Ta chỉ muốn nhìn kỹ con một chút thôi!” Lâm Tam Tư cười nói, ngữ điệu như đang làm nũng: “Điện hạ vẫn chưa trả lời ta, tại sao lại hy vọng hài tử sẽ giống ta?”

Hoắc Dực nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán Lâm Tam Tư: “Trong mắt ta, nàng là người tốt đẹp nhất.”

Tốt đẹp nhất sao? Vừa rồi lúc sinh con...Lâm Tam Tư khẽ nghiêng đầu, thật ra thì nàng cảm thấy hơi xấu hổ, trước kia lúc xem phim, nàng luôn tự hỏi sao người ta cứ phải kêu gào ầm ĩ như vậy lúc sinh con, lúc ấy nàng còn nghĩ sau này nếu sinh con thì cho dù có đau đến mấy nàng cũng sẽ không kêu ra tiếng. Nhưng mà vừa rồi nàng thật sự không thể kìm chế được, quan trọng nhất là kể cả có Hoắc Dực ở bên cạnh thì nàng cũng không nhin nổi, đáng vẻ không hoàn mỹ này lại bị Hoắc Dực nhìn thấy hết rồi! Thế mà nàng vẫn là người tốt đẹp nhất trong mắt chàng sao?

“Nghĩ gì vậy?” Hoắc Dực cúi đầu hỏi, Lâm Tam Tư giật mình quay sang, chớp mũi khẽ lướt qua môi Hoắc Dực, hơi thở thơm mát phả vào mũi nàng, không khỏi khiến nàng đỏ bừng mặt, liền lắc đầu đổi chủ đề: “Lý tẩu, cho ta bế con một chút.”

Lâm Tam Tư nhận lấy hài tử từ tay Lý tẩu, nhìn dáng vẻ non nớt của con, trong lòng nàng tràn ngập sự yêu thương không nói thành lời. “Điện hạ, chàng đã nghĩ ra tên gì hay chưa?”

Hoắc Dực ngồi bên mép giường, ôm Lâm Tam Tư vào lòng, nhìn hài tử đang ngủ say, hình ảnh này thật vô cùng yên bình và hạnh phúc. Hoắc Dực đáp: “Sinh ra trong nắng sớm, hạnh phúc vui mừng...” Dừng một lát lại nói tiếp: “Gọi là Hoắc Thần Hi được không?”

“Hoắc Thần Hi...Hoắc Thần Hi...Hoắc Thần Hi...” Lâm Tam Tư nhắm lại mấy lần, nở nụ cười với má lúm đồng tiền ngọt ngào, đáp: “Tên hay, ta rất thích.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Lâm Tam Tư chơi với Tiểu Thần Hi một lát rồi mệt mỏi tựa vào lòng Hoắc Dực, nhìn Lý tẩu nhận lấy Tiểu Thần Hi rồi cẩn thận đưa cho một nữ tử trẻ tuổi bế. Nữ tử này mới đến được một lúc, gương mặt thanh tú, làn da trắng nõn, bộ ngực căng to, Lâm Tam Tư nhìn là biết đối phương là vú em, không khỏi khẽ nhíu mày.

Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư vào lòng, nghe thấy nàng nói: “Điện hạ, ta muốn tự mình cho Thần Hi ăn sữa.”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư đang nhẹ cắn môi, lông mày nhíu lại, khiến cho người ta nhìn mà mềm lòng. Vòng tay ôm chặt nàng hơn một chút, hẳn nói: “Vì sao?”

Lâm Tam Tư đương nhiên biết rằng, hài tử của hoàng tộc phải tách ra khỏi mẹ ruột rồi đưa vào hoàng cung cho người khác chăm sóc, cả năm chẳng được ở cùng mẫu thân được mấy lần. Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày con của nàng cũng sẽ giao cho người ta nuôi nấng, trong lòng không hề thấy vui vẻ, con là của nàng, nàng muốn tự mình nuôi con lớn khôn, không muốn bỏ qua bất cứ khoảnh khắc nào của con.

Tuy nhiên bây giờ Lâm Tam Tư vẫn chưa có dấu hiệu ra sữa, nếu như bảo vú em đi thì Tiểu Thần Hi sẽ không có sữa uống, phải làm sao đây?

Lâm Tam Tư vận vẹo người, đổi tư thế khác thoải mái hơn trong lòng Hoắc Dực, dựa vào lồng ngực to lớn của hắn, nàng bỗng cảm thấy an tâm hơn. “Nếu đã sinh con ra thì sao lại giao con cho người khác nuôi chứ? Như thế sẽ trở nên xa lạ, ta nhớ khi ta còn nhỏ, trong nhà không hề có vú

em, chỉ có một mình mẫu thân ta nuôi ta khôn lớn, cho nên tình cảm giữa ta và mẹ vô cùng thăm thiết.”

Hoắc Dực hiểu nội tâm của nàng, mím môi cười nói: “Nàng lo nếu giao con cho vú em thì sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai mẹ con nàng sao?”

“Bất luận nhiều hay ít thì chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.” Lâm Tam Tư gật đầu đáp, ngẩng mặt lên nhìn Hoắc Dực: “Cho nên ta muốn tự mình nuôi con, điện hạ đáp ứng ta được không?”

Hoắc Dực từ nhỏ đã bị tách ra khỏi mẹ ruột, nỗi tiếc nuối vì sự gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều này hẳn hiểu rõ hơn ai hết, im lặng vài giây liền nói: “Nàng tự quyết định đi.”

Lâm Tam Tư không ngờ là Hoắc Dực lại đồng ý nhanh như vậy, lập tức nói: “Điện hạ tin tưởng ta như vậy sao?”

“Không thì thế nào?” Hoắc Dực nhú mày, dáng vẻ tràn đầy yêu thương: “Nếu ta không đáp ứng nàng thì tối nay liệu nàng có ngủ được không?”

“Nào có!” Lâm Tam Tư cười nói, ôm tay Hoắc Dực lắc lắc: “Ta là người hay giận dỗi như vậy sao!”

Mùi hương cơ thể nhẹ nhàng của nàng theo động tác của nàng mà tỏa ra, phảng phất trên đầu mũi Hoắc Dực. Hắn ôm chặt Lâm Tam Tư, nói: “Để đáp lễ, nàng cũng đáp ứng với ta một chuyện được không?”

“Chuyện gì?”

“Ta phải vào cung một chuyến, nàng ở nhà phải nghỉ ngơi thật tốt.” Hoắc Dực nói xong, thấy Lâm Tam Tư định mở miệng thì lại nói tiếp: “Chờ nàng nghỉ ngơi cho khỏe lại, Lý tẩu sẽ để nàng bế con, ta sẽ bảo vú em đi.”

Lâm Tam Tư mỉm cười, người ta nói ánh mắt của Hoắc Dực có thể nhìn thấu lòng người, quả thật là như vậy, trong lòng nàng nghĩ gì Hoắc Dực cũng biết! Bất quá Hoắc Dực an bài như vậy nàng cũng an tâm hơn, vừa mới sinh con nên cơ thể còn yếu, tạm thời nàng chưa thể chăm sóc cho con, với lại sữa cũng không có, nên vú em hiện giờ chưa thể đi được.

“Được, điện hạ yên tâm.” Lâm Tam Tư nhẹ nhàng xoay người cách Hoắc Dực ra một chút: “Ta sẽ nằm yên không nhúc nhích trên giường, chờ điện hạ trở lại có được không?”

Hoắc Dực nhếch môi cười, nụ cười hiện lên cả trong đôi mắt, giống như một cơn gió xuân thổi vào mặt, “Nếu vậy thì tốt.”

Lâm Tam Tư nhìn nụ cười tuấn lãng của Hoắc Dực, cố gắng dùng sức chống tay lên hôn lên môi Hoắc Dực một cái.

Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư đang có ý định muốn nằm xuống, bắt nàng nhìn thẳng vào mình, cười nói: “Dám đánh lén ta?”

Lâm Tam Tư cũng cười theo: “Ta quang minh chính đại mà chàng lại nói là đánh lén ư? Coi như là đánh lén thì cũng là học từ điện hạ đấy!”

Hoắc Dực dùng ánh mắt thỏa mãn nhìn Lâm Tam Tư, gần đây kỹ thuật hôn của nàng tăng cao, vừa rồi mới chỉ hôn nhẹ một cái thôi cũng đủ khơi dậy dục vọng của hắn rồi, nhưng nét mặt hắn vẫn ra vẻ bình tĩnh, một chút biến hóa cũng không thấy.

Hoắc Dực nhếch môi, tà mị cười nói: “Nếu đã học tập ta rồi, vậy bây giờ vi sư có lệnh, đồ nhi có nghe theo không?”

Lâm Tam Tư lúng túng nói: “Điện hạ muốn làm gì?”

Hoắc Dực chậm rãi đáp: “Tuy nàng rất có tiến bộ, nhưng không được kiêu ngạo, vẫn phải chăm chỉ luyện tập, như thế mới đạt được kết quả tốt

nhất.” Dừng lại một chút, ánh mắt thâm trầm của hắc khóa chặt Lâm Tam Tư, con người đen như mực làm mê hoặc lòng người, không cho phép nàng cự tuyệt: “Luyện, với, vi, sư, một, lần, nữa!”

Lâm Tam Tư: “Điện hạ...”

“Hửm?”

“Ừm...Được rồi...Lại một lần nữa nha...A...Không phải chỉ một lần thôi sao? Điện hạ chơi xấu...”

Hoắc Dực hôn đủ rồi mới chịu để Lâm Tam Tư nằm xuống nghỉ ngơi, còn mình thì ra bình phong cầm lấy áo choàng rồi đi ra cửa.

Lâm Tam Tư nằm trên giường hỏi: “Điện hạ vào cung làm gì vậy?”

Hoắc Dực có phần bất đắc dĩ nói: “Các thái y trong cung đã vào phủ rồi, ta muốn đi gặp phụ hoàng để nói rõ ràng.”

Lâm Tam Tư biết được Hoắc Dực tiến cung là vì chuyện nàng sinh con, trong lòng có phần thấp thỏm bất an, nhất thời không biết nói gì, chỉ kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Hoắc Dực thấy thế liền để lại áo choàng về chỗ cũ, ngồi xuống giường nói: “Ta giấu diếm chuyện nàng mang thai, không phải vì thân phận của nàng, cũng không phải vì ai, mà là ta không muốn đặt nàng vào tình thế nguy hiểm.Nếu bị người của phụ hoàng biết nàng mang trong mình cốt nhục của ta, thì cho dù ta có an bài cẩn thận thế nào đi nữa thì cũng không thể bảo vệ nàng chu toàn, cho nên ta mới chọn cách giấu diếm.Kinh thành rộng lớn, ta không có năng lực khống chế toàn bộ mọi thứ, nhưng riêng ở phủ thái tử, thì chuyện phong tỏa tin tức là rất dễ dàng.Chỉ có điều là, nàng có cảm thấy ủy khuất không?” Hoắc Dực dụi dụi hỏi.

Lâm Tam Tư không ngờ là Hoắc Dực lại chân thành nói với nàng chuyện này, lập tức thò tay từ trong chăn ra, nắm lấy bàn tay to lớn của Hoắc Dực, đáp: “Sao ta lại cảm thấy ủy khuất chứ? Điện hạ, ta biết chàng làm tất cả đều là vì muốn tốt cho ta mà.”

Hoắc Dực nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng cười: “Hôm nay nàng đã bình an sinh hạ Thần Hi, ta cũng nên nói cho phụ hoàng biết rồi.”

Lâm Tam Tư nghe hấn nhắc đến hoàng thượng thì tay không khỏi run lên, người đế vương cao cao tại thượng kia, chính là người đã nhốt cha mẹ nàng vào đại lao, chỉ e là giờ phút này ông ta cũng đã biết chuyện của Thần Hi rồi. Hoắc Dực phát hiện ra cảm xúc của nàng, liền vỗ nhẹ mu bàn tay nàng, nói: “Nàng yên tâm, hết thủy đều đã có ta.”

Lâm Tam Tư tuy trong lòng có phần bất an, nhưng ánh mắt kiên định của Hoắc Dực đã khiến nàng bình tĩnh lại, liền gật đầu đáp: “Vâng.”

“Nàng ngủ đi, một lát nữa ta về.” Hoắc Dực nói xong liền đứng dậy đi ra cửa.

Lâm Tam Tư nhìn bóng lưng Hoắc Dực, bỗng nhiên nói: “Điện hạ, chàng quay lại đây đã.”

“Sao vậy?” Hoắc Dực không một chút chần chừ mà quay trở về giường.

“Điện hạ xoay người lại đi.” Lâm Tam Tư dịu dàng nói.

Hoắc Dực khẽ nhíu mày, xoay lưng về phía nàng.

Lâm Tam Tư khẽ nhồm người dậy, đưa tay vỗ vỗ đằng sau áo Hoắc Dực: “Chỗ này có nếp gấp, vỗ một cái là hết thôi.”

Hoắc Dực đỡ Lâm Tam Tư nằm lại xuống giường, đắp chăn cho nàng cẩn thận rồi nói: “Nàng ngoan ngoãn ngủ say cho ta, chờ ta về.”

“Điện hạ yên tâm, ta nói được làm được.”

Hoắc Dực gật đầu, yên lòng đi ra cửa, Tống Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ đã đứng sẵn bên ngoài, thấy điện hạ thì bước nhanh tới hành lễ, sau đó đi theo Hoắc Dực ra khỏi phủ thái tử, lên xe ngựa rời đi.

Sau khi Hoắc Dực rời khỏi thì Lâm Tam Tư đã ngủ thiếp đi luôn, có vẻ là vì quá mệt mỏi, cảm giác ngủ một giấc thật lâu mới từ từ tỉnh lại.

“Lý tẩu?” Lâm Tam Tư rướn người dậy, to giọng gọi.

Bách Hợp vẫn ở trong phòng, nghe thấy Lâm Tam Tư gọi Lý tẩu thì lập tức đi tới, tay còn bưng một chén canh gà: “Tiểu thư cuối cùng cũng dậy rồi, nếu tiểu thư còn không dậy thì em đã vào đánh thức người rồi!” Bách Hợp vừa nói vừa múc một thìa canh đưa đến miệng Lâm Tam Tư: “Tiểu thư mau ăn hết chén canh này đi, Lý tẩu nói uống canh này rất bổ.”

Lâm Tam Tư uống một thìa canh Bách Hợp đút, sau đó cầm lấy chén nói: “Để ta tự uống.”

Một chén canh đi xuống bụng, làm Lâm Tam Tư cảm thấy khỏe lên rất nhiều, nhìn một vòng trong nhà không thấy bóng dáng Lý tẩu và Tiểu Thần Hi đâu, nàng hỏi: “Bách Hợp, Lý tẩu đâu? Sao không thấy nàng?”

“Lý tẩu đang ở với tiểu công tử ạ!” Bách Hợp vẫn còn mang tính cách của một tiểu cô nương, tuy nói nàng rất vui vẻ khi Lâm Tam Tư sinh hạ tiểu công tử, nhưng người mà nàng lo lắng nhất vẫn là Lâm Tam Tư, cho nên khi Hoắc Dực vừa đi thì nàng liền trở về phòng trông nom Lâm Tam Tư. “Tiểu thư, tiểu công tử rất ngoan, người ngủ lâu như vậy mà tiểu công tử cũng không khóc không quấy, tỉnh dậy một lúc rồi lại ngủ ngay.”

Lâm Tam Tư nhìn ngược mình, cảm thấy hơi trượng lên, liền nói: “Thần Hi đã bú sữa chưa?”

“Vẫn chưa ạ, Lý tẩu nói tiểu công tử tỉnh dậy nhưng không bú sữa mà ngủ lại luôn.”

“Vậy vú em mới tới đâu?”

“Vú em cũng đang ở với tiểu công tử ạ.” Bách Hợp đáp: “Nhưng mà cũng kỳ quái, lúc vú em bế tiểu công tử, tuy tiểu công tử không khóc không quấy, nhưng lông mày lại nhíu chặt lại, miệng nhỏ chu lên, cho bú sữa cũng không chịu bú...”

Lâm Tam Tư nghĩ một lát rồi nói: “Bách Hợp, em bảo nhà bếp nấu cho ta một chén canh cá trích tươi, nấu thêm cả chân giò nữa, phải thật như đây! Lúc ra phòng bếp thì bảo Lý tẩu bế tiểu công tử đến đây cho ta.”

Bách Hợp không khỏi thắc mắc, liền hỏi: “Tiểu thư, người ghét nhất là ăn cá và chân giò mà, nói là cá quá nhiều xương, chân giò ăn lại mập, hiện giờ sao lại muốn ăn hai thứ này vậy?”

Lâm Tam Tư cười nói: “Vì để ra sữa nhanh!”

“Ra sữa?” Bách Hợp thật sự không hiểu, sau khi Lâm Tam Tư mang thai, việc ăn uống của tiểu thư đều là do Lý tẩu chịu trách nhiệm, còn nàng chỉ cần ở cạnh trò chuyện cho tiểu thư vui mà thôi, có lúc còn xoa bóp vai cho tiểu thư, những chuyện như bú sữa mẹ thì hoàn toàn không biết.

“Ừ, mau đi đi, không thì tiểu công tử sẽ đói bụng.”

Vừa nghe tiểu công tử sẽ đói bụng, Bách Hợp liền lập tức đặt chén canh trong tay xuống, nói: “Vâng, nô tỳ đi ngay đây.”

Bách Hợp mặc dù ngốc, nhưng tốc độ làm việc thì rất nhanh, chỉ chốc lát đã phân phó xong với nhà bếp và bảo Lý tẩu bế Tiểu Thần Hi tới gặp Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư vừa thấy Tiểu Thần Hi thì đã ném ngay ra sau gáy những lời mình mới đáp ứng với Hoắc Dực, nàng bế con vào lòng, ngắm đôi lông mày của con, đôi mắt, cái mũi, cái miệng nhỏ nhắn...Cứ nhìn đi nhìn lại mấy lần, dường như không bao giờ thấy đủ, chỉ muốn được nhìn mãi như vậy.

Nói cũng lạ, lúc Lâm Tam Tư ôm Tiểu Thần Hi vào lòng, bé con giống như có cảm giác, lập tức mở mắt ra, nhưng chỉ mở một mắt rồi lại ngủ tiếp, cái miệng cũng không mếu nữa, lông mày giãn ra, môi hơi nhếch lên cười.

Vẻ mặt này cực kỳ giống Hoắc Dực! Lâm Tam Tư không khỏi nở nụ cười.

Cùng đi tới còn có vú em mới tới, vú em cảm thấy mình không chăm sóc tốt tiểu công tử, liền có chút lúng túng, cứ buông thông tay yên lặng đứng trong góc.

Lâm Tam Tư ôn hòa nói với vú em: “Người cũng vừa mới sinh con sao?”

Vú em là người hiền lành, không biết rõ thân phận của Lâm Tam Tư, đáp: “Hồi phu nhân, mấy ngày trước nô tỳ mới sinh con gái.”

“Con gái rất tốt!” Lâm Tam Tư nắm lấy tay Tiểu Thần Hi, khẽ vuốt ve, nói: “Khí sắc của người tốt như vậy, tương lai khẳng định con gái cũng sẽ giống người.”

Vú em không khỏi gượng cười đáp: “Phu nhân nói quá rồi, hài tử con nhà nghèo, nào dám nói đến khí sắc.”

Lâm Tam Tư quay ra vẫy tay với Lý tẩu, bảo nàng đi tới tử y phục lấy ít bạc đưa cho vú em, nói: “Chỗ bạc này người cầm lấy đi, về nhà chăm sóc cho đứa nhỏ.”

Vú em không chịu nhận bạc, nói: “Cái này...Phu nhân...Nô tỳ...Không chăm sóc tốt cho tiểu công tử...”

“Người cầm đi, ta cũng vừa làm mẫu thân, nên hiểu được giờ phút này người đang nhớ con của mình đến nhường nào.” Lâm Tam Tư cười nói, “Vói lại chỗ bạc này cũng không phải cho không người, không phải người đã vào phủ mấy ngày nay rồi sao? Không thể để người tay không trở về được! Không dối gì người, ta muốn tự mình nuôi con, như vậy tình mẫu tử mới thân thiết gắn bó, người đừng từ chối nữa, mau trở về nhà với con đi.”

Vú em cũng không do dự lâu nữa, cầm chút bạc rồi cảm tạ ra về.

Bách Hợp vừa đi tiễn vú em, trên đường trở lại thì gặp hai nha hoàn đi tới Thanh Lan Uyển, trong tay cầm một hộp thức ăn, cẩn thận bước chậm rãi, khẳng định là canh cá trích và chân giò mà Lâm Tam Tư đã bảo nàng phân phó cho đầu bếp làm.

Hai nha hoàn sau khi nhìn thấy Bách Hợp thì liền nhẹ nhàng gọi Bách Hợp tý tý, sau đó mời Bách Hợp đi trước, còn hai nàng theo sau cùng tới Thanh Lan Uyển.

Lý tẩu vừa thấy hai nha hoàn mang đồ đến thì cười nói: “Lâm cô nương, người thật sự muốn tự mình cho tiểu công tử bú sữa sao? Lúc trước nghe Bách Hợp bảo Lâm cô nương không thích ăn mấy món này, nên nô tỳ mới không bảo đầu bếp nấu!” Lý tẩu nhìn Lâm Tam Tư, trong lòng có phần khen ngợi, một tiểu thư khuê các còn trẻ như Lâm Tam Tư, lại nguyện ý tự mình nuôi nấng hài tử, thật là quá hiếm thấy! “Người cũng biết là ăn mấy món này sẽ nhanh ra sữa sao?”

Lâm Tam Tư gật đầu đáp: “Phải, là ta nghe mẫu thân nói vậy, không biết có đúng hay không.”

“Hiệu quả thì tất nhiên là có, nhưng không thể ăn một lúc nhiều như vậy.” Lý tẩu nhìn hộp cơm, cầm lấy chén canh cá trích rồi đưa đến trước

mặt Lâm Tam Tư, nói: “Nô tỳ thấy canh cá trích này được nấu rất vừa vặn, lại tươi mới, cô nương uống trước chén canh này đi.”

“Được.”

Không hiểu có phải là do canh cá trích có tác dụng hay không mà Lâm Tam Tư mới uống xong không bao lâu thì đã có sữa, nàng bé Tiểu Thần Hi lên, Tiểu Thần Hi vốn đang nhắm nghiền mắt lại tự nhiên tỉnh lại, hơn nữa còn không kháng cự khi được Lâm Tam Tư cho bú giống như vú em vừa rồi, mà ngoan ngoãn chậm rãi mút sữa vào.

Thần Hi ăn no xong, được Lý tẩu thay tã sạch sẽ rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp, không khóc không quấy tí nào, điều này khiến cho Lâm Tam Tư đang chuẩn bị muốn dỗ con ngủ cảm thấy vô cùng bối rối, giống như vận động viên đang tràn đầy khí thế muốn thi đấu thì lại có người tuyên bố hủy bỏ cuộc thi vậy, thật khiến nàng cảm thấy...Không vui chút nào hết!

Lâm Tam Tư không có việc gì làm, lại nằm cả ngày rồi, nên liền bảo Lý tẩu và Bách Hợp đỡ nàng xuống giường đi lại một chút.

“Lý tẩu, lúc ra đời Thần Hi có khóc không?” Lâm Tam Tư có phần hoài nghi, lúc tiểu tử này sinh ra có khóc không vậy?

“Lâm cô nương sao đã quên rồi?” Lý tẩu dìu Lâm Tam Tư đi chậm rãi, cười nói: “Lúc tiểu công tử chào đời, tiếng khóc quả thật là quá vang dội, chắc cả khu phố bên ngoài phủ thái tử cũng đều nghe được đó!”

“Vậy sao?” Lâm Tam Tư dừng bước, quay lại nhìn thân thể nho nhỏ kia, hỏi: “Sao bây giờ lại không thấy khóc nữa?”

Lý tẩu đáp: “Hài tử không khóc không quấy, chứng tỏ Lâm cô nương rất có phúc khí a, càng đỡ phải lo lắng! Nô tỳ thấy tiểu công tử không chỉ có dáng vẻ là giống thái tử điện hạ thôi đâu, mà ngay cả tính tình cũng có mấy phần giống với thái tử đấy!”

Lâm Tam Tư nghe vậy chỉ mỉm cười, nếu tính cách của con mà giống với Hoắc Dực thì tốt quá.

Đi tới bên nôi, ngắm nhìn Tiểu Thần Hi đang ngủ say, Lâm Tam Tư không khỏi nở nụ cười ấm áp, dù sao đây cũng là lần đầu nàng làm mẹ, đứa nhỏ không khóc không quấy cũng khiến nàng nhẹ nhõm hơn ít nhiều. Chỉ có điều là, đứa nhỏ này ngoan quá làm nàng cảm thấy như thiếu thiếu cái gì đó, không giống như nàng đang được làm mẹ!

Lúc Hoắc Dực trở về phủ thì trời đã tối, cùng hẳn trở lại còn có cả thái hậu nương nương, người có địa vị cao nhất trong hoàng cung.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Đại môn của phủ thái tử được mở rộng ra, hai pho tượng sư tử ở hai bên tràn đầy khí phách uy nghiêm, hai nô tài cúi thấp đầu đứng ở cửa. Con phố bên ngoài phủ đã sớm được quan binh quản lý, đám người vây xem tuy nhiều nhưng đã bị ngăn lại ở hai bên đường, để lại khoảng đường trống ở giữa cho xe ngựa của Thái hậu nương nương đi.

Hoắc Dực được giải trừ lệnh cấm, đương nhiên cũng khôi phục luôn thân phận thái tử, cho nên thái hậu nương nương không còn phải lén lút lút lút đi bằng mật đạo để đến thăm hăn nữa, hướng hồ bây giờ trong phủ thái tử còn có một hoàng trường tôn, một hoàng trường tôn thật chứ không phải giả!

Thái hậu nương nương thân phận cao quý nên việc người xuất hiện bên ngoài gây ảnh hưởng rất lớn, đoàn người kéo dài đến cả mười mét, bách tính chen chúc đứng xem ở hai bên đường, ai cũng kiễng chân lên để nhìn đoàn xe.

“Tiểu thư, lão gia nói muốn người mau chóng trở về phủ.” Đổ Quyên đứng ở cửa một quán ăn, khom lưng cúi đầu nói, chỗ các nàng đứng có bậc thang, bên cạnh lại có mấy tên thuộc hạ đứng bảo vệ, cho nên vô cùng chật chội. Thịnh thoảng có người muốn đi vào, liền bị mấy gã hung hăng trừng mắt, khiến người ta sợ không dám đến gần nữa.

Bùi Ngọc Lan khẽ nhíu mày, đôi môi đỏ mím chặt, ngũ quan của nàng rất xinh đẹp, từ nhỏ đã được mẫu thân dạy cho cách ăn mặc trang điểm, đầu tóc thế nào cho hợp, nên dáng vẻ của nàng lúc này rất đúng với hình ảnh của một tiểu thư khuê các đoan trang nhã nhặn.

Tầm mắt của Bùi Ngọc Lan nhìn về phía Đông Nhai, cả con đường đã bị người vây xem đến nước chảy không lọt, nàng vốn là muốn mượn cơ hội này để nhìn thái tử điện hạ một cái, bây giờ thì không thể được rồi, nhưng nàng lại không cam lòng cứ như vậy mà trở về phủ.

“Chờ thêm một chút nữa thôi.” Bùi Ngọc Lan nói.

“Vâng, tiểu thư.” Đỗ Quyên mặc dù trong lòng đã gấp đến bốc hỏa, nhưng tính tiểu thư nàng hiểu rất rõ, ngoài mặt thì có vẻ dịu dàng, ngay cả giọng nói cũng không bao giờ to tiếng, nhưng tính cách thật thì lại mạnh mẽ vô cùng, không đạt được mục đích thì không bao giờ bỏ qua, đến cả tể tướng đại nhân là phụ thân của nàng mà còn không quản được nàng, thì một nô tỳ nhỏ bé như Đỗ Quyên làm sao mà khuyên được?

Trên đường phố đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao, Bùi Ngọc Lan giật mình nhìn ra bên ngoài, một lát sau lại thất vọng thu hồi tầm mắt, nàng vẫn chưa nhìn thấy thái tử điện hạ.

“Này, người đã nghe tin gì chưa? Nghe nói người sinh hạ ra hoàng trưởng tôn chính là một nô tỳ hầu hạ thái tử điện hạ đấy!”

“Nghe rồi, không ngờ lại có chuyện tốt như vậy, sớm biết thế thì ta cũng đi hầu hạ thái tử điện hạ rồi!”

“Phi! Người sao? Vào đấy mà không bị thái tử điện hạ hành cho chết thì mới là lạ đấy!”

“Suốt ngày chỉ nghe các người nói lung tung, thái tử điện hạ không phải rất tốt đó sao? Nếu thái tử hành hạ người ta thì làm sao nô tỳ kia có cơ hội sinh con cho thái tử chứ!”

“Vậy mới nói, phúc khí tới thì có muốn ngăn cũng không nổi, đây là do nữ nhân kia có phúc khí, mẫu nhờ cậy con, lần này nàng ta phát lên làm phượng hoàng rồi!”

Hai nữ tử đứng phía trước Bùi Ngọc Lan nói chuyện, đứt quãng truyền vào tai của Bùi Ngọc Lan, khiến sắc mặt nàng ta hết sức khó coi. Đỗ Quyên thấy vậy, không nhịn được châm chọc nói: “Cái gì mà phất lên làm phượng hoàng? Sinh ra hoàng trưởng tôn thì sao, vẫn chỉ là một hạ nhân thôi, có một người mẫu thân như vậy, tương lai e là hoàng trưởng tôn sẽ bị nàng ta làm liên lụy đấy!”

Hai nữ nhân kia giật mình quay đầu lại, thấy dáng vẻ của Đỗ Quyên như đang muốn ăn tươi nuốt sống các nàng thì liền đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, chỉ là thuận miệng nói chuyện thôi mà, sao nữ nhân này lại có phản ứng mạnh như vậy? Hai người đang muốn lên tiếng thì lại thấy Bùi Ngọc Lan đang lạnh lùng đứng ở một bên, ánh mắt tràn ngập hận ý khiến hai người sợ hết hồn, bèn thềm thì với nhau rồi rời đi.

Đỗ Quyên thấy Bùi Ngọc Lan cau mày không nói, không khỏi lên tiếng bất bình thay nàng: “Tiểu thư, người nói xem chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Chỉ là sinh hạ hoàng trưởng tôn mà thôi, sao phải gây xôn xao như vậy? Với lại, tiểu thư còn chưa gả vào phủ thái tử, cứ như vậy thì tương lai của tiểu thư sẽ thế nào đây?”

Lời Đỗ Quyên nói Bùi Ngọc Lan sao mà không biết? Chỉ là chuyện này tới quá đột ngột, ngay cả phụ thân nàng lúc vào chầu cũng còn không biết, giờ bỗng nhiên trong cung lại truyền tin thái tử sinh hạ hoàng trưởng tôn, không khỏi khiến cho phụ thân và nàng lấy làm kinh hãi.

Ban đầu, khi thái tử bị lệnh cấm, Bùi Ngọc Lan nàng phải kiên quyết lắm mới thuyết phục được phụ thân không từ bỏ hôn ước, mà bây giờ, lệnh cấm của thái tử đã được gỡ xuống mấy tháng rồi, nhưng vẫn không thấy thái tử nhắc đến chuyện hôn ước, khiến nàng không thể kiên nhẫn nổi.

“Chuyện của Ninh vương khiến cho thể diện của hoàng tộc mất hết, nên hiện giờ mới truyền tin này ra để lấy lại chút thể diện mà thôi.” Bùi Ngọc

Lan yếu ớt nói, như thể đến lời của mình mà mình còn không tin được, huống hồ là người khác.

Từ khi Bùi Ngọc Lan còn nhỏ, Đỗ Quyên đã hầu hạ nàng nên tất nhiên rất có tình cảm, nghe vậy liền lo lắng nói: “Tiểu thư, có nhiều người đến quý phủ cầu thân như vậy, vì sao người lại một lòng với duy nhất thái tử điện hạ? Người đừng trách nô tỳ nhiều lời, hiện giờ thái tử đã có hoàng trưởng tôn, có hài tử làm chỗ dựa, trong mắt đích thị không có người đâu, thái hậu nương nương còn tự mình đến thăm thái tử nữa! Nếu người gả vào phủ thái tử lúc này, không chừng sẽ phải chịu rất nhiều uất ức! Sao người không van cầu lão gia, có khi sẽ vẫn hồi được chuyện hôn ước này đây.”

Bùi Ngọc Lan lắc đầu, nữ nhân kia có hài tử thì sao? Nàng không sợ, nàng chỉ sợ rằng nữ nhân kia không kiêu ngạo, chứ chỉ cần nữ nhân kia coi thường người khác, ngạo mạn vô lễ, thì nàng có thể lợi dụng được điểm này để thực hiện ý đồ của mình.

“Thứ mà Bùi Ngọc Lan ta muốn có được, thì sao có thể dễ dàng buông tha? Huống hồ chỉ còn một bước ngăn nữa thôi.” Bùi Ngọc Lan cười nhạt, ánh mắt thâm độc khiến lòng người kinh sợ. “Xem ra, đã đến lúc để cho cha ta bàn lại chuyện hôn sự của ta và thái tử điện hạ với hoàng thượng rồi, dù gì hoàng thượng cũng đã cao tuổi, trí nhớ suy giảm, chuyện hôn sự này nếu không nhắc lại, e là hoàng thượng đã quên mất!”

Đỗ Quyên thở ra một cái thật dài: “Tiểu thư, người nên suy nghĩ cho thật kỹ.”

Bùi Ngọc Lan đang nhắc bước muốn đi thì chợt dừng lại, quay đầu nghiêm túc nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, nếu người đã đi theo ta, thì nên hiểu rõ tâm tư của ta, có những lời không cần ta mở miệng thì người cũng phải biết, từ năm mười mấy tuổi gặp được thái tử điện hạ, trong lòng ta đến bây giờ cũng chỉ có một mình chàng, chuyện này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Đỗ Quyên thấy Bùi Ngọc Lan khó chịu thì liền nhận thức được rằng mình đã hơi vượt quá khuôn phép rồi, nhưng vừa rồi nàng cũng chỉ nhất thời nhanh miệng, không suy nghĩ trước khi nói, bây giờ nghĩ lại mới thấy thật không ổn. Nàng chỉ là một hạ nhân, chuyện riêng của chủ nhân nàng nên ít can thiệp vào thì hơn.

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ đã biết.”

Bùi Ngọc Lan gật đầu, phân phó nói: “Hồi phủ thôi.”

***

Hoắc Dực trở lại phủ thái tử sớm hơn thái hậu nương nương một chút, vừa vào cửa đã có nha hoàn chạy tới đưa áo choàng, Hoắc Dực một giây cũng không dừng bước, trực tiếp đi tới Thanh Lan Uyển, hơi thở mãnh liệt đến lúc vén rèm đi vào mới bình ổn trở lại.

Tẩm cung của Lâm Tam Tư ở nội thất, ở giữa có một phòng ngoài nữa nên nàng không nghe thấy tiếng Hoắc Dực đi vào, đến khi Bách Hợp quỳ xuống hành lễ “Thái tử điện hạ cát tường”, nàng mới biết là Hoắc Dực trở về rồi.

Lâm Tam Tư ngẩng lên cười nói với Hoắc Dực, “Sao lâu thế chàng mới về?”

Hoắc Dực mím môi, lông mày nhướn cao, nói: “Cho nên, nàng mới không đợi được mà xuống giường?”

Lâm Tam Tư biết Hoắc Dực đang trách nàng không nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt, liền đi tới trước mặt hắn, đưa tay ôm hông hắn, đáp: “Điện hạ nếu đã biết rồi thì còn hỏi ta làm gì?”

Hoắc Dực bỏ tay Lâm Tam Tư ra rồi tự mình ôm nàng vào lòng, lại nhẹ nhàng nâng nàng lên, để cho nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Nàng đã không

nghe lời, vậy ta cũng không còn cách nào khác.” Dứt lời liền bế ngang Lâm Tam Tư lên rồi đi tới giường.

Lâm Tam Tư vừa nãy đi lại một vòng nên thấy hơi mệt, muốn nằm một lát, giờ được Hoắc Dực bế, dựa vào lồng ngực vững chắc của hắn, quả thực còn thoải mái hơn cả nằm trên giường. Cho nên, nàng liền ôm thật chặt cổ Hoắc Dực, Hoắc Dực cũng vì hành động này của nàng mà hí hai mắt lại.

Lâm Tam Tư thấy tâm trạng của Hoắc Dực không tệ, chắc hoàng thượng cũng không làm khó hắn, liền nói: “Điện hạ, chuyện đã xử lý xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Vậy...Tên của con...hoàng thượng có chấp thuận không?”

“Có.”

Lâm Tam Tư rất vui, vì nàng thật sự rất thích cái tên mà Hoắc Dực đặt cho con trai.

Hoắc Dực đặt Lâm Tam Tư xuống giường, giúp nàng đắp chăn, nói: “Hoàng tổ mẫu sắp đến đây.”

“Cái gì?” Lâm Tam Tư suýt nữa ngồi bật dậy, may là Hoắc Dực đã kịp thời ngăn lại, “Thái hậu nương nương sẽ tới đây sao?”

Hoắc Dực gật đầu đáp: “Ta và hoàng tổ mẫu đều cùng rời khỏi cung, nhưng ta cười ngựa về phủ trước.”

“Vậy sao điện hạ còn bảo ta nằm xuống, ta hẳn là phải nên ra cửa nghênh đón mới đúng! Nếu không để cho người ta biết được thì sẽ lại bàn tán lung tung.”

Hoắc Dực yêu thương cười với nàng, nắm lấy tay nàng, nói: “Hoàng tổ mẫu lúc đến đã phân phó là nàng không cần ra nghênh đón, chú ý nghỉ ngơi

cho tốt là được.”

Nhận được sự đả ngộ đặc biệt như vậy, trong lòng nàng cũng có chút cao hứng, nhưng cũng cảm thấy lo sợ việc này sẽ gây ảnh hưởng không tốt với gia tộc họ Lâm, huống chi Hoắc Dực và thái hậu lại có tình cảm sâu đậm, nếu muốn ở bên Hoắc Dực, thì nàng nhất định phải yêu thương và tôn trọng những người thân thiết với Hoắc Dực.

“Đa tạ điện hạ và thái tử nương nương đã lo lắng cho thân thể của ta, nhưng ta nghĩ vẫn nên ngồi dậy thì hơn, nằm cả ngày rồi nên ta cũng không thoải mái. Với lại, nếu như ta làm thế, sau này người người cũng muốn như vậy, thì không phải ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ sao.”

“Chuyện này mà nàng cũng nghĩ ra được.” Hoắc Dực liếc Lâm Tam Tư, dịu dàng nói: “Tùy nàng vậy.”

Lâm Tam Tư mỉm cười với Hoắc Dực coi như cảm ơn, nhưng mới cười được một nửa thì vẻ mặt lại hết sức kỳ quái, như thể đang cố gượng cười.

“Sao vậy?” Hoắc Dực lo lắng tiến lại gần, gương mặt anh tuấn đang kề sát khiến cho Lâm Tam Tư không dám thở mạnh.

“Điện hạ, ta...” Lâm Tam Tư cắn môi, mặt đỏ bừng, chỉ tay lên ngực, ấp a ấp úng nói: “...Căng quá...Đại khái là Hi Nhi đói bụng rồi...”

“Ra vậy.” Hoắc Dực quay ra nhìn Lý tẩu, ý bảo Lý tẩu bế hài tử lại đây.

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực vẫn ngồi trên giường mà không có ý định rời đi, liền nói: “Điện hạ sao không đi ra?”

Hoắc Dực lại hỏi ngược lại: “Ta phải đi ra sao?”

Lâm Tam Tư: “...”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Hoắc Dực ở Thanh Lan Uyển ngồi nhìn Lâm Tam Tư cho con bú, bỗng giọng thái giám bên ngoài the thé vang lên, hẳn liền dặn Lâm Tam Tư không được ra khỏi phòng, phân phó cho Lý tẩu và Bách Hợp chăm sóc cho nàng, sau đó cùng mọi người trong phủ ra cổng nghênh đón thái hậu nương nương.

Thái hậu nương nương được cung nữ thiếp thân dắt đi, mái tóc bạc búi cao, làm nổi bật lên dáng vẻ khoan thai và thân phận cao quý của người. Thái hậu đưa tay làm động tác bình thân, ánh mắt nhìn về phía thái giám tổng quản đang cúi đầu khom lưng đứng đằng sau mình, thái giám liền hiểu ý rồi tiến lên một bước, hất cây phất trần trong tay lên, nói: “Hôm nay Nam Dạ quốc có tin vui, thái tử sinh hạ hoàng trưởng tôn, thái hậu nương nương niệm tình các người đã hết lòng chiếu cố, đặc biệt ban thưởng, tất cả những người có trong danh sách của phủ thái tử, mỗi người đều được ban thưởng mười hai lượng vàng và hai mươi lượng bạc trắng.”

Mấy nha hoàn cấp bậc thấp mỗi tháng sẽ nhận được tiền công hai lượng bạc trắng, cấp bậc cao một chút thì cũng chỉ nhận không quá bốn năm lượng bạc, giờ được thái hậu nương nương vung tay ban thưởng như vậy, bằng tiền bọn họ kiếm được trong vài năm, khiến trong lòng ai cũng mừng rỡ như điên, lập tức cúi rạp đầu hô vạn tuế, thầm nghĩ sau này phải hầu hạ Lâm cô nương và hoàng trưởng tôn thật tỉ mỉ chu toàn hơn nữa.

“Dực Nhi.” Thái hậu nương nương nói với Hoắc Dực, mặc dù thái hậu đã già, nhưng khí chất vẫn không giảm, cộng thêm việc mới biết mình có cháu trai nên càng vui mừng hơn, cả người như trẻ ra vài tuổi. “Mau đưa hoàng tổ mẫu đi nhìn một cái nào.”

“Vâng, thưa hoàng tổ mẫu.”

Hoắc Dực đỡ thái hậu nương nương đi, hai người đi tới Thanh Lan Uyển, đám hạ nhân theo sát phía sau, nhưng luôn giữ một khoảng cách để bày tỏ sự cung kính.

Thái hậu nương nương vỗ nhẹ tay Hoắc Dực, nói: “Dực Nhi, con quá nhiên không làm cho hoàng tổ mẫu phải bận tâm, tương lai hoàng tổ mẫu có thể an lòng đi gặp mẫu thân của con rồi.”

Có lẽ là vì sợ Hoắc Dực buồn lòng nên thái hậu nương nương rất ít khi nhắc tới mẫu thân của Hoắc Dực, cho dù có ngẫu nhiên nhắc đến thì cũng chỉ nói đôi ba câu mà thôi, hôm nay là ngày vui, bà đột nhiên nói như vậy, cũng là vì trong lòng vẫn luôn hoài niệm.

Hoắc Dực nói: “Tôn nhi đã khi nào để cho hoàng tổ mẫu phải thất vọng chưa?”

“Đúng vậy a, đúng là chưa bao giờ!” Thái hậu nương nương đi theo Hoắc Dực về phía trước, đi đến trên cầu hồ sen, bỗng hỏi: “Nha đầu Tam Tư chẳng lẽ ở trong Thanh Lan Uyển này sao?”

Hoắc Dực gật đầu đáp: “Vâng.”

Thái hậu nương nương nghiêng đầu nhìn Hoắc Dực, mím môi cười nói: “Vị trí của Thanh Lan Uyển trong lòng con, người bên cạnh không biết, nhưng hoàng tổ mẫu thì rất rõ ràng, con lại chịu để cho Tam Tư ở trong đó, khẳng định trong lòng con đã nhận định Tam Tư rồi! Nhưng mà nha đầu này đúng là khiến cho người ta yêu thương mà, không uổng công con cưng chiều nó như vậy.” Ngừng lại một chút, bà lại nói: “Hài tử cũng sinh ra rồi, cũng nên cho Tam Tư một danh phận.”

Nhắc tới Lâm Tam Tư, Hoắc Dực không khỏi nở nụ cười ấm áp: “Vâng, tôn nhi đã suy nghĩ đến chuyện này rồi.”

Thái hậu nương nương nhìn Hoắc Dực, hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Theo hoàng tổ mẫu thì để cho Tam Tư làm thái tử phi cũng được, chỉ là đây là chuyện quốc gia đại sự, không thể do mình thích mà định được, hưởng hồ thân phận của Tam Tư hiện giờ có hơi bất tiện, cấp cho con bé một danh phận thì có phần khó khăn.”

Hoắc Dực nhíu mày: “Hoàng tổ mẫu đang muốn nhắc nhở tôn nhi sao?”

Thái hậu nương nương cười nói: “Con luôn suy nghĩ rất thấu đáo, nào cần đến hoàng tổ mẫu phải nhắc nhở, hoàng tổ mẫu tin chắc là con đã có quyết định của mình rồi.”

“Đúng là không thể gạt hoàng tổ mẫu được điều gì.” Hoắc Dực cười nói, sau khi hấn đặt tình cảm vào Lâm Tam Tư, hấn đã nghĩ đến việc để nàng trở thành thê tử của hấn, chẳng qua là muốn thực hiện điều này không phải đơn giản, phải làm từ từ từng bước một.

Thái hậu nương nương dường như đã đoán được suy nghĩ của Hoắc Dực: “Hoàng tổ mẫu là người từng trải, đương nhiên hiểu được suy nghĩ của người trẻ các con, nhưng điều mà con muốn làm cho Tam Tư, lại chưa hẳn là tốt nhất cho con bé, rất có thể sẽ đưa con bé lên đỉnh cao, mà phía dưới chính là vực sâu thăm thẳm.” Thái hậu nương nương nhếch môi, đôi mắt sáng rực, sự từng trải khiến cho khí chất của người càng thêm mạnh mẽ, “Hiện giờ, hoàng tổ mẫu cảm thấy, thân phận dù có cao quý đến đâu, cũng không sánh bằng việc được cùng đi bên nhau đến cuối đời.”

Hoắc Dực hiểu được ý của thái hậu, ánh mắt chăm chú nhìn người, chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe thái hậu nương nương nói: “Hôm nay tiến cung con đã gặp Bùi thừa tướng chưa?”

Hoắc Dực nghe vậy bỗng nheo chặt mắt, đáp: “Đã gặp rồi ạ.”

Thái hậu nương nương lại nói: “Bùi phủ vẫn chưa từ hôn, giờ con lại được giải trừ lệnh cấm, xem ra hấn ta sẽ nhắc lại đến chuyện hôn ước, con

đã có tính toán gì chưa?”

Hoắc Dực đáp: “Tôn nhi không muốn lấy thiên kim Bùi gia.”

“Dực Nhi, tâm ý của con hoàng tử mẫu sao có thể không biết?” Thái hậu nương nương nhẹ thở dài, lắc đầu nói: “Có điều hôn ước hoàng gia không phải trò đùa, huống hồ hẳn lại là thừa tướng nắm trong tay đại quyền. Kể từ khi con bị giam bế, bên ngoài thì vẫn cho rằng người trị quốc chính là Lương vương, nhưng ai mà không biết Bùi thừa tướng mới thật sự là người khống chế mọi thứ.”

Giọng của thái hậu nương nương bỗng trầm xuống: “Nếu không phải Bùi thừa tướng không muốn nữ nhi của hẳn làm thiếp, thì Lương vương giờ đã có vương phi rồi, cho dù Bùi tiểu thư có không chịu thì Bùi thừa tướng cũng sẽ gả Bùi tiểu thư cho Lương vương. Hiện giờ trong mấy vị hoàng tử, chỉ có Dực Nhi con là chưa có chính phi, cho nên Bùi thừa tướng mới kiên trì kéo dài hôn sự như vậy, nếu con mà bội ước, e là hẳn sẽ không chịu bỏ qua đâu, con đã từng nghĩ đến chưa?”

Hoắc Dực lạnh nhạt liếc nhìn thái hậu nương nương một cái, rồi lại nhìn ra phía trước, ánh mắt tỏa ra khí lạnh khiến người ta không rét mà run: “Nếu nàng ta muốn vào, thì cứ để nàng ta vào.”

Thái hậu nương nương đương nhiên hiểu người mà Hoắc Dực nói tới chính là Bùi Ngọc Lan.

Thái hậu nương nương dừng bước, nghiêm túc nhìn Hoắc Dực: “Thiên kim tiểu thư của Bùi thừa tướng cũng không phải là người lương thiện, nha đầu Tam Tư kia tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.”

Hoắc Dực mỉm cười nói: “Tôn tử của đương kim thái hậu đây, cũng đâu phải người lương thiện?” Nếu ngay cả nữ nhân mình yêu thương mà hẳn còn không bảo vệ nổi, vậy thì còn làm thái tử làm gì?”

Thái hậu nương nương nhìn Hoắc Dực, cảm xúc trong ánh mắt thay đổi liên tục, người đứng trước mặt bà đây chính là tôn tử mà bà yêu thương nhất, bà vẫn biết Hoắc Dực khác người khác, cũng không phải là dạng người dễ mềm lòng, nhưng cũng không đến mức ác độc như người ngoài đồn đại. Hẳn có hoài bão của hẳn, cũng vì nó mà kiên nhẫn nhiều năm, có điều hiện tại bà càng ngày càng không hiểu nổi Hoắc Dực. “...Con định để nàng ta làm thái tử phi sao?”

Hoắc Dực cười đáp: “Ai nói là thái tử thì nhất định phải có thái tử phi?”

Thái hậu nương nương càng thêm khó hiểu: “Cưới nàng ta vào phủ, mà lại không phải vị trí chính phi, liệu Bùi thừa tướng có đáp ứng không?”

Hoắc Dực hai mày giãn ra, dáng vẻ tôn quý và khí phách, nói: “Phi tử của tôn nhi, phải do tôn nhi tự định đoạt.”

“Vậy con định làm thế nào?”

Hoắc Dực vung ống tay áo lên, hờ hững nói: “Phụ hoàng bị bệnh lâu ngày, quốc sư đã nói, Bùi thừa tướng nếu muốn đưa nữ nhi của hẳn vào phủ thái tử, thì nhất định phải qua được cửa ải của quốc sư.”

Thái hậu nương nương hai mắt sáng lên, nói: “Quốc sư hẳn là?”

“Là người của tôn nhi.”

Thái hậu nương nương cuối cùng cũng yên lòng, theo bà nghĩ, Bùi thừa tướng là người có thể đưa Hoắc Dực lên ngôi hoàng đế, nhưng trong thâm tâm, bà không hy vọng Hoắc Dực lấy một người mà mình không yêu làm thái tử phi. “Nếu vậy thì hoàng tử mẫu yên tâm rồi, tuy nhiên mọi sự vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Thái hậu nương nương chợt nhớ tới một chuyện, liền nói: “Chuyện này, nha đầu Tam Tư có biết không? Nếu không nói rõ ràng, mà bỗng nhiên

trong phủ lại có thêm Bùi tiểu thư, khó tránh khỏi việc khiến cho nha đầu kia cảm thấy ảm ức. Tam Tư mới sinh hài tử, nếu tâm trạng khó chịu sẽ ảnh hưởng đến thân thể.”

“Hoàng tổ mẫu yên tâm, tôn nhi tất nhiên sẽ nói rõ ràng với Tam Tư.” Hoắc Dực nhếch môi cười, “Vội lại, tôn nhi vẫn cần hoàng tổ mẫu giúp đỡ.”

“Giúp thế nào?”

“Trong khoảng thời gian này, tôn nhi muốn ở bên Tam Tư và Hi Nhi nhiều hơn, sẽ không tiến cung nữa, nếu Bùi thừa tướng có nhắc tới hôn sự, thì mong hoàng tổ mẫu ngăn cản lại cho tôn nhi.”

“Chuyện này không khó, hoàng tổ mẫu đáp ứng con.” Thái hậu nương nương gật đầu: “Bất quá, con cũng phải đáp ứng với hoàng tổ mẫu một chuyện.”

“Hoàng tổ mẫu xin cứ nói.”

Thái hậu nương nương dịu dàng nói: “Phải thường xuyên đưa Tam Tư và Hi Nhi vào cung thăm hoàng tổ mẫu.”

“Tôn nhi tuân chỉ.”

Hai người vừa bước vào cửa Thanh Lan Uyển thì đã thấy Lý tẩu đỡ Lâm Tam Tư đứng đợi sẵn ở đó, bởi vì Hoắc Dực liên tục dặn dò nên Lâm Tam Tư không dám làm trái lời hăn, cho nên nàng liền đứng bên trong để tránh gió, y phục mặc trên người cũng rất dày dặn, không lo sẽ bị lạnh. Nhưng dù có vậy thì lúc Hoắc Dực nhìn thấy nàng, ánh mắt vẫn không khỏi trầm xuống.

“Tam Tư cung nghênh thái hậu nương nương giá lâm.”

Lâm Tam Tư dịu dàng cười với thái hậu nương nương, đến khi ánh mắt nàng dời đến chỗ Hoắc Dực, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của hắn, lòng nàng chợt rét run, thầm nghĩ thôi xong rồi, nàng không nghe lời Hoắc Dực...nên Hoắc Dực giận rồi.

Nhưng dù sao người tới cũng là thái hậu nương nương, là hoàng tổ mẫu của Hoắc Dực, nếu nàng đã là nữ nhân của Hoắc Dực, thì làm sao có thể nằm trên giường chờ thái hậu nương nương đến thăm chứ!

“Mau đứng dậy mau đứng dậy.” Thái hậu nương nương thả tay Hoắc Dực ra rồi vội vàng đi tới đỡ Lâm Tam Tư, nói: “Mới vừa sinh con xong, sao lại xuống giường rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Tam Tư đang định lên tiếng thì lại thấy Hoắc Dực đang lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt mang ý ra lệnh không cho phép cự tuyệt, môi hắn mím chặt lại thành một đường thẳng. Nàng bèn ngoan ngoãn đáp: “Đa tạ thái hậu nương nương.”

Bách Hợp dắt Lâm Tam Tư lên giường, để nàng nằm dựa nửa người, Lý tẩu bế Thần Hi đến, cậu nhóc mới ăn no nên bây giờ đang say sưa ngủ, bỗng nhiên bị người ta bế lên rồi chuyển vào một vòng ôm xa lạ, chân mày nho nhỏ còn hơi nhíu lại. Thái hậu nương nương nhìn mà vui mừng khôn xiết, nói: “Dực Nhi, đứa nhỏ này cực kỳ giống con hồi nhỏ, lông mày, ánh mắt, cái mũi này, quả thật là giống con như đúc!”

Hoắc Dực nhếch môi, trầm giọng nói: “Hoàng tổ mẫu, Thần Hi là con của tôn nhi.”

“Hoàng tổ mẫu đương nhiên biết đây là hài tử của con, chứ không thì sao hoàng tổ mẫu phải vội vàng từ trong cung đến đây làm gì?!” Thái hậu nương nương nhìn đứa bé nhỏ xíu trong lòng, nước da của Thần Hi là thừa hưởng từ Lâm Tam Tư, trắng trẻo hồng hào, ngũ quan thì đa phần đều giống Hoắc Dực, tuy còn nhỏ nhưng nét nào ra nét đấy. “Đúng là quá

giống, hoàng tổ mẫu đứng ở đây, cảm thấy như được trở lại hơn hai mươi năm về trước, khi đó con mới sinh ra, hoàng tổ mẫu cũng bế con như thế này.”

“Thái hậu nương nương, Tam Tư cảm thấy không chỉ có tướng mạo là giống thôi đâu, mà ngay cả tính tình cũng rất giống với điện hạ!”

“Nhỏ như vậy mà đã nhìn ra được tính cách rồi sao?” Thái hậu nương nương hoài nghi hỏi, cúi đầu đúng lúc nhìn thấy Thần Hi chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen to tròn lúng liếng nhìn bà một cái, xong lại bình tĩnh nhắm mắt lại. Thái hậu nương nương trong lòng vui mừng, nói: “Đúng là giống thật, nhìn thấy ai gia mà chẳng sợ hãi chút nào, tính cách này trừ Dực Nhi ra thì còn có ai giống được nữa!”

Nghe thái hậu nói xong, tất cả mọi người trong phòng đều bật cười, chỉ có Hoắc Dực là dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Lâm Tam Tư. Nàng có thể là vì cười hơi dùng sức nên làm bụng dưới đau, mới cười mấy tiếng đã cau chặt mày, nét mặt có hơi mất tự nhiên.

Hoắc Dực đi tới, một tay ôm lấy nàng, dịu dàng hỏi: “Nàng sao vậy?”

Lâm Tam Tư thấy thái hậu nương nương chỉ một lòng để ý đến Thần Hi chứ không chú ý bên này, trong phòng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười với Hoắc Dực, khẽ đáp: “Vừa rồi lúc cười làm động đến vết thương, hơi đau một chút, không có chuyện gì đâu, ta chú ý một chút là được, điện hạ không cần lo lắng.”

Hoắc Dực thản nhiên nói: “Nếu vậy thì mấy ngày tới không cho phép nàng cười nữa.”

Lâm Tam Tư ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, thấy dáng vẻ của hắn không giống như đang nói giỡn, không khỏi buồn rầu nói: “Điện hạ, cười là việc không thể khống chế được, sao có thể nói không cười là không cười được chứ?”

Hoắc Dực hỏi ngược lại: “Sao lại không thể?”

Nhìn gương mặt Hoắc Dực, Lâm Tam Tư không phản ứng kịp, chẳng lẽ không phải như vậy sao? Nàng nhớ trước đây khi nàng mới vào phủ, Hoắc Dực hầu như chẳng cười được mấy lần, thế mà dạo gần đây lại cười rất nhiều. “Được rồi, ta sẽ cố gắng.”

Hoắc Dực mím môi cười, nét mặt cao ngạo có thêm chút dịu dàng, giúp nàng vén một lọn tóc ra sau tai, không hề để tâm đến những người khác trong phòng, trong mắt chỉ có một mình Lâm Tam Tư, nhẹ nhàng nói: “Còn đau không?”

Lâm Tam Tư hơi ngượng khi được Hoắc Dực ôm, cúi đầu nói: “Không đau nữa, chỉ mới vừa rồi đau một chút thôi.”

Thái hậu nương nương ngắm Thần Hi mãi mà không đã, quay đầu lại thấy Hoắc Dực đang ôm Lâm Tam Tư, nụ cười trong ánh mắt càng thêm rõ ràng. Bà không phải là người có tư tưởng phong kiến lạc hậu, chỉ mong rằng con cháu được hạnh phúc mỹ mãn, bên nhau trọn đời là đủ.

Thái hậu nương nương dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý tâu và mọi người, sau đó lặng lẽ bế Thần Hi ra khỏi phòng, để lại Hoắc Dực và Lâm Tam Tư ở riêng với nhau.

Hoắc Dực mặc dù không thèm để tâm đến cái nhìn của người bên cạnh, nhưng hẳn nghĩ đến cảm nhận của Lâm Tam Tư, sợ Lâm Tam Tư thẹn thùng. Cho nên vừa nãy khi hoàng tử mẫu và mọi người ở trong phòng, hẳn chỉ lặng yên ngồi ôm nàng thôi, hiện giờ người trong phòng đều đã đi hết sạch, hẳn cũng không thèm kiêng kỵ gì nữa, muốn làm gì thì làm rồi.

Hoắc Dực nắm lấy cái cằm trắng mịn của Lâm Tam Tư, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình, hờ hững nói: “Tại sao không nghe lời ta?”

Lâm Tam Tư mở to mắt nhìn Hoắc Dực, đáp: “...Người tới là thái hậu nương nương mà.”

“Vậy thì sao? Hoàng tổ mẫu không bao giờ để tâm đến mấy chuyện này.”

“Thái hậu nương nương không để tâm, nhưng mà...” Lông mi dài của nàng khẽ run lên, đôi môi đỏ mọng hơi mấp máy, dáng vẻ khả ái động lòng người. “Nếu để cho người ta biết được, sẽ nói điện hạ không biết dạy dỗ người, ta không muốn điện hạ mất thể diện.”

Hoắc Dực thoáng rung động, thì ra nàng không để ý gió rét, kiên trì muốn ra cửa nghênh đón hoàng tổ mẫu là vì chuyện này! Hoắc Dực không tiếng động thở dài, cúi xuống hôn lên đôi môi mọng của nàng, môi lưỡi dây dưa, nói: “Ngốc, ta có nàng rồi, còn quan tâm miệng lưỡi thiên hạ làm gì.”

Lâm Tam Tư tiếp đó bị Hoắc Dực hôn đến không thở nổi, muốn đưa tay đẩy hẳn ra, nhưng mà khí lực của đối phương rõ ràng hơn nàng quá nhiều, nên tay nàng vừa mới đưa lên đã bị hẳn giữ chặt lấy.

Hoắc Dực buông đôi môi mềm của Lâm Tam Tư ra, nghiêng người để nàng dựa vào mình, ngón trỏ quyến luyến đặt lên môi nàng, trêu chọc nói: “Mới một ngày không luyện tập mà đã không kiên trì nổi rồi hả?” Giọng nói mang theo sự quyến rũ mê hoặc, nhất thời khiến Lâm Tam Tư choáng váng.

Lâm Tam Tư quay đầu đi, xấu hổ nói: “Thái hậu nương nương vẫn còn ở trong phủ đó!”

“Nàng đừng ngại, hoàng tổ mẫu còn đang mong nàng sinh thêm cho người một chút nữ nữa đấy.”

Lâm Tam Tư giờ nắm đấm yếu ớt đánh lên ngực Hoắc Dực, “Điện hạ!”

Hoắc Dực cầm tay nàng, nói: “Nàng nghỉ ngơi tốt chưa?”

Lâm Tam Tư không hiểu ý hẩn, hỏi: “Làm gì?”

Hoắc Dực hai mắt sáng rực nhìn nàng, nói: “Chi bằng ta đem mấy ngày nghỉ tập bù lại một lần, phải thật chăm chỉ luyện tập mới được.”

Lâm Tam Tư: “...” Không phải muốn nàng phải nghỉ ngơi thật tốt sao?

***

Thái hậu nương nương rất yêu thích chặt trai Hoắc Thần Hi, mặc dù phần lớn thời gian Tiểu Thần Hi đều nhắm mắt ngủ, nhưng bà cũng không thèm để ý, chỉ cần được ngồi ở bên nôi ngắm Thần Hi là được rồi, ngắm đến mấy canh giờ cũng không chán, đến khi trời tối rồi vẫn chưa muốn trở về.

Nếu không phải ở trong cung truyền ra tin tức hoàng hậu nương nương đột nhiên học máu ngất xỉu, thì e là thái hậu nương nương còn tính sẽ ngủ luôn ở phủ thái tử rồi.

Hoắc Dực mặc dù không liên quan đến hoàng hậu nương nương, nhưng dù sao hẩn cũng là thái tử, xảy ra chuyện lớn như vậy, hẩn đương nhiên phải trình diện, lập tức dặn dò Lý tẩu và hạ nhân hầu hạ Lâm Tam Tư, sau đó cùng thái hậu nương nương đi đến hoàng cung.

Cả hậu cung lúc này đang vô cùng náo loạn, xui xẻo nhất không ai khác chính là những thái y của thái y viện, sáng sớm vừa mới bị thái tử điện hạ khiển trách xong, cũng may là mẹ tròn con vuông, phủ thái tử thuận lợi sinh hạ hoàng trưởng tôn, các thái y còn được ban thưởng. Nào ngờ đến tối hoàng hậu nương nương lại xảy ra chuyện, buổi tối cứ học máu không ngừng, sau lại hôn mê bất tỉnh, mặc dù nghi ngờ là bị trúng độc, nhưng nhất thời vẫn chưa tìm ra nguyên nhân trúng độc, nên đám thái y lại tiếp tục bị Lương vương mắng xối xả.

Dù sao hậu cung cũng là nơi dành cho nữ quyền, cho nên lúc Hoắc Dực đến nơi cũng chỉ cùng mấy vị hoàng tử khác đứng ở tiền điện chứ không đi vào trong, mấy vị hoàng tử đều quây quanh Lương vương để an ủi hẳn, duy chỉ có Hoắc Dực là lạnh lùng đứng trong điện không nói một lời, mọi người đều biết hẳn xưa nay vốn là người lãnh đạm, cho nên không ai dám lên tiếng trách móc.

Ninh vương cũng ở trong đám hoàng tử kia để an ủi, mẫu phi của hẳn là Hiền quý phi luôn luôn bất hòa với hoàng hậu nương nương, vì tranh giành tình cảm mà nổi oán hận chất chứa đã lâu, cho nên hẳn và Lương vương cũng vì thế mà bị ngăn cách, cộng thêm việc cả hai đều tranh đoạt ngôi vị thái tử nên càng thêm đối địch. Lần này thái độ lại khác thường khiến cho người ta nghi ngờ, ngay cả mẫu phi Hiền quý phi của hẳn cũng khác hẳn với thường ngày, nghe tin hoàng hậu nương nương hôn mê, liền dẫn các phi tử ở hậu cung tới thăm, như thể là tử muội thân thiết vậy.

Hoắc Dực lạnh lùng nhìn một đám người giả tạo trước mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười quỷ dị, sau đó đi ra khỏi Minh Tâm điện, đến Phúc Thọ cung của thái hậu.

Đang là mùa đông, lại là đêm khuya nên nhiệt độ xuống mức cực thấp, lớp đá cuội trên đường lạnh lẽo đến rợn người, trừ Tống Cảnh Ngưỡng ra thì Hoắc Dực không cho ai đi theo, hai người một trước một sau đi về phía trước.

Tống Cảnh Ngưỡng vừa đi vừa siết chặt lấy áo choàng, lại thấy Hoắc Dực sắc mặt vẫn bình thản, tựa hồ không hề lạnh chút nào.

“Điện hạ, người không lạnh sao? Thuộc hạ vẫn nên gọi người vác kiệu đến thì hơn, còn một đoạn đường nữa mới tới Phúc Thọ cung.”

“Không cần.” Hoắc Dực nói, làn khói trắng phả ra từ miệng, lông mày nhướn lên, phân phó: “Người không cần đi theo ta nữa, đi báo cho Hà Tất

Kỳ đi, sau đó chia nhau ra điều tra hành tung gần đây của Ninh vương và Hiền quý phi, xem bọn họ đã từng tiếp xúc với ai.” Dừng một chút lại nói: “Điều tra cả An vương mới trở về kinh nữa.”

“Điện hạ đang hoài nghi chuyện của hoàng hậu nương nương có liên quan đến bọn họ sao?” Tống Cảnh Ngưỡng nói: “Chuyện này không hợp lý lắm, Hiền quý phi và hoàng hậu nương nương có mối thù nhiều năm, nhưng nếu lựa chọn hạ thủ lúc này thì có phải rất thiếu thông minh hay không?”

Hoắc Dực bình tĩnh nói: “Ta đoán nguyên nhân là do Hi Nhi.”

“?” Hi Nhi? Tống Cảnh Ngưỡng càng hồ đồ hơn, nói: “Tiểu công tử? Nhưng sáng nay tiểu công tử mới ra đời mà? Còn chưa biết nói chuyện nữa!”

Hoắc Dực cười lạnh nói: “Ta đã được giải trừ lệnh cấm, khôi phục thân phận thái tử, Lương vương thì có hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa, lại chịu trách nhiệm cai quản đất nước, Hiền quý phi tuy được phụ hoàng sủng ái, nhưng thân thể phụ hoàng ngày một lụn bại, sáng nay khi ta gặp, phụ hoàng đã yếu lắm rồi.” Hoắc Dực chấp tay sau lưng, nói tiếp: “Người cảm thấy hiện giờ, ai là người yếu thế nhất?”

“Tất nhiên là Ninh vương.” Tống Cảnh Ngưỡng cũng là người thông minh, Hoắc Dực nói thế thì hẳn đã hiểu rồi, suy nghĩ một chút, trong lòng lại càng thông suốt hơn. “Ý của điện hạ là, Ninh vương lựa chọn động thủ lúc này, là hành động vội vã bất đắc dĩ. Hiện tại tình thế nguy cấp, giữa người và Lương vương, hẳn phải diệt trừ một người, mà người mới được bỏ lệnh cấm, vừa sinh hoàng trưởng tôn, là tiêu điểm của Nam Dạ quốc lúc này, cho nên hẳn không thể xuống tay với người được, chỉ có thể ra tay với Lương vương. Còn đối với Lương vương, chỉ cần hoàng hậu nương nương ngã xuống, thì Lương vương cũng không thể trụ được.”

Ánh mắt của Hoắc Dực lộ ra sự hung ác, con người còn tối hơn cả màn đêm: “Người vẫn chưa đến mức quá ngốc.”

Tống Cảnh Ngưỡng gãi đầu nói: “Còn không phải vì đi theo điện hạ lâu năm hay sao.”

Hoắc Dực liếc Tống Cảnh Ngưỡng một cái, khiến hắn lập tức biết điều đứng ngay ngắn lại.

Hoắc Dực phân phó: “Đi đi, thời gian cấp bách, chúng ta phải điều tra ra chân tướng sự việc trước Ninh vương.”

“Ninh vương hắn cũng điều tra sao? Rõ ràng hắn là người đứng sau mọi chuyện, vậy hắn còn điều tra cái gì?”

Hoắc Dực cười lạnh, nói: “Hắn không điều tra thì làm sao dám xuất hiện trước mặt phụ hoàng nữa? Hắn ta sao có thể bỏ qua cơ hội được diễn trò như vậy.” Mà Hoắc Dực hắn cũng không thể nào lãng phí một cách vô ích hảo ý của Ninh vương và Hiền quý phi được, hắn đã chuẩn bị một phần đại lễ để tặng cho hai người họ rồi!

Cằm của Tống Cảnh Ngưỡng như sắp rớt ra khỏi miệng: “Điện hạ, người nói cho thuộc hạ biết đi, lúc bọn họ làm ra những chuyện này, có phải người vẫn luôn đứng một bên nhìn hay không?”

“Đừng nói nhảm.” Hoắc Dực lườm Tống Cảnh Ngưỡng, nói: “Đi nhanh đi, chậm trễ ta phế người.”

Tống Cảnh Ngưỡng thu hồi nét mặt cười đùa, nói: “Thuộc hạ tuân chỉ, điện hạ hãy yên tâm.”

Tống Cảnh Ngưỡng vừa xoay người rời đi thì lại bị Hoắc Dực gọi lại.

“Quay lại đã.”

Tống Cảnh Ngưỡng lại hấp tấp chạy về, thở hổn hển hỏi: “Điện hạ, còn chuyện gì nữa sao?”

Hoắc Dực chấp tay sau lưng, bóng dáng cao gầy dưới ánh trăng trông càng thêm cao ngạo, sườn mặt cực kỳ anh tuấn, giọng nói nhẹ nhàng hơn vừa rồi rất nhiều. “Trước tiên người hãy vào phủ một chuyến, truyền lời của ta dặn nàng đi ngủ sớm, không cần chờ ta.”

Tống Cảnh Ngưỡng: “...”

Vừa rồi ai mới nói là phải khẩn cấp điều tra Ninh vương và Hiền quý phi đó? Hiện tại lại bảo hẳn quay về phủ thái tử truyền lời là thế nào? Điện hạ người thật là...Phân không rõ chuyện gì quan trọng hơn sao? Không thể phân phó người khác à?

Thấy Tống Cảnh Ngưỡng vẫn đứng im tại chỗ, Hoắc Dực lại lạnh lùng lờm hẩn, trầm giọng nói: “Muốn ta phải đi cùng người hả?”

“...” Tống Cảnh Ngưỡng bị dáng vẻ lạnh lùng và ngữ điệu băng giá của Hoắc Dực làm cho rét run, vội vàng đáp: “Không cần, thuộc hạ lập tức đi ngay.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Trong nhà ở Thanh Lan Uyển, Lâm Tam Tư đang chơi với Tiểu Thần Hi, em bé ngủ cả ngày rồi nên buổi tối vẫn rất tỉnh táo, đôi mắt to tròn nháy nháy rất đáng yêu, chỉ có điều là không thích cười, nhìn con rối trong tay Lâm Tam Tư một lúc rồi chán, quay đầu đi không muốn nhìn nữa, gương mặt bầu bĩnh còn tỏ ra khó chịu, thật khiến cho Lâm Tam Tư buồn bực không thôi, con rối này nàng đã mất ba ngày mới làm xong đó.

Lý tẩu bước vào cửa, nói: “Lâm cô nương, Tống thị vệ tới.”

Lâm Tam Tư cả ngày chỉ ở trong phủ nên không rõ tình hình trong hoàng cung, huống hồ còn là việc liên quan đến hoàng hậu nương nương, nên tin tức sẽ bị giấu rất kỹ, trong lòng nàng không khỏi có phần bận tâm. “Điện hạ đã về chưa?”

“Vẫn chưa, điện hạ bảo Tống thị vệ tới để truyền lời.”

Lâm Tam Tư khẽ nhăn mày, Hoắc Dực phải lưu lại trong cung, khẳng định không phải chuyện nhỏ, xem ra bệnh của hoàng hậu nương nương rất nặng. Nàng nhớ lại lần trước khi gặp hoàng hậu ở Phúc Thọ cung, khi đó nàng ta nhìn vô cùng lộng lẫy và quý phái, dung nhan xinh đẹp, khi nói chuyện rất có khí thế đàn áp người, không ngờ lại đột nhiên ngã bệnh. “Trời lạnh lắm, bảo hăn vào trong nói đi, chỉ cần đứng cách bình phong là được.”

“Vâng, để nô tỳ ra mời Tống thị vệ vào.”

Lý tẩu nói xong liền đi ra cửa, chốc lát đã nghe thấy tiếng của Tống thị vệ từ bên ngoài truyền vào. “Đa tạ ý tốt của Lâm tiểu thư, nhưng cả người

thuộc hạ lúc này đều là khí lạnh, không đi vào phòng vẫn tốt hơn.” Bên ngoài thật sự rất lạnh, Tống Cảnh Ngưỡng cực kỳ muốn vào trong nhà, nhân tiện thăm tiểu công tử đáng yêu một chút, nhưng lại lo lắng nhờ điện hạ mà biết hẳn vào trong thì toi, cho nên hẳn mới không dám đi vào.

Một lát sau lại nghe thấy tiếng của hẳn vang lên: “Điện hạ phân phó cho thuộc hạ chuyển lời tới Lâm tiểu thư, rằng tối nay điện hạ không trở về phủ, Lâm tiểu thư hãy nghỉ ngơi trước, đừng lo lắng.”

Lúc này lại sai Tống Cảnh Ngưỡng về đây, Lâm Tam Tư cũng đoán ra được là Hoắc Dực ngủ lại trong cung rồi. “Được, ta biết rồi, làm phiền Tống thị vệ.”

Tống thị vệ đi rồi, Lý tẩu liền vén rèm đi vào, đầu tiên là đứng ở cửa võ tuyết trên áo xuống, đợi đến khi cơ thể ấm lên thì mới đi vào bên trong.

Lâm Tam Tư lắc đầu: “Lúc này ta cũng chưa buồn ngủ, chờ thêm lát nữa đi.”

“Vâng, nếu người thấy mệt thì gọi nô tỳ.” Lý tẩu nói xong liền cầm khăn đi lau bàn, mặt bàn ngày nào cũng được lau nên rất sạch, chẳng qua là nàng rảnh rỗi quá thôi. Điện hạ lúc đi đã dặn dò là phải chiếu cố Lâm cô nương thật tốt, nàng cho dù rảnh thì cũng phải cố tìm ra việc để làm, bỗng dưng nghẹn ngào nói: “Hoàng hậu nương nương cũng thật khổ, hậu cung nhiều nữ nhân, địa vị của hoàng hậu lại tôn quý nhất, đáng tiếc là không thể sinh cho hoàng thượng một đứa con.”

Lâm Tam Tư kinh ngạc nói: “Lý tẩu, người vừa mới nói là hoàng hậu nương nương không thể sinh con sao, vậy Lương vương điện hạ là thế nào?”

“Lương vương trên danh nghĩa là con thừa tự của hoàng hậu, mẹ đẻ của Lương vương là một cung nữ, được hoàng thượng sủng ái khi đang say rượu, sau đó mang thai, cung nữ đó sau khi sinh hạ Lương vương thì không

thoát khỏi cái chết. Khi ấy hoàng hậu đã ở bên hoàng thượng nhiều năm rồi, vẫn chưa từng mang thai, cho nên hoàng hậu mới nhận Lương vương làm con mình.”

“Chuyện này Lương vương có biết không?”

Lý tẩu lắc đầu đáp: “Chuyện này nô tỳ cũng không rõ lắm, nhưng nô tỳ nghĩ là Lương vương biết, vì chuyện này mọi người trong kinh thành đều rõ, nên Lương vương hẳn là đã từng nghe thấy, hoặc nếu hẳn có tâm thì chỉ cần điều tra là biết ngay.”

“Thì ra là vậy.” Lâm Tam Tư cảm thấy rất kinh ngạc, nghĩ chuyện lớn như vậy mà một người hay thích buôn chuyện như Bách Hợp còn không biết. Tuy vậy nghĩ lại thì Lương vương lớn hơn các nàng mấy tuổi, các nàng không biết cũng là bình thường, chắc chỉ có những người có tuổi như Lý tẩu mới biết. Hoàng hậu nương nương quả thật rất đáng thương, nhưng người đáng thương thì tất có chỗ đáng hận, qua việc tranh giành tình cảm giữa nàng ta và Hiền quý phi thì có thể thấy rằng nàng ta không phải dạng hiền lành gì.

Lý tẩu đi tới trước giường nhìn nhìn, đột nhiên cười nói: “Ui da, tiểu công tử tiểu rồi.”

Lâm Tam Tư nghe tiếng Lý tẩu, lúc này mới nhận ra là tâm trí của mình đã bay quá xa rồi, liền bận rộn cùng Lý tẩu thay tã cho Thần Hi. Đãi ngộ của hoàng trưởng tôn đương nhiên là rất khác biệt, tất cả tã lót đều là vải gấm của vùng Giang Nam nên chất lượng rất tốt, không chỉ họa tiết thêu bên ngoài đẹp, mà xúc cảm khi sờ vào cũng vô cùng mềm mại.

Hai người mới thay tã cho Thần Hi xong thì thấy Bách Hợp chạy vào, vừa chạy vừa hô: “Tiểu thư tiểu thư, Phục Linh tỳ, nô tỳ nhìn thấy Phục Linh tỳ!”

Lâm Tam Tư vội nói: “Ở đâu?”

“Đang đứng ở trước cổng ạ.” Bách Hợp hai mắt đỏ hoe, khóe mắt còn rưng rưng. “Nói thế nào Phục Linh tử cũng không chịu vào nhà, bảo là không còn mặt mũi nào để gặp tiểu thư, chỉ muốn từ xa nhìn tiểu thư và tiểu công tử là vui rồi.” Bách Hợp nói xong, nước mắt lại ào ào chảy ra.

“Nói linh tinh gì đó, ta nào có để ý mấy chuyện này, trời lạnh thế mà đứng bên ngoài, muốn ngã bệnh sao! Đi, ta với em cùng ra gọi em ấy vào.” Lâm Tam Tư chống người muốn đi xuống giường nhưng lại bị Lý tẩu ngăn cản.

“Lâm cô nương người đừng nóng vội, lúc này người sao có thể ra gió được, nếu bị nhiễm lạnh thì tiểu công tử phải làm sao! Cô nương cứ để cho nô tỳ và Bách Hợp cùng đi khuyên nhủ Phục Linh, nô tỳ lớn tuổi hơn nên cũng dễ nói chuyện.”

Lâm Tam Tư quả thật nghe Bách Hợp nói mà cuống đến mức hồ đồ rồi, không kịp suy nghĩ gì cả, lúc này mới bình tĩnh lại, nói: “Được, Lý tẩu, người giúp ta khuyên nhủ em ấy với, hai năm qua, Phục Linh đã vì ta mà chịu không ít cực khổ, muốn gặp cũng không dễ dàng.”

“Nô tỳ biết rồi.”

Lý tẩu sau đó quả nhiên đã đưa được Phục Linh vào, vừa vào cửa, Phục Linh liền quỳ xuống đất, nói: “Nô tỳ có tội, tiểu thư sinh tiểu công tử mà nô tỳ lại không thể ở bên cạnh người để hầu hạ, nô tỳ thật có tội, kính xin tiểu thư trách phạt.”

Lâm Tam Tư bảo Lý tẩu và Bách Hợp đỡ Phục Linh dậy, “Phục Linh, chúng ta gặp được nhau là điều không dễ dàng, tại sao lại nói những lời này? Em mau lại gần đây cho ta nhìn một cái nào.”

Phục Linh lau khô nước mắt, bước nhanh tới trước giường, lúc đầu vì khóc nên khiến nàng không nhìn rõ tiểu thư, hiện tại rốt cục cũng thấy rõ

rồi, tiểu thư không gầy đi, khí sắc cũng tốt, xem ra người ngoài đồn đại cũng đúng, thái tử có vẻ như đối xử rất tốt với tiểu thư.

Lâm Tam Tư cầm lấy tay Phục Linh nói: “Phục Linh, em gầy quá.”

Phục Linh miễn cưỡng cười nói: “Tiểu thư có nhớ không? Khi ở trong phủ, tụi nô tỳ luôn nói với nhau về chuyện mấy thê thiếp của nhà này mấy thê thiếp ở nhà kia, giờ chính mình đi làm thiếp cho nhà người ta, mới biết được nhóm thê thiếp ghê gớm đến mức nào. Cả đám suốt ngày so đo với nhau, vài ngày trước Tần lão gia thích mẫu nữ nhân có dáng người mảnh mai, làm cả đám thê thiếp trong phủ gần như tuyệt thực luôn, tất cả chỉ vì muốn có thân hình gầy yếu hơn, nô tỳ cũng học theo các nàng nên bây giờ mới gầy đi nhiều vậy đấy! Nếu không bắt chước theo bọn họ thì bọn họ lại giận vì nô tỳ khác biệt.”

Lâm Tam Tư ngồi nghe Phục Linh nói, ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng, không phải là nàng không tin lời Phục Linh, mà là vết chai trên lòng bàn tay Phục Linh giống như một lưỡi dao cứa vào tim nàng vậy. Nếu chuyện quả thật như nàng nói, thì bàn tay sao có thể có nhiều vết chai đến vậy? Hồi xưa khi ở Lâm phủ, tuy Phục Linh là nha hoàn hầu hạ nàng, nhưng nàng chưa bao giờ đối đãi với Phục Linh và Bách Hợp như đối đãi với một nha hoàn, cho nên mấy việc nặng trong phủ đều không khiến các nàng làm.

“Phục Linh, em thay đổi rồi.” Lâm Tam Tư dịu dàng nhìn Phục Linh, đưa tay lau nước mắt cho nàng, nói: “Trước đây em chưa bao giờ vì những chuyện này mà thay đổi suy nghĩ của mình, bất kể người ta làm thế nào thì em vẫn một mực làm theo ý mình, rất có chủ kiến trong mọi chuyện, ngay cả cha ta cũng nói là em thiệt thòi, vì nếu như em được sinh ra ở một gia đình khá giả thì nhất định sẽ trở thành một tiểu thư khuê các rồi.”

“Đó là vì lão gia yêu quý nô tỳ nên nói vậy thôi, chứ nô tỳ đâu có tài cán gì!”

Lâm Tam Tư nhìn Phục Linh, nói: “Tần lão gia đối xử với em có tốt không?”

“Còn có thể sao được, Tần lão gia là người thế nào chắc tiểu thư cũng biết, hắn không đối xử đặc biệt tốt với một ai cả, nhưng nếu đã trở thành người của hắn thì hắn sẽ không bạc đãi gì.” Phục Linh nói như thế không có gì xảy ra, cố gắng duy trì nụ cười, trước khi đến đây nàng đã chuẩn bị sẵn để trả lời những câu hỏi của Lâm Tam Tư rồi. Nàng không thể nói là tên họ Tần kia đối xử với nàng rất tốt được, vì hắn nổi tiếng là ham mê nữ sắc, nhất định sẽ không bao giờ sủng ái một nữ nhân quá lâu, nếu nàng nói vậy thì tiểu thư sẽ nghi ngờ, sau đó lo lắng cho nàng, cho nên nàng mới trả lời như vậy, xem chừng độ tin cậy sẽ cao hơn một chút.

“Tiểu thư không biết đấy thôi, nữ quyến trong Tần phủ nhiều vô cùng, trước kia tỳ nô tỳ chỉ nghe nói là có hơn mười người thiếp, nhưng lúc vào đó nô tỳ mới thấy là còn hơn cả thế, tính cả những nha hoàn trong phủ và những nữ nhân hắn cưỡng về thì áng chừng phải đến ba mươi người! Mà nhiều người nên cũng vui, bình thường nếu không có chuyện gì làm thì nô tỳ sẽ cùng các nàng ấy tán gẫu, đánh bài gì đó, thời gian trôi qua cũng rất mau.”

Lâm Tam Tư trong lòng không khỏi khó chịu, Phục Linh là đang sợ nàng lo lắng nên mới lựa lời nói để nghe như vậy, nàng vốn muốn hỏi Phục Linh rằng có muốn ở lại phủ thái tử hay không, nhưng trước mắt Hoắc Dực mới khôi phục được thân phận, nàng không muốn mang đến phiền phức cho Hoắc Dực, mà chính nàng lại không có năng lực để giữ Phục Linh lại.

Phục Linh nhìn quanh phòng, hỏi: “Tiểu thư, tiểu công tử đâu rồi, nô tỳ cố ý đến đây để thăm tiểu công tử.”

Lâm Tam Tư chỉ vào cái nôi ở đằng trước, nói: “Mới vừa ngủ rồi, Lý tẩu đã đặt vào trong nôi.”

Phục Linh lau nước mắt, đứng lên đi về phía cái nôi, nàng đã từng tưởng tượng đến lúc tiểu thư sinh hạ hài tử, khi ấy nàng nhất định sẽ là người đầu tiên bế đứa bé từ tay bà đỡ, nhất định sẽ đối tốt với con của tiểu thư như con đẻ của mình, nhất định sẽ ở bên phụng bồi đứa bé lớn lên... Nhưng bây giờ hết thảy đều đã khác, rất nhiều chuyện sẽ chỉ còn trong tưởng tượng.

“Tiểu thư, nhìn tiểu công tử đáng yêu quá!” Phục Linh cảm thán, dường như ngấm mãi cũng không thấy đủ, nước mắt lại chảy xuống. Nàng đưa tay lau nước mắt, lấy khăn lau sạch tay, từ trong ngực lấy ra một món đồ, cẩn thận đặt bên cạnh Hoắc Thần Hi: “Nô tỳ không có vật gì quý giá, chỉ có thứ này là nô tỳ quý trọng nhất, từ nhỏ nô tỳ đã luôn mang theo bên mình, tiểu công tử đừng ghét bỏ nha.”

“Phục Linh, em làm gì vậy hả?” Lâm Tam Tư thấy vậy thì tâm bỗng nghẹn lại, thứ Phục Linh đặt bên cạnh Thần Hi chính là miếng ngọc bội mà tổ tiên nhà Phục Linh truyền lại, nó là thứ mà từ sau khi vào Lâm phủ Phục Linh vẫn mang theo bên người. “Đây là thứ cha để lại cho em, sao em lại đưa cho Thần Hi được! Mau lấy về đi, nếu em muốn tặng thì tặng thứ khác cũng được.”

“Tiểu thư, nô tỳ không còn thứ gì khác để đưa cả, với lại nô tỳ thật tâm thích tiểu công tử, vật này ở bên nô tỳ cũng không có tác dụng gì, không bằng để lại cho tiểu công tử, coi như biểu đạt tâm ý muốn chăm sóc tiểu công tử của nô tỳ.”

“Phục Linh...”

Lâm Tam Tư còn định nói tiếp thì Lý tẩu đã nói trước: “Lâm cô nương, người thay tiểu công tử nhận lấy tâm ý của Phục Linh cô nương đi, tương lai khi tiểu công tử lớn, nếu thấy không thích thì có thể trả lại cho Phục Linh cô nương cũng không muộn, hiện tại coi như là người nhận thay tiểu công tử thôi.”

Phục Linh cảm kích nhìn Lý tẩu, quay sang nói: “Tiểu thư, người hãy nhận lấy đi.”

Lâm Tam Tư miễn cưỡng đáp ứng, “Nhưng mà phải nói trước, tương lai khi em sinh hài tử, thì ngọc bội kia phải đưa lại cho em, thứ tổ tiên để lại, sao có thể dễ dàng đưa cho người khác được.”

Phục Linh thầm nghĩ cả đời này nàng sẽ không sinh con, cho nên liền đáp ứng luôn. Bách Hợp thấy mọi chuyện vui vẻ, liền kéo tay Phục Linh, nói: “Phục Linh tử, tối nay tử đừng trở về, vào phòng ngủ với muội đi, từ khi tử đi, muội đều ngủ một mình.”

“Muội đó, vẫn giống như một đứa trẻ chưa lớn vậy.” Phục Linh mắng Bách Hợp, nói tiếp: “Tiểu thư sinh tiểu công tử rồi, muội không được trẻ con như vậy nữa, phải học cách chăm sóc cho tiểu thư và tiểu công tử, biết chưa?”

Bách Hợp làm nũng đung đưa tay Phục Linh, nói: “Phục Linh tử, muội biết rồi.”

Phục Linh cứng chiều vỗ nhẹ tay Bách Hợp, quay đầu nói với Lâm Tam Tư: “Tiểu thư, không còn sớm nữa, nô tỳ phải về đây.”

Lâm Tam Tư không nỡ nói: “Sao vội vậy?”

“Tần lão gia cái gì cũng tốt, chỉ có điều là quản hơi chặt, sợ người của hắn một đi không trở về, nên khi đi đều phải báo trước giờ về cho hắn, nếu về muộn thì hắn sẽ tức giận.”

Phục Linh thản nhiên nói, gương mặt tràn đầy nụ cười, nhưng Lâm Tam Tư có thể nhìn ra được là Phục Linh sống ở Tần phủ không hề thoải mái, cảm giác khi chạm vào vết chai trên tay Phục Linh vẫn còn đọng lại, thấy Phục Linh xoay người muốn đi, nàng bắt đầu cuống lên, sau đó bất chấp nói: “Phục Linh, ở lại đây đi, được không?”

Thân thể Phục Linh chấn động mạnh, cảm xúc vốn không thể khống chế trong nháy mắt bị Lâm Tam Tư làm cho sụp đổ. Bách Hợp thấy vậy liền vội vàng cầm khăn tay giúp nàng lau nước mắt: “Phục Linh tỷ ở lại đây đi, chúng ta cùng nhau hầu hạ tiểu thư và tiểu công tử, giống như hồi xưa khi ở trong phủ, được không?”

Phục Linh kiên quyết lắc đầu: “Ta không thể...”

“Phục Linh, ta biết cuộc sống của em bây giờ trôi qua không tốt, vừa rồi khi cầm tay em ta đã nhận ra rồi, vết chai dày như vậy, không phải là thứ mà một người làm thiếp nên có.” Lâm Tam Tư hai mắt nhòa lệ, Lý tẩu vội vàng lau nước mắt cho nàng, nhỏ giọng khuyên nàng không nên rơi lệ, tương lai mắt sẽ không tốt. “Ban đầu em vào Tần phủ là để dò la tin tức của ta, hiện giờ em tìm được ta rồi, cũng thấy ta sống rất tốt. Nếu cuộc sống của em không được như ý, vậy ta hi vọng em có thể ở lại đây.”

Phục Linh xoay người, khóc nói: “Tiểu thư...”

Lý tẩu thấy nước mắt Lâm Tam Tư lại sắp chảy ra, liền vội vàng nói: “Nô tỳ thấy Phục Linh cô nương nên ở lại trong phủ thái tử đi, Lâm cô nương sau khi sinh tiểu công tử đương nhiên không thể thiếu người hầu hạ, mà người đã từng hầu hạ Lâm cô nương rồi nên sẽ dễ dàng và đáng tin hơn người khác.” Dứt lời, Lý tẩu lại lo lắng dặn dò: “Lâm cô nương, trong thời gian ở cử tuyệt đối không được rơi lệ, sẽ không tốt cho thân thể đâu, nếu ra gió lạnh hai mắt cũng sẽ dễ chảy nước mắt, còn dễ nhức đầu nữa.”

Lâm Tam Tư cố gắng không khóc nữa, nói: “Lý tẩu nói rất đúng, Phục Linh, ta thật sự không yên lòng để em trở về đó, em hãy lưu lại đi! Về phần Tần lão gia bên kia, em cũng đừng lo lắng, ta sẽ thử xin điện hạ giúp đỡ nghĩ cách giải quyết.”

Phục Linh vô cùng tự trách, họ Tần kia mặc dù không phải quan lớn gì, nhưng nữ nhi của hãn lại gả cho một quan tứ phẩm, nên hãn luôn tận dụng

để tác oai tác quái, nếu làm ầm ĩ chuyện này, e là sẽ ảnh hưởng tới danh dự của thái tử điện hạ. “Tiểu thư, họ Tần kia không phải dạng hiền lành, lại có con rể của hã làm chỗ dựa, nếu làm to chuyện thì nô tỳ sợ sẽ không tốt cho thái tử điện hạ, đến lúc đó sẽ liên lụy đến cả tiểu thư và thái tử điện hạ.”

Lâm Tam Tư vì vừa khóc nên Lý tẩu sợ mặt nàng không thoải mái, liền đi lấy nước ấm giúp nàng lau mặt, nghe Phục Linh nói vậy thì cười nói: “Trong lòng lẫn trong mắt thái tử điện hạ chỉ có một mình Lâm cô nương mà thôi, chỉ cần Lâm cô nương mở miệng, không cần nói đến một quan tứ phẩm, mà đến mười quan tứ phẩm thì thái tử điện hạ cũng không thèm để vào mắt.”

Phục Linh đã sớm nghe nói rằng thái tử điện hạ vô cùng sủng ái tiểu thư, quả thật đúng là như vậy, trong lòng không khỏi hết sức vui mừng.

Lâm Tam Tư khẽ nhíu mày, về tình về lý thì nàng không thể bỏ mặc Phục Linh, nhưng điện hạ liệu có đáp ứng nàng không? Thái tử điện hạ đã giúp nàng tìm được Bách Hợp, lại an bài ổn thỏa cho cha mẹ nàng, tìm thầy giáo và thái y cho Tuyên Nhi...Mà tất cả mọi chuyện nàng đều không được biết trước, điện hạ chỉ yên lặng mà làm, nhưng hôm nay có thêm Phục Linh, điện hạ sẽ đồng ý chứ?

Lâm Tam Tư có chút không chắc chắn, nhưng nàng vẫn muốn thử quyết định một lần.

***

Bệnh của hoàng hậu nương nương không chỉ đến đột ngột mà còn rất nghiêm trọng, thái hậu nương nương ở lại Minh Tâm điện một lúc lâu, đến tối muộn mới trở về Phúc Thọ cung.

“Vừa rồi không thấy con ở Minh Tâm điện, ta còn tưởng là con đi ra ngoài rồi.” Thái hậu nương nương thấy Hoắc Dực chờ ở Phúc Thọ cung thì

khẽ kinh ngạc, “Lần này tính mạng hoàng hậu e rằng khó giữ, phụ hoàng con và cả các hoàng tử đều ở Minh Tâm điện, vậy mà sao con lại chạy đến chỗ của hoàng tổ mẫu? Không sợ phụ hoàng trách phạt con sao?”

Hoắc Dực đang đọc sách, nghe vậy chỉ thờ ơ đáp: “Phụ hoàng vốn nói là mọi người có thể ở lại trong cung.”

“Vậy sao? Thế mà thái giám truyền chỉ lại không nói rõ.” Thái hậu nương nương cũng chỉ thuận miệng nói vậy, cho dù hoàng thượng có hạ lệnh bắt người ta phải ở trong Minh Tâm điện thì bà cũng có cách bao che cho Hoắc Dực. “Hoàng tổ mẫu có hơi đói bụng, con ngồi cạnh ăn cùng hoàng tổ mẫu đi.”

Hoắc Dực dắt thái hậu nương nương đi tới phòng bên cạnh, tuy đã khuya nhưng ngự thiện phòng đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn, cung nữ và các thái giám cũng đã dọn món lên, hầu hạ hai người ăn khuya.

“Không biết hoàng hậu nương nương bị bệnh gì mà tất cả các thái y trong cung đều không chẩn đoán ra.” Thái hậu nương nương nhẹ nhàng nói, tuy bà không ưa hoàng hậu lắm, nhưng dù sao cũng cùng chung sống một thời gian dài, đột nhiên thấy nàng ta nằm trên giường bệnh, trong lòng bà không khỏi có chút khó chịu. “Lần này e là không qua khỏi.”

Hoắc Dực vẫn bình tĩnh như thường: “Nếu có thể dễ dàng tìm ra bệnh thì cũng đâu đến mức này.”

Thái hậu nương nương nghe vậy thì trong lòng cả kinh, nhìn Hoắc Dực hỏi: “Dực Nhi, có phải con đã điều tra được gì đó rồi không?”

Hoắc Dực lắc đầu đáp: “Vẫn chưa ạ.”

“Còn dám nói vậy.” Thái hậu nương nương đặt đũa xuống, bà đã bước đến tuổi xế chiều, trải qua hơn nửa đời người, về già lại càng thêm mềm lòng, nói: “Bản lĩnh của con hoàng tổ mẫu còn không biết sao, mau nói cho

hoàng tổ mẫu nghe đi, có lẽ sẽ cứu được hoàng hậu. Hoàng tổ mẫu mặc dù không thích nàng ta, nhưng nàng ta nhất định phải ở bên phụ hoàng con cả đời!”

“Tôn nhi cũng chỉ đang suy đoán thôi, đã cho người đi điều tra rồi.”
Hoắc Dực cũng đặt đũa xuống, nói: “Hoàng tổ mẫu, cho dù tôn nhi có tra ra được chân tướng, thì mạng của hoàng hậu nương nương cũng không thể cứu được.”

Thanh âm lãnh đạm của Hoắc Dực càng khiến cho thái hậu nương nương căng thẳng, thật ra thì không phải bà không nghĩ đến chuyện đó, mà là không dám nghĩ. Nếu đã dám ra tay với nữ nhân tôn quý nhất của Nam Dạ quốc, thì nhất định phải là một phát trí mạng, không thì thà rằng đừng hạ độc. “Coi như là số mệnh đi, nàng ta làm ra những chuyện độc ác như vậy, cũng nên trả lại rồi.”

Thái hậu muốn nói lại thôi, lại thấy một cung nữ lớn tuổi Lý ma ma vén rèm đi vào. “Khởi bẩm thái hậu nương nương, thái tử điện hạ, hoa phi nương nương cầu kiến.”

Thái hậu nghi ngờ hỏi: “Trẻ thế này rồi, Hoa phi còn tới là có chuyện gì?”

Lý ma ma cúi thấp đầu trả lời: “Nô tỳ có hỏi nhưng Hoa phi chỉ nói là muốn gặp thái hậu nương nương, không muốn nhiều lời với người khác.”

Thái hậu và Hoắc Dực đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cảm giác hơi khác thường. Hoa phi mới được phong phi vào năm ngoái, trừ tướng mạo đoan trang ra thì không có điểm gì đặc biệt, cho nên tiến cung nhiều năm mà vẫn ở chức thấp. Sau nàng ta đi theo Hiền quý phi, có Hiền quý phi tương trợ nên mới nhận được sự ân sủng của hoàng thượng, phong làm phi, làm cho cả huynh trưởng trong nhà thăng quan, dần dần có chút quyền uy trong

cung, những người có địa vị thấp như quý nhân hay mỹ nhân, thấy nàng ta thì đều phải e dè nhường bộ.

Lúc này Hoa phi lại tới Phúc Thọ cung, còn kín tiếng giữ miệng, đương nhiên không phải chuyện bình thường.

Chuyện của hoàng hậu có thể có liên quan tới Hiền quý phi, mà Hoa phi lại là người của Hiền quý phi, Hoắc Dực suy đoán Hoa phi có thể chính là vì chuyện của hoàng hậu mà đến.

“Hoàng tổ mẫu, để cho nàng ta vào đi, Tôn nhi nghĩ nàng ta nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói với người.”

Thái hậu khẽ cau mày: “Chẳng lẽ là về chuyện của hoàng hậu?”

“Có phải hay không, hoàng tổ mẫu nghe là sẽ biết.” Hoắc Dực đứng lên, ánh mắt thâm trầm không nhìn ra tâm tình: “Bất kể Hoa phi có nói với người điều gì thì người cũng đừng tỏ ra kinh ngạc, chỉ cần ra vẻ như đã biết là được.”

Thái hậu gật đầu, hồi còn trẻ các văn võ trong triều đều nói bà là người có chủ kiến, thế mà hôm nay một người có chủ kiến như bà vẫn còn bị tôn tử chỉ huy, còn rất tình nguyện mà tiếp thu, nếu để tiên hoàng và những đại thần kia thấy được, e là sẽ cười nhạo bà mất!

Thái hậu phân phó Lý ma ma cho Hoa phi vào, quay đầu lại thấy Hoắc Dực đi đến triều thất, không khỏi nói: “Dực Nhi, con đi đâu vậy?”

Hoắc Dực nhẹ nhàng đáp: “Tam Tư và Hi Nhi e là không kiên nhẫn chờ đợi, tôn nhi đi về nhìn một cái.”

Thái hậu cười, sảng giọng nói: “Đứa nhỏ này, thật hết cách với con, phụ hoàng con mà hỏi tới thì hoàng tổ mẫu lại phải nói giúp con rồi.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Lúc Hoắc Dực từ Phúc Thọ cung về đến phủ thái tử thì đã là nửa đêm, Lâm Tam Tư mới ngủ không bao lâu, Thần Hi nằm trong nôi cũng đang say giấc.

Hôm nay Lý tẩu trông đêm, nghe thấy tiếng mở cửa, Lý tẩu lập tức đứng dậy ra xem, vừa thấy Hoắc Dực, chưa kịp mở miệng thì đã nghe hăn nói: “Đừng đánh thức nàng và Thần Hi.”

Lý tẩu hiểu ý, liền rón rén đóng cửa lại, ra ngoài chờ đợi.

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư nằm nghiêng ngủ, dáng vẻ yên bình động lòng người, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười, thấy vai nàng bị lộ ra khỏi chăn, hăn liền đi tới đắp lại chăn cho nàng, động tác rất nhẹ nhàng, sợ đánh thức nàng dậy.

Nhưng Lâm Tam Tư vẫn tỉnh giấc, vừa mở mắt thì thấy Hoắc Dực, nàng không khỏi cười một cái, vươn hai cánh tay trắng nõn ra ôm lấy cổ Hoắc Dực, lẩm bẩm nghịch ngợm nói: “Điện hạ, không biết có phải vì nhớ chàng quá hay không mà ta nằm mơ cũng thấy chàng?”

Hoắc Dực biết là Lâm Tam Tư vẫn đang nói mê, tưởng rằng mình vẫn đang trong mơ, vốn định néo mặt nàng, nhưng trong đầu lại bỗng có chủ ý khác, cực kỳ phối hợp cúi người xuống, mùi thơm nhẹ nhàng và mùi sữa trên cơ thể nàng lập tức tràn ngập quanh mũi hăn, cánh tay ngọc ngà chà xát trên cổ hăn, làm cho Hoắc Dực toàn thân vốn đang lạnh như băng bỗng nóng ran lên. Thấy đôi môi hồng căng bóng của nàng đang lẩm bẩm, ống tay áo rộng tụt xuống làm lộ ra cánh tay thon dài trắng nõn, khiến hai mắt

hắn không khỏi híp lại, trong lòng nhộn nhạo không thôi, cố gắng kìm nén dục vọng trong cơ thể, hắn cầm lấy hai tay không an phận của nàng, gian manh cười nói: “Nếu nàng còn không ngoan thì ta sẽ phạt đấy.”

“Tay của điện hạ lạnh như băng ấy.” Lâm Tam Tư nói xong liền kéo tay Hoắc Dực vào trong chăn, lại duỗi tay ra sờ mặt Hoắc Dực, phát hiện mặt của hắn cũng lạnh vô cùng, đột nhiên giật mình trợn trừng hai mắt, chớp chớp vài cái, lúc này mới ngộ ra: “Điện hạ, chàng thật sự đã về sao?”

Hoắc Dực cố ý nhích tới gần Lâm Tam Tư, cúi xuống nói vào tai nàng: “Nàng nói thử xem?”

Lâm Tam Tư ảo não không thôi, đầu óc dần tỉnh táo lại, nghĩ tới hành động của mình vừa rồi, nàng thật hận không thể trốn vào trong chăn để không phải đối mặt với Hoắc Dực nữa, nhưng đã muộn rồi, Hoắc Dực đã cúi sát người vào nàng, hơi thở thơm mát nhất thời phả quanh mũi Lâm Tam Tư, một giây sau môi nàng đã bị Hoắc Dực chiếm lấy.

Môi Hoắc Dực hơi lạnh, chạm vào đôi môi mềm mại của Lâm Tam Tư thì giống như có ma lực, dù dỗ Lâm Tam Tư không tự chủ được mà đáp lại, hai người môi lưỡi dây dưa, Hoắc Dực lúc thì bá đạo lúc lại dịu dàng, kiên nhẫn chỉ dạy nàng, Lâm Tam Tư cũng lúc thì thông minh lúc lại ngốc nghếch, nhưng vẫn học tập hết sức nghiêm túc.

Một lúc lâu sau, Hoắc Dực mới hài lòng mím cười buông Lâm Tam Tư ra, nhìn đôi môi bị hắn hôn mà hơi sưng lên, không khỏi khiến hắn trầm thấp cười ra tiếng.

“Vừa rồi sao điện hạ không nói với ta?” Lâm Tam Tư hai má đỏ hồng, cắn môi xấu hổ nói: “Ta còn tưởng là mình đang nằm mơ.”

Hoắc Dực khẽ cười, kéo chăn lên trước ngực, ngữ điệu vô cùng cưng chiều: “Nếu không như vậy thì sao ta biết được là nàng nhớ ta đến thế nào?”

Lâm Tam Tư biết mình xong rồi, bộ dạng ban nãy của nàng sẽ bị Hoắc Dực lấy ra để trêu chọc cả đời mất thôi. “Điện hạ đang giễu cợt ta sao?”

“Sao có thể?” Hoắc Dực ôm eo nàng, chống cằm lên vai thơm của nàng, nhẹ nhàng nói: “Hãy tin ta, ta thật sự rất vui.”

Lâm Tam Tư mặc dù cảm thấy mất thể diện, nhưng cũng không hề hối hận, ngón tay ở trên chân vô thức vẽ vòng tròn, sau đó lại khẽ gãi gãi lên tay Hoắc Dực, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Điện hạ, chàng có nhớ Phục Linh người đã cùng Bách Hợp theo ta từ nhỏ không?”

Hoắc Dực nhướn mày gật đầu: “Nhớ.”

“Hôm nay ta mới gặp em ấy, hiện tại cuộc sống của em ấy trôi qua không tốt chút nào. Ban đầu em ấy vì muốn dò la tin tức của ta nên mới bắt đả dĩ giả cho Tần lão gia, trở thành thiếp của hắn. Tần lão gia có mười mấy người thiếp, nhưng cuộc sống của em ấy lại rất khổ cực, ta muốn để em ấy trở về đây hầu hạ ta, được không?”

Lâm Tam Tư lần đầu tiên cầu xin Hoắc Dực, không biết vì sao mà trong lòng có chút bất an, mặc dù trước đó nàng đã suy nghĩ rất lâu, cũng may chuyện của Phục Linh cũng không tính là lớn lắm, con rể của Tần lão gia có biết chuyện đi chẳng nữa thì cũng sẽ không dám đắc tội với Hoắc Dực, mà Tần lão gia tuổi đã cao, quý phủ lại có nhiều thê thiếp như vậy, thiếu mất Phục Linh thì cũng chẳng sao cả, cho nên sau khi suy đi tính lại, nàng mới quyết định nói với Hoắc Dực.

Hoắc Dực nhìn đôi mắt long lanh của Lâm Tam Tư, lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt này, hắn đã có ấn tượng rất sâu đậm. Trải qua bao nhiêu chuyện, đôi mắt này thủy chung vẫn không hề thay đổi, khiến cho hắn muốn bảo vệ nàng, thương yêu nàng.

“Hai mắt của nàng đỏ hoe lên là vì chuyện này sao?” Hoắc Dực buồn bực nói, Lâm Tam Tư nghe thấy thì biết là hắn đang giận rồi.

Lâm Tam Tư cúi đầu, vốn nàng cứ nghĩ là tối nay Hoắc Dực không trở về, nên chỉ qua loa lau nước mắt rồi đi ngủ, hiện tại trong lòng hối hận quá, sớm biết vậy thì nên chườm mắt một chút, như thế sẽ không bị Hoắc Dực phát hiện ra.

“Đúng vậy.” Lâm Tam Tư nghĩ một chút rồi cười nói: “Điện hạ đã từng nghe qua câu này chưa?”

Hoắc Dực yêu thương nhìn Lâm Tam Tư, “Câu gì?”

“Là câu ‘đồng hương gặp lại, nước mắt lưng tròng’.” Lâm Tam Tư tựa đầu lên ngực Hoắc Dực, cười nói: “Ý là ở một nơi xa lạ, gặp được người quen thì sẽ khóc, huống chi người ta gặp lại là Phục Linh, em ấy lớn lên cùng ta, tránh không được mà xúc động.”

Hoắc Dực: “...”

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực không đáp lại, liền hỏi: “Điện hạ sao vậy?”

“...”

Lâm Tam Tư cứ nghĩ là Hoắc Dực ngủ thiếp đi mất rồi, liền từ trong ngực hấn ngẩng đầu lên, ai ngờ lại thấy ánh mắt của Hoắc Dực đang âm trầm nhìn nàng, khiến trong lòng nàng cả kinh, không biết là mình đã nói sai điều gì.

“Ở một nơi xa lạ?” Hoắc Dực nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Tam Tư lên, môi mỏng mím chặt lại, thái độ ca ngạo không ai bì nổi, hơi thở cũng theo đó mà lạnh như băng. “Ý nàng nói nơi này của ta là nơi xa lạ ư?”

Lâm Tam Tư lúc này mới biết là mình nói sai rồi, liền vội vàng giải thích: “Không phải không phải, ý ta không phải vậy, ta chỉ đang ví dụ thôi mà, bởi vì vừa rồi điện hạ hỏi ta sao mắt lại đỏ, nên ta mới nói thế thôi.”

Hoắc Dực nhướn mày, ranh mãnh cười nói: “Không bằng ta cũng lấy một ví dụ nhé?”

Lâm Tam Tư cảm thấy có gì đó không ổn, liền lắc đầu nói: “Không được.”

“Hửm?”

“...Được.”

“Nếu như một con sói đói bụng mà nhìn thấy một con dê béo thì nó sẽ làm gì?”

Lâm Tam Tư trả lời rất dứt khoát: “Ăn nó.”

“Đúng vậy.” Hoắc Dực nghiêm túc gật đầu, còn kèm theo biểu tình tán thưởng, tiếp theo liền tà mị cười: “Vậy để ta nói cho nàng biết, con sói đó chính là ta, còn nàng là con dê béo kia.”

Lâm Tam Tư tỏ vẻ không phục nói: “Điện hạ, ta không mập mà.”

“Ta chỉ đang ví dụ thôi mà.”

Lâm Tam Tư: “...” Điện hạ, vừa rồi là ta vô ý, nhưng chàng đây là đang cố tình biết chưa hả? Vậy mà cũng dám công kích lại người ta!

Hoắc Dực thấy Lâm Tam Tư tức giận đến trợn mắt, liền nhẹ véo má nàng, cười nói: “Ta thích nàng như vậy, không gầy không béo, rất vừa vặn.”

***

Lâm Tam Tư lúc tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, trên giường không thấy bóng dáng của Hoắc Dực, nhưng hơi ấm trên gối nhắc cho nàng biết là tối qua Hoắc Dực quả thật đã trở lại. Đứng lên nhìn Hi Nhi say sưa ngủ trong

nôi, nàng liền cười nói: “Hi Nhi, con ngủ cả đêm rồi mà vẫn chưa thấy đói sao?”

Lúc Lâm Tam Tư rửa mặt ăn sáng xong thì Thần Hi mới chậm rãi mở mắt, không khóc không quấy, chỉ lẳng lặng nằm trong nôi chờ Lâm Tam Tư cho bú. Sức ăn của Thần Hi rất tốt, mỗi lần đều bú thật lâu, sau đó phải rất lâu mới thấy đói. Lý tẩu cũng cảm thấy kỳ lạ, thật sự nàng chưa từng thấy một đứa bé nào giống như tiểu công tử, thật khác với những đứa bé bình thường!

Mặt trời đã lên cao, nhưng vì đang là mùa đông nên vẫn không thấy ấm áp hơn là bao, Lâm Tam Tư mặc áo thật kín rồi tựa vào cửa phơi nắng, trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện đêm qua, sau khi nói với Hoắc Dực về chuyện của Phục Linh xong, Hoắc Dực không cự tuyệt, nhưng cũng chưa đồng ý, vậy ý chàng là gì đây? Chờ tối nay chàng trở lại, nàng nhất định phải hỏi lại cho rõ ràng.

Lâm Tam Tư vừa nghĩ xong thì liền thấy Tổng Cảnh Ngưỡng dẫn một lão nhân đi về phía nàng, người kia dường như bị kinh ngạc không ít, bước đi còn hơi run rẩy, lúc còn cách Thanh Lan Uyển một đoạn, Tổng Cảnh Ngưỡng liền đá mạnh lên chân người kia một cái, người kia lập tức khụy chân quỳ trên mặt đất.

Tổng Cảnh Ngưỡng bước nhanh vào Thanh Lan Uyển, hành lễ rồi nói: “Lâm tiểu thư, điện hạ phân phó cho thuộc hạ đưa người này tới, giao cho người xử lý, người xem xem muốn làm thế nào với hắn?”

“Giao cho ta sao?” Lâm Tam Tư ngạc nhiên hỏi, vừa lúc Phục Linh bưng điểm tâm tới rồi nhìn về phía Tổng Cảnh Ngưỡng, dọa cho nàng sợ đến mức suýt đánh rơi mâm. “Tiểu thư, người đang quỳ kia chính là Tần lão gia.”

“Thì ra là hắn.”

Lâm Tam Tư cuối cùng cũng hiểu, không khỏi cười một tiếng, xem ra Hoắc Dực không chỉ đáp ứng mà còn bảo Tống Cảnh Ngưỡng đưa người tới đây luôn, mặc cho nàng xử trí, đây là để cho nàng có cơ hội cáo mượn oai hùm sao? Có thái tử điện hạ bảo vệ, cảm giác thật là tốt! “Phục Linh, điện hạ đã đồng ý để em ở lại phủ thái tử rồi, bảo Tống thị vệ bắt Tần lão gia đến đây cũng là thay em làm chủ, em muốn xử lý hãn thế nào cũng được, ta sẽ không nhúng tay vào.”

Lâm Tam Tư yên tâm dám giao Tần lão gia cho Phục Linh xử trí, là vì nàng tin, với nội tâm lương thiện của Phục Linh, em ấy sẽ không ra tay độc ác, nói thật thì Lâm Tam Tư cũng không muốn làm ra chuyện gì liên quan đến tính mạng.

Phục Linh từ từ đi tới trước mặt Tần lão gia, hãn vốn là người khiến cho nàng sợ hãi phải làm theo ý hãn, thật không thể hiểu được là sao nàng có thể chịu được đến ngày hôm nay, có lẽ ý niệm quyết phải tìm được tiểu thư khiến nàng kiên trì chống đỡ được.

Phục Linh cực kỳ căm hận Tần lão gia, cả ngày lẫn đêm đều hận không thể chém chết hãn, nhưng nàng lại nghĩ đến tiểu thư, còn có tiểu công tử nữa, đáng vẻ ngây thơ đáng yêu của tiểu công tử hiện lên trong đầu nàng, khiến nàng từ bỏ suy nghĩ muốn giết hãn.

“Mấy tỷ muội trong phủ, nếu có ai muốn đi thì người hãy cho người ta ít bạc để người ta đi, còn nếu có ai muốn ở lại, thì ta không quản nữa.” Phục Linh lạnh lùng nhìn Tần lão gia, hiện tại hãn đang khóc lóc cầu xin tha thứ, thật khiến nàng càng thêm chán ghét. “Người đi đi.”

Lâm Tam Tư tuy nói là không nhúng tay vào, nhưng cũng khá hài lòng với cách xử trí của Phục Linh, nàng biết Phục Linh của ngày xưa đã trở lại rồi, liền nhẹ nhàng cầm tay Phục Linh, nói: “Mọi chuyện đều đã qua rồi, chúng ta cùng nhau bắt đầu lại từ đầu đi.”

Phục Linh cười đáp: “Vâng.”

Chuyện của Phục Linh đã giải quyết xong, nhiệm vụ của Tổng Cảnh Ngưỡng coi như hoàn thành, việc này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại rất tốn thời gian.Điện hạ rõ ràng đã báo chuyện của hoàng hậu mới là khẩn cấp, thế mà cứ luôn sai hắn đi làm mấy chuyện khác, chuyện của phủ thái tử giải quyết xong, hắn lại phi ngựa tới chỗ Hà Tất Kỳ bàn bạc, sau đó lại cùng nhau đến gặp Hoắc Dực, chờ lúc tới được chỗ Hoắc Dực thì đã đến trưa rồi.

Hoắc Dực đang chờ ở Phúc Thọ cung, thấy bọn họ thì liền nói: “Hiệu suất quá chậm.”

Tổng Cảnh Ngưỡng trong lòng vô cùng ủy khuất, nếu không phải hắn đi giải quyết chuyện truyền tin cho Lâm cô nương, rồi lại xử lý tên Tần lão gia kia trước thì chuyện của hoàng hậu nương nương đã sớm điều tra xong rồi!

Hà Tất Kỳ thì vẫn làm như không có chuyện gì, vẫn đứng thẳng tắp nghiêm trang, khiến cho Tổng Cảnh Ngưỡng càng thêm ấm ức, nói: “Điện hạ, thuộc hạ không phải vì đi giúp Lâm cô nương mà...”

Lời còn chưa nói hết thì đã bị ánh mắt giết người của Hoắc Dực nhìn, khiến hắn sợ hãi nuốt xuống, bắt chước Hà Tất Kỳ đứng ngay ngắn lại.

Hoắc Dực lạnh lùng nhìn Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng một cái, sau đó mới trầm giọng nói: “Ta chỉ quan tâm đến kết quả, các người điều tra đến đâu rồi?”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 66

“Kể từ sau khi An vương trở về kinh, hai phủ Ninh An thường xuyên có liên lạc với nhau, trừ An vương phi thường xuyên ra vào Ninh vương phủ ra thì ngay cả chính An vương cũng nhiều lần tới Ninh vương phủ thăm hỏi, mỗi lần đi đều mang theo một người bên cạnh, cách ăn mặc của người đó khá khác biệt với Nam Dạ quốc chúng ta, thuộc hạ cũng đã cho người điều tra thân phận của người kia rồi, hẳn là người Tây Liêu, nổi tiếng với cỗ trùng(1).”

(1) Cỗ trùng: Cỗ (𧈧) là một loài côn trùng độc do con người ta nuôi dưỡng mà thành. Đại ý là bỏ tất cả các loại côn trùng có độc vào cái vò, để cho chúng đánh nhau, ăn thịt lẫn nhau, sau cùng chỉ còn lại một con duy nhất sống sót thì lấy con đó làm cỗ, tức là vua trong các loài độc. (Nguồn: Hải Giác Hàn Sinh WordPress)

Hoắc Dực đứng chấp tay, thần nhiên nói: “Ta đã nghe nói về loại cỗ trùng này, nó không màu không vị, có thể giết người trong vô hình.”

Tống Cảnh Ngưỡng nhíu chặt mày, trong bóng tối nhìn hẳn có phần tuấn lãng lạ thường, trầm giọng nói: “Thuộc hạ cũng đã nghe qua về danh tiếng của cỗ trùng, không ngờ hẳn thế mà lại đi nhờ cậy An vương.”

Hà Tất Kỳ hờ hững tiếp lời: “Có tiền thì có thể sui khiến cả ma quỷ, huống hồ chỉ là chế ra loại độc này.”

Hoắc Dực xoay người, lông mày giãn ra, nói với Hà Tất Kỳ: “Người tra ra cái gì rồi?”

“Tựa như là đang cố ý, gần đây Ninh vương không hề tiếp xúc với Hiền quý phi, Ninh vương trừ xử lý giúp Lương vương một vài chuyện nhỏ ra thì không thường vào cung, Hiền quý phi cũng miễn luôn việc để hấn đến thỉnh an vào sáng sớm. Vì chuyện Ninh vương phi bị người ta hãm hại, Hiền quý phi cũng tới Ninh vương phủ thăm Ninh vương phi một lần, nhưng chỉ sau một canh giờ thì hồi cung ngay, mà khi đó cũng không hề gặp Ninh vương.”

Hoắc Dực khẽ nhếch môi, tinh quang trong ánh mắt chợt lóe lên: “Chiêu tránh mặt nhau này cũng quá vụng về rồi, ngược lại biến tốt thành xấu.”

Tổng Cảnh Ngưỡng cũng khinh bỉ nói: “Đúng vậy, tất cả mọi người một thân nhúng bùn, chỉ riêng bọn họ là không nhiễm một hạt bụi, không phải là càng thêm bắt mắt hay sao!

Hà Tất Kỳ đứng bên cạnh Tổng Cảnh Ngưỡng, liếc mắt nhìn hấn cười, gương mặt khẽ giật giật, cũng khó có lúc lộ ra sự vui vẻ. “Điện hạ, nếu đã biết An vương liên hiệp với Hiền quý phi và Ninh vương để hạ độc hoàng hậu nương nương rồi thì người định tiếp theo sẽ làm gì?”

Hoắc Dực nhàn nhạt cười, tựa như làn gió xuân thảng ba phả vào mặt, vẻ ngoài lạnh lùng mang theo sự ấm áp, khiến cho người ta không thể nào dời mắt, chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy tiếng thái hậu nương nương từ đằng sau nói: “Ngồi yên xem hồ đấu thôi.”

Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng đều không ngờ là thái hậu nương nương lại lên tiếng ngay lúc này, khiến bọn hấn sợ hãi toát mồ hôi lạnh, thấy thái hậu nương nương vén rèm đi vào, liền vội vàng hành lễ với thái hậu nương nương. “Thái hậu nương nương thiên tuế thánh an.”

“Đứng lên đi.” Thái hậu nương nương phất tay bảo hai người đứng lên, lại bảo người hầu trong điện lui xuống, để Hoắc Dực dìu đến ngồi xuống ghế, lúc này mới chậm rãi nói: “Hai người các người đi theo Hoắc Dực

Nhiều năm như vậy rồi mà chuyện này còn phải hỏi Hoắc Dực sao? Đương nhiên là làm bộ không biết gì giống hai mẹ con Hiền quý phi rồi, không cần biết các người đã điều tra ra cái gì, chỉ nhớ một điều là phải làm như cái gì cũng không biết, hiểu chưa?”

Thái hậu không hổ danh đã ở trong cung tranh đấu nhiều năm, biết lúc nào nên thủ lúc nào nên tiến, Tổng Cảnh Ngưỡng lúc này cũng biết không nên nhúng tay vào, nhưng dù sao hoàng hậu nương nương cũng đang hôn mê bất tỉnh, thái y lại không tìm ra được nguyên nhân gây bệnh, nếu không nói ra thì sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của hoàng hậu. “Thái hậu nương nương dạy rất đúng, nhưng mà hoàng hậu nương nương...”

“Giờ có nói thì cũng đã muộn, Lương vương dù có biết là cổ trùng thì cũng không thể làm gì được nữa, cổ trùng không phải là thứ có thể dễ dàng giải độc, nếu có thể giải được, thì năm đó Tử Nghi cũng sẽ không...” Thái hậu nương nương đưa mắt nhìn ra bên ngoài, đôi mắt hơi mờ đi, hai bên tóc bạc nơi thái dương nói lên tuổi thọ thật của bà, con người khi về già, sẽ càng hay nhớ đến những chuyện đau buồn trong quá khứ.

“Nếu bọn họ đã bất chấp được ăn cả ngã về không, làm ra chuyện bất nhân như vậy, thì cũng sẽ không còn đường thoát đâu, nói hay không nói cũng chẳng có ý nghĩa gì, cứ để cho bọn họ tự mua dây buộc mình đi.”

Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng mặc dù không cách Hoắc Dực Nhiều tuổi, nhưng dù sao hai người cũng không phải người của hoàng tộc, nên không biết rõ lắm về chuyện trưởng công chúa Hoắc Tử Nghi bị bệnh qua đời năm đó, chỉ biết nàng là một nữ tử vừa hiền thực lại vừa xinh đẹp, năm đó rất nhiều vương công quý tộc đem lòng si mê nàng, chỉ tiếc là hồng nhan bạc mệnh, khiến cho người ta thốn thức không thôi.

Lúc này đột nhiên nghe thái hậu nhắc đến trưởng công chúa, hai người đều có phần kinh ngạc, cũng cảm thấy chuyện trưởng công chúa qua đời nhất định có uẩn khúc gì đó. Chỉ duy Hoắc Dực là sắc mặt vẫn bình tĩnh,

mắt khẽ híp lại, phất tay ý bảo Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng lui xuống, sau đó hần đi tới bên cạnh thái hậu nương nương, nói: “Hoàng tổ mẫu lại nhớ đến Tử Nghi cô cô rồi sao?”

Thái hậu nương nương khẽ thở dài, nắm chặt lấy tay Hoắc Dực, nói: “Đã nhiều năm như vậy rồi mà hoàng tổ mẫu vẫn không thể quên được, năm đó nếu hoàng tổ mẫu không giữ Tử Nghi lại trong cung, thì những chuyện sau đó sẽ không xảy ra, hay nếu như năm đó hoàng tổ mẫu không ngăn cấm phụ hoàng con cùng Tử Nghi, không ngầm đồng ý cho hoàng hậu và Hiền quý phi xử lý chuyện đó, thì Tử Nghi đã không chết trẻ như vậy...”

Thái hậu nương nương vừa nói vừa khóc, sự áy náy và tự trách bản thân khiến cho người ta nhìn vào mà vô cùng thương xót.

“Tình thế bức bách, hoàng tổ mẫu cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi.”

Vì mối quan hệ thân thiết của mẫu phi và Tử Nghi cô cô, nên Hoắc Dực cũng biết rất rõ về chuyện này.

Mẹ đẻ của Tử Nghi cô cô là biểu muội (em họ) của thái hậu nương nương, hai người không chỉ có tình cảm thân thiết, mà ngay cả thời gian mang thai cũng không cách biệt nhiều. Thế nhưng mẹ đẻ của Tử Nghi lại vì khó sanh mà chết, thái hậu nương nương thương nhớ biểu muội, liền giữ Tử Nghi lại bên mình, nói dối với người ngoài là bà sinh ra một đôi long phượng thai, phong nàng làm trưởng công chúa, ban tên là Hoắc Tử Nghi.

Tử Nghi cô cô cùng nhau lớn lên bên tiểu hoàng tử, phụ hoàng vốn rất yêu thương Tử Nghi, sau lại biết Tử Nghi chính là hài tử của biểu di mẫu (dì), mà biểu di mẫu đã sớm qua đời, nên phụ hoàng lại càng thêm thương yêu Tử Nghi hơn. Một anh tuấn, một dịu dàng, dần dần giữa hai người nảy sinh tình cảm sâu đậm, phụ hoàng còn muốn Tử Nghi thay thế Lương Thành Quân trở thành chính phi.

Hoàng tổ mẫu sau khi biết chuyện thì thái độ hết sức kiên quyết, bất luận phụ hoàng và Tử Nghi cô cô có khóc lóc van xin thế nào đi nữa thì hoàng tổ mẫu cũng nhất định không đồng ý cho hai người ở bên nhau. Hoàng tổ mẫu tuy ngoài mặt cứng rắn, nhưng nội tâm lại vô cùng thống khổ, tuy Tử Nghi khác họ với phụ hoàng, nhưng trong mắt người ngoài thì nàng chính là muội muội ruột thịt của phụ hoàng, mà lúc ấy lại là thời khắc quan trọng để tranh đấu thừa kế ngôi vị hoàng đế, nếu khi đó phụ hoàng phong Tử Nghi làm chính phi, thì không chỉ bị thế nhân lên án, mà còn mất đi tư cách cạnh tranh ngôi vị hoàng đế.

Lúc đó Lương Thành Quân còn chưa trở thành hoàng hậu, nàng ta cùng với mẹ đẻ của Lương vương là Đình phi tiến cung vào đêm khuya, nói với hoàng tổ mẫu là các nàng có biện pháp để chia rẽ phụ hoàng và Tử Nghi cô cô, mà cách này sẽ không khiến cho phụ hoàng và Tử Nghi cô cô bị tổn thương.

Khi ấy lời đồn phụ hoàng và Tử Nghi cô cô có quan hệ loạn luân đã nổi lên tứ phía, hoàng tổ mẫu vì thế mà hết sức buồn rầu, nghe các nàng nói vậy, trong lòng nghĩ chỉ cần không làm thương tổn đến phụ hoàng và Tử Nghi cô cô là được, liền đồng ý để các nàng giải quyết chuyện này.

Không biết các nàng đã dùng cách gì, ban đầu theo như lời của Lương Thành Quân và Đình phi nói, thì phụ hoàng và Tử Nghi cô cô đã bị chia rẽ, phụ hoàng giành được ngôi vị hoàng đế, Lương Thành Quân trở thành hoàng hậu, Tử Nghi thì càng ngày càng buồn rầu không thôi, một lần sau khi xuất môn rồi trở về cung thì bị hộc máu hôn mê không ngừng, chẳng bao lâu sau thì qua đời.

Hoàng tổ mẫu vì vậy mà vô cùng hối hận, hạ lệnh điều tra cho rõ chuyện này, chỉ là dù có điều tra thế nào thì cũng không tìm ra nguyên nhân gây bệnh của Tử Nghi cô cô. Sau đó Đình phi đã lén nhận tội với hoàng tổ mẫu, nói là không nắm rõ về lượng thuốc nên đã hại chết Tử Nghi cô cô. Hoàng tổ mẫu mặc dù muốn chém chết Đình phi, nhưng phần nhiều lại là tự trách

mình, nếu ban đầu bà không ngầm đồng ý để các nàng xử lý mọi chuyện, thì Tử Nghi sẽ không mất mạng. Hoàng tổ mẫu sau đó bị bệnh nặng, già đi rất nhiều, một năm sau thì Đình phi cũng bị bệnh qua đời, Lương vương liền lấy danh nghĩa là con thừa tự của hoàng hậu.

Mọi chuyện sai ngay từ khi mới bắt đầu, nếu năm ấy Tử Nghi cô cô không trở thành trưởng công chúa của Nam Dạ quốc, thì ngày hôm nay hoàng hậu nương nương sẽ chính là nàng. Mà chuyện này kể từ sau đó vẫn luôn trở thành tâm bệnh của hoàng tổ mẫu, tất cả mọi người đều hiểu nên luôn cố gắng không nhắc tới.

Nhân quả tuần hoàn, hiện giờ hoàng hậu cũng bị trúng loại độc y như vậy, không biết trong lòng nàng ta đang cảm thấy thế nào.

“Dực Nhi, con còn nhớ Tử Nghi cô cô không? Năm đó trong tất cả các hoàng tử, Tử Nghi cô cô quý con nhất, hoàng tổ mẫu bây giờ vẫn còn nhớ dáng vẻ lúc Tử Nghi cô cô ôm con ngồi ở hậu hoa viên chơi đùa.”

“Tôn nhi vẫn nhớ.” Hoắc Dực trầm giọng đáp, “Tử Nghi cô cô rất thân thiết với mẫu phi.”

Thái hậu nương nương hai mắt lệ nhòa, gần đây bà thường xuyên nhớ lại chuyện cũ rồi tự trách mình, càng nhiều hơn là sự hoài niệm: “Đúng vậy, trong hậu cung tranh đấu ác liệt, mà còn có thể thân thiết gần gũi với nhau như hai tỷ muội như các nàng, quả thật không dễ dàng. Cả hai đều là nữ tử tính cách dịu dàng, gặp loại người như hoàng hậu, Đình phi, Hiền quý phi, các nàng tất nhiên đấu không lại, nếu muốn sống tốt ở hậu cung, thì nhất định phải trở nên ác độc giống như hoàng hậu mới được.”

Hoắc Dực đứng trước cửa, trầm nhan tuần lĩnh bức người, thân hình cao gầy đứng ngạo nghễ bất động, trong đầu không hiểu tại sao lại tràn ngập dáng vẻ đáng yêu nghịch ngợm của Lâm Tam Tư. Tương lai hẳn phải làm

thế nào thì mới có thể bảo vệ nàng chu toàn, không để nàng phải chịu bất cứ tổn thương nào đây?

Thái hậu nương nương nói với Hoắc Dực: “Năm đó nếu phụ hoàng con không cố ý muốn để Tử Nghi thay thế vị trí chánh phi của Lương Thành Quân, thì có khi các nàng cũng sẽ không làm ra chuyện bất nhân đến tột cùng như vậy. Thế nhưng cha con lại yêu Tử Nghi quá sâu đậm, một lòng muốn đem những thứ tốt nhất đến cho nàng, nhưng lại không biết thứ tốt nhất có khi lại trở thành mũi tên nhọn nhất, làm hại đến Tử Nghi.”

Hoắc Dực cau mày, chậm rãi nói: “Ngôi vị hoàng hậu, ngoài sự tôn quý ra, thì chỉ là mục tiêu để mọi người lấy ra chỉ trích mà thôi.”

Thái hậu nương nương gật đầu, bình tĩnh nói: “Dực Nhi, con muốn để Tam Tư trở thành thái tử phi, hoàng tử mẫu tất nhiên không phản đối, nhưng hoàng tử mẫu phải nhắc nhở con trước, Tam Tư bản tính trong sáng lương thiện, tương lai con trở thành hoàng đế, thì nàng chính là hoàng hậu, trước đây con phải rèn luyện nàng, để nàng trở thành một người khôn khéo sắc sảo, có như vậy thì mới có thể bảo vệ được nàng, nếu làm không được thì nên thôi đi.”

Hoắc Dực đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm trầm, khắp trên dưới Nam Dạ quốc, khắp toàn bộ giang sơn rộng lớn này, hẳn chỉ muốn được cùng thưởng thức với Tam Tư. Hẳn nhất định phải trở nên cường đại hơn bao giờ hết, cường đại đến mức khiến cho Tam Tư có thể mãi được hồn nhiên vô tư dưới sự bảo vệ của hẳn, trở thành một hoàng hậu vui vẻ thì cười, không vui thì khóc của Nam Dạ quốc.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Ăn xong cơm tối, Lâm Tam Tư ru Hi Nhi đi ngủ, sau đó ngồi trong phòng học Lý tấu cách đan áo, nàng chọn len màu đỏ và màu lam, ý định đan cho Hi Nhi một cái áo len nhỏ.

Trong phòng bật lò sưởi ấm áp, Hi Nhi nằm trong nôi ngủ ngon lành, Phục Linh và Bách Hợp ngồi bên cạnh trông, cuộc sống yên bình như lúc này là điều mà nàng đã chờ đợi suốt hai năm qua, hôm nay tất cả đã thành hiện thực. Lâm Tam Tư nở nụ cười mãn nguyện, sự ấm áp từ từ tràn ngập trong ánh mắt.

Lý tấu nghĩ Lâm Tam Tư còn đang ở cũ, ngồi đan áo nhiều sẽ không tốt cho mắt, liền khuyên nhủ: “Lâm cô nương, không còn sớm nữa, hay là người đi nghỉ trước đi, ngày mai nô tỳ sẽ dạy người đan áo len.”

Phục Linh và Bách Hợp cũng ngồi trong phòng làm thủ công, nghe thế cũng liền khuyên nhủ: “Đúng vậy đó tiểu thư, người lên giường nghỉ ngơi đi, người vừa mới sinh tiểu công tử, thân thể vẫn còn yếu, phải nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Lâm Tam Tư không cảm thấy mệt, ban ngày nàng chẳng có việc gì, đồng hồ sinh học cũng trở nên rối loạn, lúc này nàng lại thấy tỉnh táo lạ thường.

Với lại Lâm Tam Tư cũng muốn chờ thêm một chút, không biết hôm nay Hoắc Dực có trở về không, đêm qua lúc hắn trở lại thì nàng đã ngủ mất, nên tối nay nàng muốn đợi hắn về.

Lâm Tam Tư nhìn ra cửa, nhẹ nhàng nói: “Để ta đan thêm một lúc nữa thôi.”

Phục Linh và Bách Hợp nhìn nhau cười nói: “Không phải tiểu thư đang đợi điện hạ về đây chứ?”

Lâm Tam Tư nói: “Trời lạnh thế này, không biết tối nay điện hạ có về không nữa.”

Phục Linh đứng lên đi tới bên cạnh Lâm Tam Tư, giúp nàng khép lại cổ áo, nói: “Tiểu thư yên tâm, điện hạ sẽ ngồi xe ngựa về, mà xe của điện hạ chúng nô tỳ đã che chắn cẩn thận rồi, sẽ không bị gió lùa, điện hạ tuyệt đối không bị lạnh đâu.”

Phục Linh làm việc luôn cẩn thận chu đáo, Lâm Tam Tư tất nhiên rất yên tâm, xoay người vỗ tay Phục Linh, nói: “Mấy ngày ta chưa tắm rửa rồi, em vào nhà tắm pha cho ta chút nước nóng, ta muốn ngâm mình một lát.”

Lý tẩu vội vàng khuyên: “Lâm cô nương, người mới sinh tiểu công tử được mấy ngày thôi, không thể chạm nước được, sẽ làm ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Lâm Tam Tư lắc đầu, cười nói: “Lúc sinh Hi Nhi ta đổ rất nhiều mồ hôi, lúc đó không thể động đậy nên vẫn chưa tắm rửa, hiện tại ta không sao rồi, nếu còn không được tắm thì chắc ta khó chịu chết mất.”

“Nếu điện hạ biết chuyện thì nhất định sẽ mắng nô tỳ là không chăm sóc tốt cho người.”

“Nếu điện hạ muốn phạt các người thì cứ nói là ta cho phép các người làm như vậy, để điện hạ tới phạt ta là được.”

Lý tẩu khẽ mỉm cười, nói thì nói vậy thôi, chứ điện hạ thương Lâm cô nương còn không hết, sao mà nỡ phạt nàng chứ! “Vậy nô tỳ với Phục Linh đi đun nước, trời lạnh lắm, phải đun nhiều nước nóng một chút mới được!”

Phục Linh và Bách Hợp đã quen hầu hạ Lâm Tam Tư, nên đương nhiên hiểu là nàng khó chịu thế nào, liền không khuyên can nữa. Sau khi Phục Linh và Lý tẩu đi đun nước, Bách Hợp liền ở trong phòng chuẩn bị xiêm y.

Lâm Tam Tư thấy cái nồi lắc lư nên đi tới nhìn, Hi Nhi không biết đã dậy từ bao giờ, hai mắt to tròn lúng liếng nhìn xung quanh, thấy Lâm Tam Tư nhưng cũng không khóc, chỉ hơi uốn éo vụng vẹo thân thể.

Lâm Tam Tư biết Hi Nhi nếu không ngủ thì cũng chỉ có ăn, bây giờ tỉnh lại, nhất định là vì đói bụng rồi. “Hi Nhi dậy rồi à! Có phải đói bụng không con?” Lâm Tam Tư nhẹ nhàng bế Hi Nhi lên, thuần thực cho con bú.

Hoắc Dực theo mật đạo trở về phủ thái tử, vừa lúc gặp Phục Linh đang bê thùng nước nóng đi vào phòng tắm.

“Thái tử điện hạ, người trở lại rồi.” Phục Linh vui mừng nói, đặt thùng nước xuống rồi hành lễ với Hoắc Dực, khác với Bách Hợp luôn rụt rè trước mặt thái tử thì Phục Linh có phần bình tĩnh hơn nhiều, dù sao nàng cũng lớn hơn Bách Hợp mấy tuổi, lại sống ở Tân phủ một thời gian nên rất biết cách ứng xử. “Tiểu thư vẫn còn chưa đi nghỉ, đang đợi điện hạ trở lại đây!”

Nghe thấy Tam Tư muộn vậ rồi mà vẫn còn chờ hẵn, Hoắc Dực chỉ ừ một tiếng rồi nhìn thùng nước nóng, hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Mấy ngày nay tiểu thư chưa được tắm rửa, nên muốn...”

Phục Linh còn chưa nói xong thì đã nghe tiếng Hoắc Dực quát lên: “Ồ nháo.”

Giọng nói tuy trầm thấp nhưng rất có lực, dọa cho Phục Linh toát mồ hôi lạnh, thấy Hoắc Dực cau mày, nàng liền vội vàng quỳ xuống: “Là chủ ý của nô tỳ, tiểu thư không có...”

Hoắc Dực căn bản không muốn nghe Phục Linh nói nhiều, “Nàng ở đâu?”

Phục Linh luôn nghe Bách Hợp kể là thái tử điện hạ cường chiêu tiểu thư ra làm sao, nhưng lúc này thấy dáng vẻ lãnh khốc của Hoắc Dực, trong lòng nàng lại có phần lo sợ bất an: “...Tiểu thư đang ở trong phòng chiếu cố tiểu công tử.”

Hoắc Dực xoay người đi đến phòng, đột nhiên hần dừng bước, không quay đầu lại mà nói: “Chuẩn bị thêm nước nóng, sau đó lui ra hết cho ta.”

Phục Linh cứ cho là hôm nay tiểu thư không thể ngâm mình được rồi, nhưng ai ngờ lại nghe điện hạ bảo chuẩn bị thêm nước nóng, đầu óc lại trở nên choáng váng, suy nghĩ một chút mới hiểu được ý của điện hạ. Cố gắng nhin cười, nàng đáp: “Nô tỳ tuân lệnh.”

Lúc Hoắc Dực đẩy cửa bước vào nhà, cũng là khi Lâm Tam Tư vừa cho Hi Nhi bú xong. Nàng đứng lên đặt Hi Nhi lại vào trong nôi, khuôn mặt dịu dàng, lông mi dài cong vút, môi khẽ mỉm cười, nhỏ nhẹ hát ru, cổ áo còn chưa kịp cài lại, lộ ra một phần da thịt trắng nõn, hình ảnh đẹp này khiến cho Hoắc Dực nhìn đến không thể rời mắt.

“Nước pha xong chưa?” Lâm Tam Tư nghĩ người tới là Phục Linh, vừa giúp Hi Nhi đắp chăn vừa hỏi.

Hồi lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại, nàng liền nghi ngờ quay đầu ra sau nhìn, lập tức thấy Hoắc Dực mặc bạch y đứng bên cạnh bình phong, hai tay khoanh trước ngực, hơi thở lạnh lẽo, ánh mắt u ám ẩn lên tia sáng, đứng chăm chú nhìn nàng.

Lâm Tam Tư cười nói: “Sao điện hạ lại trở về rồi?”

Hoắc Dực đi tới trước mặt Lâm Tam Tư, ngón trỏ nâng cằm nàng lên, cười đáp: “Ta nghe nói có người nhớ ta đến mức không ngủ được, cho nên

không còn cách nào khác là phải từ trong hoàng cung trở về phủ rồi.”

“Vậy sao?” Lâm Tam Tư chớp mắt, đưa tay chỉ về phía cái nôi: “Sao ta lại không biết là Hi Nhi nhớ chàng đến vậy nhỉ?”

“Hả?” Hoắc Dực tiến gần thêm một bước, đưa tay ôm chặt Lâm Tam Tư vào lòng, nàng vừa mới cho con bú, cả người tỏa ra mùi sữa thơm nồng, hòa với mùi hương thơm nhẹ trên cơ thể, làm cho Hoắc Dực mê say, đôi môi nở nụ cười xấu xa, nói: “Để cho ta nhìn xem, rốt cuộc là nàng không biết chỗ nào?”

Lâm Tam Tư kiễng chân, vươn tay ngọc ra vòng lên cổ Hoắc Dực, cơ thể nàng cũng theo động tác của nàng mà càng tỏa ngát hương thơm, bao trọn lấy khứu giác của Hoắc Dực, “Được rồi, ta thừa nhận là ta đang nhớ chàng. Trời lạnh như vậy, cổ của chàng cũng sắp thành băng rồi, mau ra lò sưởi làm ấm đi, để ta bảo Lý tẩu làm chút thức ăn, ăn một chút người cũng sẽ ấm lên.”

Hoắc Dực nghe xong vẫn không buông Lâm Tam Tư ra, ngược lại còn ôm chặt hơn, ngón tay thon dài từ trên người đi đến gương mặt bầu bĩnh của nàng, sờ nhẹ đôi mắt, cái mũi, cuối cùng đến đôi môi, cảm giác mềm mại tựa như có ma lực, thu hút ánh nhìn của hắn.

Hoắc Dực cúi xuống hôn lên đôi môi kia, cuốn lấy cái lưỡi thơm mềm của nàng, bàn tay nắm bên hông nàng khẽ dùng lực, vững vàng giữ chặt nàng trong ngực, môi lưỡi triền miên dây dưa, thanh âm từ tính của hắn truyền vào tai nàng: “Ta đói bụng, chỉ muốn ăn nàng thôi.”

Lâm Tam Tư mơ màng trả lời: “Không...Được...Đã mấy ngày... Không...Tắm rửa...Rồi...”

Cho dù Lâm Tam Tư nói không rõ ràng, nhưng Hoắc Dực nghe thế là hiểu ngay, càng hôn một cách mạnh bạo hơn. Lâm Tam Tư mềm nhũn ngã vào lòng hắn, vốn cảm thấy nhiệt độ trong phòng rất vừa phải, nhưng mặc

ít thì sẽ thấy hơi lạnh, thế mà bây giờ cổ áo nàng còn chưa cài vào, hở nguyên cả vùng ngực mà vẫn thấy hơi nóng.

Hoắc Dực hôn lâu thật lâu, đến khi Lâm Tam Tư không thở nổi nữa, hẳn mới nhẹ nhàng hôn nhẹ một cái lên môi nàng, nói: “Ta cũng...chưa tắm rửa.”

Lâm Tam Tư thật thà nói: “Vậy điện hạ đi tắm trước đi, điện hạ tắm xong rồi đến ta tắm.”

Hoắc Dực khẽ lắc đầu, “Thế thì tốn thời gian lắm.”

Lâm Tam Tư ngẩng lên nhìn Hoắc Dực: “...”

Hoắc Dực thấy dáng vẻ kinh ngạc của nàng thì cười nói: “Ta đã bảo tất cả người lui xuống rồi.”

Lâm Tam Tư cúi đầu: “...Ừm.”

“Ừm cái gì mà ừm?” Hoắc Dực nhẹ cọ lên chóp mũi nàng, hôn lên trán nàng một cái, trong giọng nói tràn đầy sự cưng chiều: “Ý của ta là, bây giờ không có ai hầu hạ nàng tắm rửa rồi, nếu nàng không ngại thì để ta giúp nàng tắm, được không?”

“Ờ?” Như vậy không tốt lắm đâu! Nên là nàng hầu hạ điện hạ tắm rửa mới phải chứ!

“Ờ cái gì hả?” Hoắc Dực véo nhẹ gương mặt non mềm của nàng, trong lòng nghĩ thầm: Ừm, dạo này nuôi nàng rất tốt, cái mặt này càng nắn càng thấy thích!

“Sao vậy? Sợ ta à?”

Lâm Tam Tư vẫn còn muốn thương lượng lại một chút: “Không phải đâu điện hạ, không bằng để ta hầu hạ chàng tắm rửa trước nhé, ngày mai ta tắm

cũng được.”

Hoắc Dực cười lắc đầu, không cho nàng cự tuyệt: “Không được.”

Lâm Tam Tư: “...”

Không đợi Lâm Tam Tư lên tiếng lần nữa, Hoắc Dực đã bế thốc nàng lên rồi đi đến phòng tắm, Phục Linh và Lý tẩu đã sớm đổ đầy nước nóng, lúc này trong bồn đang nóng hôi hổi. Lâm Tam Tư vô cùng thẹn thùng, hận không thể chôn mặt vào ngực Hoắc Dực, không bao giờ ngẩng lên nữa.

Hoắc Dực nở nụ cười đắc ý, hài lòng nhìn người trong ngực, thỉnh thoảng lại cưỡng chế bắt nàng quay mặt ra ngoài, nhìn thấy mặt nàng đỏ bừng, liền không nhịn được mà bật cười ra tiếng.

Hoắc Dực một lần nữa nắm lấy cằm Lâm Tam Tư, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên để nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn, vừa thân mật vừa yêu thương nói: “Đâu phải lần đầu tiên, sao nàng vẫn còn xấu hổ như vậy?”

Lâm Tam Tư ôm chặt cổ Hoắc Dực, vì khoảng cách gần, nàng có thể nhìn thấy những tia sáng nhỏ như ánh sao ẩn trong đôi mắt hắn, “...Mới lần thứ hai mà...”

Hoắc Dực cười càng thêm sâu, xấu xa “Ừm” một tiếng: “Ý của nàng là cảm thấy quá ít đúng không?”

Lâm Tam Tư hận không thể cắn đứt lưỡi mình, nàng không có ý này đâu! “Không phải, ta chỉ đáp lại lời của điện hạ thôi mà.”

Hoắc Dực nhướn mày, khẽ nhếch môi nói: “Ta biết.”

Lâm Tam Tư nghi ngờ hỏi: “Điện hạ...Biết ư?”

“Ừ.” Hoắc Dực gật đầu, ra vẻ thờ ơ nói: “Sau này ta phải cùng nàng luyện tập thật nhiều mới được, thế mới có thể trị được cái tật hay xấu hổ

của nàng.”

Bách Hợp thấy Hoắc Dực bế Lâm Tam Tư vào phòng tắm, liền nhắm hai mắt, cẩn thận đặt hai bộ quần áo lên giá ở cửa phòng tắm, sau đó lại nhắm chặt hai mắt chạy vù ra ngoài.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Nghe thấy bên ngoài có tiếng động, Hoắc Dực liền thanh tỉnh, quay đầu thấy Lâm Tam Tư vẫn đang say sưa ngủ bên cạnh, khóe miệng không khỏi nhếch lên, ngay cả cánh tay bị Lâm Tam Tư gối lên cả đêm cũng không cảm thấy mỏi. Đưa tay vén lọn tóc ra sau tai cho nàng, Lâm Tam Tư vô ý thức trở mình, một lần nữa uốn người rúc vào hăn ngủ thật say, đôi mi thanh tú giãn ra, gương mặt bầu bĩnh, môi mềm hơi sưng lên, mang theo dư âm của một đêm mãnh liệt hôm qua, khiến Hoắc Dực nhìn mà không muốn rời giường.

“Điện hạ, nên rời giường rồi.”

Sau một hồi đấu trí đấu sức, cuối cùng Hà Tất Kỳ dành chiến thắng, Tống Cảnh Ngưỡng bị thua, không thể làm gì khác hơn là gánh vác nguy cơ sẽ bị mắng, nhỏ giọng nói với vào trong.

Hoắc Dực làm như không nghe thấy gì, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Lâm Tam Tư, hồi lâu sau mới chậm rãi rút cánh tay đang bị nàng gối lên ra, cúi người trần trọc in lên môi nàng một nụ hôn sâu, sau đó mới đứng dậy.

Hoắc Dực mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, liền thấy Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng đã cung kính đứng ở cửa, hai người đều có vóc người cao ráo, khuôn mặt sắc nét, chỉ là tính cách một người nóng một người lạnh, đứng cạnh nhau ngược lại vẫn vô cùng đẹp mắt.

Thấy điện hạ ra ngoài, Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng đều vội vàng bước nhanh đến nghênh đón, Tống Cảnh Ngưỡng vốn đã chuẩn bị sẵn tâm

lý bị mắng, lại không ngờ Hoắc Dực lại không hề có ý muốn trách hấn, ngược lại còn luôn nhếch môi cười, nhìn có vẻ đang rất vui.

Tống Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ liếc mắt nhìn nhau, xem ra điện hạ đã có một đêm nóng bỏng, nên lúc này tinh thần mới sáng khoái như vậy.

Tống Cảnh Ngưỡng cúi đầu cười trộm, còn thầm tự sướng trong đầu, nghĩ tối nay trở lại Tống phủ, nhất định phải bắt lấy nha đầu xinh đẹp mà hấn đã nhắm trúng từ trước mới được, còn đang mơ mộng thì đột nhiên sau gáy bị người ta vỗ mạnh một cái, hấn thẹn quá hóa giận quay đầu lại, liền thấy Hà Tất Kỳ đang dùng ánh mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm hấn, vốn còn định đấu võ mồm một trận, nhưng lại phát hiện Hoắc Dực cũng đang nhìn mình, lập tức im bật không dám cử động nữa.

Hà Tất Kỳ nín cười, nói: “Điện hạ, trong cung truyền đến tin tức, chuyện Hiền quý phi mưu hại hoàng hậu nương nương đã tìm được chứng cứ rồi.”

Hoắc Dực vẫn rất bình tĩnh, tựa như đã sớm ngờ tới việc này, cước bộ cũng không dừng lại, lạnh lùng nói: “Hiệu suất xử lý công việc của quốc cữu gia rất nhanh, hoàng tử mẫu cũng tổn không ít sức lực tham gia vào.”

Hà Tất Kỳ nghiêm trang nói: “Chuyện liên quan đến sinh tử của hoàng hậu nương nương, Lương quốc cữu gia đương nhiên có phải đào ba thước đất cũng phải tìm ra được kẻ chủ mưu, nhưng lấy trí mưu của hấn, thì e là một năm mới phát hiện được nguyên nhân gây bệnh của hoàng hậu nương nương là do trúng cổ độc, thái hậu nương nương phải chỉ điểm một chút thì hấn mới bừng tỉnh đại ngộ.”

Hoắc Dực thái độ hồ hững, nói: “Hiền quý phi đã nhận tội chưa?”

“Vẫn chưa.” Hà Tất Kỳ lắc đầu, “Lương quốc cữu mặc dù đã tìm được chứng cứ, nhưng đối phương dù gì cũng mang thân phận quý phi, cần phải xin chỉ thị của thái hậu nương nương và hoàng thượng thì mới có thể bắt người.”

Hoắc Dực vừa đi ra ngoài, vừa buộc lại dây áo choàng đang mặc trên người, hỏi: “Hoàng tổ mẫu nói thế nào?”

“Thái hậu nương nương có ý là chờ điện hạ và mấy vị hoàng tử tiến cung rồi cùng nhau thương nghị, cho nên ra lệnh cho thuộc hạ đến mời điện hạ tiến cung sớm.”

Hà Tất Kỳ cố ý nhấn mạnh chữ “Sớm”, sáng sớm bọn họ đã đứng chờ ở Thanh Lan các, nhưng vì điện hạ mê luyện Lâm Tam Tư cô nương nên căn bản không thèm để ý đến bọn họ, làm chậm trễ thời gian. Hẳn là cận vệ, việc phải thời thời khắc khắc nhắc nhở điện hạ cũng nằm trong công việc của hẳn.

Hoắc Dực chậm rãi dừng bước, xoay người nhìn Hà Tất Kỳ, ánh mắt không rõ cảm xúc, không khí xung quanh cũng bởi vì cái xoay người của hẳn mà chậm rãi ngưng đọng. Hoắc Dực híp mắt, lạnh lùng nói: “Thế bây giờ còn sớm không?”

Hà Tất Kỳ cảm nhận được sự lạnh lẽo trong lời nói của Hoắc Dực, trong lòng liền hoảng sợ, thân thể đang đứng thẳng bỗng hơi nghiêng sang một bên, nhờ có Tổng Cảnh Ngưỡng đứng bên cạnh đỡ thì hẳn mới bình tĩnh lại, đáp: “Không sớm không muộn, rất vừa vặn.”

Hoắc Dực nhíu mày, khẽ đánh giá Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng, xem ra nhờ có Tổng Cảnh Ngưỡng mà gần đây Hà Tất Kỳ thay đổi không ít. “Theo ta vào cung.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Hoắc Dực lên xe, Tổng Cảnh Ngưỡng nhìn cái mặt màu gan heo của Hà Tất Kỳ, nhỏ giọng cười nói: “Hà huynh, sao huynh lại cứng nhắc như vậy chứ, điện hạ khó có lúc được thư giãn một chút, sao huynh lại nói thế? Điện hạ cũng không phải người không biết phân bố thời gian.”

Hà Tất Kỳ lần đầu tiên cảm thấy yếu thế trước Tổng Cảnh Ngưỡng: “...”

Tổng Cảnh Ngưỡng thấy Hà Tất Kỳ ủ rũ, lại càng dửng dưng cảm hơn, giơ tay vỗ vai hấn, nói: “Đều là nam nhân nên chắc huynh cũng hiểu, điện hạ ăn chay nhiều ngày rồi, khó tránh khỏi muốn nếm thử món mặn, huynh đó, thật quá cứng nhắc rồi, nên học tập đệ đi...”

Hà Tất Kỳ lạnh lùng liếc nhìn hấn, nói: “Học người cái việc suốt ngày chỉ nghĩ cách làm thế nào để đưa được Xuân Tú lên giường à?”

Tổng Cảnh Ngưỡng ngạc nhiên thu tay lại, không dám tin nhìn Hà Tất Kỳ: “Sao huynh lại biết Xuân Tú?”

Hà Tất Kỳ khinh bỉ nói: “Làm sao mà chỉ dừng lại ở mỗi Xuân Tú được?”

Tổng Cảnh Ngưỡng càng cuống hơn: “Huỳnh...Còn biết bao nhiêu người nữa?”

Hà Tất Kỳ lạnh lùng cười nói: “Nha hoàn mà người thương nhớ, ta cũng biết.”

“Huỳnh...” Tổng Cảnh Ngưỡng tức đến không nói nên lời: “Theo dõi chuyện riêng tư của người ta! Hèn hạ vô sỉ! Đệ phải nói cho điện hạ!”

“Đường đường là độc đinh (người nối dõi duy nhất) của Tổng phủ, thế mà suốt ngày chỉ tư tưởng đến mấy nha hoàn, nói ra thật đáng xấu hổ!” Hà Tất Kỳ xoay người, khẽ nâng cằm nói: “Có bản lĩnh thì đi nói cho điện hạ đi, xem điện hạ có chê cười người không.”

“Hà Tất Kỳ...huỳnh khinh người quá đáng!” Tổng Cảnh Ngưỡng nắm chặt nắm đấm, muốn đấm Hà Tất Kỳ một phát.

Bên trong xe ngựa truyền đến một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo: “Còn chưa đi?”

Tổng Cảnh Ngưỡng ảo não thu hồi năm đấm, trong lòng ấm ức vô cùng, ngựa mặt lên trời kìm nén, điện hạ, người thích Hà Tất Kỳ huynh hơn có phải không?

***

Lâm Tam Tư ngủ thẳng đến khi trời sáng hẳn mới tỉnh dậy, vừa mở mắt đã cảm thấy toàn thân đau nhức muốn chết, lúc này mới nhớ lại một đêm giằng co hôm qua, điện hạ cứ dây dưa không dứt, đến khi trời tờ mờ sáng mới chịu cho nàng đi ngủ.

Thấy Phục Linh đang lau chùi trong phòng, nàng hỏi: “Phục Linh, điện hạ đâu?”

Phục Linh cười tươi nói: “Điện hạ từ sáng sớm đã tiến cung rồi ạ.” Phục Linh để khăn lau xuống, rửa sạch hai tay, hầu hạ Lâm Tam Tư rời giường.

“Vậy à.” Lâm Tam Tư xuống giường, nghĩ ra một chuyện nên lại hỏi tiếp: “Chuyện của hoàng hậu nương nương thế nào rồi?”

Sáng sớm nay Phục Linh đã nghe tin hoàng hậu nương nương qua đời rồi, vốn không muốn nói cho tiểu thư, nhưng tiểu thư đã hỏi rồi, nàng cũng không thể nói dối được, “Hoàng hậu đã qua đời vào sáng nay rồi.”

“Qua đời rồi sao?” Lâm Tam Tư vô cùng bất ngờ, bước chân khẽ chững lại, nói: “Không phải chỉ là hộc máu hôn mê thôi sao? Sao lại...”

“Không tìm ra được nguyên nhân gây bệnh nên thái y không biết phải bốc thuốc gì, ai, nghĩ đến cũng thấy hoàng hậu thật đáng thương!” Phục Linh lắc đầu thở dài nói.

Lâm Tam Tư lại nhớ đến lần đầu nàng gặp hoàng hậu nương nương, khi đó nàng ta rất lộng lẫy, dáng vẻ diễm lệ bức người, mọi cử chỉ đều cao ngạo không ai bì nổi, không để bất luận kẻ nào vào mắt, nhưng thật không ngờ, chỉ mới hơn nửa năm mà thôi, nàng ta đã hương tiêu ngọc vãn.

Lâm Tam Tư cau mày nói: “Lúc trước điện hạ đã nói là có người hạ độc hoàng hậu, đã điều tra ra được là ai chưa?”

“Trong cung vừa truyền ra tin tức, nói là Hiền quý phi hạ độc hoàng hậu.”

Lâm Tam Tư lại lấy làm kinh hãi: “Là nàng ta sao?”

“Thật không hiểu Hiền quý phi nghĩ gì mà lại làm ra chuyện như vậy.”

Lâm Tam Tư cảm thấy rất ngạc nhiên, trong lòng nàng thì Hiền quý phi là người rất dịu dàng, còn nói đỡ cho nàng nữa, nói chuyện cũng rất dịu dàng nhỏ nhẹ, sao có thể làm ra chuyện đó chứ?

“Có...nhầm lẫn gì không?” Lời nói ra, Lâm Tam Tư còn cảm thấy buồn cười, chẳng qua là do nàng không dám tin thôi, chứ chuyện lớn như vậy làm sao mà nhầm lẫn được.

“Không hề nhầm lẫn, đã thông báo cho nha môn các nơi rồi, Tống thị vệ của phủ chúng ta cũng tới báo tin, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực.”

Lâm Tam Tư ngồi xuống ghế, ngăn người nhìn vào gương, trong lòng lại nghĩ tới Ninh vương phi. “Chuyện này Ninh Vương có tham dự vào không?”

Phục Linh lắc đầu đáp: “Điều này thì nô tỳ không biết, Tống thị vệ không có nói.”

Lâm Tam Tư cảm thấy hơi bất an, bất kể Ninh Vương có tham dự hay không thì việc Hiền quý phi hãm hại hoàng hậu nương nương là thật, như vậy ít nhiều thì Ninh Vương sẽ bị liên lụy, theo đó thì Ninh Vương phi sợ cũng khó bảo toàn được.

Phục Linh thấy Lâm Tam Tư rơi vào trầm tư, cũng nhăn mày nói: “Tiểu thư, đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy, chuyện này chúng ta cũng không thể làm chủ được.”

Lâm Tam Tư gật đầu, tuy nói như vậy nhưng dù gì thì Ninh Vương phi cũng đã cứu nàng một lần! Hôm nay nàng ấy gặp khó khăn mà nàng lại không thể giúp được gì, trong lòng không thể không băn khoăn.

Phục Linh thấy Lâm Tam Tư vẫn rầu rĩ không vui, liền thay đổi chủ đề: “Tiểu thư, người có muốn ăn chút gì không? Đêm qua điện hạ sai người ra Ngự Hương lâu bên ngoài thành mua về ít bánh sữa, măng non, bánh vừng, đều là những món mà người thích ăn nhất, vẫn còn nóng lắm, người có muốn ăn luôn không?”

Phục Linh cuối cùng cũng biết là điện hạ sủng ái tiểu thư đến cỡ nào, những món ăn vặt này mới nghe tên thì thấy rất bình thường, nhưng Ngự Hương lâu là quán ăn nổi danh nhất của Nam Dạ quốc này, ở đó có rất nhiều đầu bếp danh tiếng khắp cả nước, mỗi ngày chỉ làm tổng cộng hai mươi loại bánh, mỗi loại một phần, bán hết là đóng cửa luôn, cho dù hoàng đế có đến ăn thì cũng chỉ phá lệ làm thêm một phần duy nhất, tuyệt đối không làm thêm đến phần thứ hai, có thể nói là ngàn vàng cũng khó mua được!

Không biết chủ quán Ngự Hương lâu này có thân phận gì mà lại to gan như vậy, đến hoàng đế cũng không sợ đắc tội.

Đêm qua điện hạ liền sai người đứng chờ ở cửa Ngự Hương lâu, cả đêm không ngủ, chỉ chờ Ngự Hương lâu mở cửa là mua mỗi món mà tiểu thư

thích ăn một phần rồi trở lại, sự quan tâm mà điện hạ dành cho tiểu thư thật khiến Phục Linh cảm động.

“Bây giờ ta vẫn chưa đói bụng.” Lâm Tam Tư lúc này không có tâm trạng ăn uống, nhưng quay đầu nhìn Hi Nhi vẫn còn say sưa ngủ trong nôi, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng lại bập bẹ kêu, làm Lâm Tam Tư không khỏi bật cười, đứa nhỏ này ngủ giỏi thật đấy. Tiếp theo lại thay đổi suy nghĩ, nói: “Thôi, hay là ăn luôn bây giờ đi.”

“Dạ!” Phục Linh cười tươi, vội vàng nói: “Để nô tỳ đi lấy ngay.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Xe ngựa của Hoắc Dực dừng lại ở hoàng cung, lão thái giám Tôn tổng quản hầu hạ hoàng thượng đã đứng sẵn ở Tiền Minh điện, khuôn mặt tươi cười nghênh đón: “Thái tử điện hạ, thái hậu nương nương cùng Lương vương và Ninh vương đang ở Tiền Minh điện chờ người, mời thái tử điện hạ đi theo lão nô tới Tiền Minh điện.”

Hoắc Dực nghe xong, ánh mắt liền lộ ra sự lạnh lẽo, đôi môi khẽ nhếch lên đầy ý châm biếm, Tiền Minh điện là nơi hoàng thượng ở, xem ra phụ hoàng muốn đích thân xử lý chuyện này.

Phân phó cho Tổng Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ đứng yên chỗ cũ, còn hẳn thì đi tới Tiền Minh điện, Tôn tổng quản phát cây phất trần, khom lưng đi theo sau Hoắc Dực.

Tuyết rơi dày khắp nơi, bên trong hoàng cung đẹp không sao tả xiết, ngay đến cả những cung nữ thái giám đang vội vã đi lại cũng trở thành một phần đóng góp vào cảnh đẹp nơi này. Nhưng Hoắc Dực thì không có tâm trạng mà thưởng thức, trong đầu chỉ tràn ngập hình ảnh Tam Tư ấm áp nở nụ cười khi bị hẳn áp dưới thân, gương mặt trơn bóng bầu bĩnh, chẳng qua bên má phải ngay sát tai có một vết đỏ do bị Hi Nhi cào, trẻ con mới sinh tuy sức lực không lớn, có bị cào phải thì cũng chỉ một lát là mất đi dấu vết, thế nhưng Tam Tư lại có làn da trắng nõn, vết đỏ kia sau một đêm vẫn không mờ đi, sáng nay khi hẳn tỉnh dậy vẫn có thể nhìn thấy vết đỏ trên mặt nàng, thật khiến hẳn vô cùng đau lòng.

Nghĩ tới Ngọc Linh cao cho nàng lần trước chắc cũng không còn nhiều, nên hẳn định trước khi về phủ sẽ qua chỗ hoàng tổ mẫu xin thêm ít Ngọc

Linh cao.

“Quân chủ, người cẩn thận một chút.”

Vừa mới đi đến một dãy hành lang yên tĩnh, liền nghe thấy có tiếng cười trong trẻo kiều mỹ của nữ tử truyền tới.

“Xuân Đào, người nhỏ giọng một chút đi, đừng làm bọn chim sợ hãi, xem bọn chúng ăn có vui vẻ không kìa.”

“Quận chúa, người cẩn thận một chút, đừng để bị ngã.”

Đi đến gần, hai người liền nhìn thấy ở phía cuối hành lang có hai người mặc đồ màu trắng đứng ở bụi cỏ, nhưng một trong hai người có vóc người mảnh khảnh hơn, trên đầu còn đeo trâm cài tóc không giống đồ bình thường, không thể nghi ngờ đây chính là quận chúa.

Hoắc Dực chỉ hờ hững liếc mắt nhìn một cái rồi thôi, chỉ có Tôn công công thấy thế thì liền chậm rãi đi tới phía trước hai bước, hành lễ cười nói: “Lão nô bái kiến Mẫn quận chúa, quận chúa đang cho chim ăn sao?”

Tô Minh Mẫn xoay người lại, đang muốn lên tiếng thì lại nhìn thấy Hoắc Dực, lập tức gò má đỏ ửng, thanh âm cũng nhỏ đi rất nhiều, khom người hành lễ nói: “Minh Mẫn xin hành lễ với thái tử điện hạ.”

Ánh mắt Hoắc Dực rất lạnh lùng, chẳng thèm nhìn Tô Minh Mẫn một chút, chỉ hờ hững gật đầu, mi tâm hơi nhíu lại.

Tô Minh Mẫn thấy Hoắc Dực lãnh đạm như vậy, nụ cười nhẹ nhàng trên mặt bỗng trở nên gượng gạo, nhưng dường như đã trở thành thói quen, lập tức khôi phục ngay nụ cười tươi, dịu dàng nói: “Điện hạ tới Tiên Minh điện phải không? Phụ thân của Minh Mẫn cũng đang ở đó.”

Hoắc Dực lúc này mới nhìn Tô Minh Mẫn, ánh mắt tràn ngập sự lạnh lùng và khinh thường, từ trước đến nay hẳn không thích những nữ nhân quá nhiều chuyện và không biết điều như vậy. “Quận chúa tới đây vì tiệc thương cho hoàng hậu nương nương sao?”

Ánh mắt lạnh như băng kia cuối cùng cũng nhìn về Tô Minh Mẫn, khiến cho nàng mừng rỡ không thôi, nhưng dù trong lòng có kích động cỡ nào đi nữa thì nàng cũng luôn nhớ đến lời mẫu thân đã dặn đi dặn lại, rằng nữ nhân mà lòng có mất tự nhiên thì cũng không được biểu lộ ra trên mặt, có vui mừng cũng phải nhịn xuống, nên nàng liền thức thời gạt đầu, nói: “Đúng vậy, Minh Mẫn đi cùng phụ thân đến đây.”

“Nếu đã vậy thì tại sao không ở trong Minh Tâm điện của hoàng hậu?” Hoắc Dực vô cùng mất kiên nhẫn, thế mà có người vẫn cố tình không chịu hiểu.

Hoắc Dực hai tay chấp sau lưng, hai hàng lông mày cương nghị càng làm nổi bật lên sự tuấn lãng của hẳn, hẳn cứ đẹp đẽ đứng trước mặt Tô Minh Mẫn như vậy, khiến nàng ta không để ý đến sự thờ ơ lạnh nhạt của Hoắc Dực, chỉ muốn được gần gũi với hẳn thêm chút nữa, càng gần càng tốt.

Tô Minh Mẫn nở nụ cười dịu dàng động lòng người, đem lời đã chuẩn bị sẵn nói ra: “Sáng nay vừa mới đi đến đây, thấy mấy con chim nhỏ đậu ở nơi này, lại nghĩ trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, có thể mọi người sẽ quên mất việc cho chim ăn. Bây giờ đang là thời gian nghỉ, nên Minh Mẫn mới ra khỏi Minh Tâm điện, mang chút gì đến cho chúng ăn.”

Tô Minh Mẫn cúi thấp đầu, tuy đang phải để tang, nhưng gương mặt nàng ta lại trang điểm một cách rất cẩn thận, trâm cài đầu cũng phải dùng loại tốt nhất. Lúc này nàng rất hài lòng, nam nhân đều thích những nữ nhân có tấm lòng lương thiện, nhất là những nữ nhân biết yêu thương động vật nhỏ, hành động này của nàng chắc sẽ khiến Hoắc Dực động lòng cho xem.

Ý đồ của Tô Minh Mẫn Hoắc Dực sao mà không nhìn thấu cơ chứ, hẳn chỉ khê nhếch môi, tỏ ý khinh bỉ một cách rõ ràng, lạnh lùng nói: “Quận chúa thật là người có tình yêu thương vô bờ, một tháng tới trong cung nhiều việc bận rộn, hay là quận chúa chịu trách nhiệm công việc cho chim ăn mỗi ngày đi.”

Tô Minh Mẫn nghe xong liền không nhịn được mà tươi cười mừng rỡ, lại thấy như vậy thì hơi lộ liễu quá rồi, liền khê kìm chế lại, ra vẻ ngây thơ nhìn Hoắc Dực, dáng vẻ như không dám tin: “Điện hạ thật sự cho phép Minh Mẫn phụ trách việc cho những con chim nhỏ này ăn sao?”

Hoắc Dực cau mày, thật sự rất mất kiên nhẫn, gật đầu một cái.

“Minh Mẫn tạ ơn thái tử điện hạ.” Tô Minh Mẫn ngẩng mặt lên nói, nơi này vì là con đường phải đi qua để tới Phúc Thọ cung và Minh Tâm điện, nên cũng là nơi có thể dễ dàng đến gần điện hạ nhất, nếu vậy thì trong một tháng tới, chỉ cần ngày nào nàng cũng ở đây, thì nàng có thể ngày ngày được nhìn thấy thái tử điện hạ rồi, cuối cùng khẳng định sẽ lâu ngày sinh tình.

Hoắc Dực không nhìn nàng ta nữa, tiếp tục đi tới Tiền Minh điện.

“Quận chúa, quận chúa, quận chúa...” Xuân Đào thấy bóng dáng Hoắc Dực đã sớm biến mất ở hành lang, nhưng Tô Minh Mẫn thì vẫn cứ ngây dại nhìn về phía điện hạ, đành phải nhẹ nhàng gọi mấy lần.

Tô Minh Mẫn phục hồi lại tinh thần, gương mặt hồn nhiên tươi cười lập tức biến mất không thấy dấu vết, đổi thành dáng vẻ kiêu ngạo khinh người, trợn mắt nhìn Xuân Đào, nói: “Bản quận chúa nghe thấy rồi, cần người gọi nhiều lần như vậy sao?”

“Nô tỳ sai rồi.” Xuân Đào đi theo Tô Minh Mẫn đã hơn nửa năm nên cũng đã quen với tính tình của Tô Minh Mẫn, bình thường không bao giờ

dám chọc giận nàng ta. “Nơi này gió lớn, quận chúa có muốn quay về Minh Tâm điện không?”

“Quay về đó làm gì?” Tô Minh Mẫn tức cười nhìn Xuân Đào, nói: “Mục đích hôm nay đã đạt được rồi, ta còn đến nơi tồi tàn đó làm gì nữa? Hoàng hậu nương nương đã qua đời, lời đã đáp ứng với bản quận chúa cũng không được thực hiện, bản quận chúa đành phải dựa vào chính mình thì mới có thể gả cho người mà mình yêu được.”

Xuân Đào nhẹ nhàng nói “Vâng.”

Tô Minh Mẫn vỗ mạnh lên đầu Xuân Đào một cái: “Sao người ngốc thế hả, vừa rồi cũng không biết đường mà đẩy ta một cái, không thì có phải là ta đã có cơ để ngã vào lòng điện hạ rồi không?”

Xuân Đào mở to hai mắt nói: “Quận chúa, chuyện này...”

“Thôi đi, tại người quá đần mà! Lần sau phải nhớ rõ biết chưa, chọn đúng thời cơ, không chỉ tổ lãng phí phần thơm của ta.” Tô Minh Mẫn đang rất vui nên không so đo với Xuân Đào, khoe miệng nở nụ cười thẳng lợi, bên ngoài đồn đại rằng thái tử vô cùng sủng ái một nữ tỳ, nhưng nàng không tin, bằng thủ đoạn và nhan sắc của nàng, sao có thể không sánh bằng một nô tỳ chứ?

Lúc Hoắc Dực đến Tiền Minh điện, đã thấy ở đó có không ít người, mấy vị hoàng tử và các trọng thần trong triều đứng bên ngoài, hoàng thượng vẫn nằm trên giường bệnh lúc này cũng rời giường, thái giám thân cận đỡ hoàng thượng ngồi vào ghế rồng, có điều gương mặt ông rất gầy yếu, tinh thần không được tốt, thỉnh thoảng lại ho khan, hiển nhiên là do bị bệnh lâu ngày.

Hiền quý phi Tô Uyển Nhân đã bị tháo trâm cài đầu, tóc tai bù xù quỳ gối bên trong đại điện, mặc dù khổ sở nhưng trên người không thấy vết

thương, dù sao trước khi chịu tội bà cũng mang thân phận là quý phi, nên người giam giữ bà không dám vận dụng hình phạt nặng.

Hoàng thượng dù bị bệnh nhưng khí chất uy nghiêm vẫn không hề giảm đi, ánh mắt nhìn Tô Uyển Nhân không còn chút tình cảm phu thê nào, lạnh lùng nói: “Người nói đi, người mưu hại hoàng hậu như thế nào?”

Chứng cứ đã rõ ràng, Tô Uyển Nhân cũng không muốn biện hộ thêm nữa, chỉ cười lạnh nói: “Hoàng thượng, rốt cuộc thì thần thiếp kém hoàng hậu nương nương ở điểm nào? Thần thiếp hầu hạ người nhiều năm như vậy, lúc người ngã bệnh, thần thiếp không phải là người đầu tiên đến đây với người sao? Không phải là người đầu tiên sắc thuốc cho điện hạ uống sao? Thần thiếp sinh hoàng tử cho người, vì hoàng hậu nương nương mà quản lý chuyện hậu cung, bàn về nhan sắc, bàn về sự vất vả, bàn về năng lực, thần thiếp kém hoàng hậu nương nương ở điểm nào? Tại sao nàng ta có thể cai quản hậu cung, giữ vững ngôi vị hoàng hậu, mà thần thiếp lại nhất định phải mãi mãi cúi đầu nghe lệnh của nàng ta?! Để mặc cho nàng ta ức hiếp? Thần thiếp không cam lòng!”

Hoàng thượng bị những lời này của Tô Uyển Nhân làm cho tức giận đến đỏ mặt, mạnh mẽ ho một trận, thái giám bưng nước đến rồi vỗ lưng cho người, thật lâu mới dứt được. “Chỉ bởi vì không cam lòng mà người hạ độc nàng sao?”

Không biết điều gì đã làm Tô Uyển Nhân xúc động, nước mắt giàn giụa nói: “Chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Hoàng hậu thì chỉ có một, mà phi tử lại có thể có rất nhiều, thần thiếp không cam lòng, thần thiếp làm mọi việc đều tốt như vậy, tại sao không thể làm hoàng hậu? Thần thiếp tuyệt đối không chấp nhận đạo lý này!”

Tô Uyển Nhân cố gắng kìm nén nước mắt, nhìn hoàng thượng nói: “Hoàng thượng, người ở cùng với hoàng hậu nhiều năm như vậy, không thể nào không biết là nàng ta ác độc đến cỡ nào, nếu như thần thiếp không ra

tay trước, vậy tương lai người phải chết oan uổng chính là thần thiếp, chẳng lẽ đến khi đó hoàng thượng mới chịu thương tiếc thần thiếp hay sao?”

Lương Quốc Cữu đứng bên cạnh không nghe nổi nữa, oán hận nói: “Người còn già mồm được, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Hoàng hậu lương thiện lại chính nghĩa, sao có thể ức hiếp người được?! Nàng tuyệt đối không có tâm tư đi hại người!”

Đến lúc này rồi, Tô Uyển Nhân cũng không còn sợ gì nữa, dù sao cũng phải chết, nên bà càng phải nói cho hết. “Quốc Cữu gia tuy là người nhà của hoàng hậu, nhưng tâm tư của hoàng hậu thì người có thể hiểu được bao nhiêu? Nếu như hoàng hậu thật sự nhân nghĩa giống như lời Quốc Cữu gia nói..., vậy ban đầu sao lại giấu diếm khi biết hoàng tử mà Lương vương phi sinh ra không phải là huyết mạch hoàng tộc? Nàng ta làm như vậy để làm gì?”

Tô Uyển Nhân cười, xoay người nhìn đại hoàng tử, nói: “Lương vương, người không biết sao? Đến bây giờ mà người vẫn chưa tra ra được người có tư thông với Lương vương phi, không phải bởi vì người không có bản lĩnh, mà là được hoàng hậu nương nương cố ý bảo vệ, bởi vì người kia có liên quan đến hoàng hậu nương nương!”

Quốc Cữu gia mặt đỏ lên, chỉ vào mũi Tô Uyển Nhân, nói: “Người luôn đổ kị với hoàng hậu, hận vì nàng ta ở vị trí cao hơn người, nên rắp tâm hạ độc nàng, đây là sự thật không thể chối cãi, cho dù hoàng hậu nương nương đã bay về trời thì người cũng đừng nghĩ là mình có thể ở đây ngậm máu phun người!” Dứt lời, liền quỳ xuống đất, khẩn cầu nói: “Hoàng thượng, thần tin chắc chuyện này không phải do một mình Hiền quý phi bày ra, thần khẩn cầu hoàng thượng điều tra rõ chân tướng, lấy lại công bằng cho hoàng hậu nương nương!”

“Đúng là ta hận nàng ta, hận đến tận xương tủy! Nhưng để chứng minh xem ta có ngậm máu phun người hay không thì cứ cho gọi những nha hoàn

hầu hạ hoàng hậu nương nương hỏi thì sẽ biết ngay, dù sao cũng phải chết rồi, ta chẳng việc gì phải nói láo vào lúc này cả.” Tô Uyển Nhàn nói xong liền đưa mắt nhìn hoàng thượng, nói: “Đoạn tình nghĩa của thần thiếp cùng hoàng thượng đến đây là hết, được hầu hạ hoàng thượng nhiều năm như vậy, thần thiếp cũng cảm thấy đủ rồi, chỉ cầu xin hoàng thượng niệm tình thần thiếp đã ở bên người nhiều năm, cho thần thiếp được thống khoái một lần.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Giờ phút này cảnh tượng trong đại điện khiến cho người ta cảm thấy rất căng thẳng, ngay cả hoàng thượng đang bị bệnh cũng phải cau mày thật chặt, duy chỉ có Hoắc Dực là vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, nét mặt hờ hững đứng ở phía bên phải trong điện, ánh mắt u tĩnh lạnh như băng, khí phách đến mức tựa như núi thái sơn có sụp đổ ngay trước mặt thì hẳn cũng không bận tâm.

Mà hai người Lương vương và Ninh vương, một người thì có vẻ âm tàn, một người lại đầy sự ưu tư, trong lòng đều đang có những suy nghĩ của riêng mình, phân tích thế cục trước mắt, nghĩ xem phải biểu hiện thế nào thì mới có lợi cho mình.

Người hoàng tộc đều hiểu đạo lý mẫu nờ cậy con, hoàng hậu tuy không phải mẹ đẻ của Lương vương, nhưng cũng không có con, cho nên Lương vương là lợi thế để nàng ta có thể giữ vững ngôi vị hoàng hậu, mà mẹ đẻ của Lương vương thì sớm đã qua đời, hẳn nhất định phải dựa vào sự che chở của hoàng hậu nương nương để gia tăng tỷ lệ đạt được ngôi vị thái tử. Hai người nương tựa vào nhau vì nhu cầu của bản thân, ở trong mắt người ngoài, hai người bọn họ mẫu hiền con thảo, hoàng thượng vì thế cũng rất mừng, cho nên trong lúc Hoắc Dực bị giam cầm, người đã giao quyền cai quản quốc gia cho Lương vương. Lương vương cũng không phụ sự kỳ vọng của hoàng thượng, xử lý các công việc triều chính đầu vào đấy.

Sau sự việc của đại hoàng tử Hoắc Thiên Thành, Lương vương đã mất hết mặt mũi trước mặt hoàng thượng, mất đi sự tín nhiệm của người, nếu không có hoàng hậu đứng ra hòa giải, thì e là Lương vương đã bị cách chức rời khỏi kinh thành rồi. Cũng may Lương vương đã rút ra được kinh

nghiệm xương máu sau sự kiện kia, dưới sự chỉ điểm của hoàng hậu, hẳn luôn cố gắng chăm sóc cho hoàng thượng đang bị bệnh, khiến cho hoàng thượng tín nhiệm và trọng dụng hẳn một lần nữa.

Thế nhưng ngày hôm nay hoàng hậu đột ngột qua đời, Lương vương trong nháy mắt mất đi cây đại thụ luôn che chở cho mình, gục ngã không kịp trở tay. Mất đi hoàng hậu, hẳn không biết sau này trong lòng hoàng thượng có còn dung nạp đứa con trai là hẳn nữa hay không.

Lương vương càng nghĩ càng hận, hận không thể chém chết Hiền quý phi đang quỳ trên mặt đất kia, bảm Ninh vương thành vạn mảnh, sự ác độc trong ánh mắt không che dấu được mà lộ ra ngoài, khiến cho Hoắc Dực đang đứng đối diện hẳn nhìn thấy, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười.

Tô Uyển Nhiên thấy hoàng thượng cau mày, liền biết hẳn đã sinh lòng nghi ngờ, nói: “Hoàng thượng, chuyện này là do một mình thần thiếp gây ra, thần thiếp tự cảm thấy rất tội lỗi, không dám biện hộ thêm gì nữa, thần thiếp chỉ hi vọng hoàng thượng thương hại thần thiếp, cho thần thiếp được trút ra nỗi lòng.”

Lương vương và Quốc Cửu gia liếc mắt nhìn nhau, sau đó trợn mắt nhìn Tô Uyển Nhiên, nói: “Quý phi nương nương sống trong thâm cung, sao lại quen biết được với nhân sĩ của nước khác? Còn có thể dễ dàng lấy cổ độc để mưu hại hoàng thượng? Thật sự khiến cho cụu thần khó hiểu.”

Tô Uyển Nhiên nghe vậy thì chỉ nhẹ nhàng cười một cái, nàng vốn là người dịu dàng động lòng người, mặc dù đã tuổi trung niên, nhưng khi cười vẫn còn đẹp hơn nhiều nữ nhân trẻ tuổi khác. Nàng nói: “Quốc Cửu gia đến cả hoàng hậu nương nương còn không hiểu rõ, huống hồ là bốn cung? Bốn cung tuy sống trong thâm cung, nhưng bốn cung dù gì cũng là quý phi, nếu ngay cả việc mua cổ trùng cũng không làm được thì sao có thể sống tới ngày hôm nay?” Tô Uyển Nhiên cười nói tiếp: “Quốc Cửu gia, ông rất cuộc là đang hoài nghi bốn cung, hay là hoài nghi thế lực của Nam Dạ quốc quá

yếu, ngay cả năng lực phát hiện ra có người từ nước khác tiến cống cổ trùng vào cung cũng không có?”

Chỉ một câu nói của Tô Uyển Nhàn cũng đủ xoay chuyển được tâm điểm, dồn Quốc Cửu gia vào thế bí.

Quốc Cửu gia nhìn chăm chăm Tô Uyển Nhàn, biết nàng ta cũng không phải loại hiền lành gì, để tránh nói nhiều càng sai, hắn không còn cách nào khác là quay sang nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng, hoàng hậu ở bên cạnh người đã nhiều năm, không có công lao thì cũng có khổ lao, mong hoàng thượng điều tra rõ ràng mọi chuyện, trả lại trong sạch cho hoàng hậu.”

Lương vương lúc này cũng quỳ xuống: “Nhi thần khẩn cầu phụ hoàng lấy lại trong sạch cho mẫu thân.”

Hoàng thượng sờ dĩ có thể trở thành hoàng thượng, cũng bởi vì hắn không ngốc, lúc này hắn khẽ híp mắt, lướt qua một lượt trong đại điện, cuối cùng dừng lại trên người Ninh vương: “Tấn nhi, con nói xem nên xử lý chuyện này thế nào?”

Trong lòng Ninh vương vẫn luôn thấp thỏm bất an, sau khi chuyện Hiền quý phi làm bị bại lộ, đã có người tới truyền lời với hắn, nói hắn dù bất luận có chuyện gì thì cũng phải cẩn chặt rằng không nói, nhưng hắn biết rõ, một khi chuyện đã bại lộ thì cho dù hắn có giả ngu cũng không tránh được có liên quan, huống chi chuyện này hắn cũng tham dự vào.

Hoàng thượng càng híp chặt mắt lại hơn, chỉ chuyên tâm đợi câu trả lời của Ninh vương.

Ninh vương cúi đầu, sau khi suy nghĩ liền quyết định đánh vào tình thân để làm hoàng thượng mềm lòng: “Phụ hoàng, thứ cho nhi thần cả gan, chuyện này nhi thần cảm thấy không cần phải tra xét thêm nữa, Quốc Cửu

gia và Lương vương vốn luôn oán hận mẫu phi, nếu có thể để cho bọn họ nhẹ lòng, vậy hãy để nhi thần và mẫu phi cùng nhau tạ tội đi.”

Lương vương nói: “Ninh vương nói sai rồi, bốn vương chỉ cần biết chân tướng, nếu người không tham dự vào thì sao phải tạ tội?”

Ninh vương cũng không nhìn Lương vương, chỉ nhìn hoàng thượng nói: “Về lý mà nói thì mẫu phi đã phạm tội mưu hại hoàng hậu nương nương, nhi thần biết chuyện này không thể tha thứ được, nhưng về tình thì mẫu phi là mẹ ruột của nhi thần, nếu phụ hoàng thật sự phán tội chết cho mẫu phi, vậy nhi thần không thể trơ mắt nhìn mẫu phi nhận lấy cái chết được, nhi thần nguyện đi cùng mẫu phi, xin phụ hoàng thành toàn!”

Lời này nói ra vô cùng có khí phách, lòng bàn tay của Tô Uyển Nhân và Ninh vương đều chảy đầy mồ hôi, sợ dĩ dám được ăn cả ngã về không như vậy, cũng là vì họ biết nhược điểm của hoàng thượng là luôn đề cao tình thân, tuy nói vậy nhưng hai người vẫn rất sợ hãi, nhất là Tô Uyển Nhân, thân thể đang quỳ trên mặt đất khẽ run lên, nếu như hoàng thượng thật sự đáp ứng lời của Ninh vương, vậy sẽ không còn cơ hội nào để xoay chuyển nữa rồi.

Hoàng thượng nhìn Ninh vương, một lúc lâu vẫn không nói gì, ánh mắt nhìn một lượt mọi người đang đứng trong điện, chỉ thấy Hoắc Dực vẫn cực kỳ bình tĩnh, khóe môi còn hơi nhếch lên nở một nụ cười quỷ dị.

Chuyện phát triển tới đây, Hoắc Dực cũng đã đoán được kết quả, ở chỗ này lâu hơn cũng chỉ khiến hấn càng thêm phiền chán.

Trong đại điện yên tĩnh, Hoắc Dực mặc bạch y đột nhiên bước hai bước đứng ra giữa điện, chắp tay nói với hoàng thượng: “Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng, trong phủ nhi thần còn có chút chuyện, xin phép được cáo lui trước.”

Cho dù biết thái tử điện hạ Hoắc Dực luôn lãnh khốc, làm việc khác người, nhưng lúc này đây hẳn lại xin được cáo lui trước, khiến cho mọi người trong điện đều rất ngạc nhiên, làm như vậy khác nào không coi hoàng thượng ra gì.

Nhìn nhi tử có tướng mạo rất giống mình kia, hoàng thượng có phần bất đắc dĩ, vốn định mở miệng từ chối, nhưng vừa mới định nói thì lại không dứt, sau đó thái hậu nương nương ở bên cạnh mới nói: “Dực Nhi tiến cung cũng được một lúc rồi, chắc đang rất nhớ Hi Nhi, con mau trở về đi.”

Hoàng thượng nghe thấy thái hậu nhắc đến Hi Nhi, gương mặt âm trầm hơi hòa hoãn lại, sau đó phất tay ý bảo Hoắc Dực có thể rời đi.

Tổng Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ chờ bên ngoài, thấy Hoắc Dực đi ra thì vội đến nghênh đón, không chờ bọn hắn mở miệng thì Hoắc Dực đã nói trước: “Hà Tất Kỳ ở lại, chờ thái hậu nương nương hồi cung thì lấy sổ sách phong cho Tam Tư mang về cho ta.”

Tổng Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ liếc mắt nhìn nhau, dáng vẻ hồ đồ, nghĩ tới hẳn là vừa rồi ở trong điện đã xảy ra chuyện gì rồi, Tổng Cảnh Ngưỡng hỏi: “Điện hạ, tại sao phải thu hồi sổ sách phong cho Lâm tiểu thư?”

Hoắc Dực đưa mắt nhìn về phương xa, ánh mắt thâm thúy nhìn không thấu: “Ta có kế hoạch khác.” Dứt lời liền đi về phía cửa cung: “Hồi phủ.”

“Điện hạ, xe ngựa đã chờ sẵn bên ngoài.”

Hoắc Dực xua tay: “Không cần đâu, ta cưỡi ngựa trở về.” Xe ngựa đi quá chậm, ở trong cung quá lâu rồi, giờ phút này hẳn chỉ muốn nhanh được nhìn thấy gương mặt trong sáng của Lâm Tam Tư mà thôi.

Lúc Hoắc Dực trở lại phủ thì Lâm Tam Tư đã ăn xong bữa trưa, đang ngồi ở Thanh Lan Uyển phơi nắng, nhân tiện đùa giỡn với mấy con chim.

Phục Linh ở trong phòng trông nom tiểu công tử đang ngủ say, thấy Hoắc Dực vừa vào nhà đã nhìn tới nhìn lui, liền vội vàng nhận lấy áo choàng mà điện hạ cởi ra, nói: “Tiểu thư đang ở ngoài sân phơi nắng ạ.”

Hoắc Dực nghe vậy liền đi luôn ra sân, chỗ sân này vốn bỏ không, nhưng sau khi có Lâm Tam Tư thì ở đây đã trồng thêm ít hoa cỏ, trước đó Hoắc Dực cũng sai người ra chợ mua thêm mấy con chim về, mặc dù hoa chưa nở nhưng vẫn có tiếng chim kêu, coi như cũng là một nơi lý tưởng để giải sầu.

Lâm Tam Tư ngồi trên ghế có lót lông chồn, sau khi vui vẻ trêu đùa mấy con chim thì liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nơi này khuất gió, nhưng không bị ngăn ánh mặt trời, ánh nắng ấm áp chiếu lên người nàng, làm tỏa sáng gương mặt bầu bĩnh và nổi bật lên làn lông mi cong dài.

Bách Hợp thấy Hoắc Dực đi vào sân, đang muốn gọi Lâm Tam Tư dậy thì lại thấy Hoắc Dực xua tay với nàng, ý bảo nàng không được đánh thức Lâm Tam Tư.

Bách Hợp bê thêm ghế đến, rót một chén trà, sau đó thức thoir rời đi, để lại hai người Hoắc Dực và Lâm Tam Tư ở ngoài sân.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Hoắc Dực ngồi vào ghế bên cạnh Lâm Tam Tư, vươn người đắp lại chăn lông cho nàng, gương mặt trắng nõn bầu bĩnh gần trong gang tấc khiến hần một khi đến gần sẽ không muốn rời đi, nhưng lại sợ đánh thức nàng, không còn cách nào khác là in lên trán nàng một nụ hôn, sau đó thỏa mãn dựa lại vào ghế của mình, trên tay chẳng biết từ khi nào đã cầm một quyển sách.

Lâm Tam Tư có thói quen đọc sách, lúc rảnh rỗi nàng đều cầm sách đọc, Hoắc Dực tiện tay mở ra, thấy đây là quyển “nữ tử ngôn hành” (lời nói và hành động của nữ nhân), không khỏi nhếch môi cười, ánh mắt cương chiêu nhìn Lâm Tam Tư đang say ngủ, nha đầu này, từ lúc nào lại đi đọc mấy cuốn này rồi hả?

Hoắc Dực để sách lại lên bàn, lấy ra một quyển khác, ánh mắt thoáng nhìn vào trang bìa, cũng có chút giật mình, đây là cuốn sách mà hần viết trong thời gian bị u cấm, nội dung là tâm trạng và suy nghĩ của hần lúc bấy giờ.

Hoắc Dực lại đặt sách xuống, đưa mắt nhìn Lâm Tam Tư, ánh mắt lạnh như băng dần biến thành dịu dàng, giống như một cơn gió xuân thổi qua mặt Lâm Tam Tư. Hai năm, nói dài không dài nói ngắn không ngắn, lúc đó, hần thậm thề sẽ lấy lại hết tất cả những thứ mà bọn họ đã nợ hần, nhưng lại không ngờ, những thứ mà hần muốn cướp về kia, so với hiện tại đều chẳng bằng được nữ tử đang ngủ say trước mắt này.

Lâm Tam Tư tỉnh lại, còn chưa mở mắt đã lên tiếng: “Bách Hợp, ta ngủ bao lâu rồi? Điện hạ đã về chưa?”

Hoắc Dực nhìn nàng nói: “Ta biến thành Bách Hợp từ khi nào vậy hả?”

Lâm Tam Tư giật mình mở mắt ra, lập tức nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Dực ngay trước mắt, không khỏi cười nói: “Điện hạ về lâu chưa? Sao không đánh thức ta mà lại còn ngồi đó trêu chọc ta nữa.”

Hoắc Dực vươn tay ra với nàng, Lâm Tam Tư liền đứng lên đi tới trước mặt Hoắc Dực, cánh tay dài của hắn kéo một cái, Lâm Tam Tư lập tức vững vàng nằm trong lòng Hoắc Dực, ngồi trên đùi hắn. “Hiếm khi thấy nàng ngủ trưa ngon giấc như vậy, nên ta muốn nàng ngủ nhiều một chút.”

Lâm Tam Tư dựa vào vai Hoắc Dực, nghe thấy giọng nói dịu dàng của hắn, liền biết chuyện trong cung đã xử lý xong rồi.

“Điện hạ, chuyện giải quyết ổn thỏa rồi phải không?”

Hoắc Dực ngửi mùi hương thơm nhẹ trên người nàng, ngay cả chính hắn có thể cũng không phát hiện ra, cơ thể nàng có mùi thơm không quá nồng, nhưng lại khiến cho hắn rất thoải mái và hưởng thụ. Nhắm mắt nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

“Điện hạ.” Lâm Tam Tư ngẩng đầu lên, từ góc độ của nàng nhìn lại, đường nét góc cạnh dưới cằm hắn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, đôi môi mỏng vô cùng quyến rũ, khiến cho nàng không kìm được mà nghĩ đến lúc được hắn ôm hôn, thân thể cũng vì thế mà run lên. “Vậy tối nay chàng có vào cung nữa không?”

Hoắc Dực lắc đầu đáp: “Không vào nữa.”

Lâm Tam Tư cười: “Khó có lúc rảnh rỗi, để ta xuống bếp làm mấy món điện hạ thích ăn, điện hạ ăn xong rồi nghỉ ngơi sớm đi, mấy ngày nay chàng chẳng được ngủ ngon giấc rồi.”

Hoắc Dực vốn đang nhắm hai mắt, nghe thấy lời của Lâm Tam Tư thì liền mở mắt ra, ánh mắt trở nên thâm trầm, như một tấm gương chiếu trước mặt Lâm Tam Tư. “Một mình ta ngủ?” Hoắc Dực nâng cằm nàng lên, cố ý trêu ghẹo nói: “Hay là nàng cùng ta ngủ?”

Lâm Tam Tư đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh né ánh mắt sáng rực của Hoắc Dực: “Điện hạ, Hi Nhi trưa nay ngủ nhiều, tối nay chắc lại ngủ muộn, ta phải ở với con một chút.”

Hoắc Dực cất giấu ý cười trong ánh mắt, trầm giọng nói: “Còn ta thì sao?”

Lâm Tam Tư đương nhiên biết là Hoắc Dực đang có ý gì, liền nói: “Tất nhiên là điện hạ phải đi nghỉ sớm rồi.”

Hoắc Dực cầm tay Lâm Tam Tư, véo nhẹ vào lưng nàng một cái: “Không có nàng thì sao ta ngủ được?”

Lâm Tam Tư cười hỏi ngược lại: “Vậy trước đây khi ta chưa vào phủ, không phải điện hạ vẫn ngủ một mình đó sao?”

Hoắc Dực nhướn mày nói: “Sao nàng biết là ta ngủ một mình?”

Lâm Tam Tư nghe vậy, nụ cười lập tức ngưng lại, quay đầu nghiêm túc nhìn Hoắc Dực, suy nghĩ có phần hỗn loạn. Lúc nàng còn là Lâm tiểu thư, vẫn chưa quen biết Hoắc Dực, những sự việc biết được về hắn cũng là nghe từ những lời đồn đại trên phố, tất cả mọi người đều nói là Hoắc thái tử bị bắt lực, nhiều năm rồi mà ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, chắc là do sinh lý có vấn đề. Tuy là lời đồn nhưng cũng không thể nói là không đáng tin được, dù sao thì không có lửa làm sao có khói. Đối với mấy tin vĩa hè, Lâm Tam Tư luôn nửa tin nửa ngờ, nếu không phải sau này nàng vào phủ thái tử, trở thành bạn giường của thái tử, thì nàng cũng cho là Hoắc Dực có vấn đề thật.

Hôm nay nghĩ lại, tin via hè kia hoàn toàn không phải là thật, về sinh lý Hoắc Dực chẳng có vấn đề gì hết.

Lâm Tam Tư càng nghĩ càng hồ nghi, không lẽ trước đây Hoắc Dực đã từng có nữ nhân khác? Dù sao cũng là thái tử mà, sao có thể không có nữ nhân được? Nghĩ vậy, Lâm Tam Tư bỗng cảm thấy không dễ chịu chút nào, nhưng lại không biết làm sao, chỉ đành phải cố gắng kìm nén tâm trạng.

Hoắc Dực quan sát sắc mặt nàng mấy lần, không khỏi cười ra tiếng: “Sao vậy? Nàng cũng tin lời đồn đại ngoài phố kia, cho là ta ham mê nữ sắc sao?”

Lâm Tam Tư vội vàng lắc đầu: “Không phải.”

“Nếu vậy thì...” Hoắc Dực từ từ tiến lại gần nàng, hơi thở thơm mát phả vào mặt nàng. “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

Rõ ràng đang là mùa đông rét mướt, nhưng được Hoắc Dực ôm nên Lâm Tam Tư còn cảm thấy người nóng bừng lên, Hoắc Dực gần sát nàng như vậy, môi cũng gần như áp vào tai nàng, khiến nàng không dám ngọ nguậy, nhẹ nhàng đưa tay đẩy Hoắc Dực ra, trong nháy mắt cảm thấy dễ thở hơn nhiều. “Ta không nghĩ gì cả, chỉ thấy hơi khó hiểu mà thôi, sao tự nhiên người ta lại đồn thế?”

Hoắc Dực xem thường, nhíu mày nói: “Dung tục tầm thường, thế sự luôn như vậy.”

Lâm Tam Tư ngược lên nhìn Hoắc Dực, trong lòng dâng lên cảm giác ngưỡng mộ, tuy bị người ta đồn đại linh tinh, nhưng Hoắc Dực chỉ coi đó là chuyện tầm thường, không hề bận tâm dù chỉ một chút, đây mới chính là khí phách của người hoàng tộc.

Hoắc Dực thấy Lâm Tam Tư đang chăm chú nhìn mình, vòng tay đặt bên hông nàng khẽ nắm chặt, cười nhạt nói: “Tai nghe chỉ là giả, nàng đã tự

mình tiếp xúc thực tế rồi, nên chỉ có nàng mới có tư cách để đánh giá.”

Lâm Tam Tư đỏ bừng mặt, vội vàng cúi đầu, vừa mới chuyển chủ đề rồi, sao bây giờ lại bị xoay trở lại chứ! Với lại ban ngày ban mặt mà đi thảo luận về đề tài này ư? Nếu bị mấy người Phục Linh bắt gặp thì nàng còn mặt mũi nào đi gặp người đây!

Hoắc Dực đương nhiên sẽ không vì Lâm Tam Tư xấu hổ cúi đầu mà bỏ qua cho nàng, bàn tay giữ chặt người nàng, bắt nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn, lúc bốn mắt chạm nhau, hắn liền cúi xuống hôn lên môi nàng, trần trọc triền miên một lúc lâu, cuối cùng khàn giọng nói: “Thế nào? Nàng đánh giá vài câu đi.”

Lâm Tam Tư khẽ cắn đôi môi hồng, nơi đó còn lưu lại hơi thở của Hoắc Dực, trong miệng cũng tràn ngập mùi vị của hắn, căn bản khiến nàng không có cách nào mà suy nghĩ.

“Hi Nhi chắc đói bụng rồi, để ta đi xem sao.”

Lâm Tam Tư vừa nói vừa muốn đứng lên từ trên đùi hắn, nhưng thất lưng lại bị hắn giữ chặt không thể động đậy. “Không phải vội.” Hắn nhẹ nhàng lên tiếng.

Càng ở chung với Hoắc Dực lâu, Lâm Tam Tư càng phát hiện ra là hắn rất biết chơi xấu, ví dụ như lúc này, hắn cứ lảng lảng nhìn nàng, tay tuy chỉ dùng một phần mười sức lực nhưng cũng khiến nàng không cự quật được, hiển nhiên nàng không phải là đối thủ của hắn.

Hoắc Dực đưa tay vén một lọn tóc ra sau tai cho nàng, vừa rồi lúc ôm hôn hắn hơi cuồng nhiệt quá mức, khiến tóc nàng có hơi rối loạn, nhưng như vậy càng khiến nàng nhìn quyến rũ hơn. Thấy nàng cắn môi không nói, Hoắc Dực lại nói: “Nếu nàng xấu hổ thì ta sẽ hỏi kiểu khác vậy.”

Lâm Tam Tư: “...”

Hoắc Dực tựa lưng vào ghế, dáng vẻ thoải mái nhìn hạ: “Nàng có hài lòng với biểu hiện của ta không?”

Lâm Tam Tư mặt càng đỏ hơn, còn trắng trợn hơn cả câu vừa rồi nữa!

“...Điện hạ...Chàng muốn ta phải trả lời thế nào đây...”

Hoắc Dực cười nhẹ, ánh mắt tràn ngập sự yêu thương, nghiêm túc nói: “Vẫn không trả lời được sao? Vậy tối nay lại làm một lần nữa, chắc sẽ dễ có câu trả lời hơn.”

“Điện hạ!”

Lâm Tam Tư mềm nhũn giơ tay muốn che miệng hãnh, nhưng lại bị hãnh bắt được rồi đặt lên môi hôn, giọng nói vô cùng cứng chiều: “Ta chỉ trêu nàng thôi! Mặc dù ta rất muốn coi nàng là thức ăn để ăn, nhưng so với việc đó thì bây giờ ta muốn ôm nàng hơn.”

Lâm Tam Tư nghe vậy liền cười một cái, ngoan ngoãn dựa vào lòng Hoắc Dực một lần nữa, bàn tay nắm gọn trong tay hãnh. “Điện hạ, sau khi chuyện của hoàng hậu được giải quyết, thì chàng cũng sẽ bắt đầu bận rộn hơn đúng không?”

Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư mềm mại ngát hương, nói: “Sao nàng lại nói vậy?”

“Sức khỏe hoàng thượng không tốt, mà thái tử vốn nên cai quản quốc gia mà, chàng cũng đã khôi phục thân phận một thời gian rồi, cũng nên đến lúc trở lại triều đình.”

Lâm Tam Tư sống ở phủ thái tử, nên ngoài hoàng cung ra thì nàng biết được tin tức nhanh hơn những nơi khác. Chuyện Hiền quý phi mưu hại hoàng hậu, nàng đã biết được đại khái từ lúc Hoắc Dực còn chưa trở về, nàng cũng nhìn ra được là Lương vương và Ninh vương đã mất đi thời cơ

tốt nhất, vậy nên tình thế hiện giờ là có lợi nhất với Hoắc Dực. Nàng hiểu rõ, hoài bão trong tim Hoắc Dực không chỉ đơn giản là làm một vương gia tình thơ ý họa sống yên ổn trong phủ.

“Trước đó Lương vương đã từng mất đi sự tín nhiệm của hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cũng đã qua đời, hoàng thượng dù có nể tình thân thì cũng sẽ không giao quá nhiều hoàng quyền cho hần, vì dù sao hoàng thượng cũng rất đề phòng hần. Ninh vương bởi vì chuyện Hiền quý phi mưu hại hoàng hậu nương nương mà cũng khiến cho hoàng thượng mất niềm tin. Tình thế hiện giờ là có lợi nhất với điện hạ, ta tin chắc điện hạ đã sớm có tính toán, đúng không?”

Hoắc Dực đưa ngón trỏ gầy nhẹ chóp mũi Lâm Tam Tư, “Vẫn chưa ngốc đến mức không có thuốc chữa trị, ta còn cho rằng hiện giờ trong đầu nàng chỉ có mỗi một mình Hi Nhi thôi đấy!”

Lâm Tam Tư không hề nghĩ ngợi mà nói luôn: “Nào có, nhưng thật ra đúng là bây giờ Hi Nhi là quan trọng nhất với ta!”

“Hả?”

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực nhìn mà rùng mình, vội vàng cười giải thích: “Điện hạ cũng quan trọng nhất.”

Hoắc Dực chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt trở nên thâm trầm, ánh mặt trời chiếu vào sống mũi hần, dáng vẻ tuấn lãng nho nhã không nói nên lời. “Nàng nói không sai, lúc này thoát nhìn đang là thời điểm có lợi nhất cho ta, nhưng cũng chỉ coi là vậy mà thôi, trước mắt ta vẫn chưa muốn quay lại.”

Lâm Tam Tư hơi khó hiểu: “Tại sao chỉ là thoát nhìn là vậy? Không lẽ bây giờ vẫn chưa thực sự là thời cơ tốt nhất sao?”

“Vừa khen nàng thông minh, thì ra chỉ là thông minh nhất thời thôi sao!” Hoắc Dực cương chiều nói, lúc nói còn hơi nghiêng người chặn hướng gió cho nàng, đưa tay cầm thảm lông chồn quấn chặt vào người nàng, không cho gió lọt qua, nói: “Quấn chặt một chút, đừng để cho gió thổi đi một chút thông minh còn dư lại của nàng.”

Lâm Tam Tư nghe vậy cũng cười nói: “Vậy nếu điện hạ không trở về triều đình xử lý sự vụ thì chàng định sẽ làm gì?”

Hoắc Dực đội mũ áo cho nàng, giúp nàng kéo chặt dây áo, bảo đảm chắc chắn gió sẽ không lừa vào, mới nói: “Ở bên nàng và Hi Nhi.”

Lâm Tam Tư cười càng thêm tươi, nàng tin vào thực lực của Hoắc Dực, dưới tình thế căng thẳng như hiện giờ mà hắn vẫn có thể bình tĩnh thông dong như vậy, hiển nhiên là đã có tính toán lâu dài, mà nàng chỉ muốn yên lặng ở bên hắn như lúc này là được, không cần phải lo lắng gì nữa.

Lâm Tam Tư từ trong mũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lớp lông trên mũ trắng như tuyết chiếu lên gương mặt hồng hào của nàng, tạo thành sự mỹ lệ động lòng người.

“Điện hạ nói thật sao?”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư, nhếch môi cười: “Tất nhiên rồi.”

Lâm Tam Tư chớp chớp hai mắt, nói: “Vậy tối nay đổi lại điện hạ kể chuyện cổ cho Hi Nhi nghe đi, ta đã kể nhiều ngày rồi, chuyện cũng hết rồi.”

Hoắc Dực cau mày nói: “...Kể chuyện cổ?”

Lâm Tam Tư rất phấn khích, đường đường một thái tử điện hạ của Nam Dạ quốc mà lại ngồi kể chuyện cổ tích cho một đứa bé nằm trong nôi, hình ảnh này kích thích quá đi mất!

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Hoắc Dực hết lòng tuân thủ lời hứa, sau bữa cơm tối chỉ ở bên Lâm Tam Tư và Hi Nhi. Bởi vì Lâm Tam Tư chưa hết tháng ở cữ nên không được ra ngoài, cho nên hai người chỉ loanh quanh ở Thanh Lan Uyển, cùng nhau đi từ gian phòng này đến gian phòng khác. Thanh Lan Uyển không coi là lớn, phong cảnh cũng không có gì thay đổi, nhưng hai người không hề cảm thấy nhàm chán.

Đi tới trước lan can, thấy trên ghế ở đó đã được đặt sẵn một lớp đệm dày, hai người tâm ý tương thông liếc nhau một cái rồi cùng ngồi xuống, Hoắc Dực thuận thế kéo Lâm Tam Tư vào lòng, dùng áo choàng của mình bao bọc lấy người nàng.

Phủ thái tử ăn cơm tối khá sớm, lúc này trời mới bắt đầu tối thôi, chân trời còn sót lại chút vệt sáng, nhẹ nhàng chiếu vào sườn mặt của Hoắc Dực, khiến cho dáng vẻ lãnh khốc của hắn trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Lâm Tam Tư ngây ngốc ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, không biết người nam nhân này bỏ bùa mê gì với nàng mà khiến nàng muốn ngắm mãi không thôi. Hai hàng lông mày của hắn khẽ cau lại, nhất thời nhìn không ra cảm xúc. Lâm Tam Tư đưa tay ra, ngón tay trắng xanh phủ lên lông mày Hoắc Dực, nhẹ nhàng xoa, giọng nói cũng ngọt như mật: “Điện hạ có chuyện gì phiền lòng sao? Có thể nói cho ta nghe không? Có thể ta không giúp gì được cho chàng, nhưng nói ra vẫn tốt hơn là giấu buồn bực ở trong lòng.”

Hoắc Dực khẽ bắt lấy tay Lâm Tam Tư rồi nhét trở lại vào áo choàng, dịu dàng sờ lên mặt nàng, môi nở nụ cười: “Gió thổi mạnh, nàng ngoan

ngoãn núp vào trong áo đi, không cho phép chui ra.”

Lâm Tam Tư bị hành động quan tâm chăm sóc của Hoắc Dực làm cho lòng tràn ngập hạnh phúc, ngoài miệng tuy không nói nhưng hai mắt đã cười cong cả lại, hai tay ôm lấy vòng hông to lớn dị thường của hắn, khẽ dịch người vào sát hắn hơn.

Động tác của Lâm Tam Tư tuy không mạnh nhưng cũng đủ làm cho áo choàng hở ra một góc, khiến gió lạnh lùa vào. Hoắc Dực nhìn thấy mà lòng căng thẳng, càng ôm chặt nàng hơn, quấn chặt áo choàng lại, đảm bảo cho gió thổi không lọt.

Lâm Tam Tư thấy động tác thuần thực của Hoắc Dực, không khỏi hỏi: “Điện hạ, trước đây chàng đã học gói bánh ú bao giờ chưa?”

Hoắc Dực lắc đầu đáp: “Chưa từng học qua.”

Lâm Tam Tư nói tiếp: “Vậy sao chàng lại bọc ta như bánh ú thế? Động tác còn rất thành thạo nữa.”

Hoắc Dực cười: “Mấy hôm nay ta bọc nàng thế này vẫn chưa đủ nhiều sao? Nếu làm nhiều lần mà vẫn chưa thành thạo thì ta là cái gì hả?”

Lâm Tam Tư suy nghĩ một chút, bởi vì mấy hôm nay hầu như đều phải ở trên giường nên nàng luôn muốn được đi đi lại lại, Hoắc Dực lại sợ nàng bị lạnh nên luôn ở bên cạnh nàng, đôi lúc lại giúp nàng quấn chặt áo choàng. Nghĩ lại động tác vụng về hồi mới đầu của Hoắc Dực, Lâm Tam Tư liền bật cười.

Lâm Tam Tư quay đầu, gương mặt bầu bĩnh nở một nụ cười trong sáng đáng yêu: “Vậy lần sau điện hạ thay đổi phương thức đi, bọc ta lại giống như súp lơ cũng được! Ta không muốn làm bánh ú nữa đâu.”

Hoắc Dực nhìn nụ cười của nàng, không nhịn được mà cúi xuống hôn, lại sợ động tác quá mãnh liệt khiến nàng bị lạnh, không còn cách nào khác là chỉ hôn nhẹ một cái rồi thôi, có phần chịu thua nói: “Từ khi ta gặp nàng thì đã luôn thân bất do kỷ rồi(1).”

(1) Ý là luôn phải làm những chuyện ngoài ý muốn.

Lâm Tam Tư được Hoắc Dực ôm chặt trong ngực, nghe thấy lời hăn nói, gương mặt liền khẽ ửng hồng.

Hai người lặng yên ngồi một lúc, Hoắc Dực bỗng biến đổi sắc mặt, ánh mắt sâu thẳm khẽ gợn sóng, đây là điều từ trước đến nay chưa hề có. Hăn chậm rãi nói: “Trước mắt ta không thể tiếp nhận việc cai quản quốc gia, nên chưa thể cứu cha mẹ nàng ra được, nàng có trách ta không?”

Lâm Tam Tư giật mình, rốt cục đã hiểu vì sao Hoắc Dực lại cau mày rồi.

“Điện hạ, ta hiểu mà, mặc dù ta không biết kế hoạch cụ thể của chàng, nhưng cũng biết chàng tự có tính toán riêng. Người ngoài chỉ biết là chàng bị giam cầm hai năm trong phủ, nhưng lại không hề biết rằng hai năm đó chẳng ảnh hưởng gì đến chí hướng và quyết tâm mạnh mẽ của chàng, có thể coi đó chỉ là quãng thời gian để chàng tu thân dưỡng tính trước khi triển khai kế hoạch to lớn mà thôi! Dưới trướng của chàng có nhiều phụ tá trung thành và có trí tuệ, đặc biệt là Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng giỏi võ công luôn nghe lệnh chàng, thiên thời địa lợi nhân hòa đều có, giờ chỉ còn đợi thời cơ mà thôi. Chàng bày mưu tính kế nhiều năm như vậy, không thể để vì ta mà làm thay đổi rối loạn mọi chuyện được.”

Lâm Tam Tư ngẩng mặt lên, hai mắt trắng đen rõ ràng tỏ ra đau lòng và ngưỡng mộ với Hoắc Dực, mỉm cười nói tiếp: “Sao ta có thể trách điện hạ được.” Huống chi, Lâm Tam Tư còn hiểu được rằng, chỉ khi nào Hoắc Dực trở nên cực kỳ cường đại thì mới có thể cứu được toàn bộ người của Lâm thị.

Hoắc Dực có phần đặc ý nói: “Cũng không phải là không thể vì nàng mà thay đổi.”

Lâm Tam Tư hỏi: “Điện hạ nói vậy là sao?”

Hoắc Dực híp mắt, khéo léo thay đổi đề tài: “Nghe các thầy nói là đệ đệ của nàng có tính sáng tạo hơn người, tương lai sẽ trở thành người tài.”

“Thật sao? Thầy nói thế thật ư?” Lâm Tam Tư cười nói: “Ta chỉ nhớ đệ đệ vẫn chỉ là một đứa trẻ thích làm nũng mà thôi!”

Hoắc Dực gật đầu, nhớ đến tiểu nam hài kia, ngũ quan khá giống với Lâm Tam Tư, tuổi tuy còn nhỏ nhưng có phần trưởng thành hơn những đứa trẻ cùng lứa tuổi.

“Một ngày trước lúc ta trở về từ trong cung có đi ngang qua nhìn xem sao, quả thật thấy nó thay đổi không ít, ta chỉ tùy tiện hỏi nó mấy câu, thế mà nó đáp lại rất giỏi.”

Lâm Tam Tư rất mừng, thiếu chút nữa là rơi lệ, vội vàng cúi đầu không để Hoắc Dực nhìn thấy. Thật ra nàng đã có một ý niệm trong đầu từ trước khi sinh Hi Nhi, nhưng vì xảy ra nhiều chuyện nên nàng vẫn chưa có cơ hội nói với Hoắc Dực, cũng không muốn tạo thêm phiền toái cho hắn. Nhưng nếu Hoắc Dực đã tự nhắc đến Tuyên Nhi, vậy nàng liền thử nói xem sao.

“Điện hạ, tháng lạnh này các trường học cũng được nghỉ rồi, ta muốn... Muốn cho Tuyên Nhi vào phủ... ở mấy hôm, chỉ mấy hôm thôi, ta muốn gặp Tuyên Nhi lắm, có được không?” Lâm Tam Tư mong đợi nhìn Hoắc Dực, thấy thần sắc hắn vẫn bình thường thì trong lòng có chút hối hận. Tình thế bây giờ tuy có lợi cho Hoắc Dực, nhưng nếu hắn có liên quan đến người thân của tội thần thì khó tránh khỏi sẽ khiến cho hoàng thượng chán ghét, còn thêm việc phải lắng nghe những lời nói không hay của các quan trong triều.

Lâm Tam Tư sau mấy lần cân nhắc lại, trong lòng đã có quyết định, cố tình nói: “Trời ạ, sao ta lại quên rồi! Tuyên Nhi cũng chỉ là một đứa bé thôi, có đến đây thì cũng không thể giúp ta chăm Hi Nhi được, ngược lại ta còn phải đi chăm sóc cho cả hai đứa trẻ, thế thì mệt lắm! Hay là thôi đi, chờ Hi Nhi lớn hơn chút nữa, khi trời ấm áp lên thì điện hạ hãy đưa Tuyên Nhi vào phủ nhé.”

Hoắc Dực nghiêm túc nhìn Lâm Tam Tư, nàng thật sự không biết nói dối, khi nói dối nàng luôn theo bản năng đan tay vào nhau, không nắm chặt thì nắm vạt áo, thế mà hết lần này đến lần khác còn cố làm bộ như thật vậy. Hoắc Dực nhìn nàng găng gượng nở nụ cười, trong lòng đang căng như dây đàn lập tức mềm nhũn ra. Thật ra cho một người vào phủ cũng không phải việc gì khó, mà khó ở đây là Tuyên Nhi lại mang thân phận là con của tội thần. Tình thế hiện giờ, cho dù hẳn có cố gắng giữ bình tĩnh thì cũng sẽ có vô số ánh mắt theo dõi phủ thái tử, chỉ cần hẳn sai một bước thôi là có thể mất đi ưu thế.

Hoắc Dực khẽ nhếch môi cười, vì người mình yêu, có đi sai một bước thì đã làm sao?

Hoắc Dực xoay mặt Lâm Tam Tư lại, nói: “Nàng muốn đón Tuyên Nhi vào phủ lúc nào?”

Lâm Tam Tư ngây ngốc nói: “Gì cơ?”

“Không phải nàng rất nhớ Tuyên Nhi sao? Nàng định thời gian đi, ta sẽ thu xếp.”

Lâm Tam Tư lắc đầu nói: “Không nên đâu điện hạ, chàng đừng nghĩ Tuyên Nhi đã trưởng thành, trong mắt ta Tuyên Nhi vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, chỉ cần có ta bên cạnh là nó sẽ biến thành quỷ nghịch ngợm đó!”

“Cho dù Tuyên Nhi có nghịch ngợm thì nàng vẫn rất nhớ và muốn gặp Tuyên Nhi mà.”

Lâm Tam Tư bị nói đúng tâm tư, không khỏi né tránh ánh mắt Hoắc Dực, nói: “Điện hạ, nếu để Tuyên Nhi vào phủ thì sẽ mang lại phiền toái cho chàng đấy, ta không muốn vì chúng ta mà...”

Lâm Tam Tư còn chưa nói xong thì đã bị Hoắc Dực mạnh mẽ che miệng lại, nụ hôn của hắn lúc này có phần bá đạo và cuồng nhiệt hơn bất cứ lúc nào, nhưng vẫn không mất đi sự dịu dàng, hôn đến mức khiến nàng phải thở gấp liên tục.

Một lúc lâu sau hắn mới hài lòng buông Lâm Tam Tư ra, nhếch môi cười, nhẹ véo hai má đỏ ửng của nàng, nói: “Nhớ cho kỹ, nàng là người của ta, chuyện của nàng cũng chính là chuyện của ta.”

Hai mắt Lâm Tam Tư lập tức mờ sương, nàng cảm thấy lúc này Hoắc Dực sao mà đẹp trai đến thế.

“Điện hạ đối với ta tốt như vậy, nhưng ta lại không có gì để báo đáp.”

Hoắc Dực nở nụ cười mê hoặc, nói: “Đối với ta thì nàng chính là hồi báo tốt nhất rồi.”

Lâm Tam Tư cười ngọt ngào: “Cũng phải, ta còn sinh con trai cho điện hạ cơ mà!”

Hoắc Dực lại nói: “Chuyện đó ta cũng góp công sức vào.” Dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng mà, ta vẫn thấy thiếu.”

Lâm Tam Tư nhất thời không hiểu: “Thiếu gì?”

Hoắc Dực cười càng ẩn ý hơn, nhào ra bế Lâm Tam Tư lên, không cho nàng cự tuyệt, vừa đi vào phòng vừa nói: “Ta sao có thể chỉ có một đứa con là Hi Nhi thôi được, sẽ cô đơn lắm, nhiệm vụ của nàng bây giờ là chăm sóc cơ thể cho tốt rồi sinh cho Hi Nhi thêm mấy huynh đệ tỷ muội nữa.”

Lâm Tam Tư xấu hổ đỏ mặt nói: “Sinh nhiều như thế, nhờ các con đánh nhau thì sao? Đến lúc đó biết giúp ai đây?”

Hoắc Dực thản nhiên đáp: “Ta không giúp đứa nào hết, cũng không cho nàng giúp, phải phạt tất.”

Lâm Tam Tư lắc đầu nói: “Điện hạ làm thế thì quá độc đoán rồi!”

Hoắc Dực nhẹ nhàng mỉm cười: “Ta luôn như vậy mà, bây giờ nàng mới biết sao?”

“Vậy nếu bây giờ mới phát hiện ra thì có được quay đầu làm lại không?”

Hoắc Dực hỏi ngược lại: “Nàng nghĩ thử xem?”

“Ta cảm thấy điện hạ rất anh minh thần võ, hẳn sẽ cho ta một cơ hội để sửa chữa sai lầm.”

Hoắc Dực nói: “Sai rồi, ta không chỉ không cho nàng cơ hội sửa đổi, mà ta còn phải phạt nàng, phạt nàng cả đời phải ở bên cạnh ta, không được đi đâu hết.”

Lâm Tam Tư cười rất tươi: “Điện hạ phạt rất đúng, ta đồng ý.”

Hoắc Dực bế Lâm Tam Tư đặt xuống giường, dịu dàng đỡ chân cho nàng, in lên trán nàng một nụ hôn, sau đó đi tới bên cạnh cái nôi, Phục Linh sớm đã đi ra ngoài rồi, trong phòng bây giờ chỉ còn lại ba người nhà họ, Lâm Tam Tư bỗng cảm thấy khoảnh khắc này thật sự rất ấm áp, hạnh phúc vô cùng.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Dựa theo lệ cũ, con cháu của hoàng thất thì đều sẽ có vú em và nha hoàn hầu hạ, mà Hoắc Thần Hi là trưởng hoàng tử của Nam Dạ quốc thì tất nhiên không phải ngoại lệ, nhưng Lâm Tam Tư chỉ muốn được tự mình chăm Hi Nhi, không muốn bỏ lỡ bất kỳ phút giây trưởng thành nào của con, nên nàng đã đặt trên vai mình trọng trách nuôi dạy Hi Nhi khôn lớn. Nàng sai người để nôi của Hi Nhi vào trong phòng ngủ của mình, để nàng có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy con. Phục Linh cũng đồng ý với yêu cầu này, cố gắng giảm bớt ánh nến bên trong phòng, chỉ để lại một ngọn đèn cầy yếu ớt ở góc tây nam, như vậy vừa không ảnh hưởng đến tầm nhìn, lại vừa thuận lợi cho em bé ngủ.

Hoắc Dực đi tới bên cạnh nôi, thấy Hi Nhi nằm bên trong đang mở to hai mắt sáng rực nhìn lên, khuôn mặt nhỏ mập mạp tựa như có thể bấm ra nước. Tuy thật lâu không có ai để ý đến bé, nhưng bé cũng không khóc không quấy, đột nhiên thấy trước mắt có nhiều người thì cũng không sợ hãi, còn nhỏ mà đã có phong thái của một đại tướng quân rồi.

Hoắc Dực nhếch môi cười, kéo lấy cái ghế bên cạnh rồi ngồi xuống, cầm lấy bàn tay nhỏ xíu của con trai, dịu dàng nói: “Hi Nhi, mẫu thân con bảo ta kể chuyện cho con nghe.”

Lâm Tam Tư ngồi dựa trên giường nghe vậy liền bật cười, bả vai khẽ run: “Điện hạ, dáng vẻ của chàng hình như không tình nguyện cho lắm a!”

Hoắc Dực đưa mắt nhìn nàng, thấy nàng xoa mái tóc mềm mượt, gương mặt cười nhẹ nhàng, nhìn vô cùng quyến rũ động lòng người. “Bây giờ ta nên nói cái gì?”

Lâm Tam Tư thoáng sửng sốt, lúc này mới phản ứng kịp, vì ở thời cổ đại không hay có thói quen kể chuyện dỗ con ngủ, cho nên Hoắc Dực mới hỏi vậy.

Lâm Tam Tư nghĩ một chút rồi đáp: “Chàng cứ làm giống các thầy đồ kể chuyện cổ tích ấy, nhưng nội dung phải dễ hiểu một chút, Hi Nhi thích nghe tiếng của chúng ta, nếu chậm rãi nói cho con nghe thì con sẽ ngủ ngon hơn.”

Hoắc Dực nhú mày gật đầu, trong đầu không khỏi nghĩ đến hãn lúc nhỏ, đến mẫu phi cũng còn khó gặp được một lần, ban ngày hầu như chỉ có các vú em và cung nữ hầu hạ hãn, mà tất cả bọn họ thì đều cư xử thận trọng kính cẩn, cho nên rất ít nói chuyện với hãn, càng không có khả năng đi kể chuyện xưa cho hãn nghe. Bây giờ nghĩ lại, tính cách lạnh lùng của hãn cũng từ đó mà hình thành, dần dần theo hãn cho đến bây giờ.

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực trầm tư, vốn đang định giải thích thêm thì lại thấy Hoắc Dực đã lên tiếng, ngay cả lời đạo đầu cũng không cần luôn.

“Vào một đêm không trăng gió lớn, ở một ngọn núi cao phía Tây Bắc có một phần mộ lẻ loi đơn độc, vang lên tiếng khóc đứt quãng, nhưng bốn phía lại không hề có một bóng người...”

Lâm Tam Tư càng nghe càng thấy có gì đó sai sai, điện hạ đang định kể chuyện ma hay sao đó!

“Điện hạ.”

Hoắc Dực dừng lại, miễn cưỡng “Hả?” một cái.

Lâm Tam Tư nở một nụ cười mê hoặc, ra vẻ ngây thơ hỏi: “Chàng muốn kể loại chuyện gì cho Hi Nhi vậy?”

Hoắc Dực vẫn rất bình thản đáp: “Ta chỉ từng nghe thầy đồ kể một chuyện thôi, chính là chuyện mà ta đang kể đây.”

Lâm Tam Tư tim đập thành thịch, điện hạ còn nhỏ mà đã nghe chuyện ma mà lớn lên rồi, nhưng nàng muốn cho Hi Nhi trở thành một nam nhân ấm áp cơ mà!

Nghĩ vậy, Lâm Tam Tư vội vàng dịch người vào trong giường, nói: “Tối nay muộn quá rồi, ta chăm Hi Nhi cũng mệt mỏi, không bằng ngày mai lại kể tiếp đi, điện hạ mau nghỉ ngơi thôi.”

Hoắc Dực ẩn ý cười, nhẹ nhàng hỏi: “Muộn rồi sao?”

Lâm Tam Tư nghiêm túc gật đầu đáp: “Thật sự rất muộn rồi.”

Hoắc Dực thoải mái nói: “Thôi được rồi, để mai ta kể tiếp vậy.” Dứt lời liền đi vào giường.

Lâm Tam Tư trong lòng thầm nghĩ ngày mai phải nghĩ cách mới được, không thể nói thẳng với điện hạ là chuyện của chàng không tốt được, sẽ làm chàng bẽ mặt, nhưng nàng lại vẫn muốn để điện hạ kể chuyện cho Hi Nhi nghe.

Lâm Tam Tư chỉ mãi suy nghĩ, ngay cả nụ cười gian xảo của Hoắc Dực cũng không nhìn thấy.

Động tác của Hoắc Dực rất mau lẹ, thành thạo cởi áo ngoài ra, thân hình của hắn thật không phải là đẹp bình thường nữa rồi, cho dù có mặc áo ngủ rộng thùng thình thì cũng không che được hết cơ ngực rộng lớn của hắn. Lúc Lâm Tam Tư vén chăn cho Hoắc Dực lên giường, vừa lúc trông thấy làn da thoắt ẩn thoắt hiện lộ ra khỏi cổ áo hắn, gương mặt lập tức đỏ bừng cả lên.

Nhưng Hoắc Dực thì vẫn cố tình làm bộ như không trông thấy biểu hiện của nàng, một tay kéo nàng vào trong ngực, da thịt dán sát vào nhau, khiến cho tim Lâm Tam Tư đập càng mạnh hơn.

Cũng may là Hoắc Dực chỉ ôm nàng thôi chứ không làm gì khác, điều này giúp nàng đỡ căng thẳng hơn, thật không hiểu sao đã thành phu thê gần một năm rồi mà lúc ở bên nhau, khi nàng nhìn hắn thì tim vẫn đập thình thịch như nai con chạy loạn vậy.

Hoắc Dực một tay ôm lấy vòng eo mềm mại mảnh khảnh của Lâm Tam Tư, một tay khác thì nắm lấy tay nàng, tùy ý để mặc cho nàng vẽ vòng tròn trước ngực mình, cho đến khi hô hấp trở nên rối loạn, hắn mới ngăn lại hành động mờ ám của nàng.

Hoắc Dực nhìn người trong lòng, ngữ điệu vừa buồn cười vừa yêu thương nói: “Sao càng ngày nàng càng không ngoan vậy?”

Lâm Tam Tư lắc đầu: “Ta chỉ nhàm chán không có việc gì làm thôi mà.”

Hoắc Dực hai mắt sáng quắc nhìn nàng, “Chuyện có thể làm thì rất nhiều, nhưng bây giờ cơ thể nàng không cho phép. Lần trước là do ta kích động quá, đáng lẽ phải đợi nàng qua tháng ở cữ mới đúng, nàng có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Lâm Tam Tư lắc đầu, nàng cũng biết là đang ở cữ thì không được làm chuyện kia, nhưng lúc đó nàng lại không nghĩ ra, sau đó liền rất sợ, còn lên hỏi Lý tẩu, Lý tẩu bảo nàng đợi sang tháng thì hẵng chung đụng với điện hạ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Hoắc Dực cố gắng áp chế phản ứng sinh lý của mình, nét mặt vẫn rất bình thường, cũng không hề thở gấp. Hắn đưa tay nâng cằm nàng lên, cúi người dùng sức hôn nàng, coi như để giải tỏa đôi chút nhu cầu sinh lý vậy.

***

Đêm đã khuya, nhìn người trong ngực đang say giấc, miệng còn nở nụ cười, Hoắc Dực không thể rời mắt khỏi nàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm mại kia, một lúc lâu sau mới lưu luyến buông ra, đắp chăn kín cho nàng rồi mới đứng dậy mặc quần áo đi tới thư phòng.

Buổi tối Hoắc Dực nhận được tin hoàng thượng đã hạ chỉ, Hiền quý phi phạm tội mưu sát hoàng hậu, nhận án tử, nhưng còn Ninh vương, xét thấy hần không hề biết chuyện, lại tỏ ra hiếu kính trước mặt hoàng thượng, khiến hoàng thượng nảy sinh tình thương của người cha, nên chỉ phạt Ninh vương bị cấm túc một tháng trong phủ. Đối với hình phạt này, Lương vương cực kỳ bất mãn, liền âm thầm bày tỏ sự phản kích, Ninh vương ngoài mặt thì vẫn tỏ ra đau lòng và áy náy, nhưng kì thực thì đã triệu tập lại những phụ tá của Ninh vương phủ đến, mấy ngày tới nhất định sẽ có đại sự phát sinh.

Đối với hết thảy mọi chuyện, Hoắc Dực đều không ngạc nhiên chút nào, nếu không phải đã sớm ngờ tới kết quả này thì hôm đó hần đã không xin phép rời đi sớm. Phụ hoàng của hần là nam nhân có quyền lực nhất của Nam Dạ, điều mà hần không nỡ dứt bỏ chính là mấy vị hoàng tử của mình, còn những phi tử của hần thì chẳng qua cũng chỉ là mấy bộ quần áo thích vứt lúc nào cũng được mà thôi. Mẫu phi của hần, hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi đều giống nhau hết.

Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng đứng cách Hoắc Dực phía sau hai thước, nhìn bóng lưng cao ngất lạnh lùng của hần, lại không thể đoán được tâm tư của hần vào lúc này.

“Điện hạ, thái hậu nương nương bảo thuộc hạ tiện thể truyền lời cho người.” Hà Tất Kỳ vừa từ Phúc Thọ cung về đây, tuy biết Hoắc Dực tâm tư thâm trầm, nhưng bà vẫn không thể không lo cho tôn tử của mình, cho dù biết Hoắc Dực đã sớm có tính toán, chưa chắc đã làm theo lời bà, nhưng bà vẫn muốn dặn dò một lần.

Nửa bên mặt của Hoắc Dực được ánh nến chiếu lên tường, không hề động đậy. “Nói.”

Hà Tất Kỳ nói: “Mắt diếc tai ngơ.”

Hoắc Dực tất nhiên hiểu ý của thái hậu nương nương, đó là trong khi Lương vương và Ninh vương đấu với nhau, hẳn tuyệt đối không được để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng đọc sách thánh hiền. Chỉ có điều là hẳn lại không nghĩ như vậy, Lương vương và Ninh vương đã sớm như nước với lửa, nếu có thể nhẫn nhịn đến bây giờ thì chắc chắn sẽ còn nhẫn nhịn tiếp, nếu như hẳn không ra tay vào lúc này, thì sao có thể khiến cho hai người bọn họ cam tâm đấu một trận sống còn được. Còn cả An vương nữa, hẳn cũng không thể rút lui khi xảy ra tranh chấp được!

Ánh mắt của Hoắc Dực dần trở nên rét lạnh, quanh thân cũng tỏa ra từng luồng khí lạnh, khiến cho ngay cả Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng đã theo hẳn nhiều năm cũng cảm thấy hơi hoảng sợ.

Ngữ điệu của Hoắc Dực trở nên lạnh lẽo đến cực điểm: “Giờ là lúc nên kết thúc rồi.”

Tống Cảnh Ngưỡng nói: “Chuyện điện hạ phân phó thuộc hạ đã chuẩn bị ổn thỏa rồi, toàn bộ mười tám quân doanh trong kinh thành sẽ đồng loạt nghe lệnh của điện hạ, chỉ cần điện hạ ra lệnh là toàn thành sẽ xuất quân, tuyệt đối sẽ không để cho cá lọt lưới.”

Hoắc Dực gật đầu, hẳn không lo lắng vấn đề đó, một năm trước hẳn đã liên lạc xong xuôi rồi, chỉ lo cho bên ngoài kinh thành, không biết có thể tìm được người mà hẳn muốn tìm hay không.

Hà Tất Kỳ cũng nói: “Thái hậu cũng mong điện hạ yên tâm, mặc dù thái hậu hi vọng người sẽ không tham dự vào chuyện giữa Lương vương và Ninh vương, tránh cho tương lai để lại tiếng xấu, nhưng bất luận điện hạ có

quyết định thế nào thì thái hậu cũng sẽ dốc toàn lực để ủng hộ giúp đỡ người, trong cung đã có thái hậu trấn thủ, điện hạ có thể yên tâm.”

Hoắc Dực mím môi càng chặt hơn, tuy vậy trong sự lạnh lùng này lại không dễ dàng mà nở nụ cười, trước đây hẳn làm mọi chuyện đều là để báo thù, mà giờ đây, điều hẳn nghĩ đến nhiều nhất lại chỉ là hai người một lớn một nhỏ ở Thanh Lan Uyển kia, đáng về hai mẹ con ngủ say luôn không tự chủ được mà quần quanh trong tâm trí hẳn, khiến cho lòng hẳn trở nên ấm áp.

“Ta biết rồi.” Hoắc Dực xoay người, trường sam tuyết trắng trong bóng tối trông càng thêm lạnh lẽo hơn. “Đến một hôm nào đó, báo người nằm vùng ở Ninh phủ và Lương phủ đồng thời động thủ. Ninh vương rất cẩn thận, biết Lương vương muốn báo thù cho hoàng hậu, còn Lương vương thì hoàn toàn không có đầu óc, chỉ cần hơi biến động nhỏ là đã kích động rồi. Chỉ cần diễn cho đến cuối cùng, thì cho dù bọn họ biết là có người âm thầm gây sự, thì ta cũng có cách khiến cho bọn họ không thể quay đầu lại.”

Một câu nói lãnh khốc cuối cùng kia, từng chữ đều giống như treo trên một tảng băng, ngội lạnh đến mức không có một chút hơi ấm tình cảm nào.

Tổng Cảnh Ngưỡng nói: “Điện hạ, bốn phía của phủ thái tử đều có người bảo vệ, nhưng thuộc hạ sợ Ninh vương sau khi biết rõ mọi chuyện thì sẽ đến quấy phá, vạn nhất mà hẳn phá vỡ được sự phòng vệ của chúng ta, thì Lâm tiểu thư và tiểu công tử ắt sẽ gặp nguy hiểm, người xem có nên an bài đưa hai người đi đến một nơi an toàn hơn không?”

“Không cần.” Hoắc Dực lắc đầu, hai người mà hẳn coi trọng yêu thương nhất, sao hẳn có thể để cho bọn họ gặp nguy hiểm được? “Trong khoảng thời gian này ta vẫn ở bên cạnh nàng và Hi Nhi, việc phòng vệ xung quanh phủ thái tử đã giao cho Lý Thần tướng quân rồi.”

“Lý tướng quân?” Tống Cảnh Ngưỡng khẽ kinh ngạc, “Cái người cả ngày không đánh nổi quả rằm kia là người của chúng ta sao?” (=.= Chắc ý anh là cả ngày không nói một câu nào =.=)

Hoắc Dực lạnh lùng nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, dọa cho Tống Cảnh Ngưỡng phải sợ hãi cúi đầu, không cần thận lại dùng sai từ trước mặt điện hạ rồi. “Thuộc hạ ăn nói thô lỗ, có lỗi với điện hạ.”

Hà Tất Kỳ thờ ơ nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, khóe miệng không dễ dàng gì mà nở một nụ cười nhạt.

Nói đến Lâm Tam Tư, Hoắc Dực liền nhớ tới việc nàng từng nhờ cậy hẳn, liền nói với Tống Cảnh Ngưỡng: “Đã thu xếp ổn thỏa cho Ninh vương phi chưa?”

“Hồi điện hạ, đã thu xếp ổn thỏa rồi, Ninh vương phi hi vọng có thể sống yên ổn thanh tĩnh một chút, thuộc hạ đã sai người đưa nàng ta rời khỏi Ninh vương phủ, đến sống ở một ngôi chùa của Nam Dạ quốc.” Dừng một chút, Hà Tất Kỳ lại nói: “Ninh vương phủ đang rối loạn, chính bản thân Ninh vương cũng khó bảo toàn được cho mình, cho nên cũng không ngăn cản chuyện Ninh vương phi nói muốn vào chùa ở.”

Hoắc Dực gật đầu, lông mày giãn ra, liếc mắt nhìn Hà Tất Kỳ, giơ tay nói: “Lấy ra đây.”

Hà Tất Kỳ lúc này mới nhớ ra, lúc xuất cung thái hậu có đưa cho hẳn một kim thiếp (giấy vàng), bảo hẳn giao lại cho Hoắc Dực, vừa rồi vì lo bàn mưu sự nên đã quên mất. Hà Tất Kỳ lập tức lấy kim thiếp từ trong ngực ra, cầm bằng hai tay đưa cho Hoắc Dực.

Hoắc Dực mở kim thiếp ra, chức danh ban cho Lâm Tam Tư lập tức hiện ra ngay trước mắt.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Hoắc Dực mở ra xem, quả nhiên thấy trong đó ghi hai chữ Lương Đễ, đôi môi mỏng không khỏi mím lại, vẻ mặt lạnh nhạt, thật đúng là chỉ có hoàng tử mẫu là người hiểu hẩn nhất.

Lương đễ là cấp bậc đứng thứ ba, Hoắc Dực tuy muốn Lâm Tam Tư làm thái tử phi, nhưng với tình hình lúc này thì vẫn chưa thể phong nàng làm thái tử phi được, vì nếu làm lớn quá thì sẽ gây ra nhiều phiền toái không đáng có. Vì muốn bảo vệ nàng chu toàn, nên hẩn đành phải lựa chọn chức phong lương đễ, tuy nhiên chuyện này cũng không ảnh hưởng gì cả, dù sao trong lòng hẩn người có thể trở thành thái tử phi chỉ có duy nhất Lâm Tam Tư mà thôi.

Hoắc Dực chậm rãi gập kim thiếp vào, ánh mắt sâu thẳm nhìn không thấu, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt lại lóe lên một tia sáng kinh người. Hà Tất Kỳ nghiêm trang đứng một bên, Tổng Cảnh Ngưỡng tuy tò mò nhưng cũng chỉ liếc qua chứ không dám trắng trợn nhìn. Nhưng vị trí hẩn đang đứng hơi lệch nên chỉ liếc được một góc giấy, không nhìn ra nội dung ghi bên trong là gì.

Cho dù là vậy thì Hoắc Dực vẫn phát hiện ra, khẽ ngược mắt nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, bắt gặp ánh mắt né tránh của hẩn, Hoắc Dực liền nhàn nhạt nói: “Tính tình hay tò mò của người phải nên sửa lại đi.”

Hà Tất Kỳ nghe thế liền đưa mắt nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, chỉ cười mà không nói.

Tổng Cảnh Ngưỡng thấy Hà Tất Kỳ không những không nói đỡ cho hắn mà lại còn hả hê cười cợt, liền oán giận trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại không dám làm quá trước Hoắc Dực đang uy nghiêm, gãi gãi tóc nói: “Điện hạ, nhìn biểu hiện của người thì xem ra là chuyện vui rồi, điện hạ nói cho thuộc hạ nghe đi, thái hậu nương nương viết gì trong đó vậy?”

Hoắc Dực liếc nhìn, sự dẹt dẹt nơi khóe mắt không dễ dàng gì mà lộ ra ngoài, chỉ có giọng nói là vẫn lạnh lùng như trước: “Nhiều chuyện.”

Tổng Cảnh Ngưỡng chớp chớp mắt, nghĩ thầm: Mới nói thế mà đã nhiều ư?

Hoắc Dực đột nhiên xoay người, đưa mắt nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, nói: “Hoa mai trong Mai Uyển sắp nở rồi phải không?”

Tổng Cảnh Ngưỡng mặc dù rất yêu thích hoa cỏ, nhưng nghe Hoắc Dực hỏi bất chợt thì cũng hơi giật mình, một lát sau mới đáp: “Hồi điện hạ, thời tiết khá ổn định, xem ra chỉ mấy ngày nữa là hoa nở rồi.”

“Được, người ở lại qua Mai Uyển xem một chút rồi tính toán thời gian chuẩn cho ta.” Mật thất tuy không lớn, nhưng bởi vì ít đồ đạc nên có phần trống trải, “Tam Tư thích hoa mai, nghi lễ sẽ được tổ chức ở Mai Uyển.”

Tổng Cảnh Ngưỡng cùng Hà Tất Kỳ đưa mắt nhìn nhau, nét mặt đều vô cùng kinh ngạc, dạo này làm gì có chuyện gì quan trọng mà phải tổ chức nghi lễ? Nhìn biểu hiện của điện hạ thì không phải là đang thương tiếc, hẳn là không có liên quan đến hoàng hậu, vậy rốt cục là muốn làm gì đây? “Điện hạ, nghi lễ gì vậy?”

Hoắc Dực cũng không giấu diếm gì hai người đã luôn theo hắn từ nhỏ này, nói: “Hoàng tổ mẫu mới ban cho Tam Tư một danh phận.”

Lời của Hoắc Dực không rõ ràng, nên làm hai người còn lại bên trong phòng hiểu lầm ý hắn.

Hà Tất Kỳ nghe vậy thì cũng mừng, dù sao điện hạ cũng thương yêu Lâm tiểu thư như vậy, trong phủ lại không có phi tần nào khác, huống hồ Lâm tiểu thư còn mới sinh hạ tiểu công tử, phong phi cũng là chuyện sớm muộn, không có gì phải kinh ngạc. Hãn khom lưng chấp tay hướng Hoắc Dực nói: “Chúc mừng điện hạ.”

Còn Tổng Cảnh Ngưỡng thì tính tình vốn hoạt bát, nghe Hoắc Dực nói xong liền bắt đầu suy nghĩ, Mai Uyển quá nhỏ, mà chuyện phong phi lại quan trọng, sao có thể chỉ tổ chức ở Mai Uyển được! Đáng lẽ phải bao cả phố Trường An, cho toàn bộ dân chúng đều được ăn mừng mới phải! “Điện hạ, Mai Uyển có hơi nhỏ quá không?”

Hoắc Dực lườm Tổng Cảnh Ngưỡng, không lên tiếng, ý tứ rất rõ ràng, đó là làm sao, Mai Uyển của ta nhỏ quá à? Vậy người định làm lớn bao nhiêu?

Tổng Cảnh Ngưỡng cười khà khà nói: “Điện hạ, Lâm tiểu thư đối xử với bọn thuộc hạ không tồi, thuộc hạ nguyện ý giúp điện hạ an bài nghi lễ phong phi...”

Còn chưa nói xong thì đã bị ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo của Hoắc Dực chặn lại.

Tổng Cảnh Ngưỡng nuốt nước miếng, lau mồ hôi lạnh trên trán, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn hơi lắp bắp: “...Điện hạ, ừm, thuộc hạ có phải đã...nói sai rồi không?”

Hoắc Dực lạnh lùng liếc nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, nói: “Ai nói với người là nghi lễ phong phi?”

Tổng Cảnh Ngưỡng ngơ ngác, sau lưng mơ hồ cảm thấy ớn lạnh, vừa cười vừa lúng túng nói: “Vừa rồi điện hạ không phải mới nói là thái hậu nương nương ban cho Lâm tiểu thư một danh phận sao?”

Vừa mới dứt lời thì đến chính hần cũng còn không dám tin: “Lâm tiểu thư...Không phải là thái tử phi ư?” Giọng nói nhỏ đến mức hần cũng sắp không nghe thấy.

Gương mặt vốn lạnh như băng của Hoắc Dực lúc này càng thêm thâm trầm đáng sợ hơn, trách mắng: “Tổng thị vệ, nếu ta không nghe lầm...thì ý của ngươi là, nếu Nam Dạ quốc mà sắc phong thái tử phi thì nghi thức sẽ làm ở phủ thái tử sao?”

Tổng Cảnh Ngưỡng lúc này mới bình tĩnh suy nghĩ lại một chút, chuyện phong phi là đại sự, đương nhiên phải được tổ chức ở Triều Dương điện chứ không phải ở phủ thái tử.

Tổng Cảnh Ngưỡng ngẩng đầu lên, tạo một góc bốn lăm độ nhìn về Hoắc Dực, dáng vẻ ảo não này thật sự khiến cho người ta nhìn vào mà tức giận. “Thuộc hạ xin lỗi, điện hạ, vừa rồi thuộc hạ hưng phấn quá nên nói mà không suy nghĩ kĩ.”

Hoắc Dực lại nói: “Ngươi hưng phấn cái gì?”

Tổng Cảnh Ngưỡng cúi đầu, dùng ngón tay hung hăng bấm lên đùi mình, may là đầu óc hần linh hoạt nên đã cứu được mình trong lúc mấu chốt: “Thuộc hạ mừng cho điện hạ.”

Hoắc Dực lúc này mới hài lòng gật đầu: “Bằng chứng Lâm đại nhân phạm tội chất cao như núi, trước mắt ta không thể rửa tội cho ông ấy, cho nên cũng không thể đưa Tam Tư ra phía đầu sóng ngọn gió được, đứng càng cao thì ngã càng đau, nàng sẽ không chịu đựng nổi. Ý của hoàng tổ mẫu cũng chính là ý của ta, chức danh lương đẽ, tuy cấp bậc không cao, nhưng có thể tạm thời bảo vệ cho nàng. Tất nhiên ta luôn cảm thấy hổ thẹn với nàng về chuyện này, ta sẽ bù đắp cho nàng xứng đáng. Rồi sẽ có một ngày, ta nắm tay nàng, cùng nhau nhìn ngắm giang sơn.”

Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng tuy đi theo Hoắc Dực từ nhỏ, nhưng chưa bao giờ Hoắc Dực bộc lộ tâm tình cho bọn họ nghe. Tống Cảnh Ngưỡng nghe mà xúc động muốn khóc, quay sang thấy gương mặt cứng nhắc của Hà Tất Kỳ cũng đã buông lỏng, trong lòng không khỏi cảm thán một phen.

Hoắc Dực dừng một chút rồi lại nói: “Người theo dõi hai phủ Lương Ninh đã an bài ổn thỏa rồi, ngày mai người thay ta giải quyết tốt chuyện này luôn đi.”

Tống Cảnh Ngưỡng tất nhiên sẽ không cự tuyệt, lập tức nắm tay thành quyền, nói: “Thuộc hạ tuân lệnh, nhất định không để cho điện hạ và Lâm tiểu thư...à, Lâm lương để thất vọng.”

Hoắc Dực gật đầu, lại nói với Hà Tất Kỳ: “Người tới trường Đông thị đón Lâm Tuyên vào phủ đi.”

“Điện hạ, đó là trường của thái phó đó.”

Hà Tất Kỳ trong lòng kinh ngạc, không sợ hãi mới là lạ. Tống Cảnh Ngưỡng thấy tướng mạo của Hà Tất Kỳ rất giống điện hạ, nhất cử nhất động hay ánh mắt cũng cực kỳ giống, càng thêm hâm mộ và ghen tức hơn, hâm mộ vì Hà Tất Kỳ có thể học được tính cách của điện hạ, ghen tức vì hắn chỉ học một mình mà không dạy hắn học với.

Hoắc Dực sao mà không biết đó là ngôi trường của lão sư đã từng dạy hắn tên Đông Bác chứ, từ khi hắn còn nhỏ, thái phó đều đặn ngày ba bữa đến dặn dò và giám sát hắn học hành, cũng may là năng lực tự giác của hắn mạnh. Người ta hay đồn đại là thái phó Đông Bác là một lão sư nghiêm khắc, nhưng chẳng qua chỉ là nói linh tinh thôi, mấy phương thức trừng phạt khác người của hắn chẳng bao giờ được phát huy với Hoắc Dực, vì thế mà Đông Bác vẫn luôn yên tâm về hắn.

Hai người một nghiêm nghị một lạnh lùng như băng, quan hệ cũng khá tốt, về sau Đồng Bác tuyên bố thoái vị, tự mình mở một lớp học, chiêu mộ các học trò, hàm vị thái phó cũng không phải hư danh, Đồng Bác mới mở lớp một năm mà danh tiếng đã được lan truyền rộng rãi, cộng thêm việc ông từng là thái phó nên những học trò đến ghi danh xếp hàng dài không có điểm dừng. Nếu không có Hoắc Dực tự mình mở miệng đề nghị thì có lẽ hẳn sẽ không nhận Lâm Tuyên, cũng may là Lâm Tuyên rất có khiếu học tập, càng lúc càng trở nên xuất chúng hơn đám bạn.

Chỉ có điều là tính tình của Đồng Bác rất ngang ngược, không thích học trò xin nghỉ học, nếu giờ mà đón Lâm Tuyên đi thì e là sẽ khiến vị thái phó này tức giận, huống hồ Đồng lão sư còn rất yêu mến Lâm Tuyên, sao có thể cứ muốn đưa đi là đưa đi ngay được.

Hoắc Dực tuy không sợ người này, nhưng cũng không muốn hấn tức giận, dù sao thì Đồng Bác cũng có mối quan hệ khá tốt với thái thượng hoàng đã qua đời, cho nên Hoắc Dực rất tôn kính hẳn. Nói: “Lâm Tuyên là cậu của Hi Nhi, ngày Hi Nhi đầy tháng thì Lâm Tuyên phải có mặt, cứ lấy lý do này đi.”

Tống Cảnh Ngưỡng cười trộm, lý do này cũng quá gượng ép rồi, cả hai đều là hài tử, nào có quy định gì là phải có mặt hay không, còn không bằng nói thẳng là bởi vì mẫu thân của tiểu công tử rất nhớ và muốn gặp đệ đệ đi cho rồi! Ai mà không biết là thái tử điện hạ sủng ái thế tử của mình đến mức nào cơ chứ!

Hà Tất Kỳ sắc mặt càng trầm hơn, còn chừng mười ngày nữa mới đến ngày tiểu công tử đầy tháng, nếu hẳn nói như thế với thái phó thì chắc là lão tiên sinh kia sẽ dựng râu trợn mắt với hẳn mất! Hẳn bèn lên tiếng thương lượng: “...Điện hạ, không phải vẫn còn lâu mới đến ngày đầy tháng của tiểu công tử sao?”

Hoắc Dực cũng cảm thấy lâu, nhưng nghĩ đến ánh mắt chờ mong của nàng khi rúc vào trong ngực hắn, hắn lại không có cách nào cự tuyệt.

Hoắc Dực chấp tay sau lưng, hỏi ngược lại: “Lâu sao?” Ngữ điệu trầm lắng như sắp mất kiên nhẫn.

Hà Tất Kỳ nghe ra được sự nôn nóng trong giọng nói của Hoắc Dực, liền đáp: “Sáng sớm ngày mai, đợi trường mở cửa, thuộc hạ sẽ đến đón Lâm Tuyên.”

Hoắc Dực xử lý ổn thỏa xong mấy chuyện, liền thông thả đi đến phía trước, nói: “Đêm khuya rồi, các người trở về đi.”

Hà Tất Kỳ lách người đi lên, đưa tay ấn một cái lên vách tường, cửa mật thất chậm rãi mở ra, sau đó lại lui về đứng cùng Tổng Cảnh Ngưỡng, khom lưng mời Hoắc Dực đi trước.

***

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Tam Tư tỉnh lại thì phát hiện bên cạnh không có ai, đưa tay sờ vào, trên giường vẫn còn ấm, xem ra Hoắc Dực chỉ vừa mới rời giường.

Lý tẩu đúng lúc bưng nước ấm vào thì thấy Lâm Tam Tư tỉnh, liền nói: “Hôm nay thời tiết rất đẹp, điện hạ đã bế tiểu công tử ra ngoài phơi nắng rồi, Phục Linh cũng đi theo hầu hạ, nô tỳ ước chừng thời gian, đoán người đã tỉnh rồi nên liền vào đây.”

Lâm Tam Tư vừa nghe thấy Hoắc Dực bế Hi Nhi ra ngoài thì còn có chút không yên tâm, lại nghe Phục Linh cũng đi theo thì mới không lo lắng nữa, Phục Linh làm việc luôn cẩn thận, sẽ không để xảy ra chuyện gì.

Lâm Tam Tư cười nói: “Làm phiền Lý tẩu rồi.”

Lý tẩu vắt khăn đưa tới, cười nói: “Người còn khách khí với nô tỳ làm gì, nô tỳ có thể ở đây hầu hạ thì đã là phúc khí tu luyện mấy đời của nô tỳ rồi!”

Lâm Tam Tư nhận lấy khăn nóng, lúc quay đầu liền thấy chỗ tóc mai của Lý tẩu đã có mấy sợi bạc, trong lòng có hơi trùng xuống, yên lặng ngồi lau mặt.

“Lý tẩu, người đi theo ta.” Lâm Tam Tư lau sạch mặt rồi đi tới bàn trang điểm, đưa tay lấy từ trong hộc tủ ra một cái hộp gấm, bên trong là đủ các loại trang sức trân quý, đều là Hoắc Dực tặng cho nàng. Từ khi mới đến đây, nàng chẳng có đồng nào cả, ngay cả mấy bộ y phục tử tế cũng không, lại không ngờ bây giờ lại có nhiều món đồ quý như vậy, nhét đầy cả một hộp gấm. Thật ra thì nàng không có hứng thú mấy với đồ trang sức, Hoắc Dực cho thì nàng cứ tiện tay để vào hộp luôn. Hiện tại thứ đồ mà nàng hay dùng chỉ có chiếc vòng ngọc là thứ mà Hoắc Dực lần đầu tiên tặng cho nàng, bởi vì nàng biết chiếc vòng ngọc này là thứ rất có ý nghĩa với Hoắc Dực.

“Lý tẩu, những món trang sức này ta không dùng đến, để ở đây cũng lãng phí, người cầm lấy một ít đi, đem bán lấy chút tiền tiêu cũng được.”

Lý tẩu còn đang không hiểu tại sao Lâm cô nương lại đưa nàng đi xem trang sức, bây giờ lại nghe Lâm cô nương nói vậy thì không khỏi vô cùng kinh ngạc, vội vàng lắc đầu xua tay: “Lâm cô nương, những thứ này nô tỳ không thể nhận, đều là điện hạ ban thưởng cho người, nô tỳ không lấy đâu, với lại ở trong phủ nô tỳ được ăn ngon mặc đẹp đã là tốt lắm rồi, nhận những thứ này làm gì chứ?”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì cũng không cố khuyên nữa, chỉ nhẹ nhàng cười một cái rồi đặt hộp gấm xuống bàn, nhìn trên bàn thấy mấy món ăn sáng, nàng hỏi: “Lý tẩu, sao sáng nay lại làm nhiều món ngon vậy!”

Lý tẩu còn đang lo là mình nói quá thẳng thắn làm Lâm cô nương không vui, đang nghĩ xem phải giải thích thế nào thì bỗng nghe thấy nàng hỏi, trong lòng biết là nàng không tức giận, liền cười đáp: “Nô tỳ cũng chỉ nấu mấy món mà nô tỳ quen thuộc nhất thôi.”

Lâm Tam Tư ngồi xuống ăn vài miếng sủi cảo chiên, lại hồ hững hỏi: “Cái người hôm nọ vào phủ tìm Lý tẩu đó, là người thân của Lý tẩu sao?”

Lý tẩu nghe vậy liền hơi đỏ mặt, không khỏi cúi đầu nói: “Không lừa gạt Lâm cô nương, ở quê nô tỳ hầu như không còn người thân nào cả, vị kia là một người cùng thôn với nô tỳ, cũng coi như có thân quen. Không hiểu hẳn làm sao mà hỏi thăm ra được là nô tỳ làm người hầu ở phủ thái tử, liền muốn tới nhờ vả nô tỳ.”

Lâm Tam Tư tiếp tục vừa ăn vừa hỏi: “Là tới nhờ vả Lý tẩu hay là tới tìm Lý tẩu để xin bạc?”

Lý tẩu nghe Lâm Tam Tư hỏi vậy thì cũng nhận ra là nàng đã biết được đại khái rồi, nên cũng không dấu giếm nữa mà nói ra hết. “Nói ra chỉ sợ Lâm cô nương chê cười, nô tỳ từ nhỏ đã không có cha mẹ ruột mà được người khác nhận nuôi, dưỡng phụ dưỡng mẫu và nữ nhi của bọn họ là Ny nhi đối xử với nô tỳ rất tốt, ngay cả khi nghèo khổ nhất, đến gạo cũng không có mà ăn, bọn họ cũng tình nguyện bán Đại Ny đi để đổi lấy chút bạc chứ không bán nô tỳ. Đại Ny bị bán cho Vương Đồng cùng thôn làm vợ, cuộc sống không thoải mái gì. Vương Đồng ham mê cờ bạc rượu chè, thường xuyên đi đánh bạc, về nhà say rượu thì đánh đập Đại Ny, nói Đại Ny không có tướng vợ ông phu.”

Lý tẩu nói tới đây, liền lặng lẽ quay đi lau nước mắt, nói: “Lúc dưỡng phụ dưỡng mẫu lâm chung, người mà họ nhớ thương nhất chính là Đại Ny, dặn dò nô tỳ giúp đỡ quan tâm đến nàng.”

Lâm Tam Tư ăn thêm vài miếng rồi đặt đũa xuống, khẽ nhíu mày nói: “Cho nên, người tới tìm Lý tẩu chính là tên Vương Đồng kia sao?”

Lý tẩu gật đầu, thở dài nói: “Mấy năm nay tất cả số bạc nô tỳ có đều đưa cho hã, hi vọng hã có thể đối xử với Đại Ny tốt hơn một chút, dù sao cũng là nô tỳ thiếu nợ Đại Ny, nếu không có thêm nô tỳ thì dưỡng phụ dưỡng mẫu cũng không đến mức bị đói khổ, Đại Ny cũng sẽ không bị bán làm vợ cho người ta, không bị rơi vào tình trạng khốn khó như bây giờ.”

“Chuyện này cũng không thể trách Lý tẩu được.” Lâm Tam Tư nhẹ nhàng lắc đầu, nữ nhi cố đại địa vị thấp, Đại Ny bị chồng đối xử tệ bạc cũng chỉ biết nén giận. “Nhưng hã ham mê bài bạc như vậy, khác nào động không đậy, Lý tẩu có thể nuôi hã cả đời không?”

Lý tẩu cười khổ nói: “Không làm thế thì biết thế nào, nhìn hã hành hạ Đại Ny, còn cả đứa con nữa, nô tỳ không thể mặc kệ được, sẽ cố gắng giúp hai mẹ con Đại Ny cả đời.”

“Lý tẩu, nếu người thật sự muốn cứu Đại Ny và cứu chính bản thân mình, thì phải nghe theo ta.”

Lý tẩu ngờ vực lắng nghe.

“Một người tham lam thành tính như vậy, Lý tẩu chỉ cần cho hã thứ hã cần thì cái gì hã cũng sẽ đáp ứng.” Lâm Tam Tư cười nói, đứng lên đi tới trước bàn trang điểm cầm hộp gấm kia lên. “Lý tẩu hãy cầm chút đồ trang sức này đi bán lấy tiền, sau đó chuộc Đại Ny từ chỗ Vương Đồng ra, tìm cho Đại Ny một chỗ ở tốt, để Đại Ny và con trai nàng sống yên ổn, từ đó Lý tẩu cũng sẽ không bị Vương Đồng quấy rầy nữa.”

Lý tẩu giống như bắt được cây cứu sinh, lòng tràn đầy hi vọng, nhưng cũng có chút do dự, nói: “Liệu làm thế có ổn không?”

Lâm Tam Tư hít cảm lên, đường nét duyên dáng và làn da căng bóng trông tươi trẻ rạng rỡ động lòng người. “Sao lại không ổn? Lý tẩu cũng từng chạy trốn khỏi trượng phu, thì Đại Ny cũng có thể thoát ra khỏi nơi của tên Vương Đồng kia, chỉ cần chúng ta nguyện ý giúp đỡ nàng.”

“Vương Đồng lòng dạ hẹp hòi, nô tỳ thấy hắn không dễ bị gạt đâu.”

“Chúng ta đâu có lừa hắn, nếu hắn không đồng ý thì chúng ta lại tiếp tục tăng tiền chuộc, chỉ cần thêm bạc là hắn sẽ không cự tuyệt, với cả nếu hắn ta cứ cố chấp thì có thể để Tống thị vệ dọa nạt hắn một chút, còn sợ hắn sẽ không đáp ứng sao.”

Lý tẩu gật đầu: “Được, nhưng nô tỳ vẫn không thể bán đồ trang sức của người được, trong người nô tỳ vẫn còn chút bạc.”

“Nếu Vương Đồng biết Lý tẩu làm việc trong phủ thái tử thì hắn còn dám tới đây tìm nữa, chỉ chút ít bạc thì không thể đuổi được hắn đâu, mấy thứ trang sức này nếu để trong hộp mãi thì cũng chẳng có tác dụng gì, lấy nó để giúp đỡ Ny nhi thì nó mới có ích lợi, cứ coi như là làm công đức.”

Lâm Tam Tư càng nói càng hưng phấn, giống như khi còn đang ở Lâm phủ, nàng thường xuyên cùng Bách Hợp và Phục Linh làm mấy chuyện nghịch ngợm để bị cha mẹ mắng, có đôi khi có thể giúp đỡ người khác, có lúc lại chữa tốt thành xấu hại đến người ta, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy mọi thứ trôi qua lâu quá rồi. “Lý tẩu thấy có đúng không?”

“Chuyện này...”

“Lý tẩu, người đừng do dự nữa.”

Lý tẩu cũng chịu không nổi sự dây dưa của Vương Đồng nữa rồi, liền cắn răng dậm chân nói: “Được, nô tỳ nghe theo Lâm cô nương.”

“Trước tiên người hãy đi tìm Vương Đồng nói chuyện với hắn, hỏi xem cần bao nhiêu tiền thì hắn mới chịu chấp thuận chuyện này, như vậy chúng ta mới chuẩn bị tốt được. Lúc trở lại người phải nhờ thầy đồ viết cho mấy chữ, giấy trắng mực đen rõ ràng, cho dù tương lai Vương Đồng có hối hận thì còn có cái để báo cho nha môn, không việc gì phải sợ hắn.”

Lý tẩu cực kỳ vui mừng, nghe Lâm cô nương nói đến nha môn mà chẳng thấy sợ hãi gì, thái tử điện hạ không phải còn to hơn cả nha môn đó sao! “Lâm cô nương suy nghĩ thật thấu đáo, nô tỳ sẽ đi gặp Vương Đồng ngay.”

Lâm Tam Tư do dự một chút rồi mới nói: “Chuyện của Phục Linh lần trước cũng có phần giống với Đại Ny, nếu nhờ điện hạ giúp thì sẽ không đến mức phải làm nhiều bước như vậy, nhưng mà ta không muốn làm phiền điện hạ thêm nữa, chuyện chúng ta có thể tự làm thì chúng ta sẽ làm, ta không muốn điện hạ phải tham gia vào mấy chuyện này. Lý tẩu, người có trách ta không?”

Lý tẩu lắc đầu, nghiêm túc nói: “Lâm cô nương, sao nô tỳ có thể trách người được? Nếu không có người nghĩ cách giúp thì nô tỳ cả đời này vẫn sẽ bị Vương Đồng quấy rối, nô tỳ đã hầu hạ thái tử nhiều năm, cũng biết điện hạ là người làm đại sự, nô tỳ cũng giống người, hi vọng điện hạ có thể tập trung đạt được nghiệp lớn.”

Lâm Tam Tư dịu dàng cười nói: “Được, vậy Lý tẩu đi đi.”

***

Sau khi Lý tẩu rời đi, Lâm Tam Tư ngồi trong phòng chờ một lúc, nhưng mãi không thấy Hoắc Dực và Hi Nhi trở lại, liền bắt đầu luôn kế hoạch mà đêm qua mới nghĩ ra. Nàng bảo Bách Hợp lấy giấy và bút mực đến, hai người cắt giấy thành hai phần lớn nhỏ, đánh số lên mỗi tờ, sau đó dần dần xếp lại thành một cuốn dày, cuối cùng di chuyển cái bàn đến một nơi khuất gió, Lâm Tam Tư bắt đầu ngồi vào bàn viết lách.

Bách Hợp không biết chữ, chỉ đứng bên cạnh hầu hạ Lâm Tam Tư mài mực, thỉnh thoảng lại giúp nàng vuốt lại nếp nhăn trên giấy. Cứ thế, một buổi trưa yên tĩnh đẹp trời trôi qua rất nhanh, chỉ chốc lát Lâm Tam Tư đã viết được vài trang giấy rồi.

Lâm Tam Tư cúi đầu viết được một lát rồi lại dừng lại suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu nói: “Bách Hợp, em còn nhớ là mấy hôm trước ta đã kể chuyện gì cho Hi Nhi nghe không? Sao tự dưng ta lại không nhớ ra nhỉ?”

“Nô tỳ không biết tiểu thư kể chuyện gì, chỉ nhớ là tiểu thư có nhắc đến hoàng tử công chúa, mấy người lùn, à còn có con ếch với hoàng tử gì đó nữa.”

Lâm Tam Tư hai mắt sáng lên: “Đúng rồi đúng rồi, công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn, với chuyện hoàng tử ếch nữa, sao ta lại quên mất chứ! Còn gì nữa không?”

“Không nhớ nữa.” Bách Hợp thật thà lắc đầu, nàng nhớ được nhiều như vậy đã là giỏi lắm rồi, nàng làm sao mà biết là con ếch với hoàng tử lại có thể trở thành truyện cổ tích chứ! Bách Hợp nghiêng đầu nhìn vào giấy, tuy không hiểu nhưng cũng cảm thấy mấy chữ nhỏ nhỏ kia nhìn rất đẹp, không khỏi lên tiếng hỏi: “Tiểu thư, người đang viết gì thế?”

Lâm Tam Tư không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ mỉm cười, nghĩ lại mấy câu mở đầu Hoắc Dực kể đêm qua, nàng thật không biết nên khóc hay nên cười, vốn muốn để chàng đọc truyện cổ tích cho Hi Nhi ngủ, thế mà chàng lại đi kể chuyện ma. “Ta muốn viết ra mấy truyện mà ta biết, sau đó đưa cho điện hạ để chàng kể cho Hi Nhi nghe.”

Bách Hợp chu miệng, khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ điện hạ không biết chuyện nào để kể sao ạ?”

Lâm Tam Tư lắc đầu nói: “Biết mà như là không biết, ta thấy nếu còn cho điện hạ kể mấy chuyện đó, Hi Nhi mà không điên thì chính ta sẽ phát

điên lên mất. Chuyện của điện hạ thật sự quá quá quá mức đặc sắc rồi, giờ nghĩ lại mà ta vẫn còn dựng tóc gáy lên đây này!”

Lâm Tam Tư chỉ chăm chú cắm đầu viết lách, không hề chú ý tới là trong phòng đã có thêm người, cũng không để ý đến cái nháy mắt của Bách Hợp, đến khi mãi lâu sau không nghe thấy tiếng đáp lại, nàng mới ngẩng đầu lên nhìn, thấy Bách Hợp đã đi mất từ lúc nào.

Chỉ có Hoắc Dực là đang nhìn nàng hờ hững cười, ánh mắt sâu thẳm phản chiếu gương mặt có phần lúng túng của nàng lúc này.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Hoắc Dực không biết từ lúc nào đã đứng bên trong nhà, ánh nắng rực rỡ chiếu lên gương mặt khiến dung mạo anh tuấn của hắn trở nên nhu hòa hơn, cái cằm cao ngạo khẽ nâng lên, ánh mắt lộ ra khí phách không ai sánh nổi.

Lâm Tam Tư lại bị phản ứng chậm, cũng biết lời mình vừa nói đã bị Hoắc Dực nghe hết, cho nên ánh mắt của hắn mới trầm xuống như vậy, nghĩ hay là vòng sang nói chuyện khác xem sao, coi như là nàng đã quên hết là mình vừa nói cái gì rồi.

Lâm Tam Tư đặt bút lông xuống, đứng lên giả bộ nhìn xung quanh Hoắc Dực: “Điện hạ, chàng về rồi à, Hi Nhi đâu? Sao không thấy Hi Nhi?”

Hoắc Dực làm như không thèm để ý, phối hợp cởi áo choàng ra, lộ ra trường sam và áo lót lông màu lam bên trong, ngang hông có đeo ngọc bội.

Lâm Tam Tư biết mình nói sai rồi, thấy thế liền vội vàng nhận lấy áo choàng, giúp hắn treo lên, vừa quay người lại thì nghe thấy hắn nói: “Con ngủ rồi.”

Lâm Tam Tư thuận theo nói: “Bây giờ mới buổi trưa mà, sao hôm nay Hi Nhi lại ngủ sớm vậy nhỉ!”

Hoắc Dực dùng ánh mắt sâu kín nhìn Lâm Tam Tư, hờ hững nói: “Ta kể chuyện xưa, Hi Nhi nghe rồi ngủ thiếp đi.”

Lâm Tam Tư đang treo áo, nghe vậy thì lập tức cứng đờ cả người.

“...”

Điện hạ cứ đưa Hi Nhi đi chơi thôi không được sao! Còn kể chuyện ma cho con nghe làm gì chứ?

Hoắc Dực nói xong liền ngồi xuống ghế, tâm trạng vui vẻ nhìn Lâm Tam Tư, quan sát phản ứng của nàng, không quên nói một câu: “Hi Nhi hình như rất thích nghe chuyện của ta, tối nay ta sẽ tiếp tục kể, nàng đi nghỉ sớm đi.”

Lâm Tam Tư chậm chạp treo áo, sau đó cúi đầu bước từng bước nhỏ đến trước mặt Hoắc Dực, nàng cũng biết là mình trêu chọc đến Hoắc Dực rồi, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho nàng có cơ hội đổi chủ đề đâu, bất kể có nói thế nào thì cũng không thoát được bẫy của hắn.

Thôi, vẫn nên đầu hàng thì hơn.

“Điện hạ, vừa rồi ta không cố ý nói vậy đâu, cũng không có ý chối bỏ ý tốt của chàng, chuyện chàng kể rất hay, nhưng mà...” Lâm Tam Tư nhìn Hoắc Dực, nàng thật sự không gạt hắn, nàng rất nhát gan, sợ nhất là nghe người ta kể chuyện ma này nọ. “Hi Nhi còn quá nhỏ, không thích hợp để nghe chuyện này, với cả...” Lâm Tam Tư càng nói càng nhỏ, nhỏ đến mức tựa như chỉ có mình nàng nghe thấy. “Ta sợ.”

Hoắc Dực vốn chỉ muốn trêu chọc nàng thôi, chứ nàng nói gì thì hắn cũng sẽ không trách nàng, nhưng nghe nàng nói mấy câu, hắn lại chỉ để tâm đến hai chữ cuối cùng: Ta sợ.

Hoắc Dực nhìn nàng không giống như đang giả bộ, biết nàng thật sự sợ, trong lòng liền mềm lại, kéo nàng ôm vào trong ngực nói: “Nàng sợ sao không nói cho ta biết?”

“Ta sợ điện hạ cười ta.” Lâm Tam Tư nhớ lại hồi đi học, trong lớp chỉ cần có người bật phim kinh dị là nàng sẽ là người đầu tiên tránh đi không

xem, có lần không trốn được, liền cùng cả lớp xem hết một bộ phim ma, dọa nàng mấy đêm ngủ không ngon giấc, sau chuyện đó cả lớp ai cũng biết là nàng rất nhát gan.

Hoắc Dực nâng mặt nàng lên, ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng và đau lòng: “Ta sẽ không cười nàng.”

Thanh âm nhẹ nhàng truyền vào tai, êm dịu giống như tiếng đàn ghi ta vậy.

Lâm Tam Tư cúi đầu vào cổ Hoắc Dực, chậm rãi nhắm mắt lại, mỗi ngày thời gian yên bình nhất chính là khi ở cùng Hoắc Dực. Sau khi xuyên không rồi trải qua hai lần sống cuộc sống ở đây, nàng chỉ luôn mong sẽ gặp được một đức lang quân cả đời chỉ yêu một mình nàng là đủ, thật không ngờ lại yêu hãn vị thái tử đương triều này, không biết tương lai sẽ thế nào, chỉ biết là bây giờ nàng đang cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hoắc Dực tiện tay cầm lấy một tờ giấy, nhìn dòng chữ rất đẹp trên đó, hỏi: “Nàng viết gì vậy?”

Lâm Tam Tư rất tự tin với ý tưởng này của mình, nàng hoàn toàn không lo là Hoắc Dực sẽ lên tiếng phê bình, vì mấy truyện này nàng đều đọc trong sách ra chứ không phải tự mình thêu dệt. “Ta viết truyện để kể cho Hi Nhi nghe.”

“Vậy sao? Để ta đọc thử xem.”

Lâm Tam Tư quan sát vẻ mặt của Hoắc Dực, thử dò xét nói: “Điện hạ, người thông minh uyên bác như vậy, chỉ cần đọc qua là sẽ nhớ ngay, sau này chàng kể mấy chuyện thế này cho Hi Nhi nghe có được không?”

Hoắc Dực nghe vậy thì chỉ cười nhẹ mà không đáp, dường như cảm thấy rất hứng thú với mấy chữ viết trong giấy, một tay ôm Lâm Tam Tư, một tay lật giở mấy trang giấy. Xem xong, hãn không khỏi nhìn nàng nói: “Cái đầu

nhỏ của nàng toàn nghĩ cái gì vậy hả? Mấy truyện nàng viết ta chưa từng đọc qua, nên ta thật sự không hiểu rõ.” Ngử điệu tuy ngờ vực nhưng lại tràn đầy sự cứng chiều.

Lâm Tam Tư nhìn hẳn, cười nói: “Không phải có một câu nói là, đừng suy đoán tâm tư nữ nhân, đoán tới đoán lui cũng không ra đâu. Thế nên điện hạ không hiểu cũng là bình thường thôi, nếu cái gì mà chàng cũng biết thì còn gì là thú vị nữa.”

“Được, nghe theo nàng, ta không đoán nữa.” Hoắc Dực để giấy xuống, véo nhẹ chóp mũi nàng: “Ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Lâm Tam Tư nhìn lên hỏi: “Chuyện gì?”

Hoắc Dực từ trong tay áo lấy kim thiếp ra đưa cho Lâm Tam Tư: “Nàng mở ra xem đi.”

Lâm Tam Tư nhìn tấm thiếp vàng được làm rất tinh xảo, phía trên có khắc hình phượng hoàng và cây mẫu đơn rất sống động, những đồ vật được khắc hình phượng hoàng rất ít, nên vừa nhìn đã biết là thứ này không phải đồ bình thường rồi. “Cái gì mà thần bí vậy?”

Hoắc Dực không đáp, chỉ chăm chú nhìn Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư mở ra, lúc nhìn thấy tên của nàng cùng hai chữ lương đế, trong lòng không biết vì sao lại thấy hơi buồn. Nàng không có gia thế tốt, nên cũng chưa bao giờ dám mơ đến ngôi vị thái tử phi, nhưng trong tiềm thức nàng vẫn luôn cho rằng chỉ có thái tử và thái tử phi thì mới là phu thê, còn những quan hệ khác thì đều thuộc ngoài phạm vi phu thê, trắc phi cũng vậy, mà lương đế lại càng không.

Nhưng chút tủi thân đó cũng chỉ thoáng qua rất nhanh, Lâm Tam Tư tự biết thân biết phận, có thể được phong làm lương đế đã là quá vui rồi,

huống hồ trong phủ cũng chỉ có nàng và điện hạ thôi, cần gì phải để ý những chuyện khác chứ!

Lâm Tam Tư mỉm cười nói: “Điện hạ, vậy là từ nay về sau, ta chính là Lâm lương để sao?”

Phản ứng của Lâm Tam Tư không qua được mắt Hoắc Dực, hắn cũng đã từng tưởng tượng ra nét mặt buồn bã của nàng khi nàng nhìn thấy chữ viết trong tấm thiệp, nhưng lúc này khi thật sự nhìn thấy đôi mi thanh tú của nàng khẽ chau lại, trong nháy mắt hắn chỉ cảm thấy đau lòng đến mức không thể thở được.

Tuy vậy Hoắc Dực vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, một khi hắn chưa nắm giữ được đại cục thì hắn tuyệt đối sẽ không đẩy nàng ra nơi đầu sóng ngọn gió, dù hắn rất đau lòng, nhưng hắn vẫn muốn bảo vệ nàng chu toàn.

Hoắc Dực biết Tử Nghi cô cô năm xưa qua đời là do ngôi vị hoàng hậu, mà hiện giờ nguyên nhân khiến hoàng hậu mất mạng cũng giống như vậy. Ngôi vị hoàng hậu và thái tử phi tuy rất vinh quang, nhưng không chắc sẽ là vị trí an toàn nhất. Hiện tại hắn không thể kiểm soát được mọi tình huống không an toàn, nên hắn nhất định sẽ không đẩy Lâm Tam Tư vào nơi nguy hiểm.

Bởi vì, hắn không nỡ.

Vị trí đó, ngoài ánh hào quang ra thì toàn là đau khổ mệt mỏi, ngày ngày phải đối phó với mọi âm mưu lừa gạt, tranh đấu nội bộ, mấy chuyện này Tam Tư sẽ không chịu nổi, hắn chỉ muốn Tam Tư của hắn sẽ luôn được sống trong sự vui vẻ và hạnh phúc đến suốt đời này.

Hoắc Dực cầm tay nàng, đan chặt hai tay vào nhau, thâm tình nói: “Nàng là lương đống duy nhất của ta, người bên gối ta cũng vĩnh viễn chỉ có một mình nàng.”

Lâm Tam Tư nghe vậy, liền vòng tay ôm cổ Hoắc Dực, đón nhận ánh mắt hân, cười nói: “Lời của chàng cũng chính là lời của ta, cuộc đời này ta thật may mắn khi gặp được chàng.”

Hoắc Dực mỉm cười, cúi xuống hôn lên môi nàng.

***

Không biết người nào để lọt tin tức, nói ra chuyện Hoắc Dực sẽ cử hành nghi thức sắc phong cho Lâm lương đế, những người muốn nịnh bợ Hoắc Dực cả trong và ngoài kinh thành nghe được tin liền bắt đầu hành động, tranh nhau tới đưa lễ chúc mừng, từ sáng sớm đã xếp hàng ở phủ thái tử, bỗng dưng phủ thái tử đông như trẩy hội, vô cùng náo nhiệt.

Hoắc Dực cũng không muốn lảng tránh, tuy là lương đế, nhưng trong tim hân lại chính là thê tử, nên hân nhất định phải cử hành nghi thức, đối với mấy chuyện kia cũng chẳng thêm để tâm.

Đến ngày sắc phong, thái hậu nương nương cũng từ trong cung đến dự, dựa theo lệ cũ thì chỉ có nghi thức phong phi thì thái hậu mới có mặt, nếu chỉ là trắc phi hoặc lương đế thì thái hậu chỉ cần ban thánh chỉ tới là được, nhưng không ngờ lần này thái hậu lại đích thân đi tới phủ thái tử.

Kiệu của thái hậu vừa dừng ở đại môn phủ thái tử thì cánh cửa lập tức đóng rầm lại, để lại một đám người châu chực bên ngoài buồn bực không thôi, lễ vật đã sớm đưa vào phủ thái tử rồi, cũng không thấy thái tử cự tuyệt, thế mà bây giờ lại thế này là sao?

Ngăn cách bởi cánh cổng lớn là hai thế giới hoàn toàn khác biệt, người bên ngoài thì thấp thỏm, người bên trong lại vui vẻ hòa thuận.

Lâm Tam Tư chỉ mấy ngày nữa là hết tháng ở cũ, theo ý của nàng thì không cần phải cử hành nghi lễ gì cả, nếu muốn tổ chức thì cứ tổ chức cùng

ngày với ngày đầy tháng Hi Nhi là được, không cần phải tốn công làm thành hai lần!

Nhưng cuối cùng vẫn không thể thuyết phục được Hoắc Dực, không còn cách nào khác là ăn mặc trang điểm lộng lẫy để tham dự nghi lễ.

Phục Linh và Bách Hợp hầu hạ Lâm Tam Tư trang điểm thay y phục trong phòng, vừa sửa soạn xong thì Hoắc Dực đi vào, có thể nghe thấy cả tiếng nhạc náo nhiệt bên ngoài qua khe cửa.

Lâm Tam Tư theo bản năng nhìn Hi Nhi đang ngủ trong nôi, nhóc con này ngủ tốt thật, bên ngoài ồn ã thế mà Hi Nhi vẫn không bị quấy nhiễu chút nào.

Thấy Hoắc Dực đi vào, Phục Linh và Bách Hợp liền liếc mắt nhìn nhau rồi lui ra.

“Nàng thấy thế nào?” Hoắc Dực hôm nay ăn mặc rất nho nhã, y phục của hắn và Lâm Tam Tư đều do Cung sư phụ may từ một tháng trước, đường may và hoa văn đều là bậc nhất, mặc vào nhìn rất có phong thái. Hoắc Dực khẽ cúi xuống, nhìn Lâm Tam Tư trong gương, nói: “Theo như yêu cầu của nàng, ta đã chặn bọn họ bên ngoài cổng rồi.”

Lâm Tam Tư mở to hai mắt nói: “Thật sao? Điện hạ vẫn nên giải thích với bọn họ một chút chứ, là vì người trong phủ đủ nhiều rồi, thái hậu nương nương cũng tới, nếu bọn họ vào nữa thì đừng nói đến Mai Uyển, mà ngay cả phủ thái tử cũng không còn chỗ đứng mất.”

“Không cần.” Hoắc Dực lắc đầu, ánh mắt tràn đầy sự khinh thường. “Ta vẫn luôn như thế, nếu giải thích lại khiến cho người ta sinh nghi.”

Lâm Tam Tư nghĩ cũng phải, Hoắc Dực từ trước đến nay luôn lãnh khốc bá đạo, không thèm nói gì mà đóng luôn cổng lại, chặn mấy người kia ở bên ngoài, thế mới phù hợp với phong cách của hắn.

“Chuyện này cũng nên trách ta.” Lâm Tam Tư có phần tự trách, gần đây Hoắc Dực thường giao chuyện trong phủ cho nàng xử lý, vì chưa hết tháng ở cũ, không thể ra ngoài, nên hầu như chuyện trong phủ đều được báo cáo ở Thanh Lan Uyển, có Lý tẩu và Phục Linh giúp đỡ, nên Lâm Tam Tư giải quyết mọi chuyện cũng thuận buồm xuôi gió, chỉ duy nhất có chuyện này là nàng đã suy nghĩ không chu toàn.

“Không thì điện hạ tự mình mở tiệc chiêu đãi bọn họ đi, không thể để bọn họ mất hứng được, chúng ta làm vậy thì có phần không được thấu tình đạt lý cho lắm.”

Hoắc Dực đưa tay vuốt ve gương mặt mềm mại của Lâm Tam Tư, xúc cảm láng mịn khiến hăn khẽ run lên, cúi người ngửi hương thơm trên cơ thể nàng, nói: “Ta đã thu xếp xong rồi, một lúc nữa ta sẽ ra ngoài nói với bọn họ.”

Lâm Tam Tư cố ý vận vẹo tránh né Hoắc Dực, nói: “Điện hạ đã an bài ổn thỏa rồi mà không nói với ta một tiếng, hại ta phải lo lắng suy nghĩ.”

Hoắc Dực vươn tay kéo Lâm Tam Tư vào lòng, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, khiến nàng không thể thoát khỏi hăn, yêu chiều nói: “Như vậy nàng mới nhớ lâu, lần sau sẽ không quên nữa.”

“Được rồi, dù thế nào thì lời của điện hạ cũng luôn đúng nhất.” Lâm Tam Tư bỗng nghĩ tới một chuyện, liền nói: “Điện hạ, Hà đại nhân đã đi đón Tuyên Nhi chưa? Khi nào thì họ về?”

Hoắc Dực đáp: “Chắc sắp về rồi.”

“Đi từ cổng sau vào sao?”

Hoắc Dực nhướn mày: “Tiểu cữu tử (cậu em vợ) của ta sao lại phải đi cổng sau hả?”

Lâm Tam Tư thấy chuyện đó cũng bình thường, cổng nào mà chả là cổng, vấn đề là cổng trước còn có nhiều người đứng bên ngoài lắm!

“Nhưng cổng trước người ta đứng đầy ngoài đó mà!”

Hoắc Dực thản nhiên nói: “Ta sẽ bảo bọn họ rời đi.” Dứt lời liền buông Lâm Tam Tư ra, đi tới trước cửa thì dừng lại nói: “Chờ ta trở lại rồi cùng tới Mai Uyển.”

Lâm Tam Tư ngọt ngào cười đáp: “Được, ta biết rồi.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Hôm nay Đông Nhai cực kỳ lạnh, cũng may là vẫn có nắng, bên ngoài các quan viên mặc áo dày đứng đợi ở cửa phủ thái tử, thỉnh thoảng lại thấy có người giậm chân xuống đất, chà xát hai tay cho ấm nóng.

Đối với chuyện thái tử điện hạ tổ chức nghi thức nạp thiếp, mọi người ban đầu chỉ cho là điện hạ đang muốn lôi kéo các đại thần, bởi dù sao thì một thi thiếp được phong làm lương để thật sự không đáng phải cử hành nghi thức sắc phong, chỉ cần tuyên chỉ là được rồi.

Bây giờ thái tử làm vậy, nhất định là muốn mượn cơ hội để thương thảo với các đại thần, mượn hơi bọn họ, thế nhưng thời gian cứ chậm chậm trôi đi mà mãi không thấy thái tử ra tiếp đón bọn họ, như thế mấy vị đại thần này chẳng hề quan trọng gì đối với hãn, mà hãn cũng không bao giờ có ý muốn giao hảo với bọn họ.

Sự ngạo mạn lạnh lùng như vậy khiến cho người ta không hiểu lắm, nhưng cho dù có bị lạnh nhạt thì họ vẫn không có ý muốn rời khỏi, vì đây là cơ hội rất hiếm có để lấy lòng thái tử gia.

Hoắc Dực vừa bước ra Thanh Lan Uyển thì thấy Tổng Cảnh Ngưỡng đi nhanh về phía mình, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Hoắc Dực. Hãn vừa mới chạy từ Mai Uyển đến đây, mấy hôm nay luôn phải bận rộn ở Mai Uyển, nên lúc này trên người hãn vẫn còn lưu lại mùi hương thơm nhẹ của hoa mai. Tổng Cảnh Ngưỡng có vẻ rất để ý đến điều này, cứ giơ tay lên ngửi ngửi, lông mày khẽ nhíu lại, hãn ghét nhất cái mùi thơm kiểu này.

Hoắc Dực hờ hững liếc nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, nói: “Xong cả chưa?”

Tống Cảnh Ngưỡng lau mồ hôi, nói: “Hồi điện hạ, đã ổn cả rồi.” Dừng một chút lại oán trách nói: “Nếu Hà Tất Kỳ huynh mà để cho thuộc hạ đi cùng huynh ấy đến gặp Đồng lão tiên sinh thì chuyện đã không kéo dài lâu như vậy.”

Hoắc Dực nhẹ nhàng nói: “Đó là vì hắn thích trêu ghẹo người.”

Tống Cảnh Ngưỡng há to mồm, ánh mắt mê luyến nhìn Hoắc Dực, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ trong mắt điện hạ hắn ngốc như vậy sao, lại có thể để cho Hà Tất Kỳ trêu chọc?

“Điện hạ, là do Hà Tất Kỳ huynh sợ Đồng lão tiên sinh...”

Hoắc Dực nhẽ nhếch môi, nói: “Người thì không sợ sao?”

“Thuộc hạ ư?” Tống Cảnh Ngưỡng chỉ vào mình, hắn cũng sợ, nhưng hắn là vẫn còn hơn Hà Tất Kỳ. “Thuộc hạ ít ra còn đỡ hơn huynh ấy, điện hạ đừng thấy huynh ấy thường ngày luôn mang dáng vẻ lạnh lùng như thể người lạ chớ đến gần mà nhầm, thật ra thì huynh ấy cũng rất e dè Đồng lão tiên sinh.”

Hoắc Dực nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, nói: “Lời này mà người cũng tin sao?”

Tống Cảnh Ngưỡng mờ mịt gật đầu: “Không phải sao điện hạ?”

“Hắn lừa được người rồi.” Hoắc Dực nói xong liền đi ra cửa, hai đứa trẻ giữ cửa lập tức làm theo chỉ thị của hắn, một lần nữa mở đại môn ra.

Tiếng cửa được kéo ra, đám người đứng bên ngoài lập tức tùm tùm lại, có người còn kiễng chân nhìn vào bên trong.

“Thái tử điện hạ ra rồi.”

Hoắc Dực mặc trường sam màu trắng, bên ngoài là áo khoác lông chồn, dáng vẻ vừa anh tuấn lại vừa có khí phách, mái tóc đen buộc cao trên đỉnh đầu, hai tay chấp sau lưng bước về phía trước, đứng lại ở chỗ bậc thang, ánh mắt thâm trầm đảo qua một lượt, trong nháy mắt cả phủ thái tử bị bao trùm bởi hơi thở của hắn, nhất thời trở nên yên tĩnh lạ thường.

Hoắc Dực khẽ cau mày, Tống Cảnh Ngưỡng liền ngẫm hiểu ra, hắn vốn đứng đằng sau Hoắc Dực, lúc này liền bước lên một bước nhỏ, để vai hắn và vai Hoắc Dực cách nhau chỉ khoảng nửa phân, nói: “Các vị đại thần đã không quản ngại giành thời gian quý báu của mình để đến chúc mừng cho điện hạ, còn phải vất vả đợi bên ngoài khá lâu rồi, mong các vị lượng thứ.”

“Tống thị vệ quá lời rồi.” Người lên tiếng chấp tay hành lễ với Hoắc Dực, cười nói: “Chúng thần trước là đến để chúc mừng điện hạ sinh được tiểu công tử, tiếp theo là chúc mừng cho Lâm tiểu thư được phong làm lương đế, đây đúng là song hỉ lâm môn, chúng thần tới đây vốn là làm phiền đến điện hạ, sao có thể oán trách gì chứ?”

Người nói chính là Khâu đại nhân của Thượng Thư Các, trong cả đám thì chức vị của hắn tuy không phải cao nhất, nhưng lại là người lớn tuổi nhất, với lại hắn còn rất biết ăn nói, cho nên rất được tín nhiệm.

Hoắc Dực tính tình lạnh lùng, thay vì nói sắc mặt hắn không chút thay đổi, còn không bằng nói thẳng luôn là hắn cảm thấy chán ghét, nghe Khâu đại nhân nói xong, đến mắt hắn cũng chẳng buồn liếc một cái, chứ chưa nói đến chuyện tán dương lại Khâu đại nhân.

Tống Cảnh Ngưỡng ra hiệu cho bọn nha hoàn đã đứng đợi sẵn ở cửa, nói: “Để biểu đạt lòng biết ơn với các vị đại nhân, điện hạ đã cố ý chuẩn bị rượu để uống cùng với các vị.”

Tống Cảnh Ngưỡng nói xong, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy không thể tin được, rõ ràng bên trong hoa thơm chim hót, nhưng thái tử điện hạ lại muốn uống rượu ngay tại đại môn với những đại thần tới để nịnh bợ này, như thế là sao?

Thái tử cầm lấy ly bạc trong khay mà nha hoàn đang cầm, nâng ly lên ra hiệu, sau đó mắt cũng không chớp mà đưa lên miệng uống cạn.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 77

“Tâm ý của các người ta xin nhận, chuyện hôm nay ta chưa từng nghĩ là các vị sẽ đến chung vui, không hề có chuẩn bị, cho nên xin mời các vị về cho.” Hoắc Dực chấp tay sau lưng, bóng dáng cao ngạo đứng bên cạnh hai con sư tử đá, ngữ điệu không cho phép cự tuyệt khiến cả đám sửng sốt, cảm giác như mình đang bị đùa cợt, nhưng dù giận đến mấy thì cũng không dám nói.

Đối với chuyện này, tuy mọi người hết sức ngạc nhiên, nhưng cũng thấy phù hợp với phong cách hành sự của Hoắc Dực, đang lúc mọi người phán đoán nguyên do hẳn làm vậy thì Hoắc Dực lại lên tiếng.

“Các lễ vật các vị mang vào phủ lúc trước ta đã cho người kiểm kê kỹ rồi.” Hoắc Dực lúc nói chuyện hơi nhếch môi cười nhạt, khiến cho người ta cảm thấy trong lúc lơ đãng hẳn có thể dồn người ta vào chỗ chết vậy, thật vô cùng đáng sợ. “Ta vốn là muốn trả lại cho các vị, nhưng phía bắc năm nay gặp thiên tai nghiêm trọng, ta biết các vị cũng thương cho dân chúng bị nạn giống như ta, nhưng ngặt nỗi là không thể trực tiếp đến giúp được. May sao ta vừa mới nghe tin phụ hoàng sẽ phái Lưu Tư Lưu đại nhân đi lên phía bắc cứu trợ, ít ngày nữa sẽ lên đường, vậy riêng ta sẽ chi mười vạn lượng bạc trắng giao cho Lưu đại nhân mang đến giúp ta, đồng thời cũng một lần đứng ra làm chủ thay các vị, chuyển tâm ý của các vị đến Lưu đại nhân để cứu trợ người dân bị nạn.” Hoắc Dực dừng một chút, tầm mắt khẽ liếc qua đám người: “Các vị có ý kiến gì không?”

Mới nghe Hoắc Dực nói một nửa, mọi người đứng đó đều bắt đầu có suy nghĩ riêng trong đầu, người nào tặng nhiều lễ thì rất vui mừng, thái tử điện hạ đã cho người kiểm kê, vậy nhất định sẽ biết là ai tặng nhiều, còn những

người ít lễ thì buồn bã không thôi, hối hận vì mình mang đến ít quá. Thế nhưng nghe Hoắc Dực nói hết câu thì toàn bộ lại sững sờ ngỡ ngàng, thái tử điện hạ lấy lễ vật của bọn họ mang đi cứu trợ dân bị nạn sao!

Cách làm của Hoắc Dực hiển nhiên đã vượt quá dự liệu của mọi người, nhưng bọn hãn nào dám lên tiếng phản đối, vị này chính là thái tử gia đang có ưu thế nhất, rất có thể sẽ là hoàng đế trong tương lai, hiện tại nếu đắc tội hãn thì tương lai bọn họ sẽ ra sao đây? Nghĩ tới nghĩ lui, mọi người liền dồn ánh mắt vào người Khâu đại nhân.

Khâu đại nhân quả thật cũng bị làm cho giật mình, nhưng hãn đã ở chốn quan trường nhiều năm, đương nhiên vô cùng lão luyện, trong nháy mắt liền khôi phục lại thái độ bình thường. Lưu Tư là tâm phúc của thái tử điện hạ, vốn chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, bây giờ lại đột nhiên thăng chức làm tuần phủ sáu tỉnh, từ chuyện này có thể thấy là hoàng thượng rất tín nhiệm thái tử điện hạ.

Sau khi suy nghĩ, Khâu đại nhân liền chậm rãi lên tiếng: “Thái tử điện hạ luôn lo nghĩ cho dân chúng, điều này thật khiến cho vi thần lấy làm hổ thẹn, nếu điện hạ đã nói vậy thì thần cũng không giấu điện hạ, trong phủ vi thần còn đúng một vạn lượng bạc trắng, xin nhờ thái tử điện hạ giúp vi thần chuyển cho Lưu đại nhân, coi như để biểu đạt cho tấm lòng của vi thần đối với tình cảnh khó khăn của người dân miền Bắc lúc này.”

Khâu đại nhân tuy chỉ là một thượng thư, nhưng gia sản rất phong phú, một vạn lượng bạc tuy không ít, nhưng đối với hãn mà nói thì cũng chẳng đáng là gì, nếu thật sự muốn gây ấn tượng để Hoắc Dực nhớ đến hãn, thì có phải cHi Nhiều hơn nữa thì hãn cũng chi.

Những quan viên khác không ai có thể vung tiền hào phóng được như hãn, có mấy quan viên còn lấy hết vốn liếng để mua lễ vật đưa cho Hoắc Dực rồi, nhưng đã đến nước này thì không thể quay đầu lại được nữa, nếu dừng bước thì chẳng khác nào công dã tràng, đành phải cùng nhau rồi rít

nói mình cũng muốn được ủng hộ cho dân chúng gặp thiên tai, thậm chí vì muốn gây ấn tượng với Hoắc Dực nên người sau còn đưa giá cao hơn người trước, cuối cùng thậm chí còn có người chịu chi ra ba vạn lượng bạc trắng.

Khâu đại nhân mặt đã biến sắc, sớm biết vậy thì hẳn đã không đứng ra lên tiếng trước, bây giờ biến thành vị trí không trên không dưới, thật khiến hẳn cực kỳ xấu hổ.

Hoắc Dực nghe mọi người báo ngân lượng xong, ánh mắt không cảm xúc thoáng hiện ra ý cười: “Sự hào phóng của các vị chính là may mắn của những người dân phía bắc, vào buổi sáng Lưu đại nhân sẽ phái người đi tới các phủ để lấy ngân lượng, mong các vị chuẩn bị sớm một chút.” Hoắc Dực nói xong liền phân phó Tổng Cảnh Ngưỡng sai người ghi lại số ngân lượng mà mọi người báo, sau đó lạnh nhạt xoay người đi vào phủ, hoàn toàn không thèm để tâm đến cảm thụ của những vị đại thần kia.

Tổng Cảnh Ngưỡng không khỏi buồn cười khi nhìn vẻ mặt ngơ ngác của đám người kia, thật vất vả mới tìm lại được, cũng quay người đi theo Hoắc Dực.

“Điện hạ, chiêu này của người thật quá hay.” Tổng Cảnh Ngưỡng bội phục từ tận đáy lòng.

Hoắc Dực đi tới Thanh Lan Uyển, tâm trạng có vẻ rất tốt, nói: “Hay thế nào?”

“Lấy chi của dân để đưa lại cho dân, bạc của những kẻ đó không phải đều cướp đoạt của dân mà có sao, bình thường bảo bọn họ lấy được ra ít bạc còn khó hơn lên trời, ai cũng giả bộ than khóc kêu nghèo khổ. Hiện giờ thì vui rồi, mới đó đã khiến bọn họ phải móc ra mấy vạn, lúc nói ra mắt còn không thèm chớp, như thế số bạc đó không phải là của nhà bọn họ vậy!”

Tổng Cảnh Ngưỡng vô cùng hưng phấn, điện hạ ngoài mặt thì không tham dự chuyện triều chánh, nhưng vẫn rất để tâm đến chuyện phía bắc gặp thiên tai, cũng rất bất mãn với chuyện hoàng thượng chỉ chi ra vền vền có ba vạn lượng bạc để cứu trợ. Hiện tại thì ổn rồi, thoáng cái đã giải quyết được một vấn đề khó khăn không nhỏ, điện hạ sẽ không còn phải phiền muộn nữa.

“Điện hạ, thuộc hạ thấy người chỉ cần ra ngoài với thời gian chưa đầy một nén hương để nói mấy câu, thế mà đã thu được ba mươi lăm vạn lượng bạc để cứu trợ dân gặp nạn, thật không thể tin được.”

Hoắc Dực nhếch môi cười, “Người lầm rồi, ta còn uống một chén rượu nữa.”

“Thuộc hạ nếu có thể thu được ba mươi vạn thì có phải uống ba trăm chén thuộc hạ cũng nguyện ý!” Tổng Cảnh Ngưỡng gãi đầu, cười nói: “Điện hạ, người nói xem thuộc hạ khi nào thì mới có thể giống như người, chỉ cần nói mấy câu là thu về cả đồng bạc?”

Hoắc Dực cười nói: “Chờ khi nào cha người làm hoàng đế, sau đó khiến cho mọi người cảm thấy là hãn sẽ truyền ngôi vị hoàng đế lại cho người.”

Tổng Cảnh Ngưỡng khở sở nói: “Xem ra cả đời này thuộc hạ không có cơ hội đó rồi, đành hi vọng vào kiếp sau vậy.”

Hoắc Dực nghe vậy thì chỉ cười nhạt mà không nói, để mặc cho Tổng Cảnh Ngưỡng tự mơ tưởng.

Sau khi đi qua hồ, rẽ vào một hành lang, Hoắc Dực nói: “Đã tính xong lễ chưa?”

“Hồi điện hạ, đã tính xong, có mười vạn lượng, cộng thêm ba mươi lăm vạn vừa rồi nữa, tổng cộng là bốn mươi lăm vạn lượng.”

Hoắc Dực khẽ ừ rồi nói tiếp: “Chi thêm từ ngân sách của phủ mười lăm vạn nữa cho tròn sáu mươi vạn lượng rồi giao cho Lưu Tư.”

Tổng Cảnh Ngưỡng hơi do dự một chút, vốn hấn cho rằng điện hạ nói mười vạn chẳng qua là để dọa những người đó thôi, cốt là để bọn họ phải chịu bỏ bạc ra, không ngờ là điện hạ lại làm thật. Mặc dù là thái tử, nhưng mỗi tháng số bạc được đưa đến phủ cũng không nhiều hơn các vương gia khác là bao, huống hồ điện hạ còn bị giam bế hai năm, số tiền có được cũng chỉ là do hoàng thượng ban cho lúc người xuất chinh mấy năm trước, bây giờ lấy ra hết thì sau này phải làm sao?

“Điện hạ, ngân sách của quý phủ cũng chỉ có hơn mười lăm vạn một chút thôi, nếu mang đi cứu trợ hết thì người biết xoay sở thế nào?”

Hoắc Dực nghe xong liền khinh thường nói: “Người lo ta không có bạc sao?”

Tổng Cảnh Ngưỡng lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phải thuộc hạ lo lắng, mà hiện tại là thời điểm điện hạ cần dùng đến bạc, nếu trong người không có bạc thì sẽ rất phiền toái.”

“Không cần lo lắng, ta tự có cách.” Hoắc Dực hai mắt phát sáng, trong sự u lãnh tỏa ra chút ấm áp. “Người chỉ cần nhớ kỹ, sáu mươi vạn lượng giúp đỡ dân chúng này, nhất định phải ghi tên của Tam Tư.”

Tổng Cảnh Ngưỡng hoang mang nói: “Lâm tiểu thư...À Lâm lương để, ý người là lấy danh nghĩa của người và Lâm lương để sao?”

“Lấy danh nghĩa của Tam Tư và những đại thần kia thôi, ta không cần.” Hoắc Dực cười nhẹ, ánh mắt càng trở nên dịu dàng hơn, “Tên của Tam Tư ghi ở vị trí đầu tiên, phía bắc nhân khẩu đông đảo, lần thiên tai này có rất nhiều người bị ảnh hưởng, ta muốn bọn họ phải ghi nhớ cho thật kỹ cái tên Lâm Tam Tư.”

Tống Cảnh Ngưỡng nghe Hoắc Dực nói thì càng hồ đồ hơn: “Điện hạ, thuộc hạ vẫn không hiểu, chuyện này thật sự rất quan trọng với Lâm lương để sao?”

Hoắc Dực có phần không kiên nhẫn nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, nếu hiện tại người đứng cạnh hắn là Hà Tất Kỳ thì tên đó nhất định sẽ không nghĩ ngợi gì mà thi hành luôn, đáng tiếc lại là Tống Cảnh Ngưỡng, người hoàn toàn trái ngược Hà Tất Kỳ, có suy nghĩ rất đơn giản và lòng hiếu kỳ nặng!

Tuy vậy Hoắc Dực vẫn nhìn được, vì đây là chuyện có liên quan đến Lâm Tam Tư, liền nhẹ nhàng nói: “Trước mắt thì không quan trọng, nhưng tương lai nếu muốn để nàng thuận lợi bước lên ngôi vị hoàng hậu, thì những người đó sẽ trở thành những người rất quan trọng.”

Tống Cảnh Ngưỡng há to mồm, hồi lâu sau mới phản ứng lại được: “Điện hạ, người vì Lâm lương để mà lấy lòng dân chúng sao?”

Hoắc Dực liếc nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, miễn cưỡng nói: “Cuối cùng cũng thông minh ra một chút.”

Tống Cảnh Ngưỡng giải thích: “Không phải thuộc hạ không thông minh, mà thuộc hạ thật sự không nghĩ đến mức này!”

Hoắc Dực không muốn nói chuyện với hắn nữa, mới vậy mà đã làm chậm trễ bao nhiêu thời gian, “Chờ Hà Tất Kỳ trở lại, người cùng hắn đi tìm Lưu Tư để thương nghị chuyện này đi.”

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến liền.

Hoắc Dực vừa mới nhắc đến Hà Tất Kỳ thì liền trông thấy hắn dẫn theo một đứa bé đi về phía này.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, Hoắc Dực quay đầu nhìn lại, liền thấy Hà Tất Kỳ dẫn theo Lâm Tuyên đi đến, cậu bé này đã cao lớn hơn rất nhiều, khí sắc cũng tốt hơn, chỉ là vẫn có chút sợ Hoắc Dực, vốn còn đang tươi cười rạng rỡ, lúc nhìn thấy Hoắc Dực thì bỗng nghiêm túc lại.

“Điện hạ.” Hà Tất Kỳ sáng sớm đã đến trường đón Lâm Tuyên, Đồng lão tiên sinh lúc đó có vẻ không được vui lắm, cố tình trì hoãn một lúc. Hà Tất Kỳ mặc dù là người khá nhẫn nại, nhưng nếu trước mặt không phải là Đồng lão tiên sinh trước đây từng mang ngôi vị thái phó, thì hẳn đã sớm cướp người đi rồi.

“Tuyên Nhi tham kiến thái tử điện hạ.” Tuyên Nhi nhỏ giọng nói, nhưng so với lần đầu tiên gặp Hoắc Dực thì giọng nói tuy còn nhỏ, nhưng đã tự tin đứng thẳng người, song vẫn không dám nhìn thẳng Hoắc Dực.

Hoắc Dực gật đầu, nói với Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng: “Các người vào bên trong trước đi, Tuyên Nhi đi theo ta.” Lúc nói lời này, rõ ràng hẳn nhìn thấy cái miệng nhỏ của Lâm Tuyên hơi bĩu ra không tình nguyện.

Hoắc Dực đã quen với chuyện này rồi, đừng nói đến Lâm Tuyên không hay gặp hẳn, mà ngay cả cửu đệ Hoắc Khải Thành lúc gặp hẳn cũng còn sợ rồi trốn mất!

“Tuyên Nhi.” Tâm trạng Hoắc Dực rất tốt, giọng nói cũng nhu hòa hơn bình thường, hơn nữa Tuyên Nhi còn là đệ đệ của Tam Tư, nên hẳn đương

nhiên sẽ không lạnh lùng mà nói chuyện. “Đồng lão tiên sinh khen đệ rất thông minh, tuổi còn nhỏ mà đã ưu tú hơn người.”

Lâm Tuyên đỏ mặt, cúi đầu nói: “Đồng lão tiên sinh quá khen rồi, là vì Đồng lão tiên sinh dạy học rất hay, trong trường còn có rất nhiều người thông minh hơn Tuyên Nhi.”

Hoắc Dực hài lòng gật đầu, hẳn rất thích những người biết khiêm tốn như vậy. Đồng lão tiên sinh trước đó đã đưa cho hắn xem bài thi của Tuyên Nhi, quả thật cách trả lời của Tuyên Nhi khác hẳn với những học trò khác, tuổi còn nhỏ mà đã có những cách giải thích độc đáo, thật khiến hắn phải nhìn nhận lại với ánh mắt khác xưa.

“Vậy ta hỏi đệ, gần đây các đại thần đang nghị luận về chuyện phương diện chọn lựa người tài qua các cuộc thi còn chưa toàn diện, cứ như vậy sẽ làm giới hạn sự phát triển của quốc gia, đề nghị hủy bỏ cuộc thi khoa cử, đệ nghĩ việc này lợi hay hại?”

Lâm Tuyên từ nhỏ luôn ở bên Lâm Tam Tư, coi như cũng là được nàng nuôi lớn, cho nên tư tưởng của hắn khá giống Lâm Tam Tư. “Tuyên Nhi cho là hại.”

Hoắc Dực biết Tuyên Nhi thông minh, nhưng thấy Tuyên Nhi không hề nghĩ ngợi mà trả lời ngay như vậy thì cũng khiến hắn hơi giật mình, hỏi: “Vì sao?”

Lâm Tuyên lúc này tuy gương mặt còn non nớt, nhưng ánh mắt trong suốt lại vô cùng kiên định, cực kỳ giống Lâm Tam Tư lúc đang suy nghĩ, dừng lại một chút rồi chậm rãi nói: “Thiết nghĩ nếu như hủy bỏ chế độ khoa cử, thì phải tuyển chọn người mới theo cách nào đây? Không có người mới thì cả quốc gia tất sẽ trì trệ không tiến lên được, bởi vì nhân tài là người sáng lập ra hết thảy. Có người cho rằng có thể tự tiến cử người mới, nhưng nếu chỉ đơn thuần tiến cử thì nhân phẩm của người đó không thể khẳng

định là thật hay giả, còn khoa cử thì có thể tuyển chọn ra những người tài bằng năng lực thật sự của họ, cho nên Tuyên Nhi cho rằng không nên hủy bỏ cuộc thi khoa cử.”

Hoắc Dực thấy lời của Lâm Tuyên tuy không được khéo léo như người trưởng thành, nhưng ở một vài phương diện thì đã nói được ra điểm quan trọng, còn nhỏ mà đã có tư tưởng như vậy, thật khiến Hoắc Dực phải kinh ngạc, đồng thời càng thêm kiên định với suy nghĩ trong lòng.

Hoắc Dực nở nụ cười với Lâm Tuyên, nói: “Tuyên Nhi, lớn lên đệ muốn làm gì?”

Qua câu hỏi vừa rồi, Lâm Tuyên đã không còn e dè với Hoắc Dực nữa, liền khôi phục lại dáng vẻ của con nít, nghĩ một chút rồi nói: “Tuyên Nhi muốn làm đại học sĩ, trở thành người có học thức.”

Hoắc Dực buồn cười hỏi: “Vì sao?”

Lâm Tuyên đáp: “Tỷ tỷ nói người có học thức rất có nội hàm, được nhiều người yêu mến, Tuyên Nhi muốn trở thành một người như vậy.”

“Tuyên Nhi nghĩ rất hay.”

Nghe Hoắc Dực khen ngợi, Lâm Tuyên liền đỏ mặt, trước kia khi ở Lâm phủ tỷ tỷ cũng thường xuyên khích lệ cậu, nhưng bây giờ sống xa tỷ tỷ lâu ngày, cậu đã lâu rồi không được nghe lời tán dương dịu dàng như vậy nữa.

Hoắc Dực nhìn Lâm Tuyên nói: “Tuyên Nhi, đệ có biết ở Nam Dạ quốc chúng ta còn có một lớp người khác cũng rất có học thức không?”

Lâm Tuyên tò mò hỏi: “Thái tử điện hạ, là lớp người nào?”

Hoắc Dực mỉm cười nói: “Tuyên Nhi, nơi này là phủ thái tử, là nơi ta và tỷ tỷ của đệ sinh sống, đệ không cần phải câu nệ như vậy, lúc không có ai

cứ gọi ta là tỷ phu.”

Lâm Tuyên nghe vậy thì có phần không dám tin, nhưng thấy ánh mắt thâm trầm của Hoắc Dực thì liền không rõ cảm xúc của hắn lúc này, không thể làm gì khác là gật đầu nói: “Tuyên Nhi biết rồi, điện...à...Tỷ phu.”

Lâm Tuyên thông minh hiểu chuyện khiến cho Hoắc Dực cảm thấy rất thoải mái, nhất là khi Lâm Tuyên cúi đầu trầm tư, ánh mắt trong suốt và cặp lông mi dài cực kỳ giống Tam Tư, nếu như cải trang thành nữ nhi thì quả thật giống với hình ảnh khi lần đầu tiên hắn gặp nàng, cảnh tượng đó đến nay hắn vẫn còn nhớ như in trong đầu.

Hoắc Dực dặt tay Lâm Tuyên giống như đại ca nắm tay đệ đệ, dẫn cậu bé đi qua một dãy hành lang, chậm rãi nói: “Quan ngự sử(1), tài trí của bọn họ không hề thua kém bất cứ kẻ nào.”

(1) Quan ngự sử: Là chức quan chuyên làm công việc giám sát ở triều đình, can gián nhà vua, tố cáo tội lỗi của các quan lại nhằm giữ gìn kỷ cương phép nước.

Lâm Tuyên còn quá nhỏ nên không biết được hết về các chức quan, liền ngẩng đầu tò mò hỏi: “Tỷ phu, quan ngự sử là làm công việc gì?”

“Đệ về hỏi Đồng lão tiên sinh là sẽ biết ngay.” Hoắc Dực hơi cúi người xuống, ánh mắt nhu hòa nhìn Lâm Tuyên, nói tiếp: “Tuyên Nhi rất quý nhị tỷ của mình đúng không?”

Lâm Tuyên không cần suy nghĩ mà gật đầu đáp luôn: “Tất nhiên rồi, đệ rất yêu quý tỷ tỷ.”

“Nhị tỷ của đệ giờ đã là người của ta, mà nữ nhân của ta tương lai sẽ là nhất quốc chi mẫu, bên cạnh nếu không có ai giúp đỡ thì sẽ không đảm đương nổi.” Hoắc Dực nhếch môi cười, đưa tay sờ đầu Lâm Tuyên: “Cho nên, ta hi vọng đệ có thể trở thành quan ngự sử, như vậy trong tương lai nhị

tỷ của đệ sẽ không cần đến một vị quan ngự sử khác trợ giúp nữa, với lại đệ là đệ đệ của nàng, nên ta có thể yên tâm giao chuyện này cho đệ.”

Lâm Tuyên suy nghĩ kỹ lại rồi mà vẫn không hiểu hết, nhưng cậu cũng không quan tâm chuyện đó, chỉ cần biết là có thể giúp đỡ được nhị tỷ là tốt rồi, liền hỏi: “Làm quan ngự sử là có thể giúp đỡ tỷ tỷ sao ạ?”

“Đúng vậy.” Hoắc Dực đứng thẳng người, ánh mắt nhìn về nơi xa, nét mặt như sương mù khiến cho người ta nhìn không thấu, “Có một số việc chỉ có quan ngự sử mới làm được thôi.”

Lâm Tuyên tuy vẫn còn mơ hồ, nhưng đối với cậu thì nhị tỷ cũng giống như cha mẹ mình vậy, là người thân thiết nhất với cậu, chỉ cần giúp được nhị tỷ thì có làm gì cậu cũng sẵn lòng. Nghĩ xong liền kiên định gật đầu: “Tuyên Nhi nguyện ý.”

“Ừ.” Hoắc Dực sờ đầu Lâm Tuyên, cười nói: “Mấy ngày nữa quay lại trường, đệ hãy nói suy nghĩ của đệ cho Đồng lão tiên sinh, ông ấy nhất định sẽ giúp đệ.”

Lâm Tuyên nghiêm túc gật đầu nói: “Vâng, Tuyên Nhi nhớ rồi.” Nói xong liền giống như bây giờ mới phản ứng kịp, mở to hai mắt hỏi: “Tuyên Nhi sẽ được ở lại đây mấy ngày nữa sao?”

Hoắc Dực gật đầu: “Tất nhiên rồi.”

Lâm Tuyên vui vẻ vỗ tay nói: “Tốt quá! Cuối cùng cũng được ở với tỷ tỷ rồi!”

Hoắc Dực nghe thế liền hơi nhíu mày, vừa định nói thì lại nghe thấy bên trong Thanh Lan Uyển truyền tới một giọng nói dịu dàng dễ nghe nhưng có phần gấp gáp: “Tuyên Nhi! Là Tuyên Nhi đúng không?” Lúc phát ra tiếng nói, bóng dáng của Lâm Tam Tư cũng xuất hiện ở bên ngoài cửa Thanh Lan Uyển.

“Tỷ tỷ!”

Lâm Tuyên dù sao vẫn chỉ là trẻ con, vừa trông thấy Lâm Tam Tư thì liền hưng phấn nhảy lên, nếu là trước kia thì chắc chắn là cậu sẽ lập tức chạy như bay đến bên cạnh Lâm Tam Tư, nhưng bây giờ sau khi trải qua nhiều chuyện, cậu đã biết nhìn sắc mặt của người khác. Lén liếc nhìn Hoắc Dực một cái, cậu cố kìm nén bước chân mình, đứng im bên cạnh Hoắc Dực.

Hoắc Dực thấy thế thì nhẹ nhàng cười, nói: “Đi đi.”

Lâm Tuyên được cho phép, liền nhoẻn miệng cười, chạy tới ôm Lâm Tam Tư: “Tỷ tỷ, Tuyên Nhi rất nhớ tỷ!”

Lâm Tam Tư ngồi xổm xuống ôm lấy Lâm Tuyên, lời nói ngây thơ của cậu bé làm cho nàng rơi nước mắt, vừa khóc vừa nói: “Tỷ tỷ cũng rất nhớ Tuyên Nhi!” Đưa tay vuốt tóc Lâm Tuyên, nói: “Tuyên Nhi của tỷ có vẻ sống rất tốt nhỉ, đã cao lớn vậy rồi sao! Tỷ tỷ còn nhớ lần trước lúc rời đi, Tuyên Nhi vẫn chỉ là một đứa trẻ làm nũng trong lòng tỷ thôi mà!”

Lâm Tuyên ngẩng đầu lên từ trong ngực Lâm Tam Tư, nói: “Tỷ tỷ, Tuyên Nhi cũng sẽ phải lớn lên mà!”

Phục Linh đứng bên cạnh thấy cảnh này cũng mừng rỡ khóc theo.

Hoắc Dực đi tới bên cạnh Lâm Tam Tư, đỡ lấy đầu nàng rồi kéo vào ngực mình, yêu thương ghé vào tai nàng nói: “Ta biết lúc nàng buồn sẽ khóc, nhưng sao ngay cả lúc vui nàng cũng khóc vậy? Thôi được rồi, nàng muốn khóc thì khóc một lúc đi, cứ ghé vào ngực ta mà khóc, không ai nhìn thấy đâu.” Nói xong liền đưa tay vuốt ve mặt nàng, giúp nàng lau nước mắt.

Lâm Tam Tư vốn đang xúc động, nghe vậy liền không khỏi bật cười, nhìn Hoắc Dực nói: “Cảm ơn điện hạ.”

Hoắc Dực nhướn mày cười nhẹ, thấy Bách Hợp mang mũ tới, liền thuận tay nhận lấy rồi đội cho nàng, “Nàng đó, đi ra ngoài mà cũng không biết đội mũ vào, nhớ cảm lạnh thì biết làm sao bây giờ?”

Lâm Tam Tư ngượng ngùng cười nói: “Ta vốn vẫn luôn ngoan ngoãn ở yên trong phòng, nhưng lại loáng thoáng nghe thấy giọng của Tuyên Nhi nên mới kích động chạy ra ngoài, làm sao còn suy nghĩ đến chuyện khác chứ!” Lâm Tam Tư nhìn áo choàng trên người, cười nói: “Nhưng cũng không phải là ta đã quên hết, vẫn còn nhớ mặc áo choàng này!”

Hoắc Dực tuy lo lắng cho nàng nhưng cũng không nỡ mắng nàng, thấy nàng nhìn hấn bằng đôi mắt trong veo và nụ cười tươi sáng, liền giúp nàng khép lại áo choàng, nói: “Được rồi, vào nhà thôi, coi chừng bị lạnh.”

Lâm Tam Tư nghe lời gật đầu, dắt tay Lâm Tuyên nói: “Tuyên Nhi, chúng ta vào nhà thôi, để tỷ tỷ nhìn Tuyên Nhi cho thật kĩ nào, có vẻ đẹp trai lên rất nhiều đó!”

Lâm Tuyên cười nói: “Tỷ tỷ cũng đẹp hơn trước đây rất nhiều!”

Lâm Tam Tư ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Thật không?”

Trong mắt Lâm Tuyên thì Lâm Tam Tư là người xinh đẹp nhất, cậu nhìn Lâm Tam Tư, thành thật đáp: “Thật ạ!”

Cánh tay đang ôm hông Lâm Tam Tư khẽ nắm chặt lại, nhìn hai tỷ đệ vui vẻ hòa thuận, sắc mặt của chủ nhân cánh tay trở nên hơi khác thường, gân má giật giật, phảng phất có thể tưởng tượng ra cảnh Tam Tư cùng với Hoắc Thần Hi trong tương lai.

Không được, con trai của Hoắc Dực hẳn không thể giống như thế được!

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Lúc mấy người đi vào trong nhà thì Hoắc Thần Hi cũng đã tỉnh, miệng cứ ê a không biết đang nói gì, Lâm Tam Tư đi tới bế con lên cho Lâm Tuyên nhìn: “Hi Nhi, con xem ai tới thăm con này, là cữu cữu (cậu) đó.”

Lâm Tuyên hiển nhiên vẫn chưa thích ứng được, vì chưa có ai gọi cậu là cữu cữu bao giờ cả, đáng vẻ có phần luống cuống nhưng vẫn rất vui mừng, nhìn thân thể nho nhỏ trong ngực Lâm Tam Tư, nói: “Tỷ tỷ, bé con tên là Hi Nhi sao?”

“Ừ.” Lâm Tam Tư ngồi xuống ghế, vừa bế Hi Nhi vừa vẫy Lâm Tuyên qua, nói: “Tuyên Nhi của chúng ta lên làm cữu cữu rồi, chờ Hi Nhi lớn lên chút nữa, cữu cữu phải dắt Hi Nhi đi chơi nha!”

Lâm Tuyên nghiêng đầu, như thể cứ ngẫm mãi cũng không chán, hai mắt sững sờ, ngẩn người nhìn Hoắc Thần Hi, một lúc sau mới nói: “Mang Hi Nhi tới trường có được không?”

Lâm Tam Tư ngạc nhiên, cười đáp: “Hi Nhi còn nhỏ quá, chưa thể tới trường được đâu!”

Lâm Tuyên có phần hưng phấn nói: “Bởi vì ở đó cũng có rất nhiều hài tử a, nhất định bọn trẻ ở đó cũng sẽ thích Hi Nhi rồi đưa Hi Nhi đi chơi!”

Lâm Tam Tư xoa đầu Tuyên Nhi: “Chờ Hi Nhi lớn, Tuyên Nhi dẫn Hi Nhi đến trường chơi nhé?”

Lâm Tuyên gật đầu thật mạnh: “Vâng ạ.”

Hai người nói chuyện đôi ba câu, nhưng nhân vật chính trong câu chuyện là Hoắc Thần Hi thì vẫn không có phản ứng gì, từ đầu đến cuối còn không thèm cười một cái, được Lâm Tam Tư ôm một lúc, cái miệng nhỏ nhắn thế mà lại ngáp một cái thật to, sau đó nhắm mắt ngủ tiếp.

Lâm Tam Tư dở khóc dở cười nói: “Vừa mới tỉnh mà, sao lại ngủ tiếp rồi.”

Phục Linh đứng bên cạnh nói: “Vậy cứ để cho tiểu công tử ngủ ở đây, có nô tỳ trông rồi, tiểu thư cùng thái tử điện hạ đến Mai Uyển đi.”

Lâm Tam Tư gật đầu, đặt Hi Nhi lại vào trong nôi, nắm tay Tuyên Nhi đi về phía Hoắc Dực, vừa rồi quản gia đã vội vã chạy tới tìm hăn, không biết là có chuyện gì, chỉ thấy Hoắc Dực hơi nghiêng người, hình như còn khẽ cau mày.

“Điện hạ?”

Lâm Tam Tư dịu dàng gọi, hăn xoay người lại, lông mày giãn ra, nhìn nàng mỉm cười.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ, Tuyên Nhi khó có dịp đến đây một chuyến, cho Tuyên Nhi đi cùng được không điện hạ?” Theo lý mà nói thì nếu không có sự đồng ý của Hoắc Dực thì nàng không nên đưa Tuyên Nhi ra đó cùng, tránh cho Hoắc Dực không đồng ý, Tuyên Nhi lại phải quay về. Nhưng chẳng biết tại sao, nàng lại chắc chắn là Hoắc Dực sẽ không cự tuyệt.

Quả nhiên, Hoắc Dực thoải mái gật đầu nói: “Tùy nàng.” Dứt lời liền cầm tay nàng, cùng nhau đi tới Mai Uyển.

Kinh thành, bên trong phủ thừa tướng.

Vốn thời tiết còn khá lạnh, nhưng ở Bùi phủ lại vô cùng nóng nực, trong phòng của Bùi tiểu thư truyền đến tiếng đập phá ầm ỹ, Bùi thừa tướng đứng bên ngoài nghe mà không khỏi đau lòng. Máy mốn đồ trong nhà đều là do ông sưu tầm bao lâu nay, ngày thường lúc các nha hoàn lau dọn ông còn phải dặn dò liên tục, nhưng bây giờ thì phần lớn đồ đạc đã bị đập hỏng hết rồi!

Bùi thừa tướng tuy xót của, nhưng đồ có quý thế nào thì cũng không bằng đứa con gái mà ông nâng niu như hòn ngọc quý trên tay. Bùi Ngọc Lan mấy ngày nay tâm trạng không vui, ngày ngày ở trong phòng đập phá đồ đạc, đập hết rồi thì lại sai quản gia mua thêm chút đồ bỏ vào để cho nàng đập tiếp, coi như giúp cho lòng nàng có thể thoải mái hơn một chút.

“Lan Lan, nữ nhi bảo bối của ta ơi, con đừng tự giày vò mình nữa có được không? Cẩn thận sinh bệnh đấy!” Bùi phu nhân đứng ngoài cửa khuyên can, trong lòng rất lo cho nữ nhi, mấy ngày qua bà ăn không ngon ngủ không yên, thoáng cái như già đi cả mấy tuổi.

Mấy người thiếp khác của Bùi thừa tướng mặc dù cũng đứng trong sân giả bộ lên tiếng khuyên nhủ, nhưng trong lòng thì lại thầm chửi mắng, Bùi Ngọc Lan cũng có ngày hôm nay, thường ngày không phải người cao ngạo lắm sao! Chẳng bao giờ để mấy người thị thiếp này vào trong mắt, ngày nào mà nàng ta không chế nhạo các nàng mấy câu thì ngày đó trôi qua thật không mấy thoải mái gì.

“Lão gia ~” Tôn Di Thái dịu dàng lên tiếng, khiến cho Bùi phu nhân đang khuyên bảo nữ nhi phải cảnh giác lắng nghe, ánh mắt cũng lạnh lùng liếc qua nhìn Tôn Di Thái, người này không bao giờ làm bà bớt lo, không biết sẽ nói ra những lời vớ vẩn gì đây.

Tôn Di Thái làm như không thấy, nói: “Ta nghĩ là tiểu thư đang mắc tâm bệnh rồi, nếu tâm bệnh mà không trị được thì không tốt đâu! Trước ở cạnh nhà ta có một nha đầu...” Thấy Bùi thừa tướng cau mày, Tôn Di Thái vội

vàng giải thích: “Nha đầu đó cả ngày cứ ở nhà gào thét lên một cách điên cuồng, lúc nhỏ thì vô cùng xinh đẹp, nhưng không hiểu buồn bực thế nào mà lại thành ra như thế.”

Tôn Di Thái nói xong còn cố ý nhìn Bùi phu nhân, nói: “Bệnh này phải chữa sớm, nếu không sẽ rất có hại cho Bùi tiểu thư.”

Bùi phu nhân nghe Tôn Di Thái nói xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, run rẩy nói: “Lão gia, đừng nghe nàng ta nói linh tinh, Lan Lan của chúng ta sẽ không như vậy đâu.”

Tôn Di Thái bĩu môi, dáng vẻ có phần ấm ức: “Ta cũng chỉ hảo tâm nhắc nhở vậy thôi, với lại chuyện sau này chúng ta làm sao biết trước được, còn phải xem đại tiểu thư có chịu buông bỏ phiến muộn hay không nữa.”

Vừa dứt lời thì cửa bỗng bị mở toang, Bùi Ngọc Lan từ từ đi ra, trong tay cầm một tờ giấy đã bị nàng vò đến nhàu nát, không còn nhìn ra rõ hình dạng.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 80

“Con nguyện ý.”

Nghe Bùi Ngọc Lan nói xong, bầu không khí trong sân lập tức thay đổi, mọi người vốn đang náo loạn ầm ĩ bỗng im bật lại, dùng ánh mắt ngỡ ngàng nhìn nàng.

Bùi đại tiểu thư tâm cao khí ngạo duy ngã độc tôn, vậy mà lại đồng ý làm trắc phi của thái tử?

Sắc mặt của Bùi thừa tướng trở nên cực kỳ khó coi, kể từ sau khi thái tử được bỏ lệnh cấm, ông vẫn luôn âm thầm quan sát. Bây giờ đang là thời điểm đỉnh cao của thái tử, Lương vương và Ninh vương vốn tranh đấu với thái tử cũng đã mất đi sự tín nhiệm với hoàng thượng, cho nên thái độ của hoàng thượng đối với thái tử lúc này cũng vô cùng khác biệt, cộng thêm việc sức khỏe của hoàng thượng ngày một yếu đi, khả năng sẽ trao lại ngôi vị hoàng đế cho Hoắc Dực.

Nếu thái tử thừa kế ngôi vị hoàng đế thì quả là việc tốt với Bùi thừa tướng, vì Bùi phủ vốn có mối quan hệ khá gần gũi với phủ thái tử, trước khi thái tử bị giam bế còn có hôn ước với Bùi phủ, Lan nhi cũng là người duy nhất được chọn làm thái tử phi. Mặc dù ban đầu nhà họ Suýt nữa từ hôn, nhưng cuối cùng thì vẫn không hủy được hôn ước, cho dù lòng thái tử có oán hận thì hẳn cũng không gây chuyện với Bùi phủ sau khi lệnh cấm được giải trừ, với lại trước mắt Hoắc Dực rất cần đến sự trợ giúp của ông để nắm chắc được ngôi vị thái tử, chỉ cần sau này Lan nhi lên làm thái tử phi, thì mọi hiểu lầm mâu thuẫn sẽ dần dần được gỡ bỏ.

Theo tính toán ban đầu của Bùi thừa tướng thì không lâu sau khi thái tử được bỏ lệnh cấm, hẳn sẽ gặp hoàng thượng để nhắc lại chuyện hôn ước, nhưng đợi lâu như vậy mà thái tử vẫn không nhắc một lời nào đến chuyện thành thân, ngay cả khi hai người gặp nhau trong cung, hẳn cũng không tỏ thái độ gì. Tuy nhiên Bùi thừa tướng cũng không vội, làm thừa tướng đã nhiều năm, ông đã luyện được cách giữ bình tĩnh chờ đợi mọi chuyện.

Bùi thừa tướng không có hành động gì, chỉ chờ thái tử chủ động đến cửa, nhưng không ngờ thái tử lại âm thầm sinh ra hoàng trưởng tôn, người ta còn đồn là thái tử điện hạ si mê một nữ tử có gia đình mang tội, ngay cả đương kim thái hậu cũng đối với nàng ta rất tốt. Ông nghĩ dù sao cũng chỉ là một nữ tử thôi mà, qua một thời gian ngắn, cảm giác mới mẻ qua đi là thái tử điện hạ sẽ tìm đến hẳn thôi, nhưng nữ nhi của ông thì lại không kiên nhẫn được, cứ âm ỉ không thôi, nếu không phải do ông sĩ diện thì mọi chuyện đã không đi đến tình trạng này, bây giờ lại đến phiên ông phải chủ động đi tìm thái tử điện hạ để bàn chuyện hôn ước.

Bùi thừa tướng không có cách nào khác, đành phải bảo Trần thượng thư thay ông đi tới phủ thái tử, lúc Trần thượng thư trở lại, nét mặt ông ta rất sầu não, cầm bút viết lại lời của thái tử điện hạ ra giấy, tờ giấy đó chính là tờ giấy đang nằm trong tay của Bùi Ngọc Lan.

—Hoàng hậu qua đời, dân chúng xót thương, lúc này, nếu lập thái tử phi là rất bất kính, nếu thừa tướng nguyện ý, ta sẽ phong nàng làm trắc phi.

Trần thượng thư còn chưa viết xong thì Bùi thừa tướng đã giận sôi lên rồi, hẳn đường đường là thừa tướng của Nam Dạ quốc, trong triều có một nửa số đại thần thuộc phe cánh của hẳn, nên tất nhiên hòn ngọc quý trên tay ông phải được làm chính cung, tương lai sẽ là hoàng hậu, sao có thể tùy tiện làm trắc phi được?

Bùi thừa tướng càng nghĩ càng giận, Lan Lan chờ đợi thái tử điện hạ đã hơn hai năm, trong thời gian đó còn cự tuyệt vô số lời kết thân của các vị

vương hầu khác, vậy mà chỉ một câu nói hời hợt của thái tử, liền mặc kệ chuyện từ thái tử phi xuống làm trắc phi sao?!

Bùi thừa tướng không sao nuốt nổi cục tức này, cho dù điện hạ có nói nguyên nhân là do hoàng hậu qua đời đi nữa, thì người thông minh cũng đoán ra được là điện hạ chỉ đang lấy cớ mà thôi. Nếu nguyên nhân quả đúng là như vậy, thì tại sao trong lúc này thái tử lại quang minh chính đại tổ chức nghi thức sắc phong cho nữ nhi của tội thần kia chứ, lại còn là một lương đễ nho nhỏ!

Thái độ không có thành ý như vậy, Bùi thừa tướng thật sự hận vô cùng!

Từ khi Trần thượng thư truyền lại lời của thái tử điện hạ, mấy ngày nay Bùi thừa tướng chưa lúc nào được nghỉ ngơi, vốn là chuyện vui mà giờ lại thành ra thế này, thái tử ngay cả một bức thư cũng không thèm viết mà chỉ hờ hững nói ra một câu, đúng là khinh người quá đáng!

Bùi thừa tướng vốn đang tức giận, lại nghe Bùi Ngọc Lan náo loạn mấy hôm nay đột nhiên nói đồng ý làm trắc phi, trong lòng càng thêm giận dữ hơn, lập tức tát nữ nhi một cái, nói: “Trừ phi ta chết, nếu không con đừng mơ tưởng chuyện gả cho thái tử.”

Cái tát này dùng lực khá mạnh, khiến cho Bùi Ngọc Lan ngã nhào xuống đất, một tay nàng ta chống người dậy, một tay che mặt, oán giận nhìn chằm chằm Bùi thừa tướng, nói: “Nếu phụ thân chịu chủ động đến bàn bạc sớm với thái tử điện hạ thì làm gì có chuyện như ngày hôm nay? Đó là thái tử, là người thừa kế ngôi vị hoàng đế trong tương lai đó, chẳng lẽ phụ thân còn mong đợi là chàng sẽ đến đây van cầu người hay sao?!”

“Con đang trách ta đấy hả?” Bùi thừa tướng giận dữ nói: “Thái tử có chủ ý gì con không nhìn ra sao? Hấn sợ các cựu thần trong triều bàn tán nên mới miễn cưỡng dùng cái cớ hoang đường này để chịu trách nhiệm thôi, con còn vẫn không biết liêm sỉ mà đồng ý gả cho thái tử sao!”

“Lan Lan!” Mắt thấy hai cha con đang gay gắt, Bùi phu nhân liền lão đảo đi tới bên cạnh Bùi Ngọc Lan, nước nở nói: “Con hồ đồ rồi phải không, ý của thái tử rõ ràng như vậy mà con vẫn chưa hiểu sao? Hẳn không thật lòng muốn lấy con, nếu không sao có thể để con làm trắc phi được? Bây giờ nếu con gả đi thì sẽ không được làm thái tử phi, theo cách làm của điện hạ, hiện tại vì tình thế bức bách nên mới nạp trắc phi thôi. Tương lai nếu hẳn đăng cơ, một tay che trời, chỉ sợ lúc đó ngay cả phi tử con cũng không có chỗ đâu.”

Bùi Ngọc Lan mím môi, gương mặt trắng nõn in rõ dấu vết của năm đầu ngón tay, nói: “Con không tin! Chỉ cần con vào được phủ thái tử, con sẽ có cách để lên làm thái tử phi. Cái đồ tiện nhân họ Lâm kia, nhất định con sẽ khiến cho nàng ta phải cút khỏi phủ thái tử!”

Bùi phu nhân còn chưa đáp lời thì Bùi thừa tướng đã nói trước: “Mơ tưởng! Bất luận thế nào thì ta cũng không để cho nữ nhi của ta làm trắc phi đâu! Con sớm từ bỏ suy nghĩ đó đi!”

Bùi Ngọc Lan gân cổ lên nói: “Được rồi, vậy hôm nay con cũng nói luôn, trừ phi cha đánh chết con, bằng không thì con vẫn quyết gả cho thái tử điện hạ!”

“Con!” Bùi thừa tướng lòng ngập lửa giận, phun ra một ngụm máu tươi rồi loạng choạng ngã xuống đất.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Trái ngược với phủ thừa tướng xô xao náo loạn thì phủ thái tử đang tràn ngập tiếng nói cười vui mừng, cảnh tượng vô cùng ấm áp.

“Ôi ôi, Tống thị vệ, người mau tháo mấy cái đèn lồng xuống đi, tiểu thư nhà ta không thích mấy cái này.” Bách Hợp đứng ở dưới gốc mai, ngửa đầu lên nhìn Tống Cảnh Ngưỡng đang đứng trên thang. Tống Cảnh Ngưỡng là người khá vui vẻ dễ gần, tính tình lại tốt, còn dẻo miệng nữa, nên đã sớm kết thân được với đám nha hoàn trong phủ, Bách Hợp là người tiếp xúc nhiều nhất với hắn, giữa hai người nói chuyện không hề kiêng kị.

Nàng nói tiếp: “Còn không bằng trang trí thêm chút hoa, như thế còn đẹp hơn ấy.”

Tống Cảnh Ngưỡng bận rộn đã mấy ngày, người nào nhìn cũng khen hắn làm tốt, cho nên hắn vốn rất đắc ý, nào ngờ thành linh Bách Hợp kia lại tìm ra khuyết điểm để chê, thật khiến hắn buồn bực. Nhưng hắn là nam nhân, nếu so đo với một tiểu cô nương thì quá mất mặt, huống hồ Bách Hợp còn là nha hoàn thân cận nhất của Lâm lương để, lời của Bách Hợp nói đương nhiên là có độ tin cậy cao hơn các nha hoàn khác.

Tống Cảnh Ngưỡng cười ha hả, nói: “Vậy Lâm lương để thích cái gì?”

Bách Hợp cười đáp: “Thích gì thì cũng không chuẩn bị kịp nữa đâu, người vẫn nên tháo mấy cái kia xuống trước đã.”

“Chán thật, biết thế ta đi hỏi người trước có phải hơn không.” Tống Cảnh Ngưỡng thầm ảo não, vạn nhất Lâm lương để không thích thì e là hắn sẽ bị

điện hạ phạt mất, vừa nghĩ đến bộ dạng lạnh lẽo của điện hạ, hẳn liền cảm thấy hai chân như nhũn ra.

Hà Tất Kỳ không nói một lời đứng ở hành lang, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng và Bách Hợp, mặc dù không nghe rõ hai người họ nói gì, nhưng khoe miệng hẳn vẫn không tự chủ được mà hơi nở nụ cười.

Tổng Cảnh Ngưỡng vừa nhìn sang thì thấy Hà Tất Kỳ đang khoanh tay đứng ở đằng xa, đang định gọi hẳn đến giúp thì bỗng nghĩ tới một chuyện, liền cúi đầu nói với Bách Hợp: “Bách Hợp cô nương, Hà đại nhân nói có một món đồ muốn trả lại cho ta, mà ta thì đang bận rộn không đi được, cô nương đi lấy về giúp ta có được không?”

Bách Hợp thấy Hà Tất Kỳ chẳng qua chỉ đứng cách bọn họ có một hai chục thước thôi, liền nghi ngờ quan sát Tổng Cảnh Ngưỡng, lại thấy hẳn vẫn chỉ cợt nhả cười hì hì, chẳng biết là thật hay đùa nữa, liền nói: “Hà đại nhân vẫn đứng ở đó thôi, người làm xong việc thì qua đó cũng được mà.”

Tổng Cảnh Ngưỡng mặt biến sắc, nhỏ giọng nói: “Cô nương không biết đâu, hôm qua ta đã chọc giận huynh ấy, không biết bây giờ huynh ấy còn đang tức giận hay không nữa.”

Bách Hợp buồn cười nói: “Nô tỳ chỉ mới nghe đến chuyện nữ nhân gây lộn, không ngờ đến cả nam nhân cũng gây lộn sao?”

Tổng Cảnh Ngưỡng dùng vẻ mặt khinh thường nói: “Ai thèm gây lộn với hẳn chứ!” Lại nói tiếp: “Rốt cục cô nương có giúp ta không hả?”

Bách Hợp nhìn Hà Tất Kỳ vẻ mặt hồ hững đứng đằng kia, nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi.”

Hà Tất Kỳ thấy Bách Hợp đang đi về phía hẳn, hôm nay nàng mặc y phục màu mật ong, nét mặt tươi trẻ tràn ngập nụ cười, bước đi nhẹ nhàng hơn những nữ tử khác rất nhiều, giống như một con nai nhỏ đi trong tuyết

vậy.Thấy Bách Hợp ngày một tới gần, Hà Tất Kỳ không khỏi dời mắt nhìn ra chỗ khác.

“Hà đại nhân.”

Hà Tất Kỳ xoay người lại, nghiêm túc nói: “Bách Hợp cô nương.”

Bách Hợp mỉm cười, dáng vẻ ngây thơ như tiểu hài tử: “Tổng thị vệ nói là Hà đại nhân có món đồ muốn đưa cho hã, nhưng giờ Tổng thị vệ đang bận không đi được, cho nên bảo nô tỳ qua lấy.” Bách Hợp cố gắng tăng âm lượng trong giọng nói cho khỏi bối rối, lúc nói chuyện cũng không quên cười tươi.

Hà Tất Kỳ nghe vậy liền cau mày, nhìn vẻ mặt xấu xa của Tổng Cảnh Ngưỡng đang đứng trên thang, bất đắc dĩ nói: “Làm phiền Bách Hợp cô nương rồi, nào có món đồ gì đâu, chẳng qua hã không dám gặp ta nên nói lung tung thôi.”

Bách Hợp ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại, phát hiện bóng dáng của Tổng thị vệ đã sớm biến mất rồi.

***

Thái hậu nương nương đến phủ thái tử đã được một lúc rồi, người cao tuổi nên rất dễ mệt mỏi, các nha hoàn liền đỡ bà vào phòng nghỉ ngơi một lúc.Khi Hoắc Dực và Lâm Tam Tư đến tìm bà thì đúng lúc bà mới dậy, tinh thần vô cùng sáng khoái.

Hoắc Dực và Lâm Tam Tư một trái một phải dìu thái hậu nương nương, cùng nhau đi tới Mai Uyển.Lâm Tam Tư mặc áo choàng đội mũ nên không cảm thấy lạnh, chỉ khi đi đến một đoạn rẽ ở hành lang, Hoắc Dực có hơi lui về sau một chút, lúc đó Lâm Tam Tư mới cảm nhận được là có gió mạnh thổi tới, liền giật mình phát hiện thì ra là Hoắc Dực chặn hướng gió giúp nàng, trong lòng vô cùng ấm áp, cảm động nhìn Hoắc Dực.

Còn chưa tới Mai Uyển thì đã ngửi thấy mùi hoa mai thơm ngát, mỗi cây đều được biến hóa đa dạng thành các hình khác nhau, từ xa nhìn lại chính là một biển hoa, cảm giác quá đẹp đến không nói nên lời.

Lâm Tam Tư đỡ thái hậu nương nương ngồi xuống, sau đó cũng ngồi xuống bên phải thái hậu theo ý muốn của bà. Thái hậu nhìn xung quanh, chậm rãi nói: “Dực Nhi thật quá cẩn thận chu đáo, còn cố ý mời người đến làm mái che, như vậy sẽ không lo con bị gió lùa nữa.”

Lâm Tam Tư cũng nhìn thấy mái che đằng xa, nhưng lại không ngờ là nó có mục đích ấy, nghe thái hậu nói vậy, nàng liền đỏ mặt nhìn về hướng Hoắc Dực, nói: “Điện hạ đối với con rất tốt, mà con thì chẳng có gì để báo đáp chàng.”

Thái hậu nương nương nói: “Con đó, chỉ cần ở bên cạnh Dực Nhi là đủ rồi, đó chính là hồi đáp tốt nhất đối với Dực Nhi.”

Hoắc Dực đi quanh Mai Uyển kiểm tra một lượt rồi mới quay lại, nói: “Hoàng tổ mẫu, có thể bắt đầu rồi.”

Thái hậu nương nương gật đầu đáp: “Được.”

Nghi thức rất đơn giản, chỉ cần thái hậu tuyên chỉ là xong, nhưng nói vậy chứ thật ra điều này trước giờ chưa từng xảy ra, vì lương đế nói thẳng ra thì cũng chỉ là một thị thiếp nhỏ, các vương phủ sẽ không cử hành nghi thức sắc phong cho lương đế, chỉ duy nhất Hoắc Dực là một mực muốn cử hành.

Sau khi tuyên chỉ xong, trên đài liền có bảy tám nữ nhân xinh đẹp đi lên nhảy múa, ở một góc thì có một nữ nhân thanh tú đánh đàn, giai điệu vô cùng dễ nghe, nhưng chỉ xem một lát là Lâm Tam Tư đã thấy hơi chán rồi.

Hoắc Dực vốn đang ngồi bên trái thái hậu, nhưng chẳng biết đã đi tới bên cạnh Lâm Tam Tư từ lúc nào, hấn nắm tay nàng, ghé vào tai nàng nói:

“Ta biết nàng không thích xem mấy cái này, để ta dẫn nàng đi ngắm hoa mai.”

Lâm Tam Tư có phần kinh ngạc, không hiểu vì sao Hoắc Dực lại nhìn ra được là nàng không thích, còn chưa kịp hỏi thì Hoắc Dực đã kéo nàng rời khỏi chỗ ngồi, ôm eo nàng đi qua biển hoa, đắm chìm trong khung cảnh tuyệt đẹp của rừng hoa mai giữa trời đông lạnh giá.

Một đóa hoa mai rơi xuống trên vai Hoắc Dực, Lâm Tam Tư thấy thế liền kiễng chân muốn phúi xuống, nhưng ngón tay mới chạm vào cánh hoa thì Hoắc Dực quay đầu lại, nhìn nàng nói: “Ta cài hoa cho nàng nhé?” Giọng nói nhẹ nhàng đối lập với sự náo nhiệt ngoài kia, khiến cho Lâm Tam Tư nghe mà khẽ kinh ngạc.

“Ừm, được ạ.” Lâm Tam Tư đỏ mặt, cúi đầu nói.

Hoắc Dực nhẹ nhàng cầm đóa hoa mai cài lên tóc nàng, khiến cho nàng càng thêm xinh đẹp đến lay động lòng người. Hắn nhẹ nhàng xoay người, dùng bóng lưng to lớn cản lại tầm mắt của mọi người, sau đó cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại của Lâm Tam Tư, hương vị thơm ngọt tràn ngập môi lưỡi hắn, khiến hắn say mê không muốn dừng lại.

“Điện hạ...Nếu còn không quay lại...Chúng ta sẽ...Sẽ bị...Hoa mai...Rơi đây người đó.”

Lâm Tam Tư thật vất vả mới nói được hết câu trong lúc Hoắc Dực còn đang triền miên, trên đài mấy tiết mục múa hát đã kết thúc, thái hậu nương nương đã được người ta mời quay về dùng bữa.

Tuy Lâm Tam Tư không cảm thấy hứng thú với mấy tiết mục ca hát mà Tống Cảnh Ngưỡng chuẩn bị, nhưng nàng lại rất ngạc nhiên với mâm cỗ tràn ngập màu sắc của những món ăn ngon mê người.

Tất cả món ăn đều được đầu bếp trong cung làm, tài nghệ của họ thật sự rất tuyệt vời, chỉ một củ khoai tây nhỏ mà họ cũng có thể cắt tía thành hình phượng hoàng rất sống động, đặc biệt là mời được cả thợ làm bánh của Ngự Hương Lâu đến để làm điểm tâm ngọt.

Ngự Hương Lâu buôn bán rất tốt, lại khác các quán ăn bên cạnh, rất ít giao thiệp với các quan lại và người quyền quý trong kinh thành, cho nên ban đầu khi Tổng Cảnh Ngưỡng đến gửi lời mời thì đã bị người ta khéo léo từ chối. Sau khi bẩm báo lại với Hoắc Dực thì bị Hoắc Dực trách mắng, nói nếu không làm được chuyện này thì hẳn sẽ bị cấm túc ba tháng giống như Hà Tất Kỳ!

Tổng Cảnh Ngưỡng không còn cách nào khác là quay lại đó một chuyến nữa, nhưng vẫn không thành công, lần cuối cùng đành phải kéo theo Hà Tất Kỳ đi cùng, lần này người đón tiếp bọn họ là ông chủ của Ngự Hương Lâu, một công tử trẻ tuổi rất tuấn tú. Sau khi nghe Tổng Cảnh Ngưỡng nói rõ nguyên do, vị công tử đó liền không nói hai lời, nhanh chóng bảo thợ làm bánh đi cùng hẳn về phủ thái tử để làm bánh ngọt.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Lâm Tam Tư vì đang trong thời kỳ cho con bú nên khẩu vị rất tốt, với lại đồ ăn còn là do những đầu bếp giỏi nhất làm, nên mùi vị tất nhiên là không thể so sánh với ngày thường. Đồ ăn từng đĩa từng đĩa được bưng lên, tuy không nhiều lắm về lượng, nhưng nhìn vô cùng tinh xảo và đẹp mắt, hương vị cũng rất hiếm gặp.

Lâm Tam Tư có phần khó hiểu, mấy đĩa thức ăn hôm nay có phần nhỏ hơn bình thường, ước chừng chỉ bằng một phần ba, mỗi đĩa chỉ cần gắp hai ba miếng là đã hết rồi, tựa hồ còn chưa kịp thưởng thức rõ mùi vị. Tuy vậy thì nàng cũng không lấy làm buồn rầu, bởi vì cứ đĩa này hết thì đã có đĩa khác thay thế luôn rồi.

Hoắc Dực ngồi bên cạnh Lâm Tam Tư, thấy nàng ăn uống ngon lành vui vẻ thì không khỏi nhếch môi cười, yêu thương lau đi nước canh dính trên khóe môi nàng, dịu dàng nói: “Ăn chậm một chút.”

Lâm Tam Tư vừa ăn vừa gật đầu, tuy ăn uống rất ngon miệng nhưng nàng cũng rất chú trọng hình tượng, dù sao thái hậu cũng đang ở đây, nàng không thể ăn uống một cách vô duyên được.

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư ăn một đĩa đậu đỏ Nam Quốc, chính mình cũng gắp một miếng lên nếm thử, sau đó lại đặt đũa xuống, chăm chú nhìn Tam Tư. Trước khi mang thức ăn lên, hắn đã cố ý đến phòng bếp dặn dò, bảo bọn họ đổi toàn bộ lại đĩa ăn, từ đĩa lớn sang đĩa nhỏ bằng một phần ba.

Tam Tư rất thích ăn và có thể ăn được khá nhiều, điều này hắn đã biết từ khi nàng vào phủ, tuy vậy hôm nay có tất cả 88 món, mỗi món đều được

làm với số lượng lớn, dù sức ăn của nàng có tốt đến mấy thì cũng chỉ ăn được đến món thứ hai mươi là cùng, còn các món còn lại nàng chắc chắn không còn bụng để ăn nữa, khẳng định nàng sẽ buồn cho xem. Vậy nên chỉ còn cách là giảm bớt số lượng mỗi món lại, như vậy thì nàng mới có thể nếm được hết các món ăn.

Sau khi ăn xong các món chính là đến điểm tâm ngọt, đầu bếp của Ngự Hương Lâu không hổ danh là cao thủ, những loại bánh hôm nay được mang lên đều là những loại bánh chưa từng được bán ở Ngự Hương Lâu, mùi vị còn ngon hơn cả những loại bánh bình thường họ hay bán.

Lâm Tam Tư chỉ chốc lát đã ăn hết một đĩa bánh, tuy chưa đã thèm, nhưng nghĩ hôm nay nàng đã ăn quá nhiều rồi, sao có thể không biết xấu hổ bảo người ta mang thêm một phần bánh nữa chứ, liền tiếp tục yên lặng uống canh. Bỗng nhiên có người đẩy một đĩa bánh khác tới trước mặt nàng, lúc ngẩng lên thì liền đối diện với ánh mắt ấm áp của Hoắc Dực, khiến nàng không khỏi đỏ mặt.

Hoắc Dực nhẹ nhàng sờ lên bụng nàng, nói: “Có thể ăn thêm hai miếng nữa, không cho ăn nhiều.”

Lâm Tam Tư giọng nhỏ như muỗi kêu, ngoan ngoãn cúi đầu đáp: “Dạ.”

Sau khi ăn xong hai miếng bánh nữa, nàng liền đưa tay xoa bụng, buồn rầu nói: “Hình như ta ăn nhiều quá rồi.”

Hoắc Dực cầm tay nàng, ánh mắt tràn ngập sự yêu thương, cười nói: “Không sao, lát nữa ta dẫn nàng đi tiêu thực.”

Lâm Tam Tư gật đầu, đưa mắt nhìn xung quanh, Phục Linh đang ở trong phòng chăm nom Hi Nhi, Bách Hợp thì ở ngay bên cạnh, còn Lý tẩu thì không thấy đâu cả.

“Điện hạ, Lý tẩu đâu?”

Hoắc Dực nhàn nhạt đáp lại: “Ta có việc cần Lý tẩu làm.”

Lâm Tam Tư gật gù phản ứng.

Ăn xong, Hoắc Dực và Lâm Tam Tư bồi thái hậu nương nương đi dạo Mai Uyển ngắm hoa, lại nghe nha hoàn chạy tới báo tiểu công tử đã dậy, thái hậu liền vội vàng muốn nhìn thấy cháu trai. Hoắc Dực thì lo Lâm Tam Tư chưa tiêu thực nên giữ nàng lại, cùng nàng đi dạo xung quanh thêm chút nữa.

Hai người đứng bên hồ cho cá ăn, Lâm Tam Tư nhớ lại các món ăn ngon hồi trưa, bước chân lại không tự chủ mà đi về phía phòng bếp, Hoắc Dực thoáng cái đã nhìn thấu tâm tư của nàng, cũng không ngăn cản mà di chuyển từ bên tay trái sang đứng phía bên tay phải của nàng, ôm eo nàng nói: “Sao vậy, nàng muốn tới phòng bếp à?”

“Vâng.” Lâm Tam Tư ngẩng gương mặt bầu bĩnh lên, tia nắng rực rỡ chiếu lên mặt nàng, “Nhiều món ăn ngon quá, ta muốn tìm hiểu cách làm.”

Hoắc Dực cười nói: “Để ta bảo bọn họ thu dọn sạch sẽ đã rồi nàng hãy qua đó.”

Hoắc Dực nói xong liền ngoắc tay gọi một tên nô tài đang quét dọn ở hành lang, nhưng bị Lâm Tam Tư ngăn lại, nói: “Không cần đâu điện hạ, ta chỉ ngó qua một chút thôi mà, sẽ không ở đó lâu đâu, với lại từ đây đến đó cũng gần, đừng làm cho bọn họ phải khẩn trương.”

Hoắc Dực không cự tuyệt, cười nói: “Đã lâu rồi nàng không vào đấy, cẩn thận bị sặc khói dầu.”

Lâm Tam Tư tinh nghịch nháy mắt với Hoắc Dực, chu môi đỏ lên, nói: “Điện hạ, trong mắt chàng ta yếu ớt điệu đà như vậy sao?”

Hoắc Dực nheo mắt lại, cúi xuống hôn lên môi thơm mềm của nàng, một lúc sau mới chậm rãi buông ra, nhẹ vuốt chóp mũi nàng, nói: “Không chỉ trong mắt, mà ngay cả trong lòng ta cũng thấy nàng rất yếu ớt.”

Lâm Tam Tư bị lời của Hoắc Dực làm cho đỏ bừng hai tai, trong lòng ngọt như mật, không khỏi mím môi cười, nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn.

Hai người chậm rãi đi tới phòng bếp, không hề gấp gáp, cứ đi một chút lại dừng để nói chuyện đôi ba câu. Đã gần một tháng Lâm Tam Tư không đi ra vườn chơi, nên không biết trong khoảng thời gian này ở đây đã có thêm rất nhiều thứ mới, một cái ghế dựa thật dài, trên ngọn cây cạnh đó được quấn đầy những sợi dây màu xanh đậm và những viên cầu nhỏ, còn có đèn dầu để chiếu sáng nữa, trong vườn hoa mới trồng thêm một cây đào, lúc này hoa vẫn chưa nở, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến lúc ngồi trên ghế ngắm cánh hoa rơi là đã thấy rất lãng mạn rồi.

Lâm Tam Tư có phần kinh ngạc, lúc trước khi nói chuyện với Hoắc Dực nàng có vô tình miêu tả cảnh tượng này, không ngờ là chàng lại ghi nhớ trong lòng, hơn nữa còn biến suy nghĩ của nàng thành hiện thực, mặc dù có hơi khác một chút nhưng thế này đã là tốt lắm rồi, bởi dù gì thì Hoắc Dực cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Lâm Tam Tư vui lắm, trong lòng cực kỳ hạnh phúc, nàng quay đầu nhìn Hoắc Dực, bất ngờ kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi Hoắc Dực, nói: “Điện hạ, cảm ơn chàng.”

Hoắc Dực dường như cũng ngờ tới phản ứng này của nàng, lúc môi thơm của nàng rời đi, hắn vẫn chưa thỏa mãn, liền giữ chặt hông nàng nói: “Nhanh như vậy sao.” Dứt lời lại cúi xuống hôn nàng.

Bên trong phòng bếp, Lý tẩu đang đi tới đi lui, vì phủ đã mời đầu bếp trong cung và Ngự Hương Lô đến nên bà không có việc gì làm, nhưng bà vẫn không rời khỏi phòng bếp nửa bước, vừa giúp đỡ bê món ăn vừa ghi

nhờ từng lời các nha hoàn không ngừng truyền tới: “Lâm lương đế thích ăn nhất là gà nướng ngũ vị hương, kim ốc tàng kiều, tuyết sơn phi hồ...”

Lý tẩu tuy không biết chữ nhưng trí nhớ lại rất tốt, bà ghi nhớ tên các món ăn, đi theo các đầu bếp để học cách làm, tuy bận rộn đến không có cả thời gian uống một ngụm nước, nhưng nghĩ đến việc sau này sẽ làm được những món mà Lâm lương đế thích ăn, bà lại vô cùng vui vẻ.

Lần này điện hạ cho mời hai đầu bếp giỏi bậc nhất, một người là đầu bếp mà hoàng thượng yêu thích, vào cung bốn mươi năm chỉ để nấu ăn cho hoàng thượng, người còn lại là bậc thầy làm bánh thần bí khó lường của Ngự Hương Lô, vị này xuất quỷ nhập thần, cả kinh thành hầu như không có ai biết mặt hắn, thế mà lần này hắn lại vào phủ thái tử làm bánh ngọt, thật khiến cho người ta vui mừng.

Lý tẩu học xong cách làm mấy món ăn và bánh ngọt mà Lâm Tam Tư đặc biệt thích ăn, đang chuẩn bị tiễn người ta ra phủ thì trông thấy thái tử điện hạ và Lâm lương đế đang đi từ xa tới.

Từ Mai Uyển đến phòng bếp rõ ràng chỉ cách có ba cái hành lang và hai khu vườn, thế mà hai người cứ chậm rãi đi mãi mới đến, lúc này trong phòng bếp đã được thu dọn sạch sẽ, không có chút mùi khói dầu nào.

Vị đầu bếp trong cung kia đã từng gặp Hoắc Dực, liền lập tức quỳ xuống hành lễ với Hoắc Dực và Lâm Tam Tư, còn đầu bếp của Ngự Hương Lô tuy chưa từng nhìn thấy thái tử điện hạ, nhưng thấy vẻ lạnh lùng và khí chất cao quý trên gương mặt của hắn, cũng liền cùng đầu bếp kia và Lý tẩu quỳ xuống hành lễ.

Hoắc Dực gật đầu, trước khi lên tiếng, hắn có liếc nhìn Tam Tư một cái, ánh mắt thoáng lên ý cười, nói: “Làm phiền hai vị rồi.”

Đầu bếp trong cung đã lớn tuổi, cũng biết chút ít về tính cách của thái tử điện hạ, hắn luôn luôn lạnh lùng, ăn nói khá kiệm lời, nhưng lúc này lại đột

nhiên dùng giọng nói nhẹ nhàng nói chuyện với bọn họ, quả thật khiến ông phải giật mình.

Dù sao cũng là lão nhân trong cung, tuy có chút kinh ngạc nhưng cũng không biến thành sợ hãi, ông nói: “Điện hạ đừng khách khí, có thể nấu ăn cho điện hạ và Lâm lương để là vinh hạnh của lão nô!”

Đầu bếp của Ngự Hương Lâu thì lại là một nam tử trẻ tuổi, lúc này đang cúi thấp đầu, thái độ tuy đúng mực nhưng không có lên tiếng đáp lại, khiến cho người ta cảm thấy là hăn rất lạnh lùng.

Lâm Tam Tư nhìn hai người, đột nhiên tràn ngập sự mong đợi, nói: “Ít ngày nữa là đầy tháng Hi Nhi, có thể mời hai vị vào phủ một lần nữa không?”

Có thể tạo quan hệ với hoàng đế tương lai, đầu bếp trong cung đương nhiên là đồng ý ngay, còn đầu bếp của Ngự Hương Lâu thì có hơi do dự. Hoắc Dực thấy vậy, tuy vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhưng đôi mắt thì đã híp chặt lại, hơi thở lạnh lẽo chậm rãi tỏa ra xung quanh.

Lý tâu đứng bên cạnh trợn tròn mắt nhìn đầu bếp Ngự Hương Lâu, trong lòng có phần lo lắng thay hăn, người này nhìn có vẻ rất thông minh, sao lúc này lại trì độn như vậy. Lâm lương để là người điện hạ sủng ái nhất, nếu hăn mà dám cự tuyệt Lâm lương để thì e là thái tử điện hạ sẽ tức giận đến mức phái người đến đập nát Ngự Hương Lâu mất!

Một lát sau, đầu bếp Ngự Hương Lâu mới lên tiếng: “Thảo dân tuân mệnh, nhưng thảo dân có một chuyện muốn nhờ cậy, mong thái tử điện hạ và Lâm lương để đáp ứng.”

Sắc mặt Hoắc Dực càng thêm khó coi, Tam Tư đã lên tiếng mời, coi như cũng là nể mặt bọn họ, vậy mà tên này còn dám nói điều kiện nữa?

Lâm Tam Tư vừa tốt tính lại rộng lượng, với lại nàng thật sự rất muốn người này đến làm bánh ngọt cho ngày đầy tháng Hi Nhi, liền nhẹ nhàng cầm tay Hoắc Dực, cười ngọt ngào với hắn, Hoắc Dực nhìn nụ cười và ánh mắt của nàng, lửa giận trong lòng lập tức bị dập tắt.

Lâm Tam Tư nói: “Là chuyện gì? Người cứ nói đi.”

“Chủ nhân của thảo dân, cũng chính là lão bản của Ngự Hương Lâu, muốn mời Lâm lương để đến Ngự Hương Lâu một chuyến.”

Sắc mặt của Hoắc Dực càng ngày càng lạnh, ánh mắt giống như một thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng tới hắn: “Người, nói, lại, lần, nữa.”

“Chủ nhân của thảo dân muốn mời Lâm lương để đến Ngự Hương Lâu một chuyến.” Đầu bếp của Ngự Hương Lâu không chỉ có tay nghề cao mà định lực cũng cực kỳ tốt, nếu không thì hắn đã không được lão bản lựa chọn để mang theo nhiệm vụ đi đến phủ thái tử. Chỉ không ngờ là Hoắc Dực lại đáng sợ đúng như lời người ta nói, trong ánh mắt bức người của thái tử, sắc mặt hắn trở nên không được tự nhiên, nói tiếp: “Nếu điện hạ đi cùng được thì càng tốt.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Cuối cùng thì đầu bếp của Ngự Hương Lâu đã bị Hoắc Dực mời ra ngoài một cách rất không khách khí, Lâm Tam Tư cũng không lên tiếng khuyên bảo, vì dù sao ở thời đại này việc tùy tiện mời một nữ nhân ra cửa là một hành động bất lễ.

Lúc trở lại Thanh Lan Uyển thì cũng không còn sớm nữa, thái hậu nương nương cũng đang chuẩn bị hồi cung, thấy Lâm Tam Tư vào phòng, bà liền cầm tay nàng nói: “Tam Tư à, mấy ngày nữa là hết thời gian ở cũ rồi, con nhớ đưa Hi Nhi đến thăm ai gia nhiều vào nhé. Trước đây lúc còn có hoàng hậu và Hiền quý phi, ai gia chỉ cảm thấy các nàng ấy rất phiền, ngày nào cũng đấu đá nhau để tranh giành tình cảm.”

Lâm Tam Tư nhìn ánh mắt trông mong của thái hậu, mặc dù tuổi đã già, nhưng ánh mắt của bà vẫn rất sáng, chỉ có mái đầu bạc trắng và nếp nhăn nơi khóe mắt chứng minh cho quãng thời gian mà bà đã trải qua. Hôm nay tuy đã mang thân phận thái hậu cao quý, nhưng ngay cả tôn tử và cháu trai mình yêu thương nhất cũng không thể luôn ở bên cạnh, đây chính là nỗi buồn của hoàng thất.”

Lâm Tam Tư có phần chua xót, lập tức vội vàng gật đầu đáp: “Hoàng tổ mẫu yên tâm, Tam Tư nhớ rồi.”

Sau khi tiễn thái hậu nương nương, Lâm Tam Tư liền để Bách Hợp đưa Lâm Tuyên vào phòng khách nghỉ ngơi, còn mình thì gọi Phục Linh đến, nhìn xung quanh không có ai, nàng nhỏ giọng nói: “Phục Linh, ta có chuyện cần em làm giúp.”

Phục Linh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Tam Tư, bản thân cũng trở nên căng thẳng theo, nói: “Tiểu thư, người cứ nói.”

Lâm Tam Tư nói: “Vừa rồi ta có gặp đầu bếp của Ngự Hương Lâu, cảm thấy lời của hắn có hơi kỳ lạ, ta mời hắn đến làm bánh cho ngày đầy tháng Hi Nhi, hắn tuy đáp ứng nhưng lại nói là lão bản của Ngự Hương Lâu muốn mời ta đến Ngự Hương Lâu một chuyến. Lúc ấy điện hạ cũng ở đó, nghe xong thì rất tức giận, làm ta cũng không kịp hỏi kỹ. Mấy ngày nữa em dành thời gian đến Ngự Hương Lâu, giúp ta tìm hiểu một chút xem rốt cuộc thì lão bản của Ngự Hương Lâu là ai.”

Phục Linh cũng cảm thấy kỳ lạ: “Tiểu thư hoài nghi đó là người quen cũ ở trong phủ sao?”

Lâm Tam Tư gật đầu, vẻ mặt thoáng hiện lên nỗi cô đơn: “Ta cũng chỉ hoài nghi chứ không dám khẳng định, trước kia khi còn ở Lâm phủ, trừ mấy vị tiểu thư có mối quan hệ tốt ra thì ta chẳng thân thiết với ai cả, chứ đừng nói đến một lão bản từ lâu, nhưng hắn lại mở miệng muốn mời ta đến đó, khiến ta không thể nghĩ ra hắn còn có thể là ai khác.”

“Tiểu thư nói có lý.” Phục Linh cau mày, “Cũng may là mấy ngày nay nô tỳ có việc phải ra khỏi phủ, nô tỳ sẽ đến Ngự Hương Lâu hỏi xem sao.”

Lâm Tam Tư dặn dò: “Em nhất định phải cẩn thận, chỉ đi xem một chút là được, nếu không gặp thì thôi, không cần phải hỏi người ta làm gì, nếu là người quen cũ thì đương nhiên cũng sẽ nhận ra em, sẽ không để em phải mất công tới đó một chuyến.”

“Nô tỳ biết rồi, tiểu thư yên tâm.”

Hai người lại ở trong phòng nói mấy chuyện thú vị xảy ra trong phủ hôm nay, sau đó Phục Linh lại đi ra ngoài làm việc, Lâm Tam Tư ở trong phòng chơi đùa với Hi Nhi.

Hoắc Dực trở lại rồi vào trặc phòng đọc tấu chương, mặc dù hẳn luôn tỏ ra hồ hững không bận tâm đến chuyện gì, nhưng những chuyện quan trọng hẳn vẫn nắm rất rõ. Trặc phòng và phòng chính chỉ ngăn cách bởi một lớp rèm che, phía sau rèm truyền đến giọng nói dịu dàng của Tam Tư và tiếng cười ngây thơ của Hi Nhi, khiến Hoắc Dực không tự chủ được mà nhếch môi cười.

Hoắc Dực vén rèm đi ra, hẳn đã thay một bộ y phục khác, màu xanh càng làm nổi bật lên ngũ quan của hẳn, lộ ra vẻ nghiêm nghị khác thường.

Hoắc Dực đi tới phía sau Lâm Tam Tư, ánh mắt ấm áp nhìn hai mẹ con, không tìm được mà giang tay ôm hai người vào lòng. Lâm Tam Tư từ trong ngực hẳn quay đầu lại, cười nói: “Chàng xem xong tấu chương rồi sao?”

Hoắc Dực vùi đầu vào cổ nàng, đáp: “Ừ.”

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực cọ mà nhột, không khỏi co rụt cổ lại, rồi lại bị Hoắc Dực ôm chặt đến không thể cựa quậy, thật khiến nàng không biết nên khóc hay nên cười: “Điện hạ, ta nhột chết mất.”

“Hả?” Hoắc Dực gật đầu, kề sát vào tai nàng nói: “Nhột sao?”

Lâm Tam Tư bật cười, nói: “Ta cũng thử làm như vậy với điện hạ nhé?”

Hoắc Dực nhướn mày, đáp: “Được thôi.”

Lâm Tam Tư cẩn thận đưa Hi Nhi cho Hoắc Dực bế, sau đó để Hoắc Dực ngồi lên ghế, còn mình thì đi ra đằng sau ôm lấy cổ Hoắc Dực, đầu tựa vào cổ hẳn.

Hoắc Dực chưa từng nói với Lâm Tam Tư, là hẳn trời sinh không sợ nhột.

Cho nên lúc Lâm Tam Tư ôm hẳn, chỉ thấy mùi hương của nàng thoang thoảng truyền đến, mái tóc dài đen nhánh xòa xuống cổ hẳn, bất kể nàng có ngộ nguậy thế nào thì hẳn cũng chỉ xuất hiện phản ứng sinh lý chứ không hề thấy nhột.

Lâm Tam Tư nhìn phản ứng lạnh nhạt của Hoắc Dực, kỳ quái hỏi: “Sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ phương pháp của ta không có hiệu quả?”

Hoắc Dực đưa tay ra sau ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói: “Chính xác mà nói thì phương pháp của nàng rất hữu hiệu đối với ta, nhưng không phải là ở phương diện này.”

Lâm Tam Tư chớp chớp đôi mắt to, hỏi: “Vậy thì là phương diện nào?”

Hoắc Dực đưa tay kéo mặt nàng lại gần, không đợi nàng kịp phản ứng mà trực tiếp hôn nàng.

Lâm Tam Tư bị Hoắc Dực bịt miệng nhưng vẫn không quên là Hi Nhi vẫn đang ở bên cạnh, liền nói: “Điện hạ...Hi Nhi...Hi Nhi nhìn...Ta...” Lời còn chưa dứt thì đã cảm thấy sự tấn công dữ dội hơn của Hoắc Dực, hẳn chẳng thèm quan tâm, chỉ thản nhiên giơ tay che lại tầm mắt của Hi Nhi.

Chờ Hoắc Dực thưởng thức đủ đôi môi thơm của nàng, hẳn mới hài lòng buông ra, nói: “Chính là phương diện này.” Dừng một chút lại nói: “Còn một chuyện ta quên nói cho nàng biết, đó là ta không sợ nhột.”

Lâm Tam Tư cố tình làm ra vẻ vô tội xen lẫn trêu chọc, nói: “Vậy điện hạ cũng không sợ thê tử sao?”

“Gì cơ?”

Lâm Tam Tư nghiêm túc đáp: “Người ta nói những người mà không sợ nhột thì cũng sẽ không sợ thê tử.”

“Vậy thì sao?” Hoắc Dực véo nhẹ gò má mềm mại của nàng, ngón tay vuốt ve từ gương mặt xuống đôi môi, đầu ngón tay miết nhẹ cánh môi mềm, thanh âm quyến rũ mê người truyền đến: “Nàng hi vọng ta sợ nàng hay là không sợ?”

Lâm Tam Tư nghe hỏi vậy liền ngậy ngấn cả người, ừm, cái vấn đề này không dễ trả lời đâu nha, đáp không đúng thì sẽ bị điện hạ ghét bỏ mất! Đành phải lựa một cách trả lời khác vậy: “Vẫn nên để ta sợ điện hạ đi, như thế hợp lý hơn.”

Hoắc Dực dường như rất hài lòng với câu trả lời của Lâm Tam Tư, hân từa đầu vào cái trán căng bóng của nàng, khóa chặt tầm mắt nàng, nói: “Ta cam đoan với nàng, rằng cả đời này ta chỉ sợ một mình nàng.”

Lâm Tam Tư cười, chỉ vào Hi Nhi nói: “Vậy còn Hi Nhi?”

Hoắc Dực khí phách đáp: “Con sẽ phải nghe theo chúng ta.”

***

Thoáng cái đã đến ngày đầy tháng Hoắc Thần Hi, ngày này đối với hoàng trưởng tôn của Nam Dạ quốc là một ngày vô cùng trọng đại, nhưng trong mắt Hoắc Dực thì ngày này cũng chỉ quan trọng ngang bằng với ngày sắc phong cho Lâm Tam Tư thôi, cho nên việc tổ chức cũng không kém ngày sắc phong lương đế là bao.

Lâm Tam Tư tuy đã hết tháng ở cũ, nhưng Hoắc Dực vẫn sợ nàng mệt nên giao lại việc bế Hi Nhi chào hỏi khách khứa cho người khác làm, nàng chỉ cần ngồi trong phòng tiếp nhận lễ mừng là được rồi, bên cạnh còn có Bách Hợp và Phục Linh dốc lòng hầu hạ.

Tình thế trước mắt của Nam Dạ, ai thông minh thì đều nhìn ra ngay. Lương vương và Ninh vương đã thất thế rồi, thái tử điện hạ thì đã ngóc đầu trở lại, mạnh như vũ bão, còn có hoàng tôn duy nhất của Nam Dạ

quốc Hoắc Thần Hi làm lợi thế, cho nên những vị quan lại quyền quý liền xếp hàng nối đuôi nhau đến chúc mừng, hồi hải náo nhiệt hơn hôm sắc phong lương đễ rất nhiều, khác biệt chính là hôm nay những người đến chúc mừng sẽ không bị chặn lại bên ngoài nữa.

Những nam tử thì sẽ ở phòng trước chào hỏi nói chuyện với Hoắc Dực, còn các nữ quyến thì sẽ được các nha hoàn dẫn ra sau vườn. Các nữ quyến có thể bước vào phủ thái tử tất nhiên đều có thân phận không nhỏ, những loại như thị thiếp hay thứ nữ căn bản không có cơ hội chạm vào đại môn của phủ thái tử, còn các phu nhân tiểu thư thì từ trước đến giờ đã quen thói ngang ngược càn rỡ, vốn sinh lòng thành kiến với vị lương đễ Lâm Tam Tư này. Chẳng qua trước mắt vị lương đễ này chính là nữ nhân duy nhất của thái tử, được thái tử sủng ái vô cùng, lại mới sinh hạ hoàng trưởng tôn, cho nên các nàng có không vừa mắt Lâm Tam Tư đi chẳng nữa thì cũng không dám đắc tội nàng.

Lâm Tam Tư mới cho người tiễn Tề vương phi và Lý phu nhân của phủ thượng thư, cảm giác mặt cũng cứng ngắc lại rồi, nhớ đến lúc ở Lâm phủ trước kia, khi nào trong nhà có chuyện vui thì người đứng ra làm chủ đều là mẫu thân nàng, còn những nữ nhi chưa chồng đương nhiên không thể ra gặp khách được, nhiều nhất cũng chỉ là ngồi một chỗ tâm sự với các tiểu thư thôi. Khi đó cuộc sống trôi qua rất thoải mái vui vẻ, hiện tại tự mình trải qua, mới thấy là chẳng dễ dàng gì.

Một nữ nhân trung niên được nha hoàn dắt đến, nàng ta nở nụ cười tươi, còn chưa nhìn rõ diện mạo thì đã nghe thấy tiếng: “Lâm lương đễ, chúc mừng chúc mừng! Khí sắc của Lâm lương đễ thật tốt, làn da mềm mịn như có thể bấm ra nước vậy, đâu có giống với người mới sinh hài tử đâu! Nô tỳ thật sự rất ngưỡng mộ!”

Lâm Tam Tư đã nhìn trước thê nên biết được nữ nhân trung niên xinh đẹp này chính là Tô Kiến Thu phu nhân của lại bộ thị lang, bên nhà mẹ đẻ là phủ tướng quân, mà tổ tiên của nhà nàng ta là làm ăn buôn bán, nên có

vô số của cải, tặng lễ cũng rất hào phóng, đồ mang tới đều vô cùng cao quý và hiếm thấy.

Phục Linh thấy Lâm Tam Tư không dễ dàng mà khẽ nhú mày, đã đi theo tiểu thư từ nhỏ nên nàng biết tiểu thư thích hay không thích cái gì, cho nên hôm nay điện hạ mới cố ý để nàng ở bên cạnh tiểu thư, đứng ra giải nguy cho tiểu thư khi cần.

Tô phu nhân vừa bước vào cửa, Phục Linh đã lặng lẽ nói vào tai Lâm Tam Tư: “Điện hạ nói hôm nay là ngày vui của người và Hi Nhi, vui vẻ là quan trọng nhất, người không cần để ý đến những món đồ người ta tặng, nếu không thích thì cứ mặc kệ nó.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Nếu người thấy khó chịu thì cứ tùy tiện nói vài câu cho có lệ cũng được.”

Lâm Tam Tư quả thật không thấy thích Tô phu nhân, nhưng nàng và Tô phu nhân cũng không có qua lại gì, thậm chí còn chưa từng gặp mặt, nhưng chỉ mới gặp lần đầu là nàng đã thấy không thích rồi, có những người mới nhìn đã thấy duyên, nhưng Tô phu nhân thì không như vậy, mặc dù nàng ta có diện mạo khá đẹp.

Lâm Tam Tư hơi trầm tư một chút, người hầu của Tô phu nhân đã đi tới trước mặt, chân mày nàng khẽ giãn ra, nếu đã quyết định trở thành nữ nhân của thái tử, vậy thì nàng không thể hành động cư xử theo tâm trạng tùy hứng của bản thân được, như vậy sẽ khiến điện hạ và Hi Nhi bị mất thể diện.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Thật vất vả lắm mới tiễn được hết các tân khách, trời cũng đã tối, Lâm Tam Tư chẳng thèm để ý hình tượng nữa, trực tiếp nằm ngửa ra giường: “Trời ạ, cứng đơ cả ngày, mệt chết mất!”

Bách Hợp bưng nước nóng, vắt khăn cho Lâm Tam Tư lau mặt, nói: “Tiểu thư, nô tỳ thấy người cứ nên nghe theo lời của điện hạ ấy, bất kể là thích hay không thích thì cũng đối đãi giống nhau hết, như thế người sẽ bớt mệt hơn!”

Lâm Tam Tư cầm khăn nóng lau mặt, giọng nói lộ ra sự mệt mỏi: “Ta cũng đâu muốn thế, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên ta lấy thân phận nữ nhân của thái tử để xuất hiện trước mặt mọi người, không thể khiến cho điện hạ và Hi Nhi mất thể diện được!”

Lâm Tam Tư vừa nói xong, đột nhiên nhớ ra đã một lúc lâu không nhìn thấy Hi Nhi, liền hỏi: “Bách Hợp, Hi Nhi đâu?”

“Điện hạ nói người quá mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi cho khỏe, sợ tiểu công tử ở trong phòng sẽ ầm ĩ làm phiền đến người, nên đã bảo Phục Linh bế tiểu công tử vào trác phòng rồi.”

Lâm Tam Tư vươn vai cho đỡ mỏi, từ ngày có Hi Nhi, chưa lần nào mà nàng xa Hi Nhi lâu như vậy, cho dù có là ban đêm thì nàng cũng thường xuyên đứng dậy nhìn xem Hi Nhi ngủ có yên giấc hay không, có đói bụng không. Bây giờ thì tốt rồi, điện hạ đã bảo Phục Linh bế Hi Nhi, vậy thì nàng cũng có thể thoải mái ngủ một giấc rồi.

Lâm Tam Tư nằm trên giường một lúc lâu mà vẫn không ngủ được, cũng chẳng biết tại sao lại như vậy, không có Hi Nhi bên cạnh, nàng lại không ngủ nổi. Nghe thấy tiếng mở cửa, cho là Phục Linh bế Hi Nhi trở lại, nàng liền chống người dậy nói: “Phục Linh à?”

Bóng dáng cao ngất của Hoắc Dực xuất hiện từ bình phong rồi đi tới gần, môi nở nụ cười dịu dàng, hỏi: “Sao nàng vẫn chưa ngủ?”

Lâm Tam Tư khoác áo choàng vào rồi ngồi dậy, cười đáp: “Lạ thật đấy, lúc này ta lại không thấy mệt chút nào nữa rồi.”

Hoắc Dực ngồi xuống giường, giúp nàng khép chặt áo choàng, vén lại tóc cho nàng, nói: “Ta bảo người bế Hi Nhi đi để nàng ngủ cho ngon, vậy mà nàng lại không ngủ được.”

Lâm Tam Tư thuận thế nghiêng người dựa vào lòng Hoắc Dực, ôm lấy thắt lưng rộng lớn của hắn, nói: “Đột nhiên không có Hi Nhi bên cạnh, ta lại thấy không quen.”

Vì động tác nghiêng người của nàng nên chân đạp trên người bị tuột xuống, áo choàng cũng rút xuống theo, Hoắc Dực hết cách với nàng, lại một lần nữa ôm nàng chặt trong chăn, đảm bảo giữ ấm cho nàng, nói: “Nàng đừng động nữa, cẩn thận cảm lạnh.”

“Hay là ta ra ngoài đi dạo một chút vậy.”

Hoắc Dực nhếch môi cười, nói: “Vẫn nên để ta ngủ cùng nàng thì hơn.”

Lâm Tam Tư biết bình thường vào buổi tối tấu chương trong cung được đưa vào phủ rất nhiều, vốn tưởng rằng Hoắc Dực phải đến nửa đêm mới trở về phòng, không ngờ hắn còn nói là sẽ cùng nàng ngủ. “Điện hạ làm xong việc chưa?”

Hoắc Dực hờ hững lắc đầu, ngón tay thon dài cởi cúc áo của mình ra, cười nói: “Vẫn chưa.”

“Vậy điện hạ không cần ở đây với ta đâu, mau đi thôi, chẳng may có chuyện quan trọng cần phải giải quyết gấp thì sao, đừng vì ta mà làm chậm trễ.” Lâm Tam Tư nghiêm chỉnh nằm trong chăn, ngáp một cái rồi nói tiếp: “Ừm, ta lại thấy hơi mệt rồi, điện hạ mau đi đi.”

Hoắc Dực đã cởi áo ngoài ra, động tác nhanh gọn nhưng không mất đi sự ưu nhã, không nói lời nào, nhẹ nhàng nhắc Lâm Tam Tư vào bên trong giường, còn mình thì nằm bên ngoài. “Chuyện có quan trọng đến mấy thì cũng không bằng ở cùng nàng.”

Lâm Tam Tư mím môi cười, gương mặt đỏ bừng trông càng thêm mỹ lệ dưới ánh nến, thấy Hoắc Dực vươn tay, nàng liền dịch tới gối lên tay hắn, mặt dán vào ngực hắn, nhẹ nhàng nói: “Điện hạ mà bỏ bê chuyện triều chính, cẩn thận bọn họ lại nói ta là hồng nhan họa thủy đó.”

Hoắc Dực vuốt ve bả vai trơn mềm của nàng, nghiêng đầu hôn lên trán nàng, nói: “Vì nàng, ta nguyện bỏ qua tất cả.”

Lâm Tam Tư giật mình, cảm thấy trong ngữ điệu của Hoắc Dực mang theo chút ý tứ mà nàng chưa hiểu, ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, chỉ thấy một đôi mắt đen thâm trầm không thấy đáy, nhìn không ra cảm xúc lúc này của chàng là gì.

Lâm Tam Tư đoán không ra tâm tư của Hoắc Dực, mà nàng cũng không muốn hỏi, nếu Hoắc Dực muốn nói cho nàng biết thì chàng sẽ không giấu diếm, còn nếu chàng đã không muốn nói thì nàng sẽ giả bộ như không hiểu gì vậy.

“Điện hạ, ta đã qua tháng ở cử rồi, hay là ngày mai đưa Hi Nhi tiến cung thăm thái hậu nương nương đi.”

Hoắc Dực quyết đoán lắc đầu: “Mấy ngày tới thì không được.”

“Tại sao vậy?”

Hoắc Dực mím môi tạo thành một đường cong hoàn mỹ, nhẹ nhàng nói: “Mấy ngày tới bên ngoài có hơi loạn, không an toàn, nàng với Hi Nhi và Tuyên Nhi đừng ra ngoài phủ, mấy ngày nữa an ổn rồi hẵng đi.”

Mặc dù Hoắc Dực nói một cách rất văn tắt và hời hợt, nhưng vẫn gợi lên trí tò mò của Lâm Tam Tư, khiến nàng không khỏi nhíu cặp lông mày thanh tú, nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Hoắc Dực bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay khẽ quệt vào chóp mũi nàng, hẳn không muốn nói dối nàng, nhưng cũng không muốn để nàng phải lo lắng, chỉ nói: “Ta biết là sẽ không giấu được nàng mà.” Lại yêu thương hôn nhẹ lên môi nàng một cái rồi nói tiếp: “Lương vương và Ninh vương đã mất kiên nhẫn, hai ngày tới sẽ động thủ, ta đã an bài người bảo vệ xung quanh phủ thái tử, làm tốt công tác mai phục, cho nên bên trong phủ sẽ rất an toàn, nàng hãy nhớ cho kĩ là mấy ngày tới tạm thời không nên ra khỏi cửa.”

Lâm Tam Tư cau mày suy nghĩ một chút, trong lòng có phần kinh sợ, đúng thật là trận đấu kinh thiên động địa kia sẽ xảy ra trong mấy ngày nữa, chẳng qua trong khoảng thời gian này ở phủ thái tử rất yên bình và vui vẻ nên nàng đã quên mất chuyện đó, thậm chí còn tự nói với bản thân là cuộc sống bình an như vậy sẽ tiếp tục kéo dài.

Lâm Tam Tư do dự một chút, vẫn nên nói ra nỗi lo của mình với Hoắc Dực thì hơn: “VẬY...Điện hạ có tham gia không?”

Hoắc Dực có vẻ như đang rất vui, nghe xong liền nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ánh mắt khóa chặt nàng: “Sinh ra làm bậc đế vương, những chuyện như vậy tất nhiên không thể tránh được.”

Lâm Tam Tư cúi đầu nói: “VẬY sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Hoắc Dực nhìn nét mặt lo lắng của Lâm Tam Tư, trái tim không khỏi cảm thấy ấm áp, nhếch môi cười nói: “Ta cũng tham gia, nhưng sẽ không gặp nguy hiểm, nàng đừng lo.”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì có phần nhẹ nhõm hơn, phản ứng rất kín đáo không dễ dàng phát hiện của nàng lại không tránh khỏi ánh mắt của Hoắc Dực, hấn lật người đè nàng xuống dưới thân mình, hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Lâm Tam Tư được Hoắc Dực ôm chặt, ngửi hơi thở thơm mát của hấn, trong lòng cảm thấy rất yên bình, chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi. Hoắc Dực vẫn yên lặng ôm nàng, ngắm gương mặt bầu bĩnh đang say giấc, dường như có nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ, cho đến khi Lâm Tam Tư trở mình nghiêng người quay lưng về phía hấn, hấn mới nhoài người tới hôn lên bờ vai thơm của nàng, sau đó mới chậm rãi ngồi dậy, đồng thời cũng cảm thấy một bên cánh tay đã tê rần.

***

Đêm khuya, ở cổng sau của Lương vương phủ, bất chợt có những thân ảnh màu đen nhảy ra, chia ra làm hai hàng trong tình cảnh tối tăm giờ tay không thấy năm ngón, một nhóm đi hướng đông, nhóm còn lại hướng bắc, hành động một cách im lặng và nhanh chóng, dường như hòa lại làm một với đêm tối, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Phủ thái tử ở đông nhai vẫn bình yên vô sự như ngày thường, hai bức tượng sư tử đứng bất động dưới màn đêm trông cực kỳ đáng sợ. Trong mật thất, Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng truyền tin tới: Người của Lương vương phủ đã bắt đầu hành động.

Hoắc Dực nghe xong mặt không đổi sắc, bóng dáng lạnh lùng nghiêm nghị đứng trong mật thất nhìn như một vị thần.

“Giống như điện hạ đã suy đoán, lần này Lương vương điều động một trăm tử sĩ, có năm mươi người đi về hướng điện hạ, nửa còn lại tấn công vào Ninh vương phủ, những tử sĩ này đã được Lương vương bắt đầu bí mật huấn luyện vào mười hai năm trước, thủ đoạn cực kỳ thâm độc, tuyệt đối chỉ nghe lệnh của Lương vương. Lần này hẳn ta đã cho tất cả bọn họ hành động, xem ra đã thật sự đánh cược với cái chết rồi.”

Hà Tất Kỳ chậm rãi nói, trên gương mặt anh tuấn không có chút gì là đang lo sợ, ngược lại còn hết sức bình tĩnh: “Tính toán thời gian thì năm mươi người kia có thể đã đến cổng vào đông nhai, tiến vào vùng đất chết rồi.”

“Vùng đất chết” là tên gọi do Tổng Cảnh Ngưỡng đặt, chỗ đó vốn là được Hà Tất Kỳ chịu trách nhiệm quản lý. Từ sau khi Hoắc Dực bị giam bế, Hà Tất Kỳ vẫn âm thầm ở chỗ đó huấn luyện tử sĩ, mục đích là để phòng ngừa những rắc rối có thể phát sinh.

Tổng Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ đều là những thuộc hạ trung thành của Hoắc Dực, nhưng khu vực làm việc lại khác nhau. Hẳn thì chủ yếu quản lý những việc bên ngoài ánh sáng, còn Hà Tất Kỳ thì đều làm việc ở những nơi bí mật và mờ ám.

Vùng đất chết – Tổng Cảnh Ngưỡng mới chỉ đến đó đúng một lần, nơi đó cực kỳ âm u lạnh lẽo, khắc nghiệt đến mức khiến hắn dựng tóc gáy, vì vậy hắn mới gọi nó là vùng đất chết. Cho dù lúc này Hà Tất Kỳ chỉ thuận miệng nhắc đến, nhưng cũng khiến cho Tổng Cảnh Ngưỡng đứng bên cạnh run bần cả người.

Hoắc Dực đưa lưng về phía bọn họ, ánh mắt nhìn vào vách tường màu trắng xám, cái nhìn mang theo vẻ tàn nhẫn, con người đen sâu thẳm lạnh lẽo đến cực điểm, môi nhếch lên nở nụ cười, gằn từng chữ một, nói: “Giết, không, tha!”

Hà Tất Kỳ nghiêm mặt, sát khí trong nháy mắt tỏa ra: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Thấy Hà Tất Kỳ đáp lại rồi xoay người đi, Tổng Cảnh Ngưỡng vô cùng luống cuống, điện hạ còn chưa giao nhiệm vụ cho hắn mà!

“Điện hạ, vậy thuộc hạ xin phép đi cùng Hà Tất Kỳ huynh.”

Hoắc Dực phát tay với Hà Tất Kỳ, ý bảo hắn đi trước, sau đó nói với Tổng Cảnh Ngưỡng: “Cảnh Ngưỡng, ta muốn người đi làm một chuyện khác.”

Tổng Cảnh Ngưỡng nghe vậy thì rất hứng thú, khuôn mặt trở nên sáng bừng, nói: “Xin điện hạ phân phó.”

Hoắc Dực cũng không vội phân phó mà hỏi lại: “Về lời đề nghị của Hậu tướng quân hôm nay, người nghĩ thế nào?”

Tổng Cảnh Ngưỡng ngơ ngác, thấy nét mặt không chút biểu cảm của Hoắc Dực, liền lắp bắp nói: “... Hậu tướng quân... là người có thanh danh, cho nên Hậu đại tiểu thư nhất định... cũng... rất khác những người bình thường, trong bốn mỹ nữ của kinh thành... đứng thứ... thứ ba, thuộc hạ nghĩ... điện hạ... có thể... suy nghĩ.”

Nói tới đây, Tổng Cảnh Ngưỡng lại thấy sắc mặt của Hoắc Dực càng thêm âm trầm, không còn cách nào khác là nói: “Thật ra thì... Không cần suy nghĩ cũng được, vì dù có là dạng gì thì cũng không thể sánh với Lâm lương để được.”

Hoắc Dực liếc mắt nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, nói: “Ta nhớ ở vụ án của Lâm đại nhân, quan chủ thẩm chính là Lâm đại nhân và Hậu tướng quân đúng không?”

Tổng Cảnh Ngưỡng mờ mịt không hiểu ý, chỉ đáp: “Đúng vậy ạ!”

“Việc đưa Tam Tư vào Ninh vương phủ, cũng là do Hậu tướng quân nghĩ ra?” Giọng của Hoắc Dực lúc này đã lạnh như băng.

Tống Cảnh Ngưỡng dường như đã nhìn thấu một chút tâm tư của Hoắc Dực, đáp: “Vâng.”

“Quan hệ giữa Bùi thừa tướng và Hậu tướng quân có dấu hiệu hòa hoãn không?”

Tống Cảnh Ngưỡng lắc đầu: “Không có.”

Hoắc Dực khẽ nhếch môi, nói: “Đã như vậy, Hậu tướng quân đã có ý, ta nào có thể phụ ý tốt của hãn được.”

Tống Cảnh Ngưỡng lúc này đã hoàn toàn tỉnh ngộ: “Ý của điện hạ là...”

Hoắc Dực nhíu mày, nói: “Ta sẽ làm theo sự kỳ vọng của Hậu tướng quân, đưa nữ nhi của hãn vào phủ, nhưng hãn ta có ba nữ nhi, người nào có thể bước chân vào phủ của ta, thì phải do ta quyết định.”

Hoắc Dực xoay người nói tiếp: “Người đi điều tra xem trong ba nữ nhi của Hậu tướng quân, ai là người có tính tình ngang ngược hống hách, hung hăng kiêu ngạo nhất thì chọn người đó, thêm nữa, phải sắp xếp đưa nàng ta và Bùi thị vào phủ trong cùng một ngày.”

Tống Cảnh Ngưỡng vừa mới hiểu ra vấn đề thì bây giờ lại hồ đồ, cảm thấy mình cực kỳ kém cỏi, hỏi: “O? Tại sao vậy ạ?” Không phải bảo hãn chọn lấy một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp và tốt bụng nhất để đưa vào phủ sao?”

Hoắc Dực yên lặng không đáp, xòe lòng bàn tay ra, thứ hãn đang nắm chính là một cái hà bao nhỏ mà Tam Tư mới thêu cho hãn, hãn nhìn cái hà bao, khoe môi bất giác nở nụ cười.

Tam Tư, ta đã an bài ổn thỏa mọi thứ vì nàng, nàng chỉ cần luôn luôn vui vẻ yêu đời ở bên cạnh ta là được rồi.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Sau một đêm chấn động, sáng sớm hôm sau liền truyền đến tin Lương vương và Ninh vương khởi binh tạo phản, cổng phía Tây kinh thành đã bị người ngựa của Lương vương khống chế, các con đường thì bị người của Ninh vương gây khó dễ. Hoàng đế điện hạ nổi giận, hạ lệnh bắt sống hai người lại. Trong giờ phút này, người thích hợp nhất được lựa chọn xác nhận chính là thái tử điện hạ người mới được bỏ lệnh cấm, đạt được nhiều chiến công hiển hách và luôn hành động một cách danh chính ngôn thuận.

Thế nhưng vị thái tử điện hạ kia nghe xong thánh chỉ thì mắt cũng không thèm chớp, trực tiếp nói lại với thái giám tuyên chỉ bốn chữ “bệnh cũ tái phát” rồi sai người tiễn thái giám về.

Hoàng đế bệ hạ nghe thái giám kể lại đầu đuôi, mặc dù rất tức giận, nhưng tính tình này của Hoắc Dực, người làm cha như ông là rõ nhất, chuyện Hoắc Dực không muốn làm thì không ai bắt hắn làm được, huống hồ so với chuyện hai người Lương Ninh tạo phản thì chuyện này chẳng tính là gì. Hoàng đế không còn cách nào, đành phải mặc kệ, lệnh cho Phiêu Kỳ tướng quân và Trấn Nam tướng quân đi truy bắt hai người Lương Ninh.

Trong kinh thành dân chúng bàng hoàng, khắp nơi đều có quan binh canh giữ rất nghiêm ngặt, nếu không có chuyện gì khẩn cấp thì mọi người đều đóng cửa ở nhà chứ không đi ra ngoài.

Ninh vương có phần âm hiểm hơn Lương vương, luôn yên lặng ngủ đông trong bóng tối, sau thế tiến công đầu tiên của Lương vương, hắn dường như bị vây vào trạng thái ứng chiến bị động, nhưng trên thực tế là

hắn đã chuẩn bị rất chu toàn, sáng sớm đã chiếm cứ khu vực ngoại thành, còn giăng bẫy để Lương vương trúng kế.

Lương vương sau đó đành phải tạm lui về sau, nhưng bên trong thành thì có ngự lâm quân của hoàng đế, ngoài thành thì có quân của Ninh vương, dưới tình thế không thể lui cũng chẳng thể tiến này, Lương vương chỉ còn nước là liều chết một phen, đi tới đánh chiếm cửa thành phía Tây. Trong bốn thành đông tây nam bắc trong kinh thành thì cửa thành phía Tây là nơi có thủ vệ yếu nhất. Tuy nhiên dù thủ vệ có yếu kém đến mấy thì số lượng cũng lên tới cả trăm người, trong lúc đánh nhau, quân của Lương vương đã tổn thất trầm trọng.

Không ai biết rằng, trong lúc hai bên Lương Ninh giao chiến hỗn loạn, ở nơi bình yên nhất trong kinh thành là đông nhai, đã có đến một trăm hai mươi tử sĩ biến mất, trong đó có năm mươi người của Lương vương và bảy mươi người của Ninh vương. Mà Lương vương và Ninh vương vì đang tập trung chiếm cứ lãnh thổ của mình, thời thời khắc khắc đề phòng thế công của đối phương và ngự lâm quân, nên tất nhiên không rảnh bận tâm đến khu vực của thái tử, không biết rằng những tử sĩ của mình đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Hoắc Dực cả đêm không ngủ, đến khi trời tờ mờ sáng mới trở về Thanh Lan Uyển, vừa mở cửa ra thì nhìn thấy hình ảnh Tam Tư và Hi Nhi đang ngủ say. Hắn nhẹ nhàng đi tới, cởi áo ngoài ra, nằm lên giường ôm Tam Tư ngủ.

Lâm Tam Tư sau khi tỉnh dậy, thấy cánh tay của Hoắc Dực đang ôm eo nàng, liền nhẹ nhàng quay lại ngấm hăn ngủ. Đêm qua lúc hắn rời đi thì nàng vẫn chưa ngủ, nhưng vì biết hắn có chuyện gấp phải làm, lại muốn đợi nàng ngủ say rồi mới rời đi, cho nên nàng đành phải giả vờ ngủ.

Lâm Tam Tư nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Hoắc Dực, ngón tay trắng trẻo nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lạnh lùng của hắn, ánh mắt thâm

thúy tựa như vực sâu không thấy đáy kia lúc này đang nhắm lại, khiến cho hần thoát nhìn có phần bớt lãnh khốc hơn bình thường, trở nên nho nhã hơn. Ngón tay nàng di chuyển đến lông mày, sống mũi, đôi môi mỏng... mọi vị trí trên mặt nàng đều lướt qua. Chẳng biết từ khi nào mà dung nhan của hần đã khắc sâu trong lòng nàng, dù hần có nhắm mắt lại thì nàng cũng có thể nhìn thấy rõ mặt của hần.

Tay đột nhiên bị người ta cầm lấy, sau đó là giọng nói trầm khàn nhưng vô cùng dễ nghe và mê người truyền đến: “Nàng lại không ngoan.”

Lâm Tam Tư cười nói: “Điện hạ tỉnh rồi à?”

“Ừ.” Hoắc Dực cầm tay nàng rồi đưa lên môi hôn, mắt còn chưa mở mà tay đã luồn vào mái tóc đen của nàng, ôm nàng nói: “Năm với ta thêm một lúc nữa.”

“Thôi, ta đã ngủ cả đêm rồi, điện hạ cứ năm ngủ thêm chút nữa đi, để ta đi làm điểm tâm cho chàng.” Lâm Tam Tư nói xong thì định ngồi dậy, nhưng lại lần nữa bị Hoắc Dực ôm chặt trong ngực, lúc nàng giãy giụa thì lại bị hần ức hiếp giữ chặt.

“Không phải còn có Lý tẩu sao?”

Lâm Tam Tư cười lắc đầu, nàng bị Hoắc Dực áp dưới thân, đón lấy ánh mắt âm trầm của hần, cắn môi nói: “Đã lâu ta không có nấu ăn, không biết tay nghề có bị giảm đi hay không nữa, với lại bây giờ cũng không có việc gì làm, không bằng ta tự mình đi làm bữa sáng, mọi người cùng nhau ngồi ăn, như vậy mới có cảm giác là một gia đình.”

Hoắc Dực ngậm lấy môi nàng, vừa hôn vừa nói: “Ai bảo nàng là không có việc gì làm? Đây không được coi là việc sao?”

Lâm Tam Tư giận dỗi nói: “Ta nói nhiều như vậy mà điện hạ chỉ nhớ mỗi câu đó thôi là sao?”

Hoắc Dực nhếch môi cười, dáng vẻ vô cùng ranh mãnh, biết rõ còn cố hỏi: “Câu gì cơ?”

Lâm Tam Tư đỏ mặt, nói: “Điện hạ đừng trêu ta nữa, thời gian không còn sớm, chàng ngủ thêm một chút đi, kéo lát nữa lại có việc phải làm.”

Lâm Tam Tư nói xong, lợi dụng Hoắc Dực không chú ý, liền xoay người nhảy xuống giường, động tác tuy nhanh nhưng nàng cũng biết là Hoắc Dực đã buông lỏng tay, nếu không thì dù nàng có dùng hết sức lực thì cũng không thể xuống giường được.

“Tam Tư, cuối cùng thì nàng cũng coi nơi này của ta là nhà rồi.”

Hoắc Dực nghiêng người, tay chống đầu, tư thế quyến rũ không nói nên lời, ánh mắt ẩn chứa những cảm xúc phức tạp, nhưng cũng chỉ là thoáng qua rồi biến mất. Lâm Tam Tư không có thời gian để ngắm, nàng phải đi nấu ăn rồi.

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng bỗng cảm thấy đau xót, liền đi tới hôn lên đôi môi ấm áp của Hoắc Dực, nói: “Điện hạ, chờ ta nấu xong rồi sẽ lại đây gọi chàng dậy, được không?”

Giọng của nàng rất dịu dàng êm tai, khiến Hoắc Dực cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Hắn nhẹ vỗ lên mặt nàng, kìm nén dục vọng trong cơ thể, hôn lên trán nàng một cái, nói: “Tùy nàng, nhưng đừng để cho cơ thể bị mệt.”

Kể từ sau khi Lý tẩu trở lại phủ, Lâm Tam Tư không còn chịu trách nhiệm nấu nướng nữa, sau lại mang bầu nên càng không được đến gần nhà bếp. Cho nên lúc thấy nàng đeo tạp dề màu xanh lam xuất hiện ở cửa nhà bếp, những nha hoàn ở đó đều cảm thấy khiếp sợ không thôi.

“Lâm lương để, mấy việc nặng này cứ để cho tui nô tỳ làm, người mau trở về nghỉ ngơi đi!” Một nha hoàn lên tiếng.

“Đúng vậy đúng vậy! Nơi này toàn mùi khói dầu, người đừng để bị sặc.”

Mấy nha hoàn ở đó đều lên tiếng khuyên ngăn, nhưng Lâm Tam Tư chỉ cười lắc đầu.

“Lâm lương để, người tới đó à!” Lý tẩu đang bận rộn trong bếp, nghe thấy tiếng liền chạy ra ngoài, trông thấy Lâm Tam Tư thì chỉ khẽ cười, tựa như quay trở lại thời gian mà hai người cùng nhau nấu nướng, “Hôm nay Lâm lương để muốn nấu gì cho điện hạ ăn vậy?”

Lâm Tam Tư cười nói với Lý tẩu: “Có thịt heo mới không?”

Lý tẩu gật đầu: “Có có có! Vừa mới đưa tới thôi, nô tỳ xem rồi, thịt rất tươi.”

Lâm Tam Tư nói: “Vậy phiền Lý tẩu mang một ít ra cho ta, sáng nay chúng ta sẽ ăn sủi cảo cho đơn giản.”

Lý tẩu biết rõ tay nghề nấu ăn của Lâm lương để, sủi cảo nghe thì đơn giản, nhưng Lý tẩu biết nếu là do Lâm lương để làm thì mùi vị sẽ không giống bình thường. “Vâng, vậy để nô tỳ đi nhào bột mì.”

Lâm Tam Tư nhìn bóng dáng linh hoạt và bận rộn của Lý tẩu thì bất giác nở nụ cười, cuộc sống thế này mới thật sự đáng sống, mặc dù Lâm Tam Tư không phải là một nữ nhân luống tuổi quanh quẩn trong nhà bếp, nhưng nàng vẫn muốn được đích thân nấu ăn cho những người mà nàng yêu thương, tử như phu quân của nàng – Hoắc Dực.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Hoắc Dực thường ngủ không sâu giấc, chỉ chợp mắt một lát liền rời giường. Trời vẫn còn sớm, hắn đi bộ tới phòng bếp, tay nghề của Lâm Tam Tư không chỉ tốt mà còn nhanh, lúc này trong bếp đã tỏa hương thơm rồi.

Nô tài đứng ngoài trông thấy Hoắc Dực, liền cúi đầu hành lễ, sau đó định quay đi gọi những người đang ở trong bếp ra. Hoắc Dực xua tay, ý bảo hắn cứ tiếp tục công việc của mình, nô tài kia liền ngồi xuống bõ củi, trong lòng có phần sợ hãi và căng thẳng. Sự lạnh lùng của Hoắc Dực khiến cho cái tay cầm rìu của hắn hơi run lên, lúc mới tới, hắn có nghe nói về sự lạnh lùng của Hoắc Dực, nhưng chưa từng được tận mắt chứng kiến, mới vừa rồi điện hạ còn không nói câu nào, thế mà hắn đã sợ đến toát mồ hôi rồi.

Trong phòng bếp, Lâm Tam Tư cùng Lý tẩu và các nha hoàn bận rộn làm sủi cỏ, không nghe thấy tiếng động bên ngoài. Lúc Hoắc Dực đi tới cửa phòng bếp, mùi khói dầu liền bay tới chỗ hắn, từ nhỏ hắn luôn được sống sung sướng, nên đương nhiên chưa từng đi tới phòng bếp, lúc ngửi thấy mùi khói dầu, hắn suýt chút nữa bị sặc đến ho ra.

Lông mày của Hoắc Dực run lên, hắn cố gắng kìm cơn ho lại, tay chấp sau lưng đứng ở bên ngoài.

“Điện hạ!”

Lý tẩu vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Hoắc Dực đứng ở cửa, liền vội vàng quỳ xuống, mấy nha hoàn khác cũng sợ hết hồn, lập tức quỳ xuống theo.

Lâm Tam Tư một tay cầm vỏ gói sủi cỏ, một tay dùng đũa gắp nhân thịt, nghe thấy Lý tẩu gọi điện hạ, nàng mới quay đầu lại nhìn, bởi vì nấu ăn nên nàng không trang điểm, gương mặt lại vì thế mà nhìn trắng sáng hơn, lúc nháy mắt nhìn cực kỳ thuần khiết, chỉ có điều không biết từ khi nào mà trên mặt và trán lại bị dính bột mì, vết bột to bằng ngón tay cái, dính vào gương mặt bầu bĩnh của nàng, nhìn đáng yêu vô cùng, chỉ có nàng là vẫn hồn nhiên không biết.

Lâm Tam Tư vẫy tay với Hoắc Dực, nói: “Điện hạ, chàng đừng đứng đó, cẩn thận bị sặc.”

Hoắc Dực cười đi tới, Lâm Tam Tư đã lau sạch tay, lại dùng thìa múc mấy cái sủi cỏ đã chín vào trong một cái bát nhỏ, rắc thêm chút hành hoa, màu trắng của sủi cỏ kết hợp với màu xanh tươi của hành, khiến người ta nhìn mà cảm thấy rất thèm ăn.

Lâm Tam Tư đưa cái bát tới trước mặt Hoắc Dực, mặc dù nàng rất tự tin với tài nấu nướng của mình, nhưng vẫn giống như một tiểu cô nương muốn được người khen ngợi, cười nói: “Điện hạ, chàng nếm thử đi.”

Hoắc Dực không cầm lấy bát, chỉ cười nhìn nàng, nói: “Nóng lắm.”

Lâm Tam Tư ngẫm hiểu ý, nàng cúi đầu mỉm cười, dùng thìa nhỏ xúc một cái sủi cỏ, sau đó đưa lên môi thổi, cảm thấy đã bớt nguội mới đưa đến trước miệng Hoắc Dực, nói: “Điện hạ, không nóng nữa rồi.”

Đồ ăn mà Lâm Tam Tư làm rất hợp khẩu vị của Hoắc Dực, nhưng sủi cỏ nàng làm thì đây là lần đầu tiên hắn ăn, lớp vỏ bọc bên ngoài mềm mỏng cùng với phần nhân thơm ngon bên trong, lại mới được vớt ra khỏi nồi nên nhìn càng trong suốt hấp dẫn, từng cái sủi cỏ được Lâm Tam Tư gói thành những hình dạng một cách vô cùng khéo léo và đẹp mắt, cắn một miếng, phần nước bên trong tràn vào miệng, ngon đến mức không thể nói nên lời.

Lâm Tam Tư mở to mắt hỏi: “Có ngon không?”

Hoắc Dực ăn xong mấy miếng trong bát, cảm thấy rất ngon miệng, nói: “Ta vốn không đói bụng, nhưng hiện tại lại thấy đói rồi.”

Lâm Tam Tư mỉm cười, Hoắc Dực nói vậy có nghĩa là hẳn rất hài lòng với món này. “Vậy điện hạ ra ngoài trước đi, ta sẽ lấy thêm một bát nữa cho chàng.”

Hoắc Dực lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta ở đây.”

Lâm Tam Tư nhìn Hoắc Dực, xác định hẳn không nói giỡn, liền nói: “Vậy cũng được, ta cũng đói bụng rồi, ở đây ăn cùng với điện hạ luôn vậy.”

Trong này tuy không thể so với phòng ăn, mặc dù không có bàn ăn đàng hoàng nhưng cũng có một cái bàn nhỏ, Lý tẩu lau sạch bàn, lại mang ghế tới, sau đó thức thời bảo bọn nha hoàn lui hết ra ngoài.

Lâm Tam Tư múc sủi cảo ra hai cái bát một lớn một nhỏ, thêm mấy món ăn kèm và dấm ớt, bát sủi cảo lớn đặt trước mặt Hoắc Dực, nhưng lại bị hẳn đẩy lại đến trước mặt nàng.

Lâm Tam Tư ngơ ngác nói: “Điện hạ vừa mới nói là đói bụng mà, nên ta mới cho chàng bát lớn để chàng ăn nhiều một chút, sao chàng lại không cần?”

Hoắc Dực trầm ngâm cười, không đáp lại lời nàng mà nói: “Nàng ném thử xem có nóng hay không đi.”

Lâm Tam Tư mặc dù cảm thấy Hoắc Dực có phần kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, dù sao người có thân phận như Hoắc Dực, trước khi ăn đều phải có người ném thử, cho nên để nàng ăn thử xem có nóng hay không là điều tất nhiên. “Vâng.”

Lâm Tam Tư xúc một cái sủi cỏ, thổi nhẹ rồi đưa lên miệng, còn chưa kịp nhai thì cằm đã bị người ta giữ chặt, môi bị Hoắc Dực hôn. Lâm Tam Tư mở to mắt nhìn hắn, trong khoảng cách gần, nàng có thể nhìn ra rõ nụ cười ranh mãnh của hắn, lúc này mới hiểu ra là vì sao Hoắc Dực lại đổi bát cho nàng, hóa ra là muốn nàng đút hắn ăn!

Nghĩ tới đây, Lâm Tam Tư liền cố tình cắn chặt răng, không để cho Hoắc Dực được toại nguyện. Sau khi Hoắc Dực phát hiện ra, hắn chỉ khẽ cười một tiếng, không gấp cũng không giận, thậm chí còn rất kiên nhẫn mút lấy môi nàng, dịu dàng từng chút một.

Không đầy một lát sau Lâm Tam Tư đã phải đầu hàng với sự trêu chọc của Hoắc Dực, không còn chống cự nữa. Hoắc Dực đắc ý cười híp mắt, lập tức đưa lưỡi tiến quân thần tốc thăm dò bên trong miệng nàng. Lâm Tam Tư sợ bị nghẹn sủi cỏ nên cắn một miếng, nhất thời nước thịch ngon ngọt chảy ra, bao phủ lên đầu lưỡi của hai người, Hoắc Dực thấy vậy liền mút cả sủi cỏ và lưỡi của Tam Tư vào miệng mình.

Lâm Tam Tư cảm nhận được lưỡi của mình đang bị Hoắc Dực kéo vào miệng hắn, cho đến khi Hoắc Dực ăn xong miếng sủi cỏ, hắn mới hài lòng buông lưỡi của nàng ra.

Lâm Tam Tư hai má ửng hồng, dù sao cũng đang ở phòng bếp, cửa sổ vẫn còn mở, hai người không chút kiêng kị ôm hôn nhau như vậy, rất dễ dàng bị nhìn thấy. “Điện hạ, chàng mà còn ăn kiểu đó nữa thì sủi cỏ sẽ nguội mất.”

Hoắc Dực ngồi ngay ngắn trên ghế, làm ra vẻ thẽ thì làm sao, nhẹ như không nói: “Nguội thì lại nấu.”

Lâm Tam Tư khóc không ra nước mắt, nói: “Nấu nữa thì sẽ nát mất.”

Hoắc Dực nhích tới gần nàng, híp mắt cười nói: “Cho nên, tốc độ của nàng phải nhanh hơn một chút nữa.”

Lâm Tam Tư nghe vậy, liền biết là tiết mục mớm ăn hôm nay nàng trốn không thoát rồi, còn không bằng làm nhanh kết thúc nhanh, nghĩ xong nàng lại vội vàng xúc thêm một thìa nữa bỏ vào miệng, sau đó mở to mắt nhìn Hoắc Dực.

Hoắc Dực thấy động tác nhanh như chớp của nàng, không khỏi cảm thấy buồn cười, sau đó tiếp tục tiến tới hôn lên môi nàng.

Lần này còn lâu hơn cả lần trước, thời gian chắc phải gấp đôi, chờ Hoắc Dực buông Tam Tư ra, nàng vừa thở vừa nói: “Điện hạ, sủi cỏ lạnh mất rồi, vừa nãy rõ ràng chàng nói là phải nhanh một chút mà.”

Hoắc Dực nghe xong chỉ hơi nhướn mày nhìn Lâm Tam Tư, chậm rãi nói: “Một lần ăn hai thứ, thời gian tất nhiên phải dài hơn.”

Lâm Tam Tư nuốt miếng sủi cỏ đúng lúc Hoắc Dực nói xong, suýt nữa thì bị nghẹn, cố gắng nuốt xuống, nàng cười lấy lòng nhìn Hoắc Dực, dịu dàng nói: “Điện hạ, làm việc không thể phân tâm, ăn cơm cũng vậy. Chàng nghĩ xem chúng ta nên ăn trước hôn sau, hay là ăn sau hôn trước?”

Lâm Tam Tư sờ dĩ hỏi vậy là vì nàng chắc chắn là Hoắc Dực muốn ăn trước, bởi có câu “ăn no mới nghĩ chuyện dâm dục” mà, lúc này Hoắc Dực đang đói bụng, mà sủi cỏ nàng làm thì cực kỳ ngon.

Hoắc Dực đưa tay ra, đặt Lâm Tam Tư ngồi trên đùi hắn, cánh tay ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, giọng nói mập mờ lại tràn đầy sự yêu thương: “Ta...” Hoắc Dực cố ý kéo dài giọng, nhìn ánh mắt sáng như sao của Tam Tư, nói tiếp: “Ta ăn nàng trước.”

“Ừm... Điện hạ, sao chàng lại không làm theo lẽ thường vậy?”

“Nếu làm theo lẽ thường thì đã không phải là ta rồi!” Hoắc Dực tự mãn nói.

Lúc Hoắc Dực ăn uống no đủ rồi bế Lâm Tam Tư ra ngoài thì cũng đã giữa trưa rồi, đám người làm trong phủ sớm đã đói đến mức ngực dán vào lưng, đã thế lại còn bị mùi thơm bên trong bếp dụ hoặc, cảm giác đó quả thật là sống không bằng chết.

Quy củ trong phủ rất nghiêm, người làm dù có chết đói thì cũng không được chạy đến nhìn ngó phòng bếp, cho nên mọi người cũng không rõ là bên trong bếp xảy ra chuyện gì mà lâu như vậy mới xong, chỉ biết là lúc điện hạ bế Lâm lương để ra, đôi môi của nàng sưng đỏ, gương mặt hồng lên, khí sắc tốt đến mức khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Trở lại Thanh Lan Uyển, Hi Nhi vừa mới tỉnh ngủ, Lâm Tam Tư đón lấy Hi Nhi từ tay Phục Linh, cởi cúc áo trước ngực cho Hi Nhi bú sữa.

Hoắc Dực đang rảnh rỗi nên cũng ngồi bên cạnh, thấy Lâm Tam Tư có đôi lúc lại khẽ cau mày, hăn hỏi: “Nàng sao vậy?”

Lâm Tam Tư xoa đầu nhỏ của Hi Nhi, ánh mắt nồng đậm tình thương của người mẹ, nàng cố gắng nói thật khẽ, sợ làm Hi Nhi giật mình: “Hi Nhi mút rất chặt, nên có lúc sẽ thấy hơi đau.”

Hoắc Dực nghe vậy thì rất đau lòng, lông mày khẽ nhíu lại, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lông mày của Hi Nhi. Hi Nhi đang nhiệt tình bú sữa thì lại bị quấy rầy, khó chịu mở to mắt ra, đầu tiên là nhìn thấy mẫu thân, ánh mắt của mẫu thân rất dịu dàng, tiếp theo liền nhìn thấy phụ thân, ánh mắt của phụ thân rất bình tĩnh, không nhìn ra sự ấm áp. Không hiểu vì sao, Hi Nhi dần dần mút chậm lại, cuối cùng dứt khoát quay đầu đi chỗ khác, không bú nữa.

“Sao lại không ăn nữa, Hi Nhi?” Lâm Tam Tư không hiểu tại sao, cả đêm không ăn rồi, giờ này Hi Nhi phải rất đói mới phải, sao mới ăn có một chút đã thôi rồi?

Nàng quay sang nhìn Hoắc Dực, lo lắng nói: “Điện hạ, liệu có phải Hi Nhi không khỏe ở đâu không? Sao lại không bú sữa nữa?”

Hoắc Dực nhẹ nhàng đáp: “Con của ta sao có thể yếu ớt như vậy.”

“Nhưng sao Hi Nhi lại ăn ít thế chứ?”

Hoắc Dực lại nói: “Không sao đâu, đợt lát nữa rồi cho ăn tiếp.”

“Dạ.” Lâm Tam Tư gật đầu, thấy y phục bị ám mùi khói bếp, nghĩ lát nữa còn chơi đùa với Hi Nhi, nàng nói: “Điện hạ ngồi chơi với Hi Nhi một lát được không? Y phục của ta bẩn rồi, để ta đi thay.”

Hoắc Dực gật đầu, ôm lấy Hi Nhi từ tay nàng, thời gian hẳn ôm Hi Nhi không nhiều, nên tư thế luôn không được tự nhiên.

“Điện hạ, phải ôm như vậy này, Hi Nhi mới thấy thoải mái.”

Lâm Tam Tư sửa đúng tư thế cho Hoắc Dực xong rồi mới đứng dậy đi thay y phục.

Trong phòng chỉ còn lại Hoắc Dực và Hi Nhi, Hoắc Dực nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của Hi Nhi, nói: “Hi Nhi, mẫu thân của con chính là nữ nhân của ta, sau này không cho phép con bắt nạt mẫu thân, kể cả lúc bú sữa cũng không được, biết chưa?”

Hoắc Thần Hi nghe không hiểu lời Hoắc Dực nói, chỉ yên lặng chớp chớp đôi mắt to tròn lúng liếng nhìn phụ thân.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Mấy ngày này là những ngày nhiều biến động nhất của Nam Dạ quốc từ trước đến nay, nhưng ngược lại thì cuộc sống của thái tử điện hạ lại trôi qua một cách cực kỳ yên bình. Mỗi ngày Hoắc Dực đều đặn đi dạo với Lâm Tam Tư, chơi đùa với Hi Nhi và dạy học cho Lâm Tuyên. Hoắc Dực xưa là học trò của Đông lão tiên sinh, hơn nữa sau này còn giỏi hơn cả thầy, Hoắc Dực dạy dỗ tốt, Lâm Tuyên học cũng rất nghiêm túc và chăm chỉ.

Mỗi ngày sớm khuya Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng cũng sẽ tới hồi báo tình hình một lần, không có gì ngoài ý muốn, tất cả mọi chuyện đều phát triển theo hướng mà Hoắc Dực đã nắm trong lòng bàn tay.

Chuyện Lương vương và Ninh vương làm phản chưa kéo dài bao lâu thì đã bị dẹp yên bởi sự can thiệp cứng rắn của hoàng thượng, nhưng bởi vì hai người Lương Ninh đều là thân vương nên không xử trảm ngay tại chỗ mà tạm thời nhốt vào trong đại lao.

Hoắc Dực tất nhiên là người đầu tiên được biết chuyện này, Lâm Tam Tư thì phải đến mười ngày sau mới biết.

Một ngày nọ, thái hậu nương nương và hoàng đế cho gọi Hoắc Dực vào cung nghị sự, lúc chân trời mới vừa hửng sáng thì Hoắc Dực đã rời giường. Mặc dù đã đầu mùa xuân, nhưng lúc rạng sáng nhiệt độ vẫn rất thấp. Đêm qua Lâm Tam Tư đã biết là sáng nay Hoắc Dực phải tiến cung, cho nên cũng không dám ngủ say, tuy Hoắc Dực hành động rất nhẹ nhàng nhưng nàng vẫn tỉnh giấc.

“Điện hạ.”

Lâm Tam Tư vừa mới chống tay định ngồi dậy thì đã bị Hoắc Dực ấn lại xuống giường, hần dụi dàng nói: “Ta đánh thức nàng à?”

Lâm Tam Tư cười lắc đầu, giải thích: “Không phải, là do đêm qua ta ngủ sớm nên bây giờ đã dậy rồi.”

“Ta lại sợ nàng mệt nên phải cực khổ nhin một đêm, xem ra ta đã đoán sai rồi.” Hoắc Dực híp mắt nói, ánh mắt u tối chợt lóe lên, nhẹ hôn lên môi nàng một cái rồi cười nói: “Nếu đã vậy thì tối nay ta sẽ không để nàng ngủ sớm nữa.”

Lâm Tam Tư mím môi cười, mấy lời này của Hoắc Dực nàng nghe nhiều thành quen rồi, lại đứng dậy đi tới cầm lấy cái áo choàng đỏ vắt trên bình phong mặc cho Hoắc Dực, nói: “Điện hạ, trời vẫn còn rét, chàng mặc ấm vào kẻo cảm lạnh.”

Hoắc Dực đứng trong phòng, giơ hai tay ra cho Lâm Tam Tư giúp hần mặc áo và cài nút cẩn thận, ánh mắt hần vẫn luôn chăm chú nhìn nàng, từ vị trí của hần có thể thấy rõ ràng cặp lông mi dài và đôi môi đỏ mọng của nàng, trong đầu không tự chủ được mà nhớ đến lần đầu tiên nàng hầu hạ hần, lúc đó nàng cũng đứng trước mặt hần như bây giờ. Chỉ có điều là khi đó nàng vẫn còn rất non nớt, có cái nút áo cũng không cởi được, bối rối đến đỏ bừng mặt, cắn chặt môi, lông mày nhíu lại, gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn có phần tức giận.

Hần từ nhỏ lớn lên ở trong cung, đã gặp trăm nghìn kiểu nữ nhân, hần chỉ cần nhìn qua là biết rằng các nàng ấy tuy đều có dáng vẻ xinh đẹp nhưng nội tâm lại cực kỳ hiểm độc, cho nên khi đối diện với bọn họ hần đều rất thờ ơ. Thế mà giây phút khi đứng trước mặt Lâm Tam Tư, tâm của hần lại không thể bình tĩnh được như bình thường, vốn vẫn luôn im lặng không nói mà lại đột nhiên mở miệng nói hai chữ “ngủ đi”, bây giờ nhớ lại chính hần còn cảm thấy là mình đã hơi nóng vội.

“Điện hạ, xong rồi.” Lâm Tam Tư mặc xong áo, lại vuốt lên những chỗ có nếp gấp, cuối cùng kiễng chân hôn lên môi Hoắc Dực, đỏ mặt nói: “Sau này lúc điện hạ tiến cung, phải để cho ta hầu hạ chàng mặc y phục nhé.”

Suy nghĩ của Hoắc Dực bị cái hôn của nàng kéo trở về thực tại, hẳn không nở rời khỏi hương vị ngọt ngào ấm áp của nàng nhanh như vậy, liền vòng tay qua ôm nàng. Lâm Tam Tư loạng choạng dựa vào hắn, đôi môi mềm mại bị hắn hôn mát, trần trọc triền miên, khiến nàng không kìm được mà than nhẹ.

Hoắc Dực hôn đến lúc thỏa mãn thì mới chịu buông nàng ra, véo nhẹ mặt nàng nói: “Ngoan, mau vào ngủ tiếp đi.”

Lâm Tam Tư cũng không phải là không muốn ngủ, chỉ là dạo này Hoắc Dực bị nóng trong người, nên đêm qua trước khi đi ngủ nàng đã nấu canh gân nhĩ hạt sen, lúc này rất thích hợp để uống. “Điện hạ, vẫn còn sớm, ta có nấu canh hạt sen cho chàng, chàng có muốn uống một chút rồi đi không?”

Hoắc Dực vốn không định ăn trong phủ, nếu hoàng tổ mẫu và phụ hoàng đã gọi hắn vào cung, thì lúc này trong cung chắc hẳn đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi. Nhưng nghe Lâm Tam Tư nói vậy, hắn liền thay đổi ý định, yêu thương cười nói: “Đúng lúc ta cũng hơi đói bụng, nàng uống với ta luôn đi.”

“Được ạ.” Lâm Tam Tư quay người muốn đi ra ngoài lấy canh thì lại bị Hoắc Dực gọi lại.

Hoắc Dực cầm áo choàng đi tới trước mặt Lâm Tam Tư, dịu dàng mặc cho nàng, nói: “Bên ngoài lạnh lắm, sao nàng lại không biết quý trọng bản thân như vậy hả?”

Lâm Tam Tư bật cười lắc đầu: “Dạo này trí nhớ của ta hình như càng ngày càng kém rồi, toàn quên mất.”

Hoắc Dực ôm eo nàng, cùng nàng đi ra bên ngoài, nhìn động tác cầm bát múc canh thành thực của nàng, mặc dù cảm giác được sự ấm áp trước nay chưa từng có đang chảy trong cơ thể, nhưng phần nhiều vẫn là đau lòng, hần ôm lấy nàng từ phía sau, nói: “Cũng chỉ là một chén canh thôi mà, về sau mấy chuyện này nàng cứ giao cho hạ nhân làm là được rồi, không cần phải vất vả vì ta như vậy.”

Lâm Tam Tư từ trong ngực Hoắc Dực quay đầu lại, cười nói: “Điện hạ, chàng biết không? Chỉ cần được nấu ăn cho người mình yêu thì vĩnh viễn cũng không cảm thấy vất vả, trái lại còn vô cùng hạnh phúc.”

Hoắc Dực nhẹ chống cằm lên đầu nàng, ngửi mùi hương thơm ngát của nàng, nói: “Ta thật sự không nở.”

Lâm Tam Tư cầm bát canh thổi cho nguội bớt rồi đưa đến miệng Hoắc Dực, nói: “Vậy điện hạ phải uống hết bát canh này, như thế mới không uống phí tấm lòng của ta.” Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Điện hạ yên tâm, ta cho rất ít đường, không bị ngọt quá đâu.”

Hoắc Dực nếm thử một ngụm, quả thật không bị ngọt quá như lời nàng nói, nhưng vẫn tính là ngọt. Hần không thích ăn ngọt, với lại ngân nhĩ mềm mềm trơn bóng cũng không phải thứ hần thích ăn, nhưng nhìn vẻ mặt trông mong của Lâm Tam Tư, hần lại không thể cự tuyệt: “Được, ta nghe lời nàng.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Xe ngựa của phủ thái tử chạy thật nhanh, đến bên trong hoàng cung mới chậm rãi dừng lại, lúc này sắc trời vẫn chưa sáng hẳn, trong hoàng cung ngoài đám cung nữ thái giám cùng với các thị vệ đang làm việc ra thì hoàn toàn yên tĩnh, không một ai có thể tưởng tượng được rằng nơi này mấy ngày trước đã suýt nữa đổi chủ.

Mà Triều Dương điện nơi xử lý chính vụ gần đây cũng không có người lui tới, Lương vương vốn chịu trách nhiệm cai quản đất nước bỗng tạo phản, hiện tại đang bị giam trong đại lao với Ninh vương. Hoàng đế thân thể không khỏe, lại chịu thêm đả kích này nên tình trạng cơ thể giờ càng thêm đáng lo hơn, mấy ngày nay cũng miễn việc lâm triều buổi sáng, cũng may là không có việc gì gấp cần xử lý.

Thấy Hoắc Dực xuống xe ngựa, tiểu thái giám Tiểu An Tử vẫn đứng chờ sẵn ở Phúc Thọ cung liền vội vàng quỳ xuống: “Nô tài xin ra mắt thái tử điện hạ, thái tử điện hạ thiên tuế.”

Tiểu An Tử mới được điều đến Phúc Thọ cung, vì trước đó lúc dẹp loạn vây cánh của Lương vương và Ninh vương, lại phát hiện ra là trong Phúc Thọ cung của thái hậu cũng có người của Ninh vương nằm vùng, hoàng đế bệ hạ vô cùng tức giận, trừ thái hậu và mấy thái giám thân cận ra thì dứt khoát đổi hết các thái giám còn lại trong Phúc Thọ cung đi, sau đó chọn lấy mười mấy tên thái giám khác trong cung đưa tới.

Trong những người đó có những thái giám đã tiến cung được hai chục năm, cũng có người chỉ vừa mới vào cung, nhưng cũng đã trải qua công cuộc tuyển chọn nghiêm ngặt, thân phận trong sạch, Tiểu An Tử chính là

một trong số đó, hẳn tiến cung đã năm năm rồi, vốn chỉ là thái giám tam đẳng chịu trách nhiệm làm việc vặt trong phòng bếp, nhưng không ngờ lại được hưởng phúc nhờ việc Lương vương và Ninh vương tạo phản, được hoàng thượng điều đến Phúc Thọ cung hầu hạ thái hậu nương nương.

Hoắc Dực nghe giọng nói khá non nớt của Tiểu An Tử, mắt liếc sang nhìn một cái, đối phương lập tức bị dọa sợ đến mức cúi thấp đầu.

Tiểu An Tử tuy đã vào cung được năm năm, nhưng chưa từng tiếp xúc gần với các chủ tử như vậy, mặc dù được điều đến Phúc Thọ cung, nhưng chủ yếu chỉ làm mấy việc nhỏ như báo tin mà thôi, chứ mấy việc hầu hạ các chủ tử thì không tới phiên hẳn, cho nên khi đứng cách thái tử điện hạ hai thước, hẳn thật sự cảm thấy hơi sợ.

Hoắc Dực thờ ơ thu hồi ánh mắt, xoay người muốn đi tới Phúc Thọ cung, nhưng chân vừa bước thì lại dừng lại, không biết tại sao mà trong đầu hẳn đột nhiên nghĩ đến chuyện nếu như Tam Tư mà ở cạnh hẳn lúc này, chắc hẳn sẽ hỏi có phải tiểu thái giám này mới đến hay không.

Hình ảnh Lâm Tam Tư nở nụ cười hiện lên trong suy nghĩ, Hoắc Dực không khỏi nhíu mày, lạnh nhạt hỏi: “Người mới tới à?”

Tiểu An Tử càng thêm sợ hãi hơn, nửa người trên sắp ngã xuống đất đến nơi, run rẩy nói: “Hồi thái tử điện hạ, nô tài vốn là tiểu thái giám làm việc trong bếp, nhưng mấy ngày nay mới được Lưu công công lựa chọn để tới Phúc Thọ cung hầu hạ thái hậu nương nương...”

Tiểu An Tử mới nói một nửa, Hoắc Dực liền cau mày, hẳn chỉ không hiểu là sao Lâm Tam Tư lại hay tò mò mấy chuyện này nên mới thử hỏi thế thôi, lại không nghĩ rằng tiểu thái giám này lại lăm điều như vậy, cứ trả lời luôn phải hay không phải là được rồi còn gì!

Tiểu An Tử sau khi đáp lại thì không thấy thái tử lên tiếng, lúc ngẩng lên nhìn thì phát hiện thái tử đã đi xa rồi, hiện tại đang bước lên bậc thang đi

vào trong điện. Thấy vậy, hãn không khỏi dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, chậm rãi chạy đi theo.

Trong đại điện Phúc Thọ cung, hoàng thượng đang ngồi nói chuyện với thái hậu nương nương, sau khi dẹp loạn được quân tạo phản, sắc mặt của hoàng thượng đã có phần khá hơn mấy ngày trước, nhưng phải hạ lệnh nốt nhi tử của mình vào đại lao, trong lòng ông cảm thấy vừa hận vừa thương, điều này khiến cho bệnh của ông không có chút khởi sắc nào.

Hoắc Dực vừa bước tới chỗ rèm che thì nghe thấy tiếng bên trong truyền tới, hãn lảng lạng nhắm mắt lại, chỉ khi không gặp mặt người khác thì mới có thể nghe rõ giọng nói chân thật của hai người. Hãn cũng không nhớ là đã bao lâu rồi hãn không được nghe thấy giọng bình thường của phụ thân, ước chừng phải từ khi mẫu thân hãn qua đời.

Mở mắt ra, ánh mắt của Hoắc Dực càng trở nên tĩnh lặng, giống như mặt hồ êm ả, hãn đưa tay vén rèm che ra rồi đi vào.

“Tôn nhi xin thỉnh an hoàng tổ mẫu, xin thỉnh an phụ hoàng.”

Hoàng thượng quay lưng về phía cửa, nghe thấy tiếng Hoắc Dực thì liền xoay đầu lại, ánh mắt hiện lên những cảm xúc không rõ ràng, cho dù đang bị bệnh thì khí thế uy nghiêm của ông cũng không hề bị giảm sút.

“Dực Nhi, ta và phụ hoàng con đang ngồi nói chuyện về con đấy.” Thái hậu nương nương cười nói, nếu như ngày thường thì bà đã gọi Hoắc Dực vào ngồi bên cạnh bà rồi, nhưng hôm nay vì có chuyện quan trọng phải bàn bạc, với lại hoàng thượng cũng ở trong phòng, nếu để Dực Nhi ngồi bên cạnh bà thì có phần bất kính, cho nên chỉ ban ghế ngồi.

Hoắc Dực nhẹ nhàng cười, nụ cười đậm nhạt khiến người ta khó nắm bắt, dáng vẻ như thể đang vừa cười vừa xen lẫn chế nhạo. “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Hoàng thượng mấy năm nay bị bệnh tật dày vò, trong ánh mắt toát lên sự cô độc mà người ngoài không thấy rõ, nhưng sự cô độc vốn là điều mà bậc làm đế vương phải chịu đựng, nên ông cũng không oán trách ai. Trong khoảng thời gian này ông luôn nhớ về chuyện trước đây, nhớ tới những người và việc trong quá khứ, nhớ tới phi tử mà ông yêu thương nhất, nhưng nàng đã rời xa ông rất nhiều năm rồi.

Cách vài thước, hoàng đế nhìn Hoắc Dực, có điều muốn nói mà lại thôi, ông nhìn vị hoàng tử trông cực kỳ giống mẫu phi của hắn, nhất là thái độ lạnh nhạt với mọi chuyện, bất kể có gặp phải chuyện gì thì hắn thủy chung không quan tâm đến thắng thua, vẫn luôn tinh táo mà chống đỡ.

Thái hậu nương nương vuốt vạt áo màu đỏ mà bà thường mặc, thái độ hòa ái như tổ mẫu trong những gia đình bình thường, nói: “Bùi thừa tướng hôm nay đã vào cung gặp ai gia rồi.”

Hoắc Dực nghe vậy thì hiểu ngay, giọng nói cũng từ đạm mạc trở thành lạnh lùng: “Ông ta nói gì với hoàng tổ mẫu vậy?”

Trong tất cả các hoàng tôn, người mà thái hậu thương yêu nhất là Hoắc Dực, người bà hiểu rõ nhất cũng là Hoắc Dực, đương nhiên biết rằng nếu Hoắc Dực đã có Lâm Tam Tư rồi thì sẽ không có ý định nạp thiếp nữa. Nếu chuyện này mà xảy ra ở những nhà bình thường thì không sao, nhưng vấn đề Dực Nhi của bà lại là thái tử, tương lai sẽ làm hoàng đế, không thể nào chỉ cưới một nữ tử được, huống hồ đối phương lại là Bùi thừa tướng, là người vô cùng quan trọng với Nam Dạ quốc, hiện tại Dực Nhi rất cần tới sự giúp đỡ của hắn!

“Ông ấy tới đây, ngoài mặt là muốn thỉnh an ai gia, song cũng thuận tiện nhắc đến hôn sự giữa con và Bùi tiểu thư.”

Hoắc Dực còn chưa tiếp lời thì hoàng thượng đã cười nói: “Dực Nhi, con tính khi nào sẽ cưới Bùi tiểu thư vậy?”

Hoàng thượng chỉ hỏi là bao giờ sẽ cưới, chứ không hỏi xem hãn có đồng ý hay không, bởi vì trong lòng của hoàng thượng, ông đương nhiên cho rằng Hoắc Dực sẽ không cự tuyệt hôn sự này.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Hoắc Dực thoáng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, thật ra thì hẳn đúng là không có ý định sẽ cự tuyệt hôn sự này, với lại cùng vào phủ với Bùi tiểu thư còn có Hậu tiểu thư nữa.

Hoắc Dực ngồi trên ghế, nói: “Chuyện này hoàng tổ mẫu và phụ hoàng làm chủ là được rồi.”

Thái hậu và hoàng thượng liếc mắt nhìn nhau, có phần không dám tin, từ nhỏ đến giờ, Hoắc Dực đều tự quyết định mọi chuyện, không ai có thể làm chủ thay hẳn, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây sao? Nhất là thái hậu nương nương, bà hỏi Hoắc Dực: “Dực Nhi, con đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Hoắc Dực gạt đầu, túi thơm đặt trong tay áo nhẹ nhàng tỏa hương thơm, Tam Tư biết hẳn không thích mùi thơm nồng, cho nên túi thơm này có mùi rất dịu nhẹ. Tam Tư rất thích làm mấy chuyện thêu thùa này, lúc rảnh rỗi nàng thường cầm kim chỉ may may vá vá, trên phương diện này nàng rất am hiểu. Chuyện nàng không thích làm chính là quản lý việc trong phủ, mỗi lần thấy hạ nhân đến báo cáo là nàng lại khẽ cau mày. Hoắc Dực thấy thế, trong lòng liền có ý định sẽ tìm cho nàng một trợ thủ.

“Hậu tướng quân trung thành tận tâm, nữ nhi của ông ta cũng có dung mạo xuất chúng, nhi thần cũng đã đáp ứng để nữ nhi của ông ta vào làm lương viện, xin hoàng thượng lo liệu giúp nhi thần chuyện này.”

Hoàng thượng nhíu mày, quay sang nhìn thái hậu nương nương, ông là hiếu tử, mọi việc đều phải trưng cầu ý kiến của thái hậu, lúc này trong ánh mắt ông tràn đầy ngờ vực, nói: “Dực Nhi, người con lấy về chính là thái tử

phi, nếu cử hành việc nạp thái tử phi và lương viện vào cùng một lúc thì triều thần sẽ nghị luận, dân chúng cũng cảm thấy rất hoang đường, sẽ tổn hại đến danh tiếng của con và thái tử phi.”

Hoắc Dực khinh thường, lạnh lùng nói: “Phụ hoàng, người nghĩ sai rồi, nhi thần không có ý định nạp thái tử phi, Bùi thị sẽ làm thái tử tần, còn Hậu thị làm lương viện.”

Bùi thừa tướng định cậy hoàng thượng để chèn ép hẳn, nhưng ông ta không biết rằng Hoắc Dực hẳn chưa bao giờ nghe theo lời của phụ hoàng, từ nhỏ đã không, bây giờ lại càng không, nếu nàng ta không thích làm trắc phi, vậy thì làm thái tử tần đi.

“Con nói gì?!” Hoàng thượng nghe xong thì tức giận vỗ mạnh bàn, thấy thái hậu đang nhìn mình thì mới kìm nén không đứng bật dậy. “Vào quốc yến năm ngoái, trẫm đã được tận mắt nhìn thấy Bùi tiểu thư, quả thật tài mạo song toàn đúng như lời đồn, thông tuệ hơn người, lại vô cùng hiểu về lễ nghi phép tắc, quan trọng là Bùi tiểu thư trước đây còn có hôn ước với con, vậy mà bây giờ con chỉ nói một câu không nạp thái tử phi là xong rồi sao? Trẫm không đồng ý!”

Hoắc Dực nhếch môi cười, nói: “Phụ hoàng, nếu người không đồng ý thì Dực Nhi cũng không còn cách nào, người cũng không thể trói gô nhi thần lại rồi bắt nhi thần phải thành thân được!”

“Con...!” Hoàng thượng đứng bật dậy, ông đã làm hoàng đế nhiều năm, nhưng chưa từng có ai dám làm trái ý ông như vậy. Ông chỉ vào mũi Hoắc Dực, tức đến nỗi không nói nên lời, hồi lâu sau lại chán nản ngồi xuống ghế, thở hắt ra một cái, ngữ điệu nặng nề nói: “Con bảo trẫm phải nói sao với Bùi thừa tướng đây?”

Hoắc Dực lại nhếch môi, khí phách vương giả được lộ ra hoàn toàn, nói: “Phụ hoàng sai người đi tuyên chỉ là được rồi, không cần phải nói nhiều,

Bùi thừa tướng cũng sẽ hiểu nguyên nhân là do đâu thôi.”

Hoàng thượng trong lòng vẫn không nguôi ngoai, ông còn khá do dự, lúc này thái hậu nương nương mới lên tiếng: “Hoàng thượng, cứ theo ý của Dực Nhi mà làm đi, tuy chuyện này có phần ủy khuất với Bùi tiểu thư, nhưng dù gì khi vào phủ nàng vẫn được ở ngôi vị cao nhất, lương viện và lương để đều đứng dưới nàng, điều này sẽ trấn an được nàng, với lại hiện giờ Dực Nhi cũng không có ý định lập chính thất, nàng hoàn toàn vẫn còn cơ hội.”

Hoàng thượng mặc dù không hài lòng, nhưng ông thật sự cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, đành phải thỏa hiệp: “Cũng chỉ còn cách đó thôi.”

Thái hậu nương nương lại dặn dò: “Theo ai gia thấy, nếu không phải là nạp thái tử phi thì nghi thức không cần làm long trọng quá mức đâu, hoàng thượng và Dực Nhi thấy sao?”

Hoàng thượng nhìn Hoắc Dực, thấy nhi tử có vẻ không thêm để ý, liền nói: “Nếu Dực Nhi không có ý kiến khác thì hết thảy cứ làm theo ý của mẫu hậu đi.”

Thời gian ước chừng mới chỉ hết một nén hương, mà thân thể của hoàng thượng đã không chống đỡ nổi nữa, miễn cưỡng ngồi thêm một lát rồi trở về Dưỡng Tâm điện nghỉ ngơi. Sau khi hoàng thượng rời đi, thái hậu nương nương để Hoắc Dực đỡ bà đứng lên, lại bảo nha hoàn lui xuống, cùng với Hoắc Dực tản bộ trong tiểu hoa viên, vừa đi vừa ngắm hoa cỏ.

“Dực Nhi, con làm vậy không phải là vì nha đầu Tam Tư đấy chứ?” Thái hậu dù gì cũng là người từng trải, bà hiểu rõ tình cảm giữa Hoắc Dực và Tam Tư, nên điều đầu tiên là nghĩ tới chuyện này. Bùi thừa tướng là một tên cáo già, nữ nhi mà ông ta nuôi nấng tất nhiên không thể là người ôn hòa rộng lượng như lời người ta đồn đại được. Hậu tiểu thư cũng vậy, tính tình

của nàng ta cũng không hiền lành gì, lưỡng hồ tương chiến, người được lợi tất nhiên là người đứng ngoài xem rồi.

Hoắc Dực đỡ thái hậu ngồi xuống một chiếc ghế mềm, hoa viên của Phúc Thọ cung tuy không lớn lắm, nhưng những loại hoa ở đây đều vô cùng hiếm có. Lần trước Lâm Tam Tư đến đây, nàng cũng đi dạo một vòng trong hoa viên, đến giờ vẫn còn nhớ mãi không quên.

“Hoàng tổ mẫu đã đoán ra rồi, còn hỏi tôn nhi làm gì.”

Thái hậu nương nương cầm lấy tay Hoắc Dực, thở dài nói: “Con đó, vì nha đầu Tam Tư mà thu xếp hết thầy, không biết nha đầu kia có hiểu được tấm lòng của con không đây? Nếu Tam Tư biết chuyện con nạp thiếp, không biết sẽ thương tâm đến mức nào.”

Hoắc Dực cười nói: “Nàng sẽ không phải thương tâm, vì dù có bao nhiêu nữ nhân bên cạnh đi nữa, thì trong mắt Dực Nhi cũng chỉ có một mình nàng.”

Thái hậu nương nương mỉm cười, năm tháng trôi qua để lại nếp nhăn trên gương mặt bà, nhưng nụ cười của bà thì vẫn đẹp như thế, có thể nhìn ra được là hồi trẻ bà khuynh quốc khuynh thành đến cỡ nào. “Hoàng tổ mẫu đã bảo người làm món sủi cảo con thích ăn nhất, ở lại cùng dùng bữa sáng với hoàng tổ mẫu đi.”

Hoắc Dực nghĩ hồi sáng đã hứa với Tam Tư là buổi trưa sẽ về ăn cơm, bây giờ vẫn còn sớm, liền nói: “Vâng.”

***

Sau khi Hoắc Dực vào cung, Lâm Tam Tư lại lên giường ngủ thêm một chút nữa, sau lại bị tiếng khóc của Hi Nhi đánh thức.

Phục Linh đang nhẹ nhàng đỡ Hi Nhi, thấy Lâm Tam Tư ngồi dậy, vội nói: “Tiểu thư, người tỉnh rồi. Nô tỳ sợ làm ầm ĩ đến người nên đang định bế tiểu công tử ra ngoài.”

Lâm Tam Tư mỉm cười, ôm Hi Nhi vào lòng, hôn nhẹ lên trán con một cái rồi nói: “Có phải Hi Nhi đói bụng không nhỉ? Cả đêm qua không bú sữa rồi.”

Phục Linh đáp: “Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy người thật có phúc khí, không chỉ được thái tử điện hạ sủng ái, mà ngay cả tiểu công tử còn nhỏ như vậy mà cũng biết thương mẫu thân, những hài tử giống như tiểu công tử, bình thường vào ban đêm còn phải ăn ba bốn lần sữa ấy.”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì chỉ cười không nói, nàng dịu dàng xoa đầu Hi Nhi, vừa xoa vừa ngâm nga hát, Hi Nhi tỉnh thoảng lại nhìn nàng, đôi mắt to tròn tràn ngập sự tò mò.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Lâm Tam Tư ở trong sân chơi đùa với Hi Nhi, Lâm Tuyên cũng ở bên cạnh nàng nghịch ná thun. Lúc Hoắc Dực không ở trong phủ, cậu phải tranh thủ cơ hội hiếm có này. Nam tử vốn nghịch ngợm, cho rằng nếu không ở trường thì không cần phải đọc sách nữa. Tỷ phu Hoắc Dực còn nghiêm nghị hơn cả Đồng lão tiên sinh nữa, lúc mới vào phủ Lâm Tuyên cực kỳ sợ tỷ phu.

Nhưng mà cậu thật sự không hiểu, tại sao tỷ phu bình thường nghiêm nghị như vậy, mà những khi ở cùng với tỷ tỷ của cậu thì lại thay đổi như thể biến thành một người khác vậy, dịu dàng vô cùng. Cậu đã lén hỏi Phục Linh tỷ tỷ, Phục Linh tỷ tỷ suy nghĩ một chút rồi hỏi lại cậu: “Tiểu thiếu gia, người bình thường luôn rất nghịch ngợm, nhưng tại sao khi đối mặt với tiểu thư thì lại ngoan ngoãn như vậy?”

Lâm Tuyên nói luôn: “Bởi vì tỷ tỷ là người mà ta thích nhất, ta muốn tỷ tỷ vui!”

Phục Linh bật cười nói: “Thái tử điện hạ cũng giống như tiểu thiếu gia đó!”

Lâm Tuyên khi ấy mới hiểu ra: “Thì ra tỷ phu cũng thích tỷ tỷ giống như ta thích tỷ tỷ vậy!”

Lưu quân gia trong phủ đột nhiên tới đây, nhưng ở Thanh Lan Uyển nếu không có điện hạ và Lâm lương để phân phó thì nam nhân không được tự tiện đi vào. Cho nên ông chỉ đứng ngoài sân vẫy tay gọi Phục Linh, Phục Linh thấy vậy thì chạy tới, không biết hai người nói gì, chỉ chốc lát sau Phục Linh đã trở lại.

“Tiểu thư, người còn nhớ Tôn tiểu thư, thiên kim của Tôn Đình Ủy đại nhân không? Không hiểu có chuyện gì mà nàng ta lại tới đây, đang đứng bên ngoài phủ, nói là muốn gặp người.”

Lâm Tam Tư khẽ nhíu mày, Tôn tiểu thư Phục Linh nói chính là Tôn Trọng Vi, lúc nàng còn ở Lâm phủ, có quan hệ khá tốt với mấy vị tiểu thư, có một lần nàng đến chơi nhà của Liễu tiểu thư, Tôn Trọng Vi trùng hợp cũng ở đó, hai người từ đó mà biết nhau, tổng cộng gặp mặt hai lần, một lần ở nhà Liễu tiểu thư, một lần ở Ninh vương phủ. Chỉ có điều khi đó Lâm Tam Tư đã trở thành một tội thần chi nữ làm việc trong phòng y phục của Ninh vương phủ.

Không biết lúc này Tôn Trọng Vi lại đến tìm nàng để làm gì? Nhưng bất luận là nguyên nhân gì, thì người đến cũng là khách, nàng không thể cự tuyệt được.

Tôn Trọng Vi được nha hoàn đưa vào Thanh Lan Uyển, Lâm Tam Tư để Bách Hợp ôm Hi Nhi vào trong phòng, còn mình thì ra đón khách.

“Tôn tiểu thư.”

Tôn Trọng Vi cúi đầu chào Lâm Tam Tư, sau đó kéo tay Lâm Tam Tư, nói: “Tam Tư, sao lại nói chuyện khách khí như vậy, gọi Tôn tiểu thư nghe thật xa lạ, chúng ta cứ như trước đây, người gọi ta là Trọng Vi, còn ta gọi người là Tam Tư, được không?”

Lâm Tam Tư gật đầu, nghĩ thầm, trước đây ta cũng gọi người là Tôn tiểu thư, mà người cũng gọi ta là Lâm tiểu thư, nào có chuyện thân thiết như vậy hả? Trong lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn khách khí nói: “Mau vào ngồi đi.”

Hai người ngồi xuống, Tôn Trọng Vi còn cố ý chọn chỗ ngồi gần Lâm Tam Tư, ánh mắt không ngừng quét tới quét lui trên người Lâm Tam Tư.

Lâm Tam Tư cảm thấy Tôn Trọng Vi thật kỳ lạ, nhưng cũng không trực tiếp mở miệng hỏi, không thể làm gì khác hơn là nhìn lại nàng. Bởi vì ở khoảng cách gần, nên Lâm Tam Tư có thể nhìn ra được lớp trang điểm dày trên mặt Tôn Trọng Vi, nhưng vết thâm ở quầng mắt thì vẫn không che phủ được, có vẻ mấy ngày nay nàng ta không được nghỉ ngơi tốt, khí sắc cũng rất kém.

Tôn Trọng Vi nhấp một ngụm trà hoa hồng, cười nói: “Tam Tư, phủ thái tử lớn như vậy mà chỉ có một nữ chủ nhân là người thôi sao?”

Lâm Tam Tư không đoán ra mục đích của Tôn Trọng Vi, chỉ đáp: “Cái gì mà nữ chủ nhân chứ, chuyện trong phủ ta cũng không hiểu rõ lắm.”

Tôn Trọng Vi cười nói: “Bên ngoài người ta đồn rằng thái tử điện hạ vô cùng sủng ái người, bây giờ được nhìn tận mắt, thấy lời đó cũng không giả chút nào!”

Lâm Tam Tư nhìn gương mặt tươi cười của Tôn Trọng Vi, không biết phải nói gì tiếp, chỉ cười nhạt không đáp.

Tôn Trọng Vi đột nhiên đỏ mặt, có phần ngượng ngùng nói: “Lần trước ta có gặp người ở Ninh vương phủ, vốn phải ra mặt giúp đỡ người, nhưng người cũng biết tính của Ninh vương đấy, ta có nói với di nương mấy câu nhưng không có tác dụng, thật ngại quá, không thể giúp gì được cho người.”

Lâm Tam Tư càng thêm ngẩn ngơ không hiểu, khó có thể nghĩ đến việc Tôn Trọng Vi lại giải thích với nàng chuyện này. Lúc ấy nàng mới đến Ninh vương phủ không lâu, một lần đang đứng phơi quần áo thì đúng lúc gặp Tần di nương cùng Tôn Trọng Vi đi về phía nàng, nàng cố ý trốn đi, nhưng lại bị Tôn Trọng Vi phát hiện.

“Lâm tiểu thư phải không?” Tôn Trọng Vi khi đó cực kỳ kinh ngạc.

Lâm Tam Tư để quần áo vào chậu, hành lễ với Tần di nương rồi nói: “Là ta, xin chào Tôn tiểu thư.”

“Sao người lại ở đây vậy? Còn làm mấy việc nặng này nữa?”

Lâm Tam Tư không biết Tôn Trọng Vi là vô tình hay cố ý, kinh thành rộng lớn như vậy, chuyện của cha nàng Tôn gia không thể không biết, mà việc nàng bị điều đến Ninh vương phủ làm việc, Tôn Trọng Vi chắc hẳn cũng đã nghe nói đến rồi.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Phòng giặt y phục của Ninh vương phủ nằm ở nơi khuất nhất ở Ninh vương phủ, xung quanh đầy đồ nằm vương vãi, ngay cả chỗ đi lại cũng không có. Trong này trừ những nô bộc thì thường ngày rất ít có người lui tới, đến cả Phó quản gia chịu trách nhiệm quản lý của Ninh vương phủ, nếu không có việc bất đắc dĩ thì sẽ không đến phòng giặt y phục làm gì.

Cho nên việc Tôn Trọng Vi đi cùng Tần di nương đến phòng y phục vốn là việc rất khó hiểu, càng kì lạ hơn là lời của Tần di nương: “Trọng Vi, không phải muội nói là chỉ ra ngoài đi dạo một lát thôi sao, đưa ta đến nơi này làm gì?”

Gương mặt của Tần di nương được trang điểm rất khéo léo, vóc dáng của nàng khá nhỏ nhắn, lúc nói chuyện cũng rất nhỏ nhẹ. “Nơi này mùi khó ngửi quá, chúng ta mau đi thôi.” Lúc nói chuyện, mắt của nàng lại vô tình liếc thấy Lâm Tam Tư, dáng vẻ lập tức trở nên kinh ngạc.

Tôn Trọng Vi như muốn nịnh nọt, lắc lắc tay Tần di nương, nói: “Đường tử, Ninh vương phủ lớn như vậy, muội nào biết rằng nơi này chính là nơi giặt y phục chứ!”

Tần di nương nhú mày, nói: “Ta nhớ là đã nhắc nhở muội trước rồi mà!”

Tôn Trọng Vi tựa hồ cố ý chuyển hướng cuộc nói chuyện, nói: “Sao muội không nghe thấy vậy? Chắc là vừa nãy muội không để ý.” Khẽ liếc trộm về phía Lâm Tam Tư, rồi lại nói với Tần di nương: “Đường tử, hay là tử ra bên ngoài đợi ta được không? Muội sẽ ra ngay thôi.”

“Ừ, vậy ta ra ngoài chờ muội, muội nhanh lên một chút rồi đi ra nhé.” Tần di nương được nha hoàn dẫn ra ngoài, tay vẫn không quên che mũi, nói: “Trời ạ, không thể ngửi nổi cái mùi này!”

Tôn Trọng Vi thấy Tần di nương đi ra ngoài thì mới quay đầu lại, mắt lướt qua Lâm Tam Tư, lập tức nở một nụ cười khinh bỉ. “Lâm tiểu thư, trong nhóm các tiểu thư thì tính tình của người là ôn hòa nhất, việc học cũng nhanh nhất, mọi thứ đều rất xuất chúng, tất cả mọi người đều nói tương lai người nhất định sẽ là người có phúc khí nhất, không ngờ hôm nay lại rơi vào hoàn cảnh này, ôi, xem ra có những chuyện không thể nói trước được!” Nói xong lại liếc mắt một cái, vênh vác nói tiếp: “Lâm tiểu thư, người nói xem có đúng hay không?”

Lâm Tam Tư đứng nghe nàng ta nói, lại nghĩ tới lời vừa rồi của Tần di nương, cảm thấy Tôn Trọng Vi đang cố tình làm vậy, có lẽ nàng ta đã sớm biết là nàng đã trở thành nô tỳ của Ninh vương phủ, nên tới đây để sỉ nhục nàng.

Lâm Tam Tư lạnh nhạt cười, mặc dù nàng đang mặc y phục cũ, cũ đến mức ngay cả màu sắc vốn có của nó cũng không còn nhìn ra nữa, nhưng khi mặc trên người nàng thì vẫn toát lên một cảm giác sạch sẽ thoát tục không nói nên lời. “Tôn tỷ, nơi này không sạch sẽ, đừng để y phục bị bẩn, Tôn tiểu thư mau trở về đi, không Tần di nương lại sốt ruột.”

Tôn Trọng Vi nhìn vẻ hờ hững của Lâm Tam Tư, thấy nàng chỉ cúi thấp đầu vắt áo, trong lòng chỉ cảm thấy xem thường. Quan sát động tác thành thạo của nàng, Tôn Trọng Vi đột nhiên hơi cao giọng một chút, ra vẻ kinh ngạc nói: “Trời ơi Lâm tiểu thư, người nhìn tay của người kia, sao lại biến thành như vậy rồi?” Dứt lời liền giơ bàn tay mềm mại trắng trẻo của mình ra trước mặt Lâm Tam Tư, nói tiếp: “Ta còn nhớ, trước kia chúng ta còn thường so xem tay ai đẹp hơn, hiện tại thì không thể so nữa rồi.”

Lâm Tam Tư chẳng có chút kích động nào với lời khiêu khích mỉa mai của Tôn Trọng Vi cả, vẻ mặt nàng vẫn rất thờ ơ, tiếp tục vắt y phục rồi phơi lên. Tôn Trọng Vi ngược lại càng đắc ý hơn, cảm thấy chưa bao giờ được kiêu hãnh như vậy. Kể từ khi quen biết Lâm Tam Tư, sự kiêu ngạo của nàng thoáng chốc trở nên rối loạn, bất kể làm cái gì thì nàng vĩnh viễn đều cảm thấy mình không sánh bằng Lâm Tam Tư. Hôm qua lại ngoài ý muốn biết được tin Lâm Tam Tư đã bị điều đến Ninh vương phủ làm nô tỳ, nên cố ý đến đây thăm đường tỳ, nhân tiện đến nhìn Lâm Tam Tư, xem xem dáng vẻ nghèo túng của nàng trông sẽ như thế nào.

Nói thật, lúc trông thấy Lâm Tam Tư, Tôn Trọng Vi vô cùng đắc ý, nhưng thấy nàng lúc nói chuyện vẫn còn nở nụ cười, Tôn Trọng Vi lại có phần tức giận, không còn cách nào khác là tiếp tục khích bác nàng, nhưng không ngờ Lâm Tam Tư lại không hề bị kích động, ngược lại còn làm kích động đến một người khác.

“Ôi trời, có phải nô tỳ đã giới vào người tiểu thư rồi không? Nô tỳ thật đáng chết, nào biết rằng nơi đây lại bỗng xuất hiện một vị tiểu thư chứ, cứ nghĩ ở đây đều là những nô tỳ thôi. Nơi này là nơi thấp kém nhất của Ninh vương phủ, sao tiểu thư lại đến đây làm gì! Nô tỳ vừa mới giới nước bồn đi, có phải đã làm bồn luôn cả y phục của tiểu thư rồi không?” Tô Ngân Tú vừa nói xong, lại giơ bàn tay dính đầy nước bồn của mình ra hướng tới chỗ Tôn Trọng Vi, lúc tay vừa mới tới gần y phục của Tôn Trọng Vi, nàng ta liền nhảy dựng lên, tránh như tránh tà.

Tôn Trọng Vi tránh ra đứng ở một nơi sạch sẽ, sau đó mới cúi xuống nhìn lại mình, làn váy của nàng ta đã bị thấm ướt, còn bốc lên mùi hôi thối, lập tức bùng bùng lửa giận, nhìn Tô Ngân Tú nói: “Nô tỳ to gan, người vừa làm gì vậy?”

Tô Ngân Tú đáp: “Tiểu thư người cũng thật là, nơi này không phải là chỗ mà tiểu thư nên đến, mà nếu có đến thì cũng phải chọn đúng chỗ mà đứng chứ!”

Tô Ngân Tú nói xong, liền chỉ về phía vũng nước, vũng nước này vốn là để đổ nước bẩn đi, hồi trưa lại có mưa to nên chỗ đó bây giờ vừa bẩn vừa đầy bùn đất, nhìn Tô Trọng Vi đang nhăn nhó, nói tiếp: “Tiểu thư nhìn xem, tụi nô tỳ bình thường đều đổ nước bẩn vào đây, sao tiểu thư lại chọn chỗ như vậy để đứng chứ! Hay là tiểu thư cởi y phục ra đi, để nô tỳ giặt giúp tiểu thư?” Nói xong, liền có tình giơ hai tay bẩn ra trước mặt Tô Trọng Vi.

Tôn Trọng Vi vội vàng tránh đi, nàng ta không thể ở đây thêm một giây phút nào nữa, liền đi vòng qua đến trước mặt Lâm Tam Tư, nói: “Lâm tiểu thư, người lâm vào hoàn cảnh này, e là không ai dám giúp người đâu. Nếu tình chúng ta có chút quen biết, khi trở lại ta sẽ nói vài câu với Đường tử, để tử ấy nói lại với Ninh vương, cho người đi tới địa phương khác để làm việc. Nhìn người cả ngày phải làm mấy việc giặt giũ nặng nhọc thế này, nào có giống một tiểu thư nơi khuê phòng nữa, mà giống một nha đầu nơi thôn quê hơn.” Nói xong liền học theo Tần di nương lấy khăn che mũi, dáng vẻ chán ghét nói: “Nơi này đâu phải là nơi cho người ở chứ!”

Tô Ngân Tú ngây ngẩn cả người, chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Tam Tư, dáng vẻ như một đứa trẻ đã làm chuyện có lỗi, nói: “Tam Tư, điều nàng ta nói có đúng không? Nàng ta quả thật quá thể đưa người ra khỏi đây sao? Vừa rồi ta lại đắc tội với nàng ta, liệu nàng ta có tức giận mà không giúp người nữa hay không?”

Lâm Tam Tư tức giận nhìn Tô Ngân Tú, nói: “Ngân Tú, người nhìn qua thì rất thông minh, nhưng sao có lúc lại hồ đồ như vậy hả? Nếu thật sự có người muốn đưa người ra khỏi đây, thì liệu người ta có khinh bỉ ra mặt như vậy không? Có những chuyện, không thể nhìn vào lời nói mà phải nhìn vào hành động thực tế.”

Tô Ngân Tú lại chớp mắt nói: “Vậy hóa ra nàng ta lừa người sao?”

Lâm Tam Tư cúi đầu cười, nói: “Lừa gạt hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là nàng ta thật sự có năng lực giúp ta rời khỏi phòng y phục.”

Lâm Tam Tư vốn không để lời của Ngâm Tú ở trong lòng, trên thực tế đúng là như vậy, Tôn Trọng Vi chắc chắn sẽ không nói với Tần di nương chuyện này, nàng ta sợ dĩ cố ý nói vậy là để Lâm Tam Tư phải buồn bã trong hi vọng mà thôi, nàng ta muốn Lâm Tam Tư phải sống trong hi vọng, hi vọng đến tận khi chết già ở nơi này.

Chẳng qua khi đó Tôn Trọng Vi không biết rằng sẽ có một ngày Lâm Tam Tư thật sự được rời khỏi Ninh vương phủ, trở thành bảo bối trong mắt vị thái tử điện hạ lãnh huyết tàn khốc nhất của Nam Dạ Quốc, Hoắc Dực.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Lâm Tam Tư không kể lại chuyện mình đã từng gặp lại Tôn Trọng Vi ở Ninh vương phủ, nàng cảm thấy không cần thiết, với lại chuyện cũng đã qua rồi, mà hai người họ vốn vẫn không có ấn tượng tốt với Tôn Trọng Vi, cũng đoán được việc Tôn Trọng Vi đến đây chắc chắn có ý đồ gì đó, cho nên thái độ tất nhiên không thể thân thiết được.

“Tôn tiểu thư, mời dùng trà.” Bách Hợp để chén trà xuống bàn, cầm lấy khay rồi quay người đi luôn.

Tôn Trọng Vi tuy đến đây là vì có ý muốn nhờ vả Lâm Tam Tư, nhưng cũng chỉ khi ở trước mặt Lâm Tam Tư thì nàng ta mới giữ thái độ ôn hòa, còn đối với các nha hoàn thì vẫn rất kiêu ngạo. Bách Hợp vừa mới quay người đi thì nàng ta liền đưa tay sờ vào chén trà, cảm thấy có hơi nóng, liền yếu ớt hô lên: “Người làm ăn kiểu gì vậy, sao chén lại nóng thế này!”

Lúc nàng ta nói lời này thì cũng vừa lúc Lâm Tam Tư nhận lấy chén trà từ tay Bách Hợp, nghe vậy liền nhấp một ngụm nhỏ, hỏi: “Ta cảm thấy trà ấm vừa phải, Tôn tiểu thư thấy nóng quá sao?”

Lâm Tam Tư nói xong, liền dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Bách Hợp, Bách Hợp có phần lo lắng, nàng vốn chỉ muốn trêu chọc nàng ta một chút thôi, ai bảo nàng ta kiêu ngạo phách lối không để ai vào mắt như vậy, lại không ngờ nàng ta lại yếu ớt đến thế, rõ ràng là nước chỉ nóng hơn bình thường một chút thôi mà, đang định mở miệng giải thích thì Phục Linh đã nói trước.

“Tôn tiểu thư, trà này mới vừa được ủ xong, trà của người và trà của tiểu thư đều được lấy cùng một ấm nước, trước đó tui nô tỳ thấy hơi nóng nên đã cố ý làm cho nguội bớt rồi, tiểu thư nhà nô tỳ uống rất vừa miệng, nếu Tôn tiểu thư vẫn cảm thấy nóng thì để nô tỳ đổi lại một chén khác, được không ạ?”

Phục Linh là người rất khéo léo trong việc ăn nói, lúc giải thích nghe rất chân thành, người ngoài thấy thế sẽ cho rằng Tôn Trọng Vi đang cố tình gây sự. Tôn Trọng Vi đỏ bừng mặt, hôm nay nàng ta tới đây là có việc muốn nhờ cậy, nếu chỉ vì một chén trà mà làm hỏng tâm trạng của mọi người thì không được hay cho lắm, nếu trà nóng thì cứ để đấy không uống cũng được, dù sao nàng ta đến đây không phải là để uống trà.

Tôn Trọng Vi suy nghĩ một chút rồi ngẩng lên nhìn, thu hồi thái độ ngạo mạn của mình, nói: “Lâm lương đế đã nói là trà rất vừa miệng rồi, có thể là vừa rồi ta hơi vội vàng, bây giờ sờ kỹ lại thì thật sự thấy vừa ấm.”

Phục Linh thấy Tôn Trọng Vi không truy cứu nữa, liền yên lòng nói: “Tiểu thư, vừa rồi Lưu mục ở phòng bếp đến tìm người, thấy người đang tiếp khách nên đã đi rồi, vậy nô tỳ và Bách Hợp qua đó xem có chuyện gì hay không.”

Lâm Tam Tư gật đầu nói: “Hai em đi đi.”

Phục Linh liếc mắt nhìn Bách Hợp rồi ra khỏi phòng, Bách Hợp cắn môi, tự biết mình đã làm sai chuyện, liền ngoan ngoãn cúi đầu đi theo ra.

Tôn Trọng Vi vốn đang nhăn nhó khó chịu, không muốn nói ra mục đích tới đây của mình trước mặt Phục Linh và Bách Hợp, hiện giờ thì tốt rồi, chỉ còn lại nàng ta và Lâm Tam Tư thôi. Tôn Trọng Vi đưa tay vuốt lọn tóc trên trán, lộ ra hàng lông mày thanh tú của mình, nàng ta có làn mi dài và cái miệng đỏ nhỏ nhắn, dáng vẻ cũng coi như là xinh đẹp.

“Thật ra hôm đó sau khi trở về, ta có nói chuyện với đường tử, tử ấy cũng nói lại với Ninh vương rồi, nhưng tính tình của Ninh vương chắc Lâm lương để cũng biết, hẳn hoàn toàn không thèm để tâm đến chuyện đó, cho nên ta không thể giúp người được, trong lòng ta vô cùng đau xót, sau lại muốn tới tìm người để nói cho rõ ràng, nhưng vẫn chưa có cơ hội.”

Lâm Tam Tư cười nhạt, mặc dù nàng biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng ngoài mặt thì không muốn Tôn Trọng Vi bị dồn vào thế khó, dù sao nàng cũng không có ý định tạo quan hệ gì với Tôn Trọng Vi, cho nên bớt được chuyện nào hay chuyện ấy, huống hồ nàng còn chưa biết mục đích của nàng ta khi tới đây là gì.

“Tôn tiểu thư đừng khách khí, tấm lòng của người, ta thật sự rất cảm kích.”

Tôn Trọng Vi thấy Lâm Tam Tư không hề hoài nghi, trong lòng cũng có phần nhẹ nhõm hơn, nói tiếp: “Hôm nay ta vào phủ nhưng không gặp được thái tử điện hạ, thái tử điện hạ không có trong phủ sao?”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì có hơi khó hiểu nhìn Tôn Trọng Vi, bất luận là phủ thái tử hay bất cứ phủ nào khác, khi nữ khách và nam khách vào phủ thì phải đi bằng hai đường khác nhau, đường của nữ khách thường dẫn thẳng tới nơi của nữ quyến, tránh những nơi như phòng tiếp khách hay thư phòng của nam chủ nhân. Cho nên dù hiện tại điện hạ có ở trong phủ thì Tôn Trọng Vi cũng không thể gặp được, theo lý thuyết, những tiểu thư khuê các như Tôn Trọng Vi hẳn là phải biết được điều này mới phải, sao còn hỏi nàng câu đó làm gì? Chẳng lẽ nàng ta tới đây là vì muốn được gặp thái tử điện hạ sao?

Lâm Tam Tư trong lòng hoài nghi, nhưng vẫn tỏ ra bình thản, nói: “Điện hạ vào cung từ sáng sớm rồi, giờ vẫn chưa về, Tôn tiểu thư có chuyện gì hay sao mà lại muốn tìm gặp điện hạ?”

Tôn Trọng Vi nghe xong thì có phần mất tự nhiên, nghĩ thầm sao lại không khéo như vậy, nàng muốn cùng đi điện hạ không hẹn mà gặp cơ mà! Trong lòng hơi buồn bực, lại nói: “Lâm lương để hiểu lầm rồi, không phải ta đến đây để tìm thái tử điện hạ, mà là có chuyện muốn nhờ cậy Lâm lương để.”

“Có việc muốn nhờ cậy ta?” Lâm Tam Tư có chút hồ đồ, đừng nói đến nàng bây giờ đang sống trong phủ thái tử, mà kể cả trước kia khi phụ thân nàng còn chưa xảy ra chuyện, thì Tôn Trọng Vi cũng chưa từng đến cầu xin nàng chuyện gì.

“Đúng vậy.” Tôn Trọng Vi cúi đầu, trong tay cầm một cái khăn tay thêu hoa màu trắng, tựa hồ như chuyện này rất khó để nói ra, “Lâm lương để đã từng gặp đường tử của ta rồi, cũng biết đường tử là người của Ninh vương, lần này Ninh vương gặp chuyện, vì đường tử có quan hệ với hắn nên chúng ta cũng bị liên lụy theo, cha ta bị giáng chức quan, mấy ngày nữa sẽ bị phái tới huyện Tần Lan để làm huyện lệnh.”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì cũng cảm thấy đồng cảm, dù sao tội mưu phản là tội rất lớn, hoàng thượng chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên những người có liên quan sẽ đều bị liên lụy. Nàng không biết phải an ủi thế nào, với lại hoàng thượng một khi đã quyết thì không ai có thể thay đổi được, không còn cách nào khác là nói: “Tần Lan nằm ở phương nam, khí hậu thoải mái, phong cảnh cũng đẹp nữa, người đi đến đó sẽ thích ứng được ngay thôi.”

Tôn Trọng Vi dáng vẻ càng thêm bi thương, nàng vốn còn muốn trông cậy vào Lâm Tam Tư, hi vọng nàng ta sẽ giúp mình, ai ngờ nàng ta lại chỉ đơn giản khuyên mình như vậy, không khỏi cảm thấy khó chịu và bực bội, rơi nước mắt nói: “Nhưng ta không muốn đi, chỗ đó sao có thể so sánh được với kinh thành chứ? Nơi ấy quá vắng vẻ, ngồi xe ngựa cũng phải nửa tháng mới tới nơi, nghĩ cũng biết là nó hoang vu như thế nào, nếu đi đến đó thì chắc cả đời sẽ không thoát ra được mất.”

Lâm Tam Tư không ngờ chỉ bằng một câu nói của mình mà lại khiến cho Tôn Trọng Vi kích động như thế, nhất thời không biết phải nói gì.

Tôn Trọng Vi thấy Lâm Tam Tư không nói tiếp, liền ngẩng lên nói: “Thật ra ta tới đây tìm Lâm lương đế, chính là hi vọng người sẽ nói vài lời với thái tử điện hạ giúp ta. Thái tử hiện đang là vị hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất, tương lai sẽ trở thành hoàng đế, chỉ cần thái tử gật đầu là ta và cha sẽ không phải đi đến Tần Lan nữa.”

Lâm Tam Tư nghe Tôn Trọng Vi nói chuyện một cách đơn giản như vậy thì lập tức không biết nên khóc hay nên cười, không ngờ Tôn Trọng Vi đến đây là để van cầu nàng chuyện này, nhưng nàng nào có cái quyền lớn đến thế? Tôn Trọng Vi chẳng lẽ không biết là cha mẹ nàng bây giờ vẫn còn đang ở trong đại lao hay sao?

Lúc này nàng vẫn rất cố gắng khiêm tốn, không để cho điện hạ phải gặp phiền toái vì mình, cho nên nàng thật sự không thể nói giúp nàng ta với điện hạ được. Trong khoảng thời gian này điện hạ vẫn thường xuyên ở trong phủ, chính là vì không muốn liên lụy vào chuyện mưu phản của Ninh vương và Lương vương, nếu nàng mà cầu xin điện hạ chuyện kia thì có khác nào đẩy điện hạ vào trong hố lửa? Đây cũng có thể coi là chuyện mưu phản, người nào dính phải thì người đó gặp xui xẻo.

“Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ rồi, thái tử điện hạ sao có thể giúp người được nữa?”

“Thái tử điện hạ có thể mà.” Tôn Trọng Vi đột nhiên ngừng rơi lệ, hai mắt sáng lên nhìn Lâm Tam Tư: “Tình cảnh của ta hôm nay cũng giống với Lâm lương đế lúc trước, người vì có liên quan đến phụ thân nên mới bị đày đến Ninh vương phủ làm nô, sau không phải đã được vào phủ thái tử rồi sao? Hôm nay cái gì người cũng có rồi, được thái tử điện hạ sủng ái, có danh phận lương đế, sinh ra trưởng hoàng tử, bên ngoài có ai là không biết điện hạ yêu thương người đến mức nào, chỉ cần người mở miệng là thái tử

điện hạ nhất định sẽ đồng ý giúp, nếu thành công thì ta sẵn sàng làm nô tỳ, vào phủ thái tử để hầu hạ thái tử điện hạ.” Tôn Trọng Vi nói đến đây, gương mặt lập tức ửng hồng.

Lâm Tam Tư ngây ngẩn cả người, ý của Tôn Trọng Vi là bảo nàng cầu xin thái tử điện hạ nạp nàng ta làm thiếp sao?! Lâm Tam Tư mặc dù đã sống ở thời đại này nhiều năm, cũng đã quen nhìn cảnh tam thê tứ thiếp, ngay cả phụ thân nàng cũng có thị thiếp. Nhưng quen không có nghĩa là chấp nhận, trong sâu thẳm nàng vẫn hi vọng về cuộc sống một vợ một chồng, mà nàng cũng hiểu rằng, Hoắc Dực dù đối với nàng tốt bao nhiêu đi nữa thì chàng vẫn là thái tử, tương lai sẽ trở thành hoàng đế, có những việc không thể nào có thể tránh được.

Chỉ có điều là, dù cho sau này Hoắc Dực có bao nhiêu nữ nhân, thì nàng cũng tuyệt đối không bao giờ chủ động khuyên Hoắc Dực nạp thiếp.

Tôn Trọng Vi thấy Lâm Tam Tư trầm tư thì cho rằng nàng đã dao động, vội vàng nói tiếp: “Lâm lương đế, chúng ta là tử muội tốt của nhau, nể tình trước đây ta cũng nói giúp người, bây giờ van cầu người cũng giúp ta. Hiện tại người chính là tâm phúc của thái tử điện hạ, chỉ cần người lên tiếng, thái tử nhất định sẽ đồng ý, ta cũng sẽ không phải đi đến Tân Lan nữa, tương lai khi ta vào phủ thái tử, nhất định sẽ cùng người tận tâm hầu hạ thái tử điện hạ.”

Lâm Tam Tư thấy nàng ta vẫn còn dối trá về chuyện lần trước ở Ninh vương phủ, trong lòng càng cảm thấy không ưa nàng ta, nhưng ngoài mặt thì vẫn giữ bình tĩnh, giọng nói cũng nhỏ lại: “Tôn tiểu thư, chuyện này không nằm trong phạm vi năng lực của ta, thứ cho ta không thể giúp người.”

Tôn Trọng Vi hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Tam Tư lại trực tiếp cự tuyệt như vậy, liền mở to hai mắt ra nhìn, nói: “Là không thể giúp hay là không chịu giúp? Chẳng qua cũng chỉ cần một câu nói của người thôi mà.”

Lâm Tam Tư lắc đầu nói: “Ta chỉ là một nữ nhân, chuyện của điện hạ ta chưa bao giờ can thiệp vào, thân phận của ta cũng không cho phép.”

Nghe đến đây, Tôn Trọng Vi cũng biết là không còn hy vọng gì rồi, liền tức giận đứng dậy, mím môi oán hận nhìn Lâm Tam Tư, sau đó xoay người rời đi.

Lúc nàng ta đi đến cửa thì đúng lúc gặp Bách Hợp đang đi vào, Tôn Trọng Vi bụng đầy lửa giận không có chỗ giải tỏa, liền đảo mắt một cái, cố tình xông đến chỗ Bách Hợp. Bách Hợp lúc đi cúi đầu nên không để ý Tôn Trọng Vi, hai người suýt nữa thì đụng nhau, may là nàng đã nhanh chóng tránh qua một bên, nhưng dù có vậy thì Tôn Trọng Vi cũng không dễ dàng mà bỏ qua cho nàng.

Tôn Trọng Vi lập tức mở miệng quát: “Người đi đứng kiểu gì vậy? Vừa rồi thì suýt nữa làm bốn tiểu thư bị bỏng, giờ lại muốn đụng chết bốn tiểu thư sao?”

Bách Hợp không hiểu sao mình bị mắng, vốn đang muốn lên tiếng giải thích thì lại nghĩ tới lời Phục Linh dặn dò, không thể làm gì khác là cúi thấp đầu chịu mắng, mặc dù tiểu thư được thái tử điện hạ sủng ái, nhưng vẫn có rất nhiều người mơ ước đến vị trí của tiểu thư, nàng không thể gây phiền toái cho tiểu thư được, dù sao cũng chỉ là một hai câu mắng chửi thôi mà, nhin một chút là qua thôi.

Tôn Trọng Vi mắng mấy câu, lại thấy Bách Hợp không nói một lời, cảm thấy chẳng có hứng thú chút nào, đang chuẩn bị rời đi thì Lâm Tam Tư đã chạy tới.

“Có chuyện gì vậy?”

Tôn Trọng Vi hậm hừ, liếc mắt nhìn Lâm Tam Tư, nói: “Lâm lương để đã không giúp được người khác thì thôi, ngay cả hạ nhân của mình cũng

không quản được sao? Thấy bốn tiểu thư đi ra mà cũng không biết đường mà tránh sang một bên?”

Lâm Tam Tư mặc dù biết Bách Hợp tính tình trẻ con, nhưng cũng biết là nàng sẽ không vô duyên vô cớ đụng phải Tôn Trọng Vi, liền ôn hòa hỏi nàng: “Có chuyện gì vậy?”

Bách Hợp lần đầu tiên không tự thanh minh cho bản thân, nói: “Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không nhìn thấy Tôn tiểu thư, suýt nữa đã đụng phải Tôn tiểu thư, nô tỳ sẽ xin lỗi Tôn tiểu thư.” Nói xong liền đi tới trước mặt Tôn Trọng Vi, nói: “Xin lỗi Tôn tiểu thư, là nô tỳ có mắt như mù, không nhìn thấy người đang đi ra.”

“Chỉ vậy là xong à? Người đụng vào ta rồi nói xin lỗi là được rồi sao?” Tôn Trọng Vi liếc mắt nhìn Lâm Tam Tư, châm chọc nói: “Lâm lương để dạy dỗ hạ nhân kiểu này ư? Nếu là nha hoàn của ta, thì lập tức sẽ bị phạt đánh năm mươi trượng.”

Bách Hợp vừa nghe đến năm mươi trượng, thân thể mảnh mai không khỏi run bắn lên.

Lâm Tam Tư không biết đầu đuôi câu chuyện, nghe Bách Hợp nói vậy thì cũng đi tới nói: “Bách Hợp nếu đã đụng phải Tôn tiểu thư, thì là do ta dạy bảo không tốt, quả thật ta hẳn phải nói xin lỗi với Tôn tiểu thư.”

Tôn Trọng Vi nghe thế thì rất hả hê, nhưng lại nghe Lâm Tam Tư nói tiếp: “Còn về chuyện trừng phạt thế nào thì không phiền đến Tôn tiểu thư phải phí tâm, Tôn tiểu thư mời đi thông thả.” Lâm Tam Tư không thèm quan tâm đến vẻ mặt tức giận của nàng ta, cũng không cho nàng có cơ hội mở miệng lần nữa, vẫy tay với quản gia đang đứng phía xa, nói: “Quản gia, giúp ta tiễn Tôn tiểu thư.”

Tôn Trọng Vi vốn còn định náo loạn một trận, mượn Bách Hợp để lăng nhục Lâm Tam Tư, nhưng không ngờ lại bị Lâm Tam Tư hạ lệnh trục

khách, khiến nàng ta tức đến run người, cuối cùng không còn cách nào khác là theo quản gia đi ra ngoài.

Phục Linh vẫn đứng ở khúc quanh gần đó, thấy Bách Hợp từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng biện minh cho mình, cho dù nghe thấy nàng ta dọa đánh năm mươi trượng thì cũng chỉ cắn chặt môi không nói. Trong lòng Phục Linh vừa mừng vừa thương, xem ra Bách Hợp đã hiểu lời nàng nói rồi, cho nên mới nén giận như thế.

Mặc dù rất thương Bách Hợp, nhưng Phục Linh cũng không có ý định nói ra sự thật, coi như là dạy cho Bách Hợp một bài học. Tiểu thư tuy có thái tử điện hạ bảo hộ, nhưng không thể hoàn toàn tránh được những hãm hại ngầm, đặc biệt là hai vị sắp vào phủ kia, một người là thiên kim tiểu thư của thừa tướng đương triều, một người là nữ tử hung dữ như cọp uy danh hiển hách, nếu hiện tại không dạy dỗ lại Bách Hợp, thì tương lai tính tình trẻ con của nàng ta sẽ gây cho tiểu thư rất nhiều phiền toái.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Tôn Trọng Vi đi theo quản gia ra ngoài với tâm trạng không cam lòng, chẳng lẽ cứ như vậy mà về sao? Mất công đến phủ thái tử một chuyến, vậy mà không chỉ không hoàn thành được chuyện kia, lại còn không được gặp thái tử, cứ đơn giản như vậy mà đi về ư?

Nhưng dù không cam lòng thế nào đi nữa, thì Thanh Lan Uyển cũng càng ngày càng cách xa nàng ta rồi.

Một tiểu nha hoàn từ rất xa chạy tới, Tôn Trọng Vi nhìn dáng vẻ hoang mang của nàng, trên mặt có phần khinh thường, nói: “Quản gia, xảy ra chuyện gì vậy? Sao nha hoàn kia lại chạy vội vã thế?”

Quản gia liếc mắt nhìn Tôn Trọng Vi, Lâm lương để đã vào phủ rất lâu rồi, mọi người đều phải công nhận là tính tình của Lâm lương để rất tốt, cho nên người khiến cho Lâm lương để phải hạ lệnh trực khách chắc chắn không phải dạng tốt đẹp gì, lúc này nhìn ánh mắt giễu cợt của nàng ta, ông liền cảm thấy nàng ta không thể nào sánh bằng Lâm lương để, hai người cơ bản không cùng một dạng người.

Quản gia mặc dù không ưa gì Tôn Trọng Vi, nhưng dù gì thì ông cũng là quản gia, thái độ vẫn phải giữ sự cung kính: “Chắc là có chuyện gấp, để nô tài đi hỏi.” Dứt lời liền tiến lên hai bước, nghiêm túc hỏi nha hoàn đã chạy tới: “Làm cái gì mà vội vội vàng vàng như vậy?”

Nha hoàn kia dừng bước, thở gấp nói: “Điện hạ đã trở lại, gọi Lâm lương để đến phòng ăn dùng bữa, nô tỳ đang chạy đi mời Lâm lương để.”

Sắc mặt của quản gia lập tức hòa hoãn lại, nói: “Đồ ăn đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn chờ Lâm lương để đến thôi.”

Quản gia lại nói: “Điện hạ đã trở về bao lâu rồi? Có phân phó chuyện gì khác không?”

Tiểu nha hoàn lắc đầu đáp: “Chuyện này thì nô tỳ không biết, Lý tâu chỉ bảo nô tỳ đi mời Lâm lương để đến thôi.”

“Được rồi, người đi đi.”

Tôn Trọng Vi nghe nha hoàn và quản gia nói chuyện, lúc tiểu nha hoàn kia đi lướt qua mình, nàng ta liền làm bộ lơ đãng hỏi: “Phòng ăn ở đâu vậy?”

Tiểu nha hoàn không hiểu ra làm sao, liền đưa tay chỉ về phía phòng ăn: “Ở đằng kia ạ!”

Quản gia lập tức trợn mắt nhìn tiểu nha hoàn một cái, tiểu nha hoàn liền im miệng, tiếp tục chạy đến Thanh Lan Uyển.

Quản gia cảnh giác nhìn Tôn Trọng Vi, thấy mắt của nàng ta đang nhìn về phía phòng ăn, liền nói: “Tôn tiểu thư, mời đi theo nô tài, chỉ qua mấy cổng nữa là ra phủ rồi.”

Tôn Trọng Vi đáp lời, trong lòng thì bắt đầu sôi trào, nếu điện hạ đã trở lại, thì đây chính là cơ hội hiếm có của nàng, nếu Lâm Tam Tư không muốn giúp thì nàng nhất định phải dựa vào chính mình thôi, phải gặp được thái tử bằng mọi giá, chỉ cần được gặp mặt, nàng tin với thủ đoạn đối phó với nam nhân của mình, thì nàng ta nhất định sẽ được ở lại phủ thái tử.

“Ai da, đau quá!” Tôn Trọng Vi kêu lên, khom người xuống, dáng vẻ cực kỳ đau đớn.

Nha hoàn Đỗ Quyên đi cùng nàng ta sợ hết hồn, vội vàng đỡ lấy chủ nhân, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Đau ở đâu?”

Tôn Trọng Vi ôm bụng nói: “Bụng, ta đau bụng quá, đau chết mất, ai da...”

Quản gia cũng cúi người xuống hỏi: “Sao bỗng nhiên lại đau bụng vậy?”

Đỗ Quyên mặt trắng bệch, vô cùng sợ hãi, tiểu thư là bảo bối của lão gia và phu nhân, không chịu nổi chút tổn thương nào, nếu tiểu thư mà bị làm sao thì Đỗ Quyên nàng cũng hết đường sống. Nghĩ vậy, nước mắt nàng liền rơi xuống, nói: “Mới vừa rồi còn tốt mà, sao tiểu thư lại đột nhiên bị như vậy?”

Tôn Trọng Vi nghe vậy, liền dẫn đề tài tới hướng mà nàng đã dự tính trước: “Chắc là ăn phải cái gì không sạch sẽ rồi...”

Đỗ Quyên nghe Tôn Trọng Vi nói, lập tức nghĩ đến điểm tâm ở Thanh Lan Uyển, liền kinh hô: “Không lẽ là do ăn điểm tâm lúc này?”

Tôn Trọng Vi không đáp lời, chỉ tiếp tục kêu đau bụng.

Đỗ Quyên lau nước mắt, giúp Tôn Trọng Vi đòi lại công đạo: “Quản gia, tiểu thư nhà ta không thể đi nổi nữa, ông mau đi tìm đại phu khám cho tiểu thư nhà ta đi, dù gì thì tiểu thư cũng là vì ăn điểm tâm trong nhà Lâm lương để nên mới bị như vậy.”

Quản gia làm việc đã lâu năm nên có kinh nghiệm, sẽ không bị lời của Đỗ Quyên dọa sợ, ông chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, dường như Đỗ Quyên đang cố ý gộp chuyện Tôn tiểu thư bị đau bụng và Lâm lương để lại một chỗ, trắng trợn bịa đặt mọi chuyện.

Nhưng Tôn tiểu thư dù sao vẫn đang ở trong phủ thái tử, quản gia cũng không thể thấy chết mà không cứu, liền nói: “Tôn tiểu thư cố gắng chịu đựng, bên trong phủ có thái y, nô tài lập tức đi gọi ngay.”

Dứt lời, ông liền đi tới một khu tiểu viện ở phía nam trong phủ thái tử, cho đến khi bóng dáng quản gia biến mất, Tôn Trọng Vi đột nhiên đứng lên phủi bụi trên người, trực tiếp đi về phía phòng ăn.

Chuyện giả vờ đau bụng Tôn Trọng Vi không nói trước cho Đỗ Quyên biết, nên lúc này Đỗ Quyên rất kinh ngạc nhìn Tôn Trọng Vi đang tỉnh bơ như không có chuyện gì, một hồi lâu mới giật mình đi theo sau, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người có còn đau bụng không?”

Tôn Trọng Vi liếc Đỗ Quyên, nói: “Người hãy nhớ cho kỹ, nếu có bất kì ai hỏi thì phải bảo là ta bị đau bụng dữ dội, nhưng chỉ một lát là khỏi thôi.”

Đỗ Quyên tất nhiên không dám do dự, vội vàng đáp: “Nô tỳ nhớ rồi.”

Đến cửa phòng ăn, Tôn Trọng Vi dừng bước, nói với Đỗ Quyên: “Đoán chừng quản gia kia hẳn đã gặp thái y rồi, người không cần ở đây đâu, mau đi nói cho ông ta biết là ta đã đỡ rồi, không cần đi tìm ta, chờ ta nghỉ ngơi tốt thì sẽ xuất phủ.”

Sau khi Đỗ Quyên rời đi, Tôn Trọng Vi liền mỉm cười, lắc lư uốn éo thân hình như rắn nước đi vào bên trong.

Hoắc Dực đang ngồi xem lại chữ viết mà hôm qua Lâm Tam Tư luyện, mấy ngày không xem, bây giờ thấy chữ của nàng càng thêm dễ nhìn hơn, vừa lật sang trang thì chợt nghe thấy một giọng nói nũng nịu truyền tới, thanh âm xa lạ khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Tôn Trọng Vi dùng ánh mắt cuốn hút của mình liếc nhìn Hoắc Dực, đôi mắt nàng ta như có thể chảy ra nước, vừa mềm yếu vừa kiều mỹ, nhẹ nhàng cúi người nói: “Thần nữ Tôn Trọng Vi xin ra mắt thái tử điện hạ.”

Hoắc Dực hờ hững nhìn gương mặt xinh đẹp trước mặt mình một cái rồi thôi, thời gian liếc mắt của thái tử quá ngắn, khiến cho Tôn Trọng Vi hoài nghi không biết là thái tử đã nhìn rõ mặt mình hay chưa. Nàng ta chợt cảm thấy hơi hốt hoảng, lời đã định sẵn sẽ nói giờ lại không thốt ra được.

“Thái tử điện hạ, phụ thân của thần nữ tên là Tôn Phương Đình, ba năm trước chịu trách nhiệm đi biên cương vận chuyển cống phẩm triều đình, may mắn được quen biết với thái tử điện hạ. Phụ thân rất kính nể sự quả cảm anh dũng của điện hạ, thường xuyên khen ngợi điện hạ trước mặt thần nữ, hôm nay thần nữ may mắn được gặp thái tử, thần nữ thật sự rất...”

Tôn Trọng Vi còn chưa nói xong thì đã bị ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của Hoắc Dực cắt đứt, dáng vẻ của hắn có phần không kiên nhẫn. Từ trong cung trở về phủ, hắn vốn muốn đi gặp Tam Tư và Hi Nhi, nhưng lại nghe nói là Tam Tư có khách, nghĩ nàng khó có dịp được tán gẫu với người quen cũ, nên hắn đã về phòng ăn ngồi một mình, không ngờ là vị khách này lại một mình đi vào đây, khiến cho hắn nổi lên nghi ngờ.

“Ta nghe nói Tam Tư có khách, là người sao?”

Tôn Trọng Vi thấy Hoắc Dực lên tiếng, mặc dù rất lạnh lẽo, nhưng vẫn khiến nàng ta vui mừng, nói: “Hồi thái tử điện hạ, chính là thần nữ.”

Ánh mắt Hoắc Dực mơ hồ lộ ra sự âm tàn: “Nếu là như vậy, tại sao người không ở cùng Tam Tư mà lại vào đây?”

Tôn Trọng Vi khẽ run, liềm mạng bịa đặt: “Lâm lương để mời thần nữ lưu lại dùng bữa, thần nữ mặc dù cảm thấy có chút quấy rầy, nhưng lại không nỡ cự tuyệt ý tốt của Lâm lương để nên đã đồng ý. Bây giờ Lâm lương để đang có việc nên đến muộn một chút, bảo thần nữ đi tới đây trước, một lát sau nàng ấy sẽ đến.”

Hoắc Dực nghe xong liền nhếch môi cười, Tam Tư trước giờ là người sống rất tình cảm, nếu nàng thật sự muốn giữ nàng ta lại dùng cơm, thì bất

luận có chuyện gì, nàng cũng sẽ không bao giờ để cho khách đi một mình.

Nghĩ tới đây, Hoắc Dực càng bức bối hơn, giọng nói không có một chút cảm xúc nào: “Khi ta dùng bữa chỉ muốn có Tam Tư ngồi cùng thôi, nếu nàng đã mời người ở lại, vậy người hãy đến trặc phòng dùng bữa đi.”

Tôn Trọng Vi ngăn người, nàng dám mang Lâm Tam Tư ra lừa gạt Hoắc Dực, chính vì đoán rằng Lâm Tam Tư dù có tức giận thì cũng sẽ không trực tiếp tố cáo rằng nàng ta nói dối, bởi dù gì thì Lâm Tam Tư cũng luôn giữ ý trước mặt Hoắc Dực. Nhưng nàng ta không ngờ rằng, Hoắc Dực lại là người lãnh khốc vô tình như vậy, lại bảo nàng tới phòng bên cạnh dùng bữa, chẳng khác nào coi nàng ta như một con chó rồi đuổi đi cả!

Hoắc Dực thấy Tôn Trọng Vi vẫn đứng im đó, liền chậm rãi nheo mắt lại, nói: “Còn không mau đi?”

Tôn Trọng Vi giật mình lui về sau một bước, quay đầu nhìn tấm rèm che ngăn cách với trặc phòng, cắn răng nghĩ thầm: Nhất định phải được ở lại đây, nhất định phải nắm bắt cơ hội.

Tôn Trọng Vi đang định bước tới trặc phòng thì bên ngoài truyền đến tiếng nói của Lâm Tam Tư, Hoắc Dực cũng nghe thấy, liền đứng lên đi ra ngoài đón nàng. Lúc đi qua Tôn Trọng Vi, mắt của hắn chẳng thèm liếc một cái, như thể Tôn Trọng Vi không hề tồn tại vậy.

Tôn Trọng Vi khẽ lóe lên một ý tưởng, nàng giả vờ trật chân, sau đó lao đảo ngã vào người Hoắc Dực, thân thể mềm mại ngát hương dán vào người hắn, chỉ có điều cái mùi son phấn nồng nặc này khiến cho Hoắc Dực cực kỳ ghê tởm, gương mặt lãnh khốc cực điểm làm người ta vạn phần sợ hãi, như thể một linh hồn xuất hiện trong đêm tối vậy, dọa cho Tôn Trọng Vi khiếp đảm đến quên cả hô hấp.

Lúc trở về phủ, Hoắc Dực thay một bộ trường sam màu xanh, màu mà hắn yêu thích cùng với màu trắng, lúc này hắn đứng trong phòng, sắc mặt

âm lãnh giống như ma quỷ, không nói một lời, không khí xung quanh dường như cũng ngưng đọng theo, khiến cho người ta cảm thấy thấp thỏm lo âu. Cho đến khi Tôn Trọng Vi sợ hãi đến cực hạn, chuẩn bị phát điên lên, hẳn mới trầm giọng mở miệng: “Bỏ cái tay của người đang đặt trên người ta ra.”

Tôn Trọng Vi run bắn lên, lúng túng thu tay lại: “Vừa rồi thần nữ không đứng vững, cho nên...”

Hoặc Dực nhìn nàng ta bằng ánh mắt như muốn giết người, khiến nàng ta sợ hãi không nói tiếp được nữa, hai chân run rẩy sắp không đứng vững nổi.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Lâm Tam Tư vẫn không biết là Tôn Trọng Vi vẫn chưa đi, cho nên lúc nàng đi vào cửa, thấy Tôn Trọng Vi đang lúng túng đứng trong phòng thì không khỏi ngây cả người.

“Tôn tiểu thư?” Lâm Tam Tư gọi, không khỏi đưa mắt nhìn Hoắc Dực, Hoắc Dực chỉ bình thản đưa tay ra ôm hông nàng rồi đi tới chỗ ngồi.

Tôn Trọng Vi không ngờ là tình hình lại như thế, nàng vốn cho rằng bằng dung mạo của mình thì có thể thuận lợi rơi vào vòng ôm của Hoắc Dực, lại không ngờ Hoắc Dực còn không thèm chạm vào nàng lấy một cái, bây giờ đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, còn phải nghĩ ra một lý do để giải thích với Lâm Tam Tư nữa.

Tôn Trọng Vi làm như không quan tâm đến nghi vấn của Lâm Tam Tư, đổi chủ đề nói: “Lâm lương để tới rồi, thái tử điện hạ chờ người đã lâu rồi đó.”

Lâm Tam Tư dĩ nhiên biết là Hoắc Dực đang đợi nàng, nàng chỉ không hiểu tại sao Tôn Trọng Vi lại xuất hiện ở đây, còn nói mấy lời này nữa? Liếc nhìn sắc mặt không chút thay đổi của Hoắc Dực, trong ánh mắt lộ ra sự không kiên nhẫn, khiến nàng có thể đoán ra được một phần nào đó rồi. Sau khi Tôn Trọng Vi rời khỏi Thanh Lan Uyển, nàng ta biết là sẽ không nhận được sự giúp đỡ từ nàng, cho nên Tôn Trọng Vi liền trực tiếp đi tìm Hoắc Dực, muốn dùng mỹ nhân kế để đổi lấy vinh hoa phú quý, tuy nhiên nhìn cục diện này thì chắc hẳn Tôn Trọng Vi đã bị Hoắc Dực cự tuyệt thẳng thừng rồi.

Hoắc Dực ôm eo Lâm Tam Tư, hờ hững đi lướt qua Tôn Trọng Vi, ánh mắt lạnh băng như không nhận thấy sự tồn tại của nàng ta. Tôn Trọng Vi vốn định tìm một cơ hội để lấy cớ rời đi, nhưng nhìn bộ dạng của Hoắc Dực, nàng ta lại không dám can đảm nói láo nữa, không thể làm gì khác là biết điều đi tới trác phòng.

Lâm Tam Tư thấy Tôn Trọng Vi đi tới trác phòng, không giữ mà cũng không muốn giữ nàng ta ở lại ăn cơm cùng nhau, dù sao những gì nên nói nàng đã nói rồi, nếu Tôn Trọng Vi vẫn không chịu nghe mà cứ cố chấp như vậy, thì nàng cũng hết cách.

Hoắc Dực kéo ghế ra cho Lâm Tam Tư, đỡ nàng ngồi xuống, khó hiểu hỏi: “Ta đang suy nghĩ một điều, rằng nàng làm thế nào mà bình an lớn lên được vậy?”

Lâm Tam Tư không hiểu ý hẩn, liền đưa mắt nhìn hẩn, hỏi: “Ta sao?”

Hoắc Dực nhìn đôi mắt to tròn của nàng, bất đắc dĩ véo nhẹ lên má nàng một cái, xúc cảm trơn mềm khiến cho hẩn rất thoải mái, dịu dàng nói: “Sau này nếu nàng muốn kết giao thêm bạn thì phải báo với ta trước, người như ả ta, tuyệt đối không được có quan hệ.” Lúc nói chuyện, giọng của Hoắc Dực rất nhẹ nhàng, nghe không ra chút cảm xúc khác thường nào, như thể vừa nãy không hề xảy ra chuyện gì, mà là hẩn chỉ đang thuận miệng hàn huyên chút việc trong nhà mà thôi.

Lâm Tam Tư hiểu ý của Hoắc Dực, nhưng cũng chỉ cười thầm trong lòng. Mưu đồ của Tôn Trọng Vi nàng biết, nhưng Hoắc Dực sẽ không nghĩ là nàng để cho Tôn Trọng Vi đến đây tìm chàng đấy chứ? Nàng đâu có ngốc như vậy! Đưa mắt nhìn trác phòng một chút, phòng chính và trác phòng cách nhau không xa, ở giữa chỉ được ngăn bằng một tấm rèm che, Hoắc Dực nói thẳng như vậy, không biết Tôn Trọng Vi nghe xong sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

Tôn Trọng Vi như đứng đống lửa như ngồi đống than ở trong trác phòng, mặc dù không phải chủ nhân, nhưng hạ nhân trong phủ cũng không dám làm cho có lệ, dù sao thì nàng ta cũng là khách của Lâm lương đế, cho nên trên bàn của phòng chính có món gì thì trên bàn ở trác phòng cũng giống như vậy. Chẳng qua ngồi trước một bàn đồ ăn ngon mà Tôn Trọng Vi chẳng cảm thấy thèm ăn chút nào, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, thật vất vả đợi Hoắc Dực và Lâm Tam Tư cơm nước xong, nàng ta mới chật vật trốn được ra khỏi phủ thái tử, chạy đến một nửa con phố rồi mà lòng nàng ta vẫn chưa hết kinh sợ.

Hoắc Dực và Lâm Tam Tư cơm nước xong, theo thường lệ hẩn nắm tay Lâm Tam Tư đi dạo cho tiêu thực, trời đã dần trở nên ấm áp, cảnh sắc bên trong phủ cũng đẹp hơn nhiều. Lâm Tam Tư đã mặc ít áo đi, nàng ngồi xuống bên cạnh ao ngọc, dùng muỗng nhỏ múc thức ăn rồi đổ xuống ao, cánh tay trắng nõn cũng lộ ra bên ngoài theo hành động của nàng.

Hoắc Dực híp mắt lại, cầm lấy tay nàng áp vào lòng mình, nói: “Là ai đã nói với ta là trời vẫn còn lạnh hả? Sao mới sáng ra nàng đã mặc ít áo thế này?”

Lâm Tam Tư mỉm cười rút tay ra, lui về sau mấy bước rồi quay tròn một vòng, tà váy khẽ tung bay khiến cho nàng trông càng thêm xinh đẹp, giống như mỹ nhân trong tranh vậy.

“Chàng thấy có đẹp không?”

Hoắc Dực tựa vào chòi nghỉ mát bên cạnh ao, ánh mắt ấm áp nhìn nàng, dịu dàng nói: “Đẹp lắm.”

Lâm Tam Tư nhắc váy đi tới, dựa vào lòng Hoắc Dực, nói: “Điện hạ đặt may cho ta nhiều y phục như vậy, bây giờ không mặc thì để đến lúc nào mới được mặc đây?”

Hoắc Dực cởi áo ngoài của mình ra choàng lên người Lâm Tam Tư, nói: “Gió thổi mạnh, trở về phòng thôi, rồi nàng thay từng bộ ra cho ta ngắm cũng được.”

Trở lại Thanh Lan Uyển, không biết Bách Hợp trêu đùa với Hi Nhi thế nào mà đứa nhỏ đang nằm trong nôi khua tay khua chân cười rất vui vẻ. Lâm Tam Tư đi tới nói: “Hi Nhi, có nhớ mẫu thân không?”

Hi Nhi hình như đã quen với giọng của Lâm Tam Tư, nghe thấy tiếng liền quay sang nhìn mẫu thân, cười còn lớn tiếng hơn nữa, cái miệng nhỏ xíu còn chưa có răng nhìn rất đáng yêu. Bách Hợp nhận lấy cái áo choàng Lâm Tam Tư cởi ra, đi tới phòng ngoài treo lên rồi lặng lẽ lui xuống.

Hoắc Dực đứng phía sau hai mẫu tử, một tay ôm hai người vào ngực, tay còn lại đỡ mông nhỏ của Hi Nhi, cầm chống lên vai Lâm Tam Tư, lẳng lẳng nhìn ngắm hai mẫu tử, một lúc sau mới đột nhiên nhíu mày nói: “Tam Tư, tay ta ướt.”

“Uớt sao?” Lâm Tam Tư nghi ngờ quay lại nhìn tay Hoắc Dực, lúc này mới phát hiện ra là tã của Hi Nhi bị ướt, không khỏi cười nói: “Điện hạ, Hi Nhi tè rồi.”

Khuôn mặt của Hoắc Dực lập tức cứng đờ lại, chậm rãi nhìn Hi Nhi đang nằm trong ngực Lâm Tam Tư, nói: “Hi Nhi, ta phải phạt con.”

Lâm Tam Tư vội vàng ôm Hi Nhi trốn đi, vừa chạy vừa ranh mãnh nói: “Điện hạ, không bằng chàng tới đây giúp Hi Nhi thay tã được không?”

Đường đường là thái tử của Nam Dạ quốc, vậy mà bây giờ lại đi thay tã cho tiểu hài tử, việc này mà truyền ra ngoài thì mặt mũi biết để đâu đây! Hoắc Dực cau mày, nhưng cuối cùng lại mỉm cười nhìn Lâm Tam Tư, nói: “Được.”

***

Buổi tối, Lâm Tam Tư ở trong phòng chơi với Hi Nhi, Hoắc Dực thì ở thư phòng nghe Tống Cảnh Ngưỡng báo cáo.

Tống Cảnh Ngưỡng dáng vẻ phong lưu anh tuấn, hăng hái nói: “Tôn đại nhân vì có liên quan đến chuyện của Ninh vương nên bị giáng chức về huyện Tân Lan, nhưng thuộc hạ thấy chuyện này không khiến ông ta suy sụp, chức quan của ông ta vốn là dựa vào Ninh vương mới có được, bây giờ Ninh vương thất thế, ông ta cũng khó trốn. Gần đây ông ta cứ đi lại khắp nơi, âm thầm hối lộ người ta, chính là để được ở lại kinh thành.”

Hoắc Dực rũ mắt xuống, trong ánh mắt lộ ra sự nguy hiểm: “Người hãy tìm chứng cứ chứng minh ông ta âm thầm hối lộ các đại thần rồi trình lên cho hoàng thượng. Ông ta đã không muốn làm huyện lệnh Tân Lan, thì ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện cho ông ta, chức huyện lệnh này hà cớ gì lại để cho ông ta làm.”

Tống Cảnh Ngưỡng lúc xế chiều đã nhận được lệnh của Hoắc Dực, bảo hần đi điều tra Tôn đại nhân, mặc dù hần vẫn tuân lệnh làm theo, nhưng trong lòng thì thật sự không hiểu tại sao thái tử đang yên đang lành lại đi gây sự với một đại thần làm gì, hai người có liên quan gì đến nhau đâu!

Nghĩ vậy, Tống Cảnh Ngưỡng cười lấy lòng, dè dặt hỏi: “Điện hạ, Tôn đại nhân đã đắc tội với người sao?”

Hoắc Dực lạnh lùng cười, nói: “Đắc tội ta thì phải chịu tội chết, nhưng dám đắc tội với nữ nhân của ta, thì ta sẽ khiến cho ông ta...phải sống không bằng chết.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Sau một thời gian sống sung sướng vui vẻ ở phủ thái tử, Lâm Tuyên phải về trường học tiếp, ngày trước hôm chia tay, Lâm Tam Tư cố ý dành thời gian để ở bên Lâm Tuyên, Lâm Tuyên cũng lưu luyến không rời tỷ tỷ, nhõng nhẽo đòi Lâm Tam Tư ngủ cùng cậu bé một đêm, Lâm Tam Tư không lay chuyển được cậu, liền gật đầu đồng ý.

Giao Hi Nhi lại cho Phục Linh, Lâm Tam Tư vốn định chờ Hoắc Dực trở về rồi nói với hắn là buổi tối nàng muốn trò chuyện với Lâm Tuyên, nhưng đợi mãi mà Hoắc Dực không về, nàng đành phải nhờ Phục Linh nói lại với hắn, sau đó cùng Lâm Tuyên trở về phòng của cậu bé.

Lâm Tam Tư cùng Lâm Tuyên nằm bò ra giường, giống như hồi trước ở trong phủ, Lâm Tuyên rúc vào lòng Lâm Tam Tư, nghe nàng kể chuyện, đã thật lâu hai tỷ đệ không được thân thiết như vậy. Lâm Tuyên rất nhanh đã ngủ thiếp đi mất, khóe miệng còn nhếch lên cười.

Lâm Tam Tư giúp Lâm Tuyên đắp lại chăn, đang chuẩn bị thối nển đi ngủ thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa, nghĩ thầm chắc Phục Linh hoặc Bách Hợp có việc tìm nàng, nhưng mở cửa ra thì lại thấy bóng dáng cao gầy tuần lãng của Hoắc Dực.

“Điện hạ?” Lâm Tam Tư ngạc nhiên nói, chẳng lẽ Phục Linh không nói cho điện hạ biết là tối nay nàng sẽ không về Thanh Lan Uyển sao?

“Sao chàng lại đến đây vậy? Lúc chàng chưa trở về, ta đã dặn Phục Linh nói với chàng là tối nay ta sẽ không về ngủ mà?” Lâm Tam Tư vừa nói vừa nghiêng người để Hoắc Dực đi vào phòng.

Hoắc Dực chỉ đứng ở cửa mà không có ý định bước vào, cũng không để tâm đến lời nàng nói, hần liếc nàng một cái, rồi lại liếc Lâm Tuyên đang ngủ say trên giường, nói: “Tuyên Nhi ngủ rồi?”

Lâm Tam Tư khẽ gật đầu đáp: “Vâng, vừa mới ngủ thôi.”

Hoắc Dực bỗng trầm giọng hỏi: “Vậy tại sao nàng còn chưa trở về?”

Lâm Tam Tư cũng biết là Hoắc Dực sẽ không vô duyên vô cớ tới đây chỉ để hỏi xem Lâm Tuyên đã ngủ hay chưa, liền cười giải thích: “Ngày mai Tuyên Nhi phải trở về trường học rồi, chắc sẽ rất lâu mới được gặp lại, cho nên đêm nay ta muốn ở cùng đệ đệ.”

Hoắc Dực híp mắt lại, vẻ lạnh lùng tuấn mỹ khiến người ta hít thở không thông, nghiêm túc nói: “Nàng làm thế là đang hại nó đấy.”

Lâm Tam Tư giật mình hỏi: “Tại sao?”

Hoắc Dực chấp tay sau lưng, nói: “Nam tử phải tự lập từ nhỏ, nàng mà cưng chiều nó như vậy, sẽ không tốt cho nó về sau đâu.”

Lâm Tam Tư nghe xong liền im lặng cúi đầu xuống, lông mi dài khẽ run, lời Hoắc Dực nói không sai, nhưng đó là đệ đệ mà nàng yêu thương từ nhỏ, ngày mai phải ly biệt rồi, chỉ ở bên cạnh một đêm thôi mà cũng gọi là cưng chiều sao?

“Ta cũng biết làm vậy là không tốt, nhưng mà...”

Hoắc Dực cắt lời Lâm Tam Tư: “Biết mà nàng vẫn tiếp tục làm?”

Lâm Tam Tư ngẩng mặt lên, ánh mắt sáng như sao nhìn hần: “Nhưng ta đã đáp ứng với Tuyên Nhi là tối nay sẽ cùng ngủ...”

Hoắc Dực thản nhiên nói: “Nó đã ngủ rồi.”

Lâm Tam Tư do dự: “Nhưng sáng mai...”

Hoắc Dực nhếch môi, tà mị cười: “Ta sẽ giải thích với nó.”

Lâm Tam Tư cúi đầu nói: “Ừm...được rồi.”

Lâm Tam Tư đi tới bên cạnh giường, thấy Lâm Tuyên đã ngủ say, liền thổi tắt nến rồi đi ra, Hoắc Dực đứng chờ ở cửa, vươn tay ra ôm nàng vào lòng, nói: “Cùng ta đi ngủ nào.”

Lâm Tam Tư dựa vào cánh tay vững chãi của hắn, ngẩng lên nhìn gương mặt kiên nghị và góc cạnh, không khỏi cười nói: “Điện hạ, vừa rồi ai mới nói là nam hài phải tự lập hả?”

Hoắc Dực nhìn nàng, cúi xuống hôn lên trán nàng một cái, véo nhẹ cái má bầu bĩnh, nói: “Ta không phải nam hài, ta là nam nhân của nàng.”

Lâm Tam Tư bật cười: “Điện hạ, Phục Linh đã sớm nói lại với chàng lời của ta rồi, vậy mà chàng vẫn còn tới đây, có phải là muốn đưa ta trở về đúng không?”

Hoắc Dực nhướn mày, sủng nịch nói: “Vẫn chưa ngốc đến mức bất trị.”

Lâm Tam Tư nhú đôi lông mày thanh tú, bĩu môi nói: “Ta nào có ngu ngốc.”

“Vậy sao?” Hoắc Dực đưa ngón tay vuốt nhẹ chóp mũi nàng, xem thường nói: “Đây là trước khi nàng gặp ta thôi.”

Lâm Tam Tư cũng mím môi cười, kiễng chân lên hôn thật nhanh lên mặt Hoắc Dực, nói: “Điện hạ, chàng đoán xem ta vừa làm gì đó?”

Hoắc Dực dừng bước, ánh mắt khóa chặt nữ nhân yếu ớt duyên dáng trong ngực mình, đáp: “Hôn ta?”

“Không phải, ta đang biểu đạt tình cảm của mình đó!” Lâm Tam Tư lắc đầu, ra vẻ thất vọng nói: “Thì ra không phải cái gì điện hạ cũng biết nhỉ!”

Hoắc Dực híp mắt chặt hơn, ánh mắt hứng thú nhìn nàng: “Hừm?”

Một chữ này nghe vào trong tai khiến cho nàng bị kích thích, còn chưa kịp phản ứng thì Hoắc Dực đã giữ chặt gáy nàng, cúi xuống hôn mút đôi môi thơm mềm, không cho nàng cự tuyệt.

Ban đêm gió thổi mạnh, Lâm Tam Tư mặc không nhiều áo, nhưng được Hoắc Dực ôm chặt, nàng vẫn cảm thấy cực kỳ ấm áp.

***

Bên trong phòng ngập tràn cảnh xuân, không khí còn lưu lại hương vị của dục vọng, Lâm Tam Tư mặc áo lụa mỏng rúc vào lòng Hoắc Dực, nàng mệt muốn chết rồi, nằm trong lòng hắn mà không muốn động dậy nữa, hai mắt mờ sương dần dần khép lại. Hoắc Dực cũng rất thỏa mãn, tinh thần sáng khoái, ánh mắt sáng rực.

Hoắc Dực cầm tay nàng rồi đưa lên môi hôn, thấy nàng tâm tư dao động, liền chậm rãi nói: “Phụ hoàng đã mệnh cho ta bắt tay điều tra vụ án của phụ thân nàng rồi.”

Lâm Tam Tư đang chuẩn bị đi vào mộng đẹp, nghe thấy lời này thì đột nhiên bừng tỉnh, khẽ chống tay nhổm dậy, nói: “Vậy có phải là phụ thân sẽ nhanh chóng được thả ra không?”

Lâm Tam Tư không biết rằng, lúc nàng nâng người lên, lớp áo mỏng tan liền trượt xuống bả vai, lộ ra bờ vai trắng nõn căng mịn của nàng, đường cong mỹ lệ cũng thoát ẩn thoát hiện. Hoắc Dực liếc nhìn thấy, không khỏi nhú mày, đưa tay kéo lại áo cho nàng, che kín cảnh xuân lộ ra ngoài, giọng nói vừa trầm thấp vừa yêu thương: “Bộ y phục này...” Mắt Hoắc Dực khẽ run lên, dừng một chút, giọng điệu lại chuyển thành bá đạo và không cho

người ta có cơ hội thương lượng: “Và cả những bộ tương tự như vậy, chỉ lúc nào ở bên cạnh ta thì nàng mới được mặc thôi, nhớ chưa?”

Lâm Tam Tư không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ sâu xa, nghe Hoắc Dực nói vậy thì gật đầu ngay, lại hỏi tiếp: “Điện hạ, chàng mau nói đi, chuyện của cha mẹ ta thế nào rồi?”

Hoắc Dực vòng tay ôm chặt nàng vào lòng mình, nói: “Ta bước đầu đã điều tra rõ, cha nàng tuy có liên lụy, nhưng không hề biết gì về mọi chuyện. Sau khi lấy khẩu cung của kẻ chủ mưu thì phải chờ Hình bộ đối chiếu chính xác, có kết luận cuối cùng thì mới báo cáo lên phụ hoàng, chẳng bao lâu sẽ được thả ra ngoài thôi.”

Lâm Tam Tư hai mắt sáng rực, hưng phấn nói: “Thật vậy sao? Thế thì tốt quá!”

Hoắc Dực nhìn nàng, nghiêm túc gật đầu đáp: “Ừ!”

Tảng đá đè nặng trong lòng Lâm Tam Tư cuối cùng cũng được gỡ xuống, cảm xúc bị kìm nén trong lòng đã lâu phút chốc được giải tỏa, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết bây giờ tâm trạng của mình như thế nào nữa, chỉ cảm thấy ngực rất khó chịu, đột nhiên vùi mặt vào tay Hoắc Dực, một lúc lâu vẫn không lên tiếng. Cho đến khi Hoắc Dực cảm thấy cánh tay mình hơi ướt, lúc đó hấn mới nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, liền nhìn thấy nàng nước mắt giàn giụa, đôi mắt to tròn chất chứa đầy uất ức tủi hờn.

Hoắc Dực không tiếng động thở dài, nhẹ nhàng tiến lại gần, dịu dàng, cẩn trọng, chậm rãi hôn lên những giọt nước mắt của nàng, hôn lên đôi mắt hơi sưng lên vì khóc, cái mũi, gò má, cuối cùng đi xuống đôi môi mềm mại. Hấn dùng hết sự kiên nhẫn và dịu dàng chưa từng có của mình để hôn lên đôi môi run rẩy của nàng, sủng ái giống như thiên hạ này chỉ có một mình nàng, sự che chở an ủi của hấn, cộng thêm hơi thở phách nam kiên định và mạnh mẽ bao trùm nàng, khiến cho nàng không còn đau buồn nữa.

Hoắc Dực thấy nàng đã ngừng khóc, cảm xúc kích động bị hấn kìm nén từ từ được phóng thích ra bên ngoài, ngữ điệu vì bị tâm trạng áp chế nên rất trầm, “Tam Tư, ta hứa với nàng, từ hôm nay trở đi ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng phải thương tâm nữa.”

Lâm Tam Tư chủ động ôm lấy cổ Hoắc Dực, hai mắt cảm động xen lẫn sùng bái nhìn hấn, nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, không kìm lòng được mà nói: “A Dực, cảm ơn chàng.”

Hai tay đang ôm eo Lâm Tam Tư chợt cứng lại, hấn nhẹ giọng nói: “Nàng gọi ta là gì?”

Lâm Tam Tư gọi xong cũng thấy hơi hồi hận, mặc dù Hoắc Dực đối với nàng rất tốt, nhưng nàng cũng không biết là hấn có thích nàng gọi hấn như vậy hay không nữa, chẳng qua vì xúc động quá nên nàng mới bật ra hai từ đó thôi, bây giờ nhớ lại, chính nàng còn cảm thấy giật mình.

“A Dực, ta gọi chàng như vậy có được không?”

Hoắc Dực bỗng nhiên nở nụ cười, dung nhan tuấn lãng cùng nụ cười thần bí khó lường hiện ra trước mắt nàng, còn chưa kịp phản ứng lại với nụ cười của hấn thì hấn đã xoay người áp nàng xuống dưới thân, lúc nàng không chịu được mà khẽ đẩy ra, hấn lại bá đạo đè nàng lại, đưa tay dịu dàng vén tóc cho nàng, nhìn ngắm dung nhan khuynh thành đã khắc sâu trong đầu hấn, môi nhếch lên một độ cong quyến rũ, chậm rãi nói: “Ta đã chờ khoảnh khắc này rất lâu rồi.”

Hơi thở thơm mát phả lên mặt nàng, khiến cho gương mặt nàng khẽ ửng hồng, cho dù như vậy thì nàng vẫn đánh bạo cởi bỏ hình tượng nữ nhân ngưỡng ngưỡng của mình, tay chậm rãi cởi cúc áo Hoắc Dực ra, tuy đã làm quen rồi, nhưng trong thời khắc này, tay nàng không hiểu sao lại hơi luống cuống, một lúc sau vẫn chưa cởi được ra.

Hoắc Dực tà mị cười, nắm chặt lấy tay Lâm Tam Tư, nói: “Để ta tự làm.”

Hoắc Dực nhanh chóng cỡi y phục, động tác trước sau như một rất dễ nhìn, ở đằng sau, Lâm Tam Tư lấy tay chống đầu, nằm nghiêng người nhìn ngắm thân hình to lớn của hắn, không khỏi đỏ mặt tim đập.

“Điện hạ, tắt nến đi.”

Hoắc Dực thổi tắt nến, trong bóng tối, Lâm Tam Tư mơ hồ trông thấy bóng dáng cao lớn của hắn đi về phía nàng, trong đầu không tự chủ được mà nhớ đến đêm đầu tiên của hai người, lúc ấy một câu “tắt nến” của Hoắc Dực đã khiến nàng vững tâm hơn, hiện tại đổi thành nàng nói câu đó, thật đúng với câu “phong thủy luân chuyển”.Nghĩ tới đây, Lâm Tam Tư liền chậm rãi nở nụ cười.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Tổng Cảnh Ngưỡng mặc dù ham chơi thành tính, nhưng lúc làm việc cho Hoắc Dực thì cực kỳ năng suất và hiệu quả, Hoắc Dực mới giao nhiệm vụ buổi tối hôm trước thôi mà tối hôm sau hẳn đã làm ổn thỏa hết rồi, lòng vui rạo rức chạy đến phủ thái tử tranh công, đúng lúc Hà Tất Kỳ cũng ở đó.

Tổng Cảnh Ngưỡng mặt mày hớn hở, nhìn dáng vẻ trầm ổn của Hà Tất Kỳ, sau đó chậm rãi báo cáo với Hoắc Dực: “Điện hạ, thuộc hạ đã đi tìm chứng cứ xác minh Tôn đại nhân hối lộ các đại thần, nhưng người này vô cùng xảo quyệt, dường như ông ta đã biết được là điện hạ muốn điều tra ông ta, nên không hề để lại chút dấu vết nào. Thuộc hạ đi theo dõi ông ta cả một ngày mà không thu hoạch được gì, nghĩ không thể cứ ôm cây đợi thỏ mãi như vậy được, cho nên nghĩ ra một kế, điện hạ, người không thể đoán được là ông ta đã đi đâu đâu...”

Hoắc Dực đang xem tấu chương, cảm thấy cực phiền khi nghe hẳn thao thao bất tuyệt như vậy, liền lạnh lùng cắt ngang: “Nói thẳng vào ý chính.”

Lời vừa nói ra, Hà Tất Kỳ phải sử dụng nội công mới có thể kìm nén được tiếng cười suýt nữa thì bật ra.

Tổng Cảnh Ngưỡng vô cùng buồn bực, không tiếng động thở dài, nghĩ thầm điện hạ đúng là thiên vị mà, mỗi lần Lâm lương để nói nhiều thì điện hạ vẫn kiên nhẫn lắng nghe, vậy mà đến lượt hẳn nói thì điện hạ lại không cho nói! Đành phải cúi đầu nói ngắn gọn: “Nhân chứng vật chứng đều đã có rồi.”

“Ừ.” Hoắc Dực tiếp tục phân phó: “Ngày mai Hình bộ sẽ bắt đầu thẩm tra xử lý vụ án của Ninh vương, nếu ông ta là người của Ninh vương, vậy người hãy giao luôn cho Lâu Ân Bình của hình bộ thượng thư xử lý một thể luôn đi.”

Tống Cảnh Ngưỡng nghe vậy, trong lòng lập tức nở hoa, ai mà không biết là Lâu đại nhân của Hình bộ có một nữ nhi xinh đẹp tuyệt trần chứ, không một ai là không biết về nhan sắc của Lâu tiểu thư, nói không chừng lần này đến Lâu phủ sẽ gặp được Lâu tiểu thư, sau đó tiến tới một đoạn nhân duyên tốt đẹp cũng nên! Tống Cảnh Ngưỡng vội vàng nói: “Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ lập tức đi ngay.”

Hà Tất Kỳ đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Điện hạ, Cảnh Ngưỡng làm việc hấp tấp, thuộc hạ xin phép đi cùng luôn.”

Hoắc Dực lúc này mới liếc mắt nhìn Tống Cảnh Ngưỡng, lạnh lùng bỏ qua sự khẩn cầu trong mắt đối phương, gật đầu nói: “Được.”

Tống Cảnh Ngưỡng trong lòng không muốn thế chút nào, nhưng điện hạ đã đồng ý rồi nên hãn không thể không tuân theo, đành phải nín nhịn lửa giận, buồn bực không lên tiếng đi ra phủ thái tử, sau đó trợn mắt nói với Hà Tất Kỳ: “Ta nói Hà Tất Kỳ ơi là Hà Tất Kỳ, thử hỏi xem có ai như huynh không? Ta làm việc hấp tấp hồi nào hả? Ta không cần huynh theo, huynh đi làm việc của mình đi.”

Hà Tất Kỳ không một chút tức giận với phản ứng của Tống Cảnh Ngưỡng, hai tay ôm trước ngực, nheo mắt nói: “Người có dám thề là mục đích chính của người khi đến Lâu phủ là vì việc của điện hạ không?”

Tống Cảnh Ngưỡng nghe thế thì hơi chột dạ, sắc mặt không được tự nhiên nói: “Điện hạ bảo ta giao chứng cứ cho Lâu đại nhân, ta đương nhiên là vì việc của điện hạ nên mới đến đó rồi.”

Hà Tất Kỳ dường như nhìn thấu được nội tâm của Tống Cảnh Ngưỡng, nói: “Trong lòng thật sự không có một chút xiu ý nghĩ nào khác sao?”

Tống Cảnh Ngưỡng tức đến xù lông, chẳng lẽ Hà Tất Kỳ biết được là hẳn đang nghĩ gì? Ra về hồ đồ nói: “Ý nghĩ khác gì cơ?”

Hà Tất Kỳ ranh mãnh cười: “Người nói thử xem?”

Tống Cảnh Ngưỡng bị nụ cười âm trầm quý quyết của Hà Tất Kỳ làm cho phát điên, quay người đi nói: “Đừng nói linh tinh nữa, ta không hề có bất kì tâm tư nào khác.”

Hà Tất Kỳ cau mày nói: “Ta biết đêm qua ở Minh Phương lâu đã xảy ra chuyện gì rồi đấy.”

Tống Cảnh Ngưỡng vừa nghe thấy Minh Phương lâu, liền nghĩ đến mấy nữ nhân có thân hình như rắn nước, lập tức run cả người, nghi ngờ nhìn Hà Tất Kỳ, thấy đối phương ra vẻ như cái gì cũng biết rõ, liền nói: “Biết thì làm sao hả? Nếu ta không náo một chút thì suýt nữa đã bị tên họ Tôn kia phát hiện ra rồi.”

Nhớ tới chuyện đêm qua, Tống Cảnh Ngưỡng liền có phần ảo não: “Ông ta ngày nào cũng tới Minh Phương lâu, không sợ bị bắt lực luôn sao.”

Hà Tất Kỳ hờ hững liếc hẳn một cái, nói: “Nếu người làm xong việc rồi đi luôn, không đứng nhìn lén thì sao suýt nữa ông ta lại phát hiện ra được?”

Tống Cảnh Ngưỡng hơi bối rối nói: “Nam nhân mà, đâu thể trách ta được, với lại không phải ta đã biến nguy thành an rồi đó sao.” Tống Cảnh Ngưỡng nói xong, lại hoài nghi nhìn Hà Tất Kỳ, nói: “Chuyện này với chuyện ngày hôm qua không giống nhau, huynh đừng có loạn tưởng, hôm nay ta sẽ làm việc nghiêm túc.”

Hà Tất Kỳ không phiền không giận: “Đã như vậy thì sao người còn sợ không muốn ta đi cùng người?”

Tổng Cảnh Ngưỡng bị Hà Tất Kỳ hỏi nhiều, liền kích động nhảy dựng lên quát: “Ai thèm sợ! Đi cùng thì đi cùng! Hôm nay mà huynh không đi đến Lâu phủ cùng ta thì huynh là đồ hèn!”

Hà Tất Kỳ mỉm cười đi tới trước mặt Tổng Cảnh Ngưỡng, vỗ vai hấn, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Tổng Cảnh Ngưỡng cảm thấy như vừa bị người ta gội một chậu nước lạnh, nhưng hối tiếc cũng không còn kịp nữa, xong, hấn đã bị mắc mưu của Hà Tất Kỳ rồi.

Đi qua một khu phố náo nhiệt sầm uất, chen vào dòng người đông nghịt ở đường Vạn An, đi hết một con ngõ sâu là đến phủ của Lâu Ân Bình. Chỗ ở của Lâu Ân Bình tương đối nhỏ hơn các quan khác trong kinh thành, nhưng vẫn đầy đủ tiện nghi, hoa chim, hồ nước cái gì cũng có, còn cả một rừng trúc mà đến tế tướng nhìn thấy cũng phải hâm mộ.

Quản gia vừa nghe thấy người đến là hai thị vệ tiếng tăm lừng lẫy Tổng Cảnh Ngưỡng và Hà Tất Kỳ, liền cung kính mời vào, sau đó gọi nô tài đi truyền lời cho Lâu đại nhân.

Ngày mai là ngày thẩm tra xử lý chuyện tạo phản của Ninh vương và Lương vương, hôm nay khó có dịp được thư giãn nghỉ ngơi, Lâu Ân Bình liền dẫn con trai nhỏ tên Lâu Giản ra hậu viện câu cá, hưởng thụ thời gian hiếm có của phụ tử, lại nghe nô tài báo có khách đến, nên ông lại giao con trai cho Lâu phu nhân, còn mình thì đi ra nghênh đón.

“Lâu đại nhân.”

Tổng Cảnh Ngưỡng thấy Lâu Ân Bình từ ngoài cửa đi vào, liền đứng dậy chào hỏi, Hà Tất Kỳ thì vẫn lạnh lùng như băng, chỉ đơn giản chấp tay với

ông ta là xong.Lâu Ân Bình có quen biết với Hoắc Dực, nên cũng quen với hai tâm phúc bên cạnh Hoắc Dực, cũng không bận tâm lắm.

“Hà đại nhân, Tống thị vệ, hai vị hôm nay đến đây mà lão phu lại không tiếp đón từ xa, thất kính thất kính.” Là người trong quan trường, nên ông ăn nói rất khách khí.

Tống Cảnh Ngưỡng thấy Hà Tất Kỳ không có ý định lên tiếng, trong lòng cực kỳ khó hiểu, không muốn nói thì đòi đến đây cùng làm quái gì vậy?!

Tống Cảnh Ngưỡng khinh thường liếc Hà Tất Kỳ một cái, quay đầu nói với Lâu Ân Bình: “Lâu đại nhân bận rộn nhiều việc, chúng ta quấy rầy ông rồi.”

Lâu Ân Bình cho hạ nhân lui xuống, nghiêm túc hỏi: “Không biết thái tử điện hạ có chuyện gì muốn phân phó?”

Lâu Ân Bình là người của Hoắc Dực, kể từ sau khi Hoắc Dực bị cấm túc, vì để tránh cho thế lực của ông ở trong triều bị suy yếu, nên thái tử đã cố ý không liên hệ với Lâu Ân Bình nữa, để người ngoài không biết là hai người có quen biết, nhưng Lâu Ân Bình vẫn tận tâm trung thành với Hoắc Dực, chưa bao giờ thay đổi.Hiện giờ thái tử đã được bỏ lệnh cấm, Lương vương và Ninh vương thì bị tống vào ngục, thái tử điện hạ lại sai người chủ động đến tìm ông, chắc chắn là có chuyện rất quan trọng.

Tống Cảnh Ngưỡng nói: “Không dối gạt Lâu đại nhân, điện hạ điều tra ra chuyện phe cánh của Ninh vương là Tôn đại nhân hối lộ đại thần, mục đích là để được ở lại kinh thành, giải cứu cho Ninh vương.” Nói tới đây, Tống Cảnh Ngưỡng cố ý dừng lại một chút, thấy sắc mặt Lâu Ân Bình tái xanh, lại nói tiếp: “Sau khi biết được chuyện này, điện hạ liền bảo thuộc hạ giao lại chứng cứ Tôn đại nhân hối lộ cho Lâu đại nhân xử lý.”

Là trung thần của thái tử điện hạ, nên khi biết được chuyện này, Lâu Ân Bình chỉ muốn lập tức được chui đầu xuống hố mà trốn, chuyện này quá thật đã sỉ nhục đến ông, ông là người của thái tử, mà người phạm tội chính là Ninh vương, đối phương dám công khai hối lộ ngay trước mắt ông mà ông lại không biết, làm tổn hại thế lực của thái tử điện hạ. Nếu thái tử điện hạ tin tưởng Lâu Ân Bình ông không ăn hối lộ, thì ông cũng cảm thấy hổ thẹn với sự tín nhiệm mà điện hạ giành cho mình. Nếu ông không đích thân giải quyết chuyện này, thì ông cũng chẳng còn mặt mũi nào mà đi gặp thái tử điện hạ nữa.

Tống Cảnh Ngưỡng nhìn thấy được sự tức giận của Lâu Ân Bình, liền nói: “Việc còn lại hết thảy xin giao cho Lâu đại nhân xử lý.”

Lâu Ân Bình lần này mà không đưa đối phương vào chỗ chết thì tuyệt đối không bỏ qua, nói: “Tổng thị vệ yên tâm, cũng nhân đây xin nhờ Tổng thị vệ chuyển lời đến điện hạ, rằng thần nhất định sẽ xử lý một cách công minh, nhất định không nhân nhượng.”

Tống Cảnh Ngưỡng nói: “Vậy thì tốt.” Đột nhiên lại thay đổi chủ đề, nói tiếp: “Hôm nay thời tiết đẹp, Lâu đại nhân vừa mới làm gì vậy?”

Lâu Ân Bình dù gì cũng là hình bộ thượng thư, nên rất nhanh khống chế được cảm xúc, nói: “Ngày mai là xét xử rồi, xem chừng sẽ phải bận rộn một thời gian dài, nên hôm nay ta cùng với nhi tử ra hậu viện câu cá.”

“Câu cá?” Tống Cảnh Ngưỡng hăng hái nói: “Ta thích nhất là câu cá, không biết liệu ta có thể đi câu một lát với Lâu đại nhân được không?”

Hà Tất Kỳ này giờ không lên tiếng, suýt nữa bị người ta quên lãng, lúc này bỗng ho một cái, nói: “Điện hạ vẫn còn đang chờ đấy.”

Tống Cảnh Ngưỡng xem thường nói: “Ta hiếm hoi lắm mới gặp được người cùng ý thích, huynh một mình đi về phủ bẩm báo với điện hạ đi, ta sẽ qua muện một chút, điện hạ biết tính của ta rồi, sẽ không trách tội đâu.”

Hà Tất Kỳ híp chặt mắt, đang lúc Tống Cảnh Ngưỡng cho là hẳn lại muốn dùng chiêu, thì hẳn chỉ cười nhạt, nói: “Người nói rất đúng, điện hạ sẽ không trách tội, đã vậy thì ta cũng đi câu với người luôn vậy.”

Lâu Ân Bình tất nhiên không thể cự tuyệt, liền đứng dậy đưa tay về phía cửa, nói: “Mời hai vị.”

***

Lâu Như Nguyệt mặc y phục màu vàng nhạt, cùng nha hoàn ở trong vườn ngắm hoa, nghe nói trong phủ có khách tới, cha không có thời gian chơi với Lâu Giản, nên nàng liền đi ra chuẩn bị dẫn Lâu Giản đến vườn hoa chơi, lại không ngờ đệ đệ lại chỉ muốn cùng cha câu cá, nên nàng không còn cách nào khác là cùng Lâu Giản đi tới hậu viện.

Hai người ở hậu viện chưa được bao lâu thì Lâu Ân Bình đã dẫn Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng tới, phận nữ nhi không thể tùy tiện ra ngoài gặp khách, nhưng bây giờ muốn trốn cũng không kịp rồi, Lâu Như Nguyệt đành phải dẫn theo Lâu Giản đi tới chào hỏi.

“Cha.”

Lâu Ân Bình có tư tưởng rất tiến bộ, không cảm thấy có vấn đề gì khi nữ nhi của mình gặp Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng, lập tức giới thiệu: “Đây là tiểu nữ của ta tên Như Nguyệt, còn đây là tiểu nhi tử Lâu Giản.”

Lâu Như Nguyệt có dung mạo đẹp như hoa, đôi lông mày cong cong, đôi mắt biết cười, đôi môi đỏ thắm động lòng người, như một mỹ nhân trong tranh khiến người ta không thể dời mắt.

Tống Cảnh Ngưỡng lập tức ngây ngẩn cả người.

Hà Tất Kỳ thấy vậy, không khỏi ho lên một tiếng.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Tống Cảnh Ngưỡng quả thật cảm thấy Lâu Như Nguyệt xinh đẹp như hoa, nên lúc nhìn nàng hẳn không khỏi run lên, nhưng bỗng nhiên Hà Tất Kỳ lại ho lên một cái, phá hỏng tâm trạng thường thức sắc đẹp của hẳn, liền lúng ta lúng túng thu hồi tầm mắt, đi tới trước mặt Hà Tất Kỳ nói: “Đừng có suốt ngày làm ra vẻ không gần nữ sắc như vậy, thật chẳng thú vị gì hết!”

Hà Tất Kỳ không để ý tới hẳn, hai tay khoanh lại rồi lui xuống một bước, ngữ điệu âm hiểm truyền tới: “Không gần nữ sắc còn hơn là thay đổi thất thường.”

Tống Cảnh Ngưỡng xùy một cái, mặc kệ Hà Tất Kỳ, trực tiếp đi tới nói chuyện với Lâu Như Nguyệt: “Lâu tiểu thư cũng thích câu cá sao?”

Lâu Như Nguyệt xinh đẹp động lòng người, nàng hành lễ với Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng, điềm đạm nói: “Ta chỉ đi cùng Giản nhi tới đây thôi, chứ cũng không biết câu cá.”

Tống Cảnh Ngưỡng đang định nói tiếp thì lại bị người ta ngăn lại, sau đó nghe thấy Hà Tất Kỳ cao giọng nói: “Lâu tiểu thư hẳn là thích đọc sách hơn, không biết Lâu tiểu thư thích đọc loại sách gì?”

Nam Dạ quốc không coi trọng những nữ tử không tài không đức, phàm là con dân, bất luận nam nữ già trẻ thì đều nên có chút học thức. Lâu Ân Bình làm hình bộ thượng thư, cho nên nữ nhi của ông chắc chắn phải thích học hành hơn, đáng tiếc Tống Cảnh Ngưỡng lại không suy ra được điều này.

Lâu Như Nguyệt nghe Hà Tất Kỳ nói thì nhẹ nhàng nở nụ cười, dung nhan vốn mỹ lệ giờ lại thêm cả nụ cười này, nhất thời khiến cho cả hậu viện trở nên sáng bừng rạng rỡ. Nàng khiêm tốn đáp: “Phụ thân thường nhắc nhở chúng ta phải học nhiều, ta cũng không biết sách nào tốt hay không tốt, chỉ thấy người ta hay đọc cái gì thì cũng đọc theo thôi.”

Tống Cảnh Ngưỡng rõ ràng là đứng gần hơn Lâu Như Nguyệt, vậy mà nàng lại không để mắt đến hắn, như thể coi hắn là không khí vậy, trong đôi mắt to tròn ngập nước chỉ có mỗi Hà Tất Kỳ. Tống Cảnh Ngưỡng chỉ hận không thể làm cho Hà Tất Kỳ biến mất không thấy bóng dáng, nhưng mỹ nhân đang ở đây, hắn không thể quá kích động, chỉ còn biết liếc Hà Tất Kỳ, hi vọng hắn sẽ biết điều mà rời đi.

“Tống thị vệ, lão phu đã chuẩn bị xong cần câu rồi, mau tới đây.”

Tống Cảnh Ngưỡng đang nghĩ xem làm cách nào để Hà Tất Kỳ rời đi, để hắn và Lâu Như Nguyệt ở một mình với nhau, thỉnh thoảng lại nghe Lâu đại nhân nói vậy, nhất thời đầu muốn nổ tung ra luôn! Lâu đại nhân à, sao ông không gọi Hà Tất Kỳ đi? Người ta đang trêu chọc nữ nhi của ông đó!

Bất luận trong lòng Tống Cảnh Ngưỡng có âm ức thế nào thì hắn vẫn phải luyến tiếc đi từng bước tới chỗ Lâu Ân Bình, thế mà tên Hà Tất Kỳ kia lại như có mắt không trông, vẫn cùng Lâu Như Nguyệt nói chuyện thật vui. Lâu Như Nguyệt đứng trước mặt Hà Tất Kỳ, nhìn xinh đẹp giống như một nụ hoa chớm nở, khiến cho người ta không thể dời mắt.

Tống Cảnh Ngưỡng suýt nữa cảm giác là mình bị hoa mắt, Hà Tất Kỳ dường như thay đổi thành một người khác vậy, vốn còn lạnh lùng như một pho tượng đá, thế mà bây giờ nói chuyện với người ta nhiệt tình như vậy, đúng là kinh khủng!

Hà Tất Kỳ thấy Tống Cảnh Ngưỡng đã rời đi, liền lập tức im lặng, tiếp tục quay trở lại dáng vẻ lạnh lùng của mình, bắt đầu cảm thấy không tập

trung với mấy câu hỏi của Lâu Như Nguyệt.

Cũng may sự đổ kị của Tống Cảnh Ngưỡng không kéo dài bao lâu, vì Lâu Giản bỗng nhiên đi tới nắm tay Lâu Như Nguyệt, nói: “Tỷ tỷ, lão sư bảo đệ hôm nay phải trở về trường, không còn sớm nữa, bao giờ thì đệ mới đi được đây?”

Lão sư mà Lâu Giản nói chính là Đồng lão tiên sinh, ông cực kỳ có danh tiếng, không chỉ có học thức uyên bác, mà còn có những tài liệu học tập ôn thi rất hiệu quả, cho nên ngay cả những đại thần cũng không chịu buông tha cho ông, không ngại gian khổ đưa hài tử nhà mình tới trường của ông để học tập, Lâu Giản và Lâm Tuyên là một trong số đó.

Đồng lão tiên sinh nổi tiếng nghiêm khắc, cho nên nghe Lâu Giản nói vậy, Lâu Ân Bình cũng trở nên sốt ruột theo, phân phó nói: “Giản nhi, đại ca của con đã trở về chưa? Bảo đại ca con đưa con tới trường luôn đi.”

Lâu Như Nguyệt nói: “Buổi sáng đại ca đã ra ngoài rồi, bây giờ vẫn chưa trở về.”

“Cả ngày không ở nhà, con sai người đi tìm nó về đây cho ta.” Lâu Ân Bình lắc đầu nói: “Vậy bây giờ phải làm sao đây.”

Tống Cảnh Ngưỡng thu lại cần câu, hẩn vốn tới đây là để được gặp Lâu tiểu thư, bây giờ người cũng đã được nhìn rồi, đáng tiếc người ta lại một lòng một dạ để tâm đến Hà Tất Kỳ, chẳng hề liếc mắt nhìn hẩn một cái, hẩn ở đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, liền nói: “Lâu đại nhân đừng nóng vội, chúng ta đúng lúc cũng có việc phải về, nhân tiện sẽ đưa công tử đến trường luôn.”

Hà Tất Kỳ nghe vậy cũng gật đầu.

Lâu Ân Bình cảm thấy có chút băn khoăn, làm vậy giống như là ông đang đuổi khách vậy. Lâu Như Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Cha,

người ở đây tiếp Hà đại nhân và Tống thị vệ đi, để con đưa Giản nhi đi, con cũng đã mấy ngày không xuất phủ rồi.”

Lâu Ân Bình thấy ý này rất được, dù sao cũng là đi xe ngựa, không mất nhiều thời gian lắm, liền nói: “Được, vậy con đưa Giản nhi đi đi, Giản nhi ham chơi, trên đường con phải để ý nó nhé.” Bỗng nhiên ông lại nhớ ra một chuyện, lại dặn dò: “Còn nữa, cha nhớ hôm nay con mời Bùi tiểu thư tới quý phủ, nhớ về sớm đấy, không Bùi tiểu thư lại phải đợi.”

“Nữ nhi biết rồi, cha yên tâm.”

Lâu Như Nguyệt dắt Lâu Giản ra ngoài, Tống Cảnh Ngưỡng ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng thanh lệ của nàng, bị Hà Tất Kỳ đập cho một cái, liền tức giận nói: “Huynh làm gì vậy?!”

Hà Tất Kỳ nhướn mày, thản nhiên nói: “Cá của người cắn câu rồi.”

Tống Cảnh Ngưỡng quay đầu nhìn, đúng là cá đã cắn câu, hẳn là người khá vô tư, cảm xúc không vui lúc trước lập tức bị chuyện này làm cho quên sạch, cười nói: “Tối nay có cá ăn rồi.”

Hà Tất Kỳ đứng phía sau Tống Cảnh Ngưỡng, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt trầm ổn nhìn hồ nước trong xanh, thỉnh thoảng lại cầm ít mồi ra đưa cho Tống Cảnh Ngưỡng theo yêu cầu của hắn, phần lớn thời gian đều duy trì vẻ mặt người lạ chớ đến gần.

***

Bởi vì không có chuẩn bị từ trước, nên Lâm Tuyên có phần vội vàng lúc rời khỏi phủ thái tử, lúc tới đây Lâm Tuyên chỉ đi người không, nhưng lúc rời đi, Lâm Tam Tư chỉ hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất cho Lâm Tuyên mang theo.

Lâm Tuyên thấy tỷ tỷ không ngừng đưa đồ cho cậu mang đi, liền khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, không cần đâu, những đồ này ở trường có hết, với lại Đồng lão tiên sinh cũng không cho bọn đệ mang theo nhiều đồ như vậy đâu.”

“Thật sao?” Lâm Tam Tư nhìn Lâm Tuyên, sau đó lại đưa mắt nhìn Hoắc Dực.

Hoắc Dực đang nhìn nhã ngời trên ghế nhìn nàng bận rộn, nghe thế liền nghiêm túc gật đầu.

Thấy Hoắc Dực gật đầu, nàng cũng biết là Lâm Tuyên không gạt nàng, lúc này mới chịu thu tay về, nói: “Vậy đệ mang theo mấy bộ y phục mà tỷ chuẩn bị thôi cũng được, mấy ngày nay trời ấm lên rồi, đệ phải thay y phục khác, Đồng lão tiên sinh chắc cũng cho phép thôi.”

Lâm Tuyên gật đầu nói: “Vâng, vậy đệ sẽ cầm theo mấy bộ y phục này.”

Lâm Tam Tư nhìn cả đồng đồ mà nàng đã chuẩn bị, nhưng cuối cùng lại không mang đi được, không khỏi cảm thấy mất mát, hai mắt đỏ hồng. Hoắc Dực thấy vậy liền cầm tay nàng, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Ta đã được giải lệnh cấm, nên nàng muốn đi thăm Lâm Tuyên lúc nào cũng được, dù sao cũng đều ở kinh thành mà. Nhìn nàng kìa, sao lại làm như thể chia ly không bao giờ gặp lại vậy.”

Lâm Tam Tư nghe Hoắc Dực nói thì nín khóc, mỉm cười nói: “Sao ta lại không nhớ ra chuyện đó nhỉ?! Ta có thể tự mình đi thăm Tuyên Nhi mà!” Nói xong liền hưng phấn cầm tay Lâm Tuyên, nói: “Tuyên Nhi, mấy ngày nữa tỷ tỷ cùng Hi Nhi tới trường thăm đệ được không?”

Lâm Tuyên vốn cũng đang buồn vì sắp phải xa tỷ tỷ, nghe thấy lời này thì cũng vui theo: “Vâng ạ! Tỷ tỷ nhất định phải tới đấy.” Nói xong liền nhìn Hoắc Dực, nhỏ giọng nói: “Tỷ phu cũng đến thăm Tuyên Nhi nha.”

Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư, nói: “Ta sẽ cùng tỷ tỷ của đệ đến thăm đệ.”

Việc đưa Lâm Tuyên trở về trường vốn là nhiệm vụ của Hà Tất Kỳ hoặc Tống Cảnh Ngưỡng, nhưng hiện giờ hai người này đều không ở trong phủ, Hoắc Dực lại vừa bị hoàng thượng gọi vào cung. Lâm Tam Tư lo lắng người bên cạnh không chu đáo, nên liền tự mình đưa Lâm Tuyên về trường luôn.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tam Tư được xuất phủ thoải mái như thế này kể từ sau khi Lâm gia gặp biến cố, bây giờ cha mẹ sắp được thả ra rồi, đệ đệ thì được học hành từ một lão sư tốt nhất nước, cuối cùng thì nàng cũng không phải buồn phiền nữa, lúc ra ngoài còn có tâm trạng thưởng thức cảnh sắc trong kinh thành.

Kinh thành thay đổi không nhiều, vẫn là cảnh tượng trong trí nhớ của nàng, ngay cả quán mì hoành thánh mà nàng vẫn còn nhớ hương vị lúc này vẫn còn ở đó, chỉ khác là lúc nàng ăn ở đây thì bụng bà chủ vẫn còn lớn, còn bây giờ thì hài tử của bà đã tập tễnh học đi rồi.

Lâm Tam Tư mỉm cười, ánh nắng ấm áp chiếu lên nụ cười ấm áp như gió xuân của nàng, khiến người ta nhìn mà rung động.

“Tiểu thư, công tử, đến nơi rồi.” Phục Linh xuống xe ngựa, đưa tay đỡ Lâm Tam Tư và Lâm Tuyên xuống xe.

Lâm Tam Tư ngẩng đầu nhìn, trường học này thật sự rất khang trang, không hổ là trường học do thái phó xây dựng, còn chưa bước chân vào thì đã ngửi thấy mùi thơm của sách vở rồi.

Lâm Tam Tư nói với Lâm Tuyên: “Tuyên Nhi, dẫn tỷ đi gặp Đông lão tiên sinh đi, ông đã dạy dỗ đệ thật tốt, tỷ muốn cảm ơn ông.”

Lâm Tuyên gật đầu, đang muốn bước đi thì chợt nghe thấy tiếng xe ngựa đằng sau, không khỏi quay đầu lại nhìn, đợi chiếc xe ngựa dừng hẳn, lập tức có một tiểu nam hài đi xuống, nhìn có vẻ nhỏ hơn Lâm Tuyên một hai tuổi.

“Lâm Tuyên ca ca.” Lâu Giản vừa trông thấy Lâm Tuyên đứng ở trước cửa thì liền hô to chạy tới.

“Lâu Giản!”

“Lâm Tuyên ca ca, cuối cùng ca cũng trở lại rồi.”

Lâm Tuyên đón lấy Lâu Giản chạy như bay tới, nói với Lâm Tam Tư: “Tỷ tỷ, đây là Lâu Giản, đệ ấy cũng học ở đây giống đệ.”

Lâm Tam Tư dịu dàng nhìn Lâu Giản, đứa nhỏ này nhìn rất bụ bẫm khỏe mạnh, khiến cho người ta gặp là thích ngay. “Em tên Lâu Giản sao? Tên rất hay.”

Lâu Giản rất ngoan ngoãn hô lên: “Chào tỷ tỷ.” Lại quay đầu đi nói: “Lâm Tuyên ca ca, tỷ tỷ của đệ cũng tới đó.”

Nữ tử bước xuống xe ngựa rồi chậm rãi đi tới, dáng vẻ có phần ưu sầu, cực kỳ giống với Lâm Đại Ngọc trong sách. Lâm Tam Tư đã xuyên tới đây nhiều năm rồi mà chưa từng nhìn thấy một nữ tử đoan trang như nàng ấy.

Lâm Tam Tư nghe tiểu tử nói đó là tỷ tỷ của mình, liền lên tiếng: “Xin chào Lâu tiểu thư.”

Lâu Như Nguyệt nhiều năm trước đã từng gặp Lâm Tam Tư, nhưng vì hai người không nói chuyện nhiều nên Lâm Tam Tư không nhận ra nàng.

Lâu Như Nguyệt cũng đáp lại: “Xin chào Lâm tiểu thư.” Lâu Như Nguyệt tuy biết Lâm Tam Tư là lương đế của thái tử, nhưng nàng vẫn thích gọi là Lâm tiểu thư, bởi vì trong suy nghĩ của nàng, chỉ có chính thất thì mới cần gọi cả chức danh, còn thân phận của Lâm Tam Tư chỉ là thiếp. Nhưng đối diện với Lâm Tam Tư, nàng không muốn gọi nàng ấy là thiếp, nên đành như cũ gọi là Lâm tiểu thư.

“Lâu tiểu thư biết ta sao?” Lâm Tam Tư kinh ngạc hỏi.

Lâu Như Nguyệt chậm rãi đáp: “Nhiều năm về trước, ở đại thọ sáu mươi của tổ mẫu Lâm tiểu thư, ta đã từng đến Lâm phủ rồi.”

“Vậy sao, lúc đó nhiều người đến quá, ta cũng bận rộn đến váng đầu, nên không thể nhớ kỹ từng người, cũng vì việc này mà còn bị cha trách phạt, nếu không có nãi nãi ra mặt khuyên can, chắc ta còn bị bắt phải úp mặt vào tường đấy.”

Hai nữ tử xấp xỉ tuổi nhau trò chuyện rất hợp ý vui vẻ, đều có cảm giác là biết nhau quá muộn. Sau khi dẫn Lâm Tuyên và Lâu Giản vào lớp, lại nói chuyện với Đông lão tiên sinh xong, hai người liền rủ nhau tới quán trà ngồi, tiếp tục trò chuyện một lúc nữa.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Lúc Lâm Tam Tư trở lại phủ thái tử thì trăng đã lên đến ngọn cây, trong phủ rất yên ắng, duy chỉ có đèn cây trong thư phòng là sáng bừng, nói cho nàng biết là Hoắc Dực vẫn chưa đi ngủ.

Sau khi đưa Lâm Tuyên đến trường, Lâm Tam Tư lại cùng Lâu tiểu thư ngồi uống trà nói chuyện, hai người có suy nghĩ tương đồng nên ngồi với nhau khá lâu. Lúc gã nô tài được Hoắc Dực sai đi tìm nàng, biết được nàng đang ngồi trò chuyện rất vui với Lâu tiểu thư nên cũng không can thiệp, một mình ở trong phủ chờ nàng về, chỉ là không có nàng ở bên cạnh, ngay cả bữa tối hẳn cũng cảm thấy vô vị.

Lâm Tam Tư bất giác mỉm cười, ôm hộp đựng thức ăn đi vào thư phòng, trong hộp là một chén mì hoành thánh mua ở cửa tiệm mà nàng rất thích kia, chủ quán vẫn còn nhớ nàng, cứ xúc động không thôi, nuối tiếc rằng bây giờ Lâm phủ đã không còn như xưa, sau đó lại an ủi Lâm Tam Tư vì dù sao thì bây giờ nàng cũng đã có một cuộc sống yên ổn rồi.

Phục Linh thấy Lâm Tam Tư đi không vững lắm, vốn muốn đi tới đỡ, lại thấy tiểu thư phất tay ý bảo nàng có thể lui xuống, liền lui về sau một bước. Nàng không muốn quấy rầy thời gian ở bên nhau của thái tử và tiểu thư, nhưng lại không yên lòng nên vẫn đứng một bên trông chừng, cho đến khi Lâm Tam Tư đi tới hành lang trước cửa thư phòng, nàng mới xoay người rời đi.

Lâm Tam Tư gõ cửa, còn chưa lên tiếng thì Hoắc Dực đã nói: “Vào đi.”

Lâm Tam Tư đẩy cửa ra, dưới ánh nến sáng ngời, bóng của Hoắc Dực bị kéo dài ra, cao ngất như núi, dáng vẻ có phần không tập trung lắm.

Lâm Tam Tư chậm rãi đi tới đứng bên cạnh Hoắc Dực, dịu dàng nói: “Điện hạ, ta đưa bữa khuya tới cho chàng.”

Hoắc Dực ngược lên nhìn nàng một cái rồi nhếch môi cười, biết mình về trễ nên chủ động tới nịnh nọt hăn đây mà! Hoắc Dực dĩ nhiên sẽ không làm nàng mất hứng, hỏi: “Món gì vậy?”

Lâm Tam Tư cố ý che hộp, không cho Hoắc Dực mở ra, nháy mắt nói: “Điện hạ đoán thử xem.”

Hoắc Dực nghe vậy liền đặt cuốn sách trong tay xuống, nhìn hộp thức ăn rồi nói: “Mì hoành thánh.”

Lâm Tam Tư không thể tin được, nàng đứng thẳng dậy, vỗ tay nói: “Thật lợi hại! Điện hạ, chàng rất lợi hại đó!”

“Lợi hại?” Hoắc Dực hậm hừ hỏi, ngữ điệu cứng chiều nói: “Có người ngay cả khi đang ngủ cũng nhắc tới mì hoành thánh, thì không thể nào mua món khác về đây được.”

Lâm Tam Tư nghiêng người, le lưỡi nói: “Điện hạ thật hiểu ta!”

Nàng chỉ vô ý thôi, nhưng đối với Hoắc Dực thì đó là những hành động cực kỳ quyến rũ.

“Tim của ta cũng giao cho nàng rồi, không hiểu nàng thì hiểu ai đây?” Hoắc Dực nói, đưa tay ra ôm chầm lấy Lâm Tam Tư, kéo nàng ngồi lên đùi mình, mũi người thấy mùi rượu nhàn nhạt, không khỏi cau mày nói: “Nàng uống rượu đây à?”

Mặt Lâm Tam Tư vốn trắng hồng, tuy chỉ uống một chút thôi mà mặt cũng đỏ bừng cả lên, trước đó nàng chưa từng uống rượu, lần này coi như là lần đầu.

“Vâng ạ.” Lâm Tam Tư cắn môi gật đầu, toàn thân nóng rực mềm nhũn, le lưỡi một cái, dựa vào vai Hoắc Dực, nói tiếp: “Rượu kia cay lắm!”

“Không phải chỉ uống trà thôi sao?” Hoắc Dực cau mày, ánh mắt khóa chặt người trong lòng, môi mỏng nhẹ lướt qua đôi môi vừa nóng vừa mềm của nàng. Mùi rượu hòa cùng với mùi hương trên cơ thể nàng, khiến cho tâm trạng của hắn vốn bình tĩnh thì bây giờ lại kích động, suy nghĩ có phần không khống chế được.

“Tại sao lại uống rượu?”

Lâm Tam Tư mơ màng đáp: “Thích uống thì uống thôi.”

Hoắc Dực cười không ra tiếng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt mũi nàng, nói: “Ta càng ngày càng hết cách với nàng rồi.”

Lâm Tam Tư ngọ nguậy trong ngực Hoắc Dực, hai tay ôm lấy vòng eo to rộng của hắn, như thế đó là nơi vững chãi và ấm áp nhất trên cõi đời này, “Thật muốn ngủ cả đời ở đây luôn...”

Lâm Tam Tư cứ ngồi nói không dứt, nhưng chẳng câu nào liên quan đến câu nào, một lúc sau, nàng bỗng nhớ ra một chuyện, liền ngẩng đầu lên nói: “Điện hạ, nếu không ăn thì mì sẽ nguội mất đấy.”

Hoắc Dực cười nói: “Nàng ôm ta chặt thế này thì làm sao ta cử động được hả?”

Lâm Tam Tư ngượng ngừng buông cái tay đang ôm siết lấy Hoắc Dực của mình ra, nhìn cái hộp trên bàn, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, nói: “Điện hạ đừng cử động, để ta đút cho chàng ăn.”

Mặc dù biết Lâm Tam Tư là vì uống rượu nên mới hành động khác thường như vậy, nhưng Hoắc Dực vẫn cực kỳ hưởng thụ nghe nàng nói, cảm nhận sự phụ thuộc của nàng vào hắn, tùy ý để cho nàng làm nũng, thậm chí nguyện ý để nàng “điều khiển” mình. Hoắc Dực nhìn gương mặt trơn mềm của nàng, kìm nén xúc động muốn vuốt ve nó, nói: “Được rồi, ta không cử động.”

Lâm Tam Tư cứ thế ngồi trên đùi Hoắc Dực, lấy cái bát trong hộp ra, múc một thìa hoành thánh rồi nhẹ nhàng thổi, nếm thử thấy không nóng thì mới đưa đến miệng Hoắc Dực, thì thào nói: “Ăn vừa miệng lắm, không nóng cũng không lạnh, nhưng mà nếu nóng hơn một chút thì ăn ngon hơn, ta thích nhất là ăn ngay lúc vớt từ nồi ra, hương vị cực kỳ tươi mới...”

Lúc nàng đưa thìa tới miệng hắn, hắn không mở miệng ra, ánh mắt giả hoạt nói: “Nào có chuyện đứt như vậy?”

Lâm Tam Tư phản ứng chậm, mờ mịt hỏi: “Vậy đứt thế nào?”

“Trí nhớ của nàng không tốt chút nào, chuyện mới đây thôi mà nàng đã quên mất rồi sao?” Hoắc Dực vuốt ve đôi môi nàng, hồi lâu mới nói tiếp: “Đương nhiên phải dùng nó để đứt ta ăn rồi.”

Lâm Tam Tư đỏ mặt cười nói: “À...Điện hạ, làm vậy không hay lắm đâu.”

Hoắc Dực cau mày, dáng vẻ nghiêm túc như lão sư dạy trong trường, nhưng lại có thêm vẻ cao quý và khí phách mà một lão sư không có: “Có gì mà không hay?”

Lâm Tam Tư nghiêm túc giải thích: “Ta uống rượu nên miệng có mùi rượu.”

Hoắc Dực nhếch môi cười, thong thả ung dung nói: “Không sao, vừa hay ta cũng đang muốn nếm thử rượu.” Dứt lời liền ôm eo Lâm Tam Tư, vững

vàng kéo nàng lại gần mình, giọng nói trầm ấm mê hoặc lòng người, bàn tay vuốt ve mặt nàng chậm rãi lướt xuống xương quai xanh, khiến cho Lâm Tam Tư tê dại không chịu nổi. Hoắc Dực căn vành tai nàng, nhẹ nhàng nói: “Nhất là rượu mà nàng đã uống, ta thật tò mò không biết mùi vị của nó như thế nào.”

Lâm Tam Tư có máu buồn nên không chịu được tay Hoắc Dực cứ sờ mò, vừa trốn vừa cười nói: “Điện hạ, hôm nay ta học được một thành ngữ mới, chàng có muốn nghe không?”

Hoắc Dực vẫn không dừng động tác, nói: “Là câu gì?”

Lâm Tam Tư cắn đôi môi đỏ mọng, gằn từng chữ nói: “Y, quan, cầm, thú.”

“Hả?” Hoắc Dực xem thường, híp mắt lại, tay nắm bên hông nàng hơi siết chặt, để nàng dán sát vào người hẳn không thể nhúc nhích, ngửi mùi hương trên cơ thể nàng hòa với mùi rượu, nói: “Chỉ biết thế thôi thì có ích gì, phải tự mình trải nghiệm thì mới hiểu được ý nghĩa trọn vẹn của nó.”

Lâm Tam Tư chớp chớp mắt, khó khăn giãy dụa muốn thoát khỏi lồng ngực hẳn, nhưng giãy một lúc lâu mới nhận ra là mình chỉ tốn công vô ích, đành phải ngoan ngoãn ngồi im, nói: “Điện hạ, chàng cứ coi như vừa rồi ta chưa nói gì có được không?”

Hoắc Dực xấu xa cười đáp: “Không được, sao ta có thể chỉ nghe mà không làm chứ?”

Lâm Tam Tư khuyên nhủ: “Kích động là không nên.”

Hoắc Dực nhẹ nhàng cười, thái độ vương giả như nắm được mọi thứ trong lòng bàn tay, nói: “Hành động mới là chân lý.”

Lâm Tam Tư: Được rồi, nàng lại thua một lần nữa.

***

Tối hôm đó, Hoắc Dực và Lâm Tam Tư ngủ luôn ở thư phòng, hai người không biết đã giăng co bao lâu mới đi ngủ. Sáng hôm sau, Hoắc Dực vẫn dậy sớm như thường lệ rồi vào cung theo ý chỉ, Lâm Tam Tư thì ngủ quên trời quên đất, vì Hoắc Dực đã phân phó là cứ để nàng ngủ đến lúc tự tỉnh, nên không ai dám vào đánh thức nàng.

Sau không biết là nàng tỉnh dậy vì cái gì, chỉ biết là bụng rất đói, đầu lại choáng váng, còn mơ hồ nghe thấy có tiếng ồn ào bên ngoài.

“Phục Linh.” Lâm Tam Tư xuống giường, thấy xung quanh không có ai nên mới hướng ra bên ngoài gọi.

“Tiểu thư.” Người lên tiếng là Bách Hợp, nàng vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng, sắc mặt có chút mất tự nhiên, mắt cũng không dám nhìn thẳng Lâm Tam Tư, dường như đang trốn tránh điều gì đó. “Tiểu thư tỉnh rồi ạ? Có đói bụng không? Nô tỳ lập tức chuẩn bị đồ ăn cho người.”

May là Lâm Tam Tư mới tỉnh ngủ nên không nhận ra được sự khác lạ của Bách Hợp, thấy vậy Bách Hợp mới thở phào, khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Lâm Tam Tư cho là Phục Linh đang bận rộn nên nói: “Có cháo loãng không? Ta thấy nhạt miệng quá, dạ dày cũng không thoải mái, muốn ăn nhẹ một chút.”

“Có có có.” Bách Hợp bưng nước nóng tới, vắt khô khăn rồi đưa cho Lâm Tam Tư lau mặt, nói: “Thái tử điện hạ sớm đã đoán được nên đã dặn Lý tẩu nấu cháo cho người rồi, nói là ăn cho ấm bụng.”

Lâm Tam Tư đang định nói thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng quát tháo làm cho nàng giật mình, cả người thoáng chốc tỉnh táo hẳn.

Nghi ngờ nhìn ra phía cửa, nàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có...Không có ạ.” Bách Hợp nói dối quá kém, nên Lâm Tam Tư thấy vậy thì càng nghi ngờ hơn.

Nàng cau mày nói: “Rõ ràng ta vừa nghe thấy có người đang gọi mà.”

“Dạ...Phải không ạ? Tiểu thư liệu có nghe nhầm không? Sao nô tỳ chẳng nghe thấy gì nhỉ!” Bách Hợp nói xong lại cố gắng dời đi sự chú ý của nàng: “Tiểu thư, tiểu công tử cũng vừa tỉnh, cả đêm qua đã không được bú sữa rồi.”

Lâm Tam Tư quả thật cũng bị Bách Hợp phân tán một chút, còn hoài nghi rằng có phải mình chưa tỉnh ngủ nên nghe lầm không, lại nghĩ tới Hi Nhi đã một đêm không bú sữa mẹ, trong lòng không khỏi ảo não và tự trách, liền vứt hết mọi hoài nghi ra sau gáy, nói: “Bây giờ ta không thể cho bú, vì hôm qua ta uống rượu nên sữa không tốt, ngày mai mới cho bú được, em lấy chỗ sữa để ở phòng băng mà hôm qua ta bóp ra rồi mang cho Hi Nhi uống đi.”

“Vâng ạ.”

Vốn tưởng rằng chuyện đã qua, nên Lâm Tam Tư liền ngồi xuống bàn ăn sáng, nhưng lại nghe thấy tiếng ồn ào truyền tới, lần này nàng trăm phần trăm xác định là mình không nghe lầm.

“Bách Hợp, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao người ta lại làm ồn ã bên ngoài vậy? Phục Linh đâu?”

Lâm Tam Tư hỏi liên tục khiến cho Bách Hợp không chống đỡ nổi, biết không thể giấu diếm được nữa, Bách Hợp liền cuống đến sắp khóc, đành nói thật: “Ngày hôm qua tiểu thư đưa Tuyên thiếu gia tới trường, trùng hợp quen biết với một vị tiểu thư, sau đó còn ngồi uống rượu nói chuyện phiếm với nàng ấy đúng không?”

Bách Hợp càng nói thì Lâm Tam Tư càng không hiểu ra sao, chuyện người ta làm âm ỉ bên ngoài thì có liên quan gì đến Lâu tiểu thư chứ? “Đúng vậy, hôm qua trời rất tối ta mới trở về.”

Bách Hợp căn môi đậm chân nói hết ra mọi chuyện: “Cũng không biết tại sao mà Lâu tiểu thư đột nhiên qua đời, người của nha môn nói là do trúng độc, còn nói...nói là chuyện này có liên quan tới tiểu thư, cho nên đám lính coi ngục kia mới tìm đến tận cửa. Có mỗi bọn họ thôi thì không sao, chỉ cần chúng nô tỳ không cho phép thì bọn họ cũng không dám cưỡng ép, vì dù gì họ cũng e dè thái tử điện hạ. Nhưng cái chính là Lâu đại nhân cũng tới, còn nói muốn bắt tiểu thư đi, Phục Linh tỳ nói ông ấy là hình bộ thượng thư gì đó, có kim bài mà hoàng thượng ban cho, nói nếu không mang được người đi thì sẽ không bỏ qua! Hiện giờ người trong phủ, cả Phục Linh và Lý tẩu nữa đều đang ngăn họ ở bên ngoài, bảo nô tỳ vào khuyên người là dù có bất kể chuyện gì thì cũng không được đi ra ngoài. Kể cả có là người của thái tử điện hạ đi nữa, thì khi ra khỏi cửa phủ thái tử cũng không ai dám đảm bảo được an toàn! Quản gia đã sai người đi báo cho điện hạ rồi, điện hạ lập tức sẽ trở lại, nếu điện hạ trở lại thì sẽ không sao đâu...”

Lâm Tam Tư vừa nghe Bách Hợp nói là Lâu tiểu thư đã qua đời, đầu óc liền trở nên trống rỗng, những câu tiếp theo nàng không thể nghe thấy một chữ nào nữa, chỉ cảm thấy không thể tin được! Lâu tiểu thư...đã mất rồi sao?

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Bên ngoài phủ thái tử có hai nhóm người ngựa đang làm loạn, dân chúng đến vây xem cũng ngày càng nhiều, trong đó có cả những thuộc hạ của Hoắc Dực được giao nhiệm vụ bảo vệ Lâm Tam Tư, chỉ cần Hoắc Dực ra lệnh hoặc khi Lâm Tam Tư có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn là bọn họ sẽ lập tức quên mình xông lên. Nhưng hiện tại bọn họ chỉ có thể án binh bất động, đóng giả thành dân chúng bình thường, còn thăm thì nói chuyện với mọi người, trước mắt tình thế vẫn chưa nguy cấp, nên bọn họ không thể bại lộ thân phận.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Bách Hợp như kiến bò trên chảo nóng, đi loanh quanh trong phòng, thấy Lâm Tam Tư vẫn ngẩn ngơ, liền hỏi: “Người làm sao vậy? Đừng dọa nô tỳ sợ mà!”

Lâm Tam Tư ngồi trên ghế, tay cầm bát không nhúc nhích, giống như tượng gỗ vậy, thật lâu sau mới chậm rãi chớp mắt, nhìn Bách Hợp hỏi: “Có thật không?”

Bách Hợp nghe Lâm Tam Tư lên tiếng thì mới yên lòng, gật đầu nói: “Lâu đại nhân cũng đích thân tới đây rồi, không thể là giả được.”

Lâm Tam Tư nhớ có lần nàng ngồi nói chuyện phiếm với cha, có từng nghe ông nói là ông rất bội phục Lâu Ân Bình, bởi vì ông ấy là quan thanh liêm, chỉ tiếc hai người không có quen biết nhau. Sự trong sạch của Lâu Ân Bình không chỉ qua lời đồn, mà còn có thể tận mắt nhìn thấy được, cũng bởi vì điểm này mà đương kim hoàng thượng hết sức tín nhiệm ông ấy, thời điểm cần đưa ra một quyết định quan trọng thì đều cho mời ông ấy vào cung để thương nghị.

Lâm Tam Tư không hề biết Lâu Ân Bình cũng là người của Hoắc Dực, nên không suy nghĩ nhiều mà nói: “Mau dẫn ta đi gặp Lâu đại nhân.”

Nói xong liền đứng dậy muốn đi ra khỏi phòng, Bách Hợp vội vàng đứng chặn trước mặt nàng: “Tiểu thư, hiện giờ người không thể ra đó được, bọn họ đang tìm tiểu thư, nếu tiểu thư mà ra thì nhất định sẽ bị bọn họ bắt đi, lúc đó có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được đâu.”

Bách Hợp đứng chặn ở cửa, bất luận Lâm Tam Tư có nói gì thì nàng cũng không cho.

“Bách Hợp, dù thế nào thì cũng phải nói rõ ràng, ta không làm chuyện gì sai nên tất nhiên không hổ thẹn với lương tâm, với lại Phục Linh vẫn luôn ở cùng ta, có Phục Linh làm chứng, bọn họ không thể vu oan cho ta được.” Lâm Tam Tư suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Mặc dù ta và Lâu tiểu thư quen biết không lâu, nhưng nói chuyện rất hợp ý, ta cũng rất quý mến nàng ấy. Bây giờ nàng ấy đột nhiên đi như vậy, ta không thể không ra mặt được!”

“Trời ơi tiểu thư, đừng nói là người đang tính sẽ tới Lâu phủ một chuyến đó!” Bách Hợp kinh ngạc há to miệng, dậm chân nói: “Bọn họ đang đứng bên ngoài để chờ bắt người, người mà ra đó thì có khác nào tự dâng mình lên cho bọn họ?! Với lại chuyện có Phục Linh làm chứng cũng không có tác dụng, bọn họ sẽ nói Phục Linh tỷ là người của tiểu thư, nên đương nhiên sẽ không bán đứng tiểu thư rồi, mà bọn họ cũng nói là bọn họ có nhân chứng và chứng cứ để buộc tội tiểu thư đấy!”

Lâm Tam Tư vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Rõ ràng đó là chuyện không thể, ở đâu ra người làm chứng và chứng cứ nữa chứ?!”

“Nô tỳ không biết, dù sao thì nô tỳ cũng không để cho người đi ra ngoài đâu.” Bách Hợp vẫn đứng chặn ở cửa, ánh mặt trời chiếu lên sườn mặt nàng, Lâm Tam Tư đứng nhìn, cảm thấy tiểu nha đầu này đã trưởng thành thật rồi, vóc dáng cũng sắp cao hơn cả nàng.

Hai người cứ nói qua nói lại mãi, Lâm Tam Tư vẫn còn chút lí trí nên cũng cảm thấy lời của Bách Hợp không phải là không có lý, nếu bị bọn họ tống vào đại lao rồi sử dụng cực hình để ép cung, thì lúc đó nàng khó tránh khỏi việc bị vu oan giá họa, e là đến cả Hoắc Dực cũng không có cách để cứu nàng ra được! Vẫn nên nhịn một chút thì hơn, chờ điều tra rõ ràng đã, lúc đó nàng đến dâng hương cho Lâu tiểu thư cũng không muộn.

Lâm Tam Tư ngồi xuống ghế, nhưng không ăn nổi cơm nữa, suy nghĩ một chút rồi nói: “Là ai muốn làm chứng để buộc tội ta vậy?”

“Là nha hoàn của Lâu tiểu thư, hôm qua nàng ta vẫn luôn ở bên cạnh Lâu tiểu thư.”

Lâm Tam Tư cũng có chút ấn tượng với nha hoàn của Lâu tiểu thư, nàng nghe Lâu tiểu thư gọi nàng ta là Bạch Liên, lúc ấy nàng đi song song với Lâu tiểu thư, Phục Linh và Bạch Liên đi đằng sau, Bạch Liên không hiểu sao lại đột nhiên té ngã, bị rách một chút da ở đùi, Lâm Tam Tư còn dùng khăn tay của mình để lau vết thương cho nàng ta.

“Nhưng nếu vậy thì tại sao bọn họ lại chỉ tin lời của Bạch Liên mà không chịu nghe Phục Linh? Nàng ta nói cái gì thì chính là cái đó sao? Ta còn cho rằng chính Bạch Liên mới là người hạ độc đấy!”

Bách Hợp cũng hưởng ứng: “Đúng vậy đúng vậy, chắc chắn là do nàng ta giở trò quỷ rồi lại cố ý vu oan hãm hại tiểu thư!”

Bách Hợp rót một chén trà xanh rồi đưa tới trước mặt Lâm Tam Tư: “Tiểu thư, người uống chút trà đi, suy nghĩ lại xem có điểm gì kì lạ không, lát nữa đợi thái tử về người có thể nói cho thái tử nghe, thái tử nhất định sẽ điều tra rõ ràng mọi chuyện.”

“Ừ, đúng là nên suy nghĩ lại cho kĩ xem sao.” Lâm Tam Tư nghĩ, nếu không phải nàng hạ độc thì nhất định là người khác hạ độc, mà người có khả năng gây ra chuyện này nhất chính là người đứng ra làm nhân chứng

kia, bởi vì nàng ta rõ ràng đang nói láo để vu oan nàng, mà người nói láo cũng có nghĩa là người biết rõ sự thật. Khả năng thứ hai là người hạ độc không phải nàng ta, nhưng nàng ta có quen biết với người hạ độc, trước khi mọi người chưa phát hiện chân tướng liền đổi trắng thay đen, cốt yếu nhằm kéo dài thời gian để người kia chạy trốn.

Nếu thật sự là Bạch Liên, thì tại sao nàng ta lại dám làm ra chuyện như vậy?

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Lâm Tam Tư yên lặng ngồi trong thư phòng, ánh mặt trời rọi qua cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu lên gương mặt nàng, dung nhan hiền dịu ngọt ngào ánh lên chút ánh sáng nhu hòa, khiến nàng trở nên quyến rũ động lòng người. Bách Hợp lo lắng nàng sẽ đi ra ngoài nên đã đóng cửa thư phòng lại, cách một cánh cửa, tiếng ồn ào bên ngoài cũng đã bớt đi rất nhiều.

Dù gì thì đây cũng là phủ thái tử, có lính gác đứng canh, những người kia bất kể có thân phận gì thì cũng không dám liều mạng xông vào bên trong, Lâm Tam Tư có thể tạm yên tâm về sự an toàn của mình và người trong phủ. Nàng ngồi tĩnh tâm, cẩn thận nhớ lại hết mọi chuyện đã xảy ra hôm qua.

Không biết đã suy nghĩ bao lâu, tiếng ồn ào bên ngoài bỗng nhiên không còn nữa, cả phủ thái tử chìm trong yên tĩnh, ngay cả Bách Hợp cũng cảm thấy kì lạ, vội nói: “Tiểu thư, để nô tỳ ra xem thế nào.” Nói xong liền đi ra cửa, sau đó lại không yên tâm nói với Lâm Tam Tư: “Tiểu thư, người tuyệt đối không được đi ra đó!”

Lâm Tam Tư mỉm cười, gật đầu tỏ ý mình sẽ không rời khỏi đây, lúc này Bách Hợp mới yên tâm chạy ra ngoài.

Bách Hợp động tác mau lẹ, bước chân khi chạy linh hoạt như một con thỏ nhỏ, qua mấy hành lang và hai khoảng sân là ra đến đại môn, những người đang đứng bên trong nàng biết, đó đều là người của phủ thái tử, mọi người đang đứng lấp kín như một bức tường, ngăn cản những người bên ngoài đang muốn xông vào.

Mà lúc này ở giữa hai nhóm người, có một bóng dáng cao lớn, tuấn dật phi phàm đang lẳng lẳng đứng đó, khí phách cao quý khác biệt khiến cho hẳn càng thêm nổi bật trong đám đông, giờ phút này hẳn chấp tay sau lưng, thân mặc trường sam màu xanh đen đứng trước cửa, đại môn sừng sững trắng lệt cũng không sánh bằng khí phách của hẳn lúc này.

Ánh mắt âm trầm uy nghiêm quét qua một lượt những người đứng bên ngoài cửa, đối diện với ánh mắt đó, người ta không khỏi run lên, chẳng hiểu tại sao lại rụt cổ lại, sự càn quấy ban nãy bỗng chốc biến thành kinh sợ.

Hoắc Dực nheo mắt, nói: “Nghe nói các người có việc tìm ta?” Lúc nói chuyện, ánh mắt của hẳn lại liếc qua một vòng, sau đó thờ ơ dừng lại ở Lâu Ân Bình.

Lâu Ân Bình có vóc người hơi mập, lúc này không khỏi run lên, nếu không có nô tài đứng bên cạnh đỡ thì chắc ông đã ngã xuống rồi. Ông cũng vì bi phần quá nên mới mất lí trí, không suy nghĩ chu toàn mà xông thẳng đến phủ thái tử đòi người. Theo lý thuyết thì ông là người của thái tử điện hạ, trước khi muốn đến phủ thái tử thì phải xin chỉ thị của Hoắc Dực, nhưng ông không có, không phải là ông không biết, mà là ông cố ý làm như vậy.

Sau khi biết Hoắc Dực đã vào cung, ông liền điều người đi tới phủ thái tử, muốn nhân cơ hội bắt giữ Lâm lương để. Chuyện thái tử điện hạ sủng ái Lâm lương để thì cả thế nhân này đều biết, ông nếu không tranh thủ đi bắt người thì e là sau sẽ rất khó khăn, đó có thể coi là chuyện mà ông không thể hy vọng. Lâm lương để có liên quan tới cái chết của nữ nhi ông, nếu không điều tra được chuyện này thì ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Chẳng qua là ông không ngờ người của phủ thái tử cũng che chở Lâm lương để như vậy, đã đứng đây một lúc lâu rồi mà ông còn chưa bước nổi một chân vào phủ thái tử.

“Hồi điện hạ.” Lâu Ân Bình ổn định cảm xúc, hết sức kìm nén nỗi bi thương vì mất đi nữ nhi, chậm rãi mà kiên định nói: “Vi thần không phải đến để tìm điện hạ, vi thần tới tìm Lâm lương đế.” Lâu Ân Bình tuy đã cố gắng khống chế tâm trạng, nhưng giọng nói vẫn hơi run.

“Vậy sao?”

Ánh mắt của Hoắc Dực giống như mũi đao, vừa nhọn vừa sắc, dáng vẻ như có phần hứng thú nhìn Lâu Ân Bình, nhưng Lâu Ân Bình chỉ cảm thấy như có một mũi đao nhọn đâm vào người ông vậy, khiến ông không dám nhìn thẳng.

“Lâu thượng thư muốn tìm lương đế của ta làm gì?”

Trên đường về, Hoắc Dực đã biết được chuyện xảy ra, nhưng hắn vẫn cố tình hỏi Lâu Ân Bình, đủ thấy là hắn đang tức giận cỡ nào.

Lâu Ân Bình sao có thể không biết? Chẳng qua chuyện đã đến nước này, ông đành phải bất chấp thôi.

“Điện hạ, vi thần có nguyên nhân nên mới phải làm vậy, tuy có phần mạo phạm, nhưng kính xin điện hạ lượng thứ cho!” Lâu Ân Bình cũng không vòng vèo mà nói ngắn gọn luôn: “Tiểu nữ của vi thần hôm qua đột nhiên trúng độc qua đời, trước đó tiểu nữ có gặp gỡ Lâm lương đế, mà chính nha hoàn thiếp thân của tiểu nữ tên Bạch Liên đã tận mắt nhìn thấy Lâm lương đế bỏ thứ gì đó vào trong nước uống của tiểu nữ, cho nên vi thần xin được mời Lâm lương đế đi theo vi thần trở về một chuyến.”

Hoắc Dực nhíu mày, ung dung nói: “Chuyện hợp tình hợp lý, ta có thể hiểu, có điều sao Lâu thượng thư muốn đưa người đi mà lại không nói trước cho ta một tiếng vậy?”

Lâu Ân Bình lập tức kinh sợ, ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, chỉ thấy ánh mắt u tối và nụ cười lãnh khốc của hắn, đôi môi mỏng cất giấu sự lạnh lẽo tột

cùng.

“Vi thần...”

Lâu Ân Bình đang muốn đáp lời thì Hoắc Dực đã cắt ngang lời ông: “Cách làm của Lâu thượng thư thật khiến cho ta hoài nghi.”

Lâu Ân Bình vì e ngại thân phận của Hoắc Dực cũng như sự trung thành của ông với hãn, liền nói: “Vi thần không có toan tính gì cả, chỉ muốn điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết của nữ nhi.”

Hoắc Dực lạnh lùng cười, dáng vẻ hờ hững, đôi mắt toát ra sự lạnh lẽo khiến người ta không dám đến gần, nói: “Lâu thượng thư, người cho rằng ta không biết quý phủ của người có những thứ gì sao? Nếu là người không chịu được đau đớn, chẳng phải sẽ rất khó đứng dậy rồi thoát ra ư?”

Lâu Ân Bình đỏ mặt: “Vi thần xin lấy cái đầu của mình ra để bảo đảm với điện hạ, rằng khi đưa Lâm lương về, vi thần tuyệt đối sẽ không dùng hình để tra tấn. Nhưng nếu chuyện này được điều tra rõ ràng, Lâm lương để chính là kẻ hạ độc, thì xin điện hạ cho vi thần được đối xử bình đẳng.”

Hoắc Dực nhìn Lâu Ân Bình, dáng vẻ đáng sợ bao phủ toàn bộ lên phủ thái tử. Hãn khẽ mở miệng, ngữ điệu lạnh như băng nói: “Nói như vậy, nghĩa là Lâu thượng thư kiên quyết muốn bắt người đi ngay tại phủ của ta sao?”

“Vi thần nếu muốn điều tra về cái chết của nữ nhi, thì nhất định phải đưa Lâm lương về đi.”

Hoắc Dực hỏi ngược lại: “Nếu như ta không đồng ý?”

Lâu Ân Bình chấp tay lại, vung vạt áo lên, từ từ cúi đầu xuống, nói: “Mong điện hạ suy xét.”

Một câu này của Lâu Ân Bình, người nào nghe thì chỉ cảm thấy như ông đang khuyên nhủ, nhưng Hoắc Dực thì lại nghe ra một ý khác. Tầm mắt hẩn thờ ơ nhìn Lâu Ân Bình, ông ta là một quân cờ mà hẩn đặt trong triều đình, vì để cho quân cờ này tránh thoát được cái nhìn của mọi người, hẩn đã phải hao tổn rất nhiều nhân lực, vật lực và tài lực, mục đích là để vào thời khắc quan trọng có thể nhận được sự trợ giúp của ông ta. Nếu vì chuyện này mà mất đi Lâu Ân Bình, thì cũng coi như những tâm sức mà hẩn đã giao ra hoàn toàn là uổng phí.

Lâu Ân Bình chính là lợi dụng điểm này để bắt hẩn phải đưa ra lựa chọn.

Đáng tiếc là, Lâu Ân Bình đã theo hẩn lâu như vậy, mà vẫn chưa hiểu gì về hẩn cả.

“Không có sự cho phép của ta, không ai được đưa nữ nhân của ta đi.” Hoắc Dực mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng liếc qua một lượt, ngữ điệu kiên định khiến cho mọi người chần động, “Các người không được phép, cả Lâu thượng thư người cũng không được.”

Thái độ của Hoắc Dực rõ ràng tỏ ý không thương lượng, Lâu Ân Bình cũng biết là mình đã tính sai, ông có thể nhìn ra sự tức giận và thái độ thay đổi của Hoắc Dực đối với ông, nếu còn tiếp tục tranh chấp như vậy thì cả hai bên đều không có lợi, suy đi tính lại, ông quyết định lấy lui làm tiến, nếu hôm nay không vào được phủ thái tử thì ông sẽ đổi cách khác, bất luận thế nào thì ông cũng phải điều tra cho rõ chuyện này.

Nghĩ tới đây, Lâu Ân Bình liền chấp tay lại, cung kính nói: “Vậy vi thần xin lỗi đã quấy rầy, vi thần xin phép cáo lui.”

Hoắc Dực nổi danh lãnh khốc, những nha môn thị vệ vừa thấy Hoắc Dực trở về phủ thì cũng sợ đến mức suýt tiêu ra quần rồi, thấy thái độ của Lâu Ân Bình thì bọn họ càng không dám lên tiếng, đang cúi đầu muốn rời đi thì lại nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Hoắc Dực truyền tới.

“Chuyện hôm nay, ta tạm thời bỏ qua cho các người, nếu còn xảy ra lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không nương tay.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Dưới sự áp bách uy nghiêm cường thế của Hoắc Dực, đám đông trước phủ thái tử đã dần dần tản đi, trước cửa khôi phục lại sự yên tĩnh như thường ngày. Hoắc Dực quay bước đi vào bên trong, thu lại sự tàn khốc không ai bì nổi trong ánh mắt, sự lạnh lẽo bao quanh cơ thể cũng giảm đi rất nhiều.

“Lương để đâu?” Hoắc Dực dẫn đầu bước đi, vừa đi vừa cởi áo khoác ra, Phục Linh và Lý tẩu đi đằng sau thấy vậy liền vội vàng đi tới nhận lấy áo.

Phục Linh thấy chuyện đã được khống chế, liền bảo Bách Hợp đi vào báo tin, đoán chừng lúc này tiểu thư cũng biết là thái tử điện hạ đã trở lại rồi.

“Hồi thái tử điện hạ, tiểu thư hiện đang ở trong thư phòng.”

Hoắc Dực lập tức chuyển hướng đi về phía thư phòng, nói: “Hôm nay các người đã có công bảo vệ chủ nhân, đi báo với tất cả mọi người trong phủ đến khố phòng lĩnh thưởng.”

Phục Linh và Lý tẩu nghe vậy liền nhìn nhau cười, các nàng chỉ tận trung với chủ tử của mình mà thôi, chứ cũng không muốn nhận thưởng gì cả, nhưng thái tử đã lên tiếng nói tất cả hạ nhân trong phủ đều được lĩnh thưởng, các nàng cũng cảm thấy rất vui.

“Đa tạ thái tử điện hạ, nô tỳ sẽ đi báo cho bọn họ.”

Hoắc Dực chấp tay sau lưng, mắt thấy mình đã cách thư phòng ngày một gần, bước chân cũng dài hơn một chút. “Đi đi, lĩnh thưởng xong thì quay

lại đây, vào bếp chuẩn bị cho ta chút canh an thần cho Tam Tư uống.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Bên trong thư phòng, Lâm Tam Tư đang ngồi nghe Bách Hợp thuật lại một cách rất sinh động những việc vừa xảy ra, nghe Bách Hợp nói là điện hạ đã về, tâm trạng vốn thấp thỏm lo âu của nàng thoáng chốc đã bình tĩnh trở lại.

“Tiểu thư, thái tử điện hạ đúng là không có gì mà không làm được cả, tiểu thư không được tận mắt nhìn thấy nên không biết đâu, những người đó vừa trông thấy thái tử điện hạ thôi là đã bị dọa mất hồn rồi, chẳng ai dám nói một câu nào nữa, cuối cùng tất cả phải tui nghỉ ra về.”

Lâm Tam Tư nở nụ cười âm áp, chăm chú nghe Bách Hợp kể, sau đó đứng dậy, dáng vẻ tinh nghịch cười nói: “Các em lo lắng cho ta nên không cho ta ra khỏi phòng, bây giờ điện hạ về rồi, ta có thể ra ngoài được chưa?”

“Hiện giờ không còn nguy hiểm nữa, tiểu thư tất nhiên có thể ra ngoài.” Bách Hợp gật mạnh đầu, đột nhiên híp mắt cười nói: “Nhưng nếu điện hạ mà biết tiểu thư ở trong này thì nhất định sẽ đến đây đó.”

Bách Hợp vừa dứt lời thì Hoắc Dực đã đứng ở cửa thư phòng, dọa cho Bách Hợp sợ hết hồn, nàng luôn hầu hạ Lâm Tam Tư, mỗi ngày đều gặp thái tử điện hạ, nhưng dù có quen đến mấy thì nàng cũng vẫn sợ! Khom người hành lễ, nói: “Thái tử điện hạ.”

Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư, ánh mắt thâm trầm quan sát nàng, thấy nàng không bị thương chỗ nào thì mới yên lòng, phất tay nói với Bách Hợp: “Lui xuống đi.”

Bách Hợp nhanh như chớp đi ra khỏi phòng, giúp hai người đóng cửa lại, sau đó vội chạy đi đến chỗ Phục Linh và các nha hoàn.

Hoắc Dực chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Tam Tư, thân thể cao lớn chặn lại tầm mắt nàng, thấy nàng đang ngẩng đầu nhìn mình nở nụ cười, ánh mắt trong veo không ẩn giấu chút phiền muộn, càng không vì chuyện vừa xảy ra làm hồng tâm trạng, đôi môi đỏ hồng khẽ nhếch lên, gương mặt mịn màng như có thể bấm ra nước, khiến cho Hoắc Dực không kìm được mà muốn đưa tay lên vuốt ve.

Thầm thở dài trong lòng, Hoắc Dực xoa nhẹ mặt Lâm Tam Tư, cuối cùng dờ xuống ôm lấy hông nàng, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng, môi lưỡi dây dưa, tiếng thở của cả hai dần trở nên đứt quãng. Hắn phải nói với nàng như thế nào bây giờ đây, phụ hoàng đã hạ chỉ, mười ngày sau phải đưa thiên kim tiểu thư của Bùi thừa tướng vào phủ rồi.

Lâm Tam Tư được Hoắc Dực ôm trong ngực, hưởng thụ đôi môi ấm áp của hắn đang dính chặt lấy môi nàng, lúc hôn có lúc thì rất nhẹ nhàng, lúc lại gấp gáp, phát hiện này khiến cho nàng cảm thấy khó hiểu, liền lén mở mắt ra nhìn, thấy lông mi của Hoắc Dực rất dài, mi tâm cau lại, đôi mắt nhắm nghiền, khiến người ta không thể nhìn ra được cảm xúc của hắn lúc này.

Lâm Tam Tư đang hồ nghi nhìn Hoắc Dực, đột nhiên lại thấy bên hông hơi nhột, đang muốn đưa tay ra sờ thì bên tai lại truyền đến tiếng của Hoắc Dực: “Tập trung nào.”

Lâm Tam Tư khẽ sửng sốt, cười nói: “Điện hạ nhắm mắt mà vẫn nhìn thấy sao?”

Hoắc Dực hí mắt, dở khóc dở cười nói: “Hôn nàng mà chẳng thấy nàng nhúc nhích gì cả, thế mà ta còn không phát hiện ra sao?”

Lâm Tam Tư ngượng ngùng đáp: “Lần sau ta nhất định sẽ chú ý.”

Hoắc Dực “hả” một cái rồi nói: “Lần sau ư?”

Lâm Tam Tư vội vàng xoa tay: “Không không không, ta nói sai rồi, không phải lần sau mà là ngay bây giờ.”

Lâm Tam Tư ở bên Hoắc Dực đã lâu nên năng lực hành động cũng trở nên mạnh mẽ hơn, vừa dứt lời thì hai cánh tay đã ôm lấy cổ Hoắc Dực, dựa cả người mình vào hắn, cơ thể duyên dáng mềm mại dán sát vào, hương vị ngọt ngào của nàng tỏa ra khiến cho Hoắc Dực hít chặt mắt hơn, âm thầm tìm chế phản ứng sinh lý của mình.

Lâm Tam Tư kiễng chân lên hôn hắn, đôi môi đỏ búng ướt át mới bị hắn hôn dường như tỏa ra mê lực, Hoắc Dực rất hài lòng với sự bạo dạn chủ động của nàng, lập tức cuồng nhiệt đáp lại, tiện tay kéo cái ghế tới gần rồi ngồi xuống, sau đó đặt Lâm Tam Tư ngồi trên đùi mình, thoải mái tận hưởng thời gian triền miên thân mật của hai người.

Một lúc lâu sau, Hoắc Dực mới chậm rãi buông nàng ra, nhìn dáng vẻ yên lặng cúi thấp đầu của nàng, thân thể mảnh mai dựa vào ngực hắn, không tự chủ được mà ôm chặt nàng hơn, ngửi mùi hương thơm nhẹ của nàng, chậm rãi nói: “Ta xin lỗi vì đã để nàng phải sợ hãi.”

Lâm Tam Tư dựa vào lòng Hoắc Dực, lắng tai nghe nhịp tim của hắn, khoe môi nhếch lên cười. Nghe Hoắc Dực nói vậy, nàng bỗng nhiên cảm thấy hình như mình đang sống quá vô tư rồi.

“Ta không sợ mà, ta chỉ ở yên trong này thôi chứ không đi ra ngoài, nên cũng không biết bên ngoài như thế nào.”

Hoắc Dực nghe nàng thoải mái đáp lại như vậy, liền hỏi: “Vậy sao? Còn ta thì rất sợ hãi đấy.”

Lâm Tam Tư nhướn mày nói: “Tại sao?”

“Ta nghe tin có một đám người đứng bên ngoài muốn bắt nàng đi, quá thật cảm thấy rất sợ.” Hoắc Dực không biết nghĩ tới chuyện gì mà đột nhiên

cười khở nói: “Đây là lần đầu tiên ta có cảm giác như vậy.”

Lâm Tam Tư trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào và ấm áp, dịu dàng nói: “Điện hạ, chẳng phải bây giờ ta đã không có chuyện gì rồi sao? Người của điện hạ làm việc cũng rất tận tâm, chàng đừng lo lắng.”

Hoắc Dực nghe xong liền kiên định nhìn nàng, chân thành nói: “Là sơ suất của ta, ta cam đoan với nàng, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

Lâm Tam Tư mím môi, gật đầu nói: “Ừm, ta tin chàng.”

Lâm Tam Tư lúc này mới nhớ đến chuyện mà nàng muốn hỏi Hoắc Dực: “Điện hạ, chàng có tin chuyện Lô tiểu thư qua đời không có liên quan gì đến ta không? Theo như lời Lô đại nhân nói thì ta chính là người cuối cùng gặp nàng ấy đấy.”

Hoắc Dực nhướn mày, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên mặt nàng, đáp: “Ta tin nàng, cả cuộc đời này đều tin nàng.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Đêm khuya, trong phủ thái tử vô cùng yên ắng, Lâm Tam Tư đã ngủ say, chắc do hôm qua ở trong thư phòng hơi lạnh nên trước khi ngủ nàng có ho mấy cái, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cười nói muốn được đích thân lên núi hái quả tỳ bà(1) mang về ăn, vì quả đó trị ho rất tốt.

(1) Quả tỳ bà: Có nguồn gốc từ vùng Đông Nam Trung Quốc, quả có hình giống đàn tỳ bà. Ngoài ra, quả còn có nhiều tên gọi khác như nhót Nhật, nhót tây, lô quất...Quả tỳ bà khi còn xanh rất chua, nhưng khi chín thì có vị ngọt xen lẫn chua và thơm, ăn rất mát.Quả thường được ăn vào mùa lạnh bởi loại quả này có công hiệu phòng và trị ho, cảm cúm, hen suyễn rất tốt.

Hoắc Dực cúi xuống hôn lên thái dương nàng, giúp nàng đắp lại chăn rồi mới tới thư phòng, Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng đã đợi ở đó khá lâu rồi, giờ đang đứng yên như hai cái cọc gỗ vậy.

“Hai người hãy điều tra về chuyện của Lâu tiểu thư đi.”

Hoắc Dực phân phó, lúc nói hăn khẽ giơ ống tay áo lên, lập tức một mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra.Tổng Cảnh Ngưỡng mũi tốt mà mắt cũng tốt, nhận ra ngay mùi hương đó phát ra từ cái túi thơm giấu trong tay áo của thái tử.

Trước đây không phải điện hạ rất ghét kiểu mùi hương thơm ngát thanh nhã này sao? Sao bây giờ còn mang theo túi thơm bên người như vậy?

Tổng Cảnh Ngưỡng nghĩ xong, không khỏi quay sang nhìn Hà Tất Kỳ đứng bên cạnh, thấy gương mặt chữ điền của hăn cũng đang rất kinh ngạc

giống mình thì càng thấy khó hiểu hơn, xem ra trí nhớ của hắn không hề sai, vậy điện hạ làm sao thế nhỉ?

Hà Tất Kỳ không tò mò nhiều như Tổng Cảnh Ngưỡng, sự nghi ngờ chỉ thoáng qua rồi thôi, cái mà hắn lo lắng là chuyện chính sự, nghĩ một chút rồi nói: “Hôm nay thuộc hạ cũng nghe được chuyện gì đã xảy ra, có điều Lâu thượng thư làm to chuyện như vậy, thuộc hạ lo lắng ông ta đã tính toán đến việc lựa chọn một vị kim chủ khác.”

Hoắc Dực lạnh lùng cười, ánh mắt sắc bén không ai bì nổi: “Cho dù có là người của ta thì vẫn có quyền được lựa chọn, có thể đổi chủ, nhưng không được phép đụng đến người của ta! Nếu ông ta đã lấy thân phận bí mật của mình để uy hiếp ta, vậy thì đừng trách ta vô tình.”

Hà Tất Kỳ suy đoán ý tứ trong lời nói của Hoắc Dực: “Ý của điện hạ là...”

“Hai người hãy đi điều tra về nguyên nhân cái chết của Lâu tiểu thư.” Hơi thở nguy hiểm trong ánh mắt hắn ngày một tăng lên: “Trong thời gian này, bất luận Lâu Ân Bình có muốn làm gì thì cứ để ông ta làm, chỉ duy nhất việc gây bất lợi cho Lâm lương để thì không được, nếu phát hiện ra ông ta làm chuyện đó, không cần có lệnh của ta, các người cứ tùy thời mà lấy mạng ông ta.”

Hà Tất Kỳ chấp tay nói: “Thuộc hạ đã rõ.”

Tổng Cảnh Ngưỡng lúc này mới lên tiếng: “Điện hạ, Lâm lương để là người cuối cùng gặp Lâu tiểu thư sao?” Lúc nghe tin Lâu tiểu thư trúng độc chết, hắn thật sự sợ hết hồn, rõ ràng hôm qua mới được nhìn thấy mỹ nữ, sao đột nhiên người đã không còn? Lại liên quan đến cả Lâm lương để nữa?”

Hoắc Dực nghe xong, ánh mắt liền tối sầm, chậm rãi quay sang nhìn Tổng Cảnh Ngưỡng, khiến cho hắn sợ đến mức nhũn cả chân, hận không

thể căn lưỡi tự tử luôn tại đây.

Dưới thời khắc mấu chốt, may là còn có Hà Tất Kỳ giải vây, hần nói: “Những việc Lâm lương để đã làm bọn thuộc hạ đều biết, tất cả đều giống điện hạ, tin tưởng chuyện này không có liên quan gì đến Lâm lương để, thuộc hạ nhất định sẽ dốc lòng điều tra cho rõ chuyện này, trả lại sự trong sạch cho Lâm lương để.”

“Ừm.” Hoắc Dực gật đầu, gương mặt lạnh lùng do ánh nến mà lúc sáng lúc tối, khiến người ta không thể nhìn rõ. “Mấy ngày tới hãy tăng thêm người canh giữ xung quanh phủ, gặp kẻ nào khả nghi thì phải bắt giữ ngay.”

Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng Tổng Cảnh Ngưỡng nói: “Điện hạ yên tâm, chuyện này thuộc hạ đã phân phó rồi, tuyệt đối sẽ không để một cái lá cây nào lọt được vào trong phủ thái tử.”

Đúng là thái tử khi quan tâm quá có lúc sẽ không giữ được bình tĩnh, phủ thái tử xung quanh nhìn thì có vẻ chỉ là một khu phố bình thường, nhưng thực tế là đã được bố trí rất nhiều lực lượng hùng mạnh để bảo vệ cho sự an toàn của người trong phủ. Bây giờ chưa nói đến việc Lâm lương để không thể bước vào phủ thái tử, mà kể cả ông ta có vào được thì cũng không có bản lĩnh bắt Lâm lương để đi, nếu ông ta có thể hành động đơn giản như vậy thì những binh sĩ đứng bên ngoài phủ có khác nào bù nhìn?

Thật ra không phải là Hoắc Dực quan tâm quá nên mất bình tĩnh, vì điều hần sợ không phải là người ngoài muốn đột nhập, mà hần sợ rằng chính bản thân Tam Tư muốn rời khỏi phủ thái tử.

Phụ hoàng đã ban thánh chỉ tứ hôn, cho dù hần có là đương kim thái tử thì cũng không thể làm trái lời hoàng thượng. Đối với hần mà nói thì chuyện để Bùi tiểu thư làm thiếp không phải là chuyện gì khó, hần không thích Bùi thị, bọn họ có thể buộc hần nạp nàng ta làm thiếp, nhưng không thể buộc

hắn phải yêu nàng ta, nên chuyện đưa nàng ta vào phủ hắn chẳng quan tâm, cứ mặc kệ nàng ta là xong! Nhưng Tam Tư liệu sẽ nghĩ thế nào đây, hắn sợ không biết phải nói với nàng như thế nào, tâm ý của hắn liệu nàng có thấu hiểu hay không?

Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng nhận ra sự khác thường của điện hạ, không khỏi nói: “Điện hạ, trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hoắc Dực xua tay, nói: “Mùa này quả tỳ bà trên Nam Cống Sơn đã chín, các người đi chuẩn bị một chút, ta muốn đưa Tam Tư và Hi Nhi đi Nam Cống Sơn hái quả tỳ bà.”

Không phải chứ? Tống Cảnh Ngưỡng khó xử nói: “Nam Cống Sơn là địa bàn của hoàng thúc Đoàn vương của điện hạ, lão vương gia tính tình nóng nảy không dễ chọc, chưa nghe người ta giải thích đã mở miệng quát. Năm ngoái Nam Dương công chúa lên hái tỳ bà, không biết làm gì mà khiến cho lão vương gia mất hứng, cuối cùng khóc lóc trở về.”

Hà Tất Kỳ đứng bên cạnh gật đầu, hắn tuy là người lạnh lùng, nhưng nghe thấy hai chữ Đoàn vương thôi thì cũng phải kiêng nể, nói: “Điện hạ, thuộc hạ nghe nói bây giờ phong cảnh trên Lệ Sơn rất đẹp, điện hạ đi đến đó thì tốt hơn.”

Hoắc Dực sao mà không biết tính tình của hoàng thúc Đoàn vương chứ? Nhưng hắn không sợ Đoàn vương, năm mười mấy tuổi, hắn còn từng cãi nhau một trận với Đoàn vương, sau này khi trưởng thành, hắn lại có phần kính trọng ông, nhưng cũng không muốn gần gũi thân cận, không phải hắn sợ, mà là hắn không muốn lãng phí thời gian.

Biết làm thế nào được? Tam Tư muốn đi hái tỳ bà mà, trong đầu hắn lại nhớ đến dáng vẻ của nàng khi cười kể với hắn là hồi bé nàng rất thích leo cây hái tỳ bà, khiến hắn không kìm được mà nở nụ cười. Cho dù hoàng thúc

của hắn có là ác ma, thì hắn cũng muốn đi một chuyến tới Nam Cống Sơn, cùng Tam Tư của hắn đi hái tỳ bà.

Tống Cảnh Ngưỡng kinh ngạc há to miệng, vừa rồi rõ ràng điện hạ còn đang u sầu mà, sao bây giờ lại tự nhiên cười vậy? Còn cười đến mất hồn như thế?

Xét thấy Hà Tất Kỳ là người luôn luôn lạnh lùng kiêu lờ, nên việc thuyết phục Đoàn vương tất nhiên phải đặt trên người Tống Cảnh Ngưỡng, đối với chuyện này, Tống Cảnh Ngưỡng thật khổ không thể tả, nhưng không còn cách nào khác.

Cũng may Tống Cảnh Ngưỡng đầu óc linh hoạt, hắn biết Đoàn vương nổi danh háo sắc, nên liền mời Đoàn vương đến dự tiệc rượu, còn mời đến cả nữ nhân khiêu vũ nổi danh nhất kinh thành đến, trùng hợp lại là Đan cô nương mà Đoàn vương khao khát thèm muốn đã lâu. Đoàn vương sau khi biết tin là Phượng Đan cô nương cũng sẽ biểu diễn ở tiệc rượu, liền hồ hởi nhận lời ngay.

***

Sáng sớm, bên ngoài chim hót líu lo, Lâm Tam Tư đang ngủ thì trở mình, cánh tay vô thức giơ lên đập thật mạnh vào vai Hoắc Dực, khiến nàng giật mình tỉnh lại luôn, mở mắt ra thì thấy Hoắc Dực đang lấy tay chống đầu nằm nghiêng trên giường.

“Xin lỗi điện hạ.” Lâm Tam Tư cuống quýt ngồi dậy, xoa bóp bả vai Hoắc Dực: “Có đau không?”

Hoắc Dực cầm tay Lâm Tam Tư rồi đưa lên môi hôn, có chút trêu chọc nói: “Nàng đánh ta đấy à? Ta lại đang nghĩ là nàng vuốt ve ta đấy.”

Lâm Tam Tư giận dỗi lườm hắn một cái, cố ý xoay người đi chỗ khác, nói: “Người ta thì thật lòng lo lắng cho điện hạ, còn chàng thì lại mang ta ra

giều cột.”

Hoắc Dực nhích lại gần, từ phía sau ôm lấy cơ thể mềm mại thơm ngát của nàng, nhẹ nhàng kéo lại: “Ta rất thích dáng vẻ của nàng lúc này.”

Hơi thở thơm mát của Hoắc Dực bay tới, giống như một viên định tâm hoàn, khiến lòng Lâm Tam Tư bình tĩnh lại, nàng quay đầu hỏi: “Dáng vẻ gì?”

Hoắc Dực nhìn nụ cười của Lâm Tam Tư, mắt khẽ nhíu lại, không đợi nàng phản ứng liền cúi xuống trao cho nàng một nụ hôn buổi sáng, sau khi thưởng thức đủ hương vị ngọt ngào trên môi nàng, hãnh mới hài lòng đáp: “Dáng vẻ khi làm nũng.”

Lâm Tam Tư cắn môi nói: “Điện hạ càng ngày càng biết đánh lén.”

Hoắc Dực xuống giường, bóng lưng to lớn khiến Lâm Tam Tư nhìn không dời mắt. Hãnh vừa mặc quần áo vừa đi trở lại giường, nói: “Được rồi, lần sau ta sẽ quang minh chính đại mà làm.” Dứt lời liền áp đảo Lâm Tam Tư dưới thân mình, không cho nàng cự tuyệt, nhẹ nhàng chậm chạp pha chút bá đạo mà hôn nàng.

Lâm Tam Tư: Ờ kìa...

Sau khi dùng xong bữa sáng, Lâm Tam Tư mới biết là hôm nay sẽ được đến Nam Cống Sơn hái quả tỳ bà, nói thật là nàng rất muốn đi, nhưng mà Hi Nhi còn nhỏ quá, nàng lo lắng đường xá xa xôi sẽ khiến Hi Nhi không thể thích ứng.

Hoắc Dực nghe vậy thì thân nhiên nói: “Con trai của ta, dù còn nhỏ thì cũng phải biết chịu đựng gian khổ.”

Lâm Tam Tư: “Vậy...Được rồi.”

Bởi vì chỉ sáng đi tối về, nên Lâm Tam Tư chỉ chuẩn bị mấy thứ đơn giản để mang đi, cầm theo những đồ Hi Nhi cần dùng đến, mặc quần áo nhẹ nhàng rồi lên đường. Quãng đường tuy hơi xa, nhưng xe ngựa của hoàng thái tử rộng rãi và thoải mái hơn xe ngựa bình thường rất nhiều, nên dù là lần đầu tiên ngồi xe ngựa thì Hi Nhi cũng không cảm thấy khó chịu, cứ cười khanh khách không ngừng suốt cả đường đi.

Lâm Tam Tư ngồi bế Hi Nhi lâu nên tay tê rần, lúc xuống ngựa Phục Linh liền giúp nàng bế Hi Nhi. Hoắc Dực đứng một bên dùng ánh mắt khen ngợi nhìn Phục Linh, sau đó thoải mái đỡ Lâm Tam Tư bước lên thêm đá ở Nam Cống Sơn. Hoàng thúc Đoàn vương đã bị Tổng Cảnh Ngưỡng mời đến kinh thành gặp mỹ nhân rồi, nên hẳn không cần lo lắng sẽ có người cứ cắn nhả âm ỉ bên tai nữa.

Lâm Tam Tư một lòng chỉ nhớ đến nhi tử, người tuy được Hoắc Dực ôm eo đi về phía trước, nhưng thỉnh thoảng nàng lại quay đầu nhìn Hi Nhi, xem con ngủ hay thức, có đói bụng không, có khóc quấy không. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Hi Nhi được ra ngoài, nên tâm tư của nàng phần lớn đều đặt trên người Hi Nhi, căn bản không rảnh để thưởng thức cảnh sắc trên núi, điều này khiến cho Hoắc Dực rất đố kỵ nhưng cũng không có cách nào.

Lúc Lâm Tam Tư lại một lần nữa quay lại nhìn Hi Nhi, Hoắc Dực liền nói: “Tam Tư, ta nhức đầu quá.”

Lúc nói, lông mày hẳn khẽ chau lại.

Lâm Tam Tư nghe thế thì giật mình quay đầu về, vẻ mặt lo lắng đưa tay sờ trán Hoắc Dực: “Sao vậy? Đang yên đang lành sao tự nhiên lại nhức đầu? Điện hạ có mệt không? Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Hoắc Dực lắc đầu: “Ta không mệt, chỉ hơi nhức đầu thôi.”

Lâm Tam Tư lại quan tâm nói: “Vậy điện hạ ngồi xuống đi, ta giúp chàng xoa bóp.”

“Được.” Hoắc Dực gật đầu nói, “Tam Tư, nàng ở đây với ta, thêm hai người hầu hạ nữa là đủ rồi, những người còn lại bảo họ vào phủ trước đi.”

Lâm Tam Tư cũng không suy nghĩ nhiều, nói: “Vâng.” Dứt lời liền bảo Phục Linh ôm Hi Nhi đi trước, sai người trải chỗ ngồi trong một cái đình gần đó rồi đỡ Hoắc Dực đi vào trong đình nghỉ ngơi.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Nam Cống Sơn vốn là vùng đất có phong cảnh đẹp bậc nhất của Nam Dạ quốc, nơi đây có rất nhiều người đến du ngoạn, nhất là vào đầu mùa hè thì gần như chật kín người, chỉ có điều sau này Nam Cống Sơn trên danh nghĩa lại thuộc địa phận của Đoàn vương, nên số người đến đây thăm quan ngày một ít, lâu dần lại khiến cho nơi đây hình thành nên một khung cảnh mộc mạc như thể chưa từng có dấu chân người, đẹp không sao tả xiết.

Lâm Tam Tư ôm lấy cánh tay phải của Hoắc Dực đi vào trong đình, diện tích của cái đình này không lớn, nhưng đồ đạc thì rất đầy đủ, có thể là vì Đoàn vương thường xuyên nghỉ lại đây nên hạ nhân đã cố ý chuẩn bị sẵn.

Hai người ngồi xuống ghế đã được trải đệm, Hoắc Dực phất tay bảo hai người hầu lui xuống, bọn họ liền lập tức ra bên ngoài, nhưng vẫn đứng ở một góc khuất để vừa có thể bảo vệ chủ tử, vừa có thể có mặt bất cứ lúc nào chủ tử muốn sai bảo.

Lâm Tam Tư thấy trên bàn có bày dụng cụ pha trà, bên cạnh lại có một lọ cống cúc(1) Cẩm Giang, cống cúc của Cẩm Giang là loại tốt nhất, nhưng sản lượng lại khan hiếm, trong hoàng cung mỗi năm cũng chỉ được tiến cống hai lần.

(1) Cống cúc, tên đầy đủ là Hoàng Sơn cống cúc (黄山贡菊, tạm dịch là “cúc từ Hoàng Sơn”). Cúc trồng ở Hoàng Sơn được từ điển y dược Trung Quốc xem là loại cây quý của dân tộc.

Lâm Tam Tư đoán Hoắc Dực chắc là cũng khát, liền tự tay pha một ấm trà hoa cúc, tay đặt trên ấm đang chuẩn bị rót thì đột nhiên nghĩ tới chuyện

gì đó, ánh mắt liền có phần do dự, còn chưa kịp gọi thị vệ thì Hoắc Dực đã thản nhiên nói: “Yên tâm, không có độc đâu.”

“Hả?” Lâm Tam Tư để ấm xuống, xoay người nhìn Hoắc Dực, ngạc nhiên hỏi: “Sao điện hạ biết là không độc?”

Hoắc Dực mím môi cười, vòng tay kéo Lâm Tam Tư vào lòng, giọng nói tràn ngập sự yêu chiều: “Nàng đó, sao lại ngây thơ như vậy, ta nói gì là nàng tin ngay được.”

Lâm Tam Tư bĩu môi cau mày, đôi mắt to tròn vẫn còn hơi nghi ngờ, gương mặt xinh đẹp tràn ngập hơi thở thiếu nữ, tóc búi cao, váy dài chấm đất, vẻ đẹp tuyệt trần khiến người ta vừa nhìn đã mê.

Hoắc Dực nói xong, nhin không được cúi xuống hôn nhẹ lên trán Lâm Tam Tư: “Nàng thật sự cho rằng Đoàn vương là người như vậy sao? Hôm nay chúng ta tới đây, ngồi xe ngựa nào, đi bao lâu đến, đi đường nào Vương thúc đều biết hết, cho nên những thứ này tất nhiên cũng là do Vương thúc chuẩn bị để chào đón chúng ta, sẽ không có độc.”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì quay đầu nhìn xung quanh, lại càng khó hiểu hơn: “Lời của điện hạ có ý gì? Sáng sớm lúc ra cửa, rõ ràng điện hạ đã nói là Đoàn vương đã nhận lời đi dự yến tiệc với Tổng thị vệ rồi mà, chuyện này cũng là do chàng phân phó Tổng thị vệ đi làm đó nha.”

Con người thường hay bị ảnh hưởng bởi những lời đồn đại của thế nhân, cho dù Lâm Tam Tư chưa từng tiếp xúc với Đoàn vương, nhưng danh tiếng của ông thì nàng đã nghe nói rồi, bởi vậy nàng luôn cho rằng tính cách của Đoàn vương rất nóng nảy, tốt nhất không nên giao thiệp với ông.

Hoắc Dực nhẹ nhàng vuốt chóp mũi nàng, trấn an nói: “Đừng lo, nếu không chắc chắn thì làm sao ta dám đưa nàng và Hi Nhi đến đây chứ? Với lại, nàng không phát hiện ra là hôm nay không có sự xuất hiện của Hà Tất Kỳ sao?”

Nghe Hoắc Dực nói vậy thì Lâm Tam Tư mới suy nghĩ kĩ lại, đúng là như vậy, sáng nay nàng chỉ gặp Tống Cảnh Ngưỡng chứ không thấy Hà Tất Kỳ đâu cả, nhưng hai người họ luôn như hình với bóng, lần này chẳng lẽ Hoắc Dực đã an bài để hai người họ chia nhau ra làm việc sao? Tống Cảnh Ngưỡng lo kế điếu hổ ly sơn, còn Hà Tất Kỳ tất nhiên là chịu trách nhiệm cho sự an toàn của mọi người!

Nghĩ cũng phải, Hoắc Dực là người rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để cho nàng và Hi Nhi gặp nguy hiểm, còn Hà Tất Kỳ thì vốn lạnh lùng như băng, giống như một tên sát thủ giết người không thấy máu, có hẳn ở bên cạnh cũng an tâm hơn. Với lại Hoắc Dực cũng luôn luôn ở bên cạnh nàng, bản thân chàng cũng là một người vô cùng xuất chúng trong thiên hạ, người ta chỉ cần nhìn thấy chàng thôi là đã khiếp sợ rồi, thế thì nàng còn sợ gì nữa. Nghĩ vậy trong lòng nàng lập tức vững tâm hơn, nhưng vẫn hết sức tò mò.

“Điện hạ, vậy rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Đã thu xếp ổn thỏa rồi sao?”

Hoắc Dực gật đầu, sống mũi cao thẳng hướng về ánh mặt trời, gương mặt càng trở nên rõ ràng anh tuấn hơn, “Chẳng qua chỉ dùng thuật che mắt để lừa người mà thôi.”

Lâm Tam Tư mơ hồ suy nghĩ ra điều gì đó, nói: “Chẳng lẽ chính chàng và Đoàn vương đã thương lượng trước với nhau rồi sao?”

Hoắc Dực nhíu mày, cố ý ra vẻ kinh ngạc, hãnh trời sinh vốn tuấn lãng hơn người, rất hợp với nét mặt như thế, không còn vẻ lãnh khốc thường ngày, khiến cho người ta nhìn mà muốn thân cận.

Hoắc Dực mỉm cười, đôi mắt cũng vì vậy mà hơi cong lên, nói: “Ừ, tháng trước Vương thúc đã truyền tin cho ta, muốn hẹn gặp ta một lần, vì

tránh cho người ta dòm ngó nên mới nghĩ ra kế này, dù gì cũng đang lúc nhiều chuyện xảy ra, ta và Vương thúc đều phải thật cẩn thận mới được.”

“Đoàn vương muốn tìm điện hạ để làm gì? Không phải ông ấy chỉ luôn muốn du sơn ngoạn thủy thôi sao?” Lâm Tam Tư có phần lo lắng, nàng sợ Đoàn vương sẽ làm điều gì đó bất lợi cho Hoắc Dực.

Hoắc Dực thấy nét mặt của nàng, không khỏi lên tiếng trêu ghẹo: “Sao lại chỉ nói một nửa câu vậy?”

Lâm Tam Tư nghe thế thì đỏ mặt, cúi đầu nói: “Dù sao Đoàn vương cũng là hoàng thúc của điện hạ, ta khó mà nói...”

“Vương thúc ham mê nữ sắc, chuyện này mọi người trong thiên hạ đều biết cả, nàng có gì mà khó nói.” Hoắc Dực thoải mái cười nói, “Hoàng thúc mặc dù phong lưu thành tính, nhưng việc này cũng không thể che dấu đi tài năng của ông. Năm đó tranh giành ngôi vị hoàng đế, vương thúc cũng rất nỗ lực, nếu không phải bị người ta đầu độc, đi nhằm một nước cờ, bị phụ hoàng chèn ép, thì hiện tại ngôi vị hoàng đế của Nam Dạ quốc đã là của ông ấy rồi! Năm đó thua cuộc, ông lựa chọn ở ẩn trong Nam Cống Sơn, cam tâm tình nguyện yên lặng hơn mười năm, không màng chuyện thế sự, điều này không phải ai cũng làm được. Ta rất nể ông ấy ở điểm này, nên mới đồng ý đi gặp, còn mục đích của ông ấy là gì thì ta không biết, nhưng ta cũng không quan tâm, chuyện ta quan tâm chính là ông ấy có thể giúp ta đạt được mục đích hay không mà thôi.”

Lâm Tam Tư vốn không muốn tìm hiểu sâu về mấy chuyện tranh quyền đoạt vị trong triều đình, nhưng hiện giờ những thứ đó nàng đều phải biết, vì nàng đã là lương đế của Hoắc Dực, là mẹ ruột của hoàng trưởng tôn Nam Dạ quốc.

“Có một số việc ta vẫn chưa hiểu hết, nhưng ta biết chuyện điện hạ cần làm, đó hẳn là chuyện rất cấp bách liên quan đến muôn dân trăm họ, bất

luận như thế nào thì ta và Hi Nhi sẽ luôn ủng hộ chàng.” Lâm Tam Tư nói xong, hai tay ôm thắt lưng Hoắc Dực, thì thầm: “Điện hạ, chàng nhất định phải cẩn thận, cho dù đối phương có là thúc thúc của chàng thì chàng cũng phải cẩn thận, biết không?”

Hoắc Dực ôm nàng, hôn lên mái tóc nàng, nói: “Ta biết rồi, nàng yên tâm.”

Lúc này trong núi rất yên tĩnh, thời gian chậm rãi trôi đi, nhưng đằng sau sự yên bình của nơi này là một cơn sóng mãnh liệt sẽ rung chuyển cả Nam Dạ quốc trong tương lai không xa, nhưng vì nàng và Hi Nhi, ta nguyện ý đánh cược một trận lớn.

Lâm Tam Tư vùi đầu vào ngực Hoắc Dực, hồi lâu mới từ từ rời ra, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên hỏi: “Điện hạ, theo như lời chàng vừa nói, thì Hà đại nhân vẫn luôn âm thầm ở bên bảo vệ chúng ta sao?”

“Ừ.”

“Vậy Hà đại nhân có biết chuyện này không?”

“Có.”

Lâm Tam Tư nhướn mày nói: “Vậy sao chàng không nói cho Tống thị vệ? Ta thấy hãn buổi sáng cứ bận tới bận lui, thật sự rất toàn tâm toàn ý tổ chức yến tiệc cho Đoàn vương đấy.”

Hoắc Dực nhếch môi cười, kiên nhẫn giải thích với nàng: “Mặc dù tên đó làm việc rất nhanh gọn, nhưng thường không được chu toàn, rất dễ kích động, ta không nói cho hãn là vì muốn giữ bí mật chuyện này, hãn phải hoàn toàn không biết gì thì mới không sợ bị lộ ra ngoài.”

Lâm Tam Tư nhíu mày, cắn môi nói: “Nhưng sự thật là Đoàn vương không tới dự tiệc mà, sớm muộn gì cũng sẽ lộ thôi!”

Hoắc Dực ra vẻ thần bí khó lường, nói: “Vương thúc háo sắc thành tính, trên đường gặp mỹ nhân, có phong lưu chút cũng là chuyện bình thường.”

Lâm Tam Tư bừng tỉnh đại ngộ, mở to đôi mắt trong veo, nói: “A, ta hiểu rồi, có người sẽ đóng giả làm Đoàn vương đi lên xe ngựa tới dự tiệc, trên đường gặp mỹ nhân do chàng sắp xếp từ trước, cuối cùng Đoàn vương giả sẽ đi theo mỹ nhân kia, như vậy sẽ thành ra Đoàn vương vừa không có ở Nam Cống Sơn, vừa không thể đến dự yến tiệc để tránh bị phát hiện là Đoàn vương giả, thế là điện hạ và Đoàn vương thật ở đây có thể an tâm mà bàn chuyện rồi.”

Hoắc Dực tỏ vẻ tán thưởng, cúi người bắt lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, dịu dàng hôn, môi lưỡi dây dưa triền miên, hương thơm từ hơi thở nàng truyền tới, khiến cho lòng hẩn nhận nhạo.

Hoắc Dực muốn ngừng lại mà không được, rồi lại biết không thể tốn thời gian thêm nữa, liền cố gắng khống chế tâm trạng, nhìn gương mặt thẹn thùng của nàng, nói: “Xem ra, Tam Tư của ta càng ngày càng thông minh rồi.”

Lâm Tam Tư cười khanh khách không thôi, ra vẻ khiêm tốn sau khi được khen ngợi: “Vậy phải cảm ơn điện hạ vì đã dốc lòng dạy dỗ ta.”

Hoắc Dực khẽ nhíu mày, dáng vẻ như đang có điều quan trọng cần suy nghĩ, nói: “Nếu vậy thì ở phương diện khác ta phải dạy nàng nhiều hơn mới được, vừa rồi nàng không hề cố gắng khi đáp lại ta gì cả.” Dứt lời liền cù nhẹ vào eo nàng, khiến Lâm Tam Tư không nhịn được mà vắn vẹo uốn éo.

“Điện hạ, chàng đừng đùa nữa mà, nhỡ không cẩn thận thì cả hai chúng ta sẽ rơi xuống chân núi đó.”

Nghe Lâm Tam Tư nói, Hoắc Dực liền không cù nữa, nhưng cũng không lên tiếng đáp lại, một lát sau vẫn không thấy lên tiếng, chỉ khác là Hoắc

Dực ôm nàng ngày một chặt, cảm giác như mặt của hắn đang chôn sâu vào phần tóc trên cổ nàng, khiến nàng hơi ngứa ngứa.

Hoặc Dực đột nhiên trầm tĩnh trở lại, Lâm Tam Tư cũng không nói chuyện nữa, một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng: “Nếu ta có thể được cùng nàng ngã xuống, thì dù có chết ta cũng không thấy hối tiếc.”

Lâm Tam Tư nghe vậy thì tâm trạng khẽ trùng xuống, Hoặc Dực không phải chưa từng nói lời tâm tình, nhưng mọi khi Lâm Tam Tư nghe xong đều chỉ mỉm cười cho qua, còn lần này, nàng lại thấy vô cùng xúc động.

Dán chặt mặt vào lồng ngực Hoặc Dực, nghe tiếng tim đập của hắn, chậm rãi nói: “Điện hạ, gặp được chàng là chuyện hạnh phúc nhất trong đời ta, cảm ơn chàng.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Nam Cống Sơn không khí rất trong lành, khắp nơi tràn ngập trong hương hoa và tiếng chim hót. Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư ngồi trong đình một lát rồi cùng nhau đi vào trong núi. Nơi ở của Đoàn vương tọa lạc ngay giữa sườn núi, cách đình không xa lắm, hai người vừa đi vừa nói chuyện, không bị ảnh hưởng bởi thời gian, vô cùng nhàn nhã và vui vẻ.

Đoàn vương trời sinh tính tình phong lưu, cuộc sống xa hoa lãng phí, nhưng phủ đệ ở Nam Cống Sơn Trang lại hết sức giản dị và nhã nhặn, người hầu cũng không nhiều, sự khiêm tốn thế này rất khó để nhìn thấy ở các phủ đệ của vương gia, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi sự thanh lệ u tĩnh của Nam Cống Sơn.

Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư đi tới trước cửa Nam Cống Sơn Trang, thấy có người đã đứng đợi sẵn ở đó, cung kính đi lên đón. “Nô tài tham kiến thái tử điện hạ và Lâm lương đế.”

Hoắc Dực gật đầu, người kia liền hạ giọng, dùng âm lượng chỉ có bọn họ mới nghe được: “Nô tài là Tôn Bình, quản gia trong phủ. Vương gia lo lắng hôm nay ra mặt sẽ bị dòm ngó, nên không dám xuất phủ nghênh đón thái tử điện hạ, mong thái tử điện hạ lượng thứ.”

Hoắc Dực sắc mặt không thay đổi, trầm giọng nói: “Không sao, đi thôi.”

“Mời thái tử điện hạ và Lâm lương đế theo nô tài vào phủ.” Dứt lời, liền khom lưng đi trước dẫn đường.

Mới vừa đi vào cửa chính, liền nghe thấy có tiếng hài tử cười nói trong viện, Lâm Tam Tư chăm chú nhìn lại thì thấy có một cô bé khoảng sáu bảy

tuổi đang ở trong sân bắt bướm bướm, gương mặt sáng lạn tươi cười. Nàng khẽ mỉm cười, gương mặt nhờ vậy mà càng trở nên dịu dàng động lòng người, đôi mắt trong veo tinh khiết làm cho người ta nhìn vào cũng trở nên mềm lòng.

Lông mày đang cau lại của Hoắc Dực nhờ nụ cười của Lâm Tam Tư mà hơi giãn ra, ngữ điệu lạnh lẽo cũng ấm lên một chút, lên tiếng hỏi: “Vương thúc không có con cái, vậy đứa bé này là người ở đâu đến?”

Nhắc tới tiểu cô nương này, Tôn Bình chỉ biết cười khổ, kể từ khi vương gia đưa tiểu nữ oa này về sơn trang, cuộc sống làm quản gia của hắn không hề có một ngày được yên bình. Đứa nhỏ này cực kỳ nghịch ngợm, có cái gì mới lạ đều muốn làm thử, vương gia thì cứng chiều nên chuyện gì cũng cho phép cô bé làm, cho nên cô bé lại càng không sợ trời không sợ đất. Hôm qua vương gia lo lắng cô bé sẽ đụng mặt thái tử điện hạ nên đã ra lệnh “Chỉ cho chơi ở trong phòng, không cho phép ra ngoài”, nhưng cô bé này không chỉ ra khỏi phòng mà còn chạy khắp sân nữa, thái tử điện hạ vừa vào phủ đã nhìn thấy rồi.

Tôn Bình cúi đầu khom lưng nói: “Hồi thái tử điện hạ, vị này là Trường Bình tiểu thư, là dưỡng nữ (con gái nuôi) của vương gia.”

Hoắc Dực hí mắt, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Trường Bình một chút, hồ hững nói: “Ta chưa từng nghe phụ hoàng và vương thúc nhắc đến chuyện này.”

Nếu chuyện Đoàn vương có dưỡng nữ mà người ngoài không ai biết, cũng chưa từng dâng tấu xin hoàng thượng ban tên, không được hoàng thượng đồng ý, thì dù Đoàn vương có nhận nuôi cô bé này đi nữa, thì cô bé cũng không được mang họ Hoắc.

Tôn Bình nghe vậy, suy nghĩ một chút liền hiểu ý của Hoắc Dực, cười nói: “Có thể vương gia có suy nghĩ riêng của mình.”

Trường Bình đang bắt bướm bỗng thấy bên ngoài xuất hiện nhiều người, liền không chạy bắt bướm nữa mà phi thẳng ra cửa, thân thể nhỏ nhắn chạy rất nhanh, chiếc quần đỏ chót bay theo gió trông rất chói mắt.

Trường Bình đứng trước mặt Hoắc Dực và Lâm Tam Tư, quan sát bọn họ từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn ngập sự tò mò, nhưng không hề sợ hãi một chút nào, quả thật đúng như lời Tôn Bình nói, đứa bé này đúng là không sợ trời không sợ đất.

Tôn Bình thấy thế liền ho một cái, vội vàng nhắc nhở: “Tiểu thư, hai vị này là thái tử điện hạ và Lâm lương đế.”

Trường Bình mở to mắt, nghe xong liền hành lễ: “Bình nhi xin ra mắt thái tử điện hạ và Lâm lương đế.”

Lâm Tam Tư vì đã có con nên rất thích trẻ nhỏ, mà cô bé này lại rất đáng yêu, nhẹ nhàng nói: “Em tên là Trường Bình?”

“Đúng rồi ạ!” Trường Bình hai mắt sáng lên, tựa như sợ người ta không hiểu nên lại giải thích thêm: “Cha em nói tên của em có nghĩa là trường lạc bình an.”

Lâm Tam Tư thấy cô bé rất biết ăn nói, liền cúi xuống cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Trường Bình: “Đúng là một cái tên rất dễ nghe.”

Trường Bình nghe vậy liền mỉm cười, từ nụ cười này có thể nhìn ra được là cô bé sống rất tốt, tốt hơn cả những hài tử con nhà hoàng thất khác, ngày ngày phải đọc sách tụng kinh, học bao nhiêu các kỹ năng, lại còn bị rót vào đầu những tư tưởng tranh đấu hoàng quyền, có rất ít những hài tử được sống vui vẻ thoải mái như Trường Bình.

Trường Bình mỗi ngày đều sống trong Nam Cống Sơn Trang, không có cơ hội gặp gỡ người ngoài, mà Lâm Tam Tư không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà tính tình còn dịu dàng nữa, trong lòng cô bé không khỏi vui mừng,

cách xưng hô cũng thay đổi, nói: “Lương đế tử tử thật là đẹp, đẹp hơn cả những tử tử khác mà Bình nhi đã từng gặp.”

Ai cũng thích được khen, nhất là lời khen lại xuất phát từ một tiểu hài tử hồn nhiên ngây thơ nữa thì lại càng thấy vui hơn. Lâm Tam Tư đưa tay véo nhẹ vào má Trường Bình, cười nói: “Tử tử lại cảm thấy Bình nhi xinh đẹp nhất.”

“Thật ạ?” Trường Bình vui vẻ vỗ tay nói: “Bùi tử tử cũng nói như vậy!”

“Bùi tử tử chính là vị tử tử khác mà em vừa mới nói sao?”

“Đúng vậy ạ!” Trường Bình gật đầu, bỗng lại nghĩ tới một chuyện, liền quay sang nhìn Hoắc Dực, mặc dù cô bé không sợ trời không sợ đất, ngay cả mọi người trong phủ đều sợ cha thì cô bé cũng không sợ, nhưng khi đứng trước vị thái tử điện hạ này thì cô bé lại cảm thấy hơi sợ. Hẳn chỉ yên lặng đứng ở đó, không hề phát hiện ra là cô bé đang nhìn hẳn.

Trường Bình thu hồi ánh mắt, nghĩ một lát rồi bạo dạn hỏi: “Người chính là vị thái tử điện hạ sống trong phủ ở Đông Nhai sao?”

Nghe Trường Bình hỏi, Hoắc Dực và Lâm Tam Tư đều bất giác mỉm cười.

Hoắc Dực gật đầu đáp: “Ừ.”

Tôn Bình vội vàng lên tiếng: “Tiểu thư, thái tử điện hạ chỉ có một, cho nên vị này tất nhiên là thái tử điện hạ ở Đông phủ rồi.”

“Vậy...” Trường Bình lại một lần nữa nhìn Hoắc Dực, tựa như đã xác nhận được thân phận của hẳn, nghiêm túc nói: “Bùi tử tử nói là tử ấy sẽ gả cho thái tử điện hạ, sau này không thể thường xuyên đến chơi với Bình nhi nữa, thái tử điện hạ mà Bùi tử tử nói, chính là người sao?”

Nụ cười của Hoắc Dực trong nháy mắt tắt ngấm, tay nắm bên hông Lâm Tam Tư không khỏi siết chặt hơn, bầu không khí lập tức trở nên rét lạnh.

Hoắc Dực và Lâm Tam Tư không hề nghĩ rằng Bùi tử tử mà Trường Bình nói lại chính là thiên kim tiểu thư Bùi Ngọc Lan, Tôn Bình muốn ngăn lại thì đã muộn rồi.

Trường Bình còn nhỏ nên không hiểu suy nghĩ của người lớn, vẫn như cũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi: “Thái tử điện hạ, Bình nhi chơi một mình chán lắm, sau này người có thể để Bùi tử tử thường xuyên đến thăm Bình nhi được không? Cả lương đế tử tử nữa, Bình nhi rất thích hai người.”

Tôn Bình sắc mặt trắng bệch, tay áo đã thấm mồ hôi, hần lén nhìn Hoắc Dực một cái, thấy sắc mặt thái tử vô cùng khó coi thì ngực giống như bị một tảng đá đè nặng, cảm giác như sắp không thở được nữa.

“Thế là sao? Vương thúc và Bùi thừa tướng vẫn có qua lại với nhau sao?” Hoắc Dực lạnh nhạt nói.

Tôn Bình cúi đầu, sợ hãi không dám ngẩng mặt lên, trán chảy đầy mồ hôi, trong lòng căng thẳng muốn chết. Tuy thái tử điện hạ và Bùi tiểu thư đã có hôn ước, nhưng ai mà không biết người thái tử điện hạ sủng ái nhất chính là Lâm lương đế cơ chứ, tự nhiên lại nhắc đến Bùi tiểu thư trước mặt thái tử điện hạ và Lâm lương đế, chẳng phải là đang tự tìm đường chết hay sao?

Hiện giờ Tôn Bình như lâm vào trận địch, từng chữ nói ra như thể sẽ quyết định đến tính mạng của hần, suy đi nghĩ lại, cuối cùng cẩn thận nói: “Hồi thái tử điện hạ, hai tháng trước thừa tướng đại nhân đã cùng nữ nhi của mình đến Nam Cống Sơn Trang, vừa là đi du xuân nhưng cũng tiện thể vào đây làm khách luôn. Vương gia lúc đó rất niềm nở tiếp đón, Trường Bình tiểu thư cũng quen biết Bùi tiểu thư từ lúc ấy, hai vị tiểu thư rất có

duyên với nhau, từ đó về sau Bùi tiểu thư lại tới đây thăm Trường Bình tiểu thư một lần nữa.”

Lúc nói xong, cả y phục của Tôn Bình đã ướt đẫm, đầu tóc như vừa đi mưa về, mà hắn lại không dám đưa tay lên lau, chỉ cố gắng đứng vững ở một chỗ.

Hoắc Dực mím chặt môi, gương mặt tỏa ra sự cao ngạo, ánh mắt đậm mạc liếc Tôn Bình một cái, nói: “Người đi nói với Đoàn vương là một lát nữa ta sẽ vào gặp.”

Tôn Bình nghe vậy thì hồi lâu sau mới phản ứng lại được, đáp: “Nô tài đã rõ, nô tài sẽ đi nói lại với vương gia.” Dứt lời liền xoay người đi nhanh vào phòng khách, chỉ chốc lát bóng dáng đã biến mất ở đằng sau núi giả.

Lúc Tôn Bình rời đi, Hoắc Dực dắt Lâm Tam Tư đi đến phía trước, vườn hoa ở chỗ núi giả thoang thoảng hương thơm, tiếng nước róc rách chảy hòa cùng hương hoa làm say lòng người. Nhưng cảm xúc của hai người không hề bị ảnh hưởng bởi khung cảnh êm đềm này, bởi vì tự nhiên lại nhắc đến Bùi tiểu thư, bọn họ lại không muốn nói đến chuyện này, nên bây giờ cả hai đều im lặng không nói.

Hoắc Dực dừng bước, tay vẫn nắm lên vai Lâm Tam Tư, nàng cũng dừng lại theo hắn, nhưng ánh mắt lại không nhìn Hoắc Dực mà quay đi nhìn nơi khác.

Hoắc Dực nắm hai bên vai mềm yếu của nàng, bắt nàng phải đứng đối mặt với hắn, từ từ khom lưng xuống để ánh mắt hai người nhìn nhau, nói với nàng bằng ngữ điệu dịu dàng yêu thương chưa từng có: “Giận ta sao?”

Lâm Tam Tư cúi thấp đầu, mím môi nói: “Không có.”

Hoắc Dực trong lòng nhói đau, nhẹ nhàng ôm thân thể thơm mềm của nàng, cầm khẽ cọ lên tóc nàng, cứng chiều nói: “Còn tự dối lòng nữa.”

Nghe giọng nói trầm thấp kia, lòng Lâm Tam Tư cũng trở nên hỗn độn, suy nghĩ vô cùng mâu thuẫn, nàng vốn đã quen với cảnh tam thê tứ thiếp của thời đại này, huống hồ Hoắc Dực còn là thái tử, cho dù chàng không muốn thì bên cạnh chàng cũng không thể chỉ có một nữ nhân được, không có Bùi tiểu thư thì cũng sẽ có những tiểu thư khác.Đạo lý này rõ ràng nàng đã hiểu rồi, cũng đã chuẩn bị tư tưởng từ trước, nhưng khi chuyện đến trước mắt thì lại không nguyện ý tiếp nhận, bảo nàng vô tư rộng lượng nhìn Hoắc Dực ở bên một nữ nhân khác, nàng không làm được.

Lâm Tam Tư thở dài, cắn môi khẽ nói: “Điện hạ đã biết suy nghĩ trong lòng ta rồi, còn hỏi ta làm gì nữa?”

Hoắc Dực cảm nhận được tâm trạng đang thay đổi của nàng, nhẹ nhàng nâng gương mặt hồng hào của nàng lên, nhìn đôi mắt trong veo của nàng, sâu trong đáy lòng hân hoan vang lên một tiếng thở dài sâu kín.Hoắc Dực nhắm hai mắt lại, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ tươi ướt át của nàng, dù thế nào cũng không muốn buông ra.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Tia sáng xuyên qua kẽ lá, chiếu vào gương mặt hai người đang hôn nhau say đắm.

Hoắc Dực lưu luyến hôn một cái nữa lên môi nàng, sau đó mới chậm rãi rời khỏi đôi môi mềm đỏ mọng khiến người ta si mê, kề vào trán nàng dịu dàng nói: “Ta hiểu suy nghĩ của nàng, nàng hãy tin ta, cả cuộc đời này ta sẽ không phụ nàng.”

Lâm Tam Tư tựa vào ngực Hoắc Dực, hai tay ôm lấy vòng hông rắn chắc của hắn, gật đầu nói: “Điện hạ, ta tin chàng.” Trong giọng nói vẫn còn đọng lại hơi thở ngọt ngào sau khi được hôn.

Hoắc Dực vén tóc cho nàng, lại véo nhẹ má nàng, hỏi: “Ta phải đi gặp Vương thúc bây giờ, nếu nàng không mệt thì đi cùng ta được không?”

Lâm Tam Tư lắc đầu nói: “Điện hạ, chàng và Đoàn vương bàn chuyện đại sự, ta ở bên cạnh không tiện lắm, với lại có nghe thì cũng không hiểu, cũng không giúp được gì, không bằng để ta chơi cùng với Hi Nhi thôi, chờ chàng trở lại chúng ta sẽ đi hái sơn trà, có được không?”

Hoắc Dực nghĩ cũng thấy đúng, hắn vốn chỉ muốn có Tam Tư ở bên cạnh, bất luận hắn ở đâu, chỉ cần có nàng ở bên là hắn cảm thấy rất yên lòng, nhưng lại không nghĩ đến cảm thụ của nàng, mấy chuyện triều chính Tam Tư có nghe thì cũng sẽ thấy nhàm chán vô vị. “Vậy cũng được, để ta sai người dẫn nàng đến tây sảnh, Hi Nhi đang ở đó đấy.”

“Vâng.” Lâm Tam Tư mỉm cười, kiễng chân hôn lên mặt Hoắc Dực một cái, nói: “Chàng cứ từ từ hàn huyên với Đoàn vương, ta và Hi Nhi đợi

chàng.”

Đôi môi mềm thơm hương của Lâm Tam Tư nhẹ nhàng chạm lên mặt Hoắc Dực, khiến cho hắn không muốn tách khỏi nàng, cánh tay đặt bên hông nàng khẽ kéo lại, để cơ thể nàng dính sát vào hắn, “Làm sao bây giờ? Ta chẳng muốn đi gặp Đoàn vương chút nào.”

Lâm Tam Tư chớp mắt: “Tại sao vậy điện hạ?”

Hoắc Dực cười đáp: “Bây giờ ta chỉ muốn được ở cùng nàng thôi.”

Lâm Tam Tư bất đắc dĩ lắc đầu, tim gan mềm nhũn cả ra, “Điện hạ lại giỡn rồi, chuyện quốc gia đại sự quan trọng hơn chuyện nhi nữ tình trường(1).”

(1) Nhi nữ tình trường: Chuyện yêu đương nam nữ.

“Thật sao?” Hoắc Dực híp mắt, trầm giọng nói: “Sao ta lại cảm thấy là trong lòng nàng nghĩ ngược lại vậy.”

“...Nào có...!” Còn chưa nói xong thì lại bị Hoắc Dực hôn tiếp.

***

Đoàn vương chờ một lát trong sảnh đường thì Hoắc Dực đến, toàn thân hắn mặc bạch y, khí phách cao quý của bậc vương giả lộ ra một cách rất tự nhiên.

Lần cuối mà Đoàn vương gặp Hoắc Dực cũng phải hơn ba năm trước rồi, sau ba năm ngủ đông, hắn không chỉ không sa sút, ngược lại phong độ còn tăng lên rất nhiều.

Sau khi hàn huyên vài ba câu đơn giản, hai người đi vào trong nội thất, để lại mấy người tâm phúc ở bên ngoài canh gác.

Bên trong nội thất không có người thứ ba, Đoàn vương tự mình rót trà cho Hoắc Dực, nói: “Điện hạ có biết hướng đi gần đây của Ngô vương không?”

Hoắc Dực nghe vậy, gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì, Ngô vương là vị hoàng tử thứ năm, hai mẫu tử đều không được phụ hoàng thương yêu. Sau khi Ngô vương phong vương, hẳn xin chỉ đưa mẫu thân đi đến vùng Ninh Hải, tính ra cũng đã ở đó được bảy tám năm. Ngô vương làm việc rất cẩn trọng, một mực an phận thủ thường ở vùng đất của mình, chưa bao giờ làm những chuyện khác người.

Chẳng qua gần đây nghe nói hẳn rất hay qua lại Bắc Đại, mấy ngày trước còn dâng tấu xin chỉ được thành thân với công chúa Bắc Đại. Phụ hoàng rất vui mừng, lập tức phê chuẩn luôn. Như vậy xem ra, trong chuyện này nhất định có gì đó không ổn, nghĩ đến sự việc mới phát sinh gần đây giữa Nam Dạ và Bắc Đại, Hoắc Dực đại khái đã hiểu ra.

Hoắc Dực nhấp một ngụm trà, lông mày khẽ cau lại, cười như không cười nhìn Đoàn vương, nói: “Vương thúc đã biết những gì rồi?”

Đoàn vương cũng tự rót cho mình một chén trà, nói: “Bắc Đại cách Nam Dạ chúng ta một bờ biển, nhiều năm qua cạnh tranh buôn bán với vùng Giang Hải. Xưa kia tổ tiên ta vì muốn ngăn không để xảy ra chiến tranh, nên đã nhiều lần thương nghị với Bắc Đại, cuối cùng lui về sau một bước, phân chia ranh giới vùng biển, đạt được hiệp nghị hòa bình với Bắc Đại, cho nên sau này mới bình an vô sự lâu dài như vậy.”

Đoàn vương vung tay áo, trong mắt lộ ra sự căm hận: “Mặc dù Bắc Đại vẫn luôn duy trì hiệp nghị hòa bình với chúng ta, nước sông không phạm nước giếng, nhưng trong xương tủy bọn chúng vẫn luôn thèm muốn sự giàu có của Nam Dạ chúng ta. Nhất là mấy năm gần đây, bọn họ tuy ngoài mặt vẫn khách khí, nhưng thực chất đã nhiều lần xảy ra tranh đấu ngầm. Huyện Ninh Hải thường xuyên xảy ra trộm cắp, không thể không có liên quan đến

Bắc Đại, mà Ngô vương lại đúng lúc này muốn thành thân với công chúa Bắc Đại, là vì muốn giữ gìn sự hòa bình của hai nước, hay là có mục đích gì khác?”

Hoắc Dực gật đầu, mặc dù thời gian hẳn cai quản đất nước không lâu, nhưng cũng phát hiện được vấn đề này, chẳng qua gần đây có quá nhiều chuyện nên hẳn chưa kịp xử lý, không ngờ Đoàn vương cũng có quan tâm đến. “VẬY VƯƠNG THÚC NGHĨ SAO?”

“Bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân của nó, nếu làm vậy là vì sự hòa thuận của hai nước, vậy thì ta thấy nó quá gượng ép.” Đoàn vương chỉ vào vị trí của Bắc Đại được vẽ trên bức tranh để trên bàn, nói: “Ở một số quốc gia, chuyện thành thân cũng rất phổ biến nếu muốn giữ hòa bình, nhưng Bắc Đại lại không như vậy, nếu chuyện thành thân có thể giải quyết được vấn đề giữa ta và Bắc Đại, thì tổ tiên ta năm đó cũng đã không phải đau đớn chịu cắt đi một phần biển để đổi lấy hòa bình. Bắc Đại tuy được lợi nhưng vẫn âm thầm quấy rầy chúng ta, đủ thấy được bọn họ tham lam vô độ cỡ nào, nếu không để đạt được lợi ích khác thì bọn họ sao có thể dễ dàng tạo quan hệ với Ngô vương? E rằng đây chỉ là một cái cớ để nguy trang mà thôi.”

Lời của Đoàn vương cũng chính là lo lắng của Hoắc Dực, chẳng qua nghe xong lời Đoàn vương nói, sắc mặt hẳn vẫn trầm tĩnh như cũ, không hề thấy một chút cảm xúc nào. “Vương thúc quy ẩn núi rừng, nhưng ta lại thấy Vương thúc hiểu chuyện chính sự còn hơn rất nhiều người khác đấy.”

Lúc nói, hai mắt hẳn khẽ nheo lại, ánh mắt thâm trầm nhìn không thấu, không nói ra tâm trạng của mình, cũng không bình luận lời của Đoàn vương, chỉ hơi hột nói một câu, tùy ý để Đoàn vương nói tiếp.

Đoàn vương nghe vậy thì chán nản cười một tiếng, người ta nói hổ phụ vô khuyến tử(2), nhưng rõ ràng Hoắc Dực còn hơn cả đương kim hoàng thượng, từ đầu đến cuối hẳn chỉ ngồi ngay ngắn trên ghế, tư thái lạnh nhạt

mà kiên định, thật giống như hắc chỉ cần ngồi một chỗ là có thể nắm chắc được hết thảy mọi chuyện, rất có khí phách của tổ tiên thời xưa.

(2) Hồ phụ vô khuyến tử: Cha hồ sinh con chó, cha tài giỏi mà con chẳng ra gì.

“Chuyện quy ẩn núi rừng chỉ là bất đắc dĩ thôi, điện hạ sao mà không biết điều này chứ?”

Hoắc Dực bình tĩnh nhìn Đoàn vương, nhếch môi nói: “Tất nhiên ta hiểu, Vương thúc cũng chỉ đang xem xét thời thế mà thôi.”

Đoàn vương trong lòng cả kinh, mở to mắt nhìn Hoắc Dực, chỉ thấy đối phương vẫn đang bình thản uống trà, thần thái lạnh nhạt, trong nháy mắt Đoàn vương suýt nữa đã cho rằng câu nói vừa rồi chỉ là chẳng may nói đúng mà thôi.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì càng thấy kinh hãi hơn, người như Hoắc Dực sao có thể ăn may mà nói đúng được?

Trầm tư một chút, dường như đã hạ quyết tâm, Đoàn vương chậm rãi nói: “Điện hạ yên tâm, ta quả thật biết xem xét thời thế, nhưng cũng sẽ không mượn gió bẻ măng.”

Hoắc Dực cười, dung nhan tuấn lãng lạnh lùng khiến người ta sợ hãi: “Thời thế tạo anh hùng, Vương thúc có gì để cho ta tín nhiệm đây?”

Đoàn vương nhìn Hoắc Dực, nói: “Không thử một lần thì điện hạ làm sao biết ta không đáng tin?”

Hoắc Dực ngược mắt hỏi: “Nếu vậy thì chắc Vương thúc biết ta muốn làm gì?”

Đoàn vương cười đáp: “Người khác không biết, nhưng ta thì không thể không biết, chuyện điện hạ tính toán cũng giống như chuyện mà ta cùng hoàng thượng tính toán từ nhiều năm trước thôi.”

Nghe Đoàn vương nói thẳng ra như vậy, Hoắc Dực một chút kinh ngạc cũng không có, cười nói: “Nếu đã vậy thì ta tin tưởng Vương thúc một lần, chẳng qua Vương thúc nên suy nghĩ kỹ càng, ngài nên biết ta thống hận nhất là điều gì, nếu ngày đó xảy ra, cho dù phải đối mặt với Vương thúc, thì ta cũng sẽ không nương tay.” Rõ ràng đang thảo luận về vấn đề sinh tử, nhưng thái độ của Hoắc Dực lại bình tĩnh đến mức khiến người ta đoán không ra điều gì.

“Ta đã nhìn người lớn lên, nên tất nhiên cũng hiểu rõ tính tình của người.” Đoàn vương xuất thân từ hoàng thất, nên khí thế không thua kém Hoắc Dực Nhiều, chỉ là mỗi ngày ông đều sống mơ mơ màng màng nên thần thái có phần mệt mỏi, thiếu đi chút khí phách của bậc vương giả. Lúc này đôi mắt của Đoàn vương sáng như đuốc, trầm giọng nói: “Người yên tâm, trước khi quyết định làm việc này, ta đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Hoắc Dực mím môi, bên trong phòng rất yên tĩnh trống trải, khiến cho giọng nói của hắn càng thêm phần lạnh lẽo hơn: “Bước một bước này, dù có phải gặp vách đá cao muôn trượng thì cũng sẽ không còn đường lui.”

Đoàn vương đưa tay chà xát chén trà, nói: “Sống uống phí nhiều năm rồi, cũng đến lúc phải làm một chuyện gì đó có ý nghĩa thôi.”

“Chuyện có ý nghĩa?” Gương mặt anh tuấn bức người của Hoắc Dực khiến người ta không thể nắm bắt, hắn nhìn Đoàn vương, nói: “Vương thúc, nghe nói đệ đệ của Đoàn vương phi muốn thành thân rồi?”

“Đúng vậy!” Đoàn vương chẳng hiểu gì cả, sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện đệ đệ của thê tử hắn muốn thành thân chứ?

Hoặc Dự hạ giọng nói: “Vương thúc, ta có một chuyện này rất có ý nghĩa, ngài có muốn làm không?”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Lâm Tam Tư đang ở phòng nghỉ phía tây chơi với Hi Nhi thì nghe thấy người hầu vào báo là thái tử điện hạ đã tới sảnh.

Lâm Tam Tư quay đầu nhìn lại thì thấy Hoắc Dực và Đoàn vương đang cùng nhau đi tới. Hoắc Dực vóc dáng cao lớn, khí chất mạnh mẽ, mà thúc của hắn là Đoàn vương tất nhiên cũng kế thừa tướng mạo tuấn lãng của bậc hoàng thất, hai người đi song song, che đi hơn nửa ánh sáng bên ngoài cửa, nhưng khí phách uy nghiêm kia vẫn khiến cho người ta không tự chủ được mà muốn thần phục dưới chân bọn họ.

Lâm Tam Tư đã gặp Đoàn vương một lần từ rất lâu rồi, nhưng cũng chỉ được nhìn từ xa thôi chứ không có ấn tượng gì đặc biệt, bây giờ nhìn kĩ thì thấy ngoài việc ông ấy phong lưu ra thì có vẻ cũng là một nhân vật khá xuất chúng.

Lâm Tam Tư khom lưng hành lễ, còn chưa kịp mở miệng thì Đoàn vương đã cười vang, nhìn lướt qua nàng và Hoắc Dực rồi nói: “Bên ngoài đồn đại rằng thái tử điện hạ vô cùng sủng ái Lâm lương để, bốn vương vốn không tin lắm, nhưng hôm nay gặp thì thấy Lâm lương để quả nhiên không giống như người thường, dung mạo và khí chất này cũng đủ khiến cho công chúa Bích Liên được xưng là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ phải tự ti, khó trách thái tử điện hạ lại sủng ái Lâm lương để vô hạn như vậy.”

Đoàn vương là người háo sắc phong lưu, nhìn thấy nữ nhân là không thể kìm được mà ca ngợi, lâu dần đã thành thói quen, cho nên lúc nhìn thấy Lâm Tam Tư thì lập tức mở miệng khen ngay, cũng may thái độ của ông

với Lâm Tam Tư vẫn rất cung kính, lời nói cũng không có chút gì khiếm nhã, không khiến cho người ta thấy phản cảm.

Chẳng qua sau khi nói xong Đoàn vương mới giật mình vì nhận ra mình lỡ lời, hận không thể cắt đứt lưỡi mà chết, sao lại nhắc đến công chúa Bích Liên vào lúc này cơ chứ?!

Lâm Tam Tư nghe Đoàn vương nói thì nhất thời cảm thấy hơi quẫn bách, không ngờ ông nói chuyện lại không kiêng kị chút nào, khiến nàng không biết phải đáp lại sao nữa. Ai mà không biết công chúa Bích Liên mà Đoàn vương nói là người phương nào chứ? Nàng đường đường là công chúa Bắc Tần, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần như một bông hoa mẫu đơn, không ai có thể sánh bằng.

Ba năm trước vua Bắc Tần muốn kết thông gia với Nam Dạ, mà khi đó danh tiếng của Hoắc Dực đang được lan truyền rất rộng rãi, không chỉ là thái tử của Nam Dạ, mà còn có phong độ phi phàm của một đại tướng quân, dẫn dắt các tướng sĩ đánh bại liên tiếp quân địch các nước, khiến cho vua Bắc Tần sợ hãi và lo lắng, đồng thời cũng nhìn hãn với cặp mắt khác xưa, cuối cùng có ý muốn gả công chúa Bích Liên cho Hoắc Dực để đổi lấy hòa bình vĩnh cửu cho hai nước. Sau khi được hoàng đế Nam Dạ quốc đồng ý, ông đã sai người đưa công chúa Bích Liên lúc đó đã ăn mặc trang điểm xinh đẹp đến gặp mặt Hoắc Dực.

Ai ngờ Hoắc Dực đến nhìn công chúa một cái cũng lưỡi, trực tiếp phân phó hạ nhân đưa công chúa về Bắc Tần, hoàn toàn không để cho người ta chút mặt mũi nào. Bắc Tần ghi hận trong lòng từ lần đó, không có ý muốn kết thông gia với Nam Dạ nữa mà chuyển sang kết thông gia với Bắc Đại, hai nước kết hợp lại thành một thế lực lớn để tùy thời có thể liên thủ đối phó với Nam Dạ. Bởi vì chuyện này mà hoàng đế Nam Dạ rất bất mãn với Hoắc Dực, trong lòng ông có cảm giác Hoắc Dực sẽ là mầm mống của tai họa, hãn không phục tùng mệnh lệnh của ông chính là vì có mục đích nào

đó. Một năm sau thì Hoắc Dực bị ông hạ lệnh giam bế trong phủ, ít nhiều cũng có liên quan đến chuyện này.

Đường đường là hoàng đế mà lại bị chính con của mình làm mất mặt, chuyện này quả là một nỗi nhục không thể cho người khác biết. Cho nên Lâm Tam Tư chỉ biết là công chúa Bích Liên của Bắc Tần xinh đẹp như hoa, chứ không hề biết về câu chuyện kia.

Lâm Tam Tư hai má ửng hồng, Hoắc Dực đứng cạnh thấy vậy liền ôm nàng vào lòng, cười nói với Đoàn vương: “Vương thúc nói vậy là không đúng rồi, lương đế của ta sao có thể so sánh với nữ nhân Bắc Tần được? Chẳng lẽ Vương thúc sống ở Nam Cống Sơn Trang lâu quá nên hồ đồ rồi sao.”

Hoắc Dực tuy thoải mái nói như chuyện trong nhà, nhưng Đoàn vương lại cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, mới mấy năm không gặp mà khả năng uy hiếp lòng người của Hoắc Dực không ngờ đã đạt đến trình độ cao như vậy rồi.

Đoàn vương lúng túng cười, ôm quyền tạ lỗi nói: “Bổn vương đã hơi đường đột, đúng là không nên so sánh người của Bắc Tần với Lâm lương đế được, mong điện hạ và Lâm lương đế lượng thứ cho.”

Lâm Tam Tư không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ đơn thuần cho là Hoắc Dực có lòng tự tôn dân tộc nên không muốn Đoàn vương đem người của Nam Dạ ra so sánh với người của Bắc Tần. Nhưng sự thật là Hoắc Dực yêu thương nàng nên không muốn nàng buồn khi bị lấy ra để so sánh với công chúa Bích Liên. Lâm Tam Tư ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đoàn vương không phải cố ý đâu.”

Hoắc Dực nhìn người trong lòng, nhếch môi cười, lúc liếc lên nhìn Đoàn vương, ánh mắt hần chột lóe lên, nhanh đến mức ngay cả Đoàn vương

đứng trước mặt cũng không kịp nhìn thấy, sau đó ôm Lâm Tam Tư xoay người đi về hướng cái nôi.

“Ta đã hứa với nàng là lúc về sẽ cùng nàng và Hi Nhi đi hái sơn tra, bây giờ chúng ta đi thôi.”

***

Từ hái sơn tra mà Hoắc Dực nói thực ra là nhìn người ta hái sơn tra, dưới đình che nắng, hảnh cùng Tam Tư và Hi Nhi ngồi bên cạnh bàn đá, thanh thơi uống trà nhìn một nhóm người đang leo cây hái sơn tra.

Lâm Tam Tư thật hết nói nổi với suy nghĩ của Hoắc Dực, “Điện hạ, chúng ta ngồi ở đây thì có ý nghĩa gì đâu? Phải tự mình hái xuống thì mới có cảm giác thành tựu chứ!”

“Điện hạ, chàng cho ta đi hái một chút thôi được không?”

“Chỉ một lát thôi, đi mà điện hạ! Ta bảo đảm sẽ không té ngã, với lại bên dưới còn có nhiều người như vậy, sẽ không gặp nguy hiểm đâu!”

“Điện hạ, cầu xin chàng đấy!”

...

Cuối cùng Hoắc Dực không thể lay chuyển được Lâm Tam Tư, không còn cách nào khác là để nàng đi hái một lúc. Lâm Tam Tư nhận được sự cho phép của Hoắc Dực, vui vẻ đến mức bật dậy khỏi ghế.

Hoắc Dực lắc đầu chịu thua, nhẹ vuốt chóp mũi nàng, dịu dàng dặn dò: “Chỉ cho phép chơi một lát thôi, không được ham chơi!”

Lâm Tam Tư đáp lời rồi đi vào phòng thay quần áo, mặc quần ống rộng không chỉ không tiện mà còn rất chướng mắt, cho nên lúc ra cửa nàng đã

bảo Phục Linh mang theo một bộ y phục cưỡi ngựa cho nàng, Phục Linh và Bách Hợp cũng mang theo một bộ của riêng mình luôn.

Hoắc Dực chỉ thường thấy Lâm Tam Tư mặc đồ thướt tha nữ tính, lúc này lại thấy nàng mặc y phục cưỡi ngựa màu hồng và trắng đi ra, tóc buộc cao, nụ cười rạng rỡ...Hoắc Dực nhất thời nhìn đến ngây người, vẻ đẹp của Tam Tư vốn nổi bật hơn bất kì nữ nhân nào khác, nhưng hẳn chẳng bao giờ nghĩ rằng nàng lại có một vẻ đẹp hiên ngang mạnh mẽ như thế, khiến cho lòng hẳn ngoài vui mừng ra thì còn có một chút đặc ý.

Tam Tư của hẳn, luôn khiến người ta phải bất ngờ.

Hoắc Dực ẩn chứa nụ cười ấm áp trong ánh mắt, vẫy tay gọi Lâm Tam Tư: “Tam Tư, lại đây với ta.”

Lâm Tam Tư vốn đang định đi hái sơn tra luôn, nhưng Hoắc Dực lại gọi nàng, nên nàng bảo Phục Linh và Bách Hợp đứng yên ở đó, còn mình thì chạy đến chỗ Hoắc Dực.

Sau khi thay y phục cưỡi ngựa nhẹ nhàng thoải mái, Lâm Tam Tư cũng cảm thấy phấn chấn hơn rất nhiều, lúc mặc váy nàng lúc nào cũng phải tự nhắc mình phải duy trì dáng vẻ thục nữ, lúc bước đi, ăn cơm, nói chuyện đều phải có tư thái của một thiên kim tiểu thư, ngay cả lúc cười cũng phải dùng tay áo che nửa khuôn mặt, chưa nói đến lúc chạy. Cho nên trước kia khi còn ở Lâm phủ, nàng thường xuyên lợi dụng lúc cha mẹ không để ý, cùng Phục Linh và Bách Hợp lén lút thay y phục cưỡi ngựa rồi ra ngoài chơi, lúc đó cảm thấy vừa vui vừa kích thích. Đến khi Lâm phủ xảy ra chuyện, nàng bị bắt vào Ninh vương phủ, từ đó chưa từng có cơ hội tự do trốn đi chơi như thế nữa.

Lâm Tam Tư chạy đến trước mặt Hoắc Dực, cười tươi nói: “Sao vậy điện hạ?”

Hoắc Dực nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập nhu tình: “Trước đây nàng thường xuyên mặc thế này sao?”

Lâm Tam Tư cúi đầu nhìn mình, ngượng ngùng nói: “Trước kia lúc ở nhà, khi nhàm chán ta thường lén ra ngoài chơi, vì không để cho ai phát hiện ra nên ta đành mặc như vậy.”

Hoắc Dực cúi xuống hôn lên trán nàng, “Ta chưa từng nghĩ rằng, trên đời này lại có một nữ nhân mặc đồ cưỡi ngựa mà cũng đẹp như vậy.”

“Điện hạ đang nói ta sao?” Lâm Tam Tư nhìn Hoắc Dực, nói: “Điện hạ thật sự thấy ta mặc thế này rất đẹp à?” Người cổ đại không phải chỉ thích những nữ nhân dịu dàng như nước thôi sao?

Hoắc Dực gật đầu đáp: “Ừ.”

Lâm Tam Tư híp mắt cười: “Vậy ta có thể mặc thế này khi ở trong phủ không?”

“Có gì mà không thể?”

Lâm Tam Tư tựa vào ngực Hoắc Dực, cố ý làm nũng nói: “Đến lúc đấy thì điện hạ đừng nghĩ ta kỳ quái nha.”

Hoắc Dực nhếch môi cười nói: “Sao ta có thể nghĩ vậy được, bất kể nàng mặc cái gì thì ta đều thích hết.”

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Một ngày trôi qua rất nhanh, lúc mặt trời ngả về hướng tây thì Lâm Tam Tư đã hái được một giỏ sơn tra nhỏ.

Chẳng biết từ lúc nào mà Hoắc Dực đã đi tới gốc cây, hấn ngẩng mặt lên, giang rộng hai tay nói với Lâm Tam Tư: “Xuống đây, ta đỡ nàng.”

Lâm Tam Tư đứng trên cây nhìn xuống, cây không cao, có nhảy xuống thì cũng không bị thương, huống hồ Hoắc Dực còn đang đứng ở dưới, nàng cười nói: “Được, vậy điện hạ phải đỡ chuẩn vào nha.”

Dứt lời liền tung người nhảy xuống, vũng vàng rơi vào vòng tay của Hoắc Dực.

Ôm thân thể mềm mại ngát hương vào lòng, Hoắc Dực nhìn Lâm Tam Tư đang cười tươi rói, nói: “Cả cái Nam Dạ quốc này, chỉ có nàng là dám làm càn như thế trước mặt ta.”

Lâm Tam Tư chớp mắt nói: “Ý chàng là chuyện ta leo trèo sao?”

Hoắc Dực bế Lâm Tam Tư đi ra cửa rừng sơn tra, nàng không nặng nên hấn ôm rất dễ dàng, nói: “Nàng nói thử xem?”

Lâm Tam Tư nhẹ nắm lấy vạt áo trước của Hoắc Dực, cố ý quay đầu đi, nói: “Tâm tư của điện hạ thật khó đoán, ta không đoán nữa.”

Hoắc Dực nhếch môi cười, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, nói: “Không lẽ là ta bị trúng tà rồi, nàng như vậy mà ta vẫn thấy thích.”

Lâm Tam Tư nhíu mày ra vẻ trầm tư: “Ừm, khẩu vị của điện hạ đúng là khác biệt thật đấy.”

Hai người nàng một câu ta một câu, không bao lâu đã đi tới cửa Nam Cống Sơn Trang, thấy cả đám hạ nhân đã đứng chờ sẵn ở đó từ bao giờ.

Lâm Tam Tư thấy Bách Hợp đứng bên cạnh xe ngựa, nhưng không thấy Phục Linh và Hi Nhi đâu, liền hỏi: “Bách Hợp, Phục Linh và Hi Nhi đâu?”

Bách Hợp cầm chậu nước ấm và khăn mặt, vừa hầu hạ Hoắc Dực và Lâm Tam Tư rửa tay vừa nói: “Tiểu công tử vừa ngủ, sợ trong núi có muỗi nên Phục Linh tỷ đã ôm tiểu công tử vào xe ngựa rồi ạ.”

Lâm Tam Tư rửa sạch tay, nói: “Điện hạ, bây giờ chúng ta về luôn sao? Chàng có cần nói với...”

Lâm Tam Tư mới nói một nửa câu là Hoắc Dực đã hiểu ý ngay, lắc đầu nói: “Không cần.” Chuyện gì cần nói hẳn đã nói hết rồi, kế tiếp chỉ cần xem xem Đoàn vương sẽ xử lý ra sao thôi.

***

Lúc trở lại kinh thành thì trời đã tối đen, quản gia đứng ở cổng vừa thấy xe ngựa của thái tử là chạy đến ngay, vội vàng bước xuống bậc thang rồi đứng một chỗ chờ, cho đến khi xe ngựa dừng hẳn thì ông mới khom lưng đi tới.

“Điện hạ, người đã trở lại, Lý công công trong cung có tới truyền chỉ, đã ở trong phủ chờ người ba canh giờ rồi.”

Thái giám trong cung mà tới truyền thánh chỉ thì chứng tỏ đó là chuyện rất khẩn cấp, Lưu quản gia đã sớm phái người tới Nam Cống Sơn đưa tin, vốn tưởng rằng điện hạ sẽ về sớm, nhưng không ngờ lại trễ như vậy. Tuy nhiên ông đã đi theo Hoắc Dực Nhiều năm, cho dù là chuyện hết sức khẩn

cấp thì ông vẫn giữ được sự bình tĩnh thong thả khi báo cáo với điện hạ, không một chút kích động.

Hoắc Dực nhận được tin báo trong khi đang nhìn Lâm Tam Tư hái sơn tra, thứ nhất là hẳn không muốn làm nàng mất vui, thứ hai là chuyện trong triều hẳn đã nắm rõ trong lòng bàn tay, phụ hoàng truyền chỉ không phải chuyện gì quan trọng, không cần phải vội vã hồi phủ làm gì.

Hoắc Dực xuống xe ngựa, quay người ôm eo Lâm Tam Tư, bế cả nàng và Hi Nhi trong lòng nàng xuống, đợi nàng đứng vững rồi mới nói: “Người đâu?”

Lưu quản gia đáp: “Hồi điện hạ, Lý công công đang ở trong phòng khách.”

“Ừ.” Hoắc Dực thấy Lâm Tam Tư có vẻ hơi mệt, liền nói: “Lương để hôm nay mệt mỏi, bảo người đưa đồ ăn tới Thanh Lan Uyển đi.”

“Vâng, nô tài đã biết.”

Hoắc Dực nói với Lâm Tam Tư: “Ta đi xử lý chút việc, nàng ăn xong thì đi nghỉ ngơi đi, không cần chờ ta.”

Lâm Tam Tư vừa rồi cũng nghe Lưu quản gia nói là trong cung truyền chỉ tới, cũng biết là Hoắc Dực có chuyện quan trọng phải xử lý, liền đáp: “Vâng, điện hạ có bận thì cũng phải nhớ dùng cơm đó, đừng để bụng đói làm hại thân thể.”

Hoắc Dực mỉm cười, kéo nàng lại hôn một cái rồi nói: “Nàng yên tâm.”

***

Hoắc Dực đoán quả không sai, phụ hoàng truyền chỉ chẳng qua là bảo hẳn vào cung bàn bạc với Bùi thị chuyện vào phủ. Bùi thừa tướng không lay

chuyển được Bùi Ngọc Lan, không còn cách nào khác là nén giận đồng ý, nhưng dù sao ông cũng là thừa tướng, cho dù nữ nhi vào phủ với thân phận thái tử tần, không đạt tới kì vọng của ông, thì ông cũng không hi vọng hôn sự này bị xem nhẹ, cho nên đã vào cung xin được tổ chức một nghi lễ long trọng.

Hoàng thượng thường xuyên phải nhờ cậy đến Bùi thừa tướng, nên đương nhiên cảm thấy yêu cầu này của ông là rất hợp lý, chỉ lo là Hoắc Dực không đồng ý, cho nên mới bảo hấn vào cung một chuyến. Nhưng không ngờ là ông và Bùi thừa tướng ngồi chờ từ giờ Ngọ cho đến khuya mà vẫn không thấy mặt Hoắc Dực. Bùi thừa tướng tức giận đến mức mặt biến sắc, hoàng thượng đành phải nói mấy câu trấn an rồi sai người tiễn ông ra khỏi cung.

Hoắc Dực lần thứ hai lấy lý do “Bị cảm lạnh, cần tĩnh dưỡng” để từ chối vào cung, nhưng vẫn bảo công công nói lại với hoàng thượng là chuyện nạp Bùi thị làm thiếp đều nghe theo hoàng thượng, hấn là hoàng tử, tất nhiên sẽ không làm trái lời của hoàng thượng.

Hoàng thượng vốn đang tức giận chuyện Hoắc Dực không vào cung, nhưng nghe Hoắc Dực nói thế thì lập tức hết giận, cảm thấy Hoắc Dực rất hiểu đạo lý, trong lòng vô cùng vui mừng.

Chuyện Hoắc Dực bị cảm lạnh xin nghỉ rất nhanh được lan rộng trong kinh thành, thế cục hiện giờ, ngôi vị thái tử của hấn đã được nắm chắc, đại đa số các đại thần trong triều cũng đứng về phía hấn, cho nên trước cửa phủ thái tử không ngớt người đến thăm hỏi, tất cả đều bị Lưu quản gia mời về. Cuối cùng thấy người tới ngày một đông, Lưu quản gia sau khi xin chỉ thị của Hoắc Dực, liền quyết định đóng chặt cửa, giữ lại sự thanh tịnh của phủ thái tử.

Tuy nói xin phép nghỉ, nhưng mọi chuyện trong triều Hoắc Dực vẫn phải nắm rõ, các tấu chương trước khi trình lên đều phải qua sự xét duyệt của

hắn thì mới được đưa đến hoàng thượng, cho nên sau khi Lâm Tam Tư ngủ trưa tỉnh lại, hắn liền để nàng ở trong thư phòng cùng phê duyệt tấu chương với hắn.

Hắn ngồi đọc từng cuốn từng cuốn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, thỉnh thoảng lại hạ bút viết phúc đáp lên tấu chương. Lâm Tam Tư đôi lúc thấy lông mày hắn nhíu lại, đôi lúc lại nhếch môi cười lạnh, nghĩ tới việc hắn phải ngồi đọc tấu chương từ sáng sớm, chắc hẳn rất vất vả, nên sau khi mài mực xong, nàng liền đi ra đằng sau đấm bóp vai cho hắn.

“Điện hạ, trước kia ta cảm thấy được làm hoàng thượng thật tốt, muốn cái gì thì có cái đấy, bây giờ nghĩ lại thì thấy cũng không hoàn toàn là như vậy, sự vất vả khó khăn trong đó không phải ai cũng biết.”

Hoắc Dực đặt bút xuống, khép lại tấu chương, xoay người cầm lấy tay nàng, kéo nàng ngồi xuống đùi hắn: “Sao tự nhiên nàng lại nói vậy?”

Lâm Tam Tư tựa vào ngực Hoắc Dực, nói: “Điện hạ hôm nào cũng phải dậy từ sáng sớm để đọc tấu chương, hôm nào cũng có người liên tục dâng tấu chương tới, thiên hạ rộng lớn nhưng chỉ có một mình điện hạ phải gánh vác, không phải rất vất vả hay sao?”

Hoắc Dực nhẹ nhàng cười đáp: “Như thế là vất vả sao? Hiện giờ ta chỉ phụ giúp cho phụ hoàng thôi, có một số việc vẫn chưa đến tay ta, nếu tương lai làm hoàng đế, thì việc phải làm sẽ còn nhiều hơn gấp mấy lần bây giờ.”

Lâm Tam Tư cực kỳ đau lòng, đưa tay nhẹ vuốt ve cặp lông mày của Hoắc Dực, nói: “Hiện tại chàng đã chẳng ngủ được mấy canh giờ, tương lai lại còn khổ cực hơn, điện hạ có thấy mệt không?”

Hoắc Dực nắm tay nàng, nụ cười ấm áp như gió xuân, nói: “Chỉ cần có nàng ở bên thì ta sẽ không thấy mệt nữa.”

Lâm Tam Tư nở nụ cười ngọt ngào, đang định nói tiếp thì bỗng nhiên lại cảm thấy dạ dày nôn nao, liền vội vàng ôm ngực, nhảy xuống khỏi đùi Hoắc Dực rồi lao nhanh đến chỗ ống nhổ.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Hoắc Dực vốn đang ngồi trên ghế ôm Lâm Tam Tư, đột nhiên lại thấy nàng bất ngờ đứng lên, bước nhanh về phía ống nhổ rồi nôn khan.

Hoắc Dực nhíu chặt mày đi đến phía sau nàng, để nàng dựa vào lòng mình, nhẹ vỗ lưng nàng nói: “Đờ hơn chút nào chưa?”

Lâm Tam Tư tựa vào lòng Hoắc Dực, nói: “Vừa rồi tự nhiên lại muốn ói, nhưng lại không ói được gì, bây giờ đờ hơn rồi, không còn khó chịu nữa.”

Đã từng có kinh nghiệm sau khi nàng sinh Hi Nhi, cộng thêm phản ứng của nàng lúc này khiến cho Hoắc Dực có phần hưng phấn, gương mặt vốn đang sợ hãi trở nên vui vẻ hơn, nói: “Ta đờ nàng trở về phòng nằm nghỉ, lát nữa sẽ mời thái y trong cung đến khám cho nàng.”

Lâm Tam Tư lắc đầu: “Không cần đâu điện hạ, hiện giờ ta đờ hơn rồi, nghỉ ngơi một chút là được, sao mà phải gọi thái y đến chứ.”

Hoắc Dực yêu thương nói: “Nàng đó, không biết lo cho bản thân gì cả.”

“Ta chỉ cảm thấy không có vấn đề gì, mời thái y tới lại mang tiếng ra.”

“Ta còn sợ mang tiếng hay sao? Nàng chỉ cần chú ý nghỉ ngơi cho tốt, chuyện khác đừng suy nghĩ nhiều.”

Lâm Tam Tư gật đầu đáp: “Vâng.”

Hoắc Dực ôm Lâm Tam Tư về Thanh Lan Uyển, đợi nàng ngủ say rồi mới rời đi, Tôn thái y trong cung đã sớm tới, đang đứng bên ngoài chờ, thấy Hoắc Dực đi ra liền bước tới hành lễ.

“Thái tử điện hạ.”

Hoắc Dực nhìn lão thái y đã làm việc trong cung nhiều năm, gật đầu nói: “Lương để vừa mới ngủ, làm phiền Tôn thái y cùng ta ra phòng khách chờ một lát.”

“Không có gì, cựu thần cũng không vội.” Tôn thái y là lão nhân trong thái y viện, biết Hoắc Dực từ khi hấn còn nhỏ, cũng biết tính tình của hấn như thế nào, liền cẩn thận liếc hấn một cái, nói: “Thái tử điện hạ, trên đường tới đây cựu thần đã nghe hạ nhân nói qua một chút, cựu thần muốn hỏi một câu, Lâm lương để trừ nôn khan ra thì còn có biểu hiện gì khác không?”

Hoắc Dực nghĩ một chút rồi nói: “Không có.”

Tôn thái y run rẩy ồ một cái, cố gắng giữ bình tĩnh nói tiếp: “Nếu vậy thì điện hạ không cần quá lo lắng, hấn là không có gì đáng ngại.”

Hoắc Dực híp mắt nhìn Tôn thái y, lạnh nhạt nói: “Tôn thái y không hồ là lão nhân của thái y viện, chỉ hỏi thế mà đã đoán được bệnh trạng rồi sao?”

Tôn thái y lắc đầu nói: “Cựu thần ở trong cung đã mấy thập niên, gặp rất nhiều chứng bệnh, vừa rồi cũng chỉ là chẩn đoán mà thôi, đợi Lâm lương để tỉnh lại, cựu thần sẽ khám kỹ hơn.”

“Ừ.” Hoắc Dực gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, Tôn thái y khom người, đợi Hoắc Dực cách mình hai thước thì mới chậm rãi bước tiếp.

Đến tối Lâm Tam Tư mới tỉnh lại, lúc Bách Hợp tới báo thì Tôn thái y cũng đã đợi cả một buổi chiều rồi.

Hoắc Dực phân phó: “Ngủ cả buổi chiều chắc cũng đói bụng rồi, bảo Lý tẩu chưng một bát súp rồi đưa cho lương để dùng, khi nào nàng dùng xong

thì mời Tôn thái y tới khám.” Nói xong, hần liếc nhìn Tôn thái y, nói: “Tôn thái y thấy có được không?”

Tôn thái y cúi thấp đầu, chẳng nào cũng chờ cả buổi chiều rồi, lúc này còn vội gì nữa, huống hồ kia lại còn là lương để mà thái tử điện hạ vô cùng sủng ái nữa.

“Điện hạ nói rất đúng, sức khỏe của lương để là quan trọng nhất.”

Bách Hợp nghe vậy liền tuân mệnh rồi lui ra ngoài.

Trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh, Hoắc Dực thấy Tôn thái y đã mỏi mệt, tâm trạng hần vốn căng thẳng bây giờ cũng đã buông lỏng được một chút.

Híp mắt lại, hần tùy ý mở một cuốn sách ra, bỗng nhiên nói: “Hai năm ta bị giam cầm ở đây, hậu cung đã xảy ra rất nhiều chuyện mà ta không biết rõ. Tôn thái y đã ở trong cung nhiều năm, mỗi ngày đều ra vào hậu cung chẩn bệnh cho các nương nương, chắc chuyện ở hậu cung Tôn thái y nắm rất rõ.”

Tôn thái y không hiểu ý Hoắc Dực, thấy đối phương thần thái vẫn lạnh nhạt, như thể chỉ đang nói chuyện phiếm bình thường, trong lòng càng thêm nghi ngờ: “Không biết thái tử điện hạ đang muốn nói đến chuyện gì?”

Hoắc Dực ngược mắt nhìn thẳng, lạnh lùng nói: “Chuyện Lâm quý phi bị hạ độc.”

Tôn thái y vừa nghe đến ba chữ Lâm quý phi thì người mềm nhũn ra, dùng hết tâm lực mới khống chế được tâm trạng, nhưng trên trán đã chảy đầy mồ hôi.

Mặc dù tuổi đã già, nhưng thân thể Tôn thái y vẫn rất khỏe mạnh, nhưng lúc này hai tay hai chân lại không tự chủ mà run bần lên, hoàn toàn không

giống với dáng vẻ của một lão thái y trong thái y viện. “Chuyện thái tử điện hạ nói là chuyện tối kỵ trong cung, hoàng thượng cũng nghiêm cấm không được đàm luận, cho phép cự thần...”

Hoắc Dực không đợi Tôn thái y nói xong đã cắt ngang lời ông, lạnh lùng nói: “Nơi này là phủ thái tử, không phải hoàng cung, Tôn thái y có gì mà phải lo lắng? Trông bộ dạng cứ như đang sợ bị ta tố cáo vậy?”

Tôn thái y sợ hãi nói: “Cự thần thật sự không biết...”

“Không biết?” Hoắc Dực dùng ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn thẳng Tôn thái y: “Nếu không biết thì Tôn thái y còn sợ cái gì?”

“Cự thần...Cự thần...Năm đó mặc dù ở thái y viện, nhưng lúc chuyện xảy ra thì cự thần lại không ở trong cung, nên cụ thể thế nào thì cự thần không rõ lắm...”

“Vậy sao?” Hoắc Dực đứng dậy khỏi ghế, toàn thân tỏa ra khí lạnh, “Chuyện quý phi bị hạ độc, nếu muốn kết án, ngoài người của hình bộ điều tra lấy chứng cứ ra thì thái y viện cũng phải phái hai vị thái y có uy tín để phối hợp điều tra.Theo ta biết thì Tôn thái y là lão nhân của thái y viện, chuyện này nếu không cử người đi thì còn biết cử ai đây?”

Nói đến đây, trên mặt Hoắc Dực đã không còn ý cười, ánh mắt sâu thẳm như có thể nhìn thấu được người khác, khiến cho Tôn thái y luống cuống như đứng trên đồng lửa.

Tôn thái y cảm giác như bị rơi vào bẫy vậy, hôm nay có thật là mời ông đến đây để chẩn bệnh cho Lâm lương để không vậy? Thái tử điện hạ rõ ràng có mục đích khác, nhưng chuyện của Lâm quý phi ông không thể nói được, nếu nói ra e là sẽ không giữ nổi cái đầu mất.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Mặc dù đang đầu hè, nhưng Tôn thái y vẫn cảm thấy toàn thân đang bị bao phủ bởi một làn gió lạnh, làm trước ngực và lưng áo ướt đẫm mồ hôi. Mà Hoắc Dực ngồi trên ghế thì vẫn giữ thái độ bình tĩnh và hờ hững, chỉ có đôi mắt là có phần hòa nhã hơn, nhưng lại lạnh lẽo như lưỡi kiếm vừa được rút ra khỏi vỏ, khiến cho người ta không rét mà run.

Hoắc Dực nhíu mày, gương mặt tuần lãng biểu lộ rõ khí phách vương giả, nói: “Tôn thái y, toàn bộ câu chuyện ta đã sai người điều tra rồi, bây giờ chỉ thiếu một người biết rõ sự tình để xác nhận lại thôi.” Hoắc Dực nói xong lại liếc nhìn Tôn thái y, thấy dáng vẻ khúm núm của ông thì nói tiếp: “Nếu không có căn cứ xác thực, thì người cho rằng ta tìm người chỉ để nói chuyện phiếm thôi sao? Người làm việc trong cung đã nhiều năm, cũng nhìn ta lớn lên từ nhỏ, ta chỉ không muốn tận mắt trông thấy Tôn thái y phải ra đi mà không giữ nổi tuổi già thôi.”

Trong lòng Tôn thái y cuộn trào như sóng dữ, nghe Hoắc Dực nói vậy thì ông cũng đoán là không giấu được nữa rồi. Kể từ khi biểu muội đến quý phủ của ông là ông đã biết sớm muộn gì rồi cũng có ngày này, chỉ là ông không ngờ rằng, người tìm ra được lại chính là thái tử điện hạ!

Cũng khó trách, vì Lâm lương để người mà thái tử điện hạ vô cùng sủng ái hiện giờ, chính là muội muội của Lâm quý phi!

Tôn thái y ở hoàng cung nhiều năm nên đương nhiên hiểu rõ đạo lý “kê thức thời mới là người tài giỏi”, thay vì tương lai bị người ta nắm được nhược điểm, không bằng nhờ cậy vào thái tử điện hạ, nói ra sự thật, có lẽ chính là lựa chọn tốt nhất của ông vào thời điểm này.

Tôn thái y ổn định lại tâm trạng, đập đầu xuống đất nói: “Cựu thần xin được nói hết.”

Hoắc Dực híp mắt ngồi trên ghế, dáng vẻ vô cùng ung dung: “Nói.”

Tôn thái y gật đầu, nếu đã chuẩn bị nói ra thì phải cẩn thận một chút, nghĩ vậy liền cảnh giác quay đầu nhìn xung quanh, Hoắc Dực thấy thế thì chỉ cười lạnh, nói: “Tôn thái y yên tâm, nơi này của phủ ta ngay cả một con muỗi cũng đừng mong bay vào được, bây giờ người nói ra, trừ ta ra thì sẽ không có ai biết.”

Tôn thái y vội vàng nói: “Thái tử điện hạ hiểu lầm rồi, cựu thần dĩ nhiên tin tưởng thái tử điện hạ.”

Hoắc Dực nhếch môi cười: “Tôn thái y nếu đã tin tưởng, vậy hãy kể lại từ đầu đến cuối sự việc kia đi.”

Tôn thái y lại suy nghĩ một chút, uống một ngụm trà lớn, lau mồ hôi trên trán rồi chậm rãi nói: “Năm đó Lâm quý phi là vị nương nương được hoàng thượng sủng ái nhất, hậu cung có nhiều nương nương như vậy, nhưng sự ân sủng của hoàng thượng dành cho Lâm quý phi có thể nói là không ai sánh bằng, ngay cả khi tham dự các nghi lễ mỗi năm như săn bắn hay tiệc rượu thì hoàng thượng đều đưa Lâm quý phi đi cùng.Điện hạ cũng biết đấy, việc gì cũng phải có mức độ, nếu không giữ được chừng mực thì sẽ dễ dàng sinh ra đổ kỵ, huống hồ còn là nơi hậu cung lúc nào cũng xảy ra chuyện tranh đoạt tình cảm!”

Tôn thái y lắc đầu, nhớ lại chuyện cũ thì trong lòng bỗng cảm thấy thốn thức. “Lâm quý phi vào cung nhiều năm, mặc dù chiếm được sự ân sủng vô tận của hoàng thượng, nhưng lại không thể sinh cho hoàng thượng một đứa con.Hoàng thượng lúc đó đã có đông con nên cũng không trách cứ, nhưng Lâm quý phi lại rất buồn rầu, vì thế đã nhiều lần triệu kiến các thái y của

thái y viện vào trong cung để chẩn bệnh cho nàng, cự thần cũng là một trong số các thái y đó.”

“Kể cũng lạ, Lâm quý phi nương nương sức khỏe rất tốt, nhưng dù có sử dụng biện pháp gì đi nữa thì cũng không có dấu hiệu mang thai, đến cuối cùng, chính bản thân Lâm quý phi cũng bỏ cuộc.” Nói tới đây, Tôn thái y bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đang lúc Lâm quý phi quyết định sẽ không nghĩ đến chuyện mang thai nữa thì Liễu tần có bầu, cũng chính là thập nhất hoàng tử sau này.” Tôn thái y dường như lo lắng Hoắc Dực nghe không hiểu nên giải thích thêm: “Thái tử điện hạ hàng năm đều chinh chiến bên ngoài nên có thể không biết, vị Liễu tần này vào cung cùng thời điểm với Lâm quý phi, trước khi Lâm quý phi chưa được phong phi thì tình cảm của hai người họ rất tốt. Liễu tần trước đó đã mang thai một lần nhưng lại bị sảy, nên khi có thai lại thì giữ gìn hết sức cẩn thận, các hạ nhân hầu hạ trong cung đều phải qua học tập nghiêm túc, ngay cả thái y trước khi vào khám cho Liễu tần cũng phải được kiểm tra nghiêm ngặt.”

“Lâm quý phi vì không thể có con, lại cùng nhau vào cung với Liễu tần, hai người lại ở gần nhau, nên Lâm quý phi rất quan tâm đến Liễu tần, thường xuyên mang trái cây tươi đến thăm hỏi. Liễu tần đối xử với Lâm quý phi cũng khác biệt, việc kiểm tra đồ ăn nàng đưa tới cũng không cẩn thận kỹ càng như những người khác, hai người còn thường xuyên ngồi tâm sự với nhau.

Cứ như vậy bình an trôi qua mười tháng, Liễu tần sinh hạ thập nhất hoàng tử, hoàng thượng ban thưởng rất lớn. Đây vốn là chuyện rất vui, nhưng hoàng thượng thấy Lâm quý phi rất yêu thương thập nhất hoàng tử, liền muốn Liễu tần để thập nhất hoàng tử làm con thừa tự cho Lâm quý phi nuôi dưỡng.

Lúc ấy Liễu tần đang trong tháng ở cũ, nghe được tin này thì vừa sợ vừa giận, cố tình tránh lui tới với Lâm quý phi, lại thêm có người cứ ăn nói lung tung với Liễu tần, nên nàng ta lầm tưởng rằng việc này chính là do Lâm quý phi ngày đêm kề gối cầu xin hoàng thượng, cho nên nàng ta nảy sinh lòng thù hận với Lâm quý phi, không cho nàng gặp lại thập nhất hoàng tử.”

“Lâm quý phi ban đầu còn muốn giải thích, nhưng Liễu tần không cho nàng một cơ hội nào để nói, đi mấy lần cũng bị lấy đủ các loại lý do để từ chối gặp mặt.Lâm quý phi vốn hiền lành nên thấy vậy cũng đành buông xuôi, chỉ đáng tiếc là đã mất đi một người tử muội để tâm sự.”

Tôn thái y thở dài một cái, nói tiếp: “Chuyện này vốn nên kết thúc ở đây rồi, ai ngờ một tháng sau, cũng chính là ngày đầy tháng thập nhất hoàng tử, thập nhất hoàng tử bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, mà trước khi hôn mê, người tiếp xúc cuối cùng với hoàng tử chính là Lâm quý phi.Lúc ấy hoàng thượng đang ở Giang Nam nên không có mặt tại đó, hoàng hậu nương nương giận tím mặt, nhưng bởi Lâm quý phi mang thân phận quý phi, nên cho dù là hoàng hậu thì cũng không có quyền xử lý, chỉ tạm thời giam nàng lại.

Sau đó lại có cung nữ hồi bẩm nói là phát hiện có dị vật trong lễ vật mà Lâm quý phi mang đến, sau khi trải qua kiểm tra đối chiếu của ngự y thì phát hiện là vật có độc, hoàng hậu liền sai người trình báo việc này lên hoàng thượng.Hoàng thượng ngoài sự kinh ngạc ra thì trong lòng còn nổi lên nghi ngờ, bảo người truyền lời về cung là chờ người về cung đã rồi mới xét xử.Hoàng thượng vội vã trở về, nhưng đường xá xa xôi, lúc người về kinh thì Lâm quý phi đã uống thuốc độc tự tử.”

Tôn thái y nói một tràng dài, cả người đã áp xuống mặt đất, tuy vẫn còn thấp thỏm nhưng cũng đỡ hơn vừa rồi rất nhiều.

Hoặc Dự liếc nhìn Tôn thái y, nói: “Lúc xảy ra chuyện, Tôn thái y có ở đó không?”

“Hồi thái tử điện hạ, vì hoàng thượng đi tuần ở Giang Nam, thỉnh thoảng nhiệm phong hàn, nên cự thần tạm thời bị điều đi Giang Nam, cho nên lúc đây cũng không có mặt.”

Hoắc Dực thu lại nụ cười, nói: “Nếu vậy thì tại sao Tôn thái y lại biết chi tiết sự việc như thế?”

Tôn thái y có phần chần động, nói: “Cự thần đã kể lại hết những điều mà cự thần biết cho điện hạ, không dám giấu diếm một chút gì. Nhũ mẫu của Lâm quý phi là biểu muội của một người bà con xa của cự thần, sau khi Lâm quý phi uống thuốc độc tự vẫn thì xe ngựa của hoàng thượng đã đi đến cửa kinh thành.

Hoàng hậu không dám lợi dụng thời cơ để giết người diệt khẩu, dưới tình thế cấp bách không thể làm gì khác là cho tất cả những người cũ trong cung Lâm quý phi xuất phủ, sau đó âm thầm phái người đi theo rồi tùy thời sát hại bọn họ. Biểu muội của cự thần may mắn chạy trốn được, trước đó nàng chưa từng nói với người ta là có quan hệ với cự thần, cho nên lúc trốn vào phủ của cự thần thì cũng không có ai biết. Mà khi đó việc này cũng chỉ âm thầm điều tra chứ không dám làm lớn chuyện, cho nên vẫn không bị ai phát hiện.”

Hoắc Dực bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt lạnh lẽo, kèm theo nụ cười khiến người ta không thể đoán ra được cảm xúc. Nha hoàn hầu hạ Lâm quý phi trốn ở quý phủ của Tôn thái y, chuyện này Hà Tất Kỳ đã sớm điều tra được, cho nên hẳn mới cố ý để cho Tôn thái y vào phủ để khám bệnh cho Tam Tư.

“Theo như lời của Tôn thái y, nếu ta đoán không lầm...thì Lâm quý phi không hề tự vẫn, mà là có người ép nàng phải tự vẫn?”

“Sau khi cự thần trở về phủ, cũng nghe biểu muội nói như vậy, cộng thêm việc cự thần đã từng trị liệu cho Lâm quý phi, nên mặc dù không thể

nói là hiểu rõ, nhưng vẫn biết đôi chút về tính tình của Lâm quý phi, nàng hiền lành như vậy, không thể làm ra chuyện hạ độc hoàng tử được. Thêm nữa, thập nhất hoàng tử sau khi được cứu chữa thì cũng không còn gì đáng lo ngại, hoàng thượng cũng đã nói là chờ người trở về kinh rồi mới xét xử, vậy thì hà cớ gì nàng phải uống thuốc độc tự vẫn chứ? Với sự thông minh của nàng, thì tuyệt đối không thể lựa chọn cách tự vẫn để giải thoát, như thế chẳng khác nào đang tự chứng minh rằng ‘Chuyện đã bại lộ, ta không còn mặt mũi nào để gặp mặt hoàng thượng nữa’.”

Tôn thái y khẽ ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Dực, nói: “Chuyện này vì làm tổn hại đến danh dự của hoàng thất, nên hoàng thượng đã hạ lệnh không được truyền ra ngoài, nhưng vì cỰu thần nghi ngờ nên đã âm thầm điều tra nghe ngóng được một chuyện. Hồ sơ ghi chép khám bệnh của thái y vào yến tiệc mừng thập nhất hoàng tử đột nhiên không cánh mà bay, nếu không có vấn đề thì tại sao lại trùng hợp như vậy, cỰu thần nghĩ rằng, riêng điều này thôi cũng đủ để nói lên tất cả.”

Hoắc Dực ra vẻ hồ hững nói: “Tôn thái y đã có lòng như vậy, có khi nào nguyên nhân chính là vì lệnh muội kia không?”

Mồ hôi trên trán Tôn thái y chảy ròng ròng, suy nghĩ một chút rồi cắn răng nói: “CỰu thần không dám lừa gạt điện hạ, Lâm đại nhân và cỰu thần cũng có thể coi như là bằng hữu thân thiết.”

Hoắc Dực bình tĩnh nhìn Tôn thái y đang quỳ trên mặt đất, một lúc lâu sau, sự lạnh lẽo trong ánh mắt mới dần dần tản đi, chậm rãi nói: “Tôn thái y đứng dậy đi, người tuổi đã cao, không nên quỳ lâu, huống hồ ta còn có chuyện quan trọng cần giao cho người làm.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Sau khi Lâm Tam Tư dùng bữa xong thì Hoắc Dực mới cùng Tôn thái y đi tới Thanh Lan Uyển, Phục Linh và Bách Hợp đã sớm buông rèm che xuống. Lâm Tam Tư yên ổn nằm trên giường sau tấm rèm che, dung nhan xinh đẹp như ẩn như hiện, chỉ có cánh tay trắng như ngọc lộ ra bên ngoài.

Tôn thái y ngồi xuống cái ghế gỗ bên ngoài rèm che theo lời Hoắc Dực bảo, mí mắt buông xuống, ngón tay từ từ duỗi ra đặt lên cổ tay Lâm Tam Tư.

Hoắc Dực đứng bên cạnh, lông mày cau lại, gương mặt lạnh lùng quan sát Tôn thái y, thấy ban đầu thì sắc mặt ông rất vui mừng, nhưng cuối cùng lại cau mày, khiến hăn không khỏi mím chặt môi, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Sau khi Tôn thái y thu tay về, Hoắc Dực liền hỏi: “Tôn thái y, thế nào rồi?”

Tôn thái y dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Hoắc Dực, Hoắc Dực ngầm hiểu, trong lòng có phần căng thẳng, nói: “Người đi tới thư phòng chờ ta.”

“Cựu thần tuân lệnh.” Tôn thái y khom lưng đi ra ngoài.

Hoắc Dực dùng ánh mắt ra hiệu cho Phục Linh và Bách Hợp vén rèm lên, thấy Lâm Tam Tư đang từ trên giường ngồi dậy, liền tiến lên cầm tay nàng nói: “Nàng đang không thoải mái, nằm nghỉ thêm một chút đi.”

Lâm Tam Tư không hiểu tâm tư Hoắc Dực, ngẩng mặt lên cười nói: “Hi Nhi cũng ngủ cả chiều rồi, bây giờ hẳn là sắp tỉnh lại, ta không thể cứ ngủ suốt mà bỏ mặc con được.”

“Hi Nhi đã có Bách Hợp chăm sóc rồi.” Hoắc Dực không cho nàng cự tuyệt, bắt nàng nằm xuống giường, thấy nàng vẫn còn muốn nói thì liền cúi xuống dùng môi chặn miệng nàng lại. Cho đến khi thân thể của nàng dần trở nên mềm nhũn trong lòng hắn thì mới chịu buông ra, ánh mắt say mê nhìn nàng, cứng chiều nói: “Ngoan, chờ ta xong việc sẽ trở lại với nàng.”

Hi Nhi đã có Bách Hợp Phục Linh chăm sóc nên Lâm Tam Tư vốn rất yên tâm, nhưng nàng chỉ muốn chơi với Hi Nhi một lát mà thôi, dù sao cả ngày hôm nay chưa được ôm con nhiều. Nghe giọng nói dịu dàng của Hoắc Dực, nàng liền xấu hổ đỏ mặt, nói: “Vâng, điện hạ mau đi làm việc đi.”

Hoắc Dực nhếch môi cười, hôn lên trán nàng một cái, lại giúp nàng đắp kín chăn rồi mới đứng dậy ra cửa.

Bên ngoài thư phòng, Tôn thái y đã cung kính đứng đợi ở đó, thấy Hoắc Dực đang đi tới, thái tử tuy bước nhanh nhưng rất ổn định, vẻ mặt vốn không có cảm xúc lúc này lại có phần căng thẳng.

Tôn thái y vội khom lưng hành lễ: “Điện hạ.”

Hoắc Dực xua tay: “Nói.”

Tôn thái y nói: “Cựu thần xin chúc mừng điện hạ, Lâm lương để có tin vui.”

Hoắc Dực nhìn Tôn thái y, nghe tin Tam Tư có thai hẳn vốn nên vui mới phải, nhưng hắn biết Tôn thái y cố tình muốn nói riêng với hắn là vì có nguyên nhân khác. Nghĩ vậy, Hoắc Dực có phần lo lắng, hai tay chắp sau lưng, quay người nhìn ra khoảng sân bên ngoài thư phòng, nói: “Nói hết đi.”

Tôn thái y ổn định lại tâm trạng, cố gắng giữ bình tĩnh trước mặt thái tử điện hạ, “Điện hạ, cựa thần vừa rồi đã bắt mạch cho Lâm lương để, phát hiện Lâm lương để mang thai, hơn nữa lại còn là song thai.”

Hoắc Dực lập tức xoay người lại, nói: “Người nói trong bụng Lâm lương để có hai hài tử sao?”

“Nam Dạ vừa mới có hoàng trưởng tôn, giờ lại thêm hai vị hoàng tôn nữa, đây quả là chuyện đáng mừng, thái hậu nương nương và hoàng thượng mà biết tin thì chắc chắn sẽ rất vui.” Tôn thái y nói xong, vẻ vui mừng dần chuyển thành lo âu: “Nhưng từ ngày Nam Dạ quốc được thành lập cho tới nay, chưa từng có trường hợp mang song thai, trong dân gian tuy có, nhưng tỷ lệ sống của hài tử sẽ rất nhỏ, cơ thể người mẹ cũng sẽ gặp nhiều tổn thương, với lại theo cựa thần đoán thì thân thể của Lâm lương để rất yếu, e là không chịu đựng được...”

Tôn thái y không nói hết lời, ông nghĩ ý của mình đã rất rõ ràng rồi, hai hài tử này vô cùng quan trọng đối với hoàng thất Nam Dạ vốn đang ít con cháu, nhưng Lâm lương để là người mà thái tử điện hạ vô cùng sủng ái, nếu sinh song thai thì tính mạng không dám chắc có thể bảo toàn, việc này phải xem thái tử điện hạ lựa chọn thế nào. Tôn thái y nghĩ xong cũng không dám ngẩng lên nhìn Hoắc Dực, chỉ im lặng cúi thấp đầu, để Hoắc Dực tiếp tục suy nghĩ.

Hoắc Dực mặc trường sam màu lam nhạt đứng ở hành lang, người bên ngoài chắc hẳn sẽ nghĩ rằng hẳn đang phải khó khăn lựa chọn giữa Tam Tư và hài tử, nhưng đối với hắn thì căn bản không cần phải lựa chọn gì cả, bất luận có chuyện gì thì Tam Tư vẫn là quan trọng nhất, vấn đề huyết mạch của hoàng thất không phải là điều hắn suy nghĩ tới, hắn chỉ mong muốn Tam Tư luôn được sống khỏe mạnh, bình an vui vẻ một đời, chứ không phải là người gánh vác trọng trách mở rộng huyết mạch đế vương.

Tuy nhiên hẳn cũng biết rõ một điều rằng, Tam Tư rất thích hài tử, nàng coi hài tử như trân bảo mà nâng niu, lúc mang thai Hi Nhi nàng còn nói rằng giá mà có thể sinh một cặp long phượng thì tốt quá. Bây giờ, hẳn làm sao có thể khuyên nàng bỏ cái thai trong bụng để bảo vệ cho mình đây?!

Một lúc lâu sau, Hoắc Dực mới lên tiếng, hỏi: “Bao lâu?”

Tôn thái y sừng sốt, mau chóng phản ứng lại rồi đáp: “Điện hạ, cho phép cự thần được nói thẳng, bất luận là giữ hay bỏ thì đều phải quyết định trong vòng một tháng tới. Nếu điện hạ quyết định xong thì có thể gọi cự thần tới bất cứ lúc nào.”

Ông ngừng một chút rồi nói tiếp: “Tâm trạng của điện hạ cự thần có thể hiểu được, nhưng điện hạ cũng không nên quá u sầu, trong dân gian cũng từng có những trường hợp đẻ song thai thành công, chỉ cần được chăm sóc cẩn thận trong thời kỳ mang thai thì mẫu tử sẽ bình an, người mẹ nếu có tổn thương thì tinh dưỡng mấy năm là được. Thái tử điện hạ yên tâm, cự thần sẽ dốc hết khả năng của mình để bảo vệ cho mẫu tử được an toàn, nếu để xảy ra bất cứ tình huống xấu nào, cự thần xin chịu tội.”

Hoắc Dực nghe vậy thì không khỏi nhíu mày, xoay người nhìn Tôn thái y, lạnh lùng nói: “Ý của Tôn thái y là sẽ giữ lại hai đứa bé cho ta, thay vì bảo vệ cho lương đế của ta sao?”

Tôn thái y lắng nghe, cảm nhận được sự lạnh lẽo thấu xương trong lời nói của Hoắc Dực, trong lòng bỗng trở nên rối bời, chẳng lẽ ông đã hiểu sai ý của điện hạ rồi sao? Điện hạ không muốn giữ lại hài tử ư? Liên tưởng đến chuyện thái tử ân sủng lương đế vô hạn được đồn đại trong nhân gian, Tôn thái y cũng hiểu ra phần nào, đáy lòng càng thêm sợ hãi, nếu điện hạ thật sự có ý định bảo vệ cho sự an toàn của lương đế, vậy hẳn khác nào trở thành tội nhân của Nam Dạ quốc? Còn mặt mũi nào mà đối diện với tổ tiên đây?

“Không lẽ điện hạ...?” Sau khi nhìn thấy ánh mắt quả quyết của Hoắc Dực, Tôn thái y liền luống cuống nói: “Cựu thần to gan, nhưng chuyện này điện hạ không thể quyết định như vậy được, Lâm lương để thân thể yếu ớt, nếu bây giờ mà bỏ đi hai đứa bé, tuy có thể bảo vệ được Lâm lương để, nhưng trong tương lai sẽ rất khó mang thai lại! Mà cho dù có mang thai, thì ai có thể đảm bảo đó lại là song thai?! Hơn nữa, tương lai thái tử sẽ trở thành hoàng đế, hậu cung đông đảo các phi tần, cần gì phải phiền não lo lắng sẽ không có mỹ nhân. Điện hạ không thể lựa chọn như vậy được, mong điện hạ hãy suy nghĩ lại!”

Hoắc Dực nhú mày, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Tôn thái y, gằn từng chữ nói: “Người, thử, nói, lại, lần, nữa!”

Tôn thái y thấy thái độ của Hoắc Dực rất kiên quyết, ánh mắt tràn ngập sát ý, cũng tự cảm thấy lời của mình vừa rồi không được ổn lắm, dù sao hiện tại trong mắt thái tử điện hạ chỉ có một mình Lâm lương để, ông mà không biết lựa lời mà nói thì chẳng khác nào tự đi tìm đường chết.

Tôn thái y mạnh mẽ quỳ xuống, run rẩy nói: “Nếu thái tử điện hạ đã quyết định thì cựu thần cũng không khuyên ngăn nữa, nhưng chuyện này có liên quan đến huyết mạch của hoàng tộc, điện hạ nghĩ lại xem có nên...”

“Không cần.” Hoắc Dực liếc nhìn Tôn thái y, gằn giọng nói: “Nếu còn nhiều lời, thì đừng trách ta độc ác.”

Tôn thái y vẫn còn muốn khuyên: “Điện hạ...”

Hoắc Dực lúc này đã mất hết kiên nhẫn: “Tôn thái y đang muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của ta sao? Người cho rằng ta không dám giết người?”

Chữ giết vừa nói ra, Tôn thái y liền cảm thấy như có một thanh kiếm đang kề vào cổ mình.

“Cựu thần không dám, cựu thần chỉ cảm thấy...”

Còn chưa nói xong thì đã bị ánh mắt của Hoắc Dực dọa cho ngậm miệng, trong lòng vô cùng bối rối, thái tử điện hạ nói một là một nói hai là hai, nếu thật sự bắt ông lấy hài tử trong bụng Lâm lương để ra thì ông phải làm sao bây giờ? Ông nên cự tuyệt hay thỏa hiệp đây? Nhưng bất luận thế nào, thì nghề thái y của ông e là sẽ không được làm bao lâu nữa rồi.

Tôn thái y mang theo tâm trạng thấp thỏm lo âu đi ra khỏi phủ thái tử, lúc gần đi, dáng vẻ muốn nói lại thôi của ông khiến cho Hoắc Dực chán ghét, nhưng cũng yên tâm phần nào, hẳn khẳng định là Tôn thái y sẽ không dám nói chuyện này cho ai biết, không có phụ hoàng nhúng tay vào thì sẽ không có trở ngại gì.

Thật ra lấy tính cách và thủ đoạn của Hoắc Dực thì hẳn hoàn toàn có biện pháp để khiến cho Tôn thái y không có cơ hội mở miệng nữa, nhưng hẳn vẫn nhịn xuống không làm. Người này tạm thời hẳn không muốn đụng vào, hẳn còn cần Tôn thái y làm đệm lót để đưa Tam Tư lên đứng đầu hậu cung, hiện tại nếu giết ông ta thì có thể khiến cho lòng hẳn thoải mái hơn, nhưng lại không có lợi đối với gia tộc Lâm thị.

Hoắc Dực cố gắng bình tĩnh lại, hiện giờ điều quan trọng nhất là phải nghĩ xem nên giải thích với Tam Tư thế nào, để cho nàng ngoan ngoãn nghe theo lời hẳn.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Lâm Tam Tư ban ngày ngủ nhiều nên đến đêm lại tỉnh dậy, mở mắt ra theo bản năng xoay người lại thì phát hiện tay Hoắc Dực đang ôm eo nàng, không chặt không nhẹ nhưng rất vững vàng.

Lâm Tam Tư không dám quay lại, sợ đánh thức Hoắc Dực, nghe tiếng hít thở đều đều của hắn, trong lòng nàng như có một dòng nước ấm chảy qua. Nàng nắm lấy tay hắn, tay của nàng đã không còn thô ráp như hồi mới vào phủ, sau hai năm được sống an nhàn, bàn tay nàng đã khôi phục lại sự mềm mại như hồi trước, duy chỉ có mấy vết chai là chưa hết, nhưng nhìn qua thì cũng không phát hiện ra được.

Tay của nàng vừa mới đặt lên tay Hoắc Dực thì lập tức nghe thấy hắn nói từ đằng sau: “Tỉnh rồi sao?”

Giọng nói trầm khàn làm say lòng người, khiến cho toàn thân nàng mềm nhũn.

Lâm Tam Tư không biết Hoắc Dực lúc nào trở về, cũng không biết là hắn đã tỉnh dậy từ khi nào.

“Ban ngày ngủ nhiều quá nên bây giờ đã tỉnh rồi.” Lâm Tam Tư vẫn nghiêng người quay mặt về bên trong, nhưng hương vị ngọt ngào của nàng vẫn truyền vào tai Hoắc Dực: “Điện hạ cũng dậy rồi sao?”

“Ta hằng đêm đều nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đặn của nàng, nếu nàng tỉnh thì ta cũng tỉnh theo.”

“Ừm...” Lâm Tam Tư cắn môi cười, điện hạ, chàng nói vậy thì ta biết đáp lại thế nào đây?

Hoắc Dực không tiếng động mỉm cười, thấy nàng thủy chung vẫn không xoay người lại, liền phải tự mình nắm lấy vai nàng, kéo nàng quay về phía mình, nói: “Nàng giận ta sao?”

Lâm Tam Tư ngạc nhiên mở to mắt nói: “Không có mà! Sao điện hạ lại nghĩ vậy?”

Hoắc Dực một tay ôm nàng vào lòng, một tay cầm lấy bàn tay nàng mà vuốt ve, cầm tựa lên đầu nàng, nói: “Ta đã hứa với nàng là sẽ cùng nàng đi ngủ, nhưng ta lại nuốt lời rồi, nàng muốn phạt ta thế nào ta cũng chấp nhận.”

“Thì ra điện hạ đang nghĩ đến chuyện này à! Ta không tức giận đâu.” Lâm Tam Tư bật cười, lắc đầu nói: “Sau khi điện hạ rời đi, ta thật sự cảm thấy rất nhàm chán, lại nghĩ điện hạ đã bảo ta ngủ thì ta đành đi ngủ thôi, nhưng vừa này lại tỉnh dậy rồi.”

Hoắc Dực bỗng dừng động tác, suýt nữa thì phun máu, xem ra là hấn tự mình đa tình rồi! Tiểu yêu tinh này, thật không hiểu cho tấm lòng của hấn gì cả!

Lâm Tam Tư thấy Hoắc Dực không đáp lại, nhớ lại lời mình vừa nói, cảm thấy có phần không ổn, vội nói: “Nhưng mà chắc là vì trong đầu ta còn nhớ đến lời hứa của điện hạ, nên mới nửa đêm đã tỉnh lại rồi.”

Hoắc Dực mỉm môi cười, đưa tay véo nhẹ má nàng, yêu thương vô hạn: “Cái miệng nhỏ này của nàng càng ngày càng biết ăn nói.”

Lâm Tam Tư từ trong ngực Hoắc Dực ngẩng đầu lên, cười tươi nói: “Nếu điện hạ không thích thì ta có thể rút lại lời mình vừa nói không?”

“Lời đã nói ra thì sẽ do ta định đoạt chứ không phải nàng.” Hoắc Dực nói xong liền nâng cằm nàng lên, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng.

Hoắc Dực biết Lâm Tam Tư mang thai, tuy trong lòng sớm đã quyết định sẽ bỏ đi hài tử, nhưng hẳn lại không muốn cơ thể nàng phải gặp bất cứ tổn thương nào, vì đau lòng nên lúc thân mật có phần dịu dàng hơn bình thường...

Sau cuộc hoan ái, Hoắc Dực giúp nàng mặc quần áo, yên lặng ôm nàng chờ trời sáng.

Lâm Tam Tư tuy hơi mệt nhưng ban ngày nàng ngủ quá nhiều rồi, lúc này không buồn ngủ lắm, nằm gọn trong lòng Hoắc Dực, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực hắn.

Hoắc Dực bắt lấy cái tay nghịch ngợm của nàng, đưa lên môi hôn, nói: “Tam Tư, nàng thấy Hi Nhi của chúng ta có đáng yêu không?”

Lâm Tam Tư rút tay về, tiếp tục vẽ vờ trên ngực hắn, đáp: “Còn phải hỏi sao, tất nhiên là đáng yêu nhất rồi!”

Hoắc Dực đưa tay xoa đầu nàng, dịu dàng nói: “Ta đang suy nghĩ, chúng ta chỉ cần một mình Hi Nhi thôi có được hay không?”

Lâm Tam Tư không giải thích được, nàng còn đang chuẩn bị sinh thêm mấy đứa nữa mà, chỉ có một đứa thì sẽ rất cô đơn, khi lớn lên chẳng có lấy một huynh đệ tỷ muội nào.

“Tại sao?”

Hoắc Dực thở dài một cái, đáp: “Ta hiểu tâm tư của nàng, nếu ở những gia đình bình thường thì tất nhiên có thể giúp đỡ cho nhau, nhưng con của ta và nàng thì khác, chúng cũng giống như ta, sinh ra ở hoàng thất. Nàng

nhìn trong số những hoàng tử của phụ hoàng đi, có mấy ai có kết quả tốt đẹp đâu? Bất luận là Lương vương, Ninh vương hay Tấn vương, chỉ cần dám mơ ước đến ngôi vị hoàng đế thì cuối cùng sẽ chỉ nhận lại cái chết mà thôi, mà dù có không hứng thú với ngôi vị hoàng đế thì cũng không ngăn được sự nghi kỵ của các quân thần. Cuối cùng tránh không được việc lấy binh khí để tranh đấu, từ xưa tới nay, phàm là con của đế vương thì đều không được sống bình an.”

Nghe Hoắc Dực nói vậy, quả thật đã khiến nàng lo sợ, ngón tay đang nghịch ngợm bỗng dừng động tác, mềm yếu vô lực đặt lên ngực Hoắc Dực. Các cuộc chiến trong lịch sử đều có kết cục rất tàn khốc, nàng sao có thể không biết chứ, nhưng nàng cảm thấy con của nàng và Hoắc Dực sẽ không như thế, chỉ cần được giáo dục chỉ bảo đúng hướng là sẽ không sao cả.

Lâm Tam Tư rất có lòng tin với việc này, tay nàng nắm lại thành quả dấm, nói: “Điện hạ, chàng yên tâm, con của chúng ta nhất định sẽ không rập khuôn giống bọn họ, ta nhất định sẽ giáo dục các con thật tốt, tuyệt đối sẽ không cho phép bất kì kẻ nào dám tới phá hỏng tình nghĩa của các con.”

Nhìn dáng vẻ quyết tâm của nàng, Hoắc Dực bật cười nói: “Từ xưa đến nay việc này đều chưa giải quyết được, nàng thật sự có lòng tin như vậy sao?”

Lâm Tam Tư xua tay nói: “Đó là do bọn họ không biết cách mà thôi.”

“Ồ?” Hoắc Dực có phần hứng thú nói: “Nếu nàng không ngại thì nói ta nghe đi.”

“Điện hạ, chàng nghĩ mà xem...” Lâm Tam Tư nhồm dậy, nghiêm túc nói: “Những hoàng tử khác, từ nhỏ đã luôn lấy mình làm trung tâm, hàng ngày phải một mình trải qua mọi chuyện, không được sinh hoạt và vui chơi cùng với các huynh đệ tỷ muội, nên tình cảm nếu có cũng sẽ dần nhạt phai

đi, hơn nữa còn có rất nhiều người lòng dạ xấu xa cố ý đến khích bác ly gián, càng khiến cho tình cảm ruột thịt gắn bó như chân tay dần dần bị đứt gãy.”

Nghe Lâm Tam Tư nói, Hoắc Dực nhướn mày tỏ vẻ tán đồng. “Cho nên?”

“Cho nên, tương lai ta muốn sinh thêm mấy hài tử nữa, nhất định ta sẽ cho các con sống cùng nhau từ nhỏ, đứa lớn chăm đứa nhỏ, đứa nhỏ tôn trọng đứa lớn, về mặt tình cảm thì chúng ta phải đối xử một cách bình đẳng, tuyệt đối không được thiên vị, cũng sẽ không để cho các con ganh đua tị nạnh với nhau, không chỉ chúng ta mà ngay cả thái độ của các lão sư, cung nữ đối với từng đứa cũng phải giống nhau nữa...”

Lúc nói tới đây, thấy Hoắc Dực nửa nằm trên giường đang nhếch môi cười, nàng liền nói: “Điện hạ, ta nói có đúng không?”

Hoắc Dực bật cười: “Đó chính xác là một phương pháp tốt.”

Lâm Tam Tư chu môi nói: “Vậy sao điện hạ còn cười?”

Hoắc Dực duỗi tay một lần nữa kéo nàng vào lòng, hôn lên trán nàng một cái, thầm thì: “Đó là vì ta đang tưởng tượng ra cảnh đó, ta ôm nàng, cùng ngồi trong phòng, ngắm bọn nhỏ vui vẻ chơi đùa chạy xung quanh chúng ta, không có bất kì sự tranh đấu nào...”

Lâm Tam Tư nghe xong cũng cười ra tiếng, lần này đổi thành Hoắc Dực hỏi nàng: “Sao nàng cũng cười?”

Lâm Tam Tư ôm thắt lưng Hoắc Dực, mặt dán vào lồng ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập, nói: “Ta buồn cười vì bây giờ ta và điện hạ mới chỉ có một Hi Nhi mà thôi, vậy mà lại nghĩ xa xôi như vậy làm gì không biết nữa!”

Hoắc Dực nhẹ vuốt chóp mũi nàng, yêu thương nói: “Nàng đó, lúc nào cũng đơn thuần như vậy.”

Lâm Tam Tư cười, ngẩng lên hôn hấn một cái rồi lại nằm gọn trong lòng hấn.

Hoắc Dực dùng ánh mắt trầm tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, hấn luôn rất quyết đoán, duy chỉ khi ở cùng Tam Tư là hấn sẽ do dự. Tam Tư yêu hài tử như vậy, nếu nàng biết là mình đã mang thai thì nhất định sẽ muốn sinh con ra. Hấn phải ngăn cản, cho dù tỷ lệ có là rất nhỏ đi nữa thì hấn cũng không cho phép để Tam Tư phải mạo hiểm.

Sau khi an tĩnh lại, Lâm Tam Tư thấy quả thật mình đã suy nghĩ quá đơn giản, nàng một lòng chỉ nghĩ đến việc nếu dạy dỗ các con thật tốt thì tương lai sẽ không xảy ra tranh đấu tương tàn, nhưng nàng lại quên mất một điều rằng, tương lai Hoắc Dực có thể sẽ có thêm rất nhiều hài tử, những hài tử không phải của nàng và hấn, mà là của những nữ nhân khác, tỷ như Bùi tiểu thư... Mà nàng nào có năng lực để dạy dỗ những hài tử đó? Mẹ ruột của chúng sao có thể cho phép nàng làm chủ đây?

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Hoắc Dực nhếch môi cười yếu ớt: “Nàng nói rất đúng.”

Lâm Tam Tư cười tươi như hoa: “Nếu vậy thì sau này điện hạ phải nghe ý kiến của ta nhiều hơn, sức khỏe của ta ta rõ ràng nhất, không thể vì ta mà khiến cho điện hạ gặp bất lợi, để những vị quan kia có cơ để công kích chàng.”

Hoắc Dực nghe xong liền lật người lại, nhẹ nhàng áp nàng dưới thân, nhưng tay vẫn nhớ chống người lên một chút để tách khỏi bụng nàng, bảo đảm nàng sẽ không bị thương.

Hoắc Dực nhìn ánh mắt trong veo của nàng, ranh mãnh cười nói: “Tam Tư của ta thật thiện lương và thông minh, việc gì cũng suy nghĩ cho ta, ta nên thưởng nàng thế nào đây?”

Lâm Tam Tư mím môi cười: “Phần thưởng này trước cứ giữ lại đã, chờ sau này ta nghĩ ra rồi sẽ xin điện hạ được không?”

Hoắc Dực nâng cằm nàng lên, vẻ mặt vô cùng hài lòng, nói: “Nhanh như vậy đã học được cách thương lượng rồi, xem ra ta dạy dỗ nàng rất tốt.”

Lâm Tam Tư cười nói: “Là do ta học nhanh nhớ lâu thôi.”

“Còn dám cãi, ta phải cho nàng biết tay mới được.” Hoắc Dực không nói thêm nữa, trực tiếp cúi xuống hôn lên môi nàng, thật lâu cũng không muốn buông ra.

Lâm Tam Tư chìm đắm trong nụ hôn triền miên của Hoắc Dực, thật vất vả mới giành được cơ hội nói chuyện, thở gấp nói: “Trời sắp sáng rồi, điện hạ, chàng không muốn ngủ thêm một lát sao? Cả đêm đã không ngủ được nhiều rồi...”

Còn chưa nói hết câu thì lại tiếp tục bị Hoắc Dực hôn, hân vừa hôn vừa thì thầm: “Chính vì trời sắp sáng nên ta mới phải tận dụng thời gian để hành hạ nàng một chút, tiểu yêu tinh này...”

Lâm Tam Tư choáng váng nói: “Ủm, điện hạ, chàng nói vậy là sao...”

***

Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng đã hai ngày không ngủ không nghỉ để đi điều tra, cuối cùng cũng đã tìm được hung thủ sát hại Lâu Như Nguyệt, lúc này cảm giác căng thẳng và tập trung đã biến mất, thay vào đó là sự mệt mỏi và buồn ngủ. Hà Tất Kỳ vẫn còn có thể khống chế được, nhưng Tống Cảnh Ngưỡng thì hoàn toàn không có năng lực kìm chế, cứ đứng trong thư phòng ngáp liên tục.

Hoắc Dực đẩy cửa đi vào, hân mặc áo màu lam nhạt không hoa văn, dáng người cao lớn, ngũ quan tuấn đạt, bên hông đeo ngọc bội thái tử có một không hai, càng làm nổi bật lên khí chất vương giả của hân. Chỉ duy nhất có một điểm khác với thường ngày, đó chính là khóe môi hân đang nhếch lên nở nụ cười.

Hà Tất Kỳ nhìn thấy nhưng giả vờ không để ý, mắt quay đi nhìn về nơi khác.

Tống Cảnh Ngưỡng yên lặng quan sát nét mặt của Hoắc Dực, trong lòng tràn đầy hưng phấn. Tống Cảnh Ngưỡng hân là người phong lưu phóng khoáng, tất nhiên sẽ không ngốc đến mức không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhin không được muốn nói, nhưng lại không thể nói thẳng nên hân đành

khéo léo đưa chuyện: “Điện hạ, hôm nay tinh thần của người có vẻ rất sáng khoái, chắc hẳn đã trải qua một đêm vô cùng tuyệt vời!”

Hoắc Dực nghe xong liền dùng ánh mắt sắc như dao nhìn qua, Tổng Cảnh Ngưỡng lập tức lấy tay che miệng, “Điện hạ, thuộc hạ sai rồi, xin điện hạ hãy trách phạt.”

Một giọng nói lạnh lùng truyền tới: “Đúng là nên phạt, lúc nào cũng không quản được cái miệng của mình.”

Tổng Cảnh Ngưỡng oán hận nhìn Hà Tất Kỳ, ý nói tên tiểu tử nhà người đã không giúp ta thì thôi, lại còn đứng đó mà hả hê, cứ đợi đấy, ta sẽ không để yên cho nhà người đâu.

Hà Tất Kỳ khoanh tay bình tĩnh đứng im một chỗ, môi nhếch lên cười nhạt.

Tổng Cảnh Ngưỡng cực kỳ tức giận khi thấy dáng vẻ bình thản này của hắn, nhưng vì có Hoắc Dực ở đây nên không dám bộc phát, đành phải im lặng đứng nghiêm, trong lòng nghĩ thầm: Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, huống hồ mình còn có thể báo thù ngay bây giờ!

Hoắc Dực hôm nay tâm trạng rất tốt nên cũng lười so đo với Tổng Cảnh Ngưỡng, chỉ liếc hắn và Hà Tất Kỳ một cái rồi nói: “Đã điều tra ra rồi?”

Tổng Cảnh Ngưỡng thu hồi lại dáng vẻ bất cần đời của mình, đáp: “Hồi điện hạ, đúng vậy.”

Hoắc Dực trầm giọng nói: “Kẻ nào làm?”

Tổng Cảnh Ngưỡng đang muốn nói thì lại do dự, quay sang nhìn Hà Tất Kỳ, thấy đối phương gật đầu thì mới nói: “Hồi điện hạ, là Bàn tướng quân.”

“Bàng Vi Nhân?” Hoắc Dực lẩm bẫm ba chữ kia, thanh âm lạnh như băng. Nữ nhi của Bàng Vi Nhân gả cho Lương vương, danh phận tuy không phải chính phi, nhưng cũng là nửa bầu trời của Lương vương phủ, trong phủ tất cả các nữ quyến đều do nàng ta quản lý, ngay cả Lương vương phi cũng phải nhún nhường. Hiện giờ Lương vương bị nhốt vào đại lao vì có âm mưu tạo phản, các thế thiếp của hắn cũng đều bị nhốt vào đại lao chờ chết, duy chỉ có Bàng phu nhân là may mắn thoát khỏi, thánh chỉ đặc xá cho nàng ta xuống tóc làm ni cô, vào chùa cúng phật, bảo toàn được tính mạng.

“Ông ta làm việc cho Lương vương sao?”

“Theo như thuộc hạ điều tra ra thì trước khi Lương vương lập mưu tạo phản, đã từng bí mật hẹn gặp Bàng Vi Nhân, cũng hứa nếu Bàng tướng quân làm theo lời của y nói, tương lai nếu y đoạt được ngôi vị đế vương thì công đầu nhất định sẽ thuộc về Bàng tướng quân, mà nữ nhi của ông ta cũng sẽ lập tức được phong làm hoàng hậu. Lợi ích lớn như vậy, Bàng Vi Nhân sao có thể không nghe theo?”

Hoắc Dực nói: “Đã tìm được chứng cứ chính xác là ông ta và Lương vương cùng nhau lập mưu tạo phản chưa?”

Hà Tất Kỳ lắc đầu đáp: “Bàng Vi Nhân quá mức âm hiểm, ông ta mặc dù chấp thuận với lời của Lương vương, nhưng trong mấy ngày Lương vương khởi binh tạo phản, ông ta lại không sử dụng bất cứ người nào trong triều đình, mà âm thầm điều động quân của mình đến tiếp viện cho Lương vương. Những người đó đều không có tên tuổi nên không thể điều tra được, mà sau khi Lương vương thua trận, ông ta đã ngay lập tức xóa sạch mọi dấu vết chứng minh ông ta và Lương vương đã từng có qua lại.

Thêm nữa là biểu hiện của ông ta trong chuyện này cũng rất tích cực, nỗ lực đuổi bắt những quân binh còn sót lại của Lương vương và Ninh vương rồi giết sạch, không nề tình một chút nào. Hoàng thượng vô cùng tán thưởng, cho nên mới miễn tội cho Bàng phu nhân, ban đầu thuộc hạ bỏ qua

ông ta cũng chính bởi vì vậy, lại không ngờ sau đó ông ta lại tiếp tục muốn lợi dụng thêm Lâu đại nhân để lật đổ điện hạ, thật đáng hận!”

Hoắc Dực cau mày nói: “Lâu Ân Bình là người được ta chỉ định ở kinh thành đã nhiều năm về trước, sao Bàn Vi Nhân lại biết được?”

“Trong những nô tài hầu hạ Lâu Ân Bình, có một người là người của Lương vương.” Tổng Cảnh Ngưỡng nhanh miệng nói, nói xong thấy Hoắc Dực và Hà Tất Kỳ đều quay ra nhìn mình thì đột nhiên có phần ngượng ngùng, gãi đầu nói tiếp: “Tên đó rất thích đến lầu xanh uống rượu tìm nữ nhân, uống say rồi thì cái gì cũng dám nói, trùng hợp cô nương mà hãn thích lại ái mộ thuộc hạ, cho nên cái gì cũng nói lại cho thuộc hạ biết...”

Hà Tất Kỳ liếc nhìn hãn, hậm hừ nói: “Ta thật sự không biết là lầu xanh còn có ích như vậy đấy.”

Tổng Cảnh Ngưỡng nhìn gương mặt đáng ghét của Hà Tất Kỳ thì tức đến phát điên, cũng may Hoắc Dực lên tiếng nên mới kìm lại được tâm trạng của hãn.

“Lâu Ân Bình không phải là đại thần quan trọng trong triều, vậy mà Lương vương vẫn sắp xếp người của hãn vào phủ của ông ta, suy ra có thể đoán được hiện nay trong triều đình, đa phần ở phủ của các quan viên đều đã bị hãn cài người của mình vào.” Hoắc Dực suy nghĩ một chút rồi phân phó: “Các người lập tức đi thăm dò cho ta, bây giờ Lương vương cũng bại rồi, những người đó mất đi chủ nhân thì cũng coi như không còn chỗ dựa, chúng ta phải tiêu diệt ngay lập tức!”

Tổng Cảnh Ngưỡng chấp tay nói: “Điện hạ yên tâm, chuyện này cứ giao cho thuộc hạ và Hà Tất Kỳ huynh, bọn thuộc hạ nhất định sẽ nhổ cỏ tận gốc, không để người phải thất vọng.”

Hà Tất Kỳ bình tĩnh hơn Tổng Cảnh Ngưỡng rất nhiều, hãn nói: “Vậy còn Bàn Vi Nhân?”

Hoặc Dực lập tức nổi lên sát ý trong ánh mắt, bất luận là người phương nào, nếu dám lợi dụng Tam Tư của hắn, thì hắn sẽ khiến cho kẻ đó phải sống không bằng chết, lạnh lùng nói: “Ta muốn gặp ông ta.”

Hà Tất Kỳ quan tâm nói: “Ông ta có thể đoán được là điện hạ có quan hệ với Lâu Ân Bình, thì nhất định rất được Lương vương tín nhiệm. Lần này Lương vương thất thế, những tâm phúc của hắn e rằng đều đã chuyển tới chỗ của ông ta rồi, không biết ông ta còn biết được bao nhiêu chuyện bí mật nữa. Người âm hiểm như ông ta lại đang được hoàng thượng tín nhiệm, điện hạ mọi sự phải cẩn thận.” Dứt lời liền tiến lên một bước, quỳ một chân xuống rồi khẩn cầu: “Việc tìm người rất đơn giản đối với Cảnh Ngưỡng, thuộc hạ chỉ xin điện hạ một chuyện, đó là hãy để cho thuộc hạ đi cùng điện hạ đến gặp Bàng tướng quân.”

Tổng Cảnh Ngưỡng lúc này cũng tỉnh ngộ, nói: “Tất Kỳ huynh nói rất đúng, giữa thuộc hạ và Tất Kỳ huynh, điện hạ nhất định phải chọn một người để đi cùng.” Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Hơn nữa, Lâu đại nhân vẫn chưa biết chuyện này, thuộc hạ nghĩ nên báo cho ông ta một tiếng để được ông ta hỗ trợ.”

Hoặc Dực lạnh lùng hừ một cái, hắn không phải là người nhỏ mọn, nhưng chỉ cần có liên lụy đến Tam Tư thì hắn phải cẩn thận. Trước đó Lâu đại nhân đã muốn xông vào phủ để bắt Tam Tư đi, thật sự khiến hắn trở nên chán ghét ông ta. Tuy rằng hắn rất hiểu cho tâm trạng của ông ta, nhưng Tam Tư với hắn là một, nếu hoài nghi Tam Tư thì cũng giống như đang hoài nghi hắn, một tên cận thần như vậy tuyệt đối không phải là người trung thành.

“Sau khi xong chuyện thì hãy báo với ông ta.”

“Điện hạ...”

Hà Tất Kỳ vẫn còn muốn nói thì lại nghe thấy tiếng nô tài từ bên ngoài vọng vào: “Điện hạ, Lâm lương để đã dậy rồi.”

Ánh mắt Hoắc Dực đang lạnh như băng lập tức trở nên dịu dàng hẳn, hẳn nói: “Các người trước tiên hãy hầu hạ Lâm lương để rửa mặt, nói với lương để là một lát nữa ta sẽ đến ngay, bảo nàng đợi ta rồi cùng nhau ăn sáng.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Sau khi đuổi được Hà Tất Kỳ và Tống Cảnh Ngưỡng, Hoắc Dực liền đi nhanh tới Thanh Lan Uyển, vừa nghĩ tới dáng vẻ mê người của Lâm Tam Tư lúc mới ngủ dậy là hấn lại không tự chủ được mà nhếch môi cười, bước chân cũng theo đó mà nhanh hơn, chỉ chốc lát sau đã đến nơi.

Lâm Tam Tư đã rửa mặt xong nhưng vẫn chưa thay quần áo, đầu tóc cũng chỉ búi lỏng lên, mặt không chút son phấn, thuần khiết như một nàng tiên trong rừng vào buổi sáng sớm, xinh đẹp không ai sánh bằng, lúc này nàng yên lặng ngồi trên giường, ngoan ngoãn chờ Hoắc Dực đến.

Hoắc Dực vào nhà, bóng dáng tuấn lãng che khuất hơn nửa ánh sáng, gương mặt tuấn tú một nửa sáng ngời, một nửa lại ẩn đi, khiến cho người ta nhìn mà say mê.

Thấy Lâm Tam Tư nghiêng người nửa nằm trên giường, ánh mắt hấn có phần vui vẻ, đi tới vuốt ve mặt nàng, trêu ghẹo nói: “Tam Tư của ta từ khi nào lại biến thành con sâu lười rồi hả, vừa mới dậy mà đã lại nằm tiếp sao?”

Lâm Tam Tư mỉm cười, chớp mắt mấy cái rồi nói: “Không hiểu sao ta cảm thấy mệt mỏi quá, như thể đã mấy ngày mấy đêm không ngủ vậy.”

Hoắc Dực ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng một cái: “Con sâu nhỏ ngốc nghếch, hôm qua ai mới nói với ta là không ngủ được, nửa đêm đã tỉnh lại rồi hả?”

Lâm Tam Tư giải thích: “Đó là vì hôm qua ban ngày ngủ nhiều quá.”

Hoắc Dực cười nói: “Thế sao giờ lại biến thành mấy ngày mấy đêm không ngủ vậy?”

Lâm Tam Tư chu môi: “Chàng đang trách ta nói sai phải không ~~”

“Không dám không dám, Tam Tư của ta thông minh như vậy ai mà không thích chứ.”

“Đâu có đâu có, ta chỉ vừa mắt của điện hạ thôi.”

Hoắc Dực bế Lâm Tam Tư ngồi lên ghế lim cạnh bàn ăn, phát tay ý bảo bọn hạ nhân lui xuống, sau đó tự mình múc một bát canh, đưa lên môi thổi cho bớt nóng rồi đưa đến trước mặt nàng. Bát canh này là hãn bảo Lý tẩu chuẩn bị, tuy rằng hãn không có ý định lưu lại cái thai, nhưng về mặt ăn uống hãn vẫn muốn bồi bổ cho nàng nhiều hơn một chút. “Bát canh này ta tự múc cho nàng, nàng phải uống nhiều vào.”

Lâm Tam Tư vô cùng cảm động, trong lòng ấm áp, hai tay chống cằm nhìn Hoắc Dực, trong ánh mắt là sự ỷ lại và yêu thương vô hạn đối với hãn. Từ góc độ của nàng nhìn qua, ánh mặt trời chiếu lên nửa bên mặt của Hoắc Dực, khiến cho hãn giống như một thiên thần từ trên trời rơi xuống. “Điện hạ đối với ta tốt như vậy, ta thật không biết nên làm gì cho phải.”

Hoắc Dực dịu dàng xoa đầu nàng, nói: “Nàng chỉ cần ngoan ngoãn uống cho hết bát canh này là được.”

“Vâng.” Lâm Tam Tư gật đầu, nhưng người thì vẫn không nhúc nhích.

Thấy nàng chỉ gật đầu mà không động thủ, Hoắc Dực liền ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm bát canh lên, múc một thìa cho lên miệng nếm thử rồi mới đưa đến môi nàng: “Chỉ nói mà không làm, vậy ta phải tự đút cho nàng rồi.”

Lâm Tam Tư uống một thìa canh, hương vị thơm ngon lập tức tràn đầy trong khoang miệng, trong lòng lại càng thấy ngọt như mật. “Điện hạ thật là giỏi, sao chàng biết là ta đang muốn chàng đút cho ta vậy?”

Hoắc Dực nhìn đôi môi hồng nhuận vì dính chút mỡ của nàng mà bóng lên, không cầm khăn lau cho nàng mà trực tiếp rướn người ra hôn lên môi nàng, dùng lưỡi liếm nhẹ.

Cho dù Lâm Tam Tư đã quen với việc bị Hoắc Dực hôn bất cứ lúc nào, nhưng lúc này vẫn thấy xấu hổ đỏ bừng cả hai má.

Hoắc Dực nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Lâm Tam Tư, trong lòng vô cùng thỏa mãn, nói: “Nàng mới nói là chỉ vừa mắt ta thôi, thì tất nhiên sao ta lại không hiểu tâm tư của nàng chứ.”

Lâm Tam Tư nhún vai, giả vờ buồn rầu nói: “Thôi xong, xong thật rồi, sau này nếu ta có bí mật gì thì cũng không giấu diếm được điện hạ rồi.”

Hoắc Dực lại xúc một thìa canh, nói: “Nàng muốn giấu ta chuyện gì thì cứ nói cho ta nghe, ta sẽ giả vờ như không biết.”

Lâm Tam Tư vừa giận vừa buồn cười, lăm bằm nói: “Điện hạ, chàng coi ta là trẻ lên ba sao?”

Hoắc Dực bật cười: “Ta có nói vậy à?”

Lâm Tam Tư hỏi ngược lại: “Ý của chàng không phải vậy sao?”

Hoắc Dực đáp: “Nếu nàng nghĩ vậy thì cứ coi là vậy đi...”

“...”

Lâm Tam Tư nghĩ thầm: Cái gì mà ta nghĩ vậy chứ, điện hạ, chàng bắt nạt ta có phải không!

Hoặc Dực vừa ngồi đút canh cho nàng, vừa gấp cho nàng ăn thêm mấy món khác, Lâm Tam Tư không hiểu sao dạo này nàng lại ăn ngon miệng thế, lượng ăn gấp đôi bình thường, nếu không phải Hoặc Dực không cho nàng ăn nhiều vì sợ dạ dày không thoải mái, cố ý ngăn nàng lại, thì e là nàng vẫn còn muốn ăn thêm một phần nữa...

Ăn xong, Hoặc Dực cùng Lâm Tam Tư ra vườn đi dạo, hẳn cho các nha hoàn lui xuống hết, chỉ còn lại hai người tay nắm tay, đi lang thang khắp nơi không mục đích.

“Điện hạ, không biết sao dạo này khẩu vị của ta lại tốt như vậy, cứ muốn ăn mãi thôi, ăn rồi vẫn thấy đói, chàng ăn còn không nhiều bằng ta nữa.”

Hoặc Dực nhú mày dừng bước, nghiêng đầu nhìn Lâm Tam Tư, được hẳn chăm sóc bồi bổ nên nhìn nàng mướt mà hơn hồi mới vào phủ rất nhiều, lông mi dài như cánh bướm, nụ cười rục rờ như nắng ban mai, làn da hồng hào như trẻ nhỏ, dưới ánh mặt trời trông càng thêm lay động lòng người, ngay cả vóc dáng cũng đầy đặn hơn, khi sờ vào rất thoải mái...

Lâm Tam Tư thấy Hoặc Dực cứ yên lặng nhìn nàng, không khỏi quơ quơ tay trước mặt hẳn: “Điện hạ?”

Hoặc Dực lập tức thu lại những suy nghĩ miên man của mình, nghiêm túc nói: “Mới gần đây thôi sao?”

Lâm Tam Tư đáp: “Đúng vậy, từ mấy hôm trước thì cảm nhận được rõ ràng nhất.”

Hoặc Dực nhin cười nói: “Ý của ta là, sao lại chỉ có dạo gần đây, từ khi ta biết nàng thì nàng đã như vậy rồi mà.”

Lâm Tam Tư một lúc sau mới phản ứng lại được, giơ tay dấm một cái lên người hẳn, nói: “Điện hạ, chàng lại bắt nạt ta!”

Quả đấm của nàng nhẹ vô cùng, không có chút lực sát thương nào, hoàn toàn chỉ là đang đùa giỡn với người thương, Hoắc Dực đương nhiên không né tránh, để cho nàng đấm vào ngực hắn, cảm thấy dễ chịu như đang được nàng vuốt ve vậy.

Hắn tiến lại gần nàng, cười nói: “Ta không bắt nạt nàng, vậy chẳng lẽ nàng muốn ta đi bắt nạt những nữ nhân khác sao?”

Lâm Tam Tư ngẩn người, không biết trả lời thế nào, đành thành thật đáp: “...Ta không có nói vậy mà.”

Hoắc Dực nghe vậy là hiểu tâm tư của nàng ngay, hắn nắm lấy bờ vai mềm yếu của nàng, nói: “Ta yêu thương nàng còn không đủ, sao có thể ức hiếp nàng được chứ? Ta là thái tử, cả thiên hạ này ta chẳng sợ ai hết, ai ta cũng có thể khi dễ, chỉ duy nhất nàng là không.” Hoắc Dực lưu luyến nhìn nàng: “Bởi vì, ta sợ nàng.”

Lâm Tam Tư nhìn hắn, ngạc nhiên nói: “Sợ ta? Sao điện hạ lại sợ ta?”

Hoắc Dực không tiếng động thở dài, Lâm Tam Tư thấy vậy, trong lòng lại có chút hối hận, cái người kia cao ngạo lạnh lùng như vậy, cho dù có sợ thật hay không thì lời này cũng rất khó để nói ra, đang muốn đổi chủ đề thì lại nghe thấy hắn nói: “Ta sợ làm nàng thương tâm, sợ nàng buồn, sợ nàng không vui, sợ nàng không chịu đựng được mà rời xa ta...”

Lâm Tam Tư kiễng chân lên, đưa tay che miệng Hoắc Dực, cảm xúc ấm áp từ ngón tay truyền tới lòng bàn tay, khiến cho lòng nàng cũng cảm thấy ấm áp: “Điện hạ, ta sẽ không rời xa chàng, cả đời này sẽ ở bên cạnh chàng.”

Hoắc Dực cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn lên, chân thành nói: “Nguyện chỉ yêu một người, cả đời này sẽ không rời xa nhau.”

Lâm Tam Tư nghiêm túc gật đầu: “Vâng.”

Hoắc Dực cúi đầu hôn lên trán nàng, ánh mắt càng thêm kiên định, ngày hẳn chính thức thực hiện được lời thề này sẽ không còn xa nữa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đi tới tiểu hoa viên, bây giờ đang là cuối xuân đầu hè, hoa trong phủ thái tử thi nhau đua nở, khắp nơi đều là biển hoa rực rỡ. Lâm Tam Tư đứng trong khóm hoa, giang rộng hai tay quay tròn vài vòng, thầm nghĩ nếu có máy ảnh thì tốt quá, nàng sẽ chụp mấy tấm ở đây, với lại có rất nhiều loại hoa quý mà trước đây nàng chưa từng được nhìn thấy.

Hoắc Dực đứng bên cạnh nàng, nhìn nàng vui vẻ quay tròn, làn váy theo gió nhẹ tung bay, nhưng phải luôn cẩn thận chú ý vì sợ nàng ngã.

Hắn nói: “Hoàng tổ mẫu gần đây có biết một người vẽ tranh rất đẹp, mọi hình ảnh dưới nét bút của người này đều trở nên rất sinh động và chân thật, hoàng tổ mẫu khen không hết lời, nếu nàng muốn, ta sẽ mời người đó tới đây vẽ cho nàng một bức tranh.”

Lâm Tam Tư ngừng động tác, sao nàng lại không nghĩ ra nhỉ? Cô nhân tuy không có máy ảnh, nhưng khả năng vẽ tranh cũng vô cùng tài giỏi, mặc dù không chân thật được như máy ảnh, nhưng nhìn vẫn rất thu hút. “Vậy thì hay quá, nhưng ta có một thỉnh cầu.”

“Nàng nói đi.”

Lâm Tam Tư lắc lắc cánh tay Hoắc Dực, làm nũng nói: “Ta muốn có một bức vẽ ta và điện hạ.”

Hoắc Dực lộ vẻ khó xử, bảo hắn đứng hoặc ngồi không nhúc nhích trước mặt người ngoài, lấy tính tình của hắn thì sao có thể chịu được? Vốn muốn từ chối, nhưng lại thấy vẻ mặt tràn đầy mong đợi cùng nụ cười tươi rói của Lâm Tam Tư, hắn lại không đành lòng khiến nàng thất vọng, cho nên gật đầu đồng ý.

Người thái hậu nương nương coi trọng quả nhiên danh bất hư truyền, dưới nét bút của hãn, Hoắc Dực quý phái anh tuấn, Lâm Tam Tư dịu dàng như nước, ngay cả khi hai người trù mến nhìn nhau, sự đắm thắm yêu thương trong ánh mắt cũng được biểu hiện ra bên ngoài một cách rất tự nhiên, không chỉ riêng Lâm Tam Tư hài lòng với bức tranh, mà ngay cả thái hậu nương nương khi xem tranh cũng vô cùng yêu thích, liền bảo hãn vẽ lại một bức giống thế rồi treo ở Phúc Thọ cung, để bà có thể được nhìn ngắm bất cứ lúc nào.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Hoắc Dực cùng Lâm Tam Tư đi dạo trong phủ đến trưa, cuối cùng còn ngồi không nhúc nhích với nàng trong biển hoa tận một canh giờ. Lâm Tam Tư vô cùng thích thú, hãnh nhìn nàng cười tươi vui vẻ thì cũng thấy vui lây, khoe miệng nhếch lên cười nhạt.

Người họa sĩ khi được thái hậu nương nương mời vào phủ thì trong lòng vô cùng thấp thỏm lo âu, mặc dù hãnh không phải người trong triều đình, nhưng ai cũng biết thái tử điện hạ lãnh khốc vô tình, trước khi vào đây có người còn nhắc hãnh làm mọi việc phải thật cẩn thận, trừ vẽ tranh ra thì không nên nói một chữ nào cả, ngay cả thái hậu cũng nhắc nhở hãnh phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Nhưng thật không ngờ, vị thái tử khiến người ta sợ mất mật của Nam Dạ quốc lại là người phong độ như vậy, một nam nhân rất nho nhã và có nội hàm!

Cuối cùng, người họa sĩ phải thầm nói trong lòng: Không thể tin vào lời đồn đại được, những gì mình tận mắt trông thấy mới là thật!

Lúc hoàn thành xong bức tranh, Lâm Tam Tư mệt rã rời, càng bi phần hơn chính là, nàng lại đói bụng rồi...

Hoắc Dực cùng nàng đi về Thanh Lan Uyển, các nha hoàn đã sớm làm xong bữa trưa và dọn lên bàn. Phục Linh hầu hạ Hoắc Dực và Lâm Tam Tư rửa tay, Bách Hợp bế Hi Nhi vừa ăn no xong ra ngoài.

“Hi Nhi, bé ngoan của ta.” Lâm Tam Tư tươi cười nói, kể cũng lạ, hài tử nhà người ta hầu như đứa nào cũng mút tay, thấy mẫu thân và phụ thân thì đều giơ tay đòi bế, không bế thì sẽ khóc. Hi Nhi thì ngược lại, giống như

người lớn vậy, cho tới giờ vẫn chưa từng thấy Hi Nhi mút tay bao giờ, hầu như không khóc không quấy, chỉ yên lặng mở to mắt nhìn Hoắc Dực và Lâm Tam Tư, dáng vẻ rất điềm đạm, cánh tay núc ních thịt cũng không thèm giơ lên đòi bế.

Lâm Tam Tư bế Hi Nhi từ tay Bách Hợp, nhìn thoáng qua tiểu nam nhân trong lòng rồi lại đưa mắt nhìn lên đại nam nhân kia, nói: “Hi Nhi nhìn giống điện hạ thật đấy.”

Hoắc Dực không cho là đúng, nhưng vẫn muốn trêu chọc nàng một chút, nói: “Giống chỗ nào?”

“Ánh mắt này, cái mũi này, miệng này, chỗ nào cũng thấy giống hết, giống nhất chính là...” Lâm Tam Tư cố ý dừng lại, nhìn Hoắc Dực nói: “Khí chất! Tính tình của chàng và Hi Nhi rất giống nhau, ta còn nhớ rõ khi lần đầu tiên vào phủ, chàng từ xa nhìn ta, lúc ấy ta có cảm giác chàng và ta quá cách biệt, giống như trời và đất vậy, vĩnh viễn cũng không đến gần được.”

Hoắc Dực mỉm cười: “Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ thì gần đến không thể gần hơn được nữa rồi.”

Hoắc Dực gật đầu, cười nói: “Cho nên, nếu đánh giá qua khả năng nhìn người của nàng, thì ta không thể tin vào phán đoán của nàng được.”

“Hả?” Lâm Tam Tư hỏi: “Ý điện hạ là gì?”

“Trong tương lai, Hi Nhi chắc chắn sẽ còn hơn cả ta.”

Lâm Tam Tư:...Một núi băng thôi còn chưa đủ hay sao? Tương lai còn thêm một núi băng nữa ư?

Hoắc Dực nhìn nàng, cười nói: “Không phải nàng vừa kêu đói bụng sao? Đưa Hi Nhi cho nha hoàn bế đi, ta cùng nàng dùng cơm trưa.”

“Vâng ạ.”

Ăn trưa xong, Lâm Tam Tư lại buồn ngủ, Hoắc Dực nằm trên giường ôm nàng, thấy nàng ngủ say rồi thì mới đứng dậy đi làm việc của mình.

Trong tiền sảnh, Bàn Vi Nhân đã ngồi đợi mấy canh giờ, không chỉ không thấy mặt Hoắc Dực, mà đến cả hạ nhân trong phủ sau khi đưa ông vào phòng khách, rót trà cho ông rồi cũng biến mất không thấy bóng dáng đâu cả, để lại ông một mình ngồi trong phòng khách. Nếu như hồi trước thì ông nhất định sẽ phất tay áo bỏ đi rồi, chẳng qua bây giờ không giống ngày xưa, ông tới đây thăm dò tình hình địch nên phải cố gắng kìm chế. Nhưng dù gì thì ông cũng là đại tướng quân của Nam Dạ, là một nhân vật quyền cao chức trọng, không ngờ sau khi được “mời” vào phủ thái tử thì lại bị lạnh nhạt như vậy, trong lòng vừa oán giận vừa củng cố thêm quyết tâm lật đổ Hoắc Dực, đưa Lương vương lên ngôi hoàng đế.

Hoắc Dực từ Thanh Lan Uyển đi tới tiền sảnh, người bên cạnh nhỏ giọng nói gì đó với hắn, ngữ điệu không nhanh không chậm nhưng rất rõ ràng. Đi qua khúc quanh hành lang tới bên ngoài phòng khách, trước khi vào cửa, ánh mắt ấm áp của hắn lập tức đập lên một tầng khí lạnh, nhưng sau khi bước vào thì lại bị hắn che giấu đi.

“Đế Bàn tướng quân đợi lâu rồi.”

Bàn Vi Nhân không hề ngạc nhiên, đây mới đúng là thái tử điện hạ của Nam Dạ quốc, không bao giờ lên tiếng giải thích quá nhiều với người ta, dáng vẻ luôn cao ngạo, khiến cho người ta không dám hỏi nhiều.

“Thái tử điện hạ quá lời rồi, thần cũng chỉ mới đến không bao lâu thôi.”

Hoắc Dực nghe xong, khước miệng nhếch lên cười lạnh, trực tiếp đi tới vị trí chính trong phòng khách, cầm lấy chén trà mà hạ nhân đã rót sẵn, lúc đưa lên miệng uống, mắt hắt lạnh lùng liếc nhìn Bàn Vi Nhân, ánh mắt lóe lên một cái rồi lại khôi phục lại dáng vẻ như bình thường, trên mặt không có chút cảm xúc, khiến cho Bàn Vi Nhân đang quan sát hắt không thể phát hiện ra điều gì.

Hoắc Dực nhấp một ngụm trà, nói: “Bàn tướng quân, mời ngồi.”

Bàn Vi Nhân ỷ vào việc mình có công trạng hiển hách, nên không đợi Hoắc Dực lên tiếng đã sớm ngồi xuống ghế luôn, chuyện như vậy trước đây không phải chưa từng xảy ra, cho dù có đang ở trước mặt đương kim hoàng thượng thì ông cũng dám làm vậy, hoàng thượng cũng không nói gì, huống hồ chỉ là thái tử điện hạ?

Có điều Bàn Vi Nhân đã quên, thái tử điện hạ khác với hoàng thượng và Lương vương, hắt không coi trọng ông, nên đương nhiên không thèm để ông vào mắt.

Nghe Hoắc Dực mời ngồi, Bàn Vi Nhân có phần lúng túng, nhưng ông nghĩ Hoắc Dực không dám làm gì ông nên cứ ngồi yên không thèm đứng dậy, chỉ hơi liếc nhìn Hoắc Dực, còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe Hoắc Dực nói: “Bàn tướng quân, người ngồi sai chỗ rồi.”

Ngồi sai chỗ? Chỉ ba chữ đơn giản mà lại khiến cho Bàn Vi Nhân vốn luôn bình tĩnh phải rơi vào tình thế khó xử, sao lại ngồi sai chứ?

Bàn Vi Nhân dù gì cũng là người trong chốn quan trường nhiều năm, rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, nói: “Thần không hiểu ý của điện hạ, kính mong thái tử điện hạ nói rõ.”

Hoắc Dực thờ ơ liếc nhìn Bàn Vi Nhân, nói: “Chỗ mà Bàn tướng quân đang ngồi là chỗ của Lương vương, ta còn chưa kịp bảo hạ nhân bỏ đi thì đã bị Bàn tướng quân ngồi lên rồi.” Dừng một chút rồi lại nói: “Bàn

tướng quân không cần lo lắng, ngồi sai chỗ cũng không sao, đổi lại là được, người có muốn đổi chỗ không?”

Bàng Vi Nhân là người thông minh, sao lại không hiểu ý của Hoắc Dực cho được, chỉ là ông vẫn không rõ lắm, sự việc kia của Lương vương ông không hề tác động bất cứ một ai trong triều đình, những tử sĩ kia là do hãn bí mật huấn luyện mà có, mà những người đó trước khi hành động đã ngâm thuốc độc, nếu bị bắt thì chỉ cần cắn răng một cái là mất mạng, sẽ không có ai điều tra được.

Ông đã làm vô cùng cẩn thận thế rồi, ai mà phát hiện ra được cơ chứ? Với lại sau sự việc đó ông đã ra sức giúp đỡ rất nhiệt tình, không chút nường tay với chuyện của Lương vương, diệt gọn quân hai bên Lương Ninh, nên hãn sẽ không có ai hoài nghi ông, ngay cả hoàng thượng cũng tin tưởng ông, chẳng lẽ thái tử lại hoài nghi?

Đến lúc này, Bàng Vi Nhân vô cùng rối loạn, cúi đầu chấp tay nói: “Nếu vậy thì làm phiền điện hạ rồi.”

Hoắc Dực vung tay lên, lập tức liền có người bỏ cũ thay mới cái ghế, lúc Bàng Vi Nhân một lần nữa ngồi xuống thì người đã đầy mồ hôi, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, hoàn toàn mất đi dáng vẻ trầm ổn vừa rồi.

Hoắc Dực lạnh lùng quan sát Bàng Vi Nhân, nói: “Bàng tướng quân trước đây đã lập được nhiều chiến công hiển hách, ta nghe nói lệnh lang bây giờ đang nhậm chức tướng quân, cũng rất có phong thái của Bàng tướng quân năm đó.”

Bàng Vi Nhân trong lòng thầm nghĩ, sao tự nhiên đề tài lại chuyển hướng đến nhi tử của ông rồi? Nhìn Hoắc Dực đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, gương mặt đăm đăm không chút cảm xúc, khiến ông không thể hiểu được ý của thái tử là gì. Với lại nói thật thì hãn nói rất đúng, nhi tử của ông đã biểu hiện rất tốt khi chiến đấu với quân địch vào năm ngoái, được

hoàng thượng vô cùng khen ngợi, mà thái tử vốn cũng có kinh nghiệm sa trường, nên cũng không lạ gì khi hẳn biết những chuyện này.

Bàng Vi Nhân miễn cưỡng trấn tĩnh, nói: “Thái tử điện hạ quá khen, nhi tử của thần tuy chiến thắng một trận, nhưng nếu so sánh với điện hạ thì vẫn còn kém xa.”

Hoắc Dực nhếch môi cười lạnh, nói: “Ta bị giam cầm ở đây hai năm, bây giờ mới lại tiếp tục quản lý quân lệnh, giữ gìn kỷ cương, rất cần một người giống như lệnh lang đến giúp đỡ ta, lần này cho mời Bàng tướng quân tới đây, cũng là vì muốn thương lượng chuyện này, ta muốn điều lệnh lang làm chủ soái dưới trướng ta, đây là mệnh lệnh, mong Bàng tướng quân xem xét.”

Bàng Vi Nhân nhíu chặt mày, đây rõ ràng là thông báo chứ đâu phải muốn thương nghị? Nhưng gần đây làm gì có chiến sự, Hoắc Dực làm vậy là đang muốn tính toán cái gì?

“Thái tử điện hạ, không lẽ lại có ngoại địch đến xâm lấn sao?”

Hoắc Dực xua tay, nói: “Không có ngoại địch xâm lấn, nhưng nội địch thì có, mà những người bên cạnh ta không ai có khả năng gánh vác được chuyện này. Ta đã từng gặp lệnh lang một lần, rất có ấn tượng.”

Bàng Vi Nhân suy nghĩ một chút, quả thật ông có nghe nhi tử nói là đã từng gặp Hoắc Dực một lần, nhưng không nói chuyện với nhau. Lời Hoắc Dực vừa nói nghe không có chút sơ hở nào, nhưng ông vẫn cảm thấy có gì đó kì lạ, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Nếu nhi tử của ông có thể được trợ giúp cho Hoắc Dực thì quả là cơ hội cầu còn không được, qua đó cũng có thể qua nhi tử mà giám sát hành động của Hoắc Dực, đối với ông thì đó là một việc tốt. Tuy nhiên mặt khác thì ông chỉ có một nhi tử và một nữ nhi, bây giờ nữ nhi đã phải xuống tóc làm ni cô rồi, bây giờ lại giao nhi tử duy

nhất cho địch nhân, ông thật không yên lòng, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không dám mạo hiểm.

Nghĩ một lát, ông nói: “Thái tử điện hạ...”

Hoặc Dực quan sát biểu hiện của Bàn Vi Nhân, có vẻ đoán được là ông ta sẽ nói gì nên cắt lời luôn: “Bàn tướng quân không cần gấp, trước tiên cứ xem qua tấu chương đã rồi hẵng nói.”

Dứt lời liền bảo người hầu cầm lấy tấu chương trên bàn đưa cho Bàn Vi Nhân.

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Sau khi hai bên Ninh vương và Lương vương lập mưu tạo phản, cả kinh thành rơi vào cảnh tiêu điều, nhưng phủ thái tử thì vẫn giống như trước, hai con sư tử đá vẫn uy nghiêm như vậy, khiến người ta không rét mà run, lại hết sức tò mò không biết cuộc sống bên trong phủ như thế nào.

Lúc này, trong Thanh Lan Uyển phía tây phủ thái tử, Lâm Tam Tư đang say sưa ngủ, Phục Linh và Bách Hợp thì mang Hi Nhi ra bên ngoài chơi, khung cảnh vô cùng ấm áp.

Mà bên trong tiền sảnh, sau khi Bàn Vi Nhân đọc xong tấu chương thì lập tức xụi lơ trên ghế, đây là bản tấu chương của hình bộ, kết tội Bàn công tử giết người, cưỡng bức dân nữ, tham ô... Bất luận tội danh nào cũng có thể phạm vào tội chết, đáng sợ hơn chính là, tất cả các tội danh ghi trong tấu chương đều là thật, tất cả nhân chứng vật chứng đều đang được tạm giữ ở đại lao hình bộ, lúc nào cũng có thể thẩm vấn.

“Bàn tướng quân, lúc hình bộ trình tấu chương lên, tội danh quá rõ ràng, phụ hoàng còn định viết thánh chỉ ban chết, nhưng ta đã cố ý ngăn lại, ý tứ không cần nói thì chắc người cũng hiểu chứ?”

Lúc này Bàn Vi Nhân mới bừng tỉnh đại ngộ, Hoắc Dực đã sớm có chuẩn bị, chuyện hăn muốn làm thì dù ông có đồng ý hay không thì kết quả vẫn giống nhau mà thôi. “Thái tử điện hạ, lão thần cả gan hỏi một câu, thái tử định xử lý như thế nào?”

Hoắc Dực vung tay áo cười lạnh, Bàn Vi Nhân đã không từ thủ đoạn để giúp Lương vương đoạt được ngôi vị hoàng đế, nhưng hiện tại ông ta chỉ có

duy nhất một nhi tử, đây chính là điểm yếu của ông ta, chỉ cần bắt được điểm này thì cũng tương đương với việc nắm giữ được tính mạng của ông ta, lo gì mà không trị được!

“Đúng lúc ta đang cần người giúp đỡ, mà nhi tử của người lại rất có ích, Bàng tướng quân còn gì mà không yên lòng?”

Bàng Vi Nhân gượng cười: “Điện hạ quá lời rồi, lão thần chỉ lo là nhi tử làm việc hay kích động, không biết nặng nhẹ mà làm hỏng việc của thái tử!”

Hoắc Dực cười nói: “Nếu vậy thì, trước khi hãn nhậm chức, phiên Bàng tướng quân hãy chỉ dạy cho tốt giùm ta, nếu không Bàng tướng quân cũng biết tính của ta rồi đấy, đối với ta thì chuyện ngộ thương hãn cũng không phải là tổn thất gì lớn.”

Bàng Vi Nhân sợ hãi cực độ, các đốt ngón tay kêu răng rắc như muốn gãy ra, cảm giác lạnh thấu xương khiến ông không thể ngồi yên, ánh mắt vốn kiêu ngạo thì giờ đã chuyển thành khẩn cầu khi nhìn Hoắc Dực. Tình cảnh đã đến nước này, ông không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành phải trở mặt giao người đến phủ thái tử thì mới có thể tạm thời miễn cho nhi tử tội chết, còn tương lai thế nào thì ông cũng không có năng lực mà điều khiển nữa rồi.

Nói xong, Hoắc Dực không nhiều lời nữa, phất tay nói: “Bàng tướng quân nếu không còn việc gì thì có thể lui rồi.”

Hoắc Dực đã hạ lệnh đuổi khách, Bàng Vi Nhân cũng không nán lại làm gì nữa, nói: “Lão thần tuân chỉ.”

Lúc Bàng Vi Nhân rời đi thì đúng lúc gặp hai người Hà Tổng từ ngoài cửa đi vào, theo như lẽ thường thì hai người họ phải hành lễ với Bàng Vi Nhân, nhưng lúc này Bàng Vi Nhân chẳng khác nào người mất hồn, dường

như không nhìn thấy hai người họ, lúc đi còn bị vấp ngã, đầu đập vào thềm đá.

Nếu không có Hà Tất Kỳ đứng bên cạnh lườm, thì Tổng Cảnh Ngưỡng suýt nữa đã bật cười ra tiếng rồi.

“Điện hạ, người đã dùng cách gì mà lại khiến cho Bàng tướng quân sợ hãi đến vậy?” Tổng Cảnh Ngưỡng vừa nghĩ tới Bàng Vi Nhân thường ngày kiêu ngạo lại đột nhiên mất hẳn khí thế thì rất buồn cười: “Người không thấy bộ dạng của ông ta vừa rồi đâu, như người mất hồn vậy, bọn thuộc hạ nói chuyện với ông ta mà ông ta còn chẳng nghe thấy, đúng là sáng khoái muốn chết!”

Trong thời gian Hoắc Dực bị giam ở phủ, Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng khi làm việc đã không ít lần bị Bàng Vi Nhân chèn ép khinh bỉ.

“Hiện tại vận mệnh của nhi tử ông ta đã nằm trong tay của điện hạ rồi, ông ta không mất hồn sao được?!” Hà Tất Kỳ khó có dịp nói một cách hả hê như vậy, ngay cả Tổng Cảnh Ngưỡng cũng phải kinh ngạc.

“Khi nào Bàng Vi Nhân đưa người đến đây, người hãy dẫn hẳn tới hộ bộ(1), ở đó đang điều tra một vụ án tham ô, ta muốn để hẳn tự điều tra ra cha mình.”

(1) Hộ bộ: Tương đương với bộ tài chính hiện nay.

Hà Tất Kỳ hai mắt sáng rực nhìn Hoắc Dực, ánh mắt tràn đầy sự kính nể: “Nếu hẳn dám bao che thì sẽ bị tội chết, nếu không bao che thì cha hẳn sẽ bị xử tử, bất luận thế nào thì một trong hai cũng khó tránh khỏi tử tội.”

Tổng Cảnh Ngưỡng ngơ ngác đứng một bên, nhìn qua nhìn lại hai người, cuối cùng mới nói: “Điện hạ, người và Hà huynh đang nói gì vậy? Thuộc hạ chẳng hiểu gì cả.”

Hà Tất Kỳ liếc hẳn, nói: “Nói người đần mà còn không chịu nhận, điện hạ phái Bàng công tử tới hộ bộ để điều tra về vụ án tham ô của Bàng tướng quân, bất luận kết quả thế nào thì cũng sẽ khiến cho Bàng tướng quân đau đến không muốn sống nữa, ân hận vì những gì mình đã làm, người nói cách này có hay không?”

Tổng Cảnh Ngưỡng gật đầu: “Biện pháp này quả thật là quá hay, nhưng Bàng tướng quân chắc chắn sẽ không đồng ý đâu!”

Hà Tất Kỳ nói: “Ông ta không đồng ý thì sao, chuyện này không phải do ông ta làm chủ, với lại điện hạ cũng sẽ không nói thẳng ra là sẽ đưa Bàng công tử tới làm việc ở hộ bộ...”

Ánh mắt của Tổng Cảnh Ngưỡng dần trở nên sáng rực, hưng phấn nói: “Đúng vậy, Bàng công tử không khác nào mạng sống của Bàng tướng quân! Điện hạ nghĩ ra cách này thật quá hay! Người không biết hai năm qua thuộc hạ và Hà huynh đã phải chịu ấm ức như thế nào với người nhà họ Bàng đó đâu!”

Hoắc Dực liếc Tổng Cảnh Ngưỡng, thản nhiên nói: “Đừng tự mình đa tình!”

“Sao cơ ạ?”

Hà Tất Kỳ nín cười, nói: “Ý của điện hạ là người đừng có ảo tưởng, không phải điện hạ làm vậy là vì người đâu.”

“Không phải sao?” Tổng Cảnh Ngưỡng ngờ ngạc hỏi: “Vậy thì vì ai?”

Hà Tất Kỳ lạnh lùng nói: “Tự nghĩ đi.” Sau đó không thèm để ý đến hẳn nữa.

***

Lâm Tam Tư bị cơn buồn nôn đánh thức, Lý tẩu bưng một chậu nước nóng vào nhà, thấy Lâm Tam Tư đang cúi người nôn khan, sắc mặt đỏ bừng, Bách Hợp và Phục Linh vỗ lưng cho nàng, chỉ có thể ở bên lo lắng cho chủ tử, hận không thể nôn thay cho chủ tử.

Đợi khi Lâm Tam Tư ổn định trở lại, Phục Linh liền đỡ nàng nằm xuống, hai mắt đỏ hoe nói: “Tiểu thư gần đây làm sao vậy? Tụi nô tỳ muốn đi gọi đại phu đến thì người lại không chịu, nếu thân thể có vấn đề thì biết làm thế nào?”

“Vừa rồi tự nhiên buồn nôn quá, bây giờ thì không còn cảm giác gì nữa rồi.” Lâm Tam Tư thấy hai mắt Bách Hợp và Phục Linh đều đỏ hoe thì vội vàng nói: “Các em đừng lo, chắc là bị cảm lạnh mà thôi, với lại hôm trước thái y cũng đã tới bắt mạch rồi, làm gì có vấn đề gì.”

Lý tẩu vẫn đứng bên cạnh Bách Hợp từ nãy, bây giờ mới tiến lên hỏi: “Lâm lương đế, người bị buồn nôn như vậy mấy hôm rồi?”

Lâm Tam Tư suy nghĩ một chút rồi đáp: “Khoảng ba bốn hôm nay rồi.”

Lý tẩu lại hỏi: “Mỗi ngày đều buồn nôn vào đúng một canh giờ cố định sao?”

“Trừ mỗi lần tỉnh giấc nôn một lần ra thì còn lại đều không cố định.”

Hai mắt Lý tẩu lóe sáng, trầm giọng hỏi: “Lâm lương đế, tháng này nguyệt sự của người đã tới chưa?”

“Đã chậm nửa tháng rồi.” Nói xong, Lâm Tam Tư cũng hiểu ý của Lý tẩu, liếc nhìn Phục Linh một cái rồi nói: “Lý tẩu, ý của người là...”

Lý tẩu tuy đang mím môi, nhưng ánh mắt đã vui đến mức không thể cưỡng lại: “Lâm lương đế, nguyệt sự của người đã chậm lâu ngày, giờ lại hay buồn nôn, thích ngủ, nô tỳ đoán tám phần là người có tin vui rồi!”

Lý tẩu nói xong, Lâm Tam Tư còn chưa kịp phản ứng lại thì Bách Hợp đã luống cuống tay chân, nín khóc rồi cười nói: “Trời ạ, sao nô tỳ lại không nhớ ra chuyện này chứ, cứ cho là thân thể tiểu thư không thoải mái thôi. Lý tẩu nói rất đúng, nhất định là tiểu thư có tin vui rồi, lúc mang thai tiểu công tử tiểu thư cũng có phản ứng như vậy!”

Lý tẩu cười híp mắt nói: “Lâm lương để trước cứ nghỉ ngơi cho khỏe, nô tỳ sẽ đi báo cho điện hạ, điện hạ chắc sẽ mừng lắm.”

“Lý tẩu.” Lâm Tam Tư cũng rất vui sướng, mặc dù nàng thấy Lý tẩu nói rất có lý, nhưng cũng chưa thể xác định là đúng một trăm phần trăm được. “Người đừng nói với điện hạ vội, điện hạ gần đây bề bộn nhiều việc, không nên làm chàng phân tâm, với lại nhớ không phải thì sao, sẽ khiến cho điện hạ mừng hụt. Phủ của chúng ta không phải có đại phu sao? Người đi mời đại phu đến đây đi, nếu thật sự đúng như vậy thì đi nói cho điện hạ cũng chưa muộn.”

Lý tẩu nói: “Vẫn là Lâm lương để suy nghĩ chu đáo, nô tỳ sẽ đi mời đại phu ngay.”

Đại phu trong phủ tới rất nhanh, Phục Linh và Bách Hợp đã sớm kéo rèm che xuống, đại phu quỳ một chân xuống đứng bên ngoài rèm bắt mạch cho Lâm Tam Tư. Một lúc lâu sau, đại phu nhìn những ánh mắt tha thiết của mấy người trong phòng, nói: “Lâm lương để mang thai, theo mạch đập thì hẳn là song thai, đã được hơn một tháng rồi.”

“Song thai?” Lý tẩu mở to hai mắt, vui mừng nói: “Ý của đại phu là, Lâm lương để mang thai hai hài tử sao?”

“Đúng vậy.”

Lý tẩu, Phục Linh và Bách Hợp đều vô cùng vui vẻ mà không chú ý tới nét mặt căng thẳng của đại phu, không biết rằng việc mang song thai có thể

mang đến nguy hiểm, nói: “Tiểu thư người có nghe thấy không? Người thật là giỏi, trong bụng người có tận hai tiểu công tử cơ đấy!”

Lâm Tam Tư cũng rất hạnh phúc, không ngờ là nàng lại sinh đôi, đó chính là mong muốn của nàng bấy lâu nay.

Ánh mắt của đại phu có phần âm đạm, nói: “Nhưng mà...”

Vừa nghe đại phu nói hai từ kia, trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại: “Đại phu, sao vậy? Nhưng mà cái gì?”

“Chuyện này...” Đại phu thở dài một cái, nói: “Lâm lương để mang song thai, nếu sinh ra thì cơ thể người mẹ sẽ gặp nguy hiểm rất lớn.”

SÚNG PHI ĐƯỜNG

Đình Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Lúc này trong Thanh Lan Uyển hoàn toàn yên tĩnh, lư hương tỏa ra mùi thơm dịu nhẹ, Hi Nhi đang say ngủ trong nôi, Lâm Tam Tư thì nằm dựa trên giường, mắt nhắm lại nghỉ ngơi, mấy nha hoàn cũng đã lui xuống hết, trong phòng không một tiếng động, vừa hay tạo cho nàng một không gian để suy nghĩ.

Lý tẩu đề nghị nàng hãy mau nói chuyện này cho điện hạ, Phục Linh và Bách Hợp thì rất lo lắng, đứng bên cạnh nàng muốn nói lại thôi, cặp lông mày nhíu lại. Lâm Tam Tư biết, Phục Linh và Bách Hợp cũng đồng ý với ý kiến của Lý tẩu, hy vọng nàng sớm đưa ra quyết định.

“Sinh đôi sẽ khiến cho cơ thể người mẹ gặp tổn thương rất lớn, cũng rất nguy hiểm, thai càng lớn càng không an toàn...”

Đối với Lâm Tam Tư thì sinh đôi là việc rất đáng mừng, nhưng nàng cũng biết ở thời này y thuật vẫn còn khá non kém, lời đại phu nói là sự thật. Sau quãng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi, nàng lại cảm thấy sợ, lúc này nàng thật mong có một chỗ dựa, mong Hoắc Dực có thể ở bên cạnh nàng lúc này, cùng nàng đối mặt với mọi chuyện.

Tuy nhiên khi nàng quyết định nói cho Hoắc Dực biết chuyện này, thì đột nhiên nàng nhớ tới những chuyện xảy ra mấy ngày trước, nhớ lại cuộc nói chuyện giữa nàng và Hoắc Dực đêm đó.

Mặc dù các thái y trong phủ đều không phải dạng tầm thường, nhưng Lâm Tam Tư tin chắc là y thuật của những thái y trong cung không thể nào kém hơn thái y trong phủ thái tử được, nếu thái y trong phủ đã bắt được hi

mạch, vậy không có lý gì mà thái y trong cung lại không phát hiện được. Với lại hôm đó đột nhiên Hoắc Dực lại bàn luận với nàng về vấn đề con cái...

Liên hệ hai chuyện lại với nhau, Lâm Tam Tư có phần hoài nghi, chuyện nàng mang thai Hoắc Dực hẳn đã biết trước rồi, mà từ lời chàng nói thì có thể đoán được, rằng chàng sẵn sàng bỏ đi hai sinh mệnh nhỏ để bảo vệ tính mạng của nàng.

Lâm Tam Tư càng nghĩ càng thấy sợ, theo bản năng đặt tay lên bụng, ánh mắt trở nên kiên định, bất luận thế nào thì nàng cũng phải khuyên điện hạ tin tưởng nàng, nhất định nàng sẽ bình an vô sự sinh hạ hai đứa trẻ.

Sau khi xử lý xong sự vụ, Hoắc Dực trở lại Thanh Lan Uyển, Lâm Tam Tư từ trong nhà đi ra đón.

“Điện hạ, chàng xong việc rồi à?” Lâm Tam Tư mỉm cười, dịu dàng nói.

Hoắc Dực cũng cười với nàng, giơ tay ôm nàng vào lòng, ngắm nhìn nụ cười mềm mại yếu ớt của nàng, trong lòng vô cùng ấm áp.

“Ừ.” Hoắc Dực gật đầu đáp, đưa tay véo nhẹ má nàng, nói: “Ta cố gắng xong việc sớm rồi về với nàng, cứ nghĩ nàng còn đang ngủ, không ngờ lại ra đây đón ta.”

Lâm Tam Tư ngẩng mặt lên, nụ cười rục rờ chiếm trọn tầm mắt của Hoắc Dực, cố ý chu môi nói: “Điện hạ nói như thế ta chỉ suốt ngày ngủ với ngủ thôi vậy.”

Hoắc Dực nhếch môi cười, nói: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Lâm Tam Tư cười đáp: “Điện hạ không cảm thấy còn thiếu thứ gì đó à?”

Hoắc Dực hòa theo tính tình trẻ con của nàng, nhẹ vuốt chóp mũi nàng một cái, nói: “Ta thật sự không nghĩ ra.”

“Phải là ăn với ngủ mới đúng, điện hạ chả nói là ta ăn rất khỏe còn gì!”

Hoắc Dực bật cười, nói: “Vậy sao? Cho ta bế một cái xem nào!”

“Để làm gì?”

“Ta nghe nói những người chỉ ăn với ngủ sẽ rất dễ béo.” Hoắc Dực nhìn nàng, dáng vẻ nghiêm túc nói: “Ta muốn bế nàng xem nàng có nặng hơn chút nào không.”

Lâm Tam Tư vui vẻ cười to khi nghe Hoắc Dực trêu chọc, giang tay cho Hoắc Dực bế, Hoắc Dực lập tức bế nàng lên một cách dễ dàng, trực tiếp đi vào trong phòng.

Bữa tối đã được dọn lên, Hoắc Dực đặt Lâm Tam Tư ngồi xuống ghế, sau đó ngồi vào chỗ của mình. Lâm Tam Tư đã bảo các nha hoàn lui xuống hết, tự mình xới cơm gắp thức ăn cho Hoắc Dực.

Hoắc Dực mỉm cười nhìn Lâm Tam Tư, giúp nàng cầm lấy tay áo, tránh cho áo nàng bị dính dầu mỡ. Lúc Lâm Tam Tư ngồi lại xuống ghế, hẳn mới nói: “Có lời gì muốn nói với ta đúng không?”

Lâm Tam Tư: “Ồ...Sao điện hạ biết?”

Hoắc Dực thở dài, gắp một miếng thịt kho đút cho Lâm Tam Tư, nói: “Tự nhiên lại ân cần như vậy, khiến cho ta vừa mừng vừa sợ.”

“Nào có đâu!” Lâm Tam Tư cúi thấp đầu, tay vô thức cầm đũa đảo đảo bát cơm, một lúc sau mới đặt bát xuống, ánh mắt trong veo nhìn Hoắc Dực, nói: “Chỉ là ta đã có đáp án chính xác rồi, muốn nói cho điện hạ biết.”

Hoắc Dực nhướn mày, nói: “Chuyện gì cơ?”

“Điện hạ còn nhớ mấy ngày trước chúng ta đã thảo luận về vấn đề con cái không?”

Hoắc Dực gật đầu: “Có.”

“Ta muốn nói với điện hạ, rằng hài tử chính là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban cho chúng ta.” Lâm Tam Tư nhìn thẳng vào mắt Hoắc Dực, ánh mắt trong suốt không có ý muốn tránh né, “Cho nên, chúng ta không thể vì một tiên đoán không chắc chắn mà ngăn không cho chúng được ra đời.”

Người thông minh như Hoắc Dực, chỉ cần nghe Lâm Tam Tư nói đến đó là hiểu ngay.

“Nàng đã biết rồi.”

Lâm Tam Tư gật đầu nói: “Vâng, ta cũng biết là điện hạ đang lo lắng điều gì.”

Hoắc Dực nhẹ nhàng ôm Lâm Tam Tư vào lòng, nắm cánh tay mềm yếu không xương của nàng, nói: “Tam Tư, ta hi vọng nàng hiểu một điều, rằng đối với ta, dù có nhiều hài tử đến đâu đi nữa, thì nàng vẫn là người quan trọng nhất.”

Lâm Tam Tư từ trong ngực Hoắc Dực ngẩng đầu lên, nói: “Điện hạ, chàng biết không? Khi biết trong bụng ta đang có hai hài tử, ta vui lắm! Đây là chuyện mà ta vẫn luôn mơ ước, bây giờ các con đã tới rồi, sao ta có thể nhẫn tâm bỏ các con đi đây?”

“Tam Tư, tương lai chúng ta vẫn còn có thể sinh được rất nhiều rất nhiều hài tử.” Hoắc Dực cúi xuống hôn lên môi nàng, “Nhưng bây giờ nếu sinh con ra sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của nàng, ta không thể đồng ý.”

Lâm Tam Tư đã dự liệu trước là Hoắc Dực sẽ trả lời như vậy, không nổi giận mà chỉ cười nói: “Điện hạ, chàng phải tin ta, hồi ở Ninh vương phủ phải sống khổ sở ta còn chịu được mà, lần này sẽ không có vấn đề gì đâu, chàng cũng phải tin các con chứ.” Lâm Tam Tư cầm tay Hoắc Dực đưa lên bụng mình, dịu dàng nói: “Ta và các con xin hứa, nhất định chúng ta sẽ khỏe mạnh bình an, sẽ không sao cả.”

Như thế nghe hiểu được lời của Lâm Tam Tư, Hi Nhi đang ngủ say bỗng nhiên cũng mở miệng kêu ư ư, thanh âm cực kỳ rõ ràng.

Lâm Tam Tư cười: “Điện hạ chàng xem, Hi Nhi cũng ủng hộ chúng ta đấy.”

Nhìn nụ cười thuần khiết của nàng, Hoắc Dực không đành lòng cự tuyệt, càng thêm hi vọng rằng nàng sẽ không gặp phải nguy hiểm. “Ta có thể đồng ý với nàng mọi yêu cầu, duy chỉ có chuyện này là không thể, dù tỉ lệ nguy hiểm có nhỏ thế nào thì ta cũng không cho phép nàng mạo hiểm.”

Lâm Tam Tư hết cách, đành phải làm theo cách mà nàng đã suy nghĩ từ trước, lui về sau một bước nói: “Điện hạ, thật ra thì những người sinh đôi không phải hiểm, chỉ là thân thể của ta hơi yếu, cộng thêm việc lúc trước sinh Hi Nhi đã bị tổn thương nguyên khí rồi, cho nên đại phu mới không khuyến khích ta sinh hạ hai đứa bé. Nhưng thân thể của ta thế nào ta hiểu rõ nhất, ta tin rằng mình có thể làm được, không bằng chúng ta lập ước định có được không? Trong ba tháng, nếu như ta có thể giữ được một sức khỏe tốt, hoàn toàn có khả năng sinh con ra, thì chàng đồng ý nhé, được không?”

Lâm Tam Tư dựa sát vào người Hoắc Dực, tay cầm lấy vạt áo trước ngực hắn, ánh mắt tràn ngập sự kiên định và mong đợi: “Cầu xin chàng đấy, điện hạ, chàng đừng không đồng ý nữa mà.”

Hoắc Dực nhìn dáng vẻ đáng thương của nàng, đã mềm lòng đến mức không thể mềm lòng hơn được nữa, nhưng nét mặt vẫn đăm đăm như

cũ.Hắn nhướn mày, giơ ngón trỏ ra, kiên quyết nói: “Một tháng.” Thái y đã nói rồi, một tháng là thời hạn dài nhất, chỉ cần không vượt quá thời gian này thì Tam Tư sẽ được an toàn.

Lâm Tam Tư có phần bất đắc dĩ, nhưng thấy Hoắc Dực có ý không muốn thương lượng thêm, nàng cũng biết là hắn đang lo lắng cho nàng, đành phải thỏa hiệp: “Được, một tháng thì một tháng, nhưng điện hạ có thể đáp ứng một yêu cầu nữa của ta được không?”

“Nàng nói đi.”

“Nếu điện hạ đã cho ta một tháng, vậy một tháng này sẽ do ta tự mình thu xếp, có được không?”

Hoắc Dực nhíu mày nói: “Cũng có thể, vậy nàng muốn làm cái gì?”

Lâm Tam Tư cười nói: “Cứ ngày ngày chỉ ăn ngủ trong phủ thì sẽ không có lợi cho sức khỏe, ta muốn đi ra ngoài giải sầu, du sơn ngoạn thủy, như thế mới tốt cho cơ thể.”

Hoắc Dực nói: “Ra khỏi phủ một tháng?”

“Điện hạ đã đồng ý cho ta một tháng rồi mà.”

Hoắc Dực nhàn nhạt nói: “Quá lâu, không an toàn.”

“Điện hạ, ta đã nghĩ ra rất nhiều nơi để đi, từ kinh thành đi dọc theo hướng nam sẽ đến Cửu Vân Đài, đó là nơi ngắm mặt trời mọc đẹp nhất, ở đó vài ngày nhất định có thể được nhìn thấy cảnh tượng tuyệt mỹ đó.Sau đó sẽ đi Hoàng Hải Sơn ngắm Vân Hải, đi Mai Trại ăn măng non, hải sản, cuối cùng tới vùng sông nước Giang Nam, phong cảnh nơi đó cực kỳ đẹp, khí hậu cũng dễ chịu, nhất định phải ở đó lâu một chút...Nếu tính như vậy thì một tháng còn chưa đủ, nếu điện hạ lo lắng không an toàn thì có thể bảo Tổng thị vệ đi cùng ta mà, như vậy chàng sẽ không phải lo lắng nữa.”

Hoắc Dực nghe vậy thì sắc mặt càng thêm kỳ quái hơn, hăn vốn đang lo lắng, giờ lại để Tống Cảnh Ngưỡng đi theo thì hăn còn thấy lo hơn ấy! Nhưng nhìn vẻ mặt mong đợi của nàng, hăn vẫn không đành lòng từ chối, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu nàng thật sự muốn đi thì hãy bảo hạ nhân thu thập ít quần áo và vật dụng tùy thân, chờ mấy ngày nữa ta hết bận, sẽ cùng nàng đi chơi.”

Lâm Tam Tư cho là mình nghe lầm: “Ý của điện hạ là, chàng cũng đi cùng ta sao?”

Hoắc Dực nhú mày nói: “Nàng không hoan nghênh ta?”

“Tất nhiên không phải rồi!” Lâm Tam Tư nếu không mang thai thì chắc đã vui sướng nhảy cẫng lên mất, vốn nghĩ rằng điện hạ có thể sai Tống thị vệ đi cùng đã là tốt lắm rồi, không ngờ chính điện hạ cũng sẽ đi cùng nàng, đúng là nàng được lợi lớn rồi! “Nếu chàng có thể đi cùng ta, thì thật không còn gì tuyệt hơn nữa.”

“Vui đến vậy sao?” Hoắc Dực yêu thương hôn lên trán nàng, ôm nàng ngồi lại xuống ghế, giúp nàng xúc một thìa cơm, nói: “Mau ăn đi.”

“Vâng.” Giải quyết xong một vấn đề lớn, Lâm Tam Tư bỗng thấy cực kỳ thèm ăn, thoải mái để cho Hoắc Dực đút cơm cho mình.

***

Hoắc Dực cùng Lâm Tam Tư đi Cửu Vân Đài ngắm mặt trời mọc, đi Hoàng Hải Sơn ngắm Vân Hải, đi Mai Trại ăn hải sản, còn đến vùng Giang Nam tràn ngập chim ca hoa nở, trên đường trở về còn dạo quanh hồ một lần, đến khi về đến kinh thành thì đã là hai tháng sau.

Trong thời gian hai tháng du sơn ngoạn thủy, bụng Lâm Tam Tư đã to lên, nhưng thể lực thì càng ngày càng tốt, không chỉ không có phản ứng khi mang thai, mà ăn uống còn rất ngon miệng, ăn nhiều mà tiêu hóa cũng

nhanh, người cũng đẩy đà lên trông thấy. Hoắc Dực có đưa một thái y đi theo, sau mỗi lần bắt mạch cho Lâm Tam Tư, thái y đều vô cùng kinh ngạc, nói chưa từng có người nào khỏe mạnh lên một cách nhanh chóng như vậy, còn thay đổi rất lớn qua từng ngày, nếu cứ tiếp tục thế này thì việc sinh hạ song thai sẽ không có vấn đề gì nữa.

Hoắc Dực cũng dần yên lòng, lúc trở lại kinh thành thì nhận được một tin tức tốt, Bùi thừa tướng muối mặt chủ động xin từ hôn, nguyên nhân là vì Bùi Ngọc Lan mang bầu hài tử của Đoàn vương, nhà họ Bùi cũng vì vậy mà không còn mặt mũi, mất đi sự tín nhiệm của hoàng đế.

Sau khi nghe Tổng Cảnh Ngưỡng báo tin, Hoắc Dực chỉ nhàn nhạt cười chứ không cảm thấy bất ngờ, dịu dàng đỡ Lâm Tam Tư đang mang bầu bốn tháng đi về Thanh Lan Uyển.

Hắn giúp nàng vén sợi tóc trên trán, dịu dàng nói: “Lát nữa ta phải vào cung một chuyến, nàng đi nghỉ sớm đi, không cần chờ ta.”

Lâm Tam Tư nói: “Điện hạ vào cung thỉnh an sao? Hay ta cũng đi với chàng được không? Dù gì cũng đã hai tháng không ở kinh thành rồi.”

Hoắc Dực đỡ nàng ngồi xuống ghế: “Nàng ngồi xe lâu nên cũng mệt rồi, ngoan ngoãn ở phủ nghỉ ngơi đi.”

“Vậy cũng được.” Lâm Tam Tư đưa tay đỡ lưng, “Đúng là ta thấy mệt quá!”

Đang nói thì Phục Linh ôm Hi Nhi vào phòng, Hi Nhi bây giờ đã biết bò, Lâm Tam Tư liền bảo Bách Hợp trải một cái thảm dày ra đất cho Hi Nhi chơi. Hi Nhi vừa trông thấy cái thảm thì liền giẫy khỏi cái ôm của Phục Linh, bò qua bò lại trên thảm, miệng lẩm bẩm nói: “Nương...Hôn...”

Hoắc Dực đi tới cúi người xuống trước mặt Hi Nhi, một tay bế con lên, trêu chọc nói: “Hi Nhi, kêu một tiếng cha cho ta nghe nào.”

Hi Nhi mở to đôi mắt trong veo nhìn cha, chu cái miệng đỏ bừng lên nói:
“Nường ~~~ Hôn ~~~”

Lâm Tam Tư không nhịn được mà cười ra tiếng, Phục Linh và Bách Hợp thấy vậy cũng che miệng cười trộm.

SÙNG PHI ĐƯỜNG

Đinh Đông Nhất

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Sau hai tháng, kinh thành cũng không có biến hóa gì lớn, vẫn phần hoa như cũ, ở phía Bắc của kinh thành, hoàng cung Nam Dạ vẫn nguy nga tráng lệ, thị vệ đứng thành hàng, nhìn thấy xe ngựa của thái tử điện hạ thì lập tức cúi đầu, nghiêm nghị xếp thành một hàng để nghênh đón.

Lâm Tam Tư không biết rằng, mười ngày trước Hoắc Dực có nhận được tin báo nhắc hẳn mau chóng trở về kinh, nhưng vì Lâm Tam Tư đang mang thai, không thể để xe ngựa quá xóc nảy, khi đi cũng phải chọn con đường đẹp nhất. Hoắc Dực không yên lòng bỏ nàng lại mà về kinh trước, cho nên mới chậm trễ mấy ngày. Sau khi trở về, hẳn liền lo cho Lâm Tam Tư xong rồi vào cung ngay, lúc này mới biết trong cung quả thật đã xảy chuyện lớn.

Bệnh tình của hoàng đế rất nguy kịch, cần sắc phong người mới.

Tin tức này ngoài thái hậu và những người tuyệt đối được tín nhiệm ra thì không có ai biết cả, ngay cả Hà Tất Kỳ và Tổng Cảnh Ngưỡng tốn nhiều công sức cũng không điều tra ra được.

Bên trong tấm cung Triều Dương điện, yên lặng đến mức không nghe thấy bất cứ tạp âm nào, mùi hương trầm quanh quẩn, phía sau tấm rèm, vị hoàng đế uy phong một thời của Nam Dạ lúc này đã vô cùng suy yếu.

Hoắc Dực đứng trước long sàng, ánh mắt phức tạp nhìn phụ hoàng yếu ớt nằm trên giường vì bệnh tật, hẳn vẫn cho rằng mình rất hận phụ hoàng, hận đến tận xương tủy, nhưng giờ phút này khi nhìn thấy nét mặt già nua kia, hẳn lại cảm thấy có chút gì đó không nói nên lời, chỉ gọi một tiếng: “Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng.”

“Dực Nhi.” Thái hậu ngồi ngay ngắn bên cạnh long sàng, run rẩy vẫy tay với Hoắc Dực, dịu dàng nói: “Cha con có lời muốn nói với con.”

Hoàng thượng giống như đã ngủ một giấc dài, nghe thấy tiếng nói thì chậm rãi mở mắt, nói: “Về rồi à?” Giọng nói trầm thấp xen lẫn sự trách móc.

Hoắc Dực cảm thấy bàn tay thái hậu đang nắm lấy tay mình khẽ siết chặt, đưa mắt nhìn lên, thấy hoàng tổ mẫu đang muốn che giấu cảm xúc của mình trong ánh mắt, trong lòng hấn chột rung động, ánh mắt này hấn đã từng nhìn thấy ở Lâm Tam Tư, bất luận có ở đâu thì nàng cũng cố dành ra chút thời gian để nói chuyện với hài tử trong bụng, ánh mắt dịu dàng tràn ngập tình thương của người mẹ, tựa như hoàng tổ mẫu đang nhìn phụ hoàng lúc này.

Hoắc Dực đáp: “Hồi phụ hoàng, nhi thần mới trở về, trên đường đi có chút chậm trễ, mong phụ hoàng lượng thứ.”

Hoàng thượng dường như có phần kinh ngạc, bởi vì ông chưa từng được nghe Hoắc Dực nói với ông như vậy, ngữ điệu đã bớt đi sự lạnh lùng, cường thế và phản nghịch, thay vào đó là sự dịu dàng.

Hoàng thượng không tiếng động thờ dài, đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, ánh mắt lơ mơ bỗng sáng rực, nói: “Dực Nhi, trăm sắp đi gặp mẹ con rồi, con nghĩ xem lúc trăm gặp nàng thì nên nói gì đây, nàng...liệu có trách trăm không?”

Hoắc Dực và thái hậu liếc nhìn nhau, cuối cùng thái hậu vỗ nhẹ vào tay hoàng đế, nói: “Nàng sẽ hiểu thôi.”

Hoàng thượng giơ tay với Hoắc Dực: “Dực Nhi, đỡ ta.”

Hoắc Dực cẩn thận đỡ hoàng thượng dậy, để ông ngồi dựa vào giường, phía sau lưng có kê đệm mềm.Sau một lúc ngẩn ngui, hoàng thượng bỗng

lộ vẻ lực bất tòng tâm, bắt đầu thở dồn dập.

Hoàng thượng nằm nghỉ một lát để ổn định lại rồi mới nói: “Dực Nhi, đời này trăm đã làm rất nhiều chuyện, bất luận có mục đích gì thì cũng đã hại biết bao nhiêu người, nhưng trăm chưa từng hối hận, duy chỉ đối với mẫu phi con, sau này khi trăm biết hối hận thì cũng đã muộn rồi...Mẫu phi con cũng chưa từng cho trăm một cơ hội để hối cải...” Hoàng thượng có chút xúc động, hai mắt ướt nhòe, “Suy cho cùng, là trăm có lỗi với nàng, trăm phụ nàng, khi nàng mất trăm cũng không đến nhìn nàng lần cuối! Trăm rất ân hận...”

Vì kích động quá nên hoàng thượng suýt nữa không thở được, cũng may thái y luôn túc trực bên ngoài đã kịp thời vào chữa trị, cuối cùng đã không có vấn đề gì.Thái hậu đã lớn tuổi, không chịu nổi khi bị kinh động, liền trở về Phúc Thọ cung, Hoắc Dực thì bị hoàng thượng giữ lại.Trước khi đi thái hậu đã khuyên hoàng thượng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, nhưng ông không chịu, cô độc cả đời rồi, ông có rất nhiều chuyện phải nói, sợ chậm trễ thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Hoàng thượng nhìn Hoắc Dực, đứa con trai này là người mà ông thương yêu nhất, nhưng cũng là đứa con có quan hệ lạnh nhạt nhất với ông.Sinh ra ở hoàng thất, tình cảm luôn không gần gũi, nhưng vẫn khiến ông cảm thấy tiếc nuối. “Dực Nhi, con có trách phụ hoàng không?”

Nghe phụ hoàng nói từng câu từng chữ hoài niệm về mẫu phi hẳn, tâm trạng của Hoắc Dực có bình tĩnh đến đâu cũng không tìm được mà dậy sóng, ánh mắt dần lạnh đi, giọng nói cũng vô cùng xa cách: “Phụ hoàng đang nói đến chuyện gì?”

Hoàng thượng khẽ thở dài, xoa tay nói: “Trăm hiểu...Con và mẫu phi con sẽ không bao giờ tha thứ cho trăm...”

Hoắc Dực không nói nữa, đến lúc này rồi, cho dù có thù hận, có sớm không coi đối phương là cha, thì hẳn cũng không muốn trong quãng thời gian cuối đời của phụ hoàng chỉ còn lại những bất đồng cãi vã.

Hoàng thượng nhắm mắt lại một lúc rồi mở mắt ra, nói: “Chuyện thừa tướng xin từ hôn, con chắc đã biết rồi?”

Hoắc Dực lạnh nhạt đáp: “Nhi thần đã biết.”

Hoàng thượng đưa mắt nhìn hẳn, ông luôn không thể hiểu thấu được người con trai này: “Con, tính toán thế nào?”

Hoắc Dực đáp: “Hết thầy đều nghe theo sự an bài của phụ hoàng.”

Hoàng thượng có phần mệt mỏi nở nụ cười, ông quả thật không thể nhìn thấu được hẳn, tựa như lúc này, hẳn biết rõ ràng vì để bảo toàn đại cục, sẽ không giáng tội cho Bùi thị, nhưng tuyệt đối sẽ không để Bùi thị lấy danh nghĩa chính thất gả cho Đoàn vương. Mà bất luận thế nào đi nữa thì mục đích của hẳn cũng đã đạt được, Bùi thị sẽ không có cơ hội bước chân vào phủ thái tử nữa. Thế nhưng lúc này hẳn vẫn cung kính nói hết thầy đều nghe theo sự an bài của ông?

Hoàng thượng tức giận nói: “Con gạt mọi người đi gặp Đoàn vương thúc, không lâu sau Bùi thị liền mang thai hài tử của Đoàn vương, thừa tướng lập tức xin thánh chỉ từ hôn. Dực Nhi, tuy phụ hoàng già rồi nhưng vẫn chưa hồ đồ đâu, những chuyện con làm, đừng tưởng là trẫm không biết.”

Hoắc Dực hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc, phụ hoàng đã cai quản Nam Dạ quốc suốt mấy thập niên, tai mắt nào có ít? Chuyện hẳn lên đi thương lượng với Đoàn vương, phụ hoàng biết là bình thường, mà hẳn cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện muốn giấu diếm phụ hoàng. Huống hồ, vì để cho chuyện này thuận lợi truyền đến tai hoàng thượng, hẳn còn cố ý để lộ

ra cho những tai mắt của hoàng thượng biết. “Phụ hoàng nếu đã biết rõ thì còn hỏi nhi thần làm gì?”

“Trẫm biết là con không muốn cưới Bùi thị, trẫm cũng đã đáp ứng yêu cầu của con, để nàng xuống làm trắc phi, ngay cả thừa tướng cũng nén giận đồng ý rồi, nhưng tại sao con phải đồn mọi chuyện đến đường cùng như vậy? Mất đi sự trợ giúp của thừa tướng, con sẽ gặp rất nhiều bất lợi. Trong triều đình này có rất nhiều người muốn tạo quan hệ với thừa tướng, chẳng lẽ con còn không biết?”

Hoắc Dực lẳng lẳng nhìn hoàng thượng, ánh mắt gợn sóng không chút sợ hãi mà chỉ phảng phất sự tức giận: “Phụ hoàng thật sự muốn biết sao?”

Hoàng thượng nhẹ nhàng phất tay: “Con nói đi.”

Hoắc Dực thản nhiên nói: “Phụ hoàng có còn nhớ vào sinh nhật ba tuổi của nhi thần, ngài đã từng thề với mẫu phi điều gì không?”

Hoàng thượng đột nhiên vô cùng căng thẳng, trong lòng hiện lên những suy nghĩ, một lát sau liền nhíu chặt mày, không xác định nói: “Đời này kiếp này chỉ yêu một người?”

Hoắc Dực gật đầu: “Đúng vậy.”

“Con...” Hoàng thượng bất ngờ ngồi thẳng dậy, trợn tròn hai mắt, sau đó lại mất sức mà ngã xuống. “Con là thái tử, là người thừa kế của Hoắc gia, là hoàng đế tiếp theo của Nam Dạ, sao có thể vì một nữ tử mà nói ra lời thề như vậy? Thật quá mức hoang đường!”

Hoắc Dực lạnh lùng nhếch môi cười: “Thế thì xem ra, lời mà phụ hoàng nói với mẫu phi cũng không phải lời thật lòng.”

Hoàng thượng có phần bi thương, nói: “Đúng là ta đã nói như vậy, đã hứa hẹn như vậy, nhưng mẫu phi con cũng phải hiểu một điều, rằng bậc đế

vương có rất nhiều chuyện không thể làm theo ý mình được, sao mẫu phi con có thể tin lời nói đó là thật cơ chứ?!”

Hoắc Dực không hề nhượng bộ, nói: “Có lẽ phụ hoàng chỉ cảm thấy đó là một câu nói đùa, nhưng đối với mẫu phi thì đó là lời hứa hẹn thật lòng, cho nên sau này mẫu phi mới thất vọng đến vậy, vĩnh viễn ra đi trong đau buồn.”

“Tâm ý của trẫm với mẫu phi con không bao giờ thay đổi, trong hậu cung muôn vàn nữ nhân, thì nàng vĩnh viễn là người đặc biệt nhất trong lòng ta. Chỉ là sau khi trẫm lên ngôi, công việc bề bộn, mà thân làm đế vương không thể chỉ yêu thương một mình nàng được, phía sau mỗi ái phi đều dính dáng đến cả một gia tộc, trẫm tuyệt đối phải đối xử công bằng, như vậy mới có thể bảo vệ được sự hòa thuận yên bình chốn hậu cung. Cho đến khi nàng rời xa, trẫm mới biết được là mình đã lạnh nhạt nàng, phụ lòng nàng, mà nàng, lại chọn phương thức tàn nhẫn nhất để khiến trẫm hoàn toàn mất đi nàng.”

Hoàng thượng hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, nói tiếp: “Thật lâu sau trẫm mới hiểu được, rằng phận đế vương từ nhỏ đã phải chịu sự cô độc, cô độc cho đến suốt đời, trẫm đã vậy, mà con cũng sẽ giống như thế...”

Hoắc Dực cười yếu ớt, ánh mắt nhu hòa, bình thản nói: “Phụ hoàng lầm rồi, nhi thần sẽ không giống với phụ hoàng.”

Hoàng thượng dụ giọng nói: “Cho nên con mới để cho Đoàn vương cưới Bùi thị? Nhưng con đừng quên, còn có Vương thị, Lý thị, Tôn thị... Quý tộc ở Nam Dạ quốc có vô số, con định sẽ dùng những thủ đoạn gì để đuổi hết bọn họ đi? Cho dù bây giờ đuổi được, vậy mấy năm tiếp theo thì sao? Con có dám tin tưởng sẽ vẫn làm được không? Cả đời này có dám thề sẽ chỉ có một nữ nhân không?”

Hoắc Dực bình tĩnh đáp: “Nếu nhi thần đã quyết tâm, thì nhất định sẽ làm được.”

“Con làm như vậy là muốn mọi người trong thiên hạ cười nhạo sao?!”
Hoàng thượng tức giận nói: “Từ cổ chí kim, chưa bao giờ có tiền lệ này.”

Hoắc Dực nói: “Trước kia không có, sau này sẽ có.”

“Đừng mơ tưởng!” Hoàng thượng một lần nữa nổi giận, hô hấp dồn dập, mặt đỏ gay nói: “Trẫm không bao giờ đồng ý!”

Hoắc Dực không chút cảm xúc khi thấy hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ, vẫn giữ thái độ bình tĩnh nói: “Nếu nhi thần không muốn, thì phụ hoàng có thể làm được gì?”

Hoàng thượng giận tím mặt: “Trẫm biết, con là lựa chọn thích hợp nhất cho ngôi vị hoàng đế, trẫm nhất định sẽ truyền ngôi cho con, nhưng trẫm tuyệt đối sẽ không cho nàng ta trở thành hoàng hậu, một nữ nhân như vậy không xứng đáng để làm hoàng hậu, thánh chỉ trẫm ban, ai dám không tuân theo!!”

Bầu không khí lập tức trở nên lạnh như băng, lúc Hoắc Dực đang định nói thì bên ngoài bỗng có tiếng cười ngậy thơ của hài tử truyền đến.

Sau khi thái hậu trở về Phúc Thọ cung, bà luôn cảm thấy không yên lòng, lo sẽ xảy ra chuyện lớn, liền tới phủ thái tử muốn mang Hi Nhi đến đây. Không ngờ Lâm Tam Tư cũng suy nghĩ giống bà, nghĩ thái hậu đã hai tháng không gặp Hi Nhi, chắc chắn là rất nhớ, liền mặc quần áo đẹp cho Hi Nhi rồi chuẩn bị mang Hi Nhi vào cung, sau đó thì gặp thái hậu đến phủ thái tử, nên để thái hậu đón Hi Nhi đi tới Triều Dương điện luôn.

Các thái y quỳ bên ngoài cách tấm cung quá xa, chỉ nghe thấy bên trong ồn ào chứ không nghe rõ là hai người nói gì, trong lòng ai nấy đều vô cùng

run sợ, giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán chảy xuống, chỉ hi vọng thái tử điện hạ mau ra ngoài, không nên để hoàng thượng tức giận thêm nữa.

Cho đến khi thái hậu nương nương bế Hoắc Thần Hi tới, chúng thái y mới mừng rỡ không thôi, đáy lòng thầm bội phục thái hậu nương nương, quả nhiên là cao thủ của cao thủ.

Lúc hoàng thượng nhìn thấy hoàng trưởng tôn Hoắc Thần Hi hồn nhiên ngây thơ thì lửa giận quả nhiên biến mất dần, nhìn Hi Nhi nằm chơi trên long sàng mà không hề thấy giận, mặc dù đang bệnh nặng, không thể bế Hi Nhi, nhưng chỉ cần nằm dựa vào giường nhìn Hi Nhi chơi đùa là ông đã cảm thấy vui rồi, lập tức nở nụ cười, dáng vẻ hiền lành như những người ông nội bình thường đối với cháu mình.

“Hi Nhi, hoàng tôn ngoan của trẫm.” Lúc Hi Nhi bò đến bên cạnh ông, ông liền cúi xuống hôn lên mặt Hi Nhi một cái, cười nói: “Lâm thị giỏi lắm, sinh ra hoàng tôn cho trẫm...”

Lúc Hoắc Dực bế Hi Nhi về phủ thì trời đã tối, Lâm Tam Tư từ trên giường ngồi dậy, nàng không biết trong cung đã xảy ra chuyện gì, chỉ quen với việc có Hi Nhi và Hoắc Dực bên cạnh, hiện tại bọn họ đều không ở đây, làm cho nàng không ngủ được.

Lâm Tam Tư ngồi trong sân chờ, bầu trời đã xuất hiện những ngôi sao, gió mát thổi nhẹ, lắng nghe Phục Linh và Bách Hợp kể lại những câu chuyện thường ngày, ngắm đầu ngẩng trăng tròn, cảm giác thật giống như hồi còn nhỏ ở Lâm phủ.

Nhờ sự an bài của Hoắc Dực, bản án của nhà họ Lâm đã được xét xử lại, rửa sạch oan khuất, cha mẹ nàng cũng đã được về Lâm phủ, ca ca lập được chiến công khi chiến đấu với quân địch, được đề xuất lên làm phó tướng. Bỗng dưng nhớ lại mấy năm trước, khi đó nàng vẫn chưa thành thân,

chưa có hài tử, mà hôm nay nàng đã trở thành một người vợ, một người mẹ rồi.

Lâm Tam Tư tháo giày, đi chân không ngồi lên xích đu, xích đu đung đưa theo động tác của nàng, bộ váy màu xanh tung bay theo gió, nụ cười dịu dàng thuần khiết nhìn vô cùng mỹ lệ động lòng người.

Bách Hợp liếc mắt thấy thái tử đang đứng ở cửa, đang muốn gọi Lâm Tam Tư thì lại bị Hoắc Dực ngăn lại, hãnh giao Hi Nhi cho Bách Hợp rồi lặng lẽ đi ra phía sau Lâm Tam Tư, giúp nàng đẩy xích đu.

Ai ngờ hãnh còn chưa kịp đẩy thì Lâm Tam Tư đã nói: “Điện hạ muốn làm gì vậy? Đẩy xích đu cho ta sao?”

“Hửm?” Hoắc Dực đi vòng ra trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Sao nàng biết ta đã về?”

Lâm Tam Tư nhẹ chớp mắt, cười xinh nói: “Đã sống cùng điện hạ lâu như vậy, nếu ngay cả chuyện này cũng không cảm giác được thì không phải rất đáng trách hay sao?”

“Ừm, nghe cũng có lý.”

“Ta đã từng nói câu nào không có lý chưa?”

Hoắc Dực bật cười: “Nàng đoán thử xem bây giờ ta muốn làm gì?”

“Cái này thì hơi khó, ta phải suy nghĩ một chút đã.”

Lâm Tam Tư không đung đưa nữa, nghiêng đầu ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ, đột nhiên dùng tốc độ nhanh nhất nhảy từ trên xích đu xuống, hai tay ôm cổ Hoắc Dực, đôi môi đỏ mọng thơm mềm tiến lại hôn lên môi Hoắc Dực. Hoắc Dực một tay ôm nàng vào lòng, vừa hôn vừa cầm chân nàng,

nói: “Sau này đừng đi chân trần nữa, áp chân vào bụng ta đi, đừng để bị cảm lạnh.”

***

Một tháng sau, hoàng đế Nam Dạ quốc băng hà, cả nước tiếc thương vô hạn.

Ngày hoàng đế băng hà, Hoắc Dực càng thêm lạnh lùng ít nói, trừ Lâm Tam Tư ra thì không gặp bất cứ ai khác.

Lâm Tam Tư đứng phía sau Hoắc Dực, nhìn bóng lưng to lớn thoáng hiện lên nỗi cô đơn của hắn, không khỏi cảm thấy rất đau lòng, nói: “Điện hạ, trời lạnh lắm.” Sau đó cầm y phục trong tay giúp hắn mặc vào.

Hoắc Dực cầm tay nàng, chỉ khi đối mặt với nàng thì hắn mới được là chính mình. “Không hiểu sao trong lòng ta thấy khó chịu quá.”

“Điện hạ, con người ai cũng sẽ phải chết.” Lâm Tam Tư không quen an ủi người khác, chỉ nghĩ một chút rồi nói: “Điện hạ, quan trọng nhất là khi tiên đế còn sống, hai người đã tha thứ cho đối phương, người ra đi cũng không còn phải tiếc nuối, ta nghĩ lúc tiên đế ra đi, trong lòng người không hề đau buồn, ngược lại còn rất yên lòng.”

Hoắc Dực không nói gì mà chỉ đưa tay ôm nàng, hắn nên cảm ơn nàng, vì chính nàng và Hi Nhi đã hóa giải được mâu thuẫn giữa hắn và phụ hoàng. “Tam Tư, cảm ơn nàng vì đã ở bên cạnh ta.”

Sau khi hoàng đế băng hà, thái tử Hoắc Dực tuân theo di chỉ lên ngôi hoàng đế. Khi còn là thái tử, Hoắc Dực không nạp chính phi, chỉ có một vị Lâm lương đế đã sinh hạ được hoàng trưởng tôn. Cho nên khi tân đế lên ngôi, hắn tuân theo ý chỉ sắc phong Lâm Tam Tư lên làm hoàng quý phi, nhưng nghi thức sắc phong thì được làm trang trọng như sắc phong hoàng hậu, Hoắc Thần Hi trở thành thái tử, toàn bộ quá trình khiến cho Lâm Tam

Tư căng thẳng muốn chết, chỉ có Hi Nhi là vẫn giữ được bình tĩnh giống như phụ thân, mặt không chút cảm xúc, đưa mắt nhìn xuống thiên hạ.

Sau khi nghi thức sắc phong kết thúc, Hoắc Dực loại bỏ toàn bộ các biển hiệu trên các cung điện trong hậu cung, chỉ để lại một cung điện mà Lâm Tam Tư thích nhất, đặt tên là Tư Thanh điện, giao con dấu hậu cung cho Lâm Tam Tư quản lý.

Xử lý xong mọi chuyện, Hoắc Dực và Lâm Tam Tư cùng nhau đi tới nơi cao nhất của hoàng cung, gió nhẹ thổi qua mặt, hắt ôm lấy vai nàng, nói: “Nàng có cảm thấy ủy khuất khi không được trở thành hoàng hậu không?”

Lâm Tam Tư lắc đầu, cười nói: “Chỉ cần điện hạ đối với ta thật lòng thì ta sẽ không thấy ủy khuất.”

Hoắc Dực dịu dàng nâng mặt nàng lên, cẩn thận che chở như trân bảo vô giá, nói: “Tam Tư, ta đã hứa với nàng là đời này sẽ chỉ yêu một người, lời thề này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.”

Lâm Tam Tư nhìn ánh mắt chân thành của Hoắc Dực, nàng kiễng chân lên hôn lên môi hắn, nói: “Ta tin chàng, vĩnh viễn tin chàng.”

__HOÀN__

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mới Gặp

Chương 2: Hầu Hạ

Chương 3: Tiếp Xúc

Chương 4: Ở Chung

Chương 5: Gặp Mưa

Chương 6: Nhu Tình

Chương 7: Hăng Ngày.

Chương 8: Bắt Cá

Chương 9: Lo Lắng

Chương 10: Khoảng Cách

Chương 11: Tức Giận

Chương 12: Tâm Tình

Chương 13: Ghen

Chương 14: Phiền Muộn

Chương 15: Y Phục Mới

Chương 16: Dịu Dàng

Chương 17: Tình Thân

Chương 18: Tư Tình

Chương 19: Thâm Tình

Chương 20: Có Thai

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)